

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိဿာဆရာတော်၊ ရေးသားစီရင်သော၊ သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ (အတွဲ-၄)

မဟာစည်နာယက
အဂ္ဂမဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိဿာဆရာတော်

အရှင်ကုဏ္ဍလဟဘိဝံသ

ရေးသားစီရင်သော

သိကောင်းစရာ
ဓမ္မပဒေသာ

အတွဲ (၄)

ဒုတိယအကြိမ်

သာသနာ- ၂၅၅၁

ကောဇာ-၁၃၆၉

ခရစ်-၂၀၀၇

ဤစာအုပ်မှာ သိကောင်းစရာ ဆောင်ပုဒ်များ

- ❖ ကိုယ်နှင့်တူလျှင်၊ မေတ္တာယှဉ်၊ စိတ်တွင်ထားရမည်။
မေတ္တာမယှဉ်၊ ဂုဏ်ပြိုင်ချင်၊ စိတ်တွင်ဖြစ်တတ်သည်။
 - ❖ ကိုယ့်အောက်နိမ့်လျှင်၊ ကရုဏာယှဉ်၊ စိတ်တွင်ထားရမည်။
ကရုဏာမယှဉ်၊ ညှဉ်းဆဲချင်၊ စိတ်တွင်ဖြစ်တတ်သည်။
 - ❖ ကိုယ့်ထက်မြင့်လျှင်၊ မုဒိတာယှဉ်၊ စိတ်တွင်ထားရမည်။
မုဒိတာမယှဉ်၊ ဣဿာဝင်၊ စိတ်တွင်ဖြစ်တတ်သည်။
 - ❖ မကယ်နိုင်လျှင်၊ ဥပေက္ခာယှဉ်၊ စိတ်တွင်ထားရမည်။
ဥပေက္ခာမယှဉ်၊ သောကဝင်၊ စိတ်တွင်ဖြစ်တတ်သည်။
- ဗြဟ္မစိုရ်တရား၊ စိတ်တွင်ထား၊ အများချမ်းသာမည်။

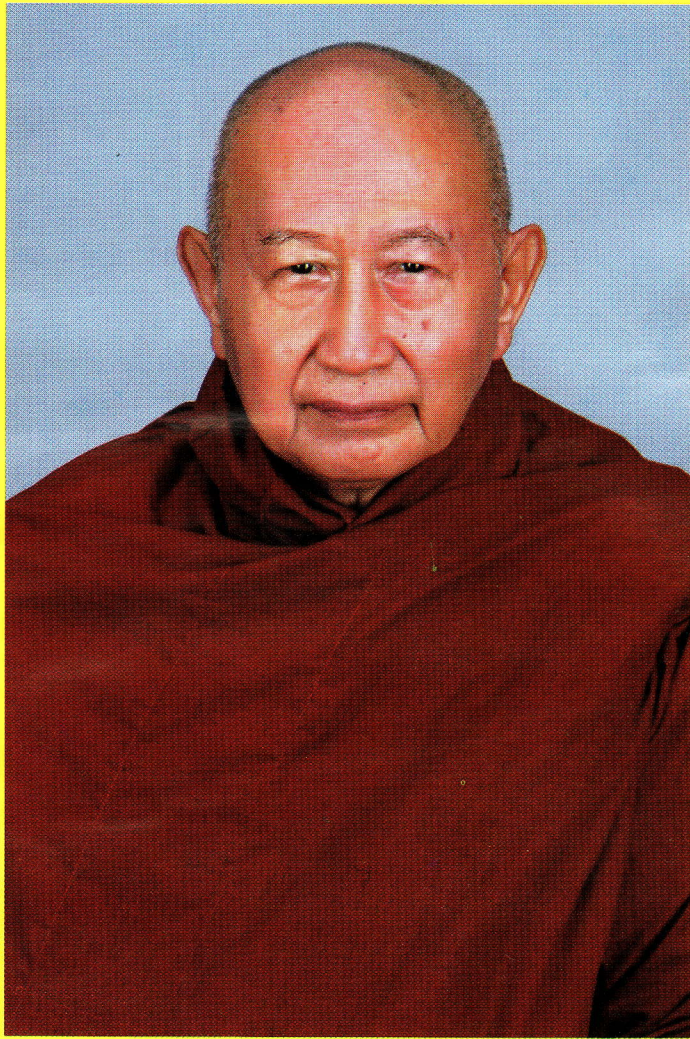
သာသနာကွယ်ကြောင်း ၅-ပါး

- ❖ အင်္ဂုတ္တိုရ်လော၊ သာသနာကွယ်ကြောင်း၊ တရားပေါင်းကာ၊ ရဟန်းများတို့၊ တရားမနာ၊ စာပေမသင်၊ နှုတ်တွင်မဆောင်၊ သိအောင်မပြု၊ ဓမ္မာနက္ခာ၊ ဤငါးဖြာ၊ မှန်စွာသာသနာကွယ်ကြောင်းတည်း။

သာသနာတည်ကြောင်း ၅-ပါး

- ❖ အင်္ဂုတ္တိုရ်လော၊ သာသနာတည်ကြောင်း၊ တရားပေါင်းကာ၊ ရဟန်းများတို့၊ တရားလည်းနာ၊ စာပေလည်းသင်၊ နှုတ်တွင်လည်းဆောင်၊ သိအောင်လည်းပြု၊ ဓမ္မာနပါ၊ ဤငါးဖြာ၊ မှန်စွာသာသနာတည်ကြောင်းတည်း။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိဝံသာဆရာတော်၊ ရေးသားစီရင်သော၊ သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ (အတွဲ-၄)

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာပဓနနာယကဆရာတော်
အဂ္ဂမဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ
ဘဒ္ဒန္တကုဏ္ဍလာဘိဝံသ

မဟာစည်နာယက

အဂ္ဂမဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

အရှင်ကုဏ္ဍလာဘိဝံသ

ရေးသားစီရင်သော

သိကောင်းစရာ

ဓမ္မပဒေသာ

အတွဲ (၄)

ဒုတိယအကြိမ်

သာသနာ-၂၅၅၁

ကောဇာ-၁၃၆၉

ခရစ်-၂၀၀၇

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

ဘာသာရေးဆိုင်ရာစာမူစွန့်ပြုချက်အမှတ်
၃၂၀၁၇၃၀၃၀၇

မျက်နှာပုံးစွန့်ပြုချက်အမှတ်
၃၂၀၂၁၄၀၄၀၇

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်

အုပ်စု - ၃၀၀၀

တန်ဖိုး -

ပုံနှိပ်ပြီးသည့်လ
၂၀၀၇-ခုနှစ်၊ မေလ

မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးသိန်းထွန်း (၀၄၈၂၂)

သိန်းထွန်းအောင်ဆက်

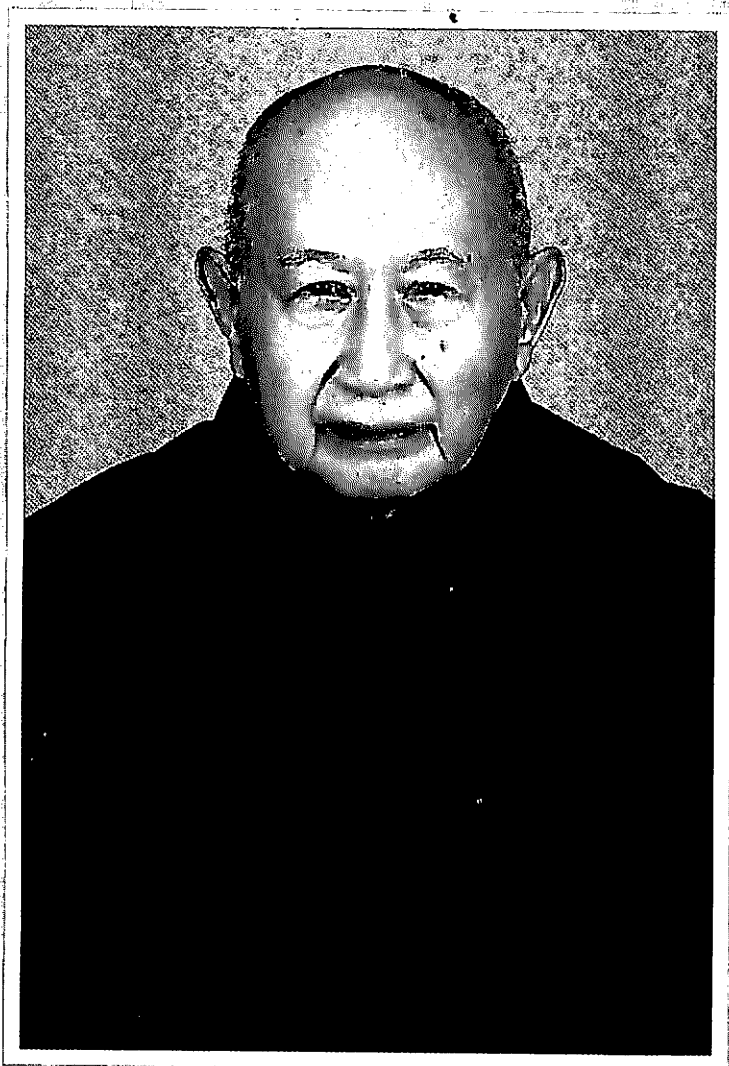
၅၀/၅၂ ဒဂုံသိရိလမ်း၊ ကျောက်ပြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ထုတ်ဝေသူ

ဒု-မိလ်မူးကြီး တင်အောင် (လေးအံ့ငြိမ်းစား) (၀၃၃၆၆)

သဒ္ဓမ္မစာပေအဖွဲ့အစည်း၊ ဝေယျာဓိမာလာလမ်း၊

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ထုတ်ဝေသည်။

သဒ္ဓမ္မဗုဒ္ဓိပိရိဝံသာမဏနန္ဒာယကဆရာတော်
အဂ္ဂမဟာကမ္မဇ္ဇာနာစရိယ
သဒ္ဓန္တကုဗ္ဗာလာဘိဝံသာ

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	နိဒါန်း	
၁။	ကျန်းမာ၊ ရွယ်တင်၊ သက်ရှည်ချင်	၁
၂။	သုံးမျိုးရှိပါ သည်းခံရာ	၆
၃။	သုံးယောက်အပါယ် လေးယောက်နတ်ပြည်နယ်	၁၃
၄။	ဗုဒ္ဓမိန့်ကြား မိတ်ကောင်းအင်္ဂါ ၇-ပါး	၁၉
၅။	ယုံလိုပင်ကြည်တာ မြတ်သဒ္ဓါ	၂၄
၆။	သိကောင်းစရာ အရုဏ်တက်ချိန်ခါ	၃၁
၇။	အရိယာဖြစ်ခြင်း ရောဂါကင်း	၃၇
၈။	အမြတ်ဆုံးဖြင့်သာ ချီးမြှောက်ရာ	၄၄
၉။	ချီးမြှောက်ပေးနိုင်မှ တရားရ	၅၀
၁၀။	လေးမျိုးပြားပါ သိဖွယ်ရာ	၅၇
၁၁။	ဝါကပ်ရာမှာ သိကောင်းစရာ	၆၂
၁၂။	ဝိပဿနာရှုမှတ်ကာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုဖြတ်ပါ	၆၇
၁၃။	ပြုချင်စိတ်ကို မှတ်နိုင်ပါက ဉာဏ်စဉ်နှစ်ဆင့်ရ	၇၅
၁၄။	သိကောင်းစရာ သာသနာမက္ခယ်ရာ	၈၂
၁၅။	သာသနာမက္ခယ် ဒုတိယတစ်နည်းသိဖွယ်	၈၉
၁၆။	သာသနာမက္ခယ်ရာ တတိယတစ်နည်းသိဖွယ်ရာ	၉၇
၁၇။	ပစ္စာန်းဒေသနာ ဟေတုပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ	၁၀၅

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၈။	ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ အာရမ္မဏပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ	၁၁၃
၁၉။	ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ အဓိပတိပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ	၁၂၁
၂၀။	ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ အနန္တရပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ	၁၂၈
၂၁။	ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ သဟဇာတပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ	၁၃၆
၂၂။	လောကီနယ်ဝယ် ချမ်းသာဖွယ်	၁၄၅
၂၃။	လေးပါးသိမှ ရောက်နိုင်ကြ	၁၅၅
၂၄။	သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်ဘုရား၏ ၁၃၅၄-ခုနှစ်	
	ဩဝါဒကထာ	၁၆၁
၂၅။	အိပ်မက်အကြောင်း သိကောင်းစရာ	၁၆၈
၂၆။	သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်၏ ဝိပဿနာအလုပ်ပေး	
	တရားတော်	၁၈၇
၂၇။	Vipassanā Meditation Instructions by Saddhammarāsi Meditation Centre Sayadaw	(1-18)

နိဒါန်း

ယခုဖတ်ရှုကြရမည့် စာအုပ်သည် လစဉ်ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော မြတ်မင်္ဂလာစာစောင်၌ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်ဘုရား ဓမ္မလက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ရေးသားချီးမြှင့်ခဲ့သော ဆောင်းပါးများကို ပြန်လည်စုပေါင်းကာ ထုတ်ဝေလိုက်သော စတုတ္ထတွဲစာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်ဘုရား ရေးသားတော်မူခဲ့သော တရားဆောင်းပါးများကို မဖတ်ရှုရသေးသော စာဖတ်ပရိသတ်များ ဖတ်ရှုနိုင်ရန်နှင့် ဖတ်ရှုပြီးကြသော စာဖတ်ပရိသတ်များလည်း ပြန်လည်လေ့လာ ကြည့်ရှုနိုင်ကြရန်အတွက် တရားဆောင်းပါးပေါင်း နှစ်ဆယ်ခုနစ်ပုဒ်ကို စုပေါင်း၍ ဤစတုတ္ထတွဲစာအုပ်ကို ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်တို့သည် ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ နိကာယ်ငါးရပ်၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာရှစ်သောင်းလေးထောင် ဟူ၍ များပြားလှပေသည်။ ထိုတရားတော်တို့ကို လှူဘောင်လှူလောက၌ နေထိုင်ကြကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်များ ပြည့်စုံအောင် သင်ယူလေ့လာနိုင်ဖို့ရာ မလွယ်ကူကြပေ။ ခဲယဉ်းလှပေသည်။ ဤကဲ့သို့ သင်ယူလေ့လာနိုင်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းကြသော ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ နိကာယ်ငါးရပ် တရားတော်တို့မှ မှတ်သားဖွယ်ရာများကို ရှာဖွေထုတ်နုတ်၍ ဤစာအုပ်၌ ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။

နိဒါန်း

ဤစာအုပ်ကို ကျေးဇူးတော်ရှင် သဒ္ဓမ္မရုံသီရိဝိသာခရာတော် ဘုရားက “သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ” ဟူ၍ အမည်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပဒေသာဟူသောအမည်သည် ကပ္ပရက္ခဟူသောပါဠိမှ ပေါက်ပွားသက် ဆင်းလာသောအမည် ဖြစ်ပေသည်။

ရှေးအခါက ဘုန်းကံကြီးမားသူများအတွက် “ကပ္ပရက္ခ” ဟုခေါ် သော ပဒေသာပင်များ မြေမှထွက်ပေါ်လာကြပေသည်။ ယင်းပဒေသာ ပင်များမှ အဝတ်အထည်နှင့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ် စသည်များကို အလိုရှိတိုင်း ဆွတ်ခူးသုံးစွဲနိုင်ကြသကဲ့သို့ ဤ“သိကောင်းစရာ ဓမ္မ ပဒေသာ” စတုတ္ထတွဲစာအုပ်၌လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူခဲ့သော ပိဋကတ်တရားတော်များမှ သိကောင်းစရာ အနှစ်သာရတို့ ကို စာဖတ်သူပရိသတ်များ ဆွတ်ခူးထုတ်ယူနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ဆိုလို ရင်းအဓိပ္ပါယ် ဖြစ်ပေသည်။

ဤ“သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ” စတုတ္ထတွဲစာအုပ်မှ ဆွတ် ခူးထုတ်ယူနိုင်သော အနှစ်သာရများမှာ -

- (၁) လောကီဘက်ကလည်း ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာများမှ လာ ရှိသော လှူမှုရေးရာ၊ စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာသက်ရှည် ရေး စသည့်အနှစ်သာရများကို ဆွတ်ခူးထုတ်ယူနိုင်ကြ မည် ဖြစ်ပေသည်။
- (၂) လောကုတ္တရာဘက်ကလည်း ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာများ မှ လာရှိသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သိထားကြရမည့် ပုဒ္ဓါမြတ်စွာ၏ အခြေခံတရားတော်များ၊ ပုဒ္ဓါမြတ်စွာ၏ အဆုံး အမသာသနာတော်ကြီး အရည်တည်တံ့အောင် ဆောင် ရွက်နိုင်ကြရန်အတွက် သာသနာမက္ခယရာ သာသနာ တည်ကြောင်း တရားကောင်းများနှင့် ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်

နိဒါန်း

အနှစ်သာရများကိုလည်း ဆွတ်ခူးထုတ်ယူနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဤ“သိကောင်းစရာ မေ့ပဒေသာ” စတုတ္ထတွဲစာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်၍ ဟောကြားလိုကြသော တရားဟောတရားပြု ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များအတွက်လည်း လွယ်ကူစွာ လေ့လာနိုင်ဖို့ရာ ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာများ၏ စာမျက်နှာနံပါတ်တို့ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါသည်။

ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာများမှလာရှိသော တရားတော်များ၏ အနှစ်သာရများကိုထုတ်ယူကာ ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသော “သိကောင်းစရာ မေ့ပဒေသာ” ဤစတုတ္ထတွဲစာအုပ်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာကြသူ၊ ဟောပြောပြသကြသူ၊ လိုက်နာကျင့်ကြံကြသူ အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သည့် လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာများကို ခံစားရရှိနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

အရှင်ဥက္ကံသ (ဓမ္မာစရိယ)
ဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်၊
ကျိုက်ဝိုင်း၊ သမိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျန်းမာ၊ ရွယ်တင်၊ သက်ရှည်ချင်

လောကထဲ၌ ရှိနေကြသော လောကီဘုံသား လူအများတို့သည် အနာရောဂါလည်း ကင်းချင်ကြပေသည်။ အရွယ်လည်း တင်ချင်ကြပေသည်။ အသက်လည်း ရှည်ချင်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အနာရောဂါကင်းချင်၊ အရွယ်တင်ချင်၊ အသက်ရှည်ချင်ကြသောကြောင့် အနာရောဂါကင်း၍ ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံအောင်လည်း အမျိုးမျိုးပြုပြင်၍ နေထိုင်ကြပေသည်။ အရွယ်တင်အောင်လည်း အမျိုးမျိုးပြုပြင်၍ နေထိုင်ကြပေသည်။ အသက်ရှည်အောင်လည်း အမျိုးမျိုးပြုပြင်၍ နေထိုင်ကြပေသည်။

ဤကဲ့သို့ အနာကင်းခြင်း၊ အရွယ်တင်ခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံလိုကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ လိုက်နာကျင့်ကြံရမည့် တရား (၂)ပါးကို ပဿေနဒီကောသလမင်းကြီးကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ လိုက်နာကျင့်ကြံရမည့် တရား (၂)ပါးမှာ -

- ၁။ မိမိအတွက် ရရှိလာသော စားသောက်ဖွယ်ဘောဠေ၌ အတိုင်းအရှည် ပမာဏကိုသိ၍ စားတတ်ခြင်း။
- ၂။ အရာရာ၌ အမှတ်သတိနှင့် ပြုလုပ်နေထိုင်တတ်ခြင်းဟူသော တရား(၂)ပါးတို့ ဖြစ်ပါသည်။

၂

သီကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

၁။ အတိုင်းအရှည် ပမာဏကိုသိ၍ စားတတ်ခြင်းဟူသည် -

ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ် အာဟာရတို့ကို မှီဝဲသုံးဆောင်သောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာအလိုအားဖြင့် လေးလုတ်၊ ငါးလုတ်လောက် လျှော့စားရမည် ဖြစ်ပေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း မလျှော့နိုင်ခဲ့သော် မိမိလျှော့နိုင်သလောက် နှစ်လုတ်ဖြစ်စေ၊ သုံးလုတ်ဖြစ်စေ လျှော့၍စားရမည် ဖြစ်ပေသည်။ လျှော့ထားသည့်အတွက် ရေကိုမျှတအောင် သောက်ထားရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ မိမိစားနိုင်သည်မှ အနည်းငယ် လျှော့စား၍ ရေကို မျှတအောင် သောက်ထားသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အစာကြေလွယ် ကျက်လွယ်တတ်ကြပေသည်။ အစာကြေသောကြောင့် အနာရောဂါလည်း ကင်းတတ်ကြပေသည်။ အနာရောဂါကင်းခြင်းကြောင့် အရွယ်လည်း တင်နေတတ်ကြပေသည်။ အသက်လည်း ရှည်နေတတ်ကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ တိုင်းရှည်သိကာ၊ သုံးဆောင်တာ၊
သုံးဖြာကျိုးရသည်။
ဝေဒနာကင်း၊ ရွယ်တင်ခြင်း၊
မယွင်းသက်ရှည်သည်။

၂။ အရာရာ၌ အမှတ်သတိဖြင့် ပြုလုပ်တတ်ခြင်းဟူသည် -

သွားရာ၊ ရပ်ရာ၊ ထိုင်ရာ၊ လျောင်းရာ စသည်တို့၌ ဝိပဿနာ အမှတ်သတိဖြင့် ပြုလုပ်တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သွားရာ၌ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန်များကို အာရုံမပြုပါဘဲ ဖျောက်၍ ရှေ့သို့ရွှေ့နေသော သဘောကို အာရုံပြုကာ သွားတယ် သွားတယ်၊ ဘယ်လှမ်းတယ် ညာလှမ်းတယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်ရပါသည်။

ကျန်းမာ၊ ရွယ်တင်၊ သက်ရှည်ချင်

ရပ်ရာ၌ ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်များကို အာရုံမပြုပါဘဲ ဖျောက်၍ တောင့်တင်းနေသည့်သဘောကို အာရုံပြုကာ ရပ်တယ်၊ ရပ်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။

ထိုင်ရာ၌ ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်များကို အာရုံမပြုပါဘဲ ဖျောက်၍ အောက်သို့ရွေ့ကျနေသောသဘောကို အာရုံပြုကာ ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။

လျောင်းရာ၌လည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်များကို အာရုံမပြုပါဘဲ ဖျောက်၍ လျောင်းကျ ရွေ့ကျသွားသောသဘောကို အာရုံပြုကာ လျောင်းတယ်၊ လျောင်းတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ အခြားအခြားသော ကိုယ်အမူအရာများကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် အမှတ်သတိဖြင့် ပြုလုပ်ရပါသည်။

ဤကဲ့သို့ သွားရာ၊ ရပ်ရာ၊ ထိုင်ရာ၊ လျောင်းရာစသော ကိုယ်အမူအရာတို့၌ အမှတ်သတိဖြင့် ပြုလုပ်နေထိုင်တတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ မှတ်လိုက်တိုင်း မှတ်လိုက်တိုင်းမှာ လောဘ၊ ဧေါသ၊ မောဟများ ဖြစ်ခွင့်မရ၍ ကင်းနေကြပေသည်။ အလောဘ၊ အဧေါသ၊ အမောဟတို့ ဖြစ်နေကြပေသည်။

အလောဘသည် အနာရောဂါကင်းခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။ လောဘသည် အနာရောဂါများခြင်း၊ မကျန်းမာခြင်း၏အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။ လောဘကြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိနှင့် မသင့်လျော်သော စားသောက်ဖွယ် စသည်များကိုပင် မရှောင်ကြဉ်ပါဘဲ ဝအောင် နင့်အောင် မှီဝဲသုံးဆောင်တတ်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ မသင့်လျော်သော စားသောက်ဖွယ် စသည်များကို မှီဝဲသုံးဆောင်တတ်သောကြောင့် လောဘကြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အနာရောဂါများ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ မကျန်းမာ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။

လောဘမကြီး၊ လောဘနည်း၍ အလောဘဓာတ်ခံရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရာ၊ အလွန်တပ်မက်ဖွယ်ရာ စားသောက်ဖွယ်နှင့် မှီဝဲပြုကျင့်ရာတို့ကိုပင် မိမိနှင့် မသင့်လျော်ပါက ရှောင်ကြဉ်ကြပေသည်။ မမှီဝဲ၊ မသုံးဆောင်၊ မပြုကျင့်ဘဲ နေနိုင်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ လောဘမကြီး၊ လောဘနည်း၍ အလောဘဓာတ်ခံရှိကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အနာရောဂါကင်းကြပေသည်။ ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပေသည်။

အဒေါသသည် အရွယ်တင်ခြင်း၊ အရွယ်နုပျိုခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ ဒေါသသည် အရွယ်မတင်ခြင်း၊ အရွယ်အိုမင်းခြင်း၊ အရွယ်ကျခြင်း၏အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဒေါသကြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မကြာခဏ စိတ်ဆိုး အမျက်ဒေါသများ ဖြစ်တတ်ကြပေသည်။ ဒေါသသည် မီးကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပူလောင်စေတတ်သည်။ လောင်ကျွမ်းစေတတ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ခဏခဏ အမျက်ဒေါသထွက်ခြင်းအပူကို ခံရသောကြောင့် အမျက်ဒေါသကြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အရွယ်မတင်ခြင်း၊ အရွယ်အိုမင်းခြင်း၊ အရွယ်ကျခြင်းများ ဖြစ်ကြရပေသည်။

ဒေါသမကြီး၊ ဒေါသနည်း၍ အဒေါသဓာတ်ခံရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒေါသဖြစ်စရာ ဆန့်ကျင်ဘက်အာရုံများနှင့် တွေ့ကြုံရပါသော်လည်း သည်းခံခြင်း၊ မေတ္တာထားခြင်းတို့ဖြင့် ဒေါသမီး အလောင်မခံရသောကြောင့် အဒေါသဓာတ်ခံရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အရွယ်တင်ခြင်း၊ အရွယ်နုပျိုခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံကြပေသည်။

အမောဟသည် အသက်ရှည်ခြင်း၏အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။ မောဟသည် အသက်တိုခြင်း၏အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။ မောဟကြီး၍ တွေဝေခြင်းများသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အကျိုးရှိသော အရာဝတ္ထုဖြစ်သည်၊ အကျိုးမရှိသော အရာဝတ္ထုဖြစ်

ကျန်းမာ၊ ရွယ်တင်၊ သက်ရှည်ချင်

သည်ဟု မဝေခွဲနိုင်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် အကျိုးမရှိ၍ မမှီဝဲသင့်သော အရာများကိုလည်း မှီဝဲနေတတ်ကြပေသည်။ အကျိုးရှိ၍ မှီဝဲသင့်သော အရာများကိုလည်း မမှီဝဲဘဲ နေတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အသက်မရှည်၊ အသက်တိုတတ်ကြပေသည်။

မောဟမကြီး၊ မောဟနည်း၍ အမှန်ကိုသိတတ်သော အမောဟ ဓာတ်ခံရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အကျိုးရှိသော အရာဝတ္ထုဖြစ်သည်၊ အကျိုးမရှိသော အရာဝတ္ထုဖြစ်သည်တို့ကို ခွဲခြား၍ သိကြပေသည်။

ထိုသို့သိသောကြောင့် အကျိုးမရှိသော အရာဝတ္ထုများကို ရှောင်ကြဉ်၍ အကျိုးရှိသော အရာဝတ္ထုများကိုသာ မှီဝဲလေ့ရှိကြပေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အမောဟဓာတ်ခံရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အသက်ရှည်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပေသည်။

ဤကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော စားသောက်ဖွယ်ဘောဠေ၌ အတိုင်းအရှည် ပမာဏကိုသိခြင်း၊ အရာရာ၌ အမှတ်သတိဖြင့် ပြုလုပ်နေထိုင်တတ်ခြင်းဟူသော တရား(၂)ပါးနှင့် ပြည့်စုံအောင် လိုက်နာကျင့်ကြံကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အနာရောဂါကင်း၍ ကျန်းမာခြင်း၊ အရွယ်တင်ခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်းဟူသော အကျိုး(၃)ပါးကို ရရှိနိုင်ကြပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

သုံးမျိုးရှိပါ သည်းခံရာ

“သည်းခံခြင်းသည် မြတ်သောအကျင့်ဖြစ်သည်”ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ သည်းခံခြင်းသည် ရဟန်းတော်များနှင့် ဘုရားအလောင်းစသော သူတော်သူမြတ်တို့၏ ကြီးမားသော အင်အားတစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပေသည်။ သည်းခံခြင်းသည် မိမိနှင့် သူတစ်ပါးတို့၏ ချမ်းသာကြောင်းတရား တစ်ပါးပင်ဖြစ်ပေသည်။ “သည်းမခံ တတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အပြစ်ငါးပါး ရရှိကြကုန်၏။ သည်းခံတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အကျိုးငါးပါး ရရှိကြကုန်၏”ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

လောကထဲ၌ နေထိုင်ကြရသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့ မနှစ်သက်ဖွယ်ရာအာရုံများနှင့် မကြာခဏ တွေ့ကြုံကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ တွေ့ကြုံကြရသောအခါ ဒေါသ၊ ဒေါမနဿများ မဖြစ်ကြရအောင် သည်းခံကြရပေသည်။ ထိုသည်းခံခြင်းသည် သုံးမျိုးရှိပေသည်။

- ၁။ သည်းမခံခြင်း၏အပြစ်၊ သည်းခံခြင်း၏အကျိုးတို့ကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံခြင်း၊
- ၂။ အတိတ်ဘဝများက ဖြစ်စဉ်များကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်၍ သည်းခံခြင်း၊
- ၃။ ဝိပဿနာရှုမှတ်၍ သည်းခံခြင်းဟူ၍ သုံးမျိုးရှိပေသည်။

သုံးမျိုးရှိပါ သည်းခံရာ

သည်းမခံခြင်း၏အပြစ်ကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံရယ့်

- ၁။ သည်းမခံတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို သူတစ်ပါးတို့ မချစ်ခင်ကြာ မှန်းကြပေသည်။
- ၂။ သည်းမခံတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ရန်သူရန်ဘက်များ များနေ တတ်ကြပေသည်။
- ၃။ သည်းမခံတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဆောင်ရွက်အပ်သော ကိစ္စ အဝဝတို့၌ အပြစ်ပြဿနာများ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။
- ၄။ သည်းမခံတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သေခါနီးကာလ၌ မကောင်းသော အာရုံနိမိတ်များ ထင်လာ၍ ထိတ်ထိတ် လန့်လန့် တွေ့တွေ့ဝေဝေ သေကြရပေသည်။
- ၅။ သေပြီးသောနောက်ကာလ၌လည်း အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက် ကြရပေသည်ဟူသော အပြစ်ငါးပါးကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံကြ ရပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ မချစ်ရန်ပွား အပြစ်များကာ၊ တွေဝေပါ။
သေခါငရဲရောက်ရသည်။

သည်းခံခြင်း၏အကျိုးကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံရယ့်

- ၁။ သည်းခံတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို သူတစ်ပါးတို့ ချစ်ခင်ကြည် ညိုကြပေသည်။
- ၂။ သည်းခံတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ရန်သူရန်ဘက်များမရှိ၊ ကင်း နေတတ်ကြပေသည်။
- ၃။ သည်းခံတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဆောင်ရွက်အပ်သော ကိစ္စ အဝဝတို့၌ အပြစ်ပြဿနာများမရှိ၊ ကင်းနေတတ်ကြပေသည်။
- ၄။ သည်းခံတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သေခါနီးကာလ၌ ကောင်း သော အာရုံနိမိတ်များထင်၍ မတွေ့မဝေ သေကြရပေသည်။

သီကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

၅။ သေပြီးသောနောက်ကာလ၌လည်း နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြ
ရပေသည်ဟူသော အကျိုးငါးပါးကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံကြ
ရပေသည်။

**ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ချစ်ခင်ရန်ရှင်၊ အပြစ်ကင်းကွာ၊ မတွေ့ပါ။
သေခါနတ်ပြည်ရောက်ရသည်။**

အတိတ်ဘဝဖြစ်စဉ်များကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံရပုံ

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်သောအခါ မှက်၊ ခြင်၊ ယင်များ
ကိုက်ခံရခြင်း၊ အပူအအေးဒဏ်များကိုခံရခြင်း၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်
လာခြင်း၊ မကောင်းသဖြင့် စွပ်စွဲပြောဆိုခံရခြင်း၊ မခံမရပ်နိုင်လောက်
အောင် နာကျင်ကိုက်ခံခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ကြပေသည်။
ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ အတိတ်ဘဝများက ဖြစ်စဉ်များ
ကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်၍ သည်းခံကြရပေသည်။

မှက်၊ ခြင်၊ ယင်များ အကိုက်ခံရ၍ သည်းမခံချင်သောစိတ်
များ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ အတိတ်ဘဝများတွင် ကျွဲ၊ နွားစသော
တိရစ္ဆာန်ဘဝဖြစ်စဉ်အခါက တစ်သက်လုံး မှက်၊ ခြင်၊ ယင်တို့၏
ကိုက်ခြင်းကို သင်ခံနိုင်ပါလျက် အပါယ်တံခါးပိတ်ရန်အတွက် ဝိပဿ
နာတရားအားထုတ်ရာ၌ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည်းမခံနိုင်သနည်း၊
သည်းခံရမည်သာဖြစ်သည်ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်၍ သည်းခံရပေမည်။

သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်သော အပူဒဏ်များကို
ခံရ၍ သည်းမခံချင်သောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ငရဲ၌ ကျ
ရောက်နေစဉ်က ဤအပူဒဏ်ထက် အဆပေါင်းရာထောင်မက
ပြင်းထန်သော ငရဲမီးအပူကို သင်ခံနိုင်ပါလျက် အပါယ်တံခါးပိတ်ရန်
အတွက် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရာ၌ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည်း

သုံးမျိုးရှိပါ သည်းခံရာ

မခံနိုင်သနည်း။ သည်းခံရမည်သာဖြစ်သည်ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်၍ သည်းခံရပေမည်။

သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် အအေးဒဏ်များကိုခံ၍ သည်းမခံချင်သောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ လောကန္တရက်ငရဲ၌ ကျရောက်နေစဉ်က ဤအအေးဒဏ်ထက် အဆပေါင်းရာထောင်မက ပြင်းထန်သော အအေးဒဏ်ကို သင်ခံနိုင်ပါလျက် အပါယ်တံခါးပိတ်ရန်အတွက် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရာ၌ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည်းမခံနိုင်သနည်း။ သည်းခံရမည်သာဖြစ်သည်ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်၍ သည်းခံရပေမည်။

သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းများ ဖြစ်လာ၍ သည်းမခံချင်သောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ပြိတ္တာဘဝ၌ ဖြစ်နေစဉ်က တစ်ဘဝလုံး ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းများကို သင်ခံနိုင်ပါလျက် အပါယ်တံခါးပိတ်ရန်အတွက် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရာ၌ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည်းမခံနိုင်သနည်း။ သည်းခံရမည်သာဖြစ်သည်ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်၍ သည်းခံရပေမည်။

သူတစ်ပါးတို့၏ ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲပြောဆိုသောစကားကို ကြားရသောကြောင့် သည်းမခံချင်သောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာနှင့် ရဟန္တာတို့သော်မှ ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲခြင်းများကို ခံကြရပေသေး၏။ မိမိကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ်ကိုမူ ဘယ်မှာလျှင် မကဲ့ရဲ့ဘဲ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။ ကဲ့ရဲ့မည်သာ ဖြစ်ပေမည်။ အတိတ်ဘဝများက မိမိကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲမိခဲ့သော မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံများ၏ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရခြင်းသာဖြစ်ပေသည်ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်၍ သည်းခံရပေမည်။

မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြင်းစာန်သော နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း စသည့် ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခဝေဒနာများကိုခံရ၍ သည်းမခံချင်သောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ အတိတ်ဘဝများက ဒုက္ခဝေဒနာများကို သည်းခံ၍ အားမထုတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သင်သေခဲ့ရသည့် ဘဝပေါင်းနှင့် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ခဲ့ရသည့် ဘဝပေါင်းတို့မှာ မရေတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားခဲ့ပေသည်။ မအို၊ မနာ၊ မသေရန်အတွက်၊ အပါယ်ငရဲသို့ မကျရောက်ရန်အတွက် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရာ၌ အဘယ်ကြောင့် သင်သည်းမခံနိုင်သနည်း၊ သည်းခံရမည်သာ ဖြစ်သည်ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်၍ သည်းခံရပေမည်။

ဝိပဿနာရှုမှတ်၍ သည်းခံရပုံ

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်နေရင်း မှက်၊ ခြင်၊ ယင်များ ကိုက်လာသောအခါ ကိုက်တဲ့အပေါ်မှာ စိတ်ကိုတည့်တည့်ချ၍ ကိုက်တယ်၊ ကိုက်တယ်ဟု ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ ကိုက်ချလိုက်ခြင်းဖြင့် အသားထဲသို့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် စူးဝင် စူးဝင်သွားသည်ကိုလည်း သိအောင်စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သိအောင် ရှုမှတ်နိုင်သောအခါ သည်းခံ၍ ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်နေရင်း အသားအရေများ ပူလာအေးလာသောအခါ ပူနေအေးနေသည့်အပေါ်သို့ စိတ်ကိုတည့်တည့်ချ၍ ပူတယ် ပူတယ်၊ အေးတယ် အေးတယ်ဟု ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ တစ်ချက်မှတ်တစ်ချက် ပိုပိုပူသွားတာ၊ ပိုပိုအေးသွားတာ၊ ပြန်ပြန်လျော့သွားတာများကို သိအောင်လည်း စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သိအောင် ရှုမှတ်နိုင်သောအခါ သည်းခံ၍ ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သုံးမျိုးရှိပါ သည်းခံရာ

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်နေရင်း ဝမ်းတွင်းမှ ဆာလာသော အခါ ဆာနေသောသဘောကို အာရုံပြု၍ ဆာတယ်၊ ဆာတယ်ဟု ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ တစ်ချက်မှတ်တစ်ချက် ပိုပို ဆာလာတာ၊ ပြန်ပြန်လျော့သွားတာများကို သိအောင်လည်း စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သိအောင် ရှုမှတ်နိုင်သောအခါ သည်းခံ၍ ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်နေရင်း မကောင်းသဖြင့် စွပ်စွဲပြောဆိုသောအသံများကို ကြားရသောအခါ မည်သူ့အသံပဲ၊ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ပြောတာပဲ စသည်ဖြင့် ကြံစည်မှုများ မရှိစေမှု၍ ကြားကာမျှမတ္တမှာ စိတ်ကိုတည်အောင်ထား၍ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်ဟု ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ ရှုမှတ်အားများ ကောင်းလာသောအခါ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်ဟု ရှုမှတ်လိုက်လျှင် အသံများ မဆက်တော့ပါဘဲ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပျောက်ပျောက်သွားတာကို တွေ့သိသွားနိုင်ကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ တွေ့သိသွားသောအခါ သည်းခံ၍ ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်နေရင်း ကိုယ်တွင်းမှ ပြင်းထန်သော နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းစသည့် ဒုက္ခဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထိုဒုက္ခဝေဒနာများကို မလှုပ်မရှားဘဲ သည်းခံမည်ဟု စိတ်ကိုဆောက်တည်ထားကာ ဒုက္ခဝေဒနာများပေါ်၌ စိတ်ကိုတည့်တည့်ချရပါသည်။ ထိုနောက်မှ နာနေသည့် အတိုင်းအရှည်ပမာဏကို သိအောင်စူးစိုက်၍ နာတယ်၊ နာတယ်ဟု တစ်ချက်မှတ်တစ်ချက် ပိုပိုနာသွားတာ၊ ပြန်ပြန်လျော့လျော့သွားတာများကို သိအောင်စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အတိုးအလျော့ကို ရှုမှတ်၍ရသောအခါ သည်းခံ၍ ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

၁၂

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

ဤကဲ့သို့ သည်းမခံခြင်း၏အပြစ်၊ သည်းခံခြင်း၏အကျိုးတို့ကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံရခြင်း၊ အတိတ်ဘဝများက ဖြစ်စဉ်များကို နှလုံး သွင်းဆင်ခြင်၍ သည်းခံရခြင်း၊ ဝိပဿနာရှုမှတ်၍ သည်းခံရခြင်းဟူ သော သုံးမျိုးတို့ဖြင့် သည်းခံကြရပေသည်။

သဗ္ဗမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

သုံးယောက်အပါယ် လေးယောက်နတ်ပြည်နယ်

လူဘောင်လူလောကတွင် တစ်ဒိမ်တည်း၌ အတူတကွ နေထိုင်ကြသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက ချစ်ခင်သောအားဖြင့် အလေးပြု၍ နေထိုင်ကြရပေသည်။ သားသမီးများက မိဘများကို ချစ်ခင်ကြည်ညိုသောအားဖြင့် အလေးပြု၍ နေထိုင်ကြရပေသည်။ မိဘများကလည်း သားသမီးများကို ချစ်ခင်သနားသောအားဖြင့် အလေးပြု၍ နေထိုင်ကြရပေသည်။ လင်ယောက်ျားကလည်း ဇနီးမယားကို ချစ်ခင်ကြင်နာသောအားဖြင့် အလေးပြု၍ နေထိုင်ရပေသည်။ ဇနီးမယားကလည်း လင်ယောက်ျားကို ချစ်ခင်ကြည်ညိုသောအားဖြင့် အလေးပြု၍ နေထိုင်ရပေသည်။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက ချစ်ခင်ကြည်ညိုသောအားဖြင့် အလေးပြု၍ နေထိုင်ကြမှသာ မင်္ဂလာတရားတော်များနှင့် ပြည့်စုံကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ တိုးတက်ကြီးပွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက အရှိအသေ အလေးပြု၍ နေထိုင်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဂါရဝေစ မင်္ဂလာတရားနှင့် ပြည့်စုံကြသည်ဖြစ်၍ မကောင်းသော အကျိုးပေး၊ မကောင်းသော အပြစ်ဒဏ်များ ကင်းပျောက်၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ အမျိုးမျိုးတို့ ရောက်ရှိလာ၊ ရရှိလာနိုင်ကြပေသည်။ သေပြီးသောနောက် ကာလ၌လည်း နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မဟုတ်ကြပါဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက ကြည်ညို လေးစားမှုများကင်း၍ မရှိမသေ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်ရှိသော် ဂါရဝေါစ မင်္ဂလာတရားပျက်၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာအမျိုးမျိုးတို့ ကင်းပျောက် သွားကြပြီးလျှင် မကောင်းသောအကျိုးပေးအမျိုးမျိုးတို့ ရောက်ရှိလာ ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ သေပြီးသောနောက်ကာလ၌လည်း ယုတ်နိမ့် သော အပါယ်ငရဲများသို့ ကျရောက်သွားကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အကြင်အိမ်သူဇနီးမယားတို့သည် မိဘ၊ ယောက္ခမ များနှင့် လင်ယောက်ျားတို့ကို မရှိမသေပြုမှု၍ နေထိုင်ကြကုန်၏။ ထိုအိမ်သူဇနီးမယားတို့သည် အပါယ်ငရဲသို့ ရောက်သွားကြကုန်၏။ အကြင်အိမ်သူဇနီးမယားတို့သည် မိဘ၊ ယောက္ခမများနှင့် လင်ယောက်ျား တို့ကို အရိအသေ အလေးပြု၍ နေထိုင်ကြကုန်၏။ ထိုအိမ်သူဇနီး မယားတို့သည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားကြကုန်၏ဟု အနာထပိဏ် သူဌေးကြီး၏ ချွေးမဖြစ်သူ သုဇာတာကို အကြောင်းပြု၍ ဇနီးမယား (၇)မျိုးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

တစ်ချိန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်ခင်းအချိန်၌ သင်္ကန်းတော်ကိုရုံပြီးလျှင် သပိတ်တော်ကိုပိုက်လျက် အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးအိမ်သို့ ကြွရောက်၍ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးအိမ်၌ အလွန်ကျယ်လောင်သော အသံတို့ဖြင့် ဆူညံနေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “သူဌေးကြီး ... သင့်အိမ်၌ တံငါသည်များ ငါးလုယက်နေကြသကဲ့သို့ ဆူညံလှချည်လား”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ သူဌေးကြီးက “မြတ်စွာဘုရား ... တပည့်တော်၏ချွေးမ သုဇာတာသည် ယောက္ခမကြီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ယောက္ခမဟူ၍ အမှတ်မပြု၊ သူ၏လင်ယောက်ျားကိုလည်း လင်ယောက်ျားဟူ၍

သုံးယောက်အပါယ် လေးယောက်နတ်ပြည်နယ် ၁၅

အမှတ်မပြု မြတ်စွာဘုရားကိုသော်မှလည်း အရိအသေမပြု အလေးအမြတ်မပြု မပူဇော်ပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ မနီးမဝေး၌ လာရောက်(ပုန်းကွယ်)၍ နားထောင်နေသော သုဇာတာကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် ဇနီးမယား(၇)မျိုးကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

(၇)မျိုးမှာ -

- ၁။ ဝကေသမာ = သူ့သတ်နှင့်တူသော ဇနီးမယား။
- ၂။ စောရိသမာ = ခိုးသူနှင့်တူသော ဇနီးမယား။
- ၃။ အယျသမာ = အရှင်နှင့်တူသော ဇနီးမယား။
- ၄။ မာတာသမာ = အမိနှင့်တူသော ဇနီးမယား။
- ၅။ ဘဂိနီသမာ = အစ်မ၊ နှမနှင့်တူသော ဇနီးမယား။
- ၆။ သဒ္ဓိသမာ = အဆွေခင်ပွန်းနှင့်တူသော ဇနီးမယား။
- ၇။ ဒါသီသမာ = ကျွန်မနှင့်တူသော ဇနီးမယားဟူ၍ (၇)မျိုးဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

(အ- ၂/၄၆၇)

(၁) သူ့သတ်နှင့်တူသော ဇနီးမယားဟူသည် -

အကြင်ဇနီးမယားသည် အမျက်ဒေါသကြီး၏။ လင်ဖြစ်သူ ရှာဖွေပေးသော စီးပွားဥစ္စာကို မပျက်စီးရအောင် စောင့်ရှောက်လေ့မရှိ။ မိမိလင်ယောက်ျားမှ တစ်ပါးသောယောက်ျားတို့၌ တပ်မက်ခြင်းရှိ၏။ မိမိလင်ကို ငွေဖြင့်ဝယ်အပ်သောသူကဲ့သို့ မထိမဲ့မြင်ပြု၏။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် လင်ကိုသတ်ဖို့ရာ အားထုတ်၏။ ထိုဇနီးမယားသည် သူ့သတ်နှင့်တူသော ဇနီးမယားဖြစ်၏။

(၂) ခိုးသူနှင့်တူသော ဇနီးမယားဟူသည် -

အကြင်ဇနီးမယားသည် အရှင်လင်ယောက်ျား အတတ်ပညာ ဖြင့် ရှာဖွေ၍ ရရှိလာသော ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ကုန်သွယ်၍ ရရှိလာသော ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ လယ်လုပ်၍ ရရှိလာသော ပစ္စည်းဥစ္စာ အနည်းငယ်ကို ဖြစ်စေ၊ အများကိုဖြစ်စေ အပြင်သို့ ထုတ်ဆောင်ခိုးယူခြင်းငှာ အလို ရှိ၏။ ထိုဇနီးမယားသည် ခိုးသူနှင့်တူသော ဇနီးမယားဖြစ်၏။

(၃) အရှင်နှင့်တူသော ဇနီးမယားဟူသည် -

အကြင်ဇနီးမယားသည် အလုပ်အကိုင် လုပ်ဖို့ရန် အလိုမရှိ။ ပျင်းရိ၏။ အစားလည်းကြီး၏။ စိတ်လည်းကြမ်း၏။ ကိုယ်အမူအရာ လည်းကြမ်း၏။ ကြမ်းတမ်းသော စကားကိုလည်း ပြောဆိုတတ်၏။ လုံ့လဝီရိယရှိသော လင်ကိုလည်း လွှမ်းမိုး၍ အနိုင်ကျင့်တတ်၏။ ထို ဇနီးမယားသည် အရှင်နှင့်တူသော ဇနီးမယားဖြစ်၏။

(၄) အမိနှင့်တူသော ဇနီးမယားဟူသည် -

အကြင်ဇနီးမယားသည် အမိသည် သားကိုအစဉ်စောင့်ရှောက် သကဲ့သို့ လင်ယောက်ျားကို အခါခပ်သိမ်း အစဉ်သနားကြင်နာ၍ စောင့်ရှောက်၏။ လင်ယောက်ျား ဆည်းပူးရှာဖွေ၍ ရရှိလာသော ပစ္စည်း ဥစ္စာကိုလည်း မပျက်စီး မဆုံးရှုံးရအောင် အစဉ်မပြတ် စောင့်ရှောက် တတ်၏။ ထိုဇနီးမယားသည် အမိနှင့်တူသော ဇနီးမယားဖြစ်၏။

(၅) အစ်မ၊ နှမနှင့်တူသော ဇနီးမယားဟူသည် -

အကြင်ဇနီးမယားသည် အစ်မကြီး၊ နှမငယ်တို့သည် မောင်ဖြစ် သူ၌ ရိုသေသကဲ့သို့၊ ထိုအတူ မိမိ၏ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ၌ ရိုသေ ၏။ အရှက်အကြောက်နှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိ၏။ လင်၏အလိုသို့ လိုက် တတ်၏။ ထိုဇနီးမယားသည် အစ်မ၊ နှမနှင့်တူသော ဇနီးမယားဖြစ်၏။

သုံးယောက်အပါယ် လေးယောက်နတ်ပြည်နယ် ၁၇

(၆) အဆွေခင်ပွန်းနှင့်တူသော ဇနီးမယားဟူသည် -

အကြင်ဇနီးမယားသည် ဤလူလောက၌ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သူ သည် အရပ်တစ်ပါး၌နေထိုင်၍ ကြာမြင့်မှ ရောက်ရှိလာသော အဆွေ ခင်ပွန်းကို မြင်ရသောအခါ လွန်စွာဝမ်းမြောက်သကဲ့သို့ လင်ယောက်ျား ကို မြင်ရသောအခါ လွန်စွာဝမ်းမြောက်၏။ အမျိုးအနွယ်နှင့် ပြည့်စုံ ၏။ အကျင့်သီလရှိ၏။ လင်ယောက်ျား၌ ရိသေ့စွာကျင့်တတ်၏။ ထို ဇနီးမယားသည် အဆွေခင်ပွန်းနှင့်တူသော ဇနီးမယားဖြစ်၏။

(၇) ကျွန်မနှင့်တူသော ဇနီးမယားဟူသည် -

အကြင်ဇနီးမယားသည် လင်ယောက်ျားက တုတ်ကိုကိုင်၍ သတ်ပုတ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်အပ်သော်လည်း ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိ။ ဒေါသဖြင့် ပြစ်မှားလိုသောစိတ်မရှိ။ လင်ယောက်ျားကို သည်းခံ၏။ အမျက်ထွက်ခြင်းလည်းမရှိ။ လင်ယောက်ျားအလိုသို့ လိုက်တတ်၏။ ထိုဇနီးမယားသည် ကျွန်မနှင့်တူသော ဇနီးမယားဖြစ်၏။

အကြင်ဇနီးမယားတို့သည် သူသတ်နှင့် တူကုန်၏။ ခိုးသူနှင့် တူကုန်၏။ အရှင်နှင့် တူကုန်၏။ ထိုဇနီးမယားတို့သည် သီလမရှိကြ ကုန်။ လင်ယောက်ျားကို ရိသေ့ခြင်း မရှိကြကုန်။ ကြမ်းကြုတ်သော သဘောရှိကြကုန်၏။ ထိုသုံးယောက်သော ဇနီးမယားတို့သည် ခန္ဓာ ပျက်၍ သေပြီးသည်မှ နောက်ကာလ၌ အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ကြ ကုန်၏။

အကြင်ဇနီးမယားတို့သည် အမိနှင့် တူကုန်၏။ အစ်မ၊ နမ နှင့် တူကုန်၏။ အဆွေခင်ပွန်းနှင့် တူကုန်၏။ ကျွန်မနှင့် တူကုန်၏။ ထိုလေးယောက်သော ဇနီးမယားတို့သည် ခန္ဓာပျက်၍ သေပြီးသည် မှ နောက်ကာလ၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ချွေးမ သုဇာတာကို ဆက်လက်၍ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြား၍ မေးတော်မူသည်မှာ “သုဇာတာ ... ဤ ဇနီးမယား(၇)မျိုးတို့တွင် သင်သည် အဘယ်ဇနီးမယားမျိုးဖြစ်သနည်း” ဟု မိန့်ကြား၍ မေးတော်မူလိုက်၏။ ထိုအခါ သုဇာတာက “တပည့် တော်မကို ဤနေ့မှအစပြု၍ လင်ယောက်ျား၏ ကျွန်မနှင့်တူသော ဇနီးမယားဟူ၍ မှတ်တော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ယခုခေတ်အခါ၌ ဂုဏ်သရေရှိကြသော အချို့သော အမျိုးသား ကြီးများက မိမိတို့၏ ဇနီးမယားများကို “အမေကြီး” ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြော ဆို သုံးနှုန်းလျက်ရှိကြပေသည်။ ကောင်းသော ပြောဆိုသုံးနှုန်းခြင်း ပင် ဖြစ်ပေသည်။ မိမိ၏ ဇနီးမယားကို အမိနှင့်တူသော ဇနီးမယား ဖြစ်အောင်ကျင့်ပါလို့ မပြောသော်လည်း ပြောသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ခန္ဓာပျက်၍ သေပြီးသည်မှ နောက်ကာလ၌ နတ်ပြည်သို့ရောက်အောင် ချီးမြှောက်၍ ပြောဆိုသုံးနှုန်းလိုက်သော စကားပင် ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

ဗုဒ္ဓမိန့်ကြား မိတ်ကောင်းအင်္ဂါ ၇-ပါး

လူလောက၌ နေထိုင်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းများ ရှိကြရပေသည်။ မျက်မှောက်အကျိုးစီးပွား၊ တမလွန် အကျိုးစီးပွားတို့ကို ဖြစ်စေနိုင်သော မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများနှင့် ပေါင်းသင်းကြရပေသည်။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းဖြင့် မျက်မှောက်အကျိုးစီးပွား၊ တမလွန်အကျိုးစီးပွားများ တိုးတက်ကြီးပွား၍ ချမ်းသာသုခများ ရရှိနိုင်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပေါင်းသင်းဖိုဝ်အပ်သည့် မိတ်ဆွေကောင်းအင်္ဂါ(၇)ပါးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

မိတ်ဆွေကောင်းအင်္ဂါ(၇)ပါးမှာ -

- ၁။ ဒုဒ္ဓဗ္ဗံ ဒဒါတိ = ပေးနိုင်ခဲ့သော အရာဝတ္ထုကို ပေး၏။
- ၂။ ဒုက္ကရံ ကရေတိ = ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုပေး တတ်၏။
- ၃။ ဒုက္ခမံ ခမတိ = သည်းခံနိုင်ခဲ့သောအရာကို သည်းခံ၏။
- ၄။ ဂုယုမဿ အာဝိကရေတိ = မိမိ၏ လှူငှက်အပ်သော အရာကို ထင်စွာပြု၏။

- ၅။ ဂုယုမသာ ပရိဂုဟတိ = အဆွေခင်ပွန်း၏ လျှို့ဝှက်အပ်
သောအရာကို လျှို့ဝှက်၏။
- ၆။ အာပဒါသု န ဟေတိ = ဘေးရန်တို့ကြောင့် မစွန့်ပစ်။
- ၇။ ဒီဏေန နာတိမညာတိ = ပစ္စည်းဥစ္စာကုန်ခြင်းကြောင့် မထိ
မဲ့မြင်မပြုဟူသော ဤ(၇)ပါးတို့
ဖြစ်ကြပေသည်။ (အံ- ၂/၄၂၁)

လောကခံတွေ့မှ မိတ်ဆွေကောင်းဟုသိရ

လောကထဲ၌ နေထိုင်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း
လောကခံတရားများနှင့် တွေ့ကြုံကြရပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကောင်း
သောလောကခံများနှင့် တွေ့ကြုံကြရပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုးသော
လောကခံတရားများနှင့် တွေ့ကြုံကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ တွေ့ကြုံကြ
ရာတွင် ဆိုးသောလောကခံများနှင့် တွေ့ကြုံကြရသောအခါမှာ အကြင်
မိတ်ဆွေတို့သည် အရာရာတွင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကူညီအားပေးကြ
ပေသည်။ ထိုမိတ်ဆွေတို့သည် အမြဲတမ်း ပေါင်းသင်းထိုက်၊ မှီဝဲထိုက်
သော မိတ်ဆွေကောင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်ဟု သိကြရပေသည်။

၁။ ပေးနိုင်ခဲ့သော အရာဝတ္ထုကို ပေး၏ဟူသည် -

မိမိတို့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာများ ပေးကမ်းနိုင်မှ ရရှိအောင်မြင်နိုင်သော
အရာများ ပေါ်ပေါက်လာ၍ဖြစ်စေ၊ ပေးကမ်းနိုင်မှ ဆင်းရဲဒုက္ခများမှ
လွတ်မြောက်နိုင်မည့်အရာများ ပေါ်ပေါက်လာ၍ဖြစ်စေ မပေးနိုင်
လောက်အောင် ပစ္စည်းဥစ္စာများ အခက်အခဲ ရှိလာကြကုန်၏။ ထို
အခါ အကြင်မိတ်ဆွေတို့သည် အလွန်ပေးနိုင်ခဲ့သော တန်ဖိုးရှိသည့်
ပစ္စည်းများကိုပင် လာရောက်၍ ပေးကြကုန်၏။ ထိုမိတ်ဆွေတို့သည်
အမြဲတမ်း ပေါင်းသင်းထိုက်၊ မှီဝဲထိုက်သော မိတ်ဆွေကောင်းတို့ ဖြစ်
ကြပေသည်။

၂။ ပြိုင်ခဲသောအမှုကို ပြုပေးတတ်၏ဟူသည် -

မိမိတို့မှာ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာ၍ဖြစ်စေ၊ အလွန်အလွန် မကျန်းမာ၍ဖြစ်စေ ပြုစုမည့်သူ မရှိသဖြင့် အခက်အခဲများနှင့် တွေ့ကြုံနေရသောအခါ အကြင်မိတ်ဆွေတို့သည် အလွန်ပြုလုပ်နိုင်ခဲသော ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကိစ္စများကိုပင် လာရောက်၍ ပြုစုဆောင်ရွက်ပေးကြကုန်၏။ ထိုမိတ်ဆွေတို့သည် အမြဲတမ်း ပေါင်းသင်းထိုက်၊ နှိပ်ထိုက်သော မိတ်ဆွေတို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

၃။ သည်းခံနိုင်ခဲသောအရာကို သည်းခံ၏ဟူသည် -

မိမိတို့မှာ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည့်အားလျော်စွာ တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါသအလျောက် ကြမ်းတမ်းသော ကိုယ်အမှုအရာ၊ နှုတ်အမှုအရာတို့ဖြင့် ပြုမှား၊ ပြောမှား ပြုမိပါသော်လည်း အကြင်မိတ်ဆွေတို့သည် သည်းမခံပါဘဲ အမျက်ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းများ မရှိမူ၍ သည်းခံနိုင်ကြပေ၏။ ထိုမိတ်ဆွေတို့သည် အမြဲတမ်း ပေါင်းသင်းထိုက်၊ နှိပ်ထိုက်သော မိတ်ဆွေတို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

၄။ မိမိ၏ လျှို့ဝှက်အပ်သောအရာကို ထင်စွာပြု၏ဟူသည် -

အကြင်မိတ်ဆွေတို့သည် သူတို့၏ အလွန်လျှို့ဝှက်အပ်သော အရာတို့ကို မိမိတို့ထံသို့ လာရောက်၍ ထင်စွာပြောကြား တိုင်ပင်ကြကုန်၏။ ထိုမိတ်ဆွေတို့သည် အမြဲတမ်း ပေါင်းသင်းထိုက်၊ နှိပ်ထိုက်သော မိတ်ဆွေတို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

၅။ အဆွေခင်ပွန်း၏ လျှို့ဝှက်အပ်သောအရာကို လျှို့ဝှက်၏ဟူသည် -

အကြင်မိတ်ဆွေတို့သည် မိမိတို့ထံ လာရောက်၍ ပြောကြားအပ်သော လျှို့ဝှက်အပ်သည့်အရာတို့ကို အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်

ကိုမျှ မပြောကြားမှု၍ လုံခြုံအောင် သစ္စာရှိစွာ လျှို့ဝှက်ထားကြကုန်၏။
ထိုမိတ်ဆွေတို့သည် အမြဲတမ်း ပေါင်းသင်းထိုက်၊ ဖိုဝဲထိုက်သော
မိတ်ဆွေတို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

၆။ ဘေးရန်တို့ကြောင့် မစွန့်ပစ်ဟူသည် -

အကြင်မိတ်ဆွေတို့သည် စီးပွားရေးကိစ္စ စသည်တို့ဖြင့် မိမိတို့
နှင့် အတူတကွ အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားကြရကုန်၏။ ထိုသို့သွားကြစဉ်
လမ်းခရီး၌ အသက်နှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ပျက်စီးနိုင်လောက်သော
ဘေးရန်အန္တရာယ်များနှင့် တွေ့ကြုံကြရသောအခါ မည်သည့်အကြောင်း
ကြောင့်မျှ မိတ်ဆွေများကို စွန့်ပစ်ထားကာ ရှောင်တိမ်း၍ မသွားကြ
ကုန်။ ထိုမိတ်ဆွေတို့သည် အမြဲတမ်း ပေါင်းသင်းထိုက်၊ ဖိုဝဲထိုက်
သော မိတ်ဆွေတို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

၇။ ပစ္စည်းဥစ္စာကုန်ခြင်းကြောင့် မထီမဲ့မြင်မပြုဟူသည် -

အကြင်မိတ်ဆွေတို့သည် မိမိတို့၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးတစ်ယောက်
မှာ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်၍ စီးပွားဥစ္စာများ ကုန်ဆုံးပျက်
စီးသွား၏။ ထိုသို့ပျက်စီးသွားပါသော်လည်း ပျက်စီးသွားသော မိတ်
ဆွေကို နှိမ့်ချခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို မြှင့်တင်ခြင်း စသည်ဖြင့် မထီမဲ့မြင်
မပြုမှု၍ ပင်ကိုယ်ရှိမြဲအတိုင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလျက် ရှိကြကုန်၏။
ထိုမိတ်ဆွေတို့သည် အမြဲတမ်း ပေါင်းသင်းထိုက်၊ ဖိုဝဲထိုက်သော မိတ်
ဆွေတို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ မျက်မှောက်အကျိုးစီးပွားနှင့် တမလွန်အကျိုးစီးပွား
တို့ကို လိုလားတောင့်တကြသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်း
သမီးတို့သည် မိမိတို့အား -

ဗုဒ္ဓမိန့်ကြား မိတ်ကောင်းအင်္ဂါ ၇-ပါး

- ပေးနိုင်ခဲ့သည်ကို ပေးခြင်း၊
- ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုလုပ်ပေးခြင်း၊
- သည်းခံနိုင်ခဲ့သောအရာကို သည်းခံခြင်း၊
- မိမိ၏ လျှို့ဝှက်အပ်သောအရာကို ထင်စွာပြုခြင်း၊
- အဆွေခင်ပွန်း၏ လျှို့ဝှက်အပ်သောအရာကို လျှို့ဝှက်၍ ထားတတ်ခြင်း၊
- ဘေးရန်တို့ကြောင့် အဆွေခင်ပွန်းကို မစွန့်ပစ်ခြင်း၊
- ပစ္စည်းဥစ္စာများ ကုန်ဆုံးသွားပါသော်လည်း အဆွေခင်ပွန်းကို မထိမဲ့မြင်မပြုခြင်းဟူသော ဤအင်္ဂါ(၇)ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မိတ်ဆွေကောင်းကို ပေါင်းသင်း မှီဝဲကြရမည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ယုံလို့ပင်ကြည်တာ မြတ်သဒ္ဓါ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ ရှိနေကြသော သဒ္ဓါတရားသည် ဘဝသံသရာ၌ ချမ်းချမ်းသာသာ ကျင်လည်ဖို့ရာနှင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ရှိသွားဖို့ရာ အကောင်းမြတ်ဆုံး အခြေခံတရားတစ်ခုပင်ဖြစ်ပေသည်။ သဒ္ဓါတရားရှိကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒါနလည်း ပြုလုပ်နိုင်ကြပေသည်။ သီလလည်း ဆောက်တည်နိုင်ကြပေသည်။ သမထတရားကိုလည်း ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ မရောက်မီအကြား ဘဝသံသရာတွင် လှူပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်တို့၌ ချမ်းချမ်းသာသာ ကျင်လည်ကြပေသည်။

သဒ္ဓါတရားရှိကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝိပဿနာတရားကိုလည်း အခွင့်ရတိုင်း ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်နိုင်ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် အကြာဆုံး(၇)ဘဝဖြင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သဒ္ဓါတရားသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် အကောင်းမြတ်ဆုံး အခြေခံတရားတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို“သဒ္ဓါ”ဟူသောပါဠိကို ပညာရှိဆရာတော်ကြီးများက “ယုံကြည်ခြင်း”ဟု မြန်မာလို ပြန်ဆိုပေးကြပါသည်။ ယင်း“ယုံကြည်ခြင်း”ဟူသောစကား၌ စကားနှစ်ခွန်း ပါဝင်နေပေသည်။ “ယုံတာက တစ်ခွန်း၊ ကြည်တာကတစ်ခွန်း”ဟူ၍ နှစ်ခွန်းပါဝင်နေပေသည်။

ယုံလိုပင်ကြည်တာ မြတ်သဒ္ဓါ

ယုံတာက - ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဘုရားကိုလည်း ယုံသည်။ တရားကိုလည်း ယုံသည်။ သံဃာကိုလည်း ယုံသည်။ ကံကိုလည်း ယုံသည်။ ကံ၏ အကျိုးပေးကိုလည်း ယုံသည်။ ဤငါးမျိုး၌ ယုံတာကို သဒ္ဓါဟု ဆိုရပါသည်။

ကြည်တာက - ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ကံနှင့် ကံ၏အကျိုးပေးတို့ကို ယုံသောကြောင့်ပင်၊ ယုံလိုပင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရသောအခါ၊ လှူဒါန်းကြရသောအခါတို့၌ စိတ်တွေ ကြည်လာကြပေသည်။ ကုသိုလ်ကံများကို မြို့လုပ်ကြသောအခါ၌လည်း စိတ်တွေ ကြည်လာကြပေသည်။ ကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးပေးများကို ဆင်ခြင်လိုက်သောအခါ၌လည်း စိတ်တွေ ကြည်လာကြပေသည်။

ဘုရားကို ယုံပုံ

ယခု မိမိတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေကြသော မြတ်စွာဘုရားသည် မကျင့်ကြံ အားမထုတ်ပါဘဲ အလိုလို ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လာသော ဘုရားရှင်မဟုတ်ပေ။ လေးအသချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး အသက်နှင့်ခန္ဓာကို မငဲ့ညှာပါဘဲ ပါရမီပဋိပတ်များကို ကျင့်ကြံအားထုတ်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လာသော ဘုရားရှင်ဖြစ်ပေသည်။ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မဖောက်မပြန် ကိုယ်တော်တိုင် သိတော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်ဖြစ်ပေသည် စသည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ယုံကြပေသည်။

ဘုရားကိုယုံ၍ ကြည်ပုံ

အလောင်းတော်သည် လေးအသချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ရပေသည်၊ ဖြည့်ကျင့်၍သာ

ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လာသော ဘုရားရှင်ဖြစ်ပေသည်။ အလုံးစုံ
သော တရားတို့ကို ကိုယ်တော်တိုင် သိတော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်
ဖြစ်ပေသည်။ စသည်ဖြင့် ယုံသောကြောင့်ပင်၊ ယုံလိုပင် ဘုရားကို
ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရသောအခါ၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး စသည်တို့ကို
ဆက်ကပ်လှူဒါန်းရသောအခါ၊ ဆွမ်းတော်တင်၍ လှူဒါန်းရသောအခါ
တို့၌ စိတ်တွေ ကြည်လာကြပေသည်။ ဘုရားကို ယုံလိုပင် ကြည်ခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

တရားကို ယုံပုံ

ယခု မိမိတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြသော
ငါးပါးသီလမှစ၍ သဗ္ဗပစ္စာန်အကျင့် စသည့်တရားတော်တို့သည်
မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်
များ ဖြစ်ပေသည်။ ကျင့်ကြံအားထုတ်သူတို့အား ယခုဘဝမှစ၍ အပါယ်
သံသရာဆင်းရဲနှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့မှ လွတ်စေနိုင်သည်။ ဆင်းရဲ
ခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတိုင်အောင် ရောက်ရှိစေနိုင်သည်။
ပိုဆောင်ပေးနိုင်သည် စသည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ယုံကြံ
ပေသည်။

တရားကိုယုံ၍ ကြည်ပုံ

ယခု မိမိတို့ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြသော တရားတော်တို့သည်
ယခုဘဝမှစ၍ အပါယ်ဆင်းရဲနှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့မှ လွတ်
မြောက်စေနိုင်သည်။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့
ရောက်စေနိုင်သည် စသည်ဖြင့် ယုံသောကြောင့်ပင်၊ ယုံလိုပင် တရား
တော်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရသောအခါ၊ တရားစာများကို ရွတ်ဖတ်
သရဇ္ဈာယ်ရသောအခါ၊ တရားအားထုတ်၍ ဉာဏ်စဉ်များ မြင့်သွား
သောအခါတို့၌ စိတ်တွေ ကြည်လာကြပေသည်။ တရားကို ယုံလိုပင်
ကြည်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယုံထိုးပင်ကြည်တာ မြတ်သဒ္ဓါ

အထူးသဖြင့် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်သို့ ရောက်လာသောအခါ စိတ်တွေ ကြည်လာသည်မှာ ပို၍ပင် ထင်ရှားပေသည်။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်သို့ မရောက်သေးမီ နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကိုသိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်၊ အနိစ္စပဲ၊ ဒုက္ခပဲ၊ အနတ္တပဲဟု သုံးသပ်ဆင်ခြင်၍ ရှုမှတ်နေရသော သမ္မသနဉာဏ်တို့၌ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း မယိမ်းသွားရအောင်၊ စိတ်ကိုလည်း အာရုံတစ်ပါးသို့ မထွက်သွားရအောင် ထိန်းထားရသောကြောင့် စိတ်တွေကြည်တာ မထင်ရှားလှပေ။

ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်၍ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကိုယ်ကလည်းပေါ့ပါး၊ စိတ်ကလည်းပေါ့ပါး၊ ကိုယ်ကလည်းနူးညံ့၊ စိတ်ကလည်းနူးညံ့၊ ကိုယ်ကလည်းခုံကြမ်း၊ စိတ်ကလည်းခုံကြမ်း၊ ကိုယ်ကလည်းလေ့လာပြီး၊ စိတ်ကလည်းလေ့လာပြီးဖြစ်၍ မှတ်စရာအာရုံနှင့် မှတ်သိစိတ်တို့ အလိုလိုမှတ်နေကြသကဲ့သို့ ချမ်းသာလွယ်ကူစွာ ရှုမှတ်နေကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ချမ်းသာလွယ်ကူစွာ ရှုမှတ်နေရာသဖြင့် ဝိပဿနာပီတိသုခတို့ ဖြစ်ပေါ်လာကြပေသည်။

ယင်းပီတိသုခတို့ဖြင့် ပျော်မွေ့နေရာ စိတ်တွေကြည်လင်နေရခြင်းကို လူသာမန်မဆိုထားနှင့် နတ်သာမန်တို့ပင် မခံစားနိုင်၊ မတွေ့သိနိုင်ကြပေဟု မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူသည့်အတိုင်း ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်တွေ ကြည်နေကြပေသည်။ ယုံ၍အားထုတ်သောကြောင့် ကြည်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သံဃာကို ယုံပုံ

ယခု မိမိတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေကြသော သံဃာတော်အရှင် မြတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက အရိယာ

သံဃာတော်များမှ သက်ဆင်းလာသော သံဃာတော်များ ဖြစ်ပေသည်။
ကောင်းသောအကျင့်၊ ဖြောင့်မန်သောအကျင့်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရန်အကျင့်
တို့ကို ကျင့်နေကြသော သံဃာတော်များ ဖြစ်ကြပေသည်။ လူအပေါင်း
တို့၏ ကောင်းမှုမျိုးစေ့၏ ပေါက်ရောက်ကြီးပွားရာ လယ်ယာမြေကောင်း
သဖွယ်ဖြစ်အောင် ကျင့်နေသော သံဃာတော်များ ဖြစ်ကြပေသည်။
လူတွေ့ကောင်းကျိုးရအောင် ကျင့်နေသော သံဃာတော်များ ဖြစ်ကြ
ပေသည်။ စသည်ဖြင့် ယုံခြင်းသည် သံဃာကို ယုံခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သံဃာကိုယုံ၍ ကြည်ပုံ

ဤကဲ့သို့ သံဃာကိုယုံသောကြောင့် သံဃာတော်များကို ကိုး
ကွယ်ဆည်းကပ်ရသောအခါ၊ သံဃာတော်များကို လှူဒါန်းရသောအခါ၊
သံဃာတော်များ၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ဝေယျာဝစ္စများကို ဆောင်ရွက်
ရသောအခါ၊ ရှိခိုးကန်တော့ရသောအခါတို့၌ စိတ်တွေ ကြည်လင်လာ
ကြပေသည်။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံကြသော ဆရာတော်၊
သံဃာတော်ကြီးများထံ ချဉ်းကပ်၍ လှူဒါန်းပူဇော်ကန်တော့ကြရသော
အခါ စိတ်တွေ ကြည်လင်လာခြင်းမှာ အထူးပင် ဝင်ရှားလှပေသည်။
သံဃာကိုယုံလိုပင် ကြည်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကံကို ယုံပုံ

ဒါနစသော စုတိုလ်ကံများသည် ရုပ်တရားများ မဟုတ်ကြပေ။
နာမ်တရားဖြစ်ပေသည်။ နာမ်တရားဖြစ်သောကြောင့် ပကတိသော
မျက်စိဖြင့် မမြင်ကောင်းပေ။ မမြင်ကောင်းသည့်အရာပင်ဖြစ်စေကာမူ
မိမိပြုထားသည့် ကုသိုလ်ကံသည် အကျိုးမပေးရသေးလျှင် နိဗ္ဗာန်
ရောက်သည့်ဘဝတိုင်အောင် မိမိ၏နာမ်အစဉ်မှာ တည်ရှိနေပေသည်
ဟု ယုံခြင်းသည် ကံကို ယုံခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ယုံလို့ပင်ကြည်တာ မြတ်သဒ္ဓါ

ကံကိုယုံ၍ ကြည်ပုံ

မိမိပြုထားသည့် ကုသိုလ်ကံသည် အကျိုးမပေးရသေးလျှင် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်ဘဝတိုင်အောင် ကောင်းကျိုးများကိုပေးမည့် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ်ဖြင့် နာမ်အစဉ်မှာ တည်ရှိနေသည်ဟု ယုံသောကြောင့်ပင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံများကို ပြုနေကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်တို့သည် ကြည်နေကြပေသည်။ ကံကိုယုံလိုပင် ကြည်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကံ၏အကျိုးကို ယုံပုံ

ဒါနစသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံများကို ပြုလုပ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးပေးတို့ကို ယခုမျက်မှောက်ဘဝ၌လည်း ပထမဇောကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေး၍ ခံစားရရှိနိုင်ကြပေသည်။ ဒုတိယဘဝ၌လည်း သတ္တမဇောကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေး၍ ခံစားရရှိနိုင်ကြပေသည်။ တတိယဘဝမှစ၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်ဘဝတိုင်အောင် အလယ်ဇောကုသိုလ်ကံငါးခုက အကျိုးပေး၍ ကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးပေးတို့ကို ခံစားရရှိနိုင်ကြပေသည်ဟု ယုံခြင်းသည် ကံ၏အကျိုးပေးကို ယုံခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကံ၏အကျိုးပေးကိုယုံ၍ ကြည်ပုံ

ဤကဲ့သို့ ကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးပေးတို့ကို ယခုဘဝ၌လည်း ခံစားရရှိနိုင်ကြသည်။ ဒုတိယဘဝ၌လည်း ခံစားရရှိနိုင်ကြသည်။ တတိယဘဝမှစ၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်ဘဝတိုင်အောင် ခံစားရရှိနိုင်ကြသည်ဟု ကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးပေးတို့ကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်လိုက်သောအခါ စိတ်တွေ ကြည်လာကြပေသည်။ ကံ၏အကျိုးပေးကိုယုံလိုပင် ကြည်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ယုံလိုပင်ကြည်သော အကောင်းမြတ်ဆုံး အခြေခံ ဖြစ်သည့် သဒ္ဓါတရားရှိနေကြသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒါန လည်း ပြုလုပ်နိုင်၊ သီလလည်း ဆောက်တည်နိုင်၊ သမထဘာဝနာ ဝိပဿနာဘာဝနာတို့ကိုလည်း ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြသောကြောင့် နိဗ္ဗာန်မရောက်သေးမီအကြား ဘဝသံသရာတို့၌လည်း ချမ်းချမ်းသာ သာ ကျင်လည်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့လည်း အကြာဆုံး(၇)ဘဝဖြင့် ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာကြောင့် အကြာဆုံး(၇)ဘဝ (အံ-ဋ္ဌ-၁/၃၆၉)

ဤသို့ ဝိပဿနာကြောင့် အကြာဆုံး(၇)ဘဝ အံ-ဋ္ဌ-၁/၃၆၉ သန္တမ္မရုံသီရိဗိသာနရာတော်

ဤသို့ ဝိပဿနာကြောင့် အကြာဆုံး(၇)ဘဝ အံ-ဋ္ဌ-၁/၃၆၉ သန္တမ္မရုံသီရိဗိသာနရာတော်

သိကောင်းခရာ အရှုတ်တက်ချိန်ခါ

အရှုတ်တက်ချိန်ကို သာမန်လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ သိဖို့ရာမှာ အရေးမကြီးကြပါသော်လည်း ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များနှင့် ဥပုသ်သည်များ၊ ယောဂီများအတွက် အရေးကြီးလှပေသည်။ အထူးသဖြင့် သံဃာတော်များအတွက် အရေးကြီးလှပေသည်။ အရှုတ်တက်ချိန်ကို မှတ်သားခြင်းမရှိပါက သံဃာတော်များမှာ အာပတ်ကြီးငယ်များ သင့်တတ်ကြပေသည်။ ဥပုသ်သည်များ၊ ယောဂီများမှာလည်း ဝိကာလဘောနေသိက္ခာပုဒ် ပျက်တတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သီလဝန္တဖြစ်ကြသည့် ဆရာတော်ကြီးတို့သည် အရှုတ်တက်ချိန်ကို အထူးအလေးဂရုပြု၍ လေ့လာမှတ်သားလျက် ရှိကြပေသည်။

အရှုတ်တက်ချိန်ကို မမှတ်သားထားခြင်းကြောင့် အရှုတ်မတက်မီ ပြုလုပ်မိ၍ သင့်နိုင်သော အာပတ်များမှာ -

- ၁။ သိုမှီးသိမ်းဆည်း၍ စားခြင်းကြောင့် သင့်သောအာပတ်၊
- ၂။ မွန်းလွဲသောအခါ စားခြင်းကြောင့် သင့်သောအာပတ်၊
- ၃။ သင်္ကန်းနှင့် ညကင်းသွားခြင်းကြောင့် သင့်သောအာပတ်တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

သိကောင်းစရာ မွေပဒေသာ

သိုမှီးသိမ်းဆည်းစား၍ အာပတ်သင့်ပုံ

၁။ အကြင်ရဟန်းတော်တို့သည် ရှေ့နေ့မှ အကပ်ခံထားပြီးသော ဆွမ်းဘောဠေများကို နောက်တစ်နေ့ စားသုံးရန်အတွက် ကိုယ်တိုင် သိမ်းဆည်း၍ စားသုံး၏။ ထိုရဟန်းတော်တို့သည် သိုမှီးသိမ်းဆည်း၍ မစားရဟု ပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်ကို လွန်ကျူး၍ စားသုံးသောကြောင့် ပါစိတ်အာပတ်သင့်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အကြင်ရဟန်းတော်တို့သည် အရုဏ်မတက်မီ အကပ်ခံမိပြီးလျှင် အရုဏ်တက်မှပင် စားသုံးသော်လည်း ထိုရဟန်းတော်တို့သည် သိုမှီးသိမ်းဆည်း၍ စားသုံးသည်မည်သောကြောင့် ပါစိတ်အာပတ်(အပြစ်) သင့်ကြပေသည်။

မွန်းလွဲသောအခါစား၍ အာပတ်သင့်ပုံ

၂။ အကြင်ရဟန်းတော်တို့သည် နေ့မွန်းလွဲသောအခါ ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဠေတို့ကို မစားရဟု ပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်ကို လွန်ကျူး၍ မွန်းလွဲသောအခါ ဘောဠေတို့ကို စားကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတော်တို့သည် ပါစိတ်အာပတ်သင့်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အကြင်ရဟန်းတော်တို့သည် အရုဏ်မတက်မီ အကပ်ခံ၍ စားသုံးမိကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတော်တို့သည် နေ့မွန်းလွဲသောအခါ ဘောဠေကို စားသုံးသည်မည်သောကြောင့် ပါစိတ်အာပတ်(အပြစ်) သင့်ကြပေသည်။

သင်္ကန်းနှင့် ညကင်းသွား၍ အာပတ်သင့်ပုံ

၃။ အကြင်ရဟန်းတော်တို့သည် တိစိဝရိတ်အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားသော သင်္ကန်းများနှင့် တစ်ညမျှ ကင်း၍သော်လည်း အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား

သိကောင်းစရာ အရုဏ်တက်ချိန်ခါ

ပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်ကို လွန်ကျူးသောကြောင့် နိဿဂ္ဂိ ပါစိတ်အာပတ် သင့်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အကြင်ရဟန်းတော် တို့သည် အရုဏ်မတက်မီ တိစီဝရိတ်သင်္ကန်းများကိုထား၍ အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားမိကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတော်တို့သည် တိ စီဝရိတ်သင်္ကန်းများနှင့် ညကင်း၍ သွားသည်မည်သောကြောင့် နိဿဂ္ဂိပါစိတ်အာပတ်(အပြစ်) သင့်ကြပေသည်။

အရုဏ်တက်ချိန်နှင့်စပ်၍ အာပတ်သင့်တတ်သော အခြား သိက္ခာပုဒ်များလည်း ရှိကြပါသေးသည်။ ဤဆောင်းပါး၌ ထင်ရှားသော သိက္ခာပုဒ်များကိုသာ ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အာပတ်ကြီးငယ်များ သင့်တတ်သောကြောင့် သီလ ဝန္တဖြစ်ကြသည့် ဆရာတော်ကြီးတို့သည် အရုဏ်တက်ချိန်ကို အထူး အလေးဂရုပြု၍ လေ့လာမှတ်သားထားကြပေသည်။

အရုဏ်တက်ချိန်ကို မှတ်သားကြရာတွင် မြန်မာပြည်၌ အရုဏ် တက်ပုံတို့သည် အရပ်ဒေသသို့လိုက်၍ တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့၊ တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ အရုဏ်တက်ပုံအချိန်ချင်း အနည်းငယ်ကွာခြားလျက် ရှိကြ ပေသည်။ သို့ပါသော်လည်း တူသည်ကသာများသဖြင့် မှတ်သား၍ ရကြပေသည်။

လဆန်းခါစရက်များနှင့် လကုန်ခါနီးရက်များတွင် အရုဏ်တက် ချိန်ချင်း အနည်းငယ်ကွာခြားလျက် ရှိကြပေသည်။ သို့ပါသော်လည်း မိနစ်ပိုင်း၊ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကွာခြားကြသည်ဖြစ်၍ အရုဏ်တက်ချိန် ကို မှတ်သား၍ ရကြပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရှေးဆရာတော်ကြီးများက နောင်လာနောက်သားတို့ မှတ်သားလွယ်ကူကြစေရန် တစ်နှစ်ကာလ ၁၂-လတွင် အရုဏ်တက် ချိန်ချင်း တူကြသောလများကို ရွေးချယ်၍ ၂-လစီ ပူးတွဲကာ ဖော်ပြ တော်မူထားကြပါသည်။

အရုဏ်တက်ချိန်ချင်း တူကြသောလများ

တန်ခူးလနှင့် သီတင်းကျွတ်လတို့သည် အရုဏ်တက်ချိန်ချင်း တူကြပေသည်။ ထိုလတို့၌ နံနက် ၅-နာရီအချိန်တွင် အရုဏ်တက် ကြပေသည်။

**ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ခူး ကျွတ်လဝယ်၊ ငါးချက်နယ်၊
တက်ဖွယ်အရုဏ်တည်း။**

ကဆုန်လနှင့် တော်သလင်းလတို့သည် အရုဏ်တက်ချိန်ချင်း တူကြပေသည်။ ထိုလတို့၌ နံနက် ၄-နာရီနှင့် မိနစ် ၅၀-အချိန်တွင် အရုဏ်တက်ကြပေသည်။

**ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ဆုန် လင်းလဝယ်၊ လေးငါးဆယ်၊
တက်ဖွယ်အရုဏ်တည်း။**

နယုန်လနှင့် ဝါခေါင်လတို့သည် အရုဏ်တက်ချိန်ချင်း တူကြ ပေသည်။ ထိုလတို့၌ နံနက် ၄-နာရီနှင့် မိနစ် ၄၀-အချိန်တွင် အရုဏ် တက်ကြပေသည်။

**ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ယုန် ခေါင်လဝယ်၊ လေးလေးဆယ်၊
တက်ဖွယ်အရုဏ်တည်း။**

သိကောင်းစရာ အရုဏ်တက်ချိန်ခါ

ဝါဆိုလ၌ နံနက် ၄-နာရီနှင့် မိနစ် ၃၀-အချိန်တွင် အရုဏ် တက်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ဝါဆိုလဝယ်၊ လေးသုံးဆယ်၊
တက်ဖွယ်အရုဏ်တည်း။

တန်ဆောင်မုန်းလနှင့် တပေါင်းလတို့သည် အရုဏ်တက်ချိန် ချင်း တူကြပေသည်။ ထိုလတို့၌ နံနက် ၅-နာရီနှင့် ၁၀-မိနစ်အချိန် တွင် အရုဏ်တက်ကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ မုန်း ပေါင်းလဝယ်၊ ငါးတစ်ဆယ်၊
တက်ဖွယ်အရုဏ်တည်း။

နတ်တော်လနှင့် တပို့တွဲလတို့သည် အရုဏ်တက်ချိန်ချင်း တူ ကြပေသည်။ ထိုလတို့၌ နံနက် ၅-နာရီနှင့် မိနစ် ၂၀-အချိန်တွင် အရုဏ်တက်ကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ နတ် တွဲလဝယ်၊ ငါးနှစ်ဆယ်၊
တက်ဖွယ်အရုဏ်တည်း။

ပြာသိုလ၌ နံနက် ၅-နာရီနှင့် မိနစ် ၃၀-အချိန်တွင် အရုဏ် တက်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ပြာသိုလဝယ်၊ ငါးသုံးဆယ်၊
တက်ဖွယ်အရုဏ်တည်း။

ဤကဲ့သို့ အရုဏ်တက်ချိန်ချင်း နာရီနှင့်မိနစ်အားဖြင့် တူကြ ကုန်သောလတို့ကို ပူးတွဲ၍ မှတ်သားထားခြင်းဖြင့် အရုဏ်တက်ချိန် များကို ပို၍မှတ်မိကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

၃၆

သီကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

အရုဏ်တက်ချိန်များကို မှတ်မိပါက အရုဏ်တက်ချိန်နှင့်စပ်၍ သင့်တတ်သော အာပတ်(အပြစ်)တို့မှ ကင်းလွတ်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကင်းလွတ်ကြစေရန်အတွက် ရှေးဆရာတော်ကြီးများက အရုဏ်တက်ချိန်ချင်း တူကြသောလများကို ပူးတွဲ၍ ဖော်ပြထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သစ္စမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

အရိယာဖြစ်ခြင်း ရောဂါကင်း

ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများရခြင်း၏ အကျိုးတရားတို့ကို သိကြကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အလုပ်ကိစ္စ အားလပ်ချိန်ရတိုင်း ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်လျက်ရှိကြပါသည်။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်၍နေခြင်းသည် မိမိတို့ရရှိထားသော အားလပ်သည့် အချိန် ပိုလေးများကို အကောင်းဆုံး၊ အကျိုးအရှိဆုံး အသုံးပြုနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ရသောအလုပ်သည် ရှုမှတ်မှု တစ်ခုကိုပင် ပြုလုပ်ကြရပေသည်။ အကျိုးကိစ္စကတော့ နှစ်မျိုးနှစ်မျိုး ပြီးမြောက်သွားကြပေသည်။ တစ်ဖက်က မိမိတို့ကို အပါယ်ဆင်းရဲ အပါယ်သံသရာသို့ ကျရောက်စေတတ်ကုန်သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော ကိလေသာတို့ကို ပယ်သတ်ခြင်းကိစ္စကိုလည်း ပြီး မြောက်စေသည်။ တစ်ဖက်က မိမိတို့ကို နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက် စေတတ်သော သမာဓိဉာဏ်တို့၏ ရင့်ကျက်စေခြင်းကိစ္စကိုလည်း ပြီး မြောက်စေသည်။ ဤကဲ့သို့ မှတ်ချက်တိုင်းမှတ်ချက်တိုင်း အကျိုးကိစ္စ နှစ်မျိုးတို့ကို ပြီးမြောက်စေသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဗောဇ္ဈင်တရားတို့ကို ပွား များခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားသောကြောင့် သစ္စာလေးပါးကိုသိသော အရိယာ

ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်သို့လည်း ရောက်ရှိသွားနိုင်ပေသည်။ ရောဂါဝေဒနာများလည်း ကင်းပျောက်သွားနိုင်ကြပေသည်။ ဗောဇ္ဈင်တရားတို့သည် သတ္တိမေ ဗောဇ္ဈင်္ဂါဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့်အတိုင်း (၇)ပါးရှိပေသည်။

သတ္တိမေဋ္ဌ သတ္တ+ဣမေဟု နှစ်ပုဒ်ခွဲရပေသည်။ သတ္တ-က (၇) ပါး၊ ဣမေ-က ဤဗောဇ္ဈင်တရားတို့ဟု မြန်မာလိုပြန်ဆိုရပေသည်။ ဗောဇ္ဈင်တရားတို့သည် (၇)ပါးရှိကြသည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရပေသည်။

ဗောဇ္ဈင်္ဂါ၌ ဗောဓိ+အင်္ဂါဟု နှစ်ပုဒ်ခွဲရပေသည်။ ဗောဓိ-က သစ္စာလေးပါးကိုသိသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်၏ အင်္ဂါ-က ဖြစ်ကြောင်းအင်္ဂါများဟု မြန်မာလိုပြန်ဆိုရပေသည်။ ဗောဇ္ဈင်္ဂါ-သစ္စာလေးပါးကိုသိသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်၏ ဖြစ်ကြောင်းအင်္ဂါများ ဖြစ်ကြောင်းတရားများဟု အဓိပ္ပါယ်ရပေသည်။

ဤဗောဇ္ဈင်တရား(၇)ပါးတို့ကို ပွားများကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သစ္စာလေးပါးကိုသိသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်သို့လည်း ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြပေသည်။ မိမိတို့၌ရှိသော ရောဂါဝေဒနာများလည်း ပျောက်ကင်းသွားနိုင်ကြပေသည်။ ရောဂါဝေဒနာရှိကြသော အခြားပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဤဗောဇ္ဈင်တရား(၇)ပါးကို ဟောကြားသည့် ဗောဇ္ဈင်သုတ်ကို ရွတ်ဆိုပေးပါက ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ရောဂါဝေဒနာများကိုလည်း ပျောက်ကင်းစေနိုင်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက တစ်ချိန်သောအခါ အရှင်မဟာကဿပ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ မကျန်းမမာ ရောဂါဝေဒနာများ ဖြစ်နေကြ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်တော်မူ၍ ဤဗောဇ္ဈင်တရား(၇)ပါး ပါဝင်သည့် ဗောဇ္ဈင်သုတ်ကို ဟောကြားပေး

အရိယာဖြစ်ခြင်း ရောဂါကင်း

တော်မူသောကြောင့် အရှင်မဟာကဿပ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့၏ ရောဂါဝေဒနာများ ပျောက်ကင်းသွားကြပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤဗောဇ္ဈင်တရား(၇)ပါးတို့ကို ပွားများခြင်း၊ ရွတ်ဆိုခြင်းတို့ဖြင့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရခြင်းအကျိုးနှင့် ရောဂါဝေဒနာများ ပျောက်ကင်းရခြင်းအကျိုးဟူသော ဤအကျိုးနှစ်ပါးကို ရရှိနိုင်ကြသည် ဟု သိကြရပေသည်။

ဗောဇ္ဈင်တရားတို့ကို ပွားများလိုကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးဖြင့် ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်ကြရပေသည်။ ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဗောဇ္ဈင်တရား(၇)ပါး ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားနိုင်ပေသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြသော နည်းဖြင့် ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ကြာကြာထိုင်နိုင်သည့် ဣရိယာပုတ်မျိုးဖြင့် ထိုင်ကြရပေသည်။ တင်ပလွင်ခွေ၍ဖြစ်စေ၊ ဇူးတုပ်၍ဖြစ်စေ ထိုင်ကြရပေသည်။ ခါးကိုလည်း တည့်တည့်မတ်မတ်ထား၊ ခေါင်းကိုလည်း တည့်တည့်မတ်မတ်ထား၊ မျက်စိကိုမှိတ်ထား၊ စိတ်ကိုတော့ဝမ်းစိုက်မှာ စူးစိုက်ထားရပေသည်။

လေရှုပွင်းလိုက်၍ ဝမ်းစိုက်ဖောင်းတက်လာသောအခါ ဖောင်းတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ဝမ်းစိုက်ပုံသဏ္ဍာန်(ပညတ်)ကို အာရုံမပြုဘဲ ပယ်ခွာထားရပေသည်။ အတွင်းက တောင့်တင်းတွန်းကန်သည့် သဘော(ပရမတ်)ကိုတော့ သိနိုင်သမျှ သိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပေသည်။

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

လေ့ရှိထုတ်လိုက်၍ ဝမ်းဗိုက်ပိန်ကျသွားသောအခါ ပိန်တယ် ဟု ရှုမှတ်ရပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ဝမ်းဗိုက်ပုံ သဏ္ဍာန်(ပညတ်)ကို အာရုံမပြုဘဲ ပယ်ခွာထားရပေသည်။ အတွင်း က ရွှေ့သွား၊ လျော့သွားသော သဘော(ပရမတ်)ကိုတော့ သိနိုင်သမျှ သိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပေသည်။

သမာဓိဉာဏ်များ ဖြစ်လာသောအခါတွင် ဖောင်းတယ်ဟု ရှုမှတ်လိုက်လျှင် ဖောင်းနေသည်ကတခြား မှတ်သိစိတ်ကတခြား၊ ပိန်တယ်ဟု ရှုမှတ်လိုက်လျှင် ပိန်နေသည်ကတခြား မှတ်သိစိတ်က တခြားဟု သိသွားကြပေသည်။ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာများက ဘာမျှ မသိတတ်သောကြောင့် ရုပ်တရား၊ မှတ်သိမှတ်သိလိုက်သည်က သိတတ်သောကြောင့် နာမ်တရားဟု ပိုင်းခြားကွဲပြား၍ သိသွားကြပေ သည်။ ယင်းကဲ့သို့ သိခြင်းသည် နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့်ရင့်ကျက် ထက်သန်လာသောအခါ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာတို့က ရှေ့က ပေါ်ပေါ် ပေးနေ၍ မှတ်သိစိတ်များက နောက်က မှတ်မှတ်နေရပေသည်။ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာများက အကြောင်းတရားဖြစ်သည်၊ မှတ်သိစိတ် က အကျိုးတရားဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိသွားကြ ပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သိခြင်းသည် အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိမ်း ဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့် ရင့်ကျက် ထက်သန်လာသောအခါ ဖောင်းပိန်တို့၏ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးမျိုးလုံး ထင်ရှားလာတတ်ပေသည်။ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း

စသော ဒုက္ခဝေဒနာအမျိုးမျိုးတို့လည်း ဖြစ်ပေါ်လာကြပေသည်။
ယင်းဒုက္ခဝေဒနာအမျိုးမျိုးတို့ကို အနိစ္စပဲ၊ ဒုက္ခပဲ၊ အနတ္တပဲဟု
သုံးသပ်၍သိသော သမ္မသနဉာဏ် ဖြစ်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့်ရင့်ကျက်
အားရှိထက်သန်လာသောအခါ ဖောင်းပိန်တို့၏ အစနှင့်အဆုံးတို့သည်
အထူးထင်ရှားနေပေသည်။ အစကဖြစ်၊ အဆုံးကပျက်ပင် ဖြစ်ပေ
သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း အလွန်ပေါ့ပါး၊ ရှုမှတ်၍လည်း အလွန်
ကောင်း၍ အလွန်နှစ်သက်အားရခြင်းပီတိများ ဖြစ်ပေါ်လာကြပေသည်။
လူတဝ၌ တစ်ခါမျှမဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကိုယ်၏ငြိမ်းအေးခြင်း ကာယပဿဒ္ဓိ
စိတ်၏ငြိမ်းအေးခြင်း စိတ္တပဿဒ္ဓိများ ဖြစ်လာကြပေသည်။ ဖောင်းစမှ
ဖောင်းဆုံးအထိ၊ ပိန်စမှ ပိန်ဆုံးအထိ မှတ်သိစိတ် ကပ်၍ကပ်၍
တည်တည်သွားသော အလွန်တည်ငြိမ်သည့် သမာဓိများလည်း ဖြစ်
လာကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ တည်ငြိမ်၍ အစနှင့်အဆုံး အဖြစ်အပျက်
တို့ကို သိနေခြင်းသည် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ဖြစ်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာရှုမှတ်ခြင်းဖြင့် ဇောရွှင်ပွားများခြင်းကိစ္စပြီးပုံ

- ၁။ ဤကဲ့သို့ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများရာတွင် ပေါ်ရာပေါ်ရာ
ဖောင်းပိန်စသော အာရုံတို့၌ သတိကပ်၍ ရှုမှတ်နေခြင်းဖြင့်
သတိသမ္ပောဇ္ဈင် ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပေသည်။
- ၂။ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၌ နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိခြင်း၊ ပစ္စယ
ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်၌ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိခြင်း၊
သမ္မသနဉာဏ်၌ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု သုံးသပ်၍သိခြင်း၊
ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်၌ အဖြစ်အပျက်ကိုသိခြင်းနှင့် အထက်အထက်
ဉာဏ်တို့၌ ဝိပဿနာဉာဏ် အဆင့်ဆင့်ဖြစ်၍ သိခြင်းတို့ဖြင့်
ဓမ္မဝိစယသမ္ပောဇ္ဈင် ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပေသည်။

၃။ ပေါ်ရာပေါ်ရာ ဖောင်းပိန်စသော အာရုံတို့၌ မှတ်နိုင်ရအောင် ကြောင့်ကြစိုက်ပေးခြင်း၊ ဝီရိယစိုက်ပေးခြင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ် မယိမ်းမယိုင်သွားရအောင် တည်မြဲတိုင်းမှာ ငြိမ်သက်စွာ တည်နိုင်ရအောင် ကြောင့်ကြစိုက်ပေးခြင်း၊ ဝီရိယစိုက်ပေးခြင်းတို့ဖြင့် ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင် ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပေသည်။

၄။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်၌ အလွန်နှစ်သက်အားရခြင်းပီတိငါးမျိုးတို့ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဖြစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပေသည်။

၅။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်၌ပင် ဤလူ့ဘဝ၌ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မငြိမ်းအေးခဲ့ဖူးသော ကိုယ်၏ငြိမ်းအေးခြင်း ကာယပဿဒ္ဓိ၊ ဤလူ့ဘဝ၌ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မငြိမ်းအေးခဲ့ဖူးသော စိတ်၏ငြိမ်းအေးခြင်း စိတ္တပဿဒ္ဓိတို့ဖြင့် ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင် ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပေသည်။

၆။ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်မှစ၍ အထက်အထက်ဉာဏ်များတိုင်အောင် မှတ်စရာ ဖောင်းပိန်စသော အာရုံတို့၌ အာရုံ၏ အစမှ အဆုံးတိုင်အောင် မှတ်သိစိတ် တစ်ခဏတစ်ခဏ တည်သွားခြင်းတို့ဖြင့် သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပေသည်။

၇။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်အရင့်ပိုင်းနှင့် သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်တို့၌ မှတ်စရာ ဖောင်းပိန်စသော အာရုံများကလည်း အလိုလိုပေါ်ပေးနေသကဲ့သို့၊ မှတ်သိစိတ်များကလည်း အလိုလိုမှတ်နေသကဲ့သို့ ကြောင့်ကြလည်းမစိုက်ရ၊ ချမ်းသာဘက်သို့လည်းမကျ၊ ဆင်းရဲဘက်သို့လည်းမကျမှ၍ လွယ်လွယ်ကူကူ လျစ်လျူရှုကာ မှတ်

နေရခြင်းဖြင့် ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပေသည်။

ဤကဲ့သို့ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးဖြင့် ဝိပဿနာပွားများသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဉာဏ်စဉ်များ ပြည့်သွားသောအခါ သစ္စာလေးပါးကိုသိ၍ အရိယာအဖြစ်သို့လည်း ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ သာမန်ရောဂါဝေဒနာများမှာ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်သို့ ရောက်သောအခါ ပျောက်ကင်းသွားကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ အလွန်ကြီးမားသည့် ရောဂါဝေဒနာများမှာ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်သို့ ရောက်သောအခါ ပျောက်ကင်းသွားကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပ်သာဆရာတော်

... (faded text) ...

... (faded text) ...

လူ့လောက လူ့ဘုံဘဝတွင် တစ်အိမ်တည်း၊ တစ်ကျောင်း

တည်း၊

တစ်မြို့တည်း၊ တစ်ရွာတည်း စသည်တို့၌ နေထိုင်ကြသော

ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထောက်ပံ့ချီးမြှောက်၍ နေထိုင်ကြ

ရမေသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်းမရှိပါက ဆင်းရဲ

ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့နှင့် တွေ့တတ်ကြပေသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထောက်

ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်းများရှိမှသာ ယခုဘဝနှင့် နောင်ဘဝများတွင် မိမိနှင့်

သူတစ်ပါးတို့ ချမ်းသာသုခများ ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍

ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်းတရား (၄)ပါးကို မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြား

တော်မူခဲ့ပါသည်။

အမြတ်ဆုံးဖြင့်သာ ချီးမြှောက်ရာ

လူ့လောက လူ့ဘုံဘဝတွင် တစ်အိမ်တည်း၊ တစ်ကျောင်း
တည်း၊ တစ်မြို့တည်း၊ တစ်ရွာတည်း စသည်တို့၌ နေထိုင်ကြသော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထောက်ပံ့ချီးမြှောက်၍ နေထိုင်ကြ
ရမေသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်းမရှိပါက ဆင်းရဲ
ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့နှင့် တွေ့တတ်ကြပေသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထောက်
ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်းများရှိမှသာ ယခုဘဝနှင့် နောင်ဘဝများတွင် မိမိနှင့်
သူတစ်ပါးတို့ ချမ်းသာသုခများ ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍
ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်းတရား (၄)ပါးကို မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြား
တော်မူခဲ့ပါသည်။

ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်းတရား(၄)ပါးမှာ -

- ၁။ ဒါန = ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း၊
- ၂။ ပေယျဝဇ္ဇ = ချစ်ခင်ချိုသာစွာ ပြောဆိုခြင်း၊
- ၃။ အတ္ထစရိယ = အကျိုးရှိအောင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊
- ၄။ သမာနတ္တတာ = ကိုယ်နှင့်ထပ်တူထပ်မျှထားခြင်းဟူသော (၄)ပါးတို့ ဖြစ်ပါသည်။

(အခ-၃/၁၇၄)

အမြတ်ဆုံးဖြင့်သာ ချီးမြှောက်ရာ

ဆောင်ပုဒ် ။ ပေးလှူခြင်းနှင့်၊ ပြောခြင်းချီသာ၊
ကျီးရိုရာကျင့်၊ ကိုယ်နှင့်တူထား၊
ဤလေးပါး၊ ပြုပြားချီးမြှောက်မည်။

၁။ ဒါန = ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းဟူသည် -

ခံယူသူ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော အလှူများ
မှာ အမျိုးမျိုးရှိကြပေသည်။ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်လှူဒါန်းခြင်း၊ အဖျော်
ယမကာလှူဒါန်းခြင်း၊ အဝတ်အထည်လှူဒါန်းခြင်း၊ အိပ်ရာနေရာလှူ
ဒါန်းခြင်း၊ စီးနင်းဖိုရာ ယာဉ်ရထား၊ ထီး၊ ဖိနပ် စသည်များကို လှူ
ဒါန်းခြင်း၊ ဆေးပစ္စည်းများလှူဒါန်းခြင်း၊ တရားဟောပြောသောအားဖြင့်
တရားဓမ္မလှူဒါန်းခြင်းဟူ၍ အမျိုးမျိုးရှိကြပေသည်။

ထိုလှူဒါန်းခြင်း အမျိုးမျိုးတို့တွင် တရားဓမ္မ ဟောပြောပြသ
သောအားဖြင့် လှူဒါန်းခြင်းဟူသော ဓမ္မဒါနအလှူသည် အမြတ်ဆုံး
အလှူ ဖြစ်ပေသည်။ အမြတ်ဆုံး ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ
သည်။ ဓမ္မဒါန တရားအလှူသည် နိဗ္ဗာန်အလှူပင် ဖြစ်ပေသည်ဟု
မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသည်။

တရားနာရမယာ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတရား
တို့ကို ရနိုင်ကြပေသည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓတို့မှတစ်ပါး
တရားမနာဘဲ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ဟူ
၍ မရှိကြပေ။ အမြတ်ဆုံးသာဝကဖြစ်ကြသည့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊
အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့သည်ပင် အရှင်အဿဇိထံမှ တရားနာကြ
ရ၍သာ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်တရားတို့ကို ရသွားကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့
ဖြစ်၍ ဓမ္မဒါန တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံး အလှူဒါနပင် ဖြစ်ပေ
သည်။ ဓမ္မဒါန တရားအလှူဖြင့် ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်းသည် အမြတ်ဆုံး
ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

၂။ ပေယျဝဋ္ဌ = ချစ်ခင်ချိုသာစွာ ပြောဆိုခြင်းဟူသည် -

နားထောင်သူ၏ နှစ်သက်ဖွယ်စကားများမှာ အမျိုးမျိုးရှိကြပေသည်။ အချိန်အခါကိုကြည့်၍ ချစ်ခင်ချိုသာစွာ ပြောဆိုခြင်း၊ မှန်ကန်သော အကြောင်းအရာတို့ဖြင့် ချစ်ခင်ချိုသာစွာ ပြောဆိုခြင်း၊ သိမ်မွေ့သော စကားတို့ဖြင့် ချစ်ခင်ချိုသာစွာ ပြောဆိုခြင်း၊ အကျိုးရှိသော စကားတို့ဖြင့် ချစ်ခင်ချိုသာစွာ ပြောဆိုခြင်း၊ မေတ္တာရေ့ထား၍ ချစ်ခင်ချိုသာစွာ ပြောဆိုခြင်း၊ နားထောင်သူ၏ လိုလားနှစ်သက်နေသော တရားဓမ္မတို့ကို ဟောကြားပေးသောအားဖြင့် ချစ်ခင်ချိုသာစွာ ပြောဆိုခြင်းဟူ၍ အမျိုးမျိုးရှိကြပေသည်။

ထိုချစ်ခင်ချိုသာစွာ ပြောဆိုခြင်း အမျိုးမျိုးတို့တွင် နားထောင်သူ၏ လိုလားနှစ်သက်နေသည့် တရားဓမ္မများကို ချစ်ခင်ချိုသာစွာ ဟောပြောပေးခြင်းသည် အမြတ်ဆုံးပြောဆိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ နားထောင်သူမှာ ဓမ္မဿဝနသပ္ပိယ = သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော တရားဓမ္မကို နာကြားရသောကြောင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိသည်အထိ အကျိုးများ ရရှိသွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နားထောင်သူ၏ လိုလားနှစ်သက်နေသော တရားဓမ္မများကို ချစ်ခင်ချိုသာစွာ ဟောပြောဆိုပေးခြင်းသည် အမြတ်ဆုံး ပြောဆိုပေးခြင်းဖြစ်၍ အမြတ်ဆုံး ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၃။ အတ္တစရိယ = အကျိုးရှိအောင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဟူသည် -

အကျိုးစီးပွား လိုလားနေသောသူ၏ အကျိုးရှိဖွယ်များမှာ အမျိုးမျိုးရှိကြပေသည်။ လောကီအသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အတတ်ပညာများ တတ်မြောက်သွားအောင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း။

အမြတ်ဆုံးဖြင့်သာ ချီးမြှောက်ရာ

ပစ္စည်းဥစ္စာများ တိုးတက်ရရှိလာအောင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ ကျန်းမာရေးများ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာအောင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ သဒ္ဓါတရား မရှိသေးသူကို သဒ္ဓါတရား ပြည့်စုံလာအောင်၊ သီလတရား မရှိသူကို သီလတရား ပြည့်စုံလာအောင်၊ စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း(စာဂ) မရှိသူကို စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း ဒါနနှင့် ပြည့်စုံလာအောင်၊ အသိအလိမ္မာဉာဏ်ပညာ မရှိသူကို အသိအလိမ္မာဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံလာအောင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဟူ၍ အမျိုးမျိုးရှိကြပေသည်။

ထိုသို့အကျိုးရှိအောင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း အမျိုးမျိုးတို့တွင် သဒ္ဓါတရား မရှိသူကို သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံလာအောင်၊ သီလတရား မရှိသူကို သီလတရားနှင့် ပြည့်စုံလာအောင်၊ စွန့်ကြဲလှူဒါန်းခြင်း မရှိသူကို စွန့်ကြဲလှူဒါန်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံလာအောင်၊ အသိအလိမ္မာဉာဏ်ပညာ မရှိသူကို အသိအလိမ္မာဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံလာအောင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းသည် အမြတ်ဆုံး အကျိုးရှိအောင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အမြတ်ဆုံး အကျိုးရှိအောင် ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၄။ သမာနတ္တတာ=ကိုယ်နှင့်ထပ်တူထပ်မျှထားခြင်းဟူသည် -

မိမိက ပုထုဇဉ်ဖြစ်၍ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အတူတကွနေထိုင်ကြရာတွင် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို စားသောက်ရာ၌ အတူတကွ စားသောက်ခြင်း၊ နေရာထိုင်ခင်းများ၌ အတူတကွနေထိုင်ခြင်း၊ ယာဉ်ရထားများဖြင့် သွားလာရာ၌ အတူတကွသွားလာခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်အား ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ရပေသည်။

သောတာပန်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် သောတာပန်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အတူတကွစားသောက်ခြင်း၊ အတူတကွနေထိုင်ခြင်း၊ အတူတကွ

သွားလာခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ထိုသောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်အား ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ရပေသည်။

သကဒါဂါမ်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် သကဒါဂါမ်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အတူတကွစားသောက်ခြင်း၊ အတူတကွနေထိုင်ခြင်း၊ အတူတကွသွားလာခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ထိုသကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်အား ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ရပေသည်။

အနာဂါမ်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် အနာဂါမ်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အတူတကွစားသောက်ခြင်း၊ အတူတကွနေထိုင်ခြင်း၊ အတူတကွသွားလာခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ထိုအနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်အား ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ရပေသည်။

ရဟန္တာဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန္တာဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အတူတကွစားသောက်ခြင်း၊ အတူတကွနေထိုင်ခြင်း၊ အတူတကွသွားလာခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ပုထုဇဉ်အဖြစ်ဖြင့် ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်းနှင့် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာအဖြစ်ဖြင့် ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်း ဟူ၍ (၂)မျိုးရှိရာတွင် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာအဖြစ်ဖြင့် ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်းသည် အမြတ်ဆုံး ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်း အမျိုးမျိုးတို့တွင် -

- တရားဓမ္မ ပြောဟောခြင်းဟူသော ဓမ္မဒါနဖြင့် ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်း။

အမြတ်ဆုံးဖြင့်သာ ချီးမြှောက်ရာ

- တရားဟောသောအားဖြင့် ချိုသာစွာ ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်း၊
- သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ စာဂ၊ ပညာတို့ဖြင့် ပြည့်စုံအောင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြင့် ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်း၊
- သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာအဖြစ်ဖြင့် ထောက်ပံ့ချီးမြှောက်ခြင်းတို့သည် အမြတ်ဆုံး ထောက်ပံ့ချီးမြှောက်ခြင်းများ ဖြစ်ကြပေသည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

မိမိအကျိုးစီးပွား၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အကျိုးစီးပွားတို့ကို လိုလားတောင့်တနှစ်သက်ကြကုန်သော အမျိုးကောင်းသာ၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့်အတိုင်း အမြတ်ဆုံး ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခြင်းများနှင့် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်သင့်ကြပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

ချီးမြှောက်ပေးနိုင်မှ တရားရ

ယခုခေတ်ယခုအချိန်အခါသည် နည်းမှန်လမ်းမှန် သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ပါက မိမိတို့၏ပါရမီအားလျော်စွာ သောတာ ပန်စသော အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြပေသည်။ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိသွားနိုင်ကြပေသည်ဟု ယုံကြည် ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝိပဿနာတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်လျက် ရှိကြပေသည်။

မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်သည်အထိ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ် ကြမည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်အောင် အား ထုတ်ကြရပေသည်။ ယင်းဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို အထောက်အပံ့ ကောင်းများဖြင့် ချီးမြှောက်နိုင်မှသာ မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် တရားထူးတရားမြတ်များကို ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ် ၍ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ဖို့ရာ အကြောင်းတရား(၅)ပါးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ချီးမြှောက်ဖို့ရာ အကြောင်းတရား(၅)ပါးမှာ -

- ၁။ သီလာနုဂ္ဂဟိတော = သီလဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်း၊
- ၂။ သုတာနုဂ္ဂဟိတော = အကြားအမြင် ဗဟုသုတဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်း၊

ချီးမြှောက်ပေးနိုင်မှ တရားရ

၃။ သာကတ္ထနဂ္ဂဟိတော = တရားဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်း။

၄။ သမထာနဂ္ဂဟိတော = သမထဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်း။

၅။ ဝိပဿနာနဂ္ဂဟိတော = ဝိပဿနာဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်းဟူ၍ (၅)ပါးဖြစ်ပေသည်။

(အ-၂/၁၇)

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြရပေသည်။ ယင်းဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိသည် သရက်ပင်ငယ်နှင့်တူသည်ဟု အဋ္ဌကထာဆရာများက နှိုင်းယှဉ်ကာ ဖွင့်ပြကြပေသည်။ သရက်ပင်ငယ်စိုက်ပျိုးကြသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ထိုသရက်ပင်ငယ်ကို အထောက်အပံ့ကောင်း(၅)မျိုးတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်ကြရပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ချီးမြှောက်နိုင်မှသာ ရင့်သန်ကြီးထွားလာပြီး ထိုက် တန်သည့် အပွင့်အသီးများကို ရရှိနိုင်ကြပေသည်။ ထိုအတူ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကိုလည်း အကြောင်းတရား(၅)ပါးတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်နိုင်မှသာ အပွင့်အသီးတို့နှင့်တူသော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် တရားထူးတရားမြတ်များ ကို ရရှိနိုင်ကြမည်ဖြစ်ပေသည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

သရက်ပင်ငယ်စိုက်ပျိုးကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သရက်ပင်ငယ် ကို အထောက်အပံ့ကောင်း(၅)မျိုးတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်ကြရပေသည်။ ထို(၅)မျိုးမှာ -

- ၁။ ခြံခတ်၍ ချီးမြှောက်ပေးခြင်း။
- ၂။ ရေလောင်း၍ ချီးမြှောက်ပေးခြင်း။
- ၃။ အမြစ်ရင်းကို ပေါင်းသင်၍ ချီးမြှောက်ပေးခြင်း။
- ၄။ ပိုးကောင်များကို ပယ်ပစ်၍ ချီးမြှောက်ပေးခြင်း။

၅။ ပိုးမျှင်တို့ကို ပယ်နုတ်၍ ချီးမြှောက်ပေးခြင်းဟူသော ဤ (၅)မျိုးဖြင့် ချီးမြှောက်ပေးကြရပေသည်။ ထိုအတူ ဝိပဿနာ တရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကို အကြောင်းတရား(၅)ပါးတို့ဖြင့် ချီးမြှောက် ပေးကြရပေသည်။

သရက်ပင်နှင့်တူစွာ ချီးမြှောက်ရပုံ

၁။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သီလကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းထားကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ စောင့် ထိန်းထားခြင်းသည် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ဖျက်ဆီးကြမည့် လောဘကြမ်း၊ ဒေါသကြမ်းစသော ကိုယ်နှုတ်တို့၌ လွန်ကျူး တတ်သည့် (ဝိတိက္ကမ)ကိလေသာတို့ မဖျက်ဆီး မနှောင့်ယှက် နိုင်အောင် ပြုလုပ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သရက်ပင်ငယ်ကို ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်စသော သတ္တဝါတို့ မဖျက်ဆီးနိုင်အောင် ခြံခတ် ထားခြင်းနှင့်တူ၏။

ဆောင်ပုဒ် ။ သီလသည်ကာ၊ ခြံခတ်ထား၊
မခြားတူပေသည်။

စိုက်ပျိုးခါစသရက်ပင်ငယ်နှင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိတို့ တူကြ ပေသည်။ သရက်ပင်ငယ်စိုက်ပျိုးကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သရက် ပင်ငယ်ကို ခြံခတ်ထားခြင်းမရှိခဲ့သော် ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်စသော သတ္တဝါ တို့ ဝင်ရောက်ကာ ဖျက်ဆီးကြသည်ဖြစ်၍ သရက်ပင်ငယ် မကြီးပွား သဖြင့် အပွင့်အသီးများ မရရှိနိုင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း သီလကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းထားခြင်းမရှိခဲ့သော် ကိုယ်နှုတ်တို့၌ လွန်ကျူး၍ဖြစ်တတ် သည့် လောဘကြမ်း၊ ဒေါသကြမ်းစသော (ဝိတိက္ကမ)ကိလေသာများ

ဝင်ရောက်ကာ ဖျက်ဆီးကြသောကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ မတိုးတက် မကြီးပွားနိုင်သဖြင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်ရှိနိုင်ဘဲ ဖြစ်ကြရပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခြံနှင့်တူသောသီလကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းခြင်းဖြင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ပေးကြရပေသည်။

၂။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အကြားအမြင် ဗဟုသုတရရှိရန်အတွက် သင့်လျော်သောတရားများကို နာကြားကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ နာကြားခြင်းသည် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို တက်ကြွအားရှိ ထက်သန်လာအောင် ပြုလုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သရက်ပင်ငယ် မညှိုးနွမ်းသွားရအောင်၊ အားရှိနေရအောင် ရေလောင်းပေးခြင်းနှင့်တူ၏။

**ဆောင်ပုဒ် ။ ။ သုတသည်ကား၊ ရေလောင်းငြား၊
မခြားတူပေသည်။**

စိုက်ပျိုးခါစသရက်ပင်ငယ်ကို ရေလောင်းပေးခြင်းမရှိခဲ့သော် ညှိုးနွမ်းသွားနိုင်ပေသည်။ သေသော်လည်း သေသွားနိုင်ပေသည်။ အပွင့်အသီးများ မရရှိတော့ဘဲ ဖြစ်ရသကဲ့သို့ ထိုအတူ အကြားအမြင် ဗဟုသုတရရှိရန်အတွက် တရားနာခြင်းမရှိခဲ့သော် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်မှု၌ ပျင်းရိငြီးငွေ့လာတတ်ပေသည်။ အားမထုတ်တော့ဘဲလည်း နေလိုက်တတ်ကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အားမထုတ်ဘဲ နေလိုက်သောကြောင့် တရားထူးတရားမြတ်များ မရရှိနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားကြရပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အကြားအမြင် ဗဟုသုတရရှိရန်အတွက် တရားနာခြင်းဖြင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ပေးကြရပေသည်။

၃။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆရာသမားများထံ တရားလျှောက်ခြင်း၊ တရားဆွေးနွေးခြင်းများကို ပြုကြရ

ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ တရားလျှောက်ခြင်း၊ တရားဆွေးနွေးခြင်းကို ပြုခြင်းသည် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ရုပ်နာမ်ဓမ္မ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံတို့မှ တစ်ပါးသော အာရုံများသို့ မရောက်သွားရအောင်၊ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံတို့မှ မချွတ်ချော် မလွဲသွားရအောင် ပြုလုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သရက်ပင်ငယ်၏ အမြစ်ရင်းကို ပေါင်းသင်ပေးခြင်းနှင့်တူ၏။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ဆွေးနွေးသည်ကား၊ ပေါင်းသင်ခြား၊ မခြားတူပေသည်။

သရက်ပင်ငယ်၏ အမြစ်ရင်းကို ပေါင်းသင်ပေးခြင်းမရှိခဲ့သော် ချုံနွယ်များ၏ ရစ်ပတ်မှုကြောင့် သရက်ပင်ငယ် မကြီးထွားနိုင်သဖြင့် အပွင့်အသီးများ အောင်အောင်မြင်မြင် မရရှိနိုင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ တရားဆွေးနွေးခြင်းမရှိခဲ့သော် ရုပ်နာမ်ဓမ္မ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံများမှ ချွတ်ချော်လွဲမှား၍ နေတတ်ကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ လွဲမှားနေသောကြောင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် တရားထူးတရားမြတ်တို့ကို မရရှိနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားကြရပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ပေးကြရပေသည်။

၄။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝိပဿနာ၏ အခြေခံဖြစ်နိုင်သည့် သမထကမ္မဋ္ဌာန်းများကို ပွားများကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပွားများခြင်းသည် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို နှောင့်ယှက်တတ်သော ပိုးမွှားများနှင့်တူသည့် စိတ်အစဉ်၌ ထကြွလာတတ်သော (ပရိယုတ္တန) ကိလေသာတို့ကို ပယ်ခွာပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သရက်ပင်ငယ်၌ ကျရောက်လာသော ပိုးမွှားများကို ပယ်ရှားထုတ်ပစ်ခြင်းနှင့်တူ၏။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ သမထကား၊ ပိုးပယ်ရှား၊ မခြားတူပေသည်။

ချီးမြှောက်ပေးနိုင်မှ တရားရ

သရက်ပင်ငယ်၌ ကျရောက်လာသော ပိုးမွှားတို့ကို ပယ်ရှားပေးခြင်းမရှိခဲ့သော် ပိုးမွှားများ၏ နိပ်စက်ခြင်းကို ခံနေရသောကြောင့် သရက်ပင်ငယ် မကြီးထွားနိုင်သဖြင့် ထိုက်တန်သော အပွင့်အသီးများကို မရရှိနိုင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ သမထကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့် ပိုးမွှားများနှင့် တူသော စိတ်အစဉ်၌ ထကြွပေါ်ပေါက်လာသော (ပရိယုတ္တန) ကိလေသာတို့ကို ပယ်ရှားပေးခြင်းမရှိခဲ့သော် (ပရိယုတ္တန) ကိလေသာတို့ နှောင့်ယှက်နေသောကြောင့် တရားထူးတရားမြတ်များ မရရှိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သမထကမ္မဋ္ဌာန်း ပွားများခြင်းဖြင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ပေးကြရပေသည်။

၅။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မှတ်အားကောင်းလာ၍ အပျက်ကိုမြင်နိုင်သော ဗလဝဝိပဿနာဉာဏ်များဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြရပေသည်။ အပျက်ကိုမြင်နိုင်သော ဗလဝဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်အောင် အားထုတ်ခြင်းသည် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို မတိုးတက်နိုင်ရအောင် မြှေးယှက်ပိတ်ဖုံးထားသော ပိုးမျှင်များနှင့်တူသည့် (အာရမ္မဏာနုသယ) ကိလေသာတို့ကို ပယ်နုတ်ပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သရက်ပင်ငယ်၌ ကပ်ငြိနေသော ပိုးမျှင်တို့ကို ပယ်နုတ်ပေးခြင်းနှင့်တူ၏။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ဝိပဿနာကား၊ ပိုးမျှင်များ၊ ပယ်ရှားတူပေသည်။

သရက်ပင်ငယ်၌ ငြိကပ်နေသော ပိုးမျှင်တို့ကို ပယ်နုတ်ပေးခြင်းမရှိခဲ့သော် ပိုးမျှင်များငြိကပ်၍ ပိတ်ဖုံးထားခြင်းကို ခံနေရသဖြင့် အပွင့်အသီးများ မပွင့်သီးနိုင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ အာရုံအမျိုးမျိုးတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ကပ်ငြိကိန်းဝပ်လာသော (အာရမ္မဏာနုသယ) ကိလေသာတို့ကို ဗလဝဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ပယ်နုတ်ခြင်းမရှိခဲ့သော် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် တရားထူးတရားမြတ်များကို မရရှိနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်

ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မှတ်အားကောင်းလာသဖြင့် အပျက်ကိုမြင်နိုင်
သော ဗလဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်
ပေးကြရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ သရက်ပင်ငယ်နှင့်တူသော ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို-

- သီလဖြင့် ခြံခတ်သကဲ့သို့ ချီးမြှောက်ခြင်း၊
- အကြားအမြင် ဗဟုသုတဖြင့် ရေလောင်းသကဲ့သို့ ချီးမြှောက်
ခြင်း၊
- တရားဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် ပေါင်းသင်သကဲ့သို့ ချီးမြှောက်ခြင်း၊
- သမထကမ္မတ္တန်းဖြင့် ပိုးကောင်များကို ပယ်ပစ်သကဲ့သို့ ချီး
မြှောက်ခြင်း၊
- ဗလဝိပဿနာဖြင့် ပိုးမွှင်များကို ပယ်နှုတ်သကဲ့သို့ ချီးမြှောက်
ခြင်းတို့ဖြင့် အပွင့်အသီးများနှင့်တူသော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် တရားထူး
တရားမြတ်များကို ရရှိသွားကြလိမ့်မည်ဟု မြတ်စွာဘုရား
ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

လေးမျိုးပြားပါ သိပ္ပံယံရာ

ယခုအချိန်အခါသည် ဝိပဿနာတရား ထွန်းကားလာသော အချိန်အခါ ဖြစ်ပေသည်။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းဖြင့် အပါယ်ဆင်းရဲဒုက္ခမှစ၍ ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတို့မှ လွတ်မြောက်နိုင်ကြသည် ဟု ယုံကြည်ချက်ရှိကြပေသည်။ ယုံကြည်ချက်ရှိကြသည့်အတိုင်း အားထုတ်ခွင့်အချိန် ရကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်လျက် ရှိကြပေသည်။ အားထုတ်ခွင့်အချိန် မရကြသေးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ပုံအားထုတ်နည်းတို့ကို လေ့လာရှာဖွေစုဆောင်းလျက် ရှိကြပေသည်။

အားထုတ်ခွင့်ရ၍ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့၏ ရှေးရှေးဘဝ၊ ရှေးရှေးအချိန်ကာလများက အားထုတ်ခဲ့ဖူးကြသော သမထနှင့် ဝိပဿနာတို့ကို အကြောင်းပြု၍ တရားတွေ့ပုံအားဖြင့် (၄)မျိုးကွဲပြားသွားကြပေသည်။

- ၁။ ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း အားထုတ်ရာ တရားလည်း အတွေ့ နှေးသောပုဂ္ဂိုလ်၊
- ၂။ ပင်ပင်ပန်းပန်း အားထုတ်ရပါသော်လည်း တရားမြန်မြန် တွေ့သောပုဂ္ဂိုလ်၊

၃။ ချမ်းချမ်းသာသာ အားထုတ်ရပါသော်လည်း တရားအတွေ့ နှေးသောပုဂ္ဂိုလ်၊

၄။ ချမ်းချမ်းသာသာလည်း အားထုတ်ရာ တရားလည်း မြန် မြန်တွေ့သောပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ (၄)မျိုးကွဲပြားသွားကြပေသည်။
(အဋ္ဌသာလိနီ-၉ - ၂၂၈)

၁။ ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း အားထုတ်ရာ တရားလည်း အတွေ့ နှေးသောပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည် -

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေးရှေးဘဝ၊ ရှေးရှေးအချိန်ကာလများက သမထတရားကိုလည်း အားမထုတ်ခဲ့ဖူးပေ။ ဝိပဿနာတရားကိုလည်း အားမထုတ်ခဲ့ဖူးပေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝိပဿနာတရားအားထုတ် သောအခါ ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း အားထုတ်ရပေသည်။ တရားလည်း အတွေ့နှေးနေတတ်ပေသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

၂။ ပင်ပင်ပန်းပန်း အားထုတ်ရပါသော်လည်း တရားမြန်မြန် တွေ့သောပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည် -

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေးရှေးဘဝ၊ ရှေးရှေးအချိန်ကာလများက ဝိပဿနာတရားကိုသာ အားထုတ်ခဲ့ဖူး၍ သမထတရားကို အားမထုတ် ခဲ့ဖူးပေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်သောအခါ ပင်ပင် ပန်းပန်းပင် အားထုတ်ရပါသော်လည်း တရားတော့ မြန်မြန်တွေ့တတ် ပေသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

၃။ ချမ်းချမ်းသာသာ အားထုတ်ရပါသော်လည်း တရားအတွေ့ နှေးသောပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည် -

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေးရှေးဘဝ၊ ရှေးရှေးအချိန်ကာလများက သမထတရားကိုသာ အားထုတ်ခဲ့ဖူး၍ ဝိပဿနာတရားကို အားမထုတ်

ခဲဖူးပေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်သောအခါ ချမ်းချမ်းသာသာပင် အားထုတ်ရပါသော်လည်း တရားအတွေ့တော့ နှေးနှေးတတ်ပေသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

၄။ ချမ်းချမ်းသာသာလည်း အားထုတ်ရ တရားလည်း မြန်မြန်တွေ့သောပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည်

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေးရှေးဘဝ၊ ရှေးရှေးအချိန်ကာလများက ဝိပဿနာတရားကိုလည်း အားထုတ်ခဲ့ဖူးပေသည်။ သမထတရားကိုလည်း အားထုတ်ခဲ့ဖူးပေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်သောအခါ ချမ်းချမ်းသာသာလည်း အားထုတ်ရပေသည်။ တရားလည်း မြန်မြန်တွေ့တတ်ပေသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

သမထသည် စိတ်တည်ငြိမ်မှုဖြစ်၍ ချမ်းသာခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ ဝိပဿနာသည် ပညာဉာဏ်ဖြစ်၍ တရားသဘောများကို တွေ့နိုင်ခြင်း၏အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။ သမထဟူသောအကြောင်း၊ ဝိပဿနာဟူသောအကြောင်း ဤအကြောင်းနှစ်ပါးကြောင့် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရာ၌ ပုဂ္ဂိုလ်(၄)မျိုး ကွဲပြားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သမထတရားကိုလည်း အားမထုတ်ခဲ့ဖူး၊ ဝိပဿနာတရားကိုလည်း အားမထုတ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်သောအခါ ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း အားထုတ်ရ တရားလည်း အတွေ့နှေးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သည်းခံခြင်းကို အဓိကထား၍ ရှုမှတ်ခြင်းဖြင့် တရားတွေ့နိုင်ကြပေသည်။ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ညောင်းညာခြင်းဟူသော ပင်ပန်းမှု၊ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းဟူသော ပင်ပန်းမှုတို့ကြောင့် အထိုင်ကို ခဏခဏမပြင်ပါဘဲ သည်းခံ၍ ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ အထိုင်မပြင်ပါဘဲ သည်းခံ၍ ရှုမှတ်သောကြောင့် သမာဓိဖြစ်လာသောအခါ တရားတွေ့သွားနိုင်ကြပေသည်။

သမထတရားကိုသာ အားထုတ်ခဲ့ဖူး၍ ဝိပဿနာတရားကို အားမထုတ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်သောအခါ တရားရှုမှတ်၍သာကောင်းပြီး တရားအတွေ့နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်ခြင်းဖြင့် တရားတွေ့နိုင်ကြပေသည်။

စူးစူးစိုက်စိုက်ဟူသည် ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ လက်ပုံသဏ္ဍာန် ပညတ်များကို (အာရုံမပြုဘဲ)ခွာ၍ တောင့်တင်းခြင်း၊ ပူအေးခြင်း၊ မာခြင်း၊ ပျော့ခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်းစသော ပရမတ်သဘောများကိုသာ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ ပစ္စုပ္ပန်လည်းတည့် အောင် စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်ရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်ခြင်းဖြင့် တရားတွေ့နိုင်ကြပေသည်။

ရှေးရှေးဘဝ၊ ရှေးရှေးသောအချိန်ကာလများက သမထနှင့် ဝိပဿနာတို့ကို အားထုတ်ခဲ့ဖူးခြင်း၊ အားမထုတ်ခဲ့ဖူးခြင်းဟူသော ဤအကြောင်းနှစ်ပါးတို့ကြောင့် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ကြရာ၌ -

- ပင်ပင်ပန်းပန်း အားထုတ်ရပြီး တရားအတွေ့နေသောပုဂ္ဂိုလ်၊
- ပင်ပင်ပန်းပန်း အားထုတ်ရပြီး တရားအတွေ့မြန်သောပုဂ္ဂိုလ်၊
- ချမ်းချမ်းသာသာ အားထုတ်ရပြီး တရားအတွေ့နေသောပုဂ္ဂိုလ်၊
- ချမ်းချမ်းသာသာ အားထုတ်ရပြီး တရားအတွေ့မြန်သောပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ (၄)မျိုးကွဲပြားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ပင် တရားတွေ့ပုံအားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်(၄)မျိုး ကွဲပြားကြ ပါသော်လည်း ဆရာသမားများ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ ဖြင့် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အမှတ် ပြည့်သွားသောအခါ မိမိတို့၏ပါရမီအားလျော်စွာ သောတာပန်အဖြစ် ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ရှိသွားကြပေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်(၄)ဦးတို့၏

လေးမျိုးပြားပါ သိပ္ပယ်ရာ

အသီးသီး ရောက်ရှိသွားကြသော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမှာမူ ကွဲပြားခြင်း မရှိတော့ပေ။ ချမ်းသာခြင်း တူမျှကြသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သဗ္ဗမ္မရုံသီရိပိသာဏရာဇတော်

(The following text is extremely faint and illegible due to low contrast and scan quality. It appears to be a long passage of Burmese text.)

တော်တို့သည်ကား ဥတုသုံးပါးလုံး လှည့်လည်သွားလာနေကြကုန်၏ ဟု လူတို့ကဲ့ရဲ့ကြခြင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝါဆို ဖိုရန် ပညတ်တော်မူသောကြောင့် ဝါကပ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဝါဆို ဝါကပ်ကြရာမှာလည်း ဝါမကပ်အပ်သော အရပ်နှင့် ဝါကပ်အပ်သော အရပ်တို့ကို ခွဲခြား၍ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဝါမကပ်အပ်သော အရပ်(၇)မျိုး

ဝါမကပ်အပ်သော အရပ်တို့သည် -

- ၁။ သစ်ပင်ခေါင်း၌ ဝါကပ်လျှင် မြေဖုတ်ဘီလူးလေးလိုပဲဟု လူတို့ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သစ်ခေါင်း၌ ဝါမကပ်ရ။
- ၂။ သစ်ပင်ခွံ၌ ဝါကပ်လျှင် မုဆိုးလိုပဲဟု လူတို့ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ခွံ၌ ဝါမကပ်ရ။
- ၃။ အမိုးအကာမရှိသော လွင်တီးခေါင်၌ ဝါကပ်လျှင် မိုးရွာသောအခါ သစ်ပင်အောက်၊ တံစက်မြိတ်အောက်သို့ ပြေးဝင်ကြရကုန်၏။ ထို့ကြောင့် လွင်တီးခေါင်၌ ဝါမကပ်ရ။
- ၄။ ကျောင်းမရှိဘဲ ဝါကပ်လျှင် အအေးအပူတို့ဖြင့် ပင်ပန်းကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းမရှိဘဲ ဝါမကပ်ရ။
- ၅။ သူသေကောင်ဖုတ်ရာတဲ၌ ဝါကပ်လျှင် သူသေကောင်ဖုတ်သူလိုပဲဟု လူတို့ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သူသေကောင်ဖုတ်ရာတဲ၌ ဝါမကပ်ရ။
- ၆။ ထီး၌ ဝါကပ်လျှင် နွားကျောင်းသားလိုပဲဟု လူတို့ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထီး၌ ဝါမကပ်ရ။
- ၇။ အိုးစရည်းကြီး၌ ဝါကပ်လျှင် တိတ္ထိတွေလိုပဲဟု လူတို့ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အိုး၌ ဝါမကပ်ရဟူ၍ (၇)မျိုးဖြစ်ပါ

သည်။ ထိုအရပ်(၇)မျိုး၌ ဝါကပ်လျှင် ဓုက္ကဋ်အာပတ်သင့်
စေဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဝါကပ်အပ်သည့် အရပ်များ

ဝါကပ်အပ်သော အရပ်တို့သည် -

အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောကျောင်း၊ ရှေးခေတ်အခါက နွားခြံ
လှည်း၊ လှေ၊ ယခုခေတ်အခါ မီးရထား၊ မော်တော်ကား၊ သင်္ဘောတို့
ဖြစ်ကြပေသည်။

ဝါကပ်ပုံ(၃)မျိုး

ဝါဆို ဝါကပ်ကြမည့် ရဟန်းတော်တို့သည် မိမိတို့ ဝါကပ်ကြ
မည့်ကျောင်း၏ အင်္ဂါပြည့်စုံခြင်းနှင့် အင်္ဂါမပြည့်စုံခြင်းတို့ကို အကြောင်း
ပြု၍ ဝါကပ်ပုံ(၃)မျိုး ကွဲပြားကြပေသည်။

- ၁။ နှုတ်ဖြင့် အပြည့်အစုံ မြွက်ဆို၍ ဝါကပ်ရခြင်း။
- ၂။ နှုတ်ဖြင့် မပြည့်မစုံ မြွက်ဆို၍ ဝါကပ်ရခြင်း။
- ၃။ စိတ်ဖြင့်သာညွတ်၍ ဝါကပ်ရခြင်းဟူ၍ (၃)မျိုးရှိပေသည်။

၁။ နှုတ်ဖြင့် အပြည့်အစုံ မြွက်ဆို၍ ဝါကပ်ရခြင်းဟူသည် -
အကြင်ကျောင်း၌ -

- (က) အမိုးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- (ခ) အကာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- (ဂ) တံခါးအိမ်၊ တံခါးမင်းတုပ်၊ တံခါးရွက်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- (ဃ) ဝါတွင်းသုံးလ အမြဲနေရန် ကျောင်းဖြစ်ခြင်းဟူသော
အင်္ဂါ(၄)ပါးရှိ၏။ ထိုကျောင်း၌ ဝါကပ်သောအခါ -

ဝါကပ်ရာမှာ သိကောင်းစရာ

“ဣမသ္မိံ ဝိဟာရေ ဣမံ တေမာသံ ဝသံ ဥပေမိ”

“ဣမသ္မိံဝိဟာရေ = ဤကျောင်း၌၊ ဣမံတေမာသံ = ဤဝါ
တွင်းသုံးလပတ်လုံး၊ ဝသံ = ဝါသို့၊ ဥပေမိ = ကပ်ပါ၏။ (ဝါ)
ဝသံဥပေမိ = ဝါဆိုပါ၏”ဟု နှုတ်ဖြင့် အပြည့်အစုံ မြွက်ဆို၍ ဝါကပ်
ရပေသည်။

၂။ နှုတ်ဖြင့် မပြည့်မစုံ မြွက်ဆို၍ ဝါကပ်ခြင်းဟူသည် -

လှည်း၊ မီးရထား၊ မော်တော်ကား၊ လှေ၊ သင်္ဘောတို့ဖြင့် ခရီး
ဝေး ခရီးရှည် သွားကြရသော ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ
မိမိတို့ သွားလိုရာ အရပ်သို့ မရောက်သေးမီ ဝါဆိုဖို့ရာ အချိန်ကျ
ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ မိမိတို့စီး၍ လိုက်ခဲ့သော လှည်း၊ မီးရထား၊
မော်တော်ကား၊ လှေ၊ သင်္ဘောတို့၌ အမိုးအကာ၊ တံခါးတို့နှင့်တကွ
ယာယီကျောင်းငယ်လေး ပြုလုပ်၍ ဝါကပ်ရ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဝါကပ်
သောအခါ -

“ဣဓ ဝသံ ဥပေမိ”

“ဣဓ = ဤအရပ်၌၊ ဝသံ = ဝါသို့၊ ဥပေမိ = ကပ်ပါ၏”ဟု
နှုတ်ဖြင့် မပြည့်မစုံ မြွက်ဆို၍ ဝါကပ်ရပေသည်။

၃။ စိတ်ဖြင့်သာညွတ်၍ ဝါကပ်ခြင်းဟူသည် -

လှည်း၊ မီးရထား၊ မော်တော်ကား၊ လှေ၊ သင်္ဘောတို့၌ ကျောင်း
ငယ်လေးပြုလုပ်၍ မရခဲ့သော် လှည်း၊ မီးရထား၊ မော်တော်ကား၊ လှေ၊
သင်္ဘောတို့၏ အမိုးအတွင်းသို့ဝင်၍ စိတ်ဖြင့်သာညွတ်၍ (အာလယ
ပြု၍) ဝါကပ်ရ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဝါကပ်သောအခါ -

“ဣဓ ဝသံ ဥပေမိ”

“ဣဓ = ဤအရပ်၌၊ ဝသံ = ဝါသို၊ ဥပေမိ = ကပ်ပါ၏” ဟု စိတ်ဖြင့်သာညွတ်၍ (အာလာယပြု၍) ဝါကပ်ရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဝါကပ်ပုံ(၃)မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိဝိသာခရာတော်

(Faint Burmese text, likely a sutra or commentary, mostly illegible due to fading and bleed-through.)

ဝိပဿနာရှုမှတ်ကာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုဖြတ်ပါ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သံသရာတွင် မပြတ်လည်ပတ်ကြောင်းဖြစ်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်ပြတ်မှသာ မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော ဒုက္ခခပ်သိမ်းချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြရမည်ဟု နားလည်သဘောပေါက်ကာ သိနေကြပေသည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်ပြတ်ကြောင်း တရားတို့ကို ရှာဖွေလျက် ရှိနေကြပေသည်။ ဝိပဿနာသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်ဖြတ်ဖို့ရာ အစွမ်းထက်သော တရားတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်ကို လက်တွေ့ဖြတ်နိုင်သော တရားပင်ဖြစ်ပေသည်။

သံသရာလည်ကြောင်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အင်္ဂါ ၁၂-ပါးတို့တွင် အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာတို့သည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သံသရာစက်လည်ပတ်ရာ၌ မူလဘူတ အရင်းခံဖြစ်သော တရားနှစ်ပါးတို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအရင်းခံတရားနှစ်ပါးကို ပယ်ဖြတ်နိုင်မှသာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်ကြီး အပြီးတိုင်ပြတ်၍ ဒုက္ခခပ်သိမ်း အပြီးတိုင်ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ရှိကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်၏ အရင်းခံဖြစ်သည့် အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာတို့ကို လက်တွေ့ဖြတ်လိုသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ကြရပေသည်။ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ ဥဒယဗ္ဗယ

ဉာဏ်နှင့် ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်
ရဟတ်၏ အရင်းခံဖြစ်သည့် အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာတို့ကို ပယ်ဖြတ်၍ရနိုင်
သည်ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့သိကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

အဝိဇ္ဇာကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်ပတ်ပုံ

အဝိဇ္ဇာသည် မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ ထိသိ
တိုင်း၊ ကြိသိတိုင်း ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်ကုန်ပျက်ကာ နှိပ်စက်နေသည့်
ဆင်းရဲတွေကို မသိတဲ့အတွက်ကြောင့် မြဲတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊
ကောင်းတယ်ဟု အမှားကိုသိနေပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အမှားကိုသိနေ
၍ ကောင်းတာတွေရဖို့ကိုသာ ကြံစည်သည်။ ကြံစည်သည့်အတိုင်း
ကိုယ်နှုတ်တို့ဖြင့် ကံ၊ သင်္ခါရ စသည်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၊ ဖြစ်စေ၍
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်ကို လည်ပတ်စေသည်။

ဝိပဿနာဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မြတ်ပုံ

ဝိပဿနာရှုမှတ်၍ ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်လာသောအခါ မြင်တိုင်း၊
ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ ထိတိုင်း၊ ကြံစည်တိုင်းတို့၌ မြင်တယ်၊
ကြားတယ်၊ နံတယ်၊ စားတယ်၊ ထိတယ်၊ ကြံစည်တယ်၊ စိတ်ကူးတယ်
ဟု ရှုမှတ်လိုက်သည်ရှိသော် မှတ်စရာအာရုံနှင့်မှတ်သိစိတ် နှစ်မျိုးလုံး
ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားသည်တို့ကို မြင်ရသည်ဖြစ်၍ မမြဲခြင်း၊ အနိစ္စ၊
ဆင်းရဲခြင်း၊ ဒုက္ခ၊ အစိုးမရခြင်း၊ အနတ္တတို့သာ ဖြစ်ကြသည်ဟု အမှန်
အတိုင်း သိသွားသောကြောင့် အမှားသိအဝိဇ္ဇာ ချုပ်ပြတ်သွားပေသည်။
အဝိဇ္ဇာ ချုပ်ပြတ်ခြင်းကြောင့် သင်္ခါရ စသည်တို့လည်း ချုပ်ပြတ်
သွားကြပေသည်။ ဝိပဿနာဖြင့် အရင်းခံအဝိဇ္ဇာကို ပယ်သတ်၍
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်ကို ဖြတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာရှုမှတ်ကာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုဖြတ်ပါ

တဏှာကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်ပတ်မုံ

တဏှာသည် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အာရုံများနှင့် ကြံစည်အပ်သော အာရုံအမျိုးမျိုးတို့၌ သာယာဖွယ်ချမ်းသာ ဟုထင်ကာ လိုချင်တပ်မက်၏။ လိုချင်တပ်မက်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းခြင်း ဥပါဒါန်၊ ဘဝ စသည်တို့ကိုဖြစ်စေ၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်ကို လည်ပတ်စေ၏။

ဝိပဿနာဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြတ်ပုံ

ဝိပဿနာရှုမှတ်၍ ဘက်ဉာဏ်သို့ ရောက်လာသောအခါ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အာရုံများနှင့် ကြံစည်အပ်သော အာရုံအမျိုးမျိုးတို့ကို မြင်တယ်၊ ကြားတယ်၊ နံတယ်၊ စားတယ်၊ ထိတယ်၊ ကြံစည်တယ်၊ စိတ်ကူးတယ်ဟု ရှုမှတ်လိုက်သည်ရှိသော် မှတ်စရာ အာရုံနှင့်မှတ်သိစိတ် နှစ်မျိုးလုံး ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားသည်များကို မြင်ရပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့မြင်ရသဖြင့် ကုန်ပျက်ခြင်းဖြင့် နိပ်စက်နေသော ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခများသာ ဖြစ်ပေသည်ဟု သိမြင်သွားသောကြောင့် သာယာဖွယ်ချမ်းသာဟုထင်၍ လိုချင်တပ်မက်နေသောတဏှာ ချုပ်ပြတ်သွားပေသည်။ တဏှာ ချုပ်ပြတ်သွားသောကြောင့် ဥပါဒါန် စသည်တို့လည်း ချုပ်ပြတ်သွားကြပေသည်။ ဝိပဿနာဖြင့် အရင်းခံ တဏှာကို ပယ်သတ်၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်ကို ဖြတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဝေဒနာကို ရှုမှတ်၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြတ်ပုံ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်လည်ပတ်ပုံကို ဟောကြားရာ၌ ဝေဒနာကြောင့် တဏှာဖြစ်သည်၊ တဏှာကြောင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်သည်၊ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဘဝဖြစ်သည် စသည်ဖြင့် ဟောကြားထားပါသည်။

ဝေဒနာကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၏ အရင်းခံတဏှာ ဖြစ်ခဲ့သော် ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ် မပြတ်တော့ပါဘဲ လည်ပတ်နေမည်သာ ဖြစ် ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝေဒနာကို ရှုမှတ်နိုင်မှသာ တဏှာသို့မဆက် နိုင်တော့ပါဘဲ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ် ပြတ်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ဝေဒနာ၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်ကို လည်ပတ်စေနိုင်သော တရားသုံးပါး အဖန်ဖန်ဖြစ်၍ ကိန်းနေကြပေသည်။

- ၁။ သုခဝေဒနာ၌ ရာဂါနုဿယ လောဘတဏှာ ကိန်းနေသည်။
- ၂။ ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ပဋိဃာနုဿယ ဝေါဓကိန်းနေသည်။
- ၃။ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ အဝိဇ္ဇာနုဿယ မောဟကိန်းနေသည်။

သုခဝေဒနာ၌ ရာဂါနုဿယ လောဘတဏှာကိန်းပုံ

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်သို့ ရောက်လာ သောအခါ ကိုယ်ကလည်းပေါ့ပါး စိတ်ကလည်းပေါ့ပါး၊ ကိုယ်ကလည်း လေ့လာပြီး စိတ်ကလည်းလေ့လာပြီးဖြစ်၍ မှတ်စရာအာရုံနှင့်မှတ်သိ စိတ်တို့ အလိုလိုမှတ်နေကြသကဲ့သို့ လွယ်ကူစွာ ရှုမှတ်ရသောကြောင့် ဝိပဿနာပီတိများ ဖြစ်လာကြပေသည်။ ထိုဝိပဿနာပီတိတို့ဖြင့် ကိုယ်လည်းချမ်းသာ စိတ်လည်းချမ်းသာခြင်း သုခဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ် လာကြပေသည်။ (ယင်းကဲ့သို့ သုခဝေဒနာ ဖြစ်လာသောအခါ) ထိုသုခ ဝေဒနာ၌ သာယာတပ်မက်ခြင်းများ အဖန်ဖန်ဖြစ်၍ ရာဂါနုဿယ လောဘတဏှာ ကိန်းလာပေသည်။

ရာဂါနုဿယ ပယ်ဖို့ရာ ရှုမှတ်ပုံ

ဝိပဿနာရှုမှတ်နေကြသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သုခဝေဒနာ ၌ ရာဂါနုဿယ လောဘတဏှာဖြစ်လာသည်ဟု သိတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက်

ဝိပဿနာစူမှတ်ကာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုဖြတ်ပါ ၇၁

ထိုသုခဝေဒနာ ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာကို ချမ်းသာတယ်၊ ချမ်းသာတယ်ဟု ရိုရိုသေသေ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်ရပါသည်။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်သို့ ရောက်နေသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါက ချမ်းသာတယ်၊ ချမ်းသာတယ်ဟု ရှုမှတ်လိုက်သည်ရှိသော် သုခဝေဒနာ ပေါ်ပေါ်လာပြီး အလျင်အမြန် ပျောက်ပျောက်သွားတာကို တွေ့ကြရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ရာဂါနုသယကို ပယ်ဖြတ်၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြတ်ပုံ

ယင်းကဲ့သို့တွေ့ကြရာ၌ ပေါ်တာကဖြစ်၊ ပျောက်ပျောက်သွားတာကပျက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ အလျင်အမြန် ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်တို့ဖြင့် နှိပ်စက်နေသကဲ့သို့ဖြစ်သောကြောင့် သုခချမ်းသာလို့ မထင်တော့ပါဘဲ ဆင်းရဲဒုက္ခဟူ၍ပင် ထင်မြင်လာကြပေသည်။ ထိုသို့ ဆင်းရဲဒုက္ခလို့ ထင်မြင်လာသောကြောင့် သုခဝေဒနာ၌ကိန်းနေသော လောဘတဏှာကို ပယ်ဖြတ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပေသည့်။ တဏှာကို ပယ်ဖြတ်လိုက်သောကြောင့် တဏှာချုပ်သွားပေသည်။ တဏှာချုပ်ခြင်းကြောင့် ဥပါဒါန်၊ ဘဝ စသည်တို့လည်း ချုပ်သွားကြပေသည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ရဟတ် မလည်ပတ်နိုင်တော့ပါဘဲ ပြတ်သွားကြပေသည်။

ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ပဋိဗ္ဗာနုသယ ဒေါသကိန်းပုံ

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ သမ္မသနဉာဏ်သို့ ရောက်လာသောအခါ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းစသော ဒုက္ခဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်လာကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဒုက္ခဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ စိတ်နုလုံးမသာမယဖြစ်ခြင်း ဒေါမနဿ၊ ဒေါသများ အဖန်ဖန် ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်လာခြင်းသည် ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ပဋိဗ္ဗာနုသယ ဒေါသကိန်းလာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒုက္ခဝေဒနာဖြစ်လာသောအခါ ဒုက္ခဝေဒနာမှ လွတ်မြောက်ရာ ချမ်းသာသုခကိုလည်း လိုချင်တောင့်တနေတတ်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ လိုချင်တောင့်တနေခြင်းသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်ကို လည်ပတ်စေတတ်သော တဏှာဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပဋိဃာနသယ ဒေါသကိပ္ပယံသံ

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်နေကြသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ပဋိဃာနသယကိန်းလာသည်ဟု သိတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပဋိဃာနသယ ဒေါသကိန်းရာ ဒုက္ခဝေဒနာကို ရိုရိုသေသေ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်ကြရပါသည်။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်သို့ ရောက်နေသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါက နာတယ်၊ နာတယ်ဟု ရှုမှတ်လိုက်သည်ရှိသော် နာနေသည့်ဒုက္ခဝေဒနာ ပေါ်ပေါ်ပြီး အလျင်အမြန် ပျောက်ပျောက်သွားတာကို တွေ့သိကြရပေသည်။

ဖွေတာကဖြစ်၊ ပျောက်ပျောက်သွားတာကပျက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဖြစ်တာပျက်တာကို မိအောင် သိအောင် ရှုမှတ်နေရသောကြောင့် နာတာက သိပ်မထင်ရှားတော့ပေ။ ဖြစ်တာပျက်တာကပင် ထင်ရှားနေ၍ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခဝေဒနာကို ပယ်နုတ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဒုက္ခဝေဒနာကို ပယ်နုတ်နိုင်သည့်အတွက်ကြောင့် ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ကိန်းနေသော ပဋိဃာနသယ ဒေါသကိုလည်း ပယ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပေသည်။

ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခဝေဒနာကို ခံနေရသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခဝေဒနာမှ လွတ်မြောက်၍ ချမ်းသာသုခကို လိုချင်တောင့်တနေသော လောဘတဏှာများလည်း ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ ထိုအခါ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခဝေဒနာကို ပယ်နုတ်သကဲ့သို့ လွှမ်းမိုးအောင်

ဝိပဿနာရှုမှတ်ကာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုဖြတ်ပါ

ရှုမှတ်လိုက်သည်ရှိသော် ယင်းတဏှာကို ပယ်သတ်ခြင်းကိစ္စလည်း ပြီးသွားပါသည်။ တဏှာကို ပယ်သတ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားသောကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်လည်း မလည်ပတ်နိုင်တော့ပါဘဲ ပြတ်သွားပေသည်။

ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ အဝိဇ္ဇာနုသယကိန်းပုံ

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ချမ်းသာနှင့်ဆင်းရဲကိုလည်း အညီအမျှ ရှုမှတ်နိုင်ကြပေသည်။ ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲ လွယ်လွယ်ဖြင့်ပင် ရှုမှတ်နေရသောကြောင့် ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သည်များကို မမြင်ရတော့သဖြင့် အလွန်သိမ်မွေ့စွာ တွေဝေသော အဝိဇ္ဇာနုသယ မောဟ အဖန်ဖန်ဖြစ်၍ ကိန်းလာပေသည်။

အဝိဇ္ဇာနုသယ ပယ်ဖို့ရာ ရှုမှတ်ပုံ

ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ကိန်းသော အဝိဇ္ဇာနုသယ မောဟကို ပယ်ဖို့ရာ ဥပေက္ခာဝေဒနာကို အနိစ္စဟု ထင်မြင်အောင် ရှုမှတ်ရမည် ဖြစ်ပါသော်လည်း ဥပေက္ခာဝေဒနာက အလွန်သိမ်မွေ့သောကြောင့် ရှုမှတ်၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြရပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မူလရှုမှတ်မြဲ ဖောင်းပိန် စသည်ကိုပင် ရိုရိုသေသေ စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန်၍ရှုမှတ်ကြရပေသည်။

မူလရှုမှတ်မြဲ ဖောင်း၊ ပိန်၊ ထိုင်း၊ ထိတို့ကို ရိုရိုသေသေ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်လိုက်သောအခါ ဖောင်း၊ ပိန်၊ ထိုင်း၊ ထိနေသော အမူအရာတို့ ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာနှင့် မှတ်သိစိတ်ပါ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာတို့ကို တွေ့မြင်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

အဝိဇ္ဇာနုဿယကို ပယ်ဖြတ်၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြတ်ပုံ

ယင်းကဲ့သို့ မှတ်စရာအာရုံ ဖောင်း၊ ပိန်၊ ထိုင်၊ ထိနှင့် မှတ်သိ စိတ်တို့ပါ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာကို မြင်ရတော့ မမြဲခြင်းအနိစ္စ တွေချည်းပါလားဟု အနိစ္စဉာဏ် ဖြစ်လာသောအခါ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ၌ ကိန်းနေသော အဝိဇ္ဇာနုဿယ မောဟ ကင်းပျောက်သွားပေသည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်၏ အရင်းခံအဝိဇ္ဇာနုဿယ မောဟကို ကင်းပျောက်အောင် ပယ်ဖြတ်လိုက်သောကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ် မလည်ပတ်နိုင်တော့ပါဘဲ ပြတ်သွားပေသည်။

ဤကဲ့သို့ သုခဝေဒနာ၌ ကိန်းနေသော ရာဂါနုဿယ လောဘ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ကိန်းနေသော ပဋိယာနုဿယ ဒေါသ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ၌ ကိန်းနေသော အဝိဇ္ဇာနုဿယ မောဟတို့ကို ဝိပဿနာဖြင့် ပယ် သတ်၍ မပြတ်လည်ပတ်နေသော သံသရာစက်ရဟတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ကို ဖြတ်နိုင်ကြပါသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

ဖြူချင်စိတ်ကို မှတ်နိုင်ပါက ဉာဏ်ခဉ်နှစ်ဆင့်ရ

ယခုခေတ်အခါသည် ဝိပဿနာတရား ထွန်းကားလာသောအခါ ဖြစ်ပေသည်။ ဝိပဿနာတရား ထွန်းကားလာသောအခါ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ လူကြီးလူရွယ်နှင့် လူငယ်တို့ပါ ဝိပဿနာတရားကို အလုပ်ကိစ္စများ အားလပ်ချိန်ရတိုင်း အားထုတ်လျက်ရှိကြပေသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တရား မတွေ့သေးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့က တရားမြန်မြန်တွေ့လိုကြပေသည်။ တရား တွေ့ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကလည်း တရားမြန်မြန်တက်လိုကြပေသည်။ တရားမြန်မြန်ရလိုကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ တရားမြန်မြန်တွေ့ တရား မြန်မြန်တက်၊ တရားမြန်မြန်ရလိုကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ပုံရှုမှတ်နည်းတို့ကို သဘောပေါက်နားလည်အောင် အလုပ်ပေးတရားကို နာကြားကြရပေသည်။

အလုပ်ပေးတရား ရှုမှတ်ပုံရှုမှတ်နည်းများမှာ အကျဉ်းချုပ်အား ဖြင့် (၃)မျိုးရှိပေသည်။

- (၁) ထိုင်မှတ်သည့်အမှတ်က တစ်မျိုး၊
- (၂) စင်္ကြံလျှောက်၍ မှတ်သည့်အမှတ်က တစ်မျိုး၊

(၃) အထွေထွေအသေးစိတ် မှတ်သည့်အမှတ်က တစ်မျိုးဟူ၍ (၃)မျိုးရှိပေသည်။

(၁) ထိုင်မှတ်ရာတွင် ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြသောနည်းမှာ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မိမိကြာကြာထိုင်နိုင်သည့် ဣရိယာပုထ်ဖြင့် ထိုင်ရပေသည်။ ခူးတုပ်၍ဖြစ်စေ၊ တင်ပလွှင့်ခွေ၍ဖြစ်စေ ထိုင်ရပေသည်။ ထိုင်ပြီးသောအခါ ခါးကိုတည့်တည့်မတ်မတ်ထား၊ ခေါင်းကိုလည်း တည့်တည့်မတ်မတ်ထား၊ မျက်စိကိုမိတ်ထား၊ စိတ်ကိုတော့ ဝမ်းဗိုက်မှာ စူးစိုက်ထားရပေသည်။

လေရူညွင်းလိုက်၍ ဝမ်းဗိုက်အဆင့်ဆင့် ဖောင်းတက်လာသော အခါ ဖောင်းတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်(ပညတ်)ကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ပယ်ခွာထားရပေသည်။ အတွင်းက အဆင့်ဆင့် တောင့်တင်းတွန်းကန်တက်လာသည့် သဘော(ပရမတ်)ကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပေသည်။

လေရူထုတ်လိုက်၍ ဝမ်းဗိုက်အဆင့်ဆင့် ပိန်ကျသွားသောအခါ ပိန်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်(ပညတ်)ကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ပယ်ခွာထားရပေသည်။ အတွင်းက အဆင့်ဆင့် ရွှေ့သွားလှုပ်သွားသော သဘော(ပရမတ်)ကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပေသည်။

(၂) စင်္ကြံလျှောက်၍မှတ်ရာတွင် တစ်လှမ်းမှာ တစ်မှတ်၊ တစ်လှမ်းမှာ နှစ်မှတ်၊ တစ်လှမ်းမှာ သုံးမှတ်၊ တစ်လှမ်းမှာ ခြောက်မှတ်ဟူ၍ (၄)မျိုးရှိပေသည်။ ယင်း(၄)မျိုးတို့တွင် တစ်လှမ်းမှာ

ပြုချင်စိတ်ကို မှတ်နိုင်ပါက ဉာဏ်စဉ်နှစ်ဆင့်ရ ၇၇

သုံးမှတ်ဖြင့် ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်ဟု မှတ်တာက များကြပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ရူမှတ်ရာ၌လည်း ကြွတယ်ဟု ရူမှတ်သောအခါ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန်(ပညတ်)ကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ပယ်ခွာထားရ ပေသည်။ အပေါ်သို့ အဆင့်ဆင့် တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့ရွေ့တက် သွားသော သဘော(ပရမတ်)ကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက် ၍ ရူမှတ်ရပေသည်။

လှမ်းတယ်ဟု ရူမှတ်သောအခါ၌လည်း ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန် (ပညတ်)ကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ပယ်ခွာထားရပေသည်။ ရှေ့သို့ အဆင့် ဆင့် ရွေ့သွားသော သဘော(ပရမတ်)ကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရူမှတ်ရပေသည်။

ချတယ်ဟု ရူမှတ်သောအခါ၌လည်း ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန် (ပညတ်)ကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ပယ်ခွာထားရပေသည်။ အောက်သို့ အဆင့်ဆင့် ရွေ့ကျသွားသော သဘော(ပရမတ်)ကိုတော့ သိနိုင်သမျှ သိအောင် စူးစိုက်၍ ရူမှတ်ရပေသည်။

(၃) ထိုင်တာ၊ ထတာ၊ ကွေးတာ၊ ဆန့်တာ စသည်များကို ရူမှတ် ခြင်းသည် အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်မည်၏။ ယင်းအထွေ ထွေအသေးစိတ်ကို ရူမှတ်ရာ၌ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူသော သမ္မညေပိုင်းအနေအားဖြင့် ထိုင်၊ ထ၊ ကွေး၊ ဆန့် စသည့် ကိုယ်အမူအရာများကို ရူမှတ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ပါသော်လည်း ထင်ရှားရာကစ၍ ရူမှတ်နိုင်သည်ဟု မြတ်စွာ ဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူထားပါသဖြင့် ထိုင်ချင်၊ ထချင်၊ ကွေးချင်၊ ဆန့်ချင်သောစိတ်တို့ကလည်း စ၍ရူမှတ်နိုင်ကြပေသည်။

ဝိပဿနာတရားကို နည်းမှန်လမ်းမှန် ရိုရိုသေသေ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် (၁၀)ရက်ခန့် အတွင်းမှာ ထိုင်ချင်၊ ထချင်၊ ကွေးချင်၊ ဆန့်ချင်သည့် စိတ်ဦးလေးများကို သိသိလာတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုင်၊ ထ၊ ကွေး၊ ဆန့်တော့မည့်အခါတို့၌ ပြုလုပ်ချင်သော စိတ်များကိုသိအောင် အထူးသတိပြု၍ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ထိုင်၊ ထ၊ ကွေး၊ ဆန့်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ရပေသည်။

ရပ်ရာက ထိုင်ရတော့မည့်အခါတွင် အထူးသတိထားလိုက်ပါက ထိုင်ချင်သောစိတ်များ ဖြစ်နေသည်မှာ ထင်ရှားနေသည်ဖြစ်၍ ထိုင်ချင်တယ်၊ ထိုင်ချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပေသည်။ ထို့နောက်မှ ထိုင်ချင်သည့်စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော လေများက တွန်းချပေးနေ၍ ထိုင်သည့်ကိုယ်အမူအရာများ အောက်သို့ အဆင့်ဆင့် တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့ကျသွားသည်ကိုပင် ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပေသည်။ ထိုင်ချင်သည့်စိတ်ကြောင့် ထိုင်သည့်ကိုယ်အမူအရာ ဖြစ်သွားသည်ဟု တရားရှုမှတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကြပေသည်။

ထိုသို့သိရာ၌ ထိုင်ချင်သောစိတ်က သိတတ်သောကြောင့် နာမ်တရားဖြစ်သည်၊ ထိုင်သည့်ကိုယ်အမူအရာက မသိတတ်သောကြောင့် ရုပ်တရားဖြစ်သည်ဟု တရားရှုမှတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သိခြင်းသည် နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့သိရာ၌ ထိုင်ချင်သောစိတ်ကြောင့် ထိုင်သည့်ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်သွားပေသည်။ ထိုင်ချင်သောစိတ်က အကြောင်းတရားဖြစ်သည်၊ ထိုင်သောကိုယ်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်သည်ဟု တရားရှုမှတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကြပေသည်။

ပြချင်စိတ်ကို မှတ်နိုင်ပါက ဉာဏ်စဉ်နှစ်ဆင့်ရ ၇၉

ယင်းကဲ့သို့ သိခြင်းသည် အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

တရားထိုင်ပြီး၍ ထရမည့်အခါ၊ တရားနာပြီး၍ ထရမည့်အခါ တို့တွင် အထူးသတိထားလိုက်ပါက ထချင်သောစိတ်များက ထင်ရှားနေသည်ဖြစ်၍ ထချင်တယ်၊ ထချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပေသည်။ ထိုနောက်မှ ထချင်သောစိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော လေများက တွန်းပို့ပေးနေ၍ ထသည့်ကိုယ်အမူအရာများ အဆင့်ဆင့် အပေါ်သို့ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့တက်သွားသည်ကို ထတယ်၊ ထတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပေသည်။ ထချင်သောစိတ်ကြောင့် ထသည့်ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်သွားသည်ဟု တရားရှုမှတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကြပေသည်။

ထိုသို့သိရာ၌ ထချင်သောစိတ်က သိတတ်သောကြောင့် နာမ်တရားဖြစ်သည်။ ထသည့်ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်သောကြောင့် ရုပ်တရားဖြစ်သည်ဟု တရားရှုမှတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သိခြင်းသည် နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့သိရာ၌ ထချင်သောစိတ်ကြောင့် ထသည့်ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်သွားပေသည်။ ထချင်သောစိတ်က အကြောင်းတရားဖြစ်သည်။ ထသည့်ကိုယ်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်သည်ဟု တရားရှုမှတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သိခြင်းသည် အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

လက်ကို ကွေးရမည့်အခါ၌လည်း အထူးသတိထားလိုက်ပါက ကွေးချင်သောစိတ်များက ထင်ရှားနေသည်ဖြစ်၍ ကွေးချင်တယ်၊ ကွေးချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပေသည်။ ထိုနောက်မှ ကွေးချင်သော စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော လေများက တွန်းပေးနေ၍ ကွေးသည့်အမူအရာ များ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့ရွေ့သွားသော လက်အမူအရာများကို ကွေးတယ်၊ ကွေးတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပေသည်။ ကွေးချင်သောစိတ်ကြောင့် ကွေးသောလက်အမူအရာများ ဖြစ်သွားပေသည်ဟု တရားရှုမှတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကြပေသည်။

ထိုသို့သိရာ၌ ကွေးချင်သောစိတ်က သိတတ်သောကြောင့် နာမ် တရားဖြစ်သည်။ ကွေးသည့်လက်အမူအရာများက မသိတတ်သော ကြောင့် ရုပ်တရားဖြစ်သည်ဟု တရားရှုမှတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များ ကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သိခြင်းသည် နာမ်နှင့်ရုပ် ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့သိရာ၌ ကွေးချင်သောစိတ်ကြောင့် ကွေးသည့်လက်အမူ အရာများ ဖြစ်သွားပေသည်။ ကွေးချင်သောစိတ်က အကြောင်းတရား ဖြစ်သည်။ ကွေးသည့်လက်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်သည်ဟု တရားရှုမှတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သိခြင်းသည် အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

လက်ကို ဆန့်ရမည့်အခါ၌လည်း အထူးသတိထားလိုက်ပါက ဆန့်ချင်သောစိတ်များက ထင်ရှားနေသည်ဖြစ်၍ ဆန့်ချင်တယ်၊ ဆန့် ချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပေသည်။ ထိုနောက်မှ ဆန့်ချင်သောစိတ်ကြောင့် ဖြစ်သော လေများက တွန်းပေးနေ၍ ဆန့်သည့်လက်အမူအရာများ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့ရွေ့သွားသည်ကို ဆန့်တယ်၊ ဆန့်တယ်ဟု

ပြုချင်စိတ်ကို မှတ်နိုင်ပါက ဉာဏ်စဉ်နှစ်ဆင့်ရ ၈၁

ရှုမှတ်ရပေသည်။ ဆန့်ချင်သောစိတ်ကြောင့် ဆန့်သည့်လက်အမှုအရာများ ဖြစ်သွားသည်ဟု တရားရှုမှတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကြပေသည်။

ထိုသို့သိရာ၌ ဆန့်ချင်သောစိတ်က သိတတ်သောကြောင့် နာမ်တရားဖြစ်သည်။ ဆန့်သည့်လက်အမှုအရာများက မသိတတ်သောကြောင့် ရုပ်တရားဖြစ်သည်ဟု တရားရှုမှတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သိခြင်းသည် နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့သိရာ၌ ဆန့်ချင်သောစိတ်ကြောင့် ဆန့်သည့်လက်အမှုအရာများ ဖြစ်သွားပေသည်။ ဆန့်ချင်သောစိတ်က အကြောင်းတရားဖြစ်သည်။ ဆန့်သွားသော လက်အမှုအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်သည်ဟု တရားရှုမှတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သိခြင်းသည် အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ သမာဓိဉာဏ်အခြေခံ ရှိသွားပြီးသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုင်၊ ထ၊ ကွေး၊ ဆန့် စသည်များကို ပြုလုပ်ရတော့မည့်အခါတို့၌ ပြုလုပ်ချင်သည့်စိတ်များကို အထူးသတိပြု၍ ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ ပြုလုပ်ချင်သောစိတ်များကို ရှုမှတ်၍ရသွားသောအခါ နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့် အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ဟူသော ဤဉာဏ်စဉ်(၂)ပါးကို ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

သိကောင်းခရာ သာသနာမက္ခယံရာ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အဆုံးအမသာ သနာတော်ကြီးကို အလွန်ပင် ယုံကြည်အားကိုးလျက် ရှိကြပေသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်အလင်းဓာတ်ကြီး ရှိနေ၍သာ အမှန် နှင့်အမှားကို ခွဲခြား၍ သိနေကြပေသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာ တော်အလင်းဓာတ်ကြီးသည် ဤလမ်းက အမှားလမ်း၊ ဤလမ်းက အမှန်လမ်းဟု ထွန်းပြလျက်ရှိပေသည်။ ဤလမ်းက အပါယ်လေးဘုံ တည်းဟူသော အမှောင်သို့ သွားရာလမ်း၊ ဤလမ်းက လှူပြည်၊ နတ် ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်တည်းဟူသော အလင်းသို့ သွားရာလမ်း၊ ဤလမ်း က ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်၍မမှောင်၊ အမြဲတမ်းလင်းလျက်ရှိသော နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရာလမ်း ဖြစ်ပေသည်ဟု ထွန်းပြလျက်ရှိပေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်အလင်းဓာတ်ကြီး ပျောက်ကွယ် သွားသည်ရှိသော် လူ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အလင်းသို့သွား ရာ လမ်းကြောင်းတို့သည် မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်သွားကြမည် ဖြစ်ပေ သည်။ အပါယ်လေးဘုံတည်းဟူသော အမှောင်သို့သွားရာ လမ်း ကြောင်းတို့ကသာ ထင်ရှားနေကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာ၏ သာသနာတော်အလင်းဓာတ်ကြီး မပျောက်ကွယ်သွားဖို့ရာ၊ အရှည်တည်တံ့နေဖို့ရာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ

သိကောင်းစရာ သာသနာမက္ခယရာ

ဟောကြားတော်မူခဲ့သော သာသနာက္ခယကြောင်းတရားများကို ပယ်
ခွာ၍ သာသနာတည်ကြောင်းတရားများကို လိုက်နာကျင့်ကြံရမည်
ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့သော သာသနာက္ခယကြောင်း
တရားနှင့် သာသနာတည်ကြောင်းတရား တစ်ဆယ့်ငါးပါးရှိပါသည်။
ထိုတစ်ဆယ့်ငါးပါးတို့တွင် ရှေးဦးစွာ ဟောကြားအပ်သော သာသနာ
က္ခယကြောင်းတရားနှင့် သာသနာတည်ကြောင်းတရား (၅)ပါးတို့မှာ-

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် -

- ၁။ ရိုသေစွာ တရားမနာကြခြင်း၊ တရားနာကြခြင်း၊
 - ၂။ ရိုသေစွာ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို မသင်ကြားကြခြင်း၊
သင်ကြားကြခြင်း၊
 - ၃။ ရိုသေစွာ နှုတ်တွင်ရအောင် မဆောင်ထားခြင်း၊ ရအောင်
ဆောင်ထားခြင်း၊
 - ၄။ နှုတ်တွင်ဆောင်ထားသည့် တရားဓမ္မတို့၏ အဓိပ္ပါယ်ကို
ဉာဏ်ဖြင့်သိအောင် မပြုခြင်း၊ သိအောင်ပြုခြင်း၊
 - ၅။ သိသည့်အတိုင်း မကျင့်ကြံခြင်း၊ သိသည့်အတိုင်း ကျင့်
ကြံခြင်းဟူသော (၅)ပါးတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဤ(၅)ပါး
တို့ကို မပြုကြခြင်းသည် သာသနာက္ခယကြောင်း ဖြစ်
ပေသည်။ ဤ(၅)ပါးတို့ကို ပြုကြခြင်းသည် သာသနာ
တည်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။ (အံ-၂/၁၅၅)
- ၁။ ရိုသေစွာ တရားမနာကြခြင်းသည် သာသနာက္ခယခြင်းအကြောင်း
ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တရားတော်တို့ကို ရိုသေစွာ မနာကြားကြသည်ဖြစ်၍ တရားနာခြင်းဖြင့် ရရှိအပ်သော အကျိုးတရားတို့ကို မသိကြကုန်။ အကျိုးတရားတို့ကို မသိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သာသနာအကျင့်ဓမ္မတို့ကို လိုက်နာကျင့်ကြံခြင်း မရှိကြကုန်။ ထိုသို့ လိုက်နာကျင့်ကြံခြင်း မရှိကြသောအခါ သာသနာ ကွယ်ပျောက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားမနာကြခြင်းသည် သာသနာကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရိုသေစွာ တရားနာခြင်းသည် သာသနာတည်ခြင်းအကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တရားတော်တို့ကို ရိုသေစွာ နာကြားကြကုန်သည်ဖြစ်၍ တရားနာခြင်းဖြင့် ရရှိအပ်သော အကျိုးတရားတို့ကို သိကြကုန်၏။ အကျိုးတရားတို့ကို သိကြကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သာသနာ အကျင့်ဓမ္မတို့ကို လိုက်နာကျင့်ကြံခြင်း ရှိကြကုန်၏။ ထိုသို့ လိုက်နာ ကျင့်ကြံခြင်း ရှိနေကြသောအခါ သာသနာတော် (မကွယ်ပျောက်ဘဲ) အရှည်တည်ရှိနေနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားနာခြင်းသည် သာသနာ တည်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

၂။ ရိုသေစွာ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို မသင်ကြားခြင်းသည် သာ သနာကွယ်ခြင်းအကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် ပရိယတ္တိတရားဓမ္မစာပေများကို မသင်ကြားကြ၍ သုတ္တန်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာဟူသော ပိဋကတ်သုံးပုံတို့ကို တတ်မြောက်ခြင်း မရှိကြ

သိကောင်းစရာ သာသနာမက္ခယရာ

တော့ပေ။ ထိုသို့ တတ်မြောက်ခြင်း မရှိကြသောအခါ ပရိယတ္တိသာသနာ ကွယ်ပျောက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို မသင်ကြားခြင်းသည်လည်း သာသနာကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရိုသေစွာ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို သင်ကြားခြင်းသည် သာသနာတည်ခြင်းအကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် ပရိယတ္တိတရားဓမ္မစာပေတို့ကို သင်ကြားကြသည်ဖြစ်၍ သုတ္တန်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာဟူသော ပိဋကတ်သုံးပုံတို့ကို တတ်မြောက်ခြင်း ရှိကြကုန်၏။ ထိုသို့ တတ်မြောက်ခြင်း ရှိကြသောအခါ ပရိယတ္တိသာသနာ (မကွယ်ပျောက်ဘဲ) အရှည်တည်ရှိနေနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို သင်ကြားခြင်းသည်လည်း သာသနာတည်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ ရိုသေစွာ နှုတ်တွင်ရအောင် မဆောင်ထားခြင်းသည် သာသနာကွယ်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို နှုတ်တွင်ရအောင် ဆောင်ထားခြင်းမရှိခိုက်မှာ ရန်သူမျိုး ၅-ပါးတို့ကြောင့် ပိဋကတ်တော်စာအုပ်များနှင့် ကျောက်စာများကလည်း ပျက်စီးသွားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ပရိယတ္တိသာသနာ ကွယ်ပျောက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို နှုတ်တွင်ရအောင် မဆောင်ထားခြင်းသည်လည်း သာသနာကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရိုသေစွာ နှုတ်တွင်ရအောင် ဆောင်ထားခြင်းသည် သာသနာ တည်ခြင်းအကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို နှုတ်တွင်ရအောင် ဆောင်ထားခြင်း ရှိကြကုန်၏။ ထိုအခါ ရန်သူမျိုး ၅-ပါးတို့ကြောင့် ပိဋကတ်တော်စာအုပ်များနှင့် ကျောက်စာများ ပျက်စီးသွားပါသော်လည်း ပရိယတ္တိသာသနာ (ပျောက်ကွယ်ခြင်းမရှိ) အရည်တည်တံ့နိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို နှုတ်တွင်ရအောင် ဆောင်ထားခြင်း သည်လည်း သာသနာတည်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

၄။ နှုတ်တွင်ဆောင်ထားသည့် တရားဓမ္မတို့၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ဉာဏ်ဖြင့်သိအောင် မပြုခြင်းသည် သာသနာကွယ်ခြင်းအကြောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် နှုတ်တွင်ရအောင် ဆောင်ထားသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ဉာဏ်ဖြင့်သိအောင် မပြုကြသည်ဖြစ်၍ အနက်အဓိပ္ပါယ်အမှန်ကို မသိကြဘဲ အမှားကိုသိနေကြကုန်၏။ ထိုအခါ သာသနာကွယ်ပျောက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နှုတ်တွင်ရအောင် ဆောင်ထားသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ဉာဏ်ဖြင့် သိအောင် မပြုခြင်းသည်လည်း သာသနာကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

နှုတ်တွင်ဆောင်ထားသည့် တရားဓမ္မတို့၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ဉာဏ်ဖြင့်သိအောင် ပြုခြင်းသည် သာသနာတည်ခြင်းအကြောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် နှုတ်တွင်ရအောင် ဆောင်ထားသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့၏ အနက် အဓိပ္ပါယ်ကို ဉာဏ်ဖြင့်သိအောင် ပြုကြကုန်သည်ဖြစ်၍ အနက် အဓိပ္ပါယ် အမှန်တို့ကိုသာ သိနေကြကုန်၏။ ထိုအခါ သာသနာတော် (မက္ခယပျောက်ဘဲ) အရည်တည်တံ့၍ နေနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နှုတ် တွင်ရအောင် ဆောင်ထားသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့၏ အနက် အဓိပ္ပါယ်ကို ဉာဏ်ဖြင့်သိအောင် ပြုခြင်းသည်လည်း သာသနာ တည်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

၅။ သိသည့်အတိုင်း မကျင့်ကြခြင်းသည် သာသနာက္ခယခြင်းအ ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်တို့ကို သိကြပါကုန်သော်လည်း သိသည့်အတိုင်း မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အားလျော်သော အကျင့်မြတ်တို့ကို မကျင့်ဘဲ နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ သာသနာတော် ကွယ်ပျောက်သွား နိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အားလျော်သော အကျင့်မြတ် တို့ကို မကျင့်ကြခြင်းသည်လည်း သာသနာက္ခယခြင်း၏ အကြောင်း တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သိသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြခြင်းသည် သာသနာတည်ခြင်း အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်တို့ကို သိသည့်အတိုင်း မဂ် ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အားလျော်သော အကျင့်မြတ်တို့ကို ကျင့်ခြင်းရှိကြကုန်၏။ ထိုအခါ သာသနာတော် (မက္ခယပျောက်ဘဲ) အရည်တည်တံ့နိုင်ပေ သည်။ သို့ဖြစ်၍ သိသည့်အတိုင်း မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အားလျော်သော

အကျင့်မြတ်တို့ကို ကျင့်ခြင်းသည်လည်း သာသနာတည်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမသာသနာတော်ကြီး အရှည်တည်တံ့နိုင်ရန် အတွက် သာသနာကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရား(၅)ပါးတို့ကို ပယ်ခွာ၍ သာသနာတည်ခြင်း၏ အကြောင်းတရား(၅)ပါးတို့ကို အလေးဂရုပြုကာ လိုက်နာကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြရပေသည်။

သာသနာကွယ်ကြောင်း(၅)ပါး

ဆောင်ပုဒ် ။ အင်္ဂုတ္တိုရ်လော၊ သာသနာကွယ်ကြောင်း၊
တရားပေါင်းကာ၊ ရဟန်းများတို့၊
တရားမနာ၊ စာပေမသင်၊
နှုတ်တွင်မဆောင်၊ သိအောင်မပြု၊ ဓမ္မာနုက္ခာ၊
ဤငါးဖြာ၊ မှန်စွာသာသနာကွယ်ကြောင်းတည်း။

သာသနာတည်ကြောင်း(၅)ပါး

ဆောင်ပုဒ် ။ အင်္ဂုတ္တိုရ်လော၊ သာသနာတည်ကြောင်း၊
တရားပေါင်းကာ၊ ရဟန်းများတို့၊
တရားလည်းနာ၊ စာပေလည်းသင်၊
နှုတ်တွင်လည်းဆောင်၊ သိအောင်လည်းပြု၊
ဓမ္မာနုပါ၊ ဤငါးဖြာ၊
မှန်စွာသာသနာတည်ကြောင်းတည်း။

သဗ္ဗဗ္ဗရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

သာသနာမက္ခယ် ဒုတိယတစ်နည်းသိပ္ပယ်

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အဆုံးအမသာ သနာတော်ကြီးကို အလွန်ပင် ယုံကြည်အားကိုးလျက် ရှိကြပေသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်အလင်းဓာတ်ကြီး ရှိနေ၍သာ အမှန်နှင့်အမှားကို ခွဲခြား၍ သိနေကြပေသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်အလင်းဓာတ်ကြီးသည် ဤလမ်းက အမှားလမ်း၊ ဤလမ်းက အမှန်လမ်းဟု ထွန်းပြလျက်ရှိပေသည်။ ဤလမ်းက အပါယ်လေးဘုံတည်းဟူသော အမှောင်သို့ သွားရာလမ်း၊ ဤလမ်းက လှူပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်တည်းဟူသော အလင်းသို့ သွားရာလမ်း၊ ဤလမ်းက ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်၍မမှောင်၊ အမြဲတမ်းလင်းလျက်ရှိသော နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရာလမ်း ဖြစ်ပေသည်ဟု ထွန်းပြလျက်ရှိပေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်အလင်းဓာတ်ကြီး ပျောက်ကွယ် သွားသည်ရှိသော် လူ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အလင်းသို့သွားရာ လမ်းကြောင်းတို့သည် မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်သွားကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ အပါယ်လေးဘုံတည်းဟူသော အမှောင်သို့သွားရာ လမ်းကြောင်းတို့ကသာ ထင်ရှားနေကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်အလင်းဓာတ်ကြီး မပျောက်ကွယ်သွားဖို့ရာ၊ အရှည်တည်တံ့နေဖို့ရာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့သော သာသနာကွယ်ကြောင်းတရားများကို

ပယ်ခွာ၍ သာသနာတည်ကြောင်းတရားများကို လိုက်နာကျင့်ကြံကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့သော သာသနာကွယ်ကြောင်းတရားနှင့် သာသနာတည်ကြောင်းတရား တစ်ဆယ့်ငါးပါးတို့တွင် ဒုတိယတစ်နည်း သာသနာကွယ်ကြောင်းနှင့် သာသနာတည်ကြောင်းတရား (၅)ပါးတို့မှာ -

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် -

- ၁။ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို မသင်ယူကြခြင်း၊ သင်ယူကြခြင်း၊
- ၂။ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် သူတစ်ပါးတို့အား မဟောကြားကြခြင်း၊ ဟောကြားကြခြင်း၊
- ၃။ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် သူတစ်ပါးတို့အား မပို့ချပေးခြင်း၊ ပို့ချပေးခြင်း၊
- ၄။ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ရွတ်ဖတ်ခြင်း သရဇ္ဈယ်ခြင်းကို မပြုကြခြင်း၊ ပြုကြခြင်း၊
- ၅။ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို စိတ်ဖြင့် အဖန်ဖန် မကြံစည်ခြင်း၊ အဖန်ဖန် ကြံစည်ခြင်းဟူသော (၅)ပါးတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဤ(၅)ပါးတို့ကို မပြုခြင်းသည် သာသနာကွယ်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤ(၅)ပါးတို့ကို ပြုခြင်းသည် သာသနာတည်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။
- ၁။ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို မသင်ယူကြခြင်းသည် သာသနာကွယ်ခြင်းအကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

သာသနာမက္ခယံ ဒုတိယတစ်နည်းသိဖွယ် ၉၁

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို မသင်ယူကြကုန်သည်ဖြစ်၍ သုတ္တန်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာဟူသော ပိဋကတ်သုံးပုံတို့ကို မတတ်မြောက်ကြကုန်။ ထိုသို့ မတတ်မြောက်ကြသောအခါ ပိဋကတ်သုံးပုံဟူသော ပရိယတ္တိတရား ဓမ္မများ ကွယ်ပျောက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မ တို့ကို မသင်ယူကြခြင်းသည် သာသနာကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရား တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို သင်ယူခြင်းသည် သာသနာတည်ခြင်း အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို သင်ယူကြကုန်သည်ဖြစ်၍ သုတ္တန်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာဟူသော ပိဋကတ်သုံးပုံတို့ကို တတ်မြောက်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ တတ်မြောက်ကြသောအခါ ပရိယတ္တိသာသနာ (မက္ခယံပျောက်ဘဲ) တည်ရှိနေမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို သင် ယူကြခြင်းသည် သာသနာတည်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

၂။ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို သူတစ်ပါးတို့အား အကျယ်အားဖြင့် မဟောကြားကြခြင်းသည် သာသနာကွယ်ခြင်း အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို သူတစ်ပါးတို့အား အကျယ်အားဖြင့် မဟော ကြားကြကုန်သည်ဖြစ်၍ တပည့်အဆက်ဆက်၊ သားစဉ်မြေးမြစ် အဆက်ဆက်တို့သည် ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့၏ အဓိပ္ပါယ်အကျယ်တို့ကို

ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မသိကြကုန်။ ထိုသို့ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့၏ အဓိပ္ပါယ် အကျယ်တို့ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မသိကြသဖြင့် လိုက်နာကျင့်ကြံမှုများ လည်း မပြည့်မစုံ ဖြစ်လာကြကုန်၏။ ထိုအခါ တဖြည်းဖြည်း သာသနာ ကွယ်ပျောက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိ တရားဓမ္မတို့ကို သူတစ်ပါးတို့အား အကျယ်အားဖြင့် မဟောကြားကြ ခြင်းသည် သာသနာကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားတစ်ပါးပင် ဖြစ် ပေသည်။

သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို သူတစ်ပါးတို့အား အကျယ်အားဖြင့် ဟောကြားခြင်းသည် သာသနာတည်ခြင်း အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို သူတစ်ပါးတို့အား အကျယ်အားဖြင့် ဟောကြားကြကုန်သည်ဖြစ်၍ တပည့်အဆက်ဆက်၊ သားစဉ်မြေးမြစ် အဆက်ဆက်တို့သည် ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့၏ အဓိပ္ပါယ်အကျယ်တို့ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိကြကုန်၏။ ထိုသို့ ပရိယတ္တိ တရားဓမ္မတို့၏ အဓိပ္ပါယ်အကျယ်တို့ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိကြသဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လိုက်နာကျင့်ကြံခြင်း ရှိကြကုန်၏။ ထိုသို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လိုက်နာကျင့်ကြံခြင်း ရှိကြသောအခါ သာသနာ (မကွယ်ပျောက်ဘဲ) အရှည်တည်တံ့နေနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မ တို့ကို သူတစ်ပါးတို့အား အကျယ်အားဖြင့် ဟောကြားခြင်းသည်လည်း သာသနာတည်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို သူတစ်ပါးတို့အား အကျယ်အားဖြင့် မပို့ချပေးခြင်းသည် သာသနာကွယ်ခြင်း အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

သာသနာမက္ခယံ ဒုတိယတစ်နည်းသိဖွယ်

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ သူတစ်ပါးတို့အား အကျယ်အားဖြင့် ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို မပို့ချပေးကြကုန်သည်ဖြစ်၍ တပည့်အဆက်ဆက်၊ သားစဉ်မြေးမြစ်အဆက်ဆက်တို့သည် ပရိယတ္တိတရားဓမ္မများကို အကျယ်မတတ်မြောက်ကြကုန်။ အကျဉ်းမျှသာ မပြည့်မစုံ တတ်မြောက်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ အကျဉ်းမျှသာ မပြည့်မစုံ တတ်မြောက်နေကြသောအခါ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မများ တဖြည်းဖြည်း ကွယ်ပျောက်သွားနိုင်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် မပို့ချပေးခြင်းသည်လည်း သာသနာကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို သူတစ်ပါးတို့အား အကျယ်အားဖြင့် ပို့ချပေးခြင်းသည် သာသနာတည်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို သူတစ်ပါးတို့အား အကျယ်အားဖြင့် ပို့ချပေးကြကုန်သည်ဖြစ်၍ တပည့်အဆက်ဆက်၊ သားစဉ်မြေးမြစ် အဆက်ဆက်တို့သည် ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တတ်မြောက်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တတ်မြောက်နေကြသောအခါ ပရိယတ္တိသာသနာ (မက္ခယံ ပျောက်ဘဲ) အရည်တည်တံ့နေနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို သူတစ်ပါးတို့အား အကျယ်အားဖြင့် ပို့ချပေးခြင်းသည်လည်း သာသနာတည်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

၄။ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို မပြုကြခြင်းသည် သာသနာ ကွယ်ခြင်းအကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို မပြုကြကုန်သည်ဖြစ်၍ အကျယ်အားဖြင့် ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို မတတ်မြောက်ကြတော့ပေ။ မေ့ပျောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မများ တဖြည်းဖြည်း ကွယ်ပျောက်သွားနိုင်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို မပြုကြခြင်းသည်လည်း သာသနာ ကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းတို့ကို ပြုကြခြင်းသည် သာသနာ တည်ခြင်းအကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းတို့ကို ပြုကြကုန်သည်ဖြစ်၍ မေ့ပျောက်ခြင်းမရှိကြကုန်။ အကျယ်အားဖြင့် တတ်မြောက်နေကြကုန်၏။ ထိုသို့ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် တတ်မြောက်နေကြသောအခါ ပရိယတ္တိသာသနာ (မကွယ်ပျောက်ဘဲ) အရှည်တည်တံ့နေမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုကြခြင်းသည်လည်း သာသနာတည်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သာသနာမက္ခယံ ဒုတိယတစ်နည်းသိဖွယ်

၅။ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို စိတ်ဖြင့် အဖန်ဖန် မကြံစည်ခြင်းသည် သာသနာက္ခယံခြင်းအကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို စိတ်ဖြင့် အဖန်ဖန် (သိအောင်) မကြံစည်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့၏ အဓိပ္ပါယ်အမှန်ကို မသိကြကုန်။ ထိုသို့ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့၏ အဓိပ္ပါယ်အမှန်ကို မသိကြသောအခါ ပရိယတ္တိ သာသနာ ကွယ်ပျောက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို စိတ်ဖြင့် အဖန်ဖန်(သိအောင်) မကြံစည်ကြခြင်းသည်လည်း သာသနာက္ခယံခြင်း၏ အကြောင်းတရား တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို စိတ်ဖြင့် အဖန်ဖန် ကြံစည်ကြခြင်းသည် သာသနာတည်ခြင်းအကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို စိတ်ဖြင့် အဖန်ဖန် (သိအောင်) ကြံစည်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့၏ အဓိပ္ပါယ်အမှန်ကို သိကြကုန်၏။ ထိုသို့ ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့၏ အဓိပ္ပါယ်အမှန်ကို သိနေကြသောအခါ ပရိယတ္တိသာသနာ (မက္ခယံ ပျောက်ဘဲ) အရှည်တည်တံ့နေမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်ယူအပ်ပြီးသော ပရိယတ္တိတရားဓမ္မတို့ကို စိတ်ဖြင့် အဖန်ဖန်(သိအောင်) ကြံစည်ခြင်းသည်လည်း သာသနာတည်ခြင်း၏ အကြောင်းတရား တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမသာသနာတော်ကြီး အရည်တည်တံ့နိုင် ရန်အတွက် သာသနာ့ကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရား(၅)ပါးတို့ကို ပယ်ခွာ၍ သာသနာတည်ခြင်း၏ အကြောင်းတရား(၅)ပါးတို့ကို အလေးဂရုပြုကာ လိုက်နာကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြရပေသည်။

သာသနာ့ကွယ်ကြောင်း(၅)ပါး

ဆောင်ပုဒ် ■ ■ အင်္ဂုတ္တိုရ်လော၊ သာသနာ့ကွယ်ကြောင်း၊
တရားပေါင်းတွင်၊ ရဟန်းရှင်တို့၊
စာသင်ပယ်လျော၊ ကျယ်မဟောကြ၊
ကျယ်မချနှင့်၊ ကျယ်စွမအံ၊ မကြံစည်ပါ၊
ဤငါးဖြာ၊ မှန်စွာသာသနာ့ကွယ်ကြောင်းတည်း။

သာသနာတည်ကြောင်း(၅)ပါး

ဆောင်ပုဒ် ■ ■ အင်္ဂုတ္တိုရ်လော၊ သာသနာတည်ကြောင်း၊
တရားပေါင်းတွင်၊ ရဟန်းရှင်တို့၊
စာပေသင်ကြ၊ ကျယ်ဟောပြပါ၊
ကျယ်စွာချနှင့်၊ ကျယ်စွာလည်းအံ၊ ကြံစည်ကြပါ၊
ဤငါးဖြာ၊ မှန်စွာသာသနာတည်ကြောင်းတည်း။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

သာသနာမက္ခယံရာ တတိယတစ်နည်းသိပ္ပယ်ရာ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အဆုံးအမသာသနာတော်ကြီးကို အလွန်ပင် ယုံကြည်အားကိုးလျက် ရှိကြပေသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်အလင်းဓာတ်ကြီး ရှိနေ၍သာ အမှန်နှင့်အမှားကို ခွဲခြား၍ သိနေကြပေသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်အလင်းဓာတ်ကြီးသည် ဤလမ်းက အမှားလမ်း၊ ဤလမ်းက အမှန်လမ်းဟု ထွန်းပြလျက်ရှိပေသည်။ ဤလမ်းက အပါယ်လေးဘုံတည်းဟူသော အမှောင်သို့ သွားရာလမ်း၊ ဤလမ်းက လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်တည်းဟူသော အလင်းသို့ သွားရာလမ်း၊ ဤလမ်းက ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်၍မမှောင်၊ အမြဲတမ်းလင်းလျက်ရှိသော နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရာလမ်း ဖြစ်ပေသည်ဟု ထွန်းပြလျက်ရှိပေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်အလင်းဓာတ်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်ရှိသော် လူ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အလင်းသို့သွားရာ လမ်းကြောင်းတို့သည် မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်သွားကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ အပါယ်လေးဘုံတည်းဟူသော အမှောင်သို့သွားရာ လမ်းကြောင်းတို့ကသာ ထင်ရှားနေကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်အလင်းဓာတ်ကြီး မပျောက်ကွယ်သွားဖို့ရာ၊ အရှည်တည်တံ့နေဖို့ရာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ

ဟောကြားတော်မူခဲ့သော သာသနာ့ကွယ်ကြောင်းတရားများကို ပယ်
ခွာ၍ သာသနာတည်ကြောင်းတရားများကို လိုက်နာကျင့်ကြံကြရမည်
ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာ့ကွယ်ကြောင်းနှင့် သာသနာတည်
ကြောင်းတရား တစ်ဆယ့်ငါးပါးတို့တွင် တတိယမြောက် သာသနာ
ကွယ်ကြောင်းနှင့် သာသနာတည်ကြောင်း(၅)ပါးမှာ -

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် -

- ၁။ မကောင်းသဖြင့်ထားအပ်ကုန်သော အက္ခရာ၊ ပုဒ်၊ ဗျည်း
တို့ဖြင့် ပါဠိတော်များကို သင်ကြားကြခြင်း၊ ကောင်းစွာ
ထားအပ်သော အက္ခရာ၊ ပုဒ်၊ ဗျည်းတို့ဖြင့် ပါဠိတော်များ
ကို သင်ကြားကြခြင်း။
- ၂။ ပြောဆိုဆုံးမ ခက်ကြခြင်း၊ သည်းမခံကြခြင်း၊ အဆုံးအမ
ကို မနာယူကြခြင်း၊ အဆုံးအမကို နာယူကြခြင်း။
- ၃။ ပိဋကတ်ပါဠိတော်တို့ကို တတ်မြောက်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့
သည် သူတစ်ပါးတို့အား မပို့ချပေးခြင်း၊ ပို့ချပေးခြင်း။
- ၄။ မထေရ်ကြီးဖြစ်ကြသည့် ရဟန်းတော်တို့သည် ပစ္စည်း
လေးပါး လာဘ်ပေါများရန်၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားရန်သာ
ကျင့်ကြခြင်း၊ တရားထူးတရားမြတ်များ ရဖို့ရန် မကျင့်ကြ
ခြင်း၊ ကျင့်ကြခြင်း။
- ၅။ သံဃာတော်များ ခိုက်ရန်ဖြစ်၍ ကွဲပြားနေကြခြင်း၊ ခိုက်
ရန်မဖြစ်ဘဲ ညီညွတ်နေကြခြင်းဟူသော ရှေ့နှင့်နောက်
(၅)ပါးစီ ဖြစ်ကြပေသည်။ ရှေ့ (၅)ပါးသည် သာသနာ့ကွယ်
ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။ နောက်(၅)ပါးသည် သာသနာ
တည်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

သာသနာမက္ခယရာ တတိယတစ်နည်းသိဖွယ်ရာ ၉၉

၁။ မကောင်းသဖြင့်ထားအပ်သော အက္ခရာ၊ ပုဒ်၊ ဗျည်းတို့ဖြင့် ပါဠိတော်များကို သင်ကြားကြခြင်းသည် သာသနာက္ခယကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ မကောင်းသဖြင့်ထားအပ်သော အက္ခရာ၊ ပုဒ်၊ ဗျည်းတို့ဖြင့် ပါဠိတော်များကို သင်ကြားကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ပါဠိတော်များ၏ အနက်သဘောတို့ကို သိဖို့ရာ ခဲယဉ်းကြကုန်၏။ မမှန်ကန် မှားယွင်းသော အနက်သဘောများကို သိသွားတတ်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ မှားယွင်းသော အနက်သဘောများကို သိနေကြသောအခါ သာသနာက္ခယပျောက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မကောင်းသော အက္ခရာ၊ ပုဒ်၊ ဗျည်းတို့ဖြင့်ထားအပ်သော ပါဠိတော်များကို သင်ကြားခြင်းသည် သာသနာက္ခယခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကောင်းစွာထားအပ်သော အက္ခရာ၊ ပုဒ်၊ ဗျည်းတို့ဖြင့် ပါဠိတော်များကို သင်ကြားကြခြင်းသည် သာသနာတည်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ ကောင်းစွာထားအပ်သော အက္ခရာ၊ ပုဒ်၊ ဗျည်းတို့ဖြင့် ပါဠိတော်များကို သင်ကြားကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ပါဠိတော်များ၏ အနက်သဘောအမှန်တို့ကို သိနေကြကုန်၏။ ထိုသို့ ဟုတ်မှန်သော အနက်သဘောများကို သိနေကြသောအခါ သာသနာမက္ခယပျောက်ပါဘဲ အရည်တည်တံ့နေမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကောင်းစွာထားအပ်သော အက္ခရာ၊ ပုဒ်၊ ဗျည်းတို့ဖြင့် ပါဠိတော်များကို သင်ကြားကြခြင်းသည် သာသနာတည်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

၂။ ပြောဆိုဆုံးမ ခက်ကြခြင်း၊ သည်းမခံကြခြင်း၊ အဆုံးအမကို မနာယူကြခြင်းသည် သာသနာ့ကွယ်ခြင်းအကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ လေးစားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ ဆရာတော်ကြီးများက သာသနာတော် နှင့် မလျော်သော အကျင့်ရှိသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဆိုဆုံးမသည်များကို သည်းမခံကြကုန်၊ မလိုက်နာကြကုန်၊ ဆိုဆုံးမ၍မရ၊ အလွန်ခက်ကြကုန်၏။ သာသနာတော်နှင့် မလျော်သော အပြုအမူများကို ပြုလုပ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ သာသနာတော် ကွယ်ပျောက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အဆုံးအမကို မနာယူခြင်း၊ ပြောဆိုဆုံးမရ ခက်ခြင်းသည်လည်း သာသနာ့ကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပြောဆိုဆုံးမရ လွယ်ကူခြင်းသည် သာသနာတည်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ လေးစားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ ဆရာတော်ကြီးများက သာသနာတော် နှင့် လျော်ညီအောင် ကျင့်ကြံနေထိုင်ကြဖို့ရာ ပြောဆိုဆုံးမသည်များကို ရိုသေစွာ လိုက်နာကျင့်ကြံ၍ နေထိုင်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ သာသနာတော် မကွယ်ပျောက်ပါဘဲ အရှည်တည်တံ့နေမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြောဆိုဆုံးမရ မခက်ပါဘဲ လွယ်ကူခြင်းသည်လည်း သာသနာတည်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ ပိဋကတ်ပိဋိတော်တို့ကို တတ်မြောက်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သူတစ်ပါးတို့အား မပို့ချပေးခြင်းသည် သာသနာ့ကွယ်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

သာသနာမက္ခယရာ တတိယတစ်နည်းသိဖွယ်ရာ ၁၀၁

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ ပိဋကတ်ပါဠိတော်တို့ကို တတ်မြောက်ကြကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့က သူတစ်ပါးတို့အား မပို့ချပေးသဖြင့် ပိဋကတ်ပါဠိတော်များ တတ်မြောက်သည့် အနွယ်အဆက်အမြစ်များ ပြတ်သွားကြကုန်၏။ ထိုအခါ သာသနာတော် ကွယ်ပျောက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပိဋကတ်ပါဠိတော်တို့ကို သူတစ်ပါးတို့အား မပို့ချပေးခြင်းသည်လည်း သာသနာကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပိဋကတ်ပါဠိတော်တို့ကို တတ်မြောက်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့က သူတစ်ပါးတို့အား ပို့ချပေးခြင်းသည် သာသနာတည်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ ပိဋကတ်ပါဠိတော်တို့ကို တတ်မြောက်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့က သူတစ်ပါးတို့အား ပို့ချပေးကုန်သည်ဖြစ်၍ တပည့်အဆက်ဆက်တို့သည် ပိဋကတ်ပါဠိတော်တို့ကို တတ်မြောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ပိဋကတ်တတ်မြောက်သည့် အနွယ်အဆက်အမြစ်များ မပြတ်သည်ဖြစ်၍ သာသနာတော် အရှည်တည်တံ့နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပိဋကတ်ပါဠိတော်တို့ကို သူတစ်ပါးတို့အား ပို့ချပေးခြင်းသည် သာသနာတည်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

၄။ မထေရ်ကြီးဖြစ်ကြသည့် ရဟန်းတော်တို့သည် ပစ္စည်းလေးပါး လာဘ်ပေါများရန်၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားရန်သာ ကျင့်ကြံခြင်း၊ တရားထူးတရားမြတ်များ ရဖို့ရန် မကျင့်ကြံခြင်းသည် သာသနာကွယ်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ မထေရ်ကြီးဖြစ်ကြသည့် ရဟန်းတော်များက ပစ္စည်းလေးပါး လာဘ်ပေါများရန်၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားရန်သာ ကျင့်ကြကုန်၍ တရားထူးတရားမြတ်များ ရဖို့ရန် မကျင့်ကြသဖြင့် တပည့်အဆက်ဆက်တို့လည်း မထေရ်ကြီးများကို အတုလိုက်၍ ပစ္စည်းလေးပါး လာဘ်ပေါများရန်၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားရန်သာ ကျင့်ကြကုန်၏။ တရားထူးတရားမြတ်များ ရဖို့ရန် မကျင့်ကြကုန်။ ထိုအခါ သာသနာတော် ကွယ်ပျောက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပစ္စည်းလေးပါး လာဘ်ပေါများရန်၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားရန်သာကျင့်၍ တရားထူးတရားမြတ်များ ရဖို့ရန် မကျင့်ခြင်းသည်လည်း သာသနာကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

မထေရ်ကြီးဖြစ်ကြသည့် ရဟန်းတော်တို့သည် ပစ္စည်းလေးပါး လာဘ်ပေါများရန်၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားရန် မကျင့်မှု၍ တရားထူးတရားမြတ်များ ရဖို့ရန် ကျင့်ခြင်းသည် သာသနာတည်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ မထေရ်ကြီးဖြစ်သည့် ရဟန်းတော်များက ပစ္စည်းလေးပါး လာဘ်ပေါများရန်၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားရန် မကျင့်ကြမှု၍ တရားထူးတရားမြတ်များ ရဖို့ရန် ကျင့်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ တပည့်အဆက်ဆက်တို့လည်း မထေရ်ကြီးများကို အတုလိုက်၍ ပစ္စည်းလေးပါး လာဘ်ပေါများရန်သာ မကျင့်ကြမှု၍ တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိဖို့ရန် ကျင့်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ သာသနာတော် အရှည်တည်တံ့နိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပစ္စည်းလေးပါး လာဘ်ပေါများရန်သာ မကျင့်မှု၍ တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိဖို့ရန် ကျင့်ခြင်းသည်လည်း သာသနာတော်တည်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သာသနာမက္ခယရာ တတိယတစ်နည်းသိဖွယ်ရာ ၁၀၃

၅။ သံဃာတော်များ ခိုက်ရန်ဖြစ်၍ ကွဲပြားနေခြင်းသည် သာသနာ ကွယ်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ ခိုက်ရန်ဖြစ်၍ ကွဲပြားနေကြကုန်၏။ အချင်းချင်း ပုတ်ခတ်၍ ပြောဆို နေကြကုန်၏။ အချင်းချင်း ခြိမ်းခြောက်၍ ပြောဆိုနေကြကုန်၏။ ထို အခါ မကြည်ညိုသေးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကလည်း မကြည်ညိုကြကုန်။ ကြည်ညိုပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကလည်း အကြည်ညို ပျက်သွားကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သာသနာတော် ကွယ်ပျောက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရဟန်းတော်များ အချင်းချင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်၍ ကွဲပြားနေခြင်းသည် သာသနာကွယ်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သံဃာတော်များ ခိုက်ရန်မဖြစ်ပါဘဲ ညီညွတ်နေကြခြင်းသည် သာသနာတည်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် အကြင်အခါ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း ကွဲပြားခြင်းမရှိ၊ အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြကုန်၏။ ထိုအခါ မကြည်ညိုကြသေးသောပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ကြည်ညိုကြကုန်၏။ ကြည်ညိုပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကလည်း ဆထက်တိုး ၍ ကြည်ညိုကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သာသနာတော် မကွယ်ပျောက် ပါဘဲ အရှည်တည်တံ့နေနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရဟန်းတော်များ မကွဲပြားခြင်း၊ အချင်းချင်း ညီညွတ်နေခြင်းသည်လည်း သာသနာ တည်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သာသနာကွယ်ကြောင်း(၅)ပါး

ဆောင်ပုဒ် ■ ■ အင်္ဂုတ္တိုရ်လာ၊ သာသနာကွယ်ကြောင်း၊
တရားပေါင်းကား၊ ရဟန်းများစွာ၊
အက္ခရာပုဒ်ပျက်၊ လေ့ကျက်သင်ကြား၊
ဒုဗ္ဗစမ္မ၊ စာချသူရှား၊ လာဘ်များအောင်ဖန်၊
ခိုက်ရန်ကွဲပါ၊ ဤငါးဖြာ၊
မှန်စွာသာသနာကွယ်ကြောင်းတည်း။

သာသနာတည်ကြောင်း(၅)ပါး

ဆောင်ပုဒ် ■ ■ အင်္ဂုတ္တိုရ်လာ၊ သာသနာတည်ကြောင်း၊
တရားပေါင်းကား၊ ရဟန်းများစွာ၊
အက္ခရာမပျက်၊ လေ့ကျက်သင်ကြား၊
ဆုံးမလွယ်ကူ၊ စာချသူများ၊ လာဘ်များမဖန်၊
ညီညွတ်ပြန်ပါ၊ ဤငါးဖြာ၊
မှန်စွာသာသနာတည်ကြောင်းတည်း။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ ဟောတုပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ

ပဋ္ဌာန်းတရားဒေသနာတော်သည် ရုပ်နာမ်တို့၏ အကြောင်းနှင့် အကျိုး ဆက်စပ်၍ဖြစ်ပေါ်နေပုံများကို အပြည့်စုံဆုံး ဟောကြားတော် မူသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်တို့ အထူး လက်ခံ အတည်ပြုရသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အခြားစာပေပညာရှင်တို့ အထူးသိဖွယ်၊ လေ့လာဖွယ်ကောင်းသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။

ပဋ္ဌာန်းတရားဒေသနာတော်သည် ခက်ခဲနက်နဲ သိမ်မွေ့သော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ လေ့လာသင်ကြားသူ ပညာရှင် တို့ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော နည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဟော ကြားတော်မူထားသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ ရှေးဆရာ မြတ်တို့က “ကျမ်းကြီးပဋ္ဌာန်း၊ ကျမ်းငယ်ဆန်း၊ ကျမ်းလတ်စာတု ကထာ” ဟူ၍ ဆိုရိုးပြုထားကြပေသည်။ ကျမ်းဂန်ကြီးအမျိုးမျိုးတို့တွင် ပဋ္ဌာန်းကျမ်းသည် အဆန်းကြယ်ဆုံး၊ အနက်နဲဆုံးကျမ်းကြီးဟု ဆိုလို ပါသည်။

ပဋ္ဌာန်းတရားဒေသနာတော်သည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ၂၄-ပါး၊ ၂၄-ပစ္စည်း ရှိပေသည်။ ထို ၂၄-ပစ္စည်းတို့တွင် ဟေတုပစ္စယ - ဟေတုပစ္စည်းကို ရှေးဦးစွာ ဟောကြားတော်မူပါသည်။ ဟေတုပစ္စယ၌ ဟေတု-ကတစ်ပုဒ်၊ ပစ္စယ-ကတစ်ပုဒ်ဟူ၍ နှစ်ပုဒ်ခွဲရပေသည်။ ဟေတု-က အကြောင်း၊ ပစ္စယ-က ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဟု မြန်မာလို ပြန်ဆိုရပါသည်။ ဟေတုပစ္စယော = အကြောင်းဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရပေသည်။ ဟေတုအရ တရားများမှာ -

- ၁။ အာရုံအမျိုးမျိုးတို့၌ တပ်မက်တတ်သော လောဘာ၊
- ၂။ ကြမ်းတမ်း အမျက်ထွက်တတ် ပြစ်မှားတတ်သော ဒေါသ၊
- ၃။ သဘောမှန်ကို မသိတတ် တွေဝေတတ်သော မောဟဟူ၍ မကောင်းသော(အကြောင်း)ဟိတ်က(၃)ပါး။
- ၁။ အာရုံအမျိုးမျိုး၌ မလိုချင် မတပ်မက်တတ်သော အလောဘာ၊
- ၂။ မကြမ်းတမ်း အမျက်မထွက်တတ် မပြစ်မှားတတ်သော အဒေါသ၊
- ၃။ သဘောမှန်ကို မတွေမဝေသိတတ်သော အမောဟဟူ၍ ကောင်းသော(အကြောင်း)ဟိတ်က(၃)ပါး၊ ပေါင်း ဟိတ်(၆)ပါး ဖြစ်ပေသည်။

အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာမဖြစ်ကြသေးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သန္တာန်၌ ဤဟိတ်(၆)ပါးလုံး ဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ ဒေါသဟိတ်မရှိသောကြောင့် ကျန်ဟိတ်(၅)ပါးသာ ရရှိနိုင်ပေသည်။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ အလောဘာ၊ အဒေါသ၊ အမောဟဟူသော ဤဟိတ်(၃)ပါးသာ ဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။

ပစ္စုန်းဒေသနာ ဟေတုပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၀၇

လောဘနှင့် အလောဘတို့သည် ဖြောင့်ဖြောင့်ဆန့်ကျင်ဘက် တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ လောဘဖြစ်နေသောအခိုက်၌ အလောဘဖြစ် ခွင့် မရပေ။ အလောဘဖြစ်နေသောအခိုက်၌ လောဘဖြစ်ခွင့် မရ ပေ။ ဒေါသနှင့် အဒေါသ၊ မောဟနှင့် အမောဟတို့သည်လည်း ဖြောင့် ဖြောင့်ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ တစ်ပါးပါးဖြစ်နေသည့်အခိုက် ၌ ကျန်တစ်ပါးတို့ မဖြစ်နိုင်ကြပေ။

ပစ္စယ ကျေးဇူးပြုပုံမှာ -

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဟူသော မကောင်းသည့်ဟိတ်(၃)ပါး တို့က အကုသိုလ်တရားများနှင့် မကောင်းကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုကြပေသည်။ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟဟူသော ကောင်းသည့်ဟိတ်(၃)ပါးတို့က ကုသိုလ်တရားများနှင့် ကောင်းကျိုး များ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုကြပေသည်။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ(ဟိတ်)တို့သည် -

သူ့အသက်သတ်၊ သူ့ဥစ္စာခိုး၊ သူတစ်ပါးသားမယား လင် ယောက်ျားတို့ကို လွန်ကျူးဖျက်ဆီးခြင်း၊ လိမ်ပြောခြင်း၊ ကုန်းတိုက် ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ သိမ်ဖျင်းသောစကားတို့ ကို ပြောဆိုခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့၏ပစ္စည်းကို မတရားသောနည်းဖြင့် ယူလိုခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့ကို ပျက်စီးစေလိုခြင်း၊ အယူမှားအယူလွဲကို ယူခြင်းဟူသော အကုသိုလ်တရားတို့၏ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ရာ အကြောင်း ရင်းများ ဖြစ်ကြပေသည်။ အကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုကြပေသည်။

အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟဟိတ်တို့သည် သူ့သက်မသတ် ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာမခိုးခြင်း၊ သူတစ်ပါးသားမယား လင်ယောက်ျားများကို

မလွန်ကျူး မဖျက်ဆီးခြင်း၊ လိမ်မပြောခြင်း၊ ကုန်းမတိုက်ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းစွာ မပြောဆိုခြင်း၊ သိမ်ဖျင်းသောစကားများကို မပြောဆိုခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့၏ပစ္စည်းကို မတရားသောနည်းဖြင့် မယူလိုခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့ကို မပျက်စီးစေလိုခြင်း၊ အယူမှားအယူလွဲတို့ကို မယူခြင်းဟူသော ကုသိုလ်တရားတို့၏ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ရာ အကြောင်းရင်းများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုကြပေသည်။

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတို့ကို ပြုလုပ်အားထုတ်နေကြသောအခါ တို့၌ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဟူသော မကောင်းသည့်ဟိတ်များ မဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပေ။ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟဟူသော ကောင်းသည့်ဟိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေကြသကဲ့သို့ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟဟိတ်များကလည်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကုသိုလ်တို့ကို ဖြစ်ပေါ်အောင် ကျေးဇူးပြုနေကြပေသည်။

၁။ အာရုံအမျိုးမျိုးတို့၌ မလိုချင် မတပ်မက်တတ်သော အလောဘသည် ဒါနကုသိုလ် ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ဟေတုပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုပေသည်။ မလိုချင် မတပ်မက်တတ်သော အလောဘဓာတ်ခံများ ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အလှူဒါနပြုမှု၌ မွေ့လျော်နိုင်ကြပေသည်။ စီးပွားဥစ္စာများ ပေါများကြွယ်ဝနေတတ်ကြပေသည်။

အာရုံအမျိုးမျိုးတို့၌ တပ်မက်တတ်သော လောဘသည် အလှူဒါန မပြုလုပ်နိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ လောဘဓာတ်ခံများ ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စီးပွားဥစ္စာများ ပေါများကြွယ်ဝပါသော်လည်း အလှူဒါနကို မပြုလုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ နောက်နောင်ဘဝများ၌ ပစ္စည်းဥစ္စာများ ရှားပါးနေတတ်ကြပေသည်။

ပစ္စန်းဒေသနာ ဟေတုပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၀၉

၂။ မကြမ်းတမ်း အမျက်ထွက်တတ် မပြစ်မှားတတ်သော အဒေါသ (မေတ္တာ)သည် ကိုယ်နှုတ်တို့ကို စောင့်စည်းခြင်း သီလကုသိုလ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ အဒေါသသည် သီလကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ဟေတုပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုပေသည်။ အဒေါသဓာတ်ခံများသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိလည်းချမ်းသာ၊ သူတစ်ပါးတို့လည်း ချမ်းသာကြောင်းဖြစ်သော သီလကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းမှု၌ မွေ့လျော်ကြပေသည်။ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများနှင့် ပြည့်စုံနေတတ်ကြပေသည်။

ကြမ်းတမ်း အမျက်ထွက်တတ် ပြစ်မှားတတ်သော ဒေါသသည် သီလမလုံခြုံခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ ဒေါသဓာတ်ခံများကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိလည်းချမ်းသာ၊ သူတစ်ပါးတို့လည်း ချမ်းသာကြောင်းဖြစ်သည့် သီလကို လုံခြုံအောင် မစောင့်ထိန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ ကြမ်းတမ်းသော ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာတို့ကြောင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများ ပျက်သွားတတ်ကြပေသည်။ မုန်းသွားတတ်ကြပေသည်။

၃။ သဘောမှန်ကို မတွေ့မဝေသိတတ်သော အမောဟသည် စိတ်ဖြင့် အဖန်ဖန်ပွားများအပ်သော ဘာဝနာကုသိုလ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ အမောဟသည် ဘာဝနာကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ဟေတုပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုပေသည်။ အမောဟ(ပညာ)ဓာတ်ခံများသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ရောက်ကြောင်း ဘာဝနာအမှု၌ မွေ့လျော်နိုင်ကြပေသည်။ မိမိအတွက် အကျိုးရှိသည်နှင့် အကျိုးမရှိသည်များကို ခွဲခြား၍ သိကာ အကျိုးရှိသည်များကိုသာ ပြုလုပ်သောကြောင့် အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံနေတတ်ကြပေသည်။

သဘောမှန်ကို မသိတတ် တွေဝေတတ်သော မောဟသည် နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း ဘာဝနာအလုပ်ကို အားမထုတ်နိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ မောဟဓာတ်ခံများကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ဘာဝနာအမှု၌ မမွေ့လျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ် ကြပေသည်။ မိမိအတွက် အကျိုးရှိသည်နှင့် အကျိုးမရှိသည်တို့ကို ခွဲခြား၍ မသိနိုင်သဖြင့် အကျိုးမရှိသည်များကိုလည်း ပြုလုပ်မှီဝဲနေ တတ်သောကြောင့် အဖက်ဖက်က မပြည့်စုံဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ ဆုတ်ယုတ်နေတတ်ကြပေသည်။

၁။ အာရုံအမျိုးမျိုးတို့၌ မလိုချင် မတပ်မက်တတ်သော အလောဘ သည် အနာရောဂါကင်းခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ် ပေသည်။ အလောဘသည် အနာရောဂါကင်းအောင်၊ ကျန်းမာ အောင် ဟေတုပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုပေသည်။ အလောဘ ဓာတ်ခံများသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းသော် လည်း မိမိနှင့် မသင့်လျော်သော အအေးအပူဥတု၊ စားသောက် ဖွယ် ဘောဇဉ်အာဟာရတို့ကို မမှီဝဲ မသုံးဆောင်ဘဲ နေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် အနာရောဂါကင်းခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်းများနှင့် ပြည့်စုံ ကြပေသည်။

အာရုံအမျိုးမျိုးတို့၌ တပ်မက်တတ်သော လောဘသည် အနာ ရောဂါများခြင်း၊ မကျန်းမာခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ လောဘ ဓာတ်ခံများသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိနှင့် မသင့်လျော်သော အအေး အပူဥတု၊ စားသောက်ဖွယ် ဘောဇဉ်အာဟာရတို့ကို မရှောင်ကြဉ် နိုင်ကြပေ။ မှီဝဲသုံးဆောင်နေတတ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အနာရောဂါ များခြင်း၊ မကျန်းမာခြင်းများ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ ဟေတုပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၁၁

၂။ မကြမ်းတမ်း အမျက်မထွက်တတ် မပြစ်မှားတတ်သော အဒေါသ (မေတ္တာ)သည် အရွယ်နုပျိုခြင်း၊ အရွယ်တင်ခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။ အဒေါသသည် အရွယ်တင်အောင်၊ အရွယ်နုပျိုအောင် ဟေတုပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုပေသည်။ အဒေါသ (မေတ္တာ)ဓာတ်ခံများသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒေါသမီး အလောင်မခံရသောကြောင့် နုပျို၍ အရွယ်တင်နေတတ်ကြပေသည်။

ကြမ်းတမ်း အမျက်ထွက်တတ် ပြစ်မှားတတ်သော ဒေါသသည် အရေတွန့်လိပ်ခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်းစသော အရွယ်အိုခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဒေါသဓာတ်ခံများသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒေါသမီးဖြင့် ရုပ်ကိုယ်ကို လောင်သောကြောင့် အရေတွန့်လိပ်ခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်း စသော အရွယ်အိုခြင်းများ ဖြစ်ကြရပေသည်။

၃။ သဘောမှန်ကို မတွေ့မထေထိတတ်သော အမောဟ(ပညာ)သည် အသက်ရှည်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ အမောဟသည် အသက်ရှည်အောင် ဟေတုပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုပေသည်။ အမောဟဓာတ်ခံများသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိအတွက် အကျိုးရှိသည်၊ အကျိုးမရှိသည်တို့ကို ခွဲခြား၍သိကာ အကျိုးမရှိသည်များကို ရှောင်ကြဉ်၍ အကျိုးရှိသည်များကိုသာ ဖိုဝဲတတ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အသက်ရှည်ကြပေသည်။

သဘောမှန်ကို မသိတတ် တွေဝေတတ်သော မောဟ(အဝိဇ္ဇာ) သည် အသက်တိုခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ မောဟဓာတ်ခံများသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိအတွက် အကျိုးရှိသည်၊ အကျိုးမရှိသည်တို့ကို မသိကြပေ။ အကျိုးမရှိသည်များကိုပင် ဖိုဝဲနေတတ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အသက်တိုကြရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဟေတုပစ္စည်းတရား ဟိတ်(၆)ပါးတို့တွင် လောဘ
ဟိတ်၊ ဒေါသဟိတ်၊ မောဟဟိတ်တို့သည် အကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်
ပေါ်လာအောင်လည်း ကျေးဇူးပြုကြကုန်၏။ အနာရောဂါများခြင်း၊
မကျန်းမာခြင်း၊ အရွယ်အိုမင်းခြင်း၊ အသက်တိုခြင်းဟူသော မကောင်း
ကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာအောင်လည်း ကျေးဇူးပြုတတ်ကြပေသည်။

အလောဘဟိတ်၊ အဒေါသဟိတ်၊ အမောဟဟိတ်တို့သည်
ကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ပေါ်လာအောင်လည်း ကျေးဇူးပြုကြပေသည်။
အနာရောဂါကင်းခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၊ အရွယ်တင်ခြင်း၊ အသက်ရှည်
ခြင်းဟူသော ကောင်းကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာအောင်လည်း ကျေးဇူးပြု
ကြပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့သန္တာန်၌ အကုသိုလ်တရားများနှင့် မကောင်း
ကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သော လောဘ၊ ဒေါသ၊
မောဟဟူသော မကောင်းသည့်ဟိတ်များ မဖြစ်ပေါ်လာရအောင်၊
ကုသိုလ်တရားများနှင့် ကောင်းကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း၏ အကြောင်း
ရင်းဖြစ်သော အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟဟူသော ကောင်း
သည့်ဟိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာရအောင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတရားတို့
ကို စွမ်းနိုင်သမျှ ပြုလုပ်ပွားများ အားထုတ်နေကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ အာရမ္မဏပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ

ပဋ္ဌာန်းတရားဒေသနာတော်သည် ရုပ်နာမ်တို့၏ အကြောင်းနှင့် အကျိုး ဆက်စပ်၍ဖြစ်ပေါ်နေပုံများကို အပြည့်စုံဆုံး ဟောကြားတော်မူသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်တို့ အထူးလက်ခံ အတည်ပြုရသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အခြားစာပေပညာရှင်တို့ အထူးသိဖွယ်၊ လေ့လာဖွယ်ကောင်းသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။

ပဋ္ဌာန်းတရားဒေသနာတော်သည် ခက်ခဲနက်နဲ သိမ်မွေ့သော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ လေ့လာသင်ကြားသူ ပညာရှင်တို့ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော နည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဟောကြားတော်မူထားသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ ရှေးဆရာမြတ်တို့က “ကျမ်းကြီးပဋ္ဌာန်း၊ ကျမ်းငယ်ဆန်း၊ ကျမ်းလတ်စာတုကထာ” ဟူ၍ ဆိုရိုးပြုထားကြပေသည်။ ကျမ်းဂန်ကြီးအမျိုးမျိုးတို့တွင် ပဋ္ဌာန်းကျမ်းသည် အဆန်းကြယ်ဆုံး၊ အနက်နဲဆုံးကျမ်းကြီးဟု ဆိုလိုပါသည်။

ပဋ္ဌာန်းတရား ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်သည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ၂၄-ပစ္စည်း ရှိပေသည်။ ထို၂၄-ပစ္စည်းတို့တွင် အာရမ္မဏပစ္စယ - အာရမ္မဏပစ္စည်းကို ဒုတိယမြောက် ဟောကြားတော်မူပါသည်။ အာရမ္မဏပစ္စယ၌ အာရမ္မဏ-ကတစ်ပုဒ်၊ ပစ္စယ-ကတစ်ပုဒ်ဟူ၍ နှစ်ပုဒ်ခွဲရပေသည်။ အာရမ္မဏ-က အာရုံ၊ ပစ္စယ-က ကျေးဇူးပြု တတ်သည်ဟု မြန်မာလို ပြန်ဆိုရပေသည်။ အာရမ္မဏပစ္စယော = အာရုံဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရပေသည်။ အာရမ္မဏ အရ တရားများမှာ -

- ၁။ အဆင်းအမျိုးမျိုး ရူပါရုံ၊
- ၂။ အသံအမျိုးမျိုး သဒ္ဓါရုံ၊
- ၃။ အနံ့အမျိုးမျိုး ဂန္ဓာရုံ၊
- ၄။ အရသာအမျိုးမျိုး ရသာရုံ၊
- ၅။ အတွေ့အမျိုးမျိုး ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊
- ၆။ သဘောအမျိုးမျိုး ဓမ္မာရုံဟူ၍ (၆)ပါးဖြစ်ပေသည်။

ပစ္စယ - ကျေးဇူးပြုပုံမှာ -

အဆင်းရူပါရုံသည် မြင်သိစိတ်(စက္ခုဝိညာဏ်) ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုပေသည်။

အသံသဒ္ဓါရုံသည် ကြားသိစိတ်(သောတဝိညာဏ်) ဖြစ်ပေါ်လာ အောင် ကျေးဇူးပြုပေသည်။

အနံ့ဂန္ဓာရုံသည် နံသိစိတ်(ဃာနဝိညာဏ်) ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုပေသည်။

အရသာရသာရုံသည် စားသိစိတ်(ဇိဝှိဝိညာဏ်) ဖြစ်ပေါ်လာ အောင် ကျေးဇူးပြုပေသည်။

အတွေ့ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံသည် ထိသိစိတ်(ကာယဝိညာဏ်) ဖြစ်ပေါ်လာ အောင် ကျေးဇူးပြုပေသည်။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ အာရမ္မဏပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၁၅

သဘောဓမ္မာရုံသည် ကြံသိစိတ်(မနောဝိညာဏ်) ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အာရုံ(၆)ပါးတို့သည် အသိစိတ်ဝိညာဏ်(၆)ပါးတို့ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုကြသော်လည်း မျက်စိအကြည်၊ နားအကြည်၊ နှာခေါင်းအကြည်၊ လျှာအကြည်၊ ကိုယ်အကြည်၊ မနောအကြည်ဟူသော အကြည်ဓာတ်(၆)ပါးတို့ရှိမှသာ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုနိုင်ကြပေသည်။ အာရုံ(၆)ပါးတို့သည် အတိုက်ဓာတ်များ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အကြည်ဓာတ်(၆)ပါးတို့သည် အခံဓာတ်များ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အသိစိတ်ဝိညာဏ်(၆)ပါးတို့သည် အပွင့်ဓာတ်များ ဖြစ်ကြကုန်၏။ တယောတံ၊ တယောကြိုး၊ တယော၏အသံများနှင့် တူကြကုန်၏။

မျက်စိအကြည်၌ အဆင်းရူပါရုံ လာတိုက်သောအခါ မြင်သိစိတ်(စက္ခုဝိညာဏ်) ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ အဆင်းရူပါရုံက မြင်သိစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

နားအကြည်၌ အသံသဒ္ဓါရုံ လာတိုက်သောအခါ ကြားသိစိတ်(သောတဝိညာဏ်) ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ အသံသဒ္ဓါရုံက ကြားသိစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

နှာခေါင်းအကြည်၌ အနံ့ဂန္ဓာရုံ လာတိုက်သောအခါ နံသိစိတ်(ယာနဝိညာဏ်) ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ အနံ့ဂန္ဓာရုံက နံသိစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

လျှာအကြည့်၌ အရသာရသာရုံ လာတိုက်သောအခါ စားသိ
စိတ်(ဇိဝှိဝိညာဏ်) ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ အရသာရသာရုံက စားသိ
စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်း
ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကိုယ်အကြည့်၌ အတွေ့ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ လာတိုက်သောအခါ ထိသိ
စိတ်(ကာယဝိညာဏ်) ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ အတွေ့ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံက
ထိသိစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြု
ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မနောအကြည့်၌ သဘောဓမ္မာရုံ လာတိုက်သောအခါ ကြံသိ
စိတ်(မနောဝိညာဏ်)များ ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ သဘောဓမ္မာရုံက
ကြံသိစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူး
ပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ အကြည်ဓာတ်(၆)ပါးတို့၌ အာရုံ(၆)ပါးတို့ လာတိုက်
ကြရာတွင် စိတ်အစဉ်သည် (၁၇)ချက်အထိ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်
သွားကြပေသည်။ ထို(၁၇)ချက်တို့တွင် ဇောစိတ်(၇)ခုတို့ ပါဝင်နေ
ကြပေသည်။ ယင်းဇောစိတ်များ ဖြစ်လာသောအခါ ကုသိုလ်နှင့်အကု
သိုလ် တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်ကြရပေသည်။ ကုသိုလ်ဖြစ်လျှင်ဖြစ်၊ မဖြစ်
လျှင် အကုသိုလ် ဖြစ်ကြရပေသည်။

ထိုအာရုံ(၆)ပါးတို့က အကြည်ဓာတ်(၆)ပါးတို့၌ လာ၍တိုက်တိုင်း
တိုက်တိုင်း ယောနိသောမနသိကာရ - အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်း
တတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သန္တာန်၌ ကုသိုလ်များ ဖြစ်ကြပေသည်။ အသင့်
အတင့် နှလုံးမသွင်းတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သန္တာန်၌ အကုသိုလ်များ ဖြစ်
ကြရပေသည်။ ဝိပဿနာရှုမှတ်နိုင်ပါကလည်း ကုသိုလ်များ ဖြစ်ကြ
ပေသည်။ မရှုမှတ်နိုင်ပါက အကုသိုလ်များ ဖြစ်ကြရပေသည်။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ အာရမ္မဏပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၁၇

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ နှလုံးသွင်းမှု၊ ရှုမှတ်မှု၊ ပြုကကုသလာ၊
နှလုံးမသွင်း၊ ရှုမှတ်ကင်း၊ ဖြစ်ခြင်းအကုသလာ။

နှလုံးမသွင်းတတ်ကာ အကုသလာ

အသင့်အတင့် နှလုံးမသွင်းတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကောင်း
သောအဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ ကောင်းသောအတွေ့အာရုံများ
နှင့် တွေ့ကြုံရသောအခါ ထိုကောင်းသောအာရုံတို့၌ သာယာနှစ်သက်
တပ်မက်တတ်သော လောဘတဏှာများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ယင်း
လောဘတဏှာလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော အကုသိုလ်များ ဖြစ်ကြ
ရပေသည်။

အသင့်အတင့် နှလုံးမသွင်းတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မကောင်း
သော ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည့် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊
အတွေ့အာရုံများနှင့် တွေ့ကြုံရသောအခါ ထိုမကောင်းသောအာရုံတို့
ကြောင့် အမျက်ထွက်ခြင်း၊ စိတ်နှလုံးမသာမယဖြစ်ခြင်း ဧဒါ၊
ဒေါမနဿတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ ယင်းဒေါသ၊ ဒေါမနဿလျှင်
အကြောင်းရင်းရှိသော အကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ကြပေသည်။

အသင့်အတင့် နှလုံးမသွင်းတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စိတ်ကူး
ကြံစည်မှု ဖြစ်လာသောအခါတို့၌ ထိုထိုအာရုံတို့ကို ကြံစည်မိတိုင်း
သာယာတတ်သော လောဘတဏှာ ဖြစ်ကြပေသည်။ ယင်းလောဘ
တဏှာလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော အကုသိုလ်များ ဖြစ်ကြပေသည်။
မကောင်းသောအာရုံကို ကြံစည်သောအခါတို့၌ ထိုအာရုံတို့ကို ကြံစည်
မိတိုင်း အမျက်ထွက်ခြင်း ဧဒါ၊ နှလုံးမသာမယဖြစ်ခြင်း ဒေါမနဿ
တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ ယင်းဒေါသ၊ ဒေါမနဿလျှင် အကြောင်းရင်း
ရှိသော အကုသိုလ်များ ဖြစ်ကြပေသည်။

နုလုံးသွင်းတတ်ကာ ကုသလ

အသင့်အတင့် နုလုံးသွင်းတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကောင်း
သောအဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ ကောင်းသောအတွေ့အာရုံများ
နှင့် တွေ့ကြုံရသောအခါ အတိတ်အတိတ်ဘဝများက မိမိတို့ ကောင်း
မှုကံများပြုခဲ့၍သာ ဤကောင်းသောအာရုံ၊ ကောင်းသောအကျိုးပေး
များနှင့် တွေ့နေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နောင်အနာဂတ်ဘဝများ၌လည်း ကောင်းသောအာရုံ၊ ကောင်း
သောအကျိုးပေးများနှင့် တွေ့ကြုံဖို့ရာ၊ အကောင်းမြတ်ဆုံး နိဗ္ဗာန်
ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားဖို့ရာ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကောင်းမှုကံ
များကို ပြုမတော်မည်ဟု အသင့်အတင့် နုလုံးသွင်းနိုင်ကြသောကြောင့်
လောဘတဏှာများ မဖြစ်ပါဘဲ ကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ကြရပေသည်။

အသင့်အတင့် နုလုံးသွင်းတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မကောင်း
သော ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည့် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊
မကောင်းသော အတွေ့အာရုံဆိုးများနှင့် တွေ့ကြုံရသောအခါ ဤ
မကောင်းသောအာရုံဆိုး၊ မကောင်းကျိုးများနှင့် တွေ့ကြုံနေရခြင်းသည်
မိမိတို့ အတိတ်ဘဝများက မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံများကို ပြုခဲ့ကြ၍
မကောင်းသောအကျိုးပေးများနှင့် တွေ့ကြုံနေကြရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤမကောင်းသော အကျိုးပေးများကို ကောင်းသောကုသိုလ်
ကံများဖြင့်သာ ကျော်လွန်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်
ကံများကို ရှေးကထက် ပို၍ပြုလုပ်မတော်မည်ဟု အသင့်အတင့်
နုလုံးသွင်းနိုင်သောကြောင့် ဒေါသ၊ ဒေါမနဿများ မဖြစ်ကြရပါဘဲ
ကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ကြရပေသည်။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ အာရမ္မဏပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၁၉

မဂ္ဂမှတ်ကာ အကုသလ

ကောင်းသောအဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ ကောင်းသော အတွေ့အာရုံများနှင့် တွေ့ကြုံရသောအခါ မဂ္ဂမှတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သန္တာန်၌ သာယာတပ်မက်ခြင်း လောဘတဏှာတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ ယင်းလောဘတဏှာလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော အကုသိုလ်တရား များ ဖြစ်ကြပေသည်။

မကောင်းသောအဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ မကောင်းသော အတွေ့အာရုံများနှင့် တွေ့ကြုံရသောအခါ မဂ္ဂမှတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သန္တာန်၌ အမျက်ထွက်ခြင်း ခေါသ၊ နှလုံးမသာယာခြင်း ခေါမနဿ တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ ယင်းခေါသ၊ ခေါမနဿလျှင် အကြောင်းရင်း ရှိသော အကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ကြပေသည်။

ရူမှတ်ပါက ကုသလ

ကောင်းသောအဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ ကောင်းသော အတွေ့အာရုံများနှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခါ၌ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသော အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ မကောင်းသောအတွေ့အာရုံများနှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခါ၌ဖြစ်စေ မြင်တယ်၊ ကြားတယ်၊ နံတယ်၊ စားတယ်၊ ထိတယ်ဟု ရူမှတ်လိုက်ပါက ဝိပဿနာဉာဏ် အခြေခံရှိသောပုဂ္ဂိုလ် တို့မှာ မြင်ကာမျှ၊ ကြားကာမျှ၊ နံကာမျှ၊ စားကာမျှ၊ တွေ့ထိကာမျှ မတ္တ၌ တည်သွားနိုင်ကြပေသည်။ ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ရူမှတ်လိုက်သောအခါ ပျက်ပျက်သွားသည်ကို တွေ့သိ ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သာယာမှု၊ စွဲလမ်းမှု၊ နှလုံးမသာယာမှု အကုသိုလ်များ မဖြစ်တော့ပါဘဲ ဝိပဿနာကုသိုလ်များသာ ဖြစ်ကြ ရပေသည်။

မနောအကြည်၌ ကောင်းသောသဘောဓမ္မာရုံ၊ မကောင်းသော သဘောဓမ္မာရုံများ ထင်လာ၍ စိတ်ကူးကြံစည်မှုများ ဖြစ်လာသော အခါတို့၌လည်း ကြံစည်တယ်၊ စိတ်ကူးတယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်လိုက် ပါက ကြံစည်စိတ်ကူးမှုများ ပျောက်ပျောက်သွားကြသည်ကို တွေ့မြင် ကြရသောကြောင့် လောဘ၊ ဒေါသနှင့် ယင်းလောဘ၊ ဒေါသလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော အကုသိုလ်တရားများ မဖြစ်ပါဘဲ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်တရားများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ မနော(စိတ်) ဟူသော အကြည်ဓာတ်(၆)ပါးတို့၌ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ သဘောဓမ္မာရုံဟူသော အာရုံ(၆)ပါးတို့ လာတိုက်သောအခါ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်၍သော်လည်းကောင်း ကုသိုလ်တရားများဖြစ်အောင် အားထုတ် ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ အဓိပတိပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ

ပဋ္ဌာန်းတရားဒေသနာတော်သည် ရုပ်နာမ်တို့၏ အကြောင်းနှင့် အကျိုး ဆက်စပ်၍ဖြစ်ပေါ်နေပုံများကို အပြည့်စုံဆုံး ဟောကြားတော် မူသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်တို့ အထူး လက်ခံ အတည်ပြုရသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အခြားစာပေပညာရှင်တို့ အထူးသိဖွယ်၊ လေ့လာဖွယ်ကောင်းသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။

ပဋ္ဌာန်းတရားဒေသနာတော်သည် ခက်ခဲနက်နဲ သိမ်မွေ့သော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ လေ့လာသင်ကြားသူ ပညာရှင်တို့ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော နည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဟောကြား တော်မူထားသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ ရှေးဆရာမြတ် တို့က “ကျမ်းကြီးပဋ္ဌာန်း၊ ကျမ်းငယ်ဆန်း၊ ကျမ်းလတ်ဓာတုကာထာ” ဟူ၍ ဆိုရိုးပြုထားကြပေသည်။ ကျမ်းဂန်ကြီးအမျိုးမျိုးတို့တွင် ပဋ္ဌာန်း ကျမ်းသည် အဆန်းကြယ်ဆုံး၊ အနက်နဲဆုံးကျမ်းကြီးဟု ဆိုလိုပါသည်။

ပဗ္ဗာန်းတရားဒေသနာတော်သည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ၂၄-ပစ္စည်း ရှိပေသည်။ ထို ၂၄-ပစ္စည်းတို့တွင် အဓိပတိပစ္စယ - အဓိပတိပစ္စည်းကို တတိယမြောက် ဟောကြားတော်မူပါသည်။ အဓိပတိပစ္စယ ၌ အဓိပတိ-ကတစ်ပုဒ်၊ ပစ္စယ-ကတစ်ပုဒ်ဟူ၍ နှစ်ပုဒ်ခွဲရပေသည်။ အဓိပတိ-က အကြီးအမှူး၊ ပစ္စယ-က ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဟု မြန်မာလို ပြန်ဆိုရပေသည်။ အဓိပတိပစ္စယော = အကြီးအမှူးပြု၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရပေသည်။

ထိုအဓိပတိပစ္စည်းကို အာရမ္မဏ အဓိပတိ၊ သဟဇာတ အဓိပတိဟူ၍ (၂)မျိုး ဟောကြားတော်မူပါသည်။ အာရမ္မဏ အဓိပတိဟူသည် အလေးအမြတ်ပြုအပ်သော အာရုံ(၆)ပါးတို့က အလေးအမြတ်ပြုတတ်သော ဝိညာဏ်(၆)ပါးတို့ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုသော ပစ္စည်းတရားပင် ဖြစ်ပေသည်။ သဘောအားဖြင့် အာရမ္မဏပစ္စည်း၏ ကျေးဇူးပြုပုံနှင့် တူပေသည်။ အလေးအမြတ်ဖြစ်ခြင်းသည်သာ ထူးခြားပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သဟဇာတ အဓိပတိကိုသာ ဖော်ပြပါမည်။

အဓိပတိပစ္စယ၌ အဓိပတိအရ တရားများမှာ -

- ၁။ ဆန္ဒာဓိပတိ = အကြီးအမှူးဖြစ်သော အလိုဆန္ဒ၊
- ၂။ ဝီရိယာဓိပတိ = အကြီးအမှူးဖြစ်သော လုံ့လဝီရိယ၊
- ၃။ စိတ္တာဓိပတိ = အကြီးအမှူးဖြစ်သော ထက်သန်သည့်စိတ်၊
- ၄။ ဝိမံသာဓိပတိ = အကြီးအမှူးဖြစ်သော အားကြီးသည့်ပညာဟူ၍ (၄)ပါးတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

အဓိပတိပစ္စည်းတရားတို့သည် မိမိတို့၏ ရည်မှန်းချက်များကို မဖြစ်မရှိ ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ဆောင်တတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး

ပတ္တန်းဒေသနာ အဓိပတိပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၂၃

ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့၏ သန္တာန်၌လည်းကောင်း၊ ရဲရင့်မြင့်မြတ်သော စိတ်
ဓာတ်ရှိကြသည့် ဘုရားလောင်းစသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သန္တာန်၌လည်း
ကောင်း ဖြစ်တတ်ကြပေသည်။

ပစ္စယ - ကျေးဇူးပြုပုံမှာ -

မိမိ(အဓိပတိပစ္စည်း)နှင့် အတူတကွဖြစ်ကြသော နာမ်တရား
တို့ကို အကြီးအကဲပြု၍ မိမိက အစိုးရသည်အဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုသည်။
မိမိနောက်သို့ လိုက်စေသောအားဖြင့် ကျေးဇူးပြုသည်။ တစ်ပါးသော
ပစ္စည်းတရားတို့၏ အစွမ်းသတ္တိကို တားမြစ်၍ ကျေးဇူးပြုပေသည်။

ဘုရားလောင်းတို့၏သန္တာန်၌ အဓိပတိပစ္စည်းဖြစ်ပုံ

အကြီးအမှူး အဓိပတိတပ်သည် ဘုရားဖြစ်လိုသောဆန္ဒ ဘုရား
လောင်းများ၏သန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ အကြီးအမှူးဖြစ်သော
ထိုဆန္ဒနှင့် အတူတကွဖြစ်ကြသော (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) စိတ်၊ စေတ
သိက်တရားတို့သည်လည်း ဆန္ဒကဖြစ်လိုသည့်အတိုင်း ဘုရားဖြစ်ဖို့
ရာ အလွန်လိုလားသောအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ထိုစိတ်၊
စေတသိက်များကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော (စိတ္တဇရပ်) ကိုယ်အမှုအရာ၊
နှုတ်အမှုအရာတို့သည်လည်း ဆန္ဒကဦးဆောင်သည့်အတိုင်း လှုပ်ရှား
၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ဆန္ဒနောက်သို့ အစဉ်လိုက်ကြရကုန်၏။
အဓိပတိတပ်သောဆန္ဒက (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) (စိတ္တဇရပ်တို့အား)
အဓိပတိပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကြီးအမှူး အဓိပတိတပ်သည့်ဝီရိယ ဘုရားလောင်းများ၏
သန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ထိုဝီရိယနှင့်
အတူတကွဖြစ်ကြသော (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) စိတ်၊ စေတသိက်တရား
တို့သည်လည်း ဝီရိယက ဘုရားဖြစ်ကြောင်းများကို အားထုတ်တိုင်း

အားထုတ်တိုင်း အားထုတ်မှု၌ တက်ကြွထက်သန်သောအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ထိုစိတ်၊ စေတသိက်များကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော (စိတ္တဇရုပ်)ကိုယ်အမှုအရာ၊ နှုတ်အမှုအရာတို့သည်လည်း ဝီရိယကဦးဆောင်သည့်အတိုင်း လှုပ်ရှား၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ဝီရိယနောက်သို့ အစဉ်လိုက်ကြရကုန်၏။ အဓိပတိတပ်သောဝီရိယက (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) (စိတ္တဇရုပ်တို့အား) အဓိပတိပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကြီးအမှူး အဓိပတိတပ်သည့်စိတ် ဘုရားလောင်းများသန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ထိုစိတ်နှင့် အတူတကွဖြစ်ကြသော (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) စေတသိက်တရားတို့သည်လည်း စိတ်က ကြံစည်ဦးဆောင်သည့်အတိုင်း ကြံစည်သည့်ဘက်သို့ညွှတ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ထိုစိတ်၊ စေတသိက်များကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော (စိတ္တဇရုပ်)ကိုယ်အမှုအရာ၊ နှုတ်အမှုအရာတို့သည်လည်း စိတ်ကကြံစည်သည့်အတိုင်း လှုပ်ရှား၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ စိတ်နောက်သို့ အစဉ်လိုက်ကြကုန်၏။ အဓိပတိတပ်သောစိတ်က (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) (စိတ္တဇရုပ်တို့အား) အဓိပတိပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကြီးအမှူး အဓိပတိတပ်သည့်ဝီမံသ(ပညာ) ဘုရားလောင်းများသန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ထိုဝီမံသ(ပညာ)နှင့် အတူတကွဖြစ်ကြသော (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) စိတ်၊ စေတသိက်တရားတို့သည်လည်း ဝီမံသ(ပညာ)က ထူးခြားစွာသိသည့်အတိုင်း သိသည့်ဘက်သို့ညွှတ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ထိုစိတ်၊ စေတသိက်များကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြသော (စိတ္တဇရုပ်)ကိုယ်အမှုအရာ၊ နှုတ်အမှုအရာတို့သည်လည်း ဝီမံသက ဦးဆောင်သည့်အတိုင်း လှုပ်ရှား၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ဝီမံသနောက်သို့ အစဉ်လိုက်၍

ပတ္တာန်းဒေသနာ အဓိပတိပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၂၅

ဖြစ်ကြရကုန်၏။ အဓိပတိတပ်သောဝိမံသက (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) (စိတ္တဇရုပ်တို့အား) အဓိပတိပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဘုရားအလောင်းတော်တို့သည် အဓိပတိ(၄)ပါးတို့ဖြင့် ပါရမီ(၁၀)ပါးတို့ကို ဖြည့်ကျင့်နိုင်ကြကုန်၏။ စွန့်ခြင်းကြီး(၅)ပါးတို့ကို စွန့်နိုင်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သွားကြရပေသည်။

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ အဓိပတိပစ္စည်းဖြစ်ပုံ

မဂ်ဖိုလ်တရားများရသည်အထိ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ အကြီးအမှူး အဓိပတိတပ်ထားသော ဆန္ဒဖြစ်လာသောအခါ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ထိုဆန္ဒနှင့် အတူတကွ ဖြစ်ကြသော (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) စိတ်၊ စေတသိက်တရားတို့သည် ဆန္ဒက မဂ်ဖိုလ်တရားတို့ကို လိုချင်သည့်အတိုင်း လိုချင်သည့်ဘက်သို့ ညွတ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ထိုစိတ်၊ စေတသိက်များကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော (စိတ္တဇရုပ်)ကိုယ်အမှုအရာ၊ နှုတ်အမှုအရာတို့သည်လည်း ဆန္ဒက ဦးဆောင်သည့်အတိုင်း လှုပ်ရှား၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ဆန္ဒနောက်သို့ အစဉ်လိုက်ကြရကုန်၏။ အဓိပတိတပ်ထားသောဆန္ဒက (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) (စိတ္တဇရုပ်တို့အား) အဓိပတိပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မဂ်ဖိုလ်တရားများရသည်အထိ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ အကြီးအမှူး အဓိပတိတပ်ထားသော ဝီရိယ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ထိုဝီရိယနှင့် အတူတကွ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သော (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) စိတ်၊ စေတသိက်

တရားတို့သည်လည်း ဝီရိယက အားထုတ်သည့်အတိုင်း အားထုတ် သည့်ဘက်သို့ညွတ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ထိုစိတ်၊ စေတသိက်များ ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော (စိတ္တဇရုပ်)ကိုယ်အမှုအရာ၊ နှုတ်အမှုအရာ တို့သည်လည်း ဝီရိယက ဦးဆောင်သည့်အတိုင်း လှုပ်ရှား၍ ဖြစ်ပေါ် လာကြကုန်၏။ ဝီရိယနောက်သို့ အစဉ်လိုက်ကြရကုန်၏။ အဓိပတိ တပ်ထားသောဝီရိယက (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) (စိတ္တဇရုပ်တို့အား) အဓိ ပတိပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မဂ်ဖိုလ်တရားများရသည်အထိ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ကြ သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ အကြီးအမှူး အဓိပတိတပ်ထားသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ထိုစိတ်နှင့် အတူတကွ ဖြစ်ကြသော (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) စေတသိက်တရားတို့သည်လည်း စိတ်ကဦးဆောင်သည့်ဘက်သို့ညွတ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ထိုစိတ်၊ စေတသိက်များကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော (စိတ္တဇရုပ်) ကိုယ်အမှုအရာ၊ နှုတ်အမှုအရာတို့သည်လည်း ဝီရိယကဦးဆောင်သည့်အတိုင်း လှုပ် ရှား၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ စိတ်နောက်သို့ အစဉ်လိုက်၍ ဖြစ်ကြ ရကုန်၏။ အဓိပတိတပ်ထားသောစိတ်က (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) (စိတ္တဇ ရုပ်တို့အား) အဓိပတိပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မဂ်ဖိုလ်တရားများရသည်အထိ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ကြ သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ အကြီးအမှူး အဓိပတိတပ်ထားသော ဝီမံသ(ပညာ) ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ထိုဝီမံသ (ပညာ)နှင့် အတူတကွဖြစ်ကြသော (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) စိတ်၊ စေတသိက် တရားတို့သည်လည်း ဝီမံသ(ပညာ)က ထူးခြားစွာသိသည့်အတိုင်း သိသည့်ဘက်သို့ညွတ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ထိုစိတ်၊ စေတသိက် များကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော (စိတ္တဇရုပ်)ကိုယ်အမှုအရာ၊ နှုတ်အမှု အရာတို့သည်လည်း ဝီမံသက ဦးဆောင်သည့်အတိုင်း လှုပ်ရှား၍

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ အဓိပတိပစ္စည်း၌ သီကောင်းစရာ ၁၂၇

ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ဝိမံသနောက်သို့ အစဉ်လိုက်ကြရကုန်၏။ အဓိပတိတပ်ထားသော ဝိမံသက (သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ) (စိတ္တဇရပ်တို့အား) အဓိပတိပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် -

- မဂ်ဖိုလ်တရားတို့ကို တကယ်လိုချင်၍ အဓိပတိတပ်သော ဆန္ဒ
- မပြတ်မလပ် ကြိုးစား၍ အားထုတ်သည့် အဓိပတိတပ်သော ဝီရိယ၊
- တရားရှုမှတ်၍ မကောင်းသောအခါ၌လည်း စိတ်ဓာတ်မကျ မှု၍ အဓိပတိတပ်သောစိတ်၊
- ဝိပဿနာဉာဏ်များ အဆင့်ဆင့်ပြည့်လာသည်အထိ အဓိပတိတပ်သောဝိမံသဟူသော အဓိပတိတရား(၄)ပါးတို့ဖြင့် အားထုတ်ကြရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ အဓိပတိတပ်၍ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မိမိတို့၏ ပါရမီအားလျော်စွာ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားတို့ကို ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဗ္ဗမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ အနန္တရပစ္စည်း၌ သိကောင်းခရာ

ပဋ္ဌာန်းတရားဒေသနာတော်သည် ရုပ်နာမ်တို့၏ အကြောင်းနှင့် အကျိုး ဆက်စပ်၍ဖြစ်ပေါ်နေပုံများကို အပြည့်စုံဆုံး ဟောကြားတော် မူသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်တို့ အထူး လက်ခံ အတည်ပြုရသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အခြားစာပေပညာရှင်တို့ အထူးသိဖွယ်၊ လေ့လာဖွယ်ကောင်းသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။

ပဋ္ဌာန်းတရားဒေသနာတော်သည် ခက်ခဲနက်နဲ သိမ်မွေ့သော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ လေ့လာသင်ကြားသူ ပညာရှင်တို့ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော နည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဟောကြား တော်မူထားသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပေသည်။ ရှေးဆရာမြတ် တို့က “ကျမ်းကြီးပဋ္ဌာန်း၊ ကျမ်းငယ်ဆန်း၊ ကျမ်းလတ်ဓာတုကထာ” ဟူ၍ ဆိုရိုးပြုထားကြပေသည်။ ကျမ်းဂန်ကြီးအမျိုးမျိုးတို့တွင် ပဋ္ဌာန်း ကျမ်းသည် အဆန်းကြယ်ဆုံး၊ အနက်နဲဆုံးကျမ်းကြီးဟု ဆိုလိုပါသည်။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ အနန္တရပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၂၉

ပဋ္ဌာန်းတရားဒေသနာတော်သည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ၂၄-ပစ္စည်း ရှိပေသည်။ ထို ၂၄-ပစ္စည်းတို့တွင် အနန္တရပစ္စယ - အနန္တရပစ္စည်းကို စတုတ္ထမြောက် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ အနန္တရပစ္စယ ၌ အနန္တရ-ကတစ်ပုဒ်၊ ပစ္စယ-ကတစ်ပုဒ်ဟူ၍ နှစ်ပုဒ်ခွဲရပေသည်။ အနန္တရ-က အကြားမရှိ၊ ပစ္စယ-က ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဟု မြန်မာလို ပြန်ဆိုရပေသည်။ အနန္တရပစ္စယော = အကြားမရှိသည်ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရပေသည်။

အကြားမရှိသည်ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဟူသည် မိမိတို့ သန္တာန်ဝယ် မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ဟူသော (ဒွါရ ၆-ပါး) ဌာန(၆)ပါးတို့၌ အာရုံ(၆)ပါး လာတိုက်တိုင်းတိုက်တိုင်း မြှင်သိစိတ်၊ ကြားသိစိတ်၊ နံသိစိတ်၊ စားသိစိတ်၊ ထိသိစိတ်၊ ကြံသိစိတ်များ ဖြစ်ကြရပေသည်။

ယင်းစိတ်များဖြစ်ကြသည့်အခါမှာ စိတ်အစဉ်တို့သည် များသောအားဖြင့် (၁၇)ချက်ထိအောင် စိတ်တန်း၍ အကြားမရှိ ဖြစ်သွားကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ (၁၇)ချက်စိတ်တန်း၍ ဖြစ်ကြရာတွင် ရှေးရှေးစိတ်များက နောက်နောက်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာရအောင် အကြားမရှိ ကျေးဇူးပြုသည်ဟုဆိုလိုပါသည်။

ဤကဲ့သို့ (၁၇)ချက်သောစိတ်တို့ စိတ်တန်း၍ ဖြစ်သွားသည်ကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် ဝီထိဟု ခေါ်ရပေသည်။ ဤဝီထိစိတ်အစဉ်၌ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်၊ အဗျာကတဟူ၍ (၃)ပါး ပါဝင်နေကြသည်ကို သိမှသာ အနန္တရပစ္စည်း၏ ကျေးဇူးပြုပုံ(၇)ချက်ကို သဘောပေါက်နားလည်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝီထိစိတ်အစဉ်ဖြစ်ပုံတစ်ခုကို အက္ခရာတစ်လုံးစီ သင်္ကေတအားဖြင့် အကျဉ်းချုပ် ရေးဦးစွာ ဖော်ပြပါမည်။

တီနဒပစသံန္နိဝု အဗျာကတ	ဇော ဇော ဇော ဇော ဇော ဇော ဇော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်၊ အဗျာကတ	ရုံရုံ(၁၇) အဗျာကတ
--------------------------	--	----------------------

ဗျက်စိန္တ ဝိထိစိတ်(၁၇)ချက် ဖြစ်ပုံအကျဉ်း

ဗျက်စိ(အကြည့်)၌ အဆင်းရူပါရုံ လာတိုက်သောအခါ မြင်သိစိတ်မဖြစ်မီ ရှေးဦးစွာ ဘဝင်စိတ်တစ်ခု လွန်သွားပေသည်။ ယင်းစိတ်ကို (တီ) အတိတဘဝင်ဟု ခေါ်ရပေသည်။ ထို့နောက် လှုပ်ရှား၍ ဘဝင်စိတ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ ယင်းစိတ်ကို (န) ဘဝင်စလနဟု ခေါ်ရပေသည်။ ထို့နောက် ဘဝင်စိတ် ပြတ်သွားပေသည်။ ယင်းပြတ်သွားသော ဘဝင်စိတ်ကို (ဒ) ဘဝင်ပစ္ဆေဒဟု ခေါ်ရပေသည်။ ထို့နောက် အဆင်းရူပါရုံကို ဆင်ခြင်သည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ ယင်းစိတ်ကို (ပ) ပဉ္စဒွါရာဝဇ္ဇန်းဟု ခေါ်ရပေသည်။ ထို့နောက် မြင်သိစိတ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ ယင်းစိတ်ကို (စ) စက္ခုဝိညာဏ်ဟု ခေါ်ရပေသည်။ ထို့နောက် အဆင်းရူပါရုံကို ခံယူလိုက်သည့် စိတ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ ယင်းစိတ်ကို (သ) သမ္ပဋိစိုင်းဟု ခေါ်ရပေသည်။ ထို့နောက် အဆင်းရူပါရုံကို စုံစမ်းသည့် စိတ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ ယင်းစိတ်ကို (န္တိ) သန္တိရဏဟု ခေါ်ရပေသည်။ ထို့နောက် ကောင်းသောအဆင်း၊ မကောင်းသောအဆင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည့် စိတ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ ယင်းစိတ်ကို (ဝ) ဝုတ္တေဟု ခေါ်ရပေသည်။ ဤစိတ်(ဂ)ခုတို့သည် အဗျာကတများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

ထို့နောက် အဆင်းရူပါရုံ၏ အရသာကို ခံစားနိုင်သည့် ကောင်းကျိုး၊ မကောင်းကျိုးတို့ကို ဖြစ်စေနိုင်သည့် စိတ်(၇)ခုတို့ ဖြစ်ပေါ်လာကြပေသည်။ ယင်းစိတ်များကို (ဇော) ဇော(၇)ကြိမ်ဟု ခေါ်ရပေသည်။ ယင်းဇောစိတ်တို့သည် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်၊ အဗျာကတဟူ၍ (၃)မျိုးဖြစ်ကြပေသည်။

ပဏ္ဍန်းဒေသနာ အနန္တရပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၃၁

ထို့နောက် ဇောစိတ်များ၏ အဆင်းရူပါရုံကိုပင် အာရုံပြု၍ စိတ် (၂)ခုတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ ယင်းစိတ်များကို (ရုံရုံ) တဒါရုံဟု ခေါ်ရပေသည်။ ယင်းစိတ်တို့သည် အဗျာကတများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဤပီထိုစိတ်အစဉ်ဖြစ်ပုံကို အတိုချုပ် လွယ်လွယ်နှင့် မှတ်သားနိုင်ရအောင် ဆောင်ပုဒ်များ ရေးသားထားခဲ့ပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်များ ။ ။ ဘဝင်ဆင်ခြင်း မြင်သီလျှင်း၊
ထို့ပြင်လက်ခံတုံ၊
စုံစမ်းဆုံးဖြတ်၊ ဇောစိတ်သတ်၊
နှစ်ရပ်တဒါရုံ။

ဘဝင်ဆိုသည်မှာ - အတိတဘဝင်၊ ဘဝင်စလန၊ ဘဝင်ပစ္စေဒဟူ၍ ဘဝင်(၃)မျိုး၊ ဆင်ခြင်ဆိုသည်မှာ - ပဉ္စဒါရာဝဋ္ဋန်း၊ မြင်သီဆိုသည်မှာ - စက္ခုဝိညာဏ် မြင်သီစိတ်၊ လက်ခံတုံဆိုသည်မှာ - သမ္ပဋိစိုဋ်၊ စုံစမ်းဆိုသည်မှာ - သန္တိရဏ၊ ဆုံးဖြတ်ဆိုသည်မှာ - ဝုတ္တော၊ ဇောသတ်ဆိုသည်မှာ - ဇော(၇)ကြိမ်၊ နှစ်ရပ်တဒါရုံဆိုသည်မှာ - တဒါရုံ(၂)ကြိမ်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ ပေါင်းသော် (၁၇)ချက် ဖြစ်ပေသည်။

ဤအနန္တရပစ္စည်း၌ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်၊ အဗျာကတဟူ၍ (၃)မျိုးကို မူတည်ကာ (၇)ချက် ကျေးဇူးပြုပုံကို ဟောကြားတော်မူပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ (၁၇)ချက်သော ပီထိုစိတ်တို့၏အစဉ်၌ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်၊ အဗျာကတ (၃)မျိုးတို့ဖြင့် ခွဲခြား၍ သိထားဖို့ရာ လိုအပ်ကြပေသည်။

အတိတဘဝင်မှစ၍ ဝုဇ္ဇောတိုင်အောင် စိတ်(၈)ခုတို့သည် အဗျာကတများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဇော၏နောက်၌ဖြစ်ကြသော တဒါရုံ(၂)ကြိမ်တို့သည် အဗျာကတများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဇော (၇)ကြိမ်တို့သည် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်၊ အဗျာကတဟူ၍ (၃)မျိုး ဖြစ်ကြပေသည်။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ဇောသည် အဗျာကတသာ ဖြစ်ပေသည်။ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ဇောတို့သည် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့သာ ဖြစ်ကြပေသည်။

အနန္တရပစ္စည်း၏ အကြားမရှိ ကျေးဇူးပြုပုံ အကျဉ်း(၇)ချက်

- ၁။ ကုသိုလ်က ကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုခြင်း။
- ၂။ ကုသိုလ်က အဗျာကတကို ကျေးဇူးပြုခြင်း။
- ၃။ အကုသိုလ်က အကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုခြင်း။
- ၄။ အကုသိုလ်က အဗျာကတကို ကျေးဇူးပြုခြင်း။
- ၅။ အဗျာကတက အဗျာကတကို ကျေးဇူးပြုခြင်း။
- ၆။ အဗျာကတက ကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုခြင်း။
- ၇။ အဗျာကတက အကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုခြင်းဟူ၍ (၇)ချက် ဖြစ်ပေသည်။

အကျယ်(၇)ချက်

၁။ ကုသိုလ်က ကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုခြင်းဟူသည် ဇော(၇)ကြိမ် တို့တွင် ရှေးရှေးသော ကုသိုလ်ဇောများက နောက်နောက်သော ကုသိုလ်ဇောများကို အကြားမရှိ ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပါဠိတော်၌ - ပုရိမာ ပုရိမာ ကုသလာ ဓမ္မာ ပစ္ဆိမာနံ ပစ္ဆိမာနံ ကုသလာနံ ဓမ္မာနံ အနန္တရပစ္စယေန ပစ္စယော ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပတ္တန်းဒေသနာ အနန္တရပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၃၃

၂။ ကုသိုလ်က အဗျာကတကို ကျေးဇူးပြုခြင်းဟူသည် အဆုံးကုသိုလ်လောက ပထမတဒါရုံ အဗျာကတကို အကြားမရှိ ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပါဠိတော်၌ - ပုရိမာ ပုရိမာ ကုသလာ ဓမ္မာ ပစ္ဆိမာနံ ပစ္ဆိမာနံ အဗျာကတာနံ ဓမ္မာနံ အနန္တရပစ္စယေန ပစ္စယောပင် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ အကုသိုလ်က အကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုခြင်းဟူသည် အကုသိုလ်လော(၇)ကြိမ်တို့တွင် ရှေးရှေးသော အကုသိုလ်လောများက နောက်နောက်သော အကုသိုလ်လောများကို အကြားမရှိ ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပါဠိတော်၌ - ပုရိမာ ပုရိမာ အကုသလာ ဓမ္မာ ပစ္ဆိမာနံ ပစ္ဆိမာနံ အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ အနန္တရပစ္စယေန ပစ္စယောပင် ဖြစ်ပေသည်။

၄။ အကုသိုလ်က အဗျာကတကို ကျေးဇူးပြုခြင်းဟူသည် အကုသိုလ် အဆုံးလောက ပထမတဒါရုံ အဗျာကတကို အကြားမရှိ ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပါဠိတော်၌ - ပုရိမာ ပုရိမာ အကုသလာ ဓမ္မာ ပစ္ဆိမာနံ ပစ္ဆိမာနံ အဗျာကတာနံ ဓမ္မာနံ အနန္တရပစ္စယေန ပစ္စယောပင် ဖြစ်ပေသည်။

၅။ အဗျာကတက အဗျာကတကို ကျေးဇူးပြုခြင်းဟူသည် ဝိထိစိတ် (၁၇)ချက်လုံးတို့တွင် ရှေးရှေးသော ဝိပါက်ကိရိယာ အဗျာကတ

၁၃၄

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

စိတ်များက နောက်နောင်သော ဝိပါက်ကိရိယာ အဗျာကတ စိတ်များကို အကြားမရှိ ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပါဠိတော်၌ - ပုရိမာ ပုရိမာ အဗျာကတာ ဓမ္မာ ပစ္ဆိမာနံ ပစ္ဆိမာနံ အဗျာကတာနံ ဓမ္မာနံ အနန္တရပစ္စယေန ပစ္စယောပင် ဖြစ်ပေသည်။

၆။ အဗျာကတက ကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုခြင်းဟူသည် ဝုတ္တော အဗျာကတက ကုသိုလ်ပထမဇောကို အကြားမရှိ ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပါဠိတော်၌ - ပုရိမာ ပုရိမာ အဗျာကတာ ဓမ္မာ ပစ္ဆိမာနံ ပစ္ဆိမာနံ ကုသလာနံ ဓမ္မာနံ အနန္တရပစ္စယေန ပစ္စယောပင် ဖြစ်ပေသည်။

၇။ အဗျာကတက အကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုခြင်းဟူသည် ဝုတ္တော အဗျာကတက အကုသိုလ် ပထမဇောကို အကြားမရှိ ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပါဠိတော်၌ - ပုရိမာ ပုရိမာ အဗျာကတာ ဓမ္မာ ပစ္ဆိမာနံ ပစ္ဆိမာနံ အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ အနန္တရပစ္စယေန ပစ္စယောပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ကုသိုလ်က ကုသိုလ်နှင့် အဗျာကတကို (၂)ချက်၊ အကုသိုလ်က အကုသိုလ်နှင့် အဗျာကတကို (၂)ချက်၊ အဗျာကတက အဗျာကတနှင့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို (၃)ချက်၊ ပေါင်း(၇)ချက် အားဖြင့် အကြားမရှိ အနန္တရပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပဏ္ဍိတဦးဒေသနာ အနန္တရပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၃၅

အနန္တရပစ္စည်း၏ ပါဠိတော်အစဉ် စက္ခုဝိညာဏဓာတု တံ သမ္ပယုတ္တကာစ ဓမ္မာ မနောဓာတုယာ တံ သမ္ပယုတ္တကာနဉ္စ ဓမ္မာနံ အနန္တရပစ္စယေန ပစ္စယော စသည်များကို ဟောကြားတော်မူခြင်း သည် စက္ခုဝိညာဏ် မြင်သိစိတ်နှင့် သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ စေတသိက် များက မနောဓာတ်ဟုခေါ်သော ပဉ္စဒွါရာဝဋ္ဋန်းနှင့် သမ္ပယုတ္တက္ခန္ဓာ စေတသိက်တရားတို့အား အကြားမရှိ ကျေးဇူးပြုပုံကို ဟောကြားတော် မူခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဟောကြားတော်မူခြင်းသည် နောက်၌ အကျယ်(၇) ချက် ဟောကြားမည့် အကြားမရှိ ကျေးဇူးပြုပုံကို ရှေးဦးစွာ အခြေခံ အဖြစ်ဖြင့် ဟောကြားတော်မူခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အနန္တရပစ္စည်း၏ ပါဠိတော်အဆုံး၌ ယေသံ ယေသံ ဓမ္မာနံ အနန္တရာ ယေ ယေ ဓမ္မာ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ အစရှိသည်တို့ကို ဟောကြား တော်မူခြင်းသည် အကျယ်အားဖြင့် (၇)ချက် ဟောကြားခဲ့ခြင်းကို အကျဉ်းမှတ်သားနိုင်ရန်အတွက် ရှေးရှေးသော စိတ်၊ စေတသိက် တရားတို့က နောက်နောက်သော စိတ်၊ စေတသိက်တရားတို့ကို အကြားမရှိ ကျေးဇူးပြုပုံကို နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် ဟောကြားတော်မူခြင်း ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သမနန္တရပစ္စည်းသည်လည်း အနန္တရပစ္စည်းနှင့် ကျေးဇူးပြုပုံ အားဖြင့် အလုံးစုံတူပေသည်။ ထို့ကြောင့် သမနန္တရပစ္စည်းအတွက် ဆောင်းပါးတစ်ခု မရေးသားတော့ဘဲ ချန်ထားခဲ့ရပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဓရာတော်

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ သဟဇာတပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ

ပဋ္ဌာန်းတရား ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်သည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ၂၄-ပစ္စည်းရှိပေသည်။ ထို ၂၄-ပစ္စည်းတို့တွင် သဟဇာတပစ္စယ - သဟဇာတပစ္စည်းကို ဆဋ္ဌမမြောက် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ သဟဇာတပစ္စယ၌ သဟဇာတ-ကတစ်ပုဒ်၊ ပစ္စယ-ကတစ်ပုဒ်ဟူ၍ နှစ်ပုဒ် ခွဲရပေသည်။ သဟဇာတ-က အတူတကွဖြစ်၍၊ ပစ္စယ-က ကျေးဇူးပြု တတ်သည်ဟု မြန်မာလို ပြန်ဆိုရပါသည်။ သဟဇာတပစ္စယော = အတူတကွဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရပေသည်။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကို သင်ယူလေ့လာကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် ပစ္စည်းနှင့်ပစ္စယပုဒ်၊ မြန်မာဝေါဟာရအား ဖြင့် အကြောင်းနှင့်အကျိုး ဤ ၂-မျိုးကို ရှေးဦးစွာ သဘောပေါက် နားလည်အောင် သင်ယူလေ့လာကြရပေသည်။ အကြောင်းနှင့်အကျိုး တို့သည် များသောအားဖြင့် အကြောင်းက ရှေ့မှဖြစ်တာ များကြပေ သည်။ အကျိုးက နောက်မှဖြစ်တာ များကြပေသည်။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ သဟဇာတပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၃၇

ဤသဟဇာတပစ္စည်း၏ ကျေးဇူးပြုပုံကို ဟောကြားရာတွင် အကြောင်းတရားနှင့် အကျိုးတရားတို့သည် ရှေ့နှင့်နောက် မဟုတ် ပါဘဲ အတူတကွဖြစ်ကြရာ၌ ကျေးဇူးပြုပုံကို ဟောကြားတော်မူထား ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ဉာဏ်တော်၌သာ ထင်ရှားပေသည်။ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ဉာဏ်၌ မထင်ရှားနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျမ်းဂန်ဆရာများက ထင်ရှားအောင် ဥပမာဆောင်၍ ဖွင့်ပြကြပေသည်။

ဥပမာ ... ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှို့ထွန်းလိုက်သောအခါ ဖယောင်းတိုင်မီးသည် သူဖြစ်ပေါ်လာသောအခိုက်၌ အတူတကွ အလင်းရောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာအောင်လည်း ကျေးဇူးပြု၏။ ထိုအလင်း ရောင်များ တည်တံ့နေအောင်လည်း ကျေးဇူးပြု၏။ ထိုအတူ သဟ ဇာတပစ္စည်းတရားတို့သည် မိမိဖြစ်ပေါ်လာသောအခိုက်၌ မိမိနှင့် အတူ တကွဖြစ်ကြသော တရားတို့အား ဖြစ်ပေါ်လာအောင်လည်း ကျေးဇူး ပြုကြကုန်၏။ တည်တံ့အောင်လည်း ကျေးဇူးပြုကြကုန်၏။ ရှေ့နောက် မဟုတ်၊ အတူတကွဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သဟဇာတပစ္စည်းတရားတို့သည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် စိတ် ၈၉-ခု၊ စေတသိက် ၅၂-ခုဟူသော နာမက္ခန္ဓာ ၄-ပါး၊ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယောဟူသော မဟာဘုတ် ၄-ပါး၊ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ မိမိသန္တာန်နှင့် ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်တို့၌ ဖြစ်နေ ကြသော တရားတို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ စာဖတ်ရှုဆဲအခိုက်၌ မိမိ သန္တာန်၌ဖြစ်နေသော တရားများပင်ဖြစ်သည်ဟု နှလုံးသွင်း၍ ဖတ် ရှုပါက ပို၍သဘောပေါက် နားလည်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

သဟဇာတပစ္စည်း၏ ကျေးဇူးမြဲဖွဲ့ ၆-ချက်

- ၁။ နာမ်က နာမ်အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုပုံကိုပြသောအချက်၊
- ၂။ ရုပ်က ရုပ်အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုပုံကိုပြသောအချက်၊

- ၃။ နာမ်ရုပ်က နာမ်ရုပ်အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုပုံကိုပြသော အချက်၊
- ၄။ နာမ်က ရုပ်ကို ကျေးဇူးပြုပုံပြသောအချက်၊
- ၅။ ရုပ်က ရုပ်ကို ကျေးဇူးပြုပုံပြသောအချက်၊
- ၆။ ရုပ်က နာမ်ကို ကျေးဇူးပြုပုံပြသောအချက်ဟူ၍ ၆-ချက် ဖြစ်ပေသည်။

၁။ နာမ်က နာမ်အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုပုံကိုပြသောအချက်ဟူသည် အကြောင်း = ပစ္စည်း နာမ်တရားများက အကျိုး = ပစ္စယုပ္ပန် နာမ်တရားများ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုပုံကို ဟောကြားတော်မူအောင်အချက် ဖြစ်ပေသည်။

ပါဠိတော်၌ - စတ္တာရော ခန္ဓာ အရူပိနော အညမညံ သဟ ဇာတပစ္စယေန ပစ္စယောဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

စတ္တာရော ခန္ဓာ အရူပိနောအရ နာမက္ခန္ဓာ ၄-ပါးဟူသည် စေတသိက် ၅၂-ပါးတို့တွင် ဝေဒနာစေတသိက်သည် ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာစေတသိက်သည် သညာက္ခန္ဓာ၊ ကြွင်းကျန်သော စေတသိက် ၅၀-သည် သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ စိတ် ၈၉-ခုသည် ဝိညာဏက္ခန္ဓာဟူသော နာမက္ခန္ဓာ ၄-ပါး ဖြစ်ပေသည်။

အညမညံ = အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုသည်ဆိုသည်မှာ ဝေဒနာ က္ခန္ဓာက အကြောင်း = ပစ္စည်းတရားဖြစ်လျှင် သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရ က္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာတို့က အကျိုး = ပစ္စယုပ္ပန်တရားတို့ ဖြစ်ကြ ပေသည်။ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာတို့က အကြောင်း = ပစ္စည်းတရားဖြစ်လျှင် ဝေဒနာက္ခန္ဓာက အကျိုး = ပစ္စယုပ္ပန်တရား ဖြစ်ပေသည်။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ သဟဇာတပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၃၉

ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာတို့က အကြောင်း = ပစ္စည်းတရား
ဖြစ်လျှင် သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာတို့က အကျိုး = ပစ္စယုပ္ပန်တရား
တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာတို့က အကြောင်း
= ပစ္စည်းတရားဖြစ်လျှင် ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာတို့က အကျိုး =
ပစ္စယုပ္ပန်တရားတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

ဤကဲ့သို့ နာမက္ခန္ဓာ ၄-ပါးတို့သည် ပစ္စည်းဘက်က တစ်လှည့်
ဖြစ်လိုက်၊ ပစ္စယုပ္ပန်ဘက်က တစ်လှည့်ဖြစ်လိုက်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်း
ကို အညမည = အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုသည်ဟု ဆိုရပေသည်။

၂။ ရုပ်က ရုပ်အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုပုံကို ပြသောအချက်ဟူသည်
အကြောင်း = ပစ္စည်း ရုပ်တရားများက အကျိုး = ပစ္စယုပ္ပန်
ရုပ်တရားများ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုပုံကို
ဟောကြားတော်မူသောအချက် ဖြစ်ပေသည်။

ပါဠိတော်၌ - စတ္တာရော မဟာဘူတာ အညမည သဟဇာတ
ပစ္စယေန ပစ္စယောဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

စတ္တာရော မဟာဘူတာ-အရ မဟာဘုတ် ၄-ပါးဟူသည် ပထဝီ၊
အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယောဟူသော မဟာဘုတ် ၄-ပါးတို့ပင် ဖြစ်ပေ
သည်။

အညမည = အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုသည်ဆိုသည်မှာ ပထဝီ
က အကြောင်း = ပစ္စည်းတရားဖြစ်လျှင် အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော
တို့က အကျိုး = ပစ္စယုပ္ပန်တရားတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ အာပေါ၊
တေဇော၊ ဝါယောတို့က အကြောင်း = ပစ္စည်းတရားဖြစ်လျှင် ပထဝီ
က အကျိုး = ပစ္စယုပ္ပန်တရား ဖြစ်ပေသည်။ ပထဝီ၊ အာပေါတို့က

အကြောင်း = ပစ္စည်းတရားဖြစ်လျှင် တေဇော၊ ဝါယောတို့က အကျိုး
 = ပစ္စယုပ္ပန်တရား ဖြစ်ကြပေသည်။ တေဇော၊ ဝါယောတို့က
 အကြောင်း = ပစ္စည်းတရားဖြစ်လျှင် ပထဝီ၊ အာပေါတို့က အကျိုး =
 ပစ္စယုပ္ပန်တရား ဖြစ်ကြပေသည်။

ဤကဲ့သို့ မဟာဘုတ် ၄-ပါးတို့သည် ပစ္စည်းတရားတို့ဘက်က
 တစ်လှည့်ဖြစ်လိုက်၊ ပစ္စယုပ္ပန်တရားတို့ဘက်က တစ်လှည့်ဖြစ်လိုက်
 ဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းကို အညမည = အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုသည်ဟု
 ဆိုရပေသည်။

၃။ နာမ်ရုပ်က နာမ်ရုပ်အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုပုံပြသော အချက်
 ဟူသည် အကြောင်း = ပစ္စည်းတရား ပဉ္စဝေါကာရ ပဋိသန္ဓေ
 နာမက္ခန္ဓာနှင့် ဟဒယဝတ္ထုရုပ်တို့က အကျိုး = ပစ္စယုပ္ပန် ပဉ္စ
 ဝေါကာရ ပဋိသန္ဓေ နာမက္ခန္ဓာနှင့် ဟဒယဝတ္ထုရုပ်တို့ ဖြစ်ပေါ်
 လာအောင် အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုပုံကို ဟောကြားတော်မူသော
 အချက် ဖြစ်ပေသည်။

ပါဠိတော်၌ - ဩက္ကန္တိက္ခထေ နာမရူပံ အညမညံ သဟ
 တတ ပစ္စယေန ပစ္စယောဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

နာမရူပံ၌ နာမအရ ပဉ္စဝေါကာရ ပဋိသန္ဓေ နာမက္ခန္ဓာ ဖြစ်
 ပေသည်။ ရူပံအရ ဟဒယဝတ္ထုရုပ် ဖြစ်ပေသည်။

အညမညံ = အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုသည်ဆိုသည်မှာ ပဉ္စဝေါ
 ကာရ ပဋိသန္ဓေ နာမက္ခန္ဓာက အကြောင်း = ပစ္စည်းတရားဖြစ်လျှင်
 ဟဒယဝတ္ထုရုပ်က အကျိုး = ပစ္စယုပ္ပန်တရား ဖြစ်ပေသည်။ ဟဒယ
 ဝတ္ထုရုပ်က အကြောင်း = ပစ္စည်းတရားဖြစ်လျှင် ပဉ္စဝေါကာရ ပဋိ
 သန္ဓေ နာမက္ခန္ဓာက အကျိုး = ပစ္စယုပ္ပန်တရား ဖြစ်ပေသည်။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ သဟဇာတပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၄၁

ဤကဲ့သို့ ပဉ္စဝေါကာရ ပဋိသန္ဓေ နာမက္ခန္ဓာနှင့် ဟဒယဝတ္ထု ရုပ်တို့သည် ပစ္စည်းဘက်က တစ်လှည့်ဖြစ်လိုက်၊ ပစ္စယုပ္ပန်ဘက်က တစ်လှည့်ဖြစ်လိုက်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုခြင်းကို အညမည = အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုသည်ဟု ဆိုရပေသည်။

၄။ နာမ်က ရုပ်ကို ကျေးဇူးပြုပြသော အချက်ဟူသည် မိမိတို့သန္တာန် ၌ ရှိနေကြသည့် စိတ်၊ စေတသိက် နာမ်တရားတို့က မိမိတို့ သန္တာန်၌ အတူတကွဖြစ်နေကြသော စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သည့် ရုပ် တရားတို့ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုခြင်းကို ဟောကြားတော် မူသောအချက် ဖြစ်ပေသည်။

ပါဠိတော်၌ - စိတ္တစေတသိကာ ဓမ္မာ စိတ္တသမုတ္တာနာနံ ရူပါနံ သဟဇာတပစ္စယေန ပစ္စယောဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

စိတ္တစေတသိကာ ဓမ္မာအရ ရုပ်ကို ဖြစ်စေနိုင်သော စိတ် ၇၅-ခု၊ စေတသိက် ၅၂-ခုတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ စိတ္တသမုတ္တာနာနံ ရူပါနံ အရ ယင်းစိတ်၊ စေတသိက်တို့ကြောင့်ဖြစ်သော သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်းစသော စိတ္တရုပ်တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

ဤအချက်သည် ဝိပဿနာယောဂီများအတွက် တရားရှုကွက် တစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်သို့ ရောက်နေကြသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ရပ်နေရာမှ သွားရတော့မည့်အခါ၌ သွားချင်သည့်စိတ်များက ရှေးဦးစွာ ဖြစ်လာ၍ သွားချင်တယ်၊ သွားချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ကြရ ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ရှုမှတ်လိုက်ခြင်းသည် စိတ္တစေတသိကာ ဓမ္မာ အရ စိတ်၊ စေတသိက်တရားတို့ကို ရှုမှတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် သွားချင်သည့် စိတ်၊ စေတသိက်များကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော သွားနေသည့် စိတ္တဇရုပ် ကိုယ်အမူအရာတို့ကို သွားတယ်၊ သွားတယ်ဟု ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ရှုမှတ်လိုက်ခြင်းသည် စိတ္တသမုဋ္ဌာနာနံ ရူပါနံအရ စိတ္တဇရုပ်များကို ရှုမှတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်းဟူသော ဣရိယာပုထ်တို့၌ လည်း ရပ်ချင်သည့်စိတ်၊ ထိုင်ချင်သည့်စိတ်၊ လျောင်းချင်သည့်စိတ်၊ စေတသိက်များကို ရှုမှတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် စိတ္တစေတသိကာ ဓမ္မာအရ စိတ်၊ စေတသိက်တရားတို့ကို ရှုမှတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်းဟူသော ကိုယ်အမူအရာတို့ကို ရှုမှတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် စိတ္တသမုဋ္ဌာနာနံ ရူပါနံအရ စိတ္တဇရုပ်တို့ကို ရှုမှတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

၅။ ရုပ်က ရုပ်ကို ကျေးဇူးပြုပုံပြသော အချက်ဟူသည် အကြောင်း = ပစ္စည်း မဟာဘုတ် ၄-ပါး ရုပ်တရားတို့က အကျိုး = ပစ္စယုပ္ပန် ဥပါဒါရုပ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုပုံကို ဟောကြားတော်မူသော အချက်ဖြစ်ပေသည်။

ပါဠိတော်၌ - မဟာဘူတာ ဥပါဒါရူပါနံ သဟဇာတပစ္စယေန ပစ္စယောဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

မဟာဘူတာအရ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယောဟူသော မဟာဘုတ် ၄-ပါးတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဥပါဒါရူပါနံအရ ဥပါဒါရုပ် ၂၄-ပါးတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

မဟာဘုတ် ၄-ပါး ရုပ်တရားတို့က ဥပါဒါရုပ် ၂၄-ပါးတို့ကို ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုနိုင်ပါသော်လည်း ဥပါဒါရုပ်တို့က မဟာဘုတ်

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ သဟဇာတပစ္စည်း၌ သိကောင်းစရာ ၁၄၃

၄-ပါး ရုပ်တရားတို့ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးမပြုနိုင်သောကြောင့် ရုပ်နှင့်ရုပ်ချင်းပင် ကျေးဇူးပြုသော်လည်း အညမည = အချင်းချင်းဟူ၍ ဟောတော်မမူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဥပမာ ... မဟာဘုတ် ၄-ပါးသည် သစ်ပင်နှင့်တူ၏။ ဥပါဒါရုပ် ၂၄-ပါးသည် သစ်ပင်၏ အရိပ်နှင့်တူ၏။ သစ်ပင်ကသာ အရိပ်ဖြစ် ပေါ်အောင် ကျေးဇူးပြုနိုင်၍ အရိပ်ကမူ သစ်ပင်ဖြစ်အောင် ကျေးဇူး မပြုနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အချင်းချင်း မဖြစ်နိုင်။

၆။ ရုပ်က နာမ်ကို ကျေးဇူးပြုပုံပြသော အချက်ဟူသည် အကြောင်း = ပစ္စည်း ဟဒယဝတ္ထုရုပ်က အကျိုး = ပစ္စယုပ္ပန် ပဉ္စဝေါကာရ ပဋိသန္ဓေ နာမက္ခန္ဓာ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုခြင်းသည် ပဋိသန္ဓေခဏ = ပဋိသန္ဓေအခါ၌သာ ကျေးဇူးပြုနိုင်သည်။ ပဝတ္တိ အခါ၌တော့ ကျေးဇူးမပြုနိုင်ဟု ၃-နံပါတ်အချက်ကို ထပ်မံ ရှင်းလင်းပြလို၍ ဟောကြားတော်မူသောအချက် ဖြစ်ပေသည်။

ပါဠိတော်၌ - ရူပိနော ဓမ္မာ အရူပိနံ ဓမ္မာနံ ကိစ္ဆိကာလေ သဟဇာတပစ္စယေန ပစ္စယော၊ ကိစ္ဆိကာလေ န သဟဇာတပစ္စယေန ပစ္စယောဟူ၍ ဖြစ်ပေ သည်။

ရူပိနော ဓမ္မာအရ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်တရား ဖြစ်ပေသည်။ အရူပိနံ ဓမ္မာနံအရ ပဉ္စဝေါကာရ ပဋိသန္ဓေ နာမက္ခန္ဓာ ဖြစ်ပေသည်။

ကိစ္ဆိကာလေ သဟဇာတပစ္စယေန ပစ္စယော၌ ကိစ္ဆိကာလအရ ပဋိသန္ဓေအခါဖြစ်သည်။ ထိုအခါ၌ ကျေးဇူးပြုနိုင်သည်။

၁၄၄

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

ကိစ္ဆိကာလေ န သဟဇာတပစ္စယေန ပစ္စယောဉ္စ ကိစ္ဆိကာလ
အရ ပဝတ္တိအခါဖြစ်သည်။ ထိုအခါ၌ ကျေးဇူးမပြုနိုင်ဟု ဟောကြား
တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

လောကီနယ်ဝယ် ချမ်းသာပွယ်

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လောကုတ္တရာနယ် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ မရောက်သေးမီအကြား လောကီနယ်ထဲတွင်လည်း ချမ်းချမ်းသာသာ နေလိုကြပေသည်။ လောကုတ္တရာနယ်ဖြစ်သည့် မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတို့ကိုလည်း အလွန်ပင် ရရှိလိုကြပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ လောကီနယ်တွင် ချမ်းသာကြောင်းတရားများနှင့် လောကုတ္တရာနယ်တွင် ချမ်းသာကြောင်းတရားများကို မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ လောကီနယ်တွင် ချမ်းသာကြောင်းတရားများစွာတို့တွင် မိမိလည်းချမ်းသာ၊ သူတစ်ပါးတို့လည်း ချမ်းသာကြောင်းတရား ၄-ပါးကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

- ၁။ မေတ္တာ = အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသောအားဖြင့် ချစ်ခင်ခြင်း၊
- ၂။ ကရုဏာ = ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ ဒုက္ခသည်များကို သနားခြင်း၊
- ၃။ မုဒိတာ = ကိုယ့်ထက်ပြည့်စုံသူများကို ကြည်ညို၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊
- ၄။ ဥပေက္ခာ = ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူနှင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူတို့အပေါ်၌ မိမိစိတ်ကို အညီအမျှထား၍ လျစ်လျူရှုခြင်းဟူ၍ ၄-ပါး ဖြစ်ပေသည်။

ဤလောကီနယ်တွင် ချမ်းသာကြောင်းတရား ၄-ပါးတို့သည် အတိုင်းမသိ မရေတွက်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ(ပညတ်)ကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ လောကီနယ်တွင် ချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်သော ထိုတရား ၄-ပါးကို ပွားများလိုကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့နှင့် တွေ့ကြုံရသမျှ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း၊ သတ္တဝါတိုင်းတို့၌ ချစ်ခင်ခြင်း၊ မေတ္တာ၊ သနားခြင်း၊ ကရုဏာ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ မုဒိတာ၊ လျစ်လျူရှုခြင်း၊ ဥပေက္ခာတို့ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းကြပေသည်။ ပွားများကြရပေသည်။

လောကီနယ်တွင် ချမ်းသာကြောင်း ဤတရား ၄-ပါးတို့ကို ပွားများလိုသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် “မိမိတို့နှင့်တန်းတူဖြစ်သူ၊ မိမိတို့အောက် နိမ့်ကျဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ၊ မိမိတို့ထက် သာလွန်ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူ” ဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးမျိုးတို့နှင့် တွေ့ကြုံရတိုင်းတွေ့ကြုံရတိုင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အနိမ့်အမြင့်၊ အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်ဖြစ်ကြသည့်အားလျော်စွာ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတရားတို့ကို လျော်ညီစွာ ပွားများနိုင်ကြပါက ကုသိုလ်တရားများ ရရှိကြ၍ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ ဖြစ်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

မေတ္တာမထုံလျှင် ဂုဏ်ပြိုင်ချင်

မိမိတို့နှင့် တန်းတူဖြစ်သူများနှင့် တွေ့ကြုံရမည့်အခါ၊ တွေ့ကြုံရသည့်အခါတို့၌ မေတ္တာကို မပွားထားပါက၊ မေတ္တာဓာတ်ကို မထုံထားပါက ဂုဏ်ပြိုင်လိုသောစိတ်ဓာတ်များ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ သူ့လောက်တော့ ငါလည်းစွမ်းနိုင်တာပဲ၊ ငါလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဘာကြောင့် သူ့ကိုဂရုစိုက်ရမှာလဲ စသည်ဖြင့် ဂုဏ်ပြိုင်သည့်မာနများ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ မာနရှေ့သွားရှိသော အကုသိုလ်တရားဆိုးများ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ မေတ္တာမထုံလျှင်၊ ဂုဏ်ပြိုင်ချင်၊
စိတ်တွင်ဖြစ်တတ်သည်။

မေတ္တာသုံးပါး ချမ်းသာပွား

သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့နှင့် တန်းတူသူများနှင့် တွေ့ကြုံရမည့်အခါ၊ တွေ့
ကြုံရသည့်အခါတို့၌ မိမိကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာချင်သလို သူလည်း
ချမ်းသာချင်ပေလိမ့်မည်။ သူ့ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာပါစေဟု ရှေးဦး
စွာ စိတ်ဖြင့်မေတ္တာပို့၊ မေတ္တာပွားကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ မေတ္တာပွား
လိုက်ခြင်းဖြင့် မေတ္တာပြဋ္ဌာန်းသော မနောကံကုသိုလ်များ ရရှိလိုက်
ကြပေသည်။ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်များကို ထားလိုက်ရသောကြောင့်
ကိုယ်ချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာလည်း ဖြစ်ကြရပေသည်။ (မနောကံ)

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ကိုယ်နှင့်တူလျှင်၊ မေတ္တာယှဉ်၊
စိတ်တွင်ထားရမည်။

မိမိတို့နှင့် တန်းတူဖြစ်သူများနှင့် တွေ့ကြုံရ၍ စကားပြောရ
သည့်အခါတို့၌ တန်းတူဖြစ်သူများ၏ ချမ်းသာကြောင်းစကားများကိုပင်
ပြောဆိုပေးကြရပေသည်။ ခရီးသွားခိုက် တွေ့ဆုံရ၍ လမ်းညွှန်ပြရ
မည့်အခါတို့၌ ဤလမ်းကသွားလျှင် ဘေးရန်များကင်းပါသည်။ ဤ
အချိန်သွားလျှင် ပိုသင့်လျော်ပါသည် စသည်ဖြင့် မေတ္တာရှေ့ထား။
မေတ္တာသက်ဝင်၍ ပြောဆိုပေးကြရပေသည်။

တန်းတူဖြစ်သူများ မိမိတို့ဌာန၊ မိမိတို့အိမ်သို့ ရောက်လာကြ
သည့်အခါ၌လည်း ကြွပါ၊ ထိုင်ပါ စသည်ဖြင့် မေတ္တာရှေ့ထား။ မေတ္တာ
သက်ဝင်၍ ပြောဆိုပေးကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ချမ်းသာကြောင်း
စကားများကို ပြောဆိုလိုက်ရသဖြင့် ဝစီကံမေတ္တာကုသိုလ်များကို

ရရှိလိုက်ပေသည်။ စကားကောင်းများကို ပြောရသောကြောင့် ကိုယ်
ချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာလည်း ဖြစ်ကြရပေသည်။ (ဝစီကံ)

ဆောင်ပုဒ် ။ ကိုယ်နှင့်တူလျှင်၊ မေတ္တာပင်၊
သက်ဝင်ပြောရမည်။

ကိုယ်နှင့်တန်းတူဖြစ်သူများနှင့် တွေ့ကြုံရ၍ ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်
ဆောင်ရွက်ပေးရမည့်အခါတို့၌လည်း မေတ္တာရှေ့ထား၊ မေတ္တာသက်ဝင်
၍ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးကြရပေသည်။ မိမိတို့နှင့် တန်းတူဖြစ်သူများ
မိမိတို့ဌာန၊ မိမိတို့အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ၌ မေတ္တာရှေ့ထား၊
မေတ္တာသက်ဝင်သော ကိုယ်အမှုအရာတို့ဖြင့် နေရာထိုင်ခင်းများ
ခင်းပေးခြင်း၊ ပြုပြင်ပေးခြင်း၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ စီမံပြုလုပ်၍
ကျွေးခြင်း စသည်ဖြင့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့
ချမ်းသာကြောင်းများကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရသဖြင့် ကာယကံ
မေတ္တာကုသိုလ်များကို ရရှိလိုက်ကြပေသည်။ ကောင်းသောကိုယ်အမှု
ကို ပြုလုပ်ရသောကြောင့် ကိုယ်ချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာလည်း ဖြစ်
ကြရပေသည်။ (ကာယကံ)

ဆောင်ပုဒ် ။ ကိုယ်နှင့်တူလျှင်၊ မေတ္တာပင်၊
သက်ဝင်ပြောရမည်။

ကရုဏာမထုံလျှင် ညှဉ်းဆဲချင်

မိမိတို့အောက် နိမ့်ကျသူ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများနှင့် တွေ့ကြုံရ
မည့်အခါ၊ တွေ့ကြုံရသည့်အခါတို့၌ သနားခြင်းကရုဏာကို မပွားထား
ပါက၊ မထုံထားပါက ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတို့အား နိမ့်ထားလိုသည်၊ ညှဉ်း
ဆဲထားလိုသည့်စိတ်များ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ အပြောဖြင့်နိမ့်ထား၊
အလုပ်ဖြင့်နိမ့်ထား၊ ဥပဒေအရ နိမ့်ထားလိုသည့်စိတ်များ ဖြစ်လာတတ်

လောကီနယ်ဝယ် ချမ်းသာဖွယ်

ကြပေသည်။ နိမိတ်အားခြင်း၊ ညဉ့်ဆဲထားခြင်းသည် ပါဠိလို ဝိဟိသဟု ခေါ်ရသော တရားဆိုး အကုသိုလ်တစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ကရုဏာမထုံလျှင်၊ ညဉ့်ဆဲချင်၊
စိတ်တွင်ဖြစ်တတ်သည်။

ကရုဏာသုံးပါး ချမ်းသာပွား

သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့အောက် နိမ့်ကျသူ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများနှင့် တွေ့ကြုံရမည့်အခါ၊ တွေ့ကြုံရသည့်အခါတို့၌ ထိုဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခများကို ပယ်ရှားပေးလိုသည့် သနားခြင်းကရုဏာ မိမိတို့၏စိတ်မှာ ဖြစ်လာရအောင် ပွားများပေးကြရပေသည်။ ထုံပေးကြရပေသည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတို့သည် အတိတ်အတိတ်ဘဝများက ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ပြုခဲ့ကြသည်မှာ နည်းပါးခဲ့ကြ၍သာ ယခုလို ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေကြရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့လည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းဒုက္ခမှ လွတ်လိုကြပေသည်။ သူတို့လွတ်လိုသည့်အတိုင်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းဒုက္ခမှ အမြန်လွတ်သွားကြပါစေဟု စိတ်ဖြင့် သနားခြင်းကရုဏာကို ရှေးဦးစွာ ပွားကြရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ပွားများလိုက်ခြင်းဖြင့် ကရုဏာပြဋ္ဌာန်းသော ကုသိုလ်များ မိမိတို့သန္တာန်၊ မိမိတို့စိတ်အစဉ်မှာ ဖြစ်လာကြရပေသည်။ မနောကံ ကရုဏာကုသိုလ်များ ရရှိလိုက်ကြပေသည်။ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်များကို ထားလိုက်ရသောကြောင့် ကိုယ်ချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာ ဖြစ်ကြရပေသည်။ (မနောကံ)

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ကိုယ်အောက်နိမ့်လျှင်၊ ကရုဏာယှဉ်၊
စိတ်တွင်ထားရမည်။

မိမိတို့အောက် နိမ့်ကျသူ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများနှင့် တွေ့ကြုံရ
၍ စကားပြောရသောအခါ၌လည်း ထိုဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတို့၏ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ကြောင်းစကားတို့ကိုသာ ပြောကြားပေးကြ
ရပေသည်။ ဤလိုပြောဆိုမှသာ ဤလိုပြုလုပ်မှသာ ကုသိုလ်ရနိုင်ကြ
သည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခများမှ လွတ်နိုင်ကြသည် စသည်ဖြင့် နှုတ်ဖြင့်
လည်း ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ကြောင်းစကားတို့ကို ပြောပေး
ကြရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ နှုတ်ဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှ လွတ်ကြောင်းစကားတို့ကို
ပြောကြားလိုက်ခြင်းဖြင့် ဝစီကံကရုဏာကုသိုလ်များကို ရရှိလိုက်ကြ
ပေသည်။ စကားကောင်းများကို ပြောရသောကြောင့် ကိုယ်ချမ်းသာ၊
စိတ်ချမ်းသာလည်း ဖြစ်ကြရပေသည်။ (ဝစီကံ)

**ဆောင်ပုဒ် ။ ကိုယ့်အောက်နိမ့်လျှင်၊ ကရုဏာပင်၊
သက်ဝင်ပြောရမည်။**

ကိုယ့်အောက် နိမ့်ကျသူ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများနှင့် တွေ့ကြုံရ
၍ ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးရမည့်အခါတို့၌လည်း ထိုဆင်းရဲ
နွမ်းပါးသူတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ကြောင်းတို့ကို သနား
ကြင်နာသော ကိုယ်အမူအရာတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ပေးကြရပေသည်။ ဆင်းရဲ
နွမ်းပါးသူတို့၏ ဖျားနာခြင်းစသော ဆင်းရဲဒုက္ခဝေဒနာများကို ကိုယ်တိုင်
ဆေးကုသပေးခြင်း၊ အစားအစာတို့ကို ကိုယ်တိုင်စီမံပြုလုပ်၍ ကျွေး
မွေးခြင်း စသည်ဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခများမှ လွတ်ကြောင်းတို့ကို ကိုယ်ဖြင့်
ပြုလုပ်ပေးကြရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခများမှ လွတ်ကြောင်း
တို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရသဖြင့် ကာယကံကရုဏာ

လောကီနယ်ဝယ် ချမ်းသာဖွယ်

ကုသိုလ်များ ရရှိလိုက်ကြပေသည်။ ကောင်းသော ကိုယ်အမှုများကို ပြုလိုက်ရသောကြောင့် ကိုယ်ချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာလည်း ဖြစ်ကြရ ပေသည်။ (ကာယကံ)

ဆောင်ပုဒ် ။ ကိုယ့်အောက်နှိမ်လျှင်၊ ကရုဏာပင်၊ သက်ဝင်ပြုရမည်။

မုဒိတာမဆံ့လျှင် ဣဿာဝင်

မိမိတို့ထက် ပြည့်စုံသူများနှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခါ၊ တွေ့ကြုံရ မည့်အခါတို့၌ ဝမ်းမြောက်ခြင်း မုဒိတာကို မပွားများနိုင်၊ မထုံထား နိုင်ပါက ထိုပြည့်စုံကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ငြူစုခြင်း၊ မနာလိုခြင်း ဣဿာများ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ ဣဿာနှင့်စပ်သော အကု သိုလ်များ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ မုဒိတာမထုံလျှင်၊ ဣဿာဝင်၊ စိတ်တွင်ဖြစ်တတ်သည်။

မုဒိတာသုံးပါး ချမ်းသာပွား

သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့ထက် ပြည့်စုံသောသူများနှင့် တွေ့ကြုံရသည့် အခါ၊ တွေ့ကြုံရမည့်အခါတို့၌ ထိုပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာသူတို့သည် အတိတ်ဘဝများက သူတို့ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံများ များခဲ့ကြ၍ ယခုလို ပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာနေကြသည် စသည်ဖြင့် သူတို့၏ ကောင်းမြတ်သောဂုဏ်တို့ကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ကာ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ မုဒိတာဖြစ်အောင် ပွားများကြရပေသည်။ ထုံပေးကြ ရပေသည်။ (မနောကံ)

ဆောင်ပုဒ် ။ ကိုယ့်ထက်မြင့်လျှင်၊ မုဒိတာယှဉ်၊ စိတ်တွင်ထားရမည်။

မိမိတို့ထက် ပြည့်စုံသူများနှင့် တွေ့ကြုံရ၍ စကားပြောရသည့် အခါတို့၌လည်း အတိတ်ဘဝများက ကောင်းမှုကုသိုလ်အထူးများ ရှိခဲ့ဖူးလို့ ပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာနေကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ နောင်အနာဂတ်ဘဝများ၌ ယခုကဲ့သို့ ပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာနိုင်ကြပါစေ စသည်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ဖွယ် စကားများကိုပင် ပြောကြားကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုရသဖြင့် မိမိလည်း စိတ်ချမ်းသာ၊ ပြည့်စုံသူတို့လည်း စိတ်ချမ်းသာ ဖြစ်ကြ၍ ကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ကြရပေသည်။ (ဝစီကံ)

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ကိုယ့်ထက်မြင့်လျှင်၊ မုဒိတာပင်၊
သက်ဝင်ပြောရမည်။

မိမိတို့ထက် ပြည့်စုံသူများနှင့် တွေ့ကြုံရ၍ သူတို့အတွက် ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးရသည့်အခါတို့၌လည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူတို့၏ ကောင်းမြတ်သောဂုဏ်တို့ကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ကာ ပြည့်စုံသည်ထက်ပြည့်စုံအောင် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ ကိုယ်အမှုအရာတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးရသဖြင့် မိမိလည်း စိတ်ချမ်းသာ၊ ပြည့်စုံသူတို့လည်း စိတ်ချမ်းသာဖြစ်ကြ၍ ကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ကြရပေသည်။ (ကာယကံ)

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ကိုယ့်ထက်မြင့်လျှင်၊ မုဒိတာပင်၊
သက်ဝင်ပြုရမည်။

ဥပေက္ခာမပွားလျှင် သောကဝင်

ပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာသူများနှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခါ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါး ဒုက္ခသည်များနှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခါတို့၌ ဥပေက္ခာမပွားနိုင်ပါက၊ ဥပေက္ခာဓာတ် မထုံထားနိုင်ပါက ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ မိမိတို့စိတ်အစဉ်၌ စိုးရိမ်မှုသောကများ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။

လောကီနယ်ဝယ် ချမ်းသာဖွယ်

ဤပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာသူတို့သည် နောင်အခါ သူတို့၏ချမ်းသာမှုများ အရှည်မတည်တံ့ပါဘဲ ပျောက်ကွယ်သွား၍ ဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် တွေ့ကြရဦးမည်လား စသည်ဖြင့် စိုးရိမ်သောကများ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတို့သည်လည်း တစ်သက်လုံးပင် ဆင်းရဲဒုက္ခများမှ မလွတ်မြောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ကြရတော့မည်လား စသည်ဖြင့် စိုးရိမ်သောကများ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ စိုးရိမ်သောကသည် မကောင်းသည့် အကုသိုလ်တရားဆိုး တစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပေသည်။

**ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ဥပေက္ခာမထုံလျှင်၊ သောကဝင်၊
စိတ်တွင်ဖြစ်တတ်သည်။**

သို့ဖြစ်၍ ပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာသူများနှင့် တွေ့ကြုံရ၍ မုဒိတာမပွားနိုင်သောအခါ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများနှင့် တွေ့ကြုံရ၍ ကရုဏာမပွားနိုင်သောအခါတို့၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးတို့တွင် ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူတို့၏ ချမ်းသာသုခများကို ခံစားနေရခြင်းသည် အတိတ်ဘဝများက သူတို့ပြုထားကြသည့် ကောင်းမှုကံများကြောင့် ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် တွေ့ကြုံနေရခြင်းသည် အတိတ်ဘဝများက သူတို့ပြုထားကြသည့် မကောင်းမှုကံများကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် တွေ့ကြုံနေကြရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်ဟု ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့၏ ချမ်းသာနှင့်တွေ့ကြရခြင်း၊ ဆင်းရဲနှင့်တွေ့ကြရခြင်းတို့သည် ကံကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်ဟု ချမ်းသာဆင်းရဲကို လျစ်လျူရှုကာ ကမ္မဿကာဟု ဥပေက္ခာကို ပွားကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပွားများလိုက်ခြင်းဖြင့် စိုးရိမ်သောကမဖြစ်ဘဲ ကုသိုလ်များဖြစ်ကြရ၍ ချမ်းသာကြပေသည်။

**ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ဆင်းရဲချမ်းသာ၊ ဤနှစ်ဖြာ၊
မှန်စွာကံကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။**

လောကီနယ်ထဲ၌ နေရခိုက်တွင် အကြင်အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့နှင့် တွေ့ရတိုင်း -

- အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသောအားဖြင့် ချစ်ခင်ခြင်း မေတ္တာ၊
- ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတို့အား သနားခြင်း ကရုဏာ၊
- ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူတို့ကို ကြည်ညို၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်း မုဒိတာ၊
- ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူနှင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတို့အပေါ်၌ မိမိတို့၏ စိတ်ကို အညီအမျှထား၍ လျစ်လျူရှုခြင်း ဥပေက္ခာဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရား ၄-ပါးတို့ကို ပွားများကြကုန်၏။ ထိုအမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် လောကီနယ်ထဲတွင် ချမ်းသာစွာ နေကြရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

မဂ္ဂဒါယက ဘုရားရှင်တော် နေရာတော်
ပုဂံမြို့၊ ဝိသုဒ္ဓိတိုက်၊ သဒ္ဓမ္မရုံ၊ ရာဇဂိရိတော်

လေးပါးသိမှ ရောက်နိုင်ကြ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲဒုက္ခတို့ကို သိမြင်ကြသည်ဖြစ်၍ ထိုသံသရာဝဋ်ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်လို ကြပေသည်။ လွတ်မြောက်ရာနိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်လိုကြပေသည်။ ထိုနိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်လိုကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့သန္တာန် ၌ သိရမည့်တရား၊ ပယ်ရမည့်တရား၊ ပွားရမည့်တရား၊ ရောက်သွား ရမည့်တရားတို့ကို သိထားကြမှသာ မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာသို့ ရောက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ကာ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာသို့ ရောက်လိုကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ သိထားရမည့် တရား(၄) ပါးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

တရား(၄)ပါးမှာ -

- ၁။ ပရိညေယျဓမ္မ = ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သောတရား၊
- ၂။ ပဟာတဗ္ဗဓမ္မ = ပယ်အပ်သောတရား၊
- ၃။ ဘာဝေတဗ္ဗဓမ္မ = ပွားများအပ်သောတရား၊
- ၄။ သန္တိကာတဗ္ဗဓမ္မ = မျက်မှောက်ပြုအပ်သောတရားဟူ၍ (၄)ပါး ဖြစ်ပေသည်။

၁။ ပရိညေယျဓမ္မ = ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သောတရားဟူသည်-

မိမိတို့သန္တာန်၊ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ ရှိနေကြသော ရုပ် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ သညာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဟူ၍ (၅)ပါးရှိကြပေသည်။ ထိုဥပါဒါနက္ခန္ဓာ(၅)ပါးတို့သည် ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သောတရားတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

ထိုဥပါဒါနက္ခန္ဓာ(၅)ပါးတို့သည် မျက်စိအကြည်၊ နားအကြည်၊ နှာခေါင်းအကြည်၊ လျှာအကြည်၊ ကိုယ်အကြည်၊ မနောအကြည်ဟူသော အကြည်ဓာတ်(၆)ပါးတို့၌ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ သဘောဓမ္မာရုံဟူသော အာရုံ(၆)ပါးတို့က လာတိုက်သော အခါ မြင်ဆဲခဏ၊ ကြားဆဲခဏ၊ နံဆဲခဏ၊ စားဆဲခဏ၊ တွေ့ထိဆဲခဏ၊ ကြံစည်စိတ်ကူးဆဲခဏတို့၌ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏။

မြင်ဆဲခဏ၌ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ(၅)ပါးဖြစ်ပုံ

- ၁။ မြင်ဆဲခဏ၌ မျက်စိအကြည်နှင့် အဆင်းက ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊
- ၂။ မြင်လိုကောင်းတာ မကောင်းတာက ဝေဒနာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊
- ၃။ မြင်ရတာကို မှတ်သားတာက သညာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊
- ၄။ မြင်ရအောင် ကြောင့်ကြစိုက်တာ နှလုံးသွင်းတာက သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊
- ၅။ မြင်သိရုံမျှသဘောက ဝိညာဏ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဟူ၍ (၅)ပါးတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

ဤဥပါဒါနက္ခန္ဓာ(၅)ပါးတို့သည် မြင်ဆဲခဏ၌ ပိုင်းခြား၍ သိရမည့်တရားတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဝိပဿနာတရားရှုမှတ်သောအခါများ၌ သိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

လေးပါးသီမှ ရောက်နိုင်ကြ

ကြားဆဲခဏ၊ နံဆဲခဏ၊ စားဆဲခဏ၊ တွေ့ထိဆဲခဏ၊ စိတ် ကူးကြံစည်ဆဲခဏတို့၌လည်း မြင်ဆဲခဏ၌ကဲ့သို့ပင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ(၅) ပါးစီသောတရားတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုဥပါဒါနက္ခန္ဓာ(၅)ပါး တရား တို့သည် အသီးသီး ပိုင်းခြား၍ သီရမည့်တရားတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဝိပဿနာတရားရှုမှတ်သောအခါတို့၌ သိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

၂။ ပဟာတဗ္ဗမ္မေ = ပယ်အပ်သောတရားဟူသည် -

သံသရာဝင်ဆင်းရဲဒုက္ခတို့၏ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ရာ အကြောင်းရင်း (မူလ)ဖြစ်သည့် အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာ တရားနှစ်ပါးတို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

အဝိဇ္ဇာမြစ်ပုံ

အဝိဇ္ဇာဟူသည် မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ ထိသိ တိုင်း၊ ကြံသိတိုင်း ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်၊ ကုန်ပျက်ခြင်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက် နေသည့် ဆင်းရဲများကို မသိသောကြောင့် မြဲသည်၊ ချမ်းသာသည်၊ ကောင်းသည်ဟု အမှားကိုသိနေခြင်း မောဟပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာဖြင့် အဝိဇ္ဇာကို ပယ်ပုံ

ဝိပဿနာရှုမှတ်၍ အပျက်ကိုမြင်သော ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက် လာသောအခါ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ ထိတိုင်း၊ ကြံစည်တိုင်းတို့၌ မြင်တယ်၊ ကြားတယ်၊ နံတယ်၊ စားတယ်၊ ထိတယ်၊ ကြံစည်တယ်ဟု ရှုမှတ်လိုက်သည်ရှိသော် မှတ်စရာအာရုံနှင့်မှတ်သိ စိတ် နှစ်မျိုးလုံး ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားသည်တို့ကို မြင်ရသောကြောင့် မမြဲခြင်း အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခ၊ အစိုးမရခြင်း အနတ္တတို့သာ ဖြစ်ကြပေသည်ဟု အမှန်အတိုင်း သိသွားသောကြောင့် အဝိဇ္ဇာမဖြစ် တော့ပေ။ ယင်းကဲ့သို့ မဖြစ်ခြင်းသည် ဝိပဿနာဖြင့် အဝိဇ္ဇာကို ပယ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

တဏှာမြစ်ပုံ

တဏှာဟူသည် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ အာရုံများနှင့် ကြံစည်အပ်သော အာရုံအမျိုးမျိုးတို့၌ သာယာဖွယ်ချမ်းသာ ဟုထင်ကာ လိုချင်တပ်မက်ခြင်း လောဘပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာဖြင့် တဏှာကို ပယ်ပုံ

ဝိပဿနာရှုမှတ်၍ ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်လာသောအခါ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ အာရုံများနှင့် ကြံစည်အပ်သော အာရုံအမျိုးမျိုးတို့ကို မြင်တယ်၊ ကြားတယ်၊ နံတယ်၊ စားတယ်၊ ထိတယ်၊ ကြံစည်တယ်ဟု ရှုမှတ်လိုက်သည်ရှိသော် မှတ်စရာအာရုံနှင့်မှတ်သိစိတ် နှစ်မျိုးလုံး ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားသည်များကို မြင်ရသောကြောင့် ကုန်ပျက်ခြင်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်နေသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများသာ ဖြစ်ပေသည် ဟု သိမြင်သွားသောကြောင့် တပ်မက်ခြင်း တဏှာမဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ယင်းကဲ့သို့ မဖြစ်ခြင်းသည် ဝိပဿနာဖြင့် တဏှာကို ပယ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ ဘာဝေတဗ္ဗဓမ္မ = ပွားများအပ်သောတရားဟူသည် -

အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာ အရင်းခံရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်ဖို့ရာ ပွားများအပ်သော သမထနှင့်ဝိပဿနာတရားတို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

သမထသည် အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာ အရင်းခံရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ငြိမ်းစေသည်။ ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်အားဖြင့် ဝေးကွာသွားရအောင်သာ ပယ်နိုင်ပေသည်။ အပြီးတိုင် မပယ်နိုင်ပေ။

ထေးပါးသိမှ ရောက်နိုင်ကြ

ဝိပဿနာသည် အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာ အရင်းခံရှိသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို တဒင်္ဂပဟာန်အားဖြင့် မှတ်ချက်တိုင်း မှတ်ချက်တိုင်း ပယ်နိုင်ပေသည်။

ဝိပဿနာဉာဏ်များ ရင့်ကျက်အားရှိ ပြည့်စုံလာသောအခါ မဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ မဂ်ဉာဏ်သည် အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာ အရင်းခံရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို သမုစ္ဆေဒပဟာန်အားဖြင့် အကြွင်းမဲ့ အပြီးတိုင် ပယ်နိုင်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာ အရင်းခံရှိသော အကုသိုလ်တရား တို့ကို အပြီးတိုင် ပယ်လိုကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မဂ်ဉာဏ်၏ တည် ရာဖြစ်သည့် ဝိပဿနာတရားကို ပွားများအားထုတ်ကြရပေသည်။

၄။ သစ္စိကာတဗ္ဗဓမ္မ = မျက်မှောက်ပြုအပ်သောတရားဟူသည် -

မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုအပ်သော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာတရားပင် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းနိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ဆိုက်ရောက် ဖို့ရာမှာ မဂ်ဉာဏ်၏ တည်ရာဖြစ်သည့် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ် ကြရပေသည်။ မဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ဆိုက်ရောက်ကာ မျက်မှောက်ပြုကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သမထကို အခြေခံ၍ ဖြစ်ခိုက်ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ပွားများခြင်းဟူသော ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ပရိညေယျ = ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ(၅)ပါးကို ပိုင်းခြား၍ သိခြင်းကိစ္စ၊ ပဟာ တဗ္ဗ = အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာကို ပယ်ခြင်းကိစ္စ၊ သစ္စိကာတဗ္ဗ = နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာသို့ ဆိုက်ရောက် မျက်မှောက်ပြုခြင်းကိစ္စတို့ကို ပြီးမြောက်သွား စေနိုင်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်ဘုရား၏ ၁၃၅၄-ခုနှစ် သြဝါဒကထာ

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့၏ နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးများ၌ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သြဝါဒစကား ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ယခုနှစ် နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေး၌လည်း သြဝါဒစကား အတိုချုပ် ပြောကြားပါမည်။

ယခု နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးသို့ ရောက်ရှိလာကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရိပ်သာတိုးတက်ကြီးပွားအောင် ဆောင်ရွက်လိုကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ဆောင်ရွက်နေကြသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြပေသည်။

ရိပ်သာတိုးတက်ကြီးပွားအောင် ဆောင်ရွက်ကြမည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့မှာ တိုးတက်ကြီးပွားကြောင်းတရားများ ရှိနေမှသာ အရှည်သဖြင့် တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ရိပ်သာတိုးတက်ကြီးပွားအောင် ဆောင်ရွက်ကြမည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ရှိနေ ပြည့်စုံနေကြရမည့် တိုးတက်ကြီးပွားကြောင်းတရားများမှာ -

- ၁။ မေတ္တာ = အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသောအားဖြင့် ချစ်ခင်ခြင်း။
- ၂။ ကရုဏာ = ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ ဒုက္ခသည်များကို သနားခြင်း။
- ၃။ မုဒိတာ = ကိုယ့်ထက်ပြည့်စုံသူများကို ကြည်ညို၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်း။
- ၄။ ဥပေက္ခာ = ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူနှင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူများ အပေါ်၌ လျစ်လျူရှု၍ မိမိစိတ်ကို အညီအမျှထားခြင်းဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးတို့ ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ဆောင်ရွက်လိုကြသော သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ အဖွဲ့သူအဖွဲ့သား ဒကာ၊ ဒကာမတို့သည် ဤဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ရှေးကလည်း ဤဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြလိုပင် ယခုလိုအခြေအနေမျိုးရောက်အောင် သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ တိုးတက်ကြီးပွားနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

နောင်အနာဂတ်ကာလမှာ ဆောင်ရွက်ကြမည့် သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ အဖွဲ့သူအဖွဲ့သား ဒကာ၊ ဒကာမများတို့သည် ဤမေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးကို အမြဲတမ်း လက်ကိုင်ထား၍ ဆောင်ရွက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါး လက်ကိုင်ထားခြင်းမရှိကြပါက မည်ကဲ့သို့ပင် တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ဆောင်ရွက်ကြခြင်းသော်လည်း မိမိတို့ရိပ်သာ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်သွားကြမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ အဖွဲ့သူအဖွဲ့သား ဒကာ၊ ဒကာမများတို့သည်

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်ဘုရား၏ ဩဝါဒ ၁၆၃

ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးကို အမြဲလက်ကိုင်ပြုလျက် ရှေ့ထားကာ ဆောင်ရွက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

၁။ မေတ္တာရှေ့ထား၍ ဆောင်ရွက်ပုံ

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ အဖွဲ့သူအဖွဲ့သား ဒကာ၊ ဒကာမများတို့သည် မိမိတို့ရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိလာကြသော ရဟန်းရှင်လူ ယောဂီများကို ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိရေးကိုသာ အမြဲတမ်းရှေးရှု၍ ချမ်းသာစေခြင်း မေတ္တာရှေ့ထားကာ ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ မိမိတို့ရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိလာကြသော အလှူရှင်များကိုလည်း ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ကုသိုလ်ရရှိရေးကို အမြဲတမ်းရှေးရှု၍ မေတ္တာရှေ့ထားကာ ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

၂။ ကရုဏာရှေ့ထား၍ ဆောင်ရွက်ပုံ

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ အဖွဲ့သူအဖွဲ့သား ဒကာ၊ ဒကာမများတို့သည် မိမိတို့ရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိလာကြသော ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသည့် ရဟန်းရှင်လူ ယောဂီများ၏ တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိရေးကို အမြဲတမ်းရှေးရှု၍ သနားခြင်း ကရုဏာရှေ့ထားကာ ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ မိမိတို့ရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိလာကြသော သဒ္ဓါတရားထက်သန်၍ ပစ္စည်းအခြေခံနည်းပါးသဖြင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသော အလှူရှင်များကိုလည်း ကုသိုလ်ရရှိရေးကို အမြဲတမ်းရှေးရှု၍ သနားခြင်း ကရုဏာရှေ့ထားကာ ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ မုဒိတာရှေ့ထား၍ ဆောင်ရွက်ပုံ

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ အဖွဲ့သူအဖွဲ့သား ဒကာ၊ ဒကာမများတို့သည် မိမိတို့ရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိလာကြသော ပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာကြသည့် ရဟန်းရှင်လူ ယောဂီများ၏ တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိရေးကို

အမြဲတမ်းရှေးရှု၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မုဒိတာရှေ့ထားကာ ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ မိမိတို့ရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိလာကြသော ပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာကြသည့် အလှူရှင်များကိုလည်း ကုသိုလ်ရရှိရေးကို အမြဲတမ်းရှေးရှု၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မုဒိတာရှေ့ထားကာ ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

၄။ ဥပေက္ခာရှေ့ထား၍ ဆောင်ရွက်ပုံ

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပ်သာ အဖွဲ့သူအဖွဲ့သား ဒကာ၊ ဒကာမများတို့သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ ရဟန်းရှင်လူ ယောဂီများနှင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာသူ ရဟန်းရှင်လူ ယောဂီများ ရောက်ရှိလာကြသည့်အခါ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသော အလှူရှင်များနှင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာကြသော အလှူရှင်များ ရောက်ရှိလာကြသည့်အခါတို့၌ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှု၊ ပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတို့ကို လျစ်လျူရှုခြင်း ဥပေက္ခာရှေ့ထား၍ အညီအမျှဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

၁။ ကိုယ်နှင့်တူလျှင် မေတ္တာရှေ့ထားရပုံ

မိမိတို့ရိပ်သာသို့ မိမိတို့နှင့် တန်းတူပုဂ္ဂိုလ်များ ရောက်ရှိလာသောအခါ မိမိတို့သန္တာန်၌ မေတ္တာဓာတ်မရှိခဲ့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ဂုဏ်ပြိုင်ခြင်း(မာန) တရားဆိုးများ ဝင်ရောက်လာတတ်ကြပေသည်။ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့နှင့် တန်းတူပုဂ္ဂိုလ်များ ရောက်ရှိလာသောအခါ ရောက်လာသည်ဟု ကြားသည်၊ မြင်သည်နှင့် မိမိတို့ရိပ်သာသို့ ရောက်လာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာပါစေ၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်များကင်းပါစေဟု ရှေးဦးစွာ မေတ္တာပို့လိုက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ကိုယ်မှုနုတ်မှုတို့ဖြင့်လည်း ချမ်းသာအောင်ပင် ပြုလုပ်ပေး၊ ပြောဆိုပေးရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ကိုယ်နှင့်တူလျှင်၊ မေတ္တာယှဉ်၊
 စိတ်တွင်ထားရမည်။
 ကိုယ်နှင့်တူလျှင်၊ မေတ္တာပင်၊
 သက်ဝင်ပြုရမည်။
 ကိုယ်နှင့်တူလျှင်၊ မေတ္တာပင်၊
 သက်ဝင်ပြောရမည်။

၂။ ကိုယ့်အောက်နိမ့်လျှင် ကရုဏာရှေ့ထားရပုံ

မိမိတို့ရိပ်သာသို့ မိမိတို့အောက် ဆင်းရဲနွမ်းပါးနိမ့်ကျသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ရောက်ရှိလာသောအခါ မိမိတို့သန္တာန်၌ သနားခြင်း ကရုဏာ ဓာတ်ခံမရှိခဲ့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို နှိမ်ထားလိုခြင်း(ဝိဟိသ) တရား ဆိုးများ ဝင်ရောက်လာတတ်ကြပေသည်။ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့အောက် ဆင်းရဲနွမ်းပါးနိမ့်ကျသောပုဂ္ဂိုလ်များ ရောက် လာသည့်အခါ ရောက်လာသည်ဟု ကြားသည်၊ မြင်သည်နှင့် မိမိတို့ ရိပ်သာသို့ ရောက်လာသော ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆင်းရဲ နွမ်းပါးခြင်းမှ အမြန်လွတ်မြောက်ပါစေဟု ရှေးဦးစွာ ကရုဏာတရား ပွားများလိုက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ကိုယ်နှုတ်တို့ဖြင့်လည်း ဆင်းရဲ နွမ်းပါးခြင်းဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်အောင် ပြုလုပ်ပေး၊ ပြောဆိုပေးကြရ မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ကိုယ့်အောက်နိမ့်လျှင်၊ ကရုဏာယှဉ်၊
 စိတ်တွင်ထားရမည်။
 ကိုယ့်အောက်နိမ့်လျှင်၊ ကရုဏာပင်၊
 သက်ဝင်ပြုရမည်။
 ကိုယ့်အောက်နိမ့်လျှင်၊ ကရုဏာပင်၊
 သက်ဝင်ပြောရမည်။

၃။ ကိုယ့်ထက်မြင့်လျှင် မုဒိတာရှေ့ထားရမည်

မိမိတို့ရိပ်သာသို့ မိမိတို့ထက် မြင့်မြတ်ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝချမ်းသာ သောပုဂ္ဂိုလ်များ ရောက်ရှိလာသောအခါ မိမိတို့သန္တာန်၌ မုဒိတာ ဓာတ်ခံမရှိခဲ့သော် ထိုပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မရှု ဆိတ် မနာလိုသော(ဣဿာ) တရားဆိုးများ ဝင်ရောက်လာတတ် ကြပေသည်။ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့ထက် မြင့် မြတ်ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝချမ်းသာသောပုဂ္ဂိုလ်များ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ရောက်ရှိလာသည်ဟု ကြားသည်၊ မြင်သည်နှင့် မိမိတို့ရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိလာသော မြင့်မြတ်ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ၏ချမ်းသာ၌ တည်မြဲတိုင်းမှာ တည်နိုင်ပါစေဟု ရှေးဦးစွာ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ မုဒိတာတရားကို ပွားများလိုက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ကိုယ်မှုနုတ်မှုတို့ဖြင့်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ပြုံးပေး၊ ပြောပေး ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ကိုယ့်ထက်မြင့်လျှင်၊ မုဒိတာယှဉ်၊
စိတ်တွင်ထားရမည်။
ကိုယ့်ထက်မြင့်လျှင်၊ မုဒိတာပင်၊
သက်ဝင်ပြုရမည်။
ကိုယ့်ထက်မြင့်လျှင်၊ မုဒိတာပင်၊
သက်ဝင်ပြောရမည်။

၄။ ဥပေက္ခာရှေ့ထားရမည်

မိမိတို့ရိပ်သာသို့ မြင့်မြတ်ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝချမ်းသာသောပုဂ္ဂိုလ်၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရောက်ရှိလာကြသည့်အခါ ကြွယ်ဝချမ်း သာသောပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် ချမ်းသာကြောင်းများကို ဆောင်ရွက်ပေး၍ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် မဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သော် ချစ်ခင်

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်ဘုရား၏ သြဝါဒ ၁၆၇

ခြင်းကြောင့် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း(ဆန္ဒဂတိ)၊ မချစ်ခင်ခြင်းကြောင့် မဆောင်ရွက်ပေးခြင်း(ဒေါသာဂတိ) တရားဆိုးများ ဝင်ရောက်လာ တတ်ကြပေသည်။ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့ရိပ်သာသို့ မြင့်မြတ်ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ၊ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူများ ရောက်ရှိလာသောအခါ ရောက်လာသည်ဟု ကြားသည်၊ မြင်သည်နှင့် မြင့်မြတ်ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတို့သည် သူတို့၏ အတိတ်ဘဝများက ပြုလုပ်ထားကြသည့် ကောင်းမှုကုသိုလ် ကံတို့၏ အနည်းနှင့်အများတို့ ကွာခြား၍ မြင့်မြတ်ကြွယ်ဝချမ်းသာ ခြင်းနှင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းများ ဖြစ်နေကြပေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ တို့သည် ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ဖြစ်ကြပေသည်ဟု ချမ်းသာသူ၊ ဆင်းရဲသူနှစ်ဦးစို့၏အပေါ်၌ ရှေးဦးစွာ လျစ်လျူရှုခြင်း ဥပေက္ခာပွား များလိုက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ဆင်းရဲချမ်းသာ၊ ဤနှစ်ဖြာ၊
ကံသာကြောင်းရင်းဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးကို လက်ကိုင်ထား၍ ဆောင် ရွက်နိုင်ကြပါက မိမိတို့ရိပ်သာ အစဉ်တိုးတက်ကြီးပွားနိုင်မည့် အကြောင်းကို နာကြားရသဖြင့် နာကြားရသောအတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်တို့ကိုလည်း လွယ်ကူသောအကျင့်ဖြင့် လျင်မြန် စွာဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါဘုရား။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

အိပ်မက်အကြောင်း သိကောင်းစရာ

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မှတစ်ပါး အားလုံးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အိပ်မက်ကို (အနည်းနှင့်အများ) မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ မြင်မက်ကြသောအခါ မိမိတို့မြင်မက်သောအိပ်မက်သည် ကောင်းကျိုးများ ဖြစ်လာမည့် အိပ်မက်ဖြစ်ပေသည်၊ မကောင်းကျိုး မကောင်းသော အပြစ်ဒဏ်များ ဖြစ်လာမည့် အိပ်မက်ဖြစ်ပေသည်၊ မြင်မက်သည့် အတိုင်း မှန်သည်၊ မမှန်သည် စသည်များကို သိလိုကြပေသည်။

ဤကဲ့သို့ သိလိုကြသောကြောင့် ကြီးကဲသူ၊ ဗဟုသုတရှိကြသောသူတို့ကို မေးမြန်းကြရကုန်၏။ ကြီးကဲသူ၊ ဗဟုသုတရှိကြသူတို့ကလည်း မိမိတို့ တွေ့ဖူး၊ ကြုံဖူး၊ လေ့လာခဲ့ဖူးသည့်အလျောက် ပြောကြား၊ ဖြေကြားကြပေသည်။ မေးမြန်းကြသူများ သဘောကျအောင်သာ ဖြေကြားကြပေသည်။ ဤအိပ်မက်မျိုးက ကောင်းကျိုးပေးသည်၊ ဤအိပ်မက်မျိုးက ဆိုးကျိုးပေးသည်၊ ဤအိပ်မက်မျိုးက မမှန်၊ ဤအိပ်မက်မျိုးက မှန်သည်ဟု အတိအကျ ဖြေကြားနိုင်သူတို့မှာ အလွန်ပင် နည်းပါးကြပေသည်။

ယင်းအိပ်မက်အမျိုးမျိုးတို့ကို သိနိုင်ဖို့ရာ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် မြင်မက်သည့် အိပ်မက်ကြီး(၅)မျိုးကို အကြောင်း

အိပ်မက်အကြောင်း သိကောင်းစရာ

ပြု၍ အိပ်မက်ခြင်း၏ အကြောင်း(၄)ပါးနှင့်တကွ အိပ်မက်များ၏ အကျိုး အပြစ်၊ မှန် မမှန်၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ် အဗျာကတဖြစ်ပုံ၊ အကျိုးပေးနိုင်ပုံ၊ အကျိုးမပေးနိုင်ပုံ စသည်များကို အဋ္ဌကထာဆရာ များက ဖွင့်ပြထားကြပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် မြင်မက်သော အိပ်မက်ကြီး

(၅)မျိုးမှာ -

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် မဟာသက္ကရာဇ် (၁၀၃)ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း(၁၄)ရက်နေ့ ည၉၌ ထူးခြားသော အိပ်မက်ကြီး(၅)မျိုးကို မြင်မက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

- ၁။ မဟာပထဝီမြေကြီးတစ်ခုလုံးကို မြတ်သောအိပ်ရာပြု၍ အိပ်စက်ခြင်း၊
- ၂။ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးကို ခေါင်းအုံးပြု၍ အိပ်စက်ခြင်း၊
- ၃။ အရှေ့သမုဒ္ဒရာ(စကြဝဠာ)နှုတ်ခမ်း၌ လက်ဝဲလက်တော်ကို တင်ထား၍ အိပ်စက်ခြင်း၊
- ၄။ အနောက်သမုဒ္ဒရာ(စကြဝဠာ)နှုတ်ခမ်း၌ လက်ယာလက်တော်ကို တင်ထား၍ အိပ်စက်ခြင်း၊
- ၅။ ခြေတော်နှစ်ဖက်အစုံကို တောင်သမုဒ္ဒရာ(စကြဝဠာ)နှုတ်ခမ်း၌ တင်ထား၍ အိပ်စက်ခြင်းဟူသော အိပ်မက်ကြီး(၅)မျိုးကို မြင်မက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

(အံ- ၂/၂၀၉)

အိပ်မက်ခြင်း၏ အကြောင်း(၄)ပါး

အိပ်မက်မြင်မက်ခြင်း၏ အကြောင်းတို့သည် (၄)ပါးရှိကြပေသည်ဟု အဋ္ဌကထာဆရာများ ဖွင့်ပြကြပေသည်။

- ၁။ ဓာတုက္ခောဘတော = ဓာတ်ချောက်ချားခြင်းကြောင့် အိပ်မက်ခြင်း။
- ၂။ အနဘူတ ပုပ္ဖတော = ရှေးက လေ့ကျက်ခံစားခဲ့ဖူးသောကြောင့် အိပ်မက်ခြင်း။
- ၃။ ဒေဝတောပသံဟာရတော = နတ်တို့၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ဖြင့် ဆောင်ပြသောကြောင့် အိပ်မက်ခြင်း။
- ၄။ ပုပ္ဖနိမိတ္တတော = ဖြစ်လာမည့် ပုပ္ဖနိမိတ်ကြောင့် အိပ်မက်ခြင်းဟူ၍ (၄)ပါးဖြစ်ပေသည်။

၁။ ဓာတ်များချောက်ချားခြင်းကြောင့် အိပ်မက်ခြင်းဟူသည် - သည်းခြေစသော ဓာတ်ချောက်ချားခြင်းကြောင့် အိပ်မက်မြင်မက်သောသူတို့သည် အထူးထူးအပြားပြား ကြောက်လန့်ဖွယ်များကို မြင်မက်ကြရကုန်၏။ တောင်ကုန်းပေါ်မှ တောင်အောက်သို့ လိမ့်ကျရသကဲ့သို့၊ ကောင်းကင်၌ ပျံဝဲလျက် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်သွားနေရသကဲ့သို့၊ ဆင်ဆိုး၊ မြင်းဆိုး၊ ခြင်္သေ့၊ သစ်၊ ကျား၊ သားရဲဆိုးတို့က မိမိနောက်က လိုက်နေသကဲ့သို့၊ လူဆိုးများက မိမိကို လိုက်ဖမ်းနေသကဲ့သို့ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာများကို မြင်မက်သော အိပ်မက်မျိုးဖြစ်ပေသည်။

အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ အလွန်ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော အိပ်မက်ဆိုးများကို မြင်မက်ကြပေသည်။ ဘီလူးလိုအကောင်ကြီးများက၊ သရဲတစ္ဆေလိုအကောင်ကြီးများက အတင်းလာဆွဲနေသလို၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တက်၍ ဖိထားသလို၊ လည်ပင်းကို ညှစ်ထားသလို စသည်ဖြင့် မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ ကြောက်လန့်၍ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားသော်လည်း လှုပ်ရှား၍မရ၊ ကြောက်လန့်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို

အိပ်မက်အကြောင်း သိကောင်းစရာ

အသံဖြင့်ခေါ်ကာ အကူအညီတောင်းပါသော်လည်း အသံထွက်အောင် ပြော၍မရ၊ အော်ဟစ်၍မရဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်ကြောက်လန့်၍ အစွမ်းကုန် အော်မိသော ကြောင့် ကြောက်လန့်ဖွယ် အသံကြီးများ ထွက်သွားတတ်ပေသည်။ အနီးအနား၌ရှိကြသော လူများက သွားကိုင်း သွားလှုပ်၍ နိုးလိုက်မှ ပြေပျောက်သွားတတ်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းများကို ဘီလူး စီးသည်ဟု ပြောတတ်ကြပေသည်။ အမှန်စင်စစ်မှာ ဓာတ်ချောက်ချား ခြင်းကြောင့် မြင်မက်သော အိပ်မက်ဆိုးများပင် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းဓာတ်ချောက်ချားခြင်းတို့သည် မိမိခန္ဓာကိုယ်နှင့် မသင့်တင့် မမျှတသော စားသောက်ဖွယ် အာဟာရတို့ကို မှီဝဲစားသောက်မိသော ကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်ကြပေသည်။ မိမိခန္ဓာကိုယ်နှင့် မသင့်တင့် သော ဆေးများကို မှီဝဲစားသောက်မိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ် ကြပေသည်။ မညီညွတ် မမျှတသော အိပ်ရာနေရာတို့၌ အိပ်မိသော ကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်ကြပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဓာတ်ချောက်ချားခြင်းကြောင့် မြင်မက်သော အိပ် မက်မျိုးသည် မိမိတို့ မြင်မက်သည့်အတိုင်း နောင်အခါ ကြောက် လန့်ဖွယ်ရာများ မဖြစ်လာနိုင်သောကြောင့် မမှန်ကန်သော အိပ်မက် မျိုးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဓာတ်ချောက်ချားခြင်းကြောင့် အိပ်မက်ဆိုးများ မြင်မက်တတ် ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးအချိန်တွင် ကြေကျက်ခဲ သော အစာကြမ်းများကို စားသောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သင့်ကြပေ သည်။ အလွန်အာနိသင်ထက်မြက်သော ဆေးများကို စားခြင်းမှလည်း ရှောင်ကြဉ်သင့်ကြပေသည်။ မသန့်မရှင်း မညီမညွတ် ဖြစ်နေသည့် အိပ်ရာနေရာတို့၌ အိပ်ခြင်းမှလည်း ရှောင်ကြဉ်သင့်ကြပေသည်။

၂။ ရှေးက လေ့ကျက်ဖူး ခံစားခဲ့ဖူးသောကြောင့် အိပ်မက်ခြင်းဟူသည် - မိမိတို့ ရှေးက မြင်ခဲ့ဖူးသည့် လှပတင့်တယ်သော သာယာဖွယ် အဆင်းအမျိုးမျိုး၊ မတင့်တယ် ကြောက်လန့်ဖွယ် ဖြစ်သော အဆင်းအမျိုးမျိုး၊ ကြားခဲ့ဖူးသော ကောင်းသောအသံ၊ မကောင်းသော အသံအမျိုးမျိုး၊ စားသောက်ခဲ့ဖူးသော အရသာ အမျိုးမျိုး စသည်တို့ကို အိပ်မက်ထဲတွင် ပြန်၍ မြင်ရ၊ ကြားရ၊ စားသောက်ရသကဲ့သို့ မြင်မက်သော အိပ်မက်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

တရားဟော တရားပြ ဓမ္မကထိကဆရာတော်၊ တရားပြ ဆရာတော်တို့သည် တရားဟော တရားပြခြင်း အလေ့အကျင့်များခဲ့သော ကြောင့် အိပ်မက်ထဲတွင် တရားဟော တရားပြနေသည်ကို မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ စာချဆရာတော်များကလည်း အိပ်မက်ထဲတွင် တပည့်များကို စာပေပို့ချပေးနေရသည်ကို မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ တရားနာလေ့ရှိကြသောသူတို့ကလည်း အိပ်မက်ထဲတွင် တရားနာနေရသည်ကို မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ ဤအိပ်မက်မျိုးသည် ရှေးက လေ့ကျက်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် မြင်မက်သော အိပ်မက်မျိုးပင် ဖြစ်ပေသည်။

တန်ခိုးကြီးဘုရားများသို့ အကြိမ်ကြိမ်သွားရောက်၍ ဖူးမြင်ကြသောသူတို့သည်လည်း နောင်သောအခါ အိပ်မက်ထဲတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားများကို ပြန်လည်ဖူးမြင်နေရသည်ကို မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ ရုံးများ၊ အလုပ်ရုံများတို့၌ စိတ်ဝင်စားစွာ လုပ်ခဲ့ဖူးကြသောသူတို့ကလည်း အိပ်မက်ထဲတွင် အလုပ်များ လုပ်ကိုင်နေရသည်ကို မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမတို့ကလည်း အိပ်မက်ထဲတွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို စာများ သင်ပြပေးနေရသည်ကို မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ ကုန်ပစ္စည်းအရောင်းအဝယ်၊ ရတနာအရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သူတို့ကလည်း အိပ်မက်ထဲတွင် အရောင်း

အိပ်မက်အကြောင်း သိကောင်းစရာ

အဝယ်များ ပြုလုပ်နေရသည်ကို မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ ရှေးက လေ့ကျက်ခဲ့စားခဲ့ဖူးသောကြောင့် မြင်မက်သော အိပ်မက်မျိုးပင် ဖြစ်ပေသည်။

မုဆိုးတံငါအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးကြသောသူတို့ကလည်း အိပ်မက်ထဲတွင် သားကောင်များ၊ ငါးများကို သတ်ဖြတ်နေရသည်ကို မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ ခိုးယူလုယက်၍ အသက်မွေးကြသောသူတို့ကလည်း အိပ်မက်ထဲတွင် ခိုးယူလုယက်နေရသည်ကို မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ သူတစ်ပါးသားမယားတို့ကို ဖျက်ဆီးလွန်ကျူးလေ့ရှိကြသောသူတို့ကလည်း အိပ်မက်ထဲတွင် ဖျက်ဆီးလွန်ကျူးနေရသည်ကို မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ အတုအယောင်ပစ္စည်းများ လိမ်ညှာပြုလုပ်၍ အသက်မွေးကြသောသူတို့ကလည်း အိပ်မက်ထဲတွင် အတုအယောင်လိမ်ညှာပြုလုပ်နေရသည်ကို မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ အရက်သေစာ၊ မူးယစ်ဆေးဝါး သောက်စားသူတို့ကလည်း အိပ်မက်ထဲတွင် အရက်သေစာ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးများ သောက်စားနေရသည်ကို မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ ရှေးက လေ့ကျက်ခဲ့စားခဲ့ဖူးသောကြောင့် မြင်မက်သော အိပ်မက်မျိုးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤအိပ်မက်မျိုးတို့သည် ရှေးက လေ့ကျက်ခဲ့စားခဲ့ဖူးသော အာရုံအမျိုးမျိုးတို့ကို ကြံစည်စိတ်ကူးယဉ်ကာ ပြန်သတိရနေကြသကဲ့သို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြင်မက်သည့်အတိုင်း နောင်အခါ ပြန်မဖြစ်နိုင်ကြသောကြောင့် မမှန်ကန်သော အိပ်မက်မျိုးများပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

၃။ နတ်တို့၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ဖြင့် ဆောင်ပြသောကြောင့် အိပ်မက်ခြင်းဟူသည် - နတ်များက ချစ်ခင်၍ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသောကြောင့် ကောင်းကျိုးများရစေရန်အတွက် အာရုံ

အမျိုးမျိုးတို့ကို နတ်တို့၏အာနုဘော်ဖြင့် ဆောင်ပြု၍ မြင်မက်
စေကြကုန်၏။ နတ်များကမုန်း၍ အကျိုးစီးပွားကို မလိုလား
သောကြောင့် မကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးများရစေရန်အတွက် အာရုံ
အမျိုးမျိုးတို့ကို နတ်တို့၏အာနုဘော်ဖြင့် ဆောင်ပြု၍ မြင်မက်
စေကြကုန်၏။ ဤကဲ့သို့ နတ်တို့က မြင်မက်စေသော အိပ်မက်
မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

နတ်များက ချစ်ခင်ကြ၍ အကျိုးရှိရာရှိကြောင်းများကို အိပ်
မက်ထဲတွင် မြင်မက်စေ၍ ညွှန်ပြပေးသဖြင့် ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ပြု
လုပ်ကြသောကြောင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာများ ရကြသည်များလည်း
ရှိကြပေသည်။ နတ်များက သူတို့၏ ဗိမာန်၊ သစ်ပင်စသော အဆောက်
အအုံများကို ဖျက်ဆီးသောကြောင့် အမျက်ထွက်ကာ မုန်း၍ အကျိုးမဲ့
များဖြစ်အောင် မြင်မက်စေကြပြီးလျှင် မကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးများကို
ရရှိစေကြကုန်၏။

နတ်တို့ပေးသောအိပ်မက်ဖြင့် အကျိုးမဲ့ဖြစ်ရလှ

ရှေးအခါက သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် ရောဟနအရပ်၊ နာဂကျောင်း၌
နေထိုင်သော မထေရ်ကြီးတစ်ပါး ရှိခဲ့လေသည်။ ထိုမထေရ်ကြီးသည်
ရဟန်းသံဃာများကို မပန်ကြားဘဲ ကံ့ကော်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲ
စေ၏။ ကံ့ကော်ပင်စောင့် ရုက္ခစိုးနတ်သည် အမျက်ထွက်ကာ မထေရ်
ကြီး၏ အကျိုးမဲ့များဖြစ်အောင် အိပ်မက်ကို မြင်မက်စေခဲ့ပေသည်။

ကံ့ကော်ပင်စောင့် ရုက္ခစိုးနတ်သည် ပထမအကြိမ် မထေရ်ကြီး
အား မှန်ကန်သောအိပ်မက်ကို မြင်မက်စေ၍ မထေရ်ကြီးကို ယုံကြည်
အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ပေသည်။ ဒုတိယအကြိမ် မြင်မက်စေရာတွင် မထေရ်
ကြီး၏ အကျိုးမဲ့အောင် လှည့်ပတ်၍ မြင်မက်စေခဲ့ပေသည်။

အိပ်မက်အကြောင်း သိကောင်းစရာ

ဒုတိယအကြိမ် မြင်မက်စေသောအိပ်မက်မှာ - “ဤနေ့မှ နောက်(၇)ရက်မြောက်၌ အရှင်ဘုရား၏ ဒကာတော်မင်းကြီး နတ်ရွာစံ(ကွယ်လွန်)လိမ့်မည်”ဟု ပြောကြားလေ၏။ မထေရ်ကြီးသည် အိပ်မက်တွင် မြင်မက်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကာ နန်းတွင်းသူများကို ပြောကြားလေ၏။ နန်းတွင်းသူတို့သည် ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မင်းကြီးအတွက် သောကများဖြစ်၍ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးကြလေ၏။

မင်းကြီးက ငိုကြွေးရခြင်း၏အကြောင်းကို မေးသောအခါ ယနေ့မှ နောက်(၇)ရက်မြောက်တွင် မင်းကြီးနတ်ရွာစံ(ကွယ်လွန်)လိမ့်မည်ဟူ၍ မထေရ်ကြီးပြောသောစကားကြောင့် ငိုကြွေးကြရပါသည်ဟု နန်းတွင်းသူများက လျှောက်တင်ပြောကြားကြလေ၏။

မင်းကြီးသည် ရက်တို့ကိုရေတွက်လျက် နတ်ရွာစံရမည့်အရေးကို စောင့်၍ကြည့်နေ၏။ (၇)ရက်မြောက်သောနေ့၌ မည်သို့မျှ ဖြစ်ခြင်းမရှိ၊ အကောင်းပကတိပင် ရှိနေသောကြောင့် ဤမထေရ်ကြီးသည် အလွဲလွဲအမှားမှား ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြစ်အောင် ပြောကြားသည်ဟု ဆိုကာ မထေရ်ကြီး၏ လက်ခြေတို့ကို ဖြတ်စေ၏။ ကံ့ကော်ပင်စောင့် ရုက္ခစိုးနတ်၏ လှည့်ပတ်၍ပေးသော အိပ်မက်ကြောင့် မထေရ်ကြီး အကျိုးမဲ့ ဖြစ်ရလေ၏။

ဤအိပ်မက်မျိုး၌ နတ်များက ချစ်ခင်၍ အကျိုးလိုလားကာ မြင်မက်စေသောအိပ်မက်သည် မှန်ကန်တတ်ပေသည်။ နတ်များက မှန်း၍ အကျိုးမဲ့ကိုလိုလားကာ မြင်မက်စေသောအိပ်မက်သည် မမှန်မကန် ဖြစ်တတ်ပေသည်။

နတ်တို့ကို နေရာပြောင်းပေးပုံ

မိမိတို့၏ အဆောက်အအုံများ၊ အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်
မည့် နေရာများနှင့် မလွတ်ကင်း၍ ခုတ်လှဲရမည့်သစ်ပင်၊ ဖျက်သိမ်း
ရမည့် နတ်စင်တို့၌ နတ်များရှိနေသည်ဟု သိရ၊ ထင်ရသောအခါ
တို့၌ ထိုနတ်များကို မေတ္တာပို့၍ ဖယ်ပေးဖို့ရန် ပြောကြားကြရပေ
သည်။ နေရာအစား ပေးကြရပေသည်။

“ဤသစ်ပင်၊ ဤနတ်စင်တို့၌ မှီတင်းနေထိုင်ကြသော နှိ ...
နတ်များတို့ ... ဤသစ်ပင်များ၊ ဤနတ်စင်များမှ ထိုသစ်ပင်များ၊ ထို
နတ်စင်များသို့ ပြောင်းရွှေ့ မှီတင်းနေထိုင်ကြပါလော့” ဟု အခြားသော
သစ်ပင်၊ အခြားသောနတ်စင်များကို အစားပေးကြရပေသည်။

ပေးစရာသစ်ပင်၊ နတ်စင်များ မရှိခဲ့သော် “အသင်နတ်တို့သည်
စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတို့ထံသို့ သွားရောက်၍ နေရာတောင်း
ကြကုန်လော့။ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတို့ကလည်း ထိုနေရာမရှိကြ
သော နတ်တို့အား နေရာပေးကြပါ” ဟု ပြောကြား၍ နေရာတောင်း
ပေးကြရပေသည်။

၄။ ဖြစ်လာမည့် ပုဗ္ဗနိမိတ်ကြောင့် အိပ်မက်ခြင်းဟူသည် - ကုသိုလ်
ကံ၏ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် ကောင်းကျိုးများရရှိလာဖို့ရာ ရှေ့ပြေး
ပုဗ္ဗနိမိတ်အဖြစ်ဖြင့်လည်း မြင်မက်တတ်ပေသည်။ အကုသိုလ်
ကံ၏ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် မကောင်းကျိုး၊ မကောင်းသော အပြစ်
ဒဏ်များ ရရှိဖို့ရာ ရှေ့ပြေးပုဗ္ဗနိမိတ်အဖြစ်ဖြင့်လည်း မြင်မက်
တတ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ကောင်းကျိုး၊ မကောင်းကျိုးများ ဖြစ်
ပေါ်လာမည်ကို ရှေ့ပြေးနိမိတ်အနေဖြင့် မြင်မက်သော အိပ်မက်
မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

အိပ်မက်အကြောင်း သိကောင်းစရာ

အိပ်မက်မြင်မက်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့မှာ အတိတ်ဘဝများက ပြုခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ်ကံများလည်း ရှိခဲ့ကြပေသည်။ အကုသိုလ်ကံများလည်း ရှိခဲ့ကြပေသည်။ ယင်းကံတို့တွင် ပထမဇောကုသိုလ်စေတနာကံ၊ အကုသိုလ်စေတနာကံတို့သည် ပြုဆဲပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ အကျိုးပေးကြပေသည်။ ပြုဆဲပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ အကျိုးပေးခွင့်မရခဲ့သော် နောင်ဘဝများအတွက် အကျိုးမပေးနိုင်ကြတော့ပေ။ အဟောသိကံများ ဖြစ်သွားကြပေသည်။

(၇)ခုမြောက် သတ္တမဇော ကုသိုလ်စေတနာကံ၊ အကုသိုလ်စေတနာကံတို့သည် ဒုတိယဘဝ၌ အကျိုးပေးကြပေသည်။ ဒုတိယဘဝ၌ အကျိုးပေးခွင့်မရခဲ့သော် အကျိုးမပေးနိုင်ကြတော့ပေ။ အဟောသိကံများ ဖြစ်သွားကြပေသည်။

အလယ်ဇော ကုသိုလ်စေတနာကံ၊ အကုသိုလ်ဇောစေတနာကံ (၅)ခုတို့သည် တတိယဘဝမှစ၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့် ဘဝတိုင်အောင် အကျိုးပေးကြပေသည်။ ထိုကုသိုလ်ဇော၊ အကုသိုလ်ဇော စေတနာကံ (၂)မျိုးတို့တွင် အလယ်ဇော ကုသိုလ်စေတနာကံများက အကျိုးပေးရတော့မည့်အခါ၌ ကုသိုလ်ကံများ ပြုထားခဲ့ဖူးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အိပ်မက်ထဲတွင် ကောင်းကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ရာ ရှေ့ပြေးပုဗ္ဗနိမိတ်အဖြစ်ဖြင့် မြင်မက်လာကြပေသည်။ အကုသိုလ်စေတနာကံများက အကျိုးပေးကြရတော့မည့်အခါ၌ အကုသိုလ်ကံများ ပြုထားခဲ့ဖူးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အိပ်မက်ထဲတွင် မကောင်းကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ရာ ရှေ့ပြေးပုဗ္ဗနိမိတ်အဖြစ်ဖြင့် မြင်မက်လာကြပေသည်။

ဤအိပ်မက်မျိုးသည် ကုသိုလ်ကံကြောင့် ကောင်းကျိုးများ ရရှိမည်မှာ ကေန်စင်စစ် အမှန်ဖြစ်ပေသည်။ အကုသိုလ်ကံများကြောင့် မကောင်းကျိုးများ၊ မကောင်းသော အပြစ်ဒဏ်များခံရမည်မှာ ကေန်

စင်စစ် အမှန်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤပုဗ္ဗနိမိတ်ကြောင့် အိပ်မက် ခြင်းသည် မြင်မက်သည့်အတိုင်း ကောက်မှချ မှန်မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

မဟာသက္ကရာဇ်(၁၀၃)ခု၊ ကဆုန်လဆန်း(၁၄)ရက်နေ့၊ ညဉ့် သန်းခေါင်ကျော် မိုးလင်းဘက်အနီး လင်းအားကြီးအချိန်၌ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထူးခြားသော အိပ်မက်ကြီး(၅) မျိုးကို မြင်မက်ရာ၌ -

- ၁။ မဟာပထဝီမြေကြီးတစ်ခုလုံးကို မြတ်သောအိပ်ရာပြု၍ အိပ်စက်ရသည်ဟု ဘုရားအလောင်းတော်၏ မြင်မက်ခြင်းသည် ကမ္ဘာမြေပြင် စကြဝဠာတစ်ခွင်တွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသည့် တရားမင်းအစစ် ဘုရားကော်ဖြစ်ရမည်ဟူသော ရှေ့ပြေးပုဗ္ဗနိမိတ်ကို မြင်မက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။
- ၂။ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးကို ခေါင်းအုံးပြု၍ အိပ်စက်ရသည်ဟု ဘုရားအလောင်းတော်၏ မြင်မက်ခြင်းသည် ဉာဏ်တော်အမျိုးမျိုးတို့တွင် အမြတ်ဆုံး သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ကို ကော်စင်စစ် ရရှိလိမ့်မည်ဟူသော ရှေ့ပြေးပုဗ္ဗနိမိတ်ကို မြင်မက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။
- ၃။ အရှေ့သမုဒ္ဒရာ(စကြဝဠာ)နှုတ်ခမ်း၌ လက်ဝဲ(ဘယ်)လက်တော်ကို တင်ထား၍ အိပ်စက်ရသည်ဟု ဘုရားအလောင်းတော်၏ မြင်မက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း။
- ၄။ အနောက်သမုဒ္ဒရာ(စကြဝဠာ)နှုတ်ခမ်း၌ လက်ယာ(ညာ)လက်တော်ကို တင်ထား၍ အိပ်စက်ရသည်ဟု ဘုရားအလောင်းတော်၏ မြင်မက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း။

အိပ်မက်အကြောင်း သိကောင်းစရာ

၅။ တောင်သမုဒ္ဒရာ(စကြဝဠာ)နှုတ်ခမ်း၌ ခြေတော်နှစ်ဖက် အစုံကို တင်ထား၍ အိပ်စက်ရသည်ဟု ဘုရားအလောင်း တော်၏ မြင်မက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း မဟာသက္ကရာဇ် (၁၀၃)ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ပဉ္စဝဂ္ဂီ(၅)ဦးနှင့် တစ်သောင်း သော စကြဝဠာတိုက်မှ ရောက်ရှိလာကြသည့် ၁၈-ကုဋေ သော နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့အား မေ့စကြာတရား ဟော ကြားရလိမ့်မည်ဟူသော ရှေ့ပြေးပုဗ္ဗနိမိတ်ကို မြင်မက်ခြင်း ပင် ဖြစ်ပေသည်။

(အံ-ဋ-၃/၇၄)

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်၏ ဤအိပ်မက်ကြီးမျိုးကို လောကီဘုံသား လူအများလည်း မမြင်မက်နိုင်ကြပေ။ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်ကြသော မင်းကြီးများလည်း မမြင်မက်နိုင်ကြပေ။ စကြဝတေး မင်းများလည်း မမြင်မက်နိုင်ကြပေ။ အဂ္ဂသာဝကပုဂ္ဂိုလ်များလည်း မမြင် မက်နိုင်ကြပေ။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တို့လည်း မမြင်မက် ကြပေ။ ဘုရားဖြစ်ခါနီးဆဲဆဲ ဘုရားအလောင်းတော်များသာ မြင်မက် နိုင်ကြပေသည်။

အိပ်မက်မြင်မက်သောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် မမြင်မက်သောပုဂ္ဂိုလ်

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝိပလ္လာသတရားတို့ကို အကြွင်းမရှိ ပယ် ပြီးဖြစ်သောကြောင့် အိပ်မက်အမျိုးမျိုးတို့ကို မမြင်မက်ကြတော့ပေ။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အချို့သော ဝိပလ္လာသတရားတို့ကို ပယ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် အိပ်မက်အမျိုးမျိုးတို့ ကို မြင်မက်ကြသည်မှာ နည်းပါးသွားကြပေသည်။ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ဝိပလ္လာသတရားတို့ကို မပယ်ရသေးသောကြောင့် အိပ်မက် အမျိုးမျိုးတို့ကို မြင်မက်သည်က များကြပေသည်။

၂။ ဝိပလ္လာသတရားများကို ပယ်နိုင်မှ၊ ဝိပလ္လာသတရားများ မရှိမှသာ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။ ရဟန္တာဖြစ်မှ အိပ်မက်ခြင်းမရှိဘဲ အိပ်စက်ရပေသည်။ ချမ်းသာစွာအိပ်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဝိပလ္လာသတရားတို့ကို ပယ်နိုင်မှ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ် ဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ဖြစ်မှ အိပ်မက်ခြင်းများ အဆင့်ဆင့် နည်းပါးသွားကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဝိပလ္လာသတရားများဖြစ်ပုံနှင့် ဝိပလ္လာသတရားတို့ကို သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ပယ်၍ အိပ်မက်နည်းကြပုံနှင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့က အပြီးတိုင်ပယ်၍ အိပ်မက် မမြင်မက်ကြတော့ပုံတို့ကို ဖော်ပြပါမည်။

ဝိပလ္လာသတရားများဖြစ်ပုံ

ဝိပလ္လာသတရားတို့သည် (၃)မျိုးဖြစ်ကြပေသည်။

- ၁။ အမှန်ကိုစွန့်၍ အမှားကို ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် မှတ်သားနေခြင်း သညာဝိပလ္လာသ၊
- ၂။ အမှန်ကိုစွန့်၍ အမှားကို ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် သိနေခြင်း စိတ္တဝိပလ္လာသ၊
- ၃။ အမှန်ကိုစွန့်၍ အမှားကို ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် စွဲယူနေခြင်း ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသဟူ၍ (၃)မျိုးဖြစ်ကြပေသည်။

ဝိပလ္လာသ(၁၂)မျိုးဖြစ်ပုံ

ဝိပလ္လာသတရားတို့၏ ဖြစ်ရာဌာနတို့သည် (၄)မျိုးဖြစ်ပေသည်။
 မမြဲခြင်း = အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲခြင်း = ဒုက္ခ၊ အစိုးမရခြင်း = အနတ္တ၊
 မတင့်တယ်ခြင်း = အသုဘဟူ၍ (၄)မျိုးဖြစ်ပေသည်။

အိပ်မက်အကြောင်း သိကောင်းစရာ

မမြီခြင်း အနိစ္စ၌ ဝိပလ္လာသ(၃)မျိုးဖြစ်ပုံ

မမြီခြင်း = အနိစ္စ၌ နိစ္စ = မြီသည်ဟု ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် အမှတ်မှားနေခြင်းသည် သညာဝိပလ္လာသ ဖြစ်သည်မည်၏။ ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် အသိမှားနေခြင်းသည် စိတ္တဝိပလ္လာသ ဖြစ်သည်မည်၏။ ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် အယူမှားနေခြင်းသည် ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ ဖြစ်သည်မည်၏။

ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခ၌ ဝိပလ္လာသ(၃)မျိုးဖြစ်ပုံ

ဆင်းရဲခြင်း = ဒုက္ခ၌ သုခ = ချမ်းသာသည်ဟု ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် အမှတ်မှားနေခြင်းသည် သညာဝိပလ္လာသ ဖြစ်သည်မည်၏။ ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် အသိမှားနေခြင်းသည် စိတ္တဝိပလ္လာသ ဖြစ်သည်မည်၏။ ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် အယူမှားနေခြင်းသည် ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ ဖြစ်သည်မည်၏။

အစိုးမရခြင်း အနတ္တ၌ ဝိပလ္လာသ(၃)မျိုးဖြစ်ပုံ

အစိုးမရခြင်း = အနတ္တ၌ အတ္တ = ကိုယ်ပိုင်စိုးသည်ဟု ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် အမှတ်မှားနေခြင်းသည် သညာဝိပလ္လာသ ဖြစ်သည်မည်၏။ ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် အသိမှားနေခြင်းသည် စိတ္တဝိပလ္လာသ ဖြစ်သည်မည်၏။ ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် အယူမှားနေခြင်းသည် ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ ဖြစ်သည်မည်၏။

မတင့်တယ်ခြင်း အသုဘ၌ ဝိပလ္လာသ(၃)မျိုးဖြစ်ပုံ

မတင့်တယ်ခြင်း = အသုဘ၌ သုဘ = တင့်တယ်သည်ဟု ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် အမှတ်မှားနေခြင်းသည် သညာဝိပလ္လာသ ဖြစ်သည်မည်၏။ ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် အသိမှားနေခြင်းသည်

စိတ္တဝိပလ္လာသ ဖြစ်သည်မည်၏။ ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် အယူမှား
နေခြင်းသည် ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ ဖြစ်သည်မည်၏။

ဤကဲ့သို့ အနိစ္စ၌ ဝိပလ္လာသ(၃)မျိုး၊ ဒုက္ခ၌ ဝိပလ္လာသ(၃)
မျိုး၊ အနတ္တ၌ ဝိပလ္လာသ(၃)မျိုး၊ အသုဘ၌ ဝိပလ္လာသ(၃)မျိုးဟူ၍
ဝိပလ္လာသတရားတို့သည် (၁၂)မျိုးတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။

(အံ-၁/၃၆၁)

သောတာပန် အိပ်မက်နည်းပုံ

ထိုဝိပလ္လာသတရား(၁၂)ပါးတို့တွင် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်
အနိစ္စ၌ နိစ္စဟုအယူမှားသည့် ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ၊ ဒုက္ခ၌ သုခဟုအယူမှား
သည့် ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ၊ အနတ္တ၌ အတ္တဟုအယူမှားသည့် ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ၊
အသုဘ၌ သုဘဟုအယူမှားသည့် ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသဟူ၍ ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ
(၄)မျိုး၊ အနိစ္စ၌ နိစ္စဟုအမှတ်မှားသည့် သညာဝိပလ္လာသ၊ အသိမှား
သည့် စိတ္တဝိပလ္လာသ၊ အနတ္တ၌ အတ္တဟုအမှတ်မှားသည့် သညာ
ဝိပလ္လာသ၊ အသိမှားသည့် စိတ္တဝိပလ္လာသဟူ၍ သညာဝိပလ္လာသ၊
စိတ္တဝိပလ္လာသ(၄)မျိုး၊ ဤဝိပလ္လာသတရား(၈)မျိုးတို့ကို ပယ်နိုင်ကြ
ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက် အိပ်မက်မြင်မက်သည်
မှာ နည်းပါးသွားကြပေသည်။

(အံ-၉-၂/၃၀၄)

သကဒါဂါမ် အိပ်မက်နည်းပုံ

သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အသုဘ၌ သုဘဟုအမှတ်မှားသည့်
သညာဝိပလ္လာသနှင့် အသုဘ၌ သုဘဟုအသိမှားသည့် စိတ္တဝိပလ္လာ
သတို့ကို ခေါင်းပါးအောင်၊ နည်းပါးအောင် ပြုလုပ်နိုင်ကြပေသည်။
ထို့ကြောင့် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက် အိပ်မက်မြင်မက်သည်မှာ
နည်းပါးသွားကြပေသည်။

အနာဂါမ် အိပ်မက်နည်းပုံ

အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အသုဘ၌ သုဘဟုအမှတ်မှားသည့် သညာဝိပလ္လာသနှင့် အသုဘ၌ သုဘဟုအသိမှားသည့် စိတ္တဝိပလ္လာသတို့ကို အပြီးပယ်နိုင်ကြပေသည်။ သောတာပန်ဘဝက ပယ်ပြီးခဲ့သော ဝိပလ္လာသ(၈)ပါးနှင့်ပေါင်းသော် ဝိပလ္လာသတရား(၁၀)ပါးတို့ကို ပယ်နိုင်ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ထက် အိပ်မက်မြင်မက်သည်မှာ နည်းပါးသွားကြပေသည်။

ရဟန္တာ အိပ်မက်မမြင်မက်ပုံ

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ မပယ်နိုင်သေးသည့် ဒုက္ခ၌ သုခဟုအမှတ်မှားသည့် သညာဝိပလ္လာသနှင့် ဒုက္ခ၌ သုခဟု အသိမှားသည့် စိတ္တဝိပလ္လာသတို့ကို ပယ်နိုင်ကြပေသည်။ အနာဂါမ်ဘဝက ပယ်ခဲ့ပြီးသော ဝိပလ္လာသ(၁၀)ပါးနှင့်ပေါင်းသော် ဝိပလ္လာသတရား(၁၂)ပါးလုံးကို ပယ်နိုင်ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်မက် မမြင်မက်တော့ဘဲ ဖြစ်ကြရပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အိပ်မက်မြင်မက်တတ်သူနှင့် မမြင်မက်တတ်သူတို့ တွင် တရားသဘောအရ မမြင်မက်တတ်သူက ပို၍မြတ်ပေသည်။ ပို၍ ချမ်းသာခွင့်ရသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အိပ်မက်အမျိုးမျိုးတို့ကို မြင်မက်တာ နည်းပါးသွားရအောင်၊ မမြင်မက်နိုင်ရအောင် ဝိပလ္လာသတရားတို့ကို ပယ်နိုင်ကြောင်းဖြစ်သော သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြရပေသည်။ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား အားထုတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ ရင့်ကျက်အားရှိ ထက်သန်သွားသောအခါ အိပ်မက်အမျိုးမျိုးတို့ မြင်မက်တာ နည်းပါးသွားသည်ကို ကိုယ်တိုင်ပင် တွေ့သိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်၏ ဤအိပ်မက်ကြီး(၅)မျိုးသည် လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သော ကုသိုလ်ပါရမီဘုန်းကံတို့၏ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် မြင်မက်သော ရှေ့ပြေးပုဗ္ဗနိမိတ် အိပ်မက်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ မြင်မက်တော်မူသည့်အတိုင်း ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာရခြင်းအကျိုး၊ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ကို ရရှိတော်မူလာရခြင်းအကျိုး၊ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြားတော်မူရခြင်းအကျိုးတို့ကို ကော်မုချ ရရှိတော်မူခဲ့ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဖြစ်လာမည့် ပုဗ္ဗနိမိတ်ကြောင့် မြင်မက်သော အိပ်မက်မျိုးသည် မှန်ကန်သော အိပ်မက်မျိုးသာ ဖြစ်ပေသည်။

အိပ်မက်မြင်မက်ခြင်း၌ ကုသိုလ်ဖြစ်ပုံ

အိပ်မက်မြင်မက်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အိပ်မက်ထဲတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရား၊ စေတီတော်၊ ရုပ်ပွားတော်တို့အား ဖူးမြင်ရခြင်းကိုလည်း မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ အလှူဒါနပြုလုပ်နေရခြင်းကိုလည်း မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ တရားဟောနေရခြင်း၊ တရားနာနေရခြင်း စသည်များကိုလည်း မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ မြင်မက်ကြသောအခါတို့၌ ကုသိုလ်များ ဖြစ်ကြရပေသည်။

ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို မပေးနိုင်ပုံ

သို့ပါသော်လည်း ထိုကုသိုလ်စေတနာများကြောင့် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်စသည့် ကောင်းမြတ်သောဘုံဘဝတို့၌ သွားရောက်၍ ဖြစ်စေနိုင်သည့် ပဋိသန္ဓေအကျိုးကိုတော့ မပေးနိုင်ပေ။ အကြောင်းမှာ အိပ်နေခိုက်တွင် မှီရာဝတ္ထုက အားနည်းနေသဖြင့် အားနည်းသော ကုသိုလ်များဖြစ်သောကြောင့် ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို မပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အိပ်မက်အကြောင်း သိကောင်းစရာ

ပဝတ္တိအကျိုးကို မေးနိုင်ပုံ

အခြားတစ်ပါးသော ကုသိုလ်ကံများကြောင့် မြင့်မြတ်သော လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝများ၌ ဖြစ်နေပြီးသော(ပဝတ္တိ)အခါမှာတော့ အခြားသော ကုသိုလ်များ၏ အကူအညီဖြင့် ကောင်းကျိုးများကို ပဝတ္တိအခါ၌ မေးနိုင်ပေသည်။

အိပ်မက်မြင်မက်ခြင်း၌ အကုသိုလ်ဖြစ်ပုံ

အိပ်မက်မြင်မက်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အိပ်မက်ထဲ၌ သူ့အသက်ကို သတ်နေရခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးနေရခြင်း၊ သူတစ်ပါးသားသမီးများကို ဖျက်ဆီးလွန်ကျူးနေရခြင်း စသည်များကိုလည်း မြင်မက်တတ်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ မြင်မက်ကြသောအခါတို့၌ အကုသိုလ်များ ဖြစ်ကြရပေသည်။

ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို မေးနိုင်ပုံ

သို့ပါသော်လည်း ထိုအကုသိုလ်စေတနာတို့ကြောင့် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ်ဟူသော အပါယ်လေးဘုံသို့ကျရောက်၍ ဖြစ်နိုင်သည့် ပဋိသန္ဓေအကျိုးကိုတော့ မမေးနိုင်ပေ။ အကြောင်းမှာ အိပ်နေခိုက်တွင် မိရာဝတ္ထုက အားနည်းနေသဖြင့် အားနည်းသော အကုသိုလ်စေတနာများဖြစ်သောကြောင့် ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို မမေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပဝတ္တိအကျိုးကို မေးနိုင်ပုံ

အခြားသော အကုသိုလ်စေတနာကံများကြောင့် အပါယ်လေးဘုံတို့၌ ဖြစ်နေပြီးသော(ပဝတ္တိ)အခါမှာတော့ အခြားသော အကုသိုလ်တို့၏ အကူအညီဖြင့် မကောင်းကျိုးများကို ပဝတ္တိအခါ၌ မေးနိုင်ပေသည်။

အိပ်မက်၌ ကျူးလွန်၍ အာပတ်မသင့်ပုံ

ရဟန်းတော်များသည် အိပ်မက်ထဲ၌ သူ့အသက်ကို သတ်လိုက်မိသည်။ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးလိုက်မိသည်။ သူ့တစ်ပါးသားသမီး သားမယားကို ကျူးလွန်ပျံ့ဝဲမိသည် စသည်ဖြင့် မြင်မက်ပါသော်လည်း အာပတ်အပြစ်မသင့်ကြပေ။ အာပတ်အပြစ်မှ လွတ်ကြပေသည်။

အိပ်မက်မြင်မက်ခြင်း၌ အဗျာကတဖြစ်ပုံ

အိပ်မက်မြင်မက်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်မက်ရသည့် ဘုရားဖူးရခြင်းစသော ကုသိုလ်၊ သူ့အသက်သတ်ရခြင်းစသော အကုသိုလ်တို့၏ရှေ့၌ ပဉ္စဒွါရာဝဇ္ဇန်း၊ မနောဒွါရာဝဇ္ဇန်း စိတ်များနှင့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့၏နောက်၌ တဒါရုံစိတ်တို့သည် ကုသိုလ်လည်း မဟုတ်ကြပေ၊ အကုသိုလ်လည်း မဟုတ်ကြပေ၊ အဗျာကတများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

အချိန်ကာလအားဖြင့် မှန်၊ မမှန်ပုံ

ထိုအိပ်မက်အမျိုးမျိုးတို့တွင် အချိန်ကာလအားဖြင့် ညဉ့်ဦးယံ၊ သန်းခေါင်ယံတို့၌ မြင်မက်သော အိပ်မက်တို့သည် မြင်မက်သည့် အတိုင်း မမှန်တတ်ကြပေ။ သန်းခေါင်ယံကို ကျော်လွန်၍ မိုးသောက်ယံ လင်းအားကြီးဘက်သို့ရောက်သောအခါ၊ အရုဏ်တက်အခါတို့၌ မြင်မက်သော အိပ်မက်တို့သည် မှန်ကန်တတ်ကြပေသည်။ မှန်ကန်ရခြင်း၏အကြောင်းမှာ နေ့အခါ၊ ညဉ့်အခါများက စားခဲ့ပြီးသော အစာအမျိုးမျိုးတို့သည် မိုးသောက်ယံ လင်းအားကြီးဘက်သို့ ရောက်သောအခါ၊ အရုဏ်တက်အခါတို့၌ ကြေကျက်မှုစာသွားကြပြီးဖြစ်သောကြောင့် မှန်ကန်ခြင်းများ ဖြစ်ကြရပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်၏ ဝိပဿနာအလုပ်ပေးတရားတော်

တရားအားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း တရားမတွေ့
သေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များက တရားမြန်မြန်တွေ့ချင်၊ တရားတွေ့ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်
များက တရားမြန်မြန်တက်ချင်၊ တရားထူးတရားမြတ်များ မြန်မြန်ရ
ချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို တရားမြန်မြန်တွေ့ရအောင်၊ တရားမြန်မြန်
တက်ရအောင်၊ တရားထူးတရားမြတ်များ မြန်မြန်ရရအောင် အလုပ်
ပေးတရားကို ရိုသေစွာ နာကြားကြရပါတယ်။

အလုပ်ပေးတရား အမှတ်တရားက အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်
သုံးမျိုးရှိပါတယ်။

- (၁) ထိုင်မှတ်တဲ့အမှတ်က တစ်မျိုး၊
- (၂) စင်္ကြံလျှောက်ပြီးတော့မှတ်တဲ့အမှတ်က တစ်မျိုး၊
- (၃) အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်က တစ်မျိုးလို့ သုံးမျိုး
ရှိပါတယ်။

(၁) ထိုင်၍မှတ်ပုံ

ထိုင်မှတ်ကို ရှေးဦးစွာ ဟောကြားပါမယ်။ တရားထိုင်တော့မယ် ဆိုလို့ရှိရင် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ဒူးတုပ်၍ဖြစ်စေ၊ တင်ပလွင်ချိတ်၍ဖြစ်စေ မိမိထိုင်တတ်သည့် ကြာကြာထိုင်နိုင်တဲ့ ဣရိယာပုထ်မျိုးဖြင့် ထိုင်ရပါတယ်။ ထိုင်ပြီးသောအခါ ခါးကိုလည်း တည့်တည့်မတ်မတ်ထား၊ ခေါင်းကိုလည်း တည့်တည့်မတ်မတ်ထား၊ မျက်စိကိုမှိတ်ထား၊ စိတ်ကိုတော့ ဝမ်းဗိုက်မှာစိုက်ထား၊ အသက် ရှူသွင်းလိုက်သောအခါ ဝမ်းဗိုက် အဆင့်ဆင့် ဖောင်းတက်လာသည် ကို ဖောင်းစမှဖောင်းဆုံးတိုင်အောင် စိတ်ဘယ်မှမထွက်သွားရအောင် စူးစိုက်၍ ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။

အသက်ရှူထုတ်လိုက်သောအခါ ဝမ်းဗိုက် အဆင့်ဆင့် ပိန်ကျ သွားသည်ကို ပိန်စမှပိန်ဆုံးတိုင်အောင် စိတ်ဘယ်မှမထွက်သွားရ အောင် စူးစိုက်၍ ပိန်တယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်လို့ မှတ်တဲ့နေရာမှာလည်း ဖောင်းတယ် လို့ မှတ်တဲ့အခါ ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကြီးကို ခွာနိုင်သမျှခွာ၊ အတွင်း က လေရှူသွင်းလိုက်သည်နှင့်အမျှ တောင့်တင်းတွန်းကန်မှုကလေး ရှိလာတယ်။ အဲဒီ တောင့်တင်းတွန်းကန်မှုကလေးကိုတော့ သိနိုင်သမျှ သိအောင် စူးစိုက်၍ မှတ်ရပါတယ်။ ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကြီးက ပညတ်ပဲ။ ဝိပဿနာဆိုတာ ပညတ်ရဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး။ ပရမတ်ရဲ့ အရာဖြစ်တယ်။ အတွင်းက တောင့်တင်းတွန်းကန်နေတဲ့ သဘော တရားက ပရမတ်ပဲ။ သူ့ကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်ရပါ တယ်။

ပိန်တယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကြီး ကိုတော့ ခွာနိုင်သမျှခွာ၊ အတွင်းက တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့သွားတဲ့

ဝိပဿနာအလုပ်ပေးတရားတော်

သဘော၊ လှုပ်သွားတဲ့သဘော၊ လျော့သွားတဲ့သဘောကိုတော့ သိနိုင်
သမျှသိအောင် စူးစိုက်ရပါတယ်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ် နှစ်ချက်မှတ်တာ စိတ်ကသိပ်မငြိမ်ဘူး
ဆိုလို့ရှိရင် နောက်ထပ် တစ်ချက်တိုး၍ မှတ်ရပါတယ်။ ဖောင်းတယ်၊
ပိန်တယ်၊ ထိတယ်ဟု သုံးချက်မှတ်ရပါတယ်။ ထိတယ်ဟု မှတ်တဲ့
နေရာမှာလည်း ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်များကိုတော့ ခွာနိုင်သမျှခွာ၊ ထိထား
လို့ မာတင်းနေတဲ့သဘောကိုပဲ စူးစိုက်၍ ထိတယ်ဟု မှတ်ရပါတယ်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိတယ်လို့ သုံးချက်မှတ်တာတောင်
မှ စိတ်ကသိပ်မငြိမ်ဘူး၊ စိတ်နည်းနည်း လှုပ်ရှားနေသေးတယ်၊
စိတ်တွေ ထွက်ချင်နေသေးတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊
ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ လေးချက်မှတ်ရပါတယ်။ ထိုင်တယ်လို့
မှတ်တဲ့အခါမှာ အထက်ပိုင်းခန္ဓာကိုယ်၏အပေါ်ပိုင်းမှ ခြံချလိုက်ပြီး
တောင့်တင်းနေတဲ့ သဘောလေးကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်ရ
ပါတယ်။ ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်များကိုတော့ ခွာနိုင်
သမျှခွာ၍ ထိုင်ချင်တဲ့စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့လေးများက တွန်းကန်ထားလို့
တောင့်တင်းနေတဲ့သဘောလေးကိုပဲ ထိုင်တယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။

ယခုပြောခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊
ထိတယ် လေးချက်မှတ်လိုက်ရင် စိတ်တည်ငြိမ်သွားတာများပါတယ်။
ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်ဟု လေးချက်မှတ်လို့
ကောင်းရင် လေးချက်ပဲမှတ်ရပါတယ်။ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်
တယ်၊ ထိတယ်ဟု လေးချက်မှတ်တာ ကြောင့်ကြစိုက်မှုများနေလို့
မှတ်၍မကောင်းဘူးဆိုလို့ရှိရင် ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိတယ်ဟု
သုံးချက်ပဲမှတ်ပါ။ သုံးချက်မှတ်လို့ကောင်းရင် သုံးချက်ပဲ ဆက်လက်
ပြီး မှတ်သွားရပါတယ်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိတယ်လို့ သုံးချက်မှတ်တာလည်း ကြောင့်ကြစိုက်မှုများနေ၍ မှတ်လို့မကောင်းရင် ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်ဟု နှစ်ချက်ပဲမှတ်ပါ။ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ် နှစ်ချက်မှတ်လို့ ကောင်းတယ်၊ သမာဓိဖြစ်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ် နှစ်ချက်ပဲမှတ်ပါ။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိတယ်ဟု သုံးချက်မှတ်မှ မှတ်လို့ ကောင်းရင်လည်း သုံးချက်ပဲမှတ်ပါ။ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်ဟု လေးချက်မှတ်မှ မှတ်လို့ပိုကောင်းရင်လည်း လေးချက်ပဲမှတ်ပါ။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ မှတ်နေရင်း မှတ်နေရင်းနှင့် တရားရှုမှတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏စိတ်တွေ အပြင်ထွက် ထွက်သွားတတ်ပါတယ်။ ဟိုရောက်၊ ဒီရောက်၊ ဘုရားရောက်၊ ကျောင်းရောက်၊ ဈေးရောက်၊ အိမ်ရောက် အပြင်သို့ ထွက်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို စိတ်တွေထွက်သွားတဲ့အခါမှာလည်း ထွက်သွားတဲ့စိတ်ကို မှတ်စိတ်က စိတ်ထွက်တယ်၊ စိတ်ကူးတယ်၊ ကြံစည်တယ်လို့ မှတ်ပေးရပါတယ်။

သမာဓိဉာဏ်များ အသင့်အတင့် အားရှိလာသောအခါ စိတ်ထွက်တယ်၊ စိတ်ကူးတယ်၊ ကြံစည်တယ်လို့ မှတ်လိုက်ရင် ထွက်နေတဲ့စိတ်ကလေးများ ပျောက်ပျောက်သွားတာ၊ လေးငါးချက်လောက် ဆင့်ကာဆင့်ကာ မှတ်လိုက်ရင် ပျောက်ပျောက်သွားတာ၊ ပျက်ပျက်သွားတာကို ယောဂီများကိုယ်တိုင် တွေ့သိကြရပါတယ်။

ထို့နောက် သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့်ရင့်ကျက် အားရှိလာပြီး ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်လာသောအခါ စိတ်ထွက်တယ်၊ စိတ်ကူးတယ်၊

ဝိပဿနာအလုပ်ပေးတရားတော်

ကြံစည်တယ်လို့ မှတ်လိုက်ရင် စိတ်ကူးကြံစည်မှုကလေးများ တစ်ချက်
မှတ်တစ်ချက် ပျောက်သွားတာ၊ တစ်ချက်မှတ်တစ်ချက် ကုန်ပျက်
ကုန်ပျက်သွားတာများကို ယောဂီများကိုယ်တိုင် တွေ့သိကြရပါတယ်။

ထို့နောက် သမာဓိဉာဏ်များ တကယ်အားရှိလာသောအခါ
စိတ်ကူးတယ်၊ ကြံစည်တယ်လို့ မှတ်လိုက်ရင် စိတ်ကူးကြံစည်တဲ့
စိတ်ကလေးများလည်း ပျက်သွားတာ၊ နောက်က မှတ်သိတဲ့စိတ်
ကလေးပါ လိုက်လိုက်ပြီး ပျက်ပျက်သွားတာကို တွေ့မြင်ကြရပါတယ်။
စိတ်ကူးကြံစည်တဲ့စိတ်လည်း မမြဲဘူး။ မှတ်သိတဲ့စိတ်လည်း မမြဲဘူး။
အနိစ္စပဲ။

ဖြစ်ပျက်၊ ကုန်ပျက်တာတွေက လျင်မြန်အားကြီးတော့ နှိပ်စက်
နေသကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခပဲ။ အဲဒီလို ဆင်းရဲနှိပ်စက်နေတဲ့
သဘော၊ ကုန်ပျက်နှိပ်စက်နေတဲ့သဘောတွေကို ဘယ်လိုများ ကာ
ကွယ်လို့ရမလဲ၊ ဘယ်လိုမှ ကာကွယ်လို့မရဘူး၊ သူ့သဘောအတိုင်း
ကုန်ပျက်နှိပ်စက်နေတာပဲ၊ ကိုယ်အစိုးမရတဲ့ အနတ္တပဲလို့ သိသွားကြ
ပါတယ်။ အနိစ္စဉာဏ်၊ ဒုက္ခဉာဏ်၊ အနတ္တဉာဏ်တွေ ဖြစ်သွားနိုင်
ကြပါတယ်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ မှတ်နေရာ
တွင် မှတ်ခါစယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များမှာ နာရိဝက်ခန့်၊ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်
ခန့် ကြာလာတဲ့အခါ နာတာ၊ ကျင်တာ၊ အောင့်တာတွေ ပေါ်လာ
တတ်ပါတယ်။ အဲဒီ နာတာ၊ ကျင်တာ၊ အောင့်တာတွေ ပေါ်လာလို့
ရှိရင် နာတဲ့၊ ကျင်တဲ့၊ အောင့်တဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာများကို ပြောင်းရွှေ့၍
မှတ်ရပါတယ်။

ဒုက္ခဝေဒနာကို မှတ်ရတဲ့အခါမှာတော့ မှတ်ပုံမှတ်နည်း သုံးမျိုး ရှိပါတယ်။

(၁) ဒီဝေဒနာတွေ ပျောက်သွားရအောင်၊ ပျောက်သွားရအောင်လို့ ရည်ရွယ်ပြီးမှတ်တာက တစ်မျိုး။

(၂) ဒီဝေဒနာကိုတော့ ဒီတစ်ထိုင်မှာ၊ ဒီတစ်နေ့မှာ အပြတ်တိုက်ထုတ်မယ်လို့ စိတ်ကြမ်းကြီး ထူထောင်ပြီးမှတ်တာက တစ်မျိုး။

(၃) ဝေဒနာ၏သဘောကို သိအောင်မှတ်တာက တစ်မျိုးလို့ သုံးမျိုးရှိပါတယ်။

(၁) ဒီဝေဒနာတွေ ပျောက်သွားရအောင်၊ ပျောက်သွားရအောင်လို့ ရည်ရွယ်ပြီး မှတ်တာက ဝေဒနာကို ပျောက်ချင်နေတာ ချမ်းသာကိုလိုချင်တဲ့ လောဘပဲ။ တရားရှုမှတ်တယ်ဆိုတာ လောဘကင်းအောင် ရှုမှတ်တာဖြစ်တယ်။ အခုတော့ ပျောက်ချင်နေတဲ့ လောဘကိလေသာတွေ ကြားညပ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် တရားတွေ တော်တော်နဲ့မတွေ့၊ တော်တော်နဲ့မတက်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီရှုနည်းမှတ်နည်းကိုလည်း မယူသင့်ပေ။ မယူရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

(၂) ဒီဝေဒနာကိုတော့ ဒီတစ်ထိုင်မှာ၊ ဒီတစ်နေ့မှာ အပြတ်တိုက်ထုတ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကြမ်းကြီး ထူထောင်ပြီးမှတ်တာကလည်း စိတ်ကြမ်းကြီးဆိုတာ တရားကိုယ်ကောက်လိုက်တော့ စိတ်နဲ့အတူတကွဖြစ်တဲ့ ဒေါသ၊ ဒေါမနဿတွေပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ဒေါသ၊ ဒေါမနဿကိလေသာတွေ ကြားညပ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် တရားတော်တော်နဲ့မတွေ့၊ တရားတော်တော်နှင့်

မတက်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီရှုနည်းမှတ်နည်းကိုလည်း မယူသင့်ပေ။ မယူရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

(၃) ဝေဒနာရဲ့သဘောကို သိအောင်မှတ်ရပါတယ်။ သဘောသိမှ ဥဒယ = ဖြစ်၊ ဝယ = ပျက်ကို မြင်နိုင်တယ်။ သဘောကို သိအောင် မှတ်ဖို့ရာမှာ နာတာ၊ ကျင်တာ၊ အောင့်တာတွေ ပေါ်လာတဲ့အခါ ယောဂီများက များသောအားဖြင့် နာတာနှင့် အမျှ စိတ်ကိုလည်း တင်းလိုက်တတ်ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း တင်းလိုက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို မတင်းမိစေရဘူး။ စိတ်ကိုလည်း အနည်းငယ်လျှော့ထား။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း အနည်းငယ်လျှော့ထား။ ဒီဝေဒနာကို တစ်ချိန်လုံးပဲ၊ တစ်နာရီလုံးပဲ ခံနေရတော့မှာလားလို့ ကြောင့်ကြပူပန်မှုကလေးများလည်း ဖြစ်နေတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီကြောင့်ကြပူပန်မှုများလည်း မရှိစေရအောင် သတိပြုကြရပါတယ်။

နာတာကတော့ သူ့သဘောအတိုင်း နာမှာပဲ။ မှတ်ဖို့ကတော့ မိမိတာဝန်ပဲလို့ စိတ်ကိုလည်း အေးအေးထားရပါတယ်။ ဒီဝေဒနာကို သည်းခံမယ်ဟု သည်းခံတဲ့ စိတ်ကလေးကိုလည်း ထားရပါတယ်။ ဝေဒနာပေါ်လာတဲ့အခါ သည်းခံဖို့က အဓိကအချက်ပါပဲ။ သည်းခံမှ နိဗ္ဗာန်ရဆိုတာ တရားရှုမှတ်တဲ့နေရာမှာ အသုံးအကျဆုံးပါပဲ။

သည်းခံမယ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ စိတ်ကိုအေးအေးထား။ စိတ်ကိုလည်း မတင်းမိရအောင်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း မတင်းမိရအောင် သတိပြုရပါတယ်။ စိတ်ကိုလည်း အသင့်အတင့်လျှော့ထား။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း အသင့်အတင့်လျှော့ထားပြီးတော့ ဝေဒနာပေါ်မှာ မှတ်စိတ်ကို တည့်တည့်ချရပါတယ်။

တည့်တည့်ချပြီးသောအခါ ဒီဝေဒနာ နာနေသည်မှာ ဘယ်လောက် နာနေသလဲ၊ အသားပေါ် အရေပေါ်လောက်ပဲ နာတယ်၊ အကြောထိအောင် နာတယ်၊ အရိုးထိအောင် နာတယ်၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီထိအောင် နာတယ်လို့ စိတ်ဖြင့်သိအောင် စူးစိုက်ရပါတယ်။ စူးစိုက်ပြီးတဲ့အခါကျမှ နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်လို့ ပိုင်းခြားပိုင်းခြားပြီးတော့ မှတ်ရပါတယ်။

ဒုတိယမှတ်ချက်၊ တတိယမှတ်ချက်များ၌လည်း ဒီလိုပဲ နာတဲ့အတိုင်းအရှည်ပမာဏကို စိတ်ဖြင့်သိအောင် စူးစိုက်ပြီး မှတ်ရပါတယ်။ နာတယ် နာတယ်၊ ကျင်တယ် ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ် အောင့်တယ်လို့ အမြန်လည်း အပေါ်ယံတွင်ရှုပ်၍ မရှုမှတ်ရ။ စူးစိုက်၍ မှတ်ရပါတယ်။ လေးငါးချက်လောက် ဆင့်ကာဆင့်ကာ နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်လို့ စူးစိုက်ပြီး မှတ်လိုက်ရင် ပိုနာ၊ ပိုကျင်၊ ပိုအောင့်တာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့သိနိုင်ကြပါတယ်။

အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်အောင် နာ၊ ကျင်၊ အောင့်ပြီးသောအခါ ဝေဒနာလည်း သူ့သဘောအတိုင်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ပြန်လျော့လာတတ်ပါတယ်။ လျော့လာတဲ့အခါမှာလည်း စူးစိုက်မှုကို တော့မလျော့လိုက်ပါဘဲ နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်ဟု ပိုင်းခြားပိုင်းခြားပြီးမှတ်ပါ။ လေးငါးချက်လောက် ဆင့်ကာဆင့်ကာ မှတ်လိုက်ရင် တစ်မျိုးသက်သာသွားတာ၊ တစ်မျိုးသက်သာသွားတာ၊ တခြားနေရာသို့ ရွှေ့သွားတာများကို ယောဂီများကိုယ်တိုင် တွေ့ကြရပါတယ်။

ဝေဒနာရဲ့ ပြောင်းလဲမှုသဘောများကို တွေ့ရတော့ မှတ်ရတာ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားလာတတ်ပါတယ်။ ထို့နောက် ဆင့်ကာဆင့်ကာ မှတ်လိုက်လို့ သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့်အားရှိ ထက်သန်လာသော

ဝိပဿနာအလုပ်ပေးတရားတော်

အခါ နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်လို့ မှတ်လိုက်ရင် တစ်ချက်မှတ် တစ်ချက်ပိုနာ၊ တစ်ချက်မှတ် တစ်ချက်ပိုနာတာကို ကိုယ်တိုင် ပဲ တွေ့သွားကြပါတယ်။

အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်အောင် နာ၊ ကျင်၊ အောင့်ပြီးသော အခါ ဝေဒနာလည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ပြန်လျော့လာတတ်ပါတယ်။ ပြန်လျော့လာတဲ့အခါမှာလည်း မှတ်သိစိတ်ကို မလျော့လိုက်ပါဘဲ စူးစိုက်၍ နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်လို့ မှတ်လိုက်ရင် တစ်ချက်မှတ် တစ်ချက်သက်သာ၊ တစ်ချက်မှတ် တစ်ချက်သက်သာ သွားတာ၊ တစ်ချက်မှတ်တစ်ချက် တခြားနေရာသို့ ရွှေ့သွားတာ၊ တခြားနေရာမှာ သွားပေါ်နေတာကို ယောဂီများကိုယ်တိုင် တွေ့သိကြရပါတယ်။ ဝေဒနာဆိုတာ အမြဲနာနေတာတော့ မဟုတ်ပေဘူး။ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေတာပဲ၊ တိုးတိုးပြီးတော့လည်း နာတာပဲ၊ လျော့လျော့၍လည်းသွားတာပဲလို့ ဝေဒနာရဲ့သဘောကို ပိုပြီးသိလာပါတယ်။

ထို့နောက် ဆင့်ကာဆင့်ကာမှတ်လို့ သမာဓိဉာဏ်များ အားရှိပြီး ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်လို့ မှတ်လိုက်ရင် တစ်ချက်မှတ်တစ်ချက် ယူပစ်လိုက် ယူပစ်လိုက်သလို ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာကို ပကတိသောမျက်စိဖြင့် မြင်ရသလို တွေ့မြင်သွားကြပါတယ်။

တစ်ချက်မှတ်တစ်ချက် ကုန်ပျက်သွားတာကိုမြင်တော့ ဝေဒနာလည်း မမြဲပါလားဟု သိသွားကြပါတယ်။ ဝေဒနာကို မှတ်သိစိတ်က စ၍လွှမ်းမိုးသွားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ထို့နောက် တစ်ဆင့် သမာဓိဉာဏ်များ အားရှိလာသောအခါ ဘင်္ဂဉာဏ်ထက်သန်သော ပုဂ္ဂိုလ်များက နာတယ်လို့ မှတ်လိုက်ရင် နာတာလည်း ကုန်ပျက်သွားတာ၊ နာတယ်လို့

မှတ်လိုက်တဲ့ မှတ်သိစိတ်လည်း ကုန်ပျက်သွားတာများကို ကိုယ်တိုင်
ပဲ တွေ့သိကြပါတယ်။

ဉာဏ်သိပ်ထက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာတော့ သုံးမျိုး၊ သုံးမျိုး တွေ့
သိသွားကြပါတယ်။ နာတယ်လို့ မှတ်လိုက်ရင် နာတာလည်း ကုန်
ပျက်သွားတာ၊ နာတယ်လို့ သိနေတဲ့ အသိစိတ်လည်း ကုန်ပျက်သွား
တာ၊ နာတယ်လို့ မှတ်လိုက်တဲ့ မှတ်သိစိတ်ပါ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်
သွားတာကို ကိုယ်တိုင်ပဲ တွေ့သိကြပါတယ်။

နာတာလည်း မမြဲဘူး၊ နာတယ်လို့ သိနေတဲ့ အသိစိတ်လည်း
မမြဲဘူး၊ နာတယ်လို့ မှတ်လိုက်တဲ့ မှတ်သိစိတ်လည်း မမြဲဘူး၊ အနိစ္စ
ပါလားဟု စိတ်ထဲ ဉာဏ်ထဲမှာ အလိုလို ထင်လာတတ်ပါတယ်။
ကုန်ပျက်နေတာများက အလွန်လျင်မြန်တော့ နှိပ်စက်နေသကဲ့သို့
ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခပါလား၊ ဒီလို ကုန်ပျက်နှိပ်စက်နေတာတွေကို ဘယ်
လိုများ ကာကွယ်လို့ ရပါလိမ့်မလဲ၊ ဘယ်လိုမှ ကာကွယ်လို့ မရပေ၊
သူ့သဘောအတိုင်းသူ ကုန်ပျက်နှိပ်စက်နေတာပဲ၊ ကိုယ်အစိုးမရတဲ့
အနတ္တပါလားလို့ စိတ်ထဲ ဉာဏ်ထဲမှာ အလိုလို ထင်လာတတ်ပါ
တယ်။

ဝေဒနာ အနိစ္စ၊ ဝေဒနာ ဒုက္ခ၊ ဝေဒနာ အနတ္တလို့ ဉာဏ်ထဲ
မှာ ထင်လာပြီးလျှင် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဉာဏ်တွေ ပိုင်သွားတဲ့
အခါ မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်တဲ့ တရားထူးတရားမြတ်
တွေလည်း ရရှိသွားနိုင်ကြပါတယ်။ ဝေဒနာမှတ်ပုံကိုဟောတာ
အသင့်အတင့် ပြည့်စုံသွားပါပြီ။

ကြားတာကိုမှတ်မိ

တရားထိုင်နေရင်း ထိုင်နေရင်းနှင့် ဘေးကအသံတွေ ကြားလာတတ်ပါတယ်။ မြင်စရာတွေလည်း မြင်လာတတ်ပါတယ်။ အနံ့တွေလည်း နံလာတတ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ နားက အသံတွေ ကြားကြားလာတတ်ပါတယ်။ ကြက်သံ၊ ငှက်သံ၊ ထုသံ၊ ရိုက်သံ၊ လူသံ၊ ကားသံ စသည်များကို ကြားလာတဲ့အခါ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။ ကြားကာမျှမတ္တမှာတည်အောင် စိတ်ကိုထားရပါတယ်။ အသံနောက်သို့လည်း စိတ်မလိုက်သွားရအောင်၊ ကြံစည်စိတ်ကူးမှုများလည်း မဝင်လာရအောင် သတိပြု၍ ကြားကာမျှမတ္တမှာတည်အောင် ကြားတယ်၊ ကြားတယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။

သမာဓိဉာဏ်များ အသင့်အတင့် အားရှိလာသောအခါ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်လို့ မှတ်လိုက်ရင် ကြားရတဲ့အသံများ မပီမသ အဝေးကြီးက ဖြစ်နေသလို၊ ဝေးဝေးသွားသလို၊ အနားသို့ နီးနီးလာသလို၊ အသံဩကြီးများ ဖြစ်သွားသလို အသံတွေ မပီမသ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်သွားလို့ရှိရင် နားကနေပြီး မှတ်လိုရတော့ မယ်ဖြစ်တယ်။

ထို့နောက် ဆင့်ကာဆင့်ကာမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ အားရှိလာသောအခါ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်လို့ မှတ်လိုက်ရင် ကြားရတဲ့ အသံတွေလည်း တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပျောက်သွားတာ၊ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပျက်သွားတာ၊ ကြားသိစိတ်များလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပျက်သွားတာ၊ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်လို့ မှတ်လိုက်တဲ့ မှတ်သိစိတ်ပါ လိုက်လိုက်ပြီး ပျက်သွားတာကို ဉာဏ်ထက်တဲ့ ယောဂီများကိုယ်တိုင် ထင်ရှားစွာ တွေ့သိကြပါတယ်။

အထူးထင်ရှားတာကတော့ ကြားရတဲ့အသံများ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ပျောက်ပျောက်သွားတာ အသံကိုမှတ်ခါစပုဂ္ဂိုလ်များ တွေ သိသွားတတ်ကြပါတယ်။ အသံတွေက မဆက်တော့ပေ။ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ပျောက်ပျောက်သွားကြပေသည်။ “အမျိုးသား” လို့ ဆိုလိုက် တဲ့အသံကို ကြားရသောအခါ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်လို့ မှတ်လိုက် လျှင် “အ” က သတ်သတ်ပျက်သွား၊ “မျိုး” က သတ်သတ်ပျက်သွား၊ “သား” က သတ်သတ်ပျက်သွား၍ အသံမဆက်တော့ နားမလည် တော့ပေ။ ပျက်ပျက်သွားတာကပဲ ထင်ရှားလာပါတယ်။

ပျက်ပျက်သွားတာကိုမြင်တော့ အသံလည်း မမြင်ပါလား။ မှတ် လိုက်တဲ့ မှတ်သိစိတ်လည်း ကုန်ပျက်သွားတာကိုမြင်တော့ မှတ်သိ စိတ်လည်း မမြင်ပါလား။ ကြားရတဲ့အသံလည်း မမြင်ပေ။ မှတ်သိစိတ် လည်းမမြင်ပေ။ အနိစ္စပါလား။ ကုန်ပျက်တာတွေက အလွန်လျင်မြန်အား ကြီးတော့ နှိပ်စက်နေသကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခပါလား။

အဲဒီလို ကုန်ပျက်နှိပ်စက်နေတာတွေကို ဘယ်လိုများ ကာကွယ် လို့ ရပါလိမ့်မလဲ။ ဘယ်လိုမှ ကာကွယ်လို့မရပေ။ သူ့သဘောအတိုင်း သူ ကုန်ပျက်နှိပ်စက်နေတာပဲ၊ ကိုယ်အစိုးမရတဲ့ အနတ္တပါလားလို့ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်လို့ မှတ်နေရင်းလည်း အနိစ္စဉာဏ်၊ ဒုက္ခ ဉာဏ်၊ အနတ္တဉာဏ်များ ထင်လာပြီး တရားထူးတရားမြတ်များ ရသွားနိုင်ကြပါတယ်။

ထိုင်မှတ်တဲ့အမှတ်မှာ ...

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ မှတ်တာက ကိုယ်ကာယကို မှတ်ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်လို့ မှတ်ရတာက ဝေဒနာကို မှတ်ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ စိတ်ထွက်တယ်၊

ဝိပဿနာအလုပ်ပေးတရားတော်

စိတ်ကူးတယ်၊ ကြံစည်တယ်လို့ မှတ်ရတာက စိတ်ကို မှတ်ရတဲ့ အတွက်ကြောင့် စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်။ မြင်တယ်၊ ကြားတယ်၊ နံတယ်လို့ မှတ်ရတာက သဘောတရားကို မှတ်ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ဖြစ်ပါတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြတဲ့နည်း ဌ် တစ်ထိုင်တည်းမှာပဲ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးလုံး ပါဝင်သွားပါတယ်။ ထိုင်မှတ်တဲ့အမှတ်ကိုဟောတာ အသင့်အတင့် ပြည့်စုံသွားပါပြီ။

(၂) စင်္ကြံလျှောက်၍မှတ်ပုံ

စင်္ကြံမှတ်တဲ့အမှတ်ကို ဆက်လက်ပြီး ဟောကြားပါတော့မယ်။ စင်္ကြံအမှတ်က လေးမျိုးရှိပါတယ်။

တစ်လှမ်းမှာ တစ်မှတ်၊

တစ်လှမ်းမှာ နှစ်မှတ်၊

တစ်လှမ်းမှာ သုံးမှတ်၊

တစ်လှမ်းမှာ ခြောက်မှတ်လို့ စင်္ကြံအမှတ် လေးမျိုးရှိပါတယ်။

တစ်လှမ်းမှာ တစ်မှတ်ကို ဘယ်လှမ်းတယ်၊ ညာလှမ်းတယ် လို့ မှတ်ရပါတယ်။ ဘယ်လှမ်းတယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါမှာ လှမ်းစမှ လှမ်းဆုံးတိုင်အောင် ရှေ့သို့ အဆင့်ဆင့် ရွှေ့ရွှေ့သွားတဲ့သဘောကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စိတ်ဖြင့်စူးစိုက်၍ မှတ်ရပါတယ်။ ခြေထောက် ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကိုတော့ ခွာနိုင်သမျှ ခွာရပါတယ်။ ညာလှမ်းတယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ရှေ့သို့ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွှေ့ရွှေ့သွားတဲ့သဘောကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ မှတ်ရပါတယ်။ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကိုတော့ ခွာနိုင်သမျှ ခွာရပါတယ်။

ဘယ်လှမ်းတယ်၊ ညာလှမ်းတယ်ဆိုတဲ့ တစ်လှမ်းမှာ တစ်မှတ် မှတ် ပုံလည်း အသင့်အတင့် ပြည့်စုံသွားပါပြီ။

တစ်လှမ်းမှာ နှစ်မှတ်ကို ကြွတယ် ချတယ်၊ ကြွတယ် ချတယ် လို့ မှတ်ရပါတယ်။ ကြွတယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါမှာ အပေါ်သို့ တစ်ရွေ့ပြီး တစ်ရွေ့ တက်တက်သွားတဲ့သဘောကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက် ရပါတယ်။ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကိုတော့ ခွာနိုင်သမျှ ခွာရပါတယ်။ ချတယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကိုတော့ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အောက်သို့ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့ရွေ့သွားတဲ့သဘော ကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်ရပါတယ်။

ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်က ပညတ်ပဲ၊ ဝိပဿနာရူဖိုရာ မဟုတ်ပေ။ ရွှေနေတဲ့သဘောတွေကတော့ ပရမတ်ပဲ၊ ဝါယောပရမတ် ဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်ရပါတယ်။ တစ် လှမ်းမှာ နှစ်မှတ် မှတ်ပုံလည်း အသင့်အတင့် ပြည့်စုံသွားပါပြီ။

တစ်လှမ်းမှာ သုံးမှတ်ကို ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။ ကြွတယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါမှာ အထက်ကပြောခဲ့ပြီးတဲ့ အတိုင်း အပေါ်သို့ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့ရွေ့တက်သွားတဲ့သဘော ကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်ရပါတယ်။ လှမ်းတယ်လို့ မှတ်တဲ့ အခါမှာလည်း ရှေ့သို့ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့ရွေ့သွားတဲ့သဘောကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်ရပါတယ်။ ချတယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါမှာ လည်း တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ အောက်သို့ ရွေ့ရွေ့ကျသွားတဲ့သဘောကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်ရပါတယ်။

စူးစိုက်တဲ့အခါမှာ ရွှေနေတဲ့အစဉ် သန္တတိပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်း တည့်နိုင်သမျှတည့်အောင် စူးစိုက်ရပါတယ်။ ရွှေနေတဲ့သဘော

ပရမတ်ကိုလည်း သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်ရပါတယ်။ စူးစိုက်လို့ ရသွားတဲ့အခါ ကြွတယ်လို့ မှတ်လိုက်လျှင် အပေါ်သို့ တစ်ရွေ့ပြီး တစ်ရွေ့ ရွေ့တက်နေတာကို သိပြီးတဲ့အပြင် ပေါ့ပေါ့ပြီးတက်သွားတာ ကိုလည်း ယောဂီများကိုယ်တိုင် တွေ့သိကြပါတယ်။

လှမ်းတယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါမှာလည်း တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရှေ့သို့ ရွေ့နေတာကို သိပြီးတဲ့အပြင် ပေါ့ပေါ့ပြီးရွေ့သွားတာကို တွေ့သိကြရ ပါတယ်။ ချတယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါမှာလည်း အောက်သို့ တစ်ရွေ့ပြီး တစ်ရွေ့ ရွေ့ကျသွားတာကို သိပြီးတဲ့အပြင် လေးလေးပြီးကျသွားတာ ကိုလည်း တွေ့သိကြပါတယ်။

ကြွတယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါ ပေါ့ပေါ့ပြီးတက်သွားတာ၊ လှမ်းတယ် လို့ မှတ်တဲ့အခါ ပေါ့ပေါ့ပြီး ရှေ့သို့ ရွေ့ရွေ့သွားတာ၊ ချတယ်လို့ မှတ် တဲ့အခါ လေးလေးပြီး အောက်သို့ ကျသွားတာများကို တွေ့သိရတော့ ယောဂီများ အထူးစိတ်ဝင်စားကြပါတယ်။ တရားစတွေ့သွားကြပြီ ဖြစ် ပါတယ်။

ပေါ့ပေါ့ပြီး ရွေ့သွားတာများကို တွေ့တာက တေဇောနှင့် ဝါယော၏သဘောကို တွေ့တာဖြစ်ပါတယ်။ လေးလေးပြီး ကျသွားတာ များကို တွေ့တာက ပထဝီနှင့် အာပေါ၏သဘောကို တွေ့တာဖြစ်ပါ တယ်။ တရားစတွေ့သွားကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်လို့ တစ်လှမ်းမှာ သုံးမှတ် မှတ်ပုံလည်း အသင့်အတင့် ပြည့် စုံသွားပါပြီ။

တစ်လှမ်းမှာ ခြောက်မှတ်ကို ကြွစ၊ ကြွဆုံး၊ လှမ်းစ၊ လှမ်းဆုံး၊ ချစ၊ ချဆုံးလို့ ခွဲ၍မှတ်ရပါတယ်။ ကြွစဟူသည် ခြေဖနှောင့်ကပဲ ကြွ သေးတယ်။ ကြွဆုံးဟူသည် ခြေဖျားကပါ ကြွတက်သွားပြီးဖြစ်တယ်။

လှမ်းစဟူသည် လှမ်းထွက်ခါစဖြစ်တယ်။ လှမ်းဆုံးဟူသည် နင်းချခါ နီးမှာ အနည်းငယ် တန်သွားခြင်းဖြစ်တယ်။ ချစဟူသည် နင်းချခါစ ဖြစ်တယ်။ ချဆုံးဟူသည် ကြမ်းနှင့်ခြေထောက်နဲ့ မြေနှင့်ခြေထောက် နဲ့ ထိသွားပြီးဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ တစ်လှမ်းမှာ ခြောက်မှတ်ဖြစ်တယ်။ တစ်လှမ်းမှာ သုံးမှတ်ကပဲ အစနှင့်အဆုံးခွဲလိုက်လို့ တစ်လှမ်းမှာ ခြောက်မှတ် ဖြစ်သွားပါတယ်။

နောက်တစ်နည်း တစ်လှမ်းမှာ ခြောက်မှတ်ကို ကြွချင်တယ်၊ ကြွတယ်၊ လှမ်းချင်တယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချချင်တယ်၊ ချတယ်လို့ စိတ် နှင့်ရပ်နဲ့၊ နာမ်နှင့်ရပ်နဲ့ ခွဲပြီးမှတ်တာဖြစ်တယ်။

နောက်တစ်နည်း တစ်လှမ်းမှာ ခြောက်မှတ်ကို ကြွတယ်၊ မတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်၊ ထိတယ်၊ ဖိတယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။ ကြွတယ်ဟူသည် ခြေဖနောင့်ကပဲ ကြွသေးတယ်။ မတယ်ဟူသည် ခြေဖျားကပါ မ-တက်သွားပြီဖြစ်တယ်။ လှမ်းတယ်ဟူသည် အစအဆုံး မခွဲဘဲ တစ်ချက်တည်းပင် ယူထားပါတယ်။ ချတယ်ဟူသည် နင်းချ ခါစဖြစ်တယ်။ ထိတယ်ဟူသည် ကြမ်းနှင့်မြေနှင့် ခြေထောက် ထိ သွားခြင်းဖြစ်တယ်။ ဖိတယ်ဟူသည် တစ်ဖက်ခြေထောက်ကြွဖို့ရာ ဒီဘက်ခြေထောက်မှာ ဖိနှင်းထားခြင်းဖြစ်တယ်။ ဤခြောက်မှတ်နဲ့ ယောဂီများ သမာဓိဉာဏ်တွေဖြစ်ပြီး အမှတ်တွေ ကောင်းသွားကြပါ တယ်။ တရားတွေ ထူးထူးခြားခြား တွေ့သွားကြပါတယ်။ စင်္ကြံအမှတ် ဟောတာလည်း အသင့်အတင့် ပြည့်စုံသွားပါပြီ။

(၃) အထွေထွေအသေးစိတ်မှတ်ပုံ

အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်ဆိုသည်မှာ ထိုင်မှတ်တဲ့အချိန် လည်း မဟုတ်ပေ။ စင်္ကြံလျှောက်မှတ်တဲ့အချိန်လည်း မဟုတ်ပေ။

မိမိတို့အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တံခါးဖွင့်တာ ပိတ်တာ၊ အိပ်ရာအိပ်ခင်းများသိမ်းတာ၊ အဝတ်အထည်များလဲတာ၊ ဖွပ်တာ လျှော်တာ၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ စီမံတာ၊ စားတာသောက်တာ များကို မှတ်ခြင်းသည် အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်ဖြစ်တယ်။

ဆွမ်းစားရာ၌မှတ်ပုံ

ဆွမ်းပွဲကိုမြင်ကတည်းက မြင်တယ်၊ မြင်တယ်၊ ဆွမ်းပွဲဆီသို့ လက်လှမ်းတော့ လှမ်းတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ဆွမ်းနှင့်လက်နဲ့ထိတော့ ထိတယ်၊ ထိတယ်၊ ဆွမ်းလုတ်ကိုပြင်တော့ ပြင်တယ်၊ ပြင်တယ်၊ ဆွမ်းလုတ်ကိုယူတော့ ယူတယ်၊ ယူတယ်၊ ခေါင်းကငုံလာတော့ ငုံ တယ်၊ ငုံတယ်၊ ပါးစပ်ကို“ဟ”တော့ ဟတယ်၊ ဟတယ်၊ ဆွမ်းလုတ်ကို ခွံတော့ ခွံတယ်၊ ခွံတယ်၊ ခေါင်းပြန်ထူသွားတော့ ထူတယ်၊ ထူတယ်၊ ဝါးတော့ ဝါးတယ်၊ ဝါးတယ်၊ အရသာကိုသိတော့ သိတယ်၊ သိတယ်၊ မျိုလိုက်တော့ မျိုတယ်၊ မျိုတယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။

ဆွမ်းတစ်လုတ်စားပုံကို ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော် ဘုရားကြီးကိုယ်တော်တိုင် မှတ်တဲ့နည်းဖြင့် ညွှန်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရိုရိုသေသေ စူးစူးစိုက်စိုက် မပြတ်မလပ် ရှုမှတ်လိုသော ယောဂီ များအတွက် ဆွမ်းတစ်လုတ်စားပုံကို ညွှန်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မှတ်ခါစမှာတော့ အားလုံးပြည့်စုံအောင် မမှတ်နိုင်သေးပေ။ လွတ်လွတ်သွားတာကပင် များနေပါမယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်တော့ မပျက်ရပေ။ နောင် သမာဓိဉာဏ်များ ပြည့်စုံလာသောအခါ အားလုံး ပြည့်စုံအောင် မှတ်လို့ရပါလိမ့်မယ်။

မှတ်ခါစမှာတော့ ထင်ရှားတဲ့အမူအရာတစ်ခုခုကို အဓိကထား၍ မှတ်ရပါတယ်။ မိမိအတွက် ဘယ်အမူအရာက ထင်ရှားသလဲ။ လက်လှမ်းတာက ထင်ရှားရင် လက်လှမ်းတာကိုတော့ မလွတ်တမ်းလက်လှမ်းတယ်၊ လက်လှမ်းတယ်။ ခေါင်းငုံ့တာက ထင်ရှားရင် ခေါင်းငုံ့တဲ့အမူအရာကို မလွတ်စေဘဲ ငုံ့တယ်၊ ငုံ့တယ်။ ဝါးတဲ့အမူအရာက ထင်ရှားရင် ဝါးတဲ့အမူအရာကို မလွတ်စေဘဲ ဝါးတယ်၊ ဝါးတယ် ဟု ထင်ရှားတဲ့အမူအရာတစ်ခုခုကိုတော့ အဓိကထား၍ မှတ်ရပါတယ်။

အမူအရာတစ်ခုခုမှာ သမာဓိဖြစ်သွားပြီးရင် နောက်အမူအရာအမူအရာတွေကိုလည်း လိုက်၍မှတ်နိုင်ကာ သမာဓိဉာဏ်တွေ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်ဖြစ်လာပြီး စားနေတဲ့အခိုက်အတန့်မှာပဲ တရားထူးတရားမြတ်များ ရသွားနိုင်ကြပါတယ်။

အထူးသဖြင့်တော့ ဝါးတဲ့အမူအရာက ပိုပြီးထင်ရှားပါတယ်။ ကျေးဇူးတော်ရင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဝါးတယ်ဆိုတာ အထက်မေးနှင့်အောက်မေး နှစ်ခုရှိရာတွင် အောက်မေးတစ်ခုကပဲ လှုပ်နေတယ်လို့ မိန့်ကြားဖူးပါတယ်။ အဲဒီလှုပ်နေတာလေးကိုပင် ဝါးတယ်၊ ဝါးတယ်လို့ မြန်မာဝေါဟာရအားဖြင့် ဆိုရပါတယ်။

တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ လှုပ်နေတဲ့အမူအရာများ၌မှတ်၍ သမာဓိဖြစ်သွားရင် ဝါးတဲ့အမူအရာကို မှတ်ရတာ အထူးပင် မှတ်လို့ကောင်းသွားတတ်ပါတယ်။ အဲဒီဝါးတဲ့အမူအရာကစပြီး အကုန်လုံးလည်း မှတ်လို့ရသွားတတ်ပါတယ်။ ဆွမ်းစားတဲ့အခါမှာ အသေးစိတ်မှတ်ပုံလည်း အသင့်အတင့် ပြည့်စုံသွားပါပြီ။

ဆိုင်ချတဲ့အခါမှတ်ပုံ

ထိုင်တဲ့၊ ထတဲ့၊ ကွေးတဲ့၊ ဆန့်တဲ့အမှုအရာများကို မှတ်တာလည်း အသေးစိတ်အမှတ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သမာဓိဉာဏ်အခြေခံအသင့်အတင့်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ထိုင်ရတော့မည့်အခါ အထူးသတိထားလိုက်ရင် ထိုင်ချင်တဲ့စိတ်များက ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ ယင်းထိုင်ချင်တဲ့စိတ်ကို ထိုင်ချင်တယ်၊ ထိုင်ချင်တယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။ ထို့နောက် ထိုင်တဲ့ကိုယ်အမှုအရာဖြစ်လာမှ ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။

ထိုင်တယ်လို့ မှတ်တဲ့နေရာမှာလည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ လက် ပုံသဏ္ဍာန်များကို ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ အောက်သို့ ရွေ့ရွေ့ကျသွားတဲ့သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်ရပါတယ်။ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့ကျနေတဲ့အစဉ်ကိုလည်း ပစ္စုပ္ပန်တည်အောင် ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ရွေ့နေတဲ့သဘော ပရမတ်ကိုလည်း သိအောင် စူးစိုက်ရပါတယ်။ ပူးစိုက်လို့ရပြီးနောက် ရွေ့နေတဲ့အစဉ် ပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်းတည့်အောင် မှတ်လို့ရခဲ့သော် ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်လို့ မှတ်လိုက်တဲ့အခါ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့နေတာကို သိပြီးတဲ့အပြင် အောက်သို့ လေးလေး ကျသွားတာကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ပဲ တွေ့သိကြရပါတယ်။

ပြန်ထတဲ့အခါမှတ်ပုံ

ထိုင်ပြီး၍ ပြန်ထရတော့မည့်အခါ၌လည်း အထူးသတိထားလိုက်ရင် ထချင်တဲ့စိတ်တွေက ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေလို့ ထချင်တယ်၊ ထချင်တယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။ နောက်ပြီးမှ ထချင်တဲ့စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ လေတွေက တွန်းပို့နေလို့ ရှေ့သို့ညွတ်၍ အားယူတာကို အားယူတယ်။

အားယူတယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။ ဘေးကိုလက်ထောက်လိုက်တော့လည်း လက်ထောက်တယ်၊ လက်ထောက်တယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။

အားတွေပြည့်လာ၍ တစ်ရွှေ့ပြီးတစ်ရွှေ့ အပေါ်သို့ ရွှေ့ရွှေ့တက်သွားတဲ့အမှုအရာကို မြန်မာဝေါဟာရအားဖြင့် ထတယ်၊ ထတယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။ ဝေါဟာရဆိုတာလည်း ပညတ်ပါပဲ။ သိရမှာကတော့ အပေါ်သို့ တစ်ရွှေ့ပြီးတစ်ရွှေ့ ရွှေ့တက်နေတဲ့သဘောကို သိနိုင်သမျှ သိအောင် စူးစိုက်ရပါတယ်။ ရွှေ့တက်နေတဲ့အစဉ်ကလေးကိုလည်း ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် စူးစိုက်ရပါတယ်။

ပစ္စုပ္ပန်လည်းတည့်အောင်၊ ပရမတ်သဘောကိုလည်းသိအောင် စူးစိုက်လို့ ရသွားသောအခါ ထတယ်၊ ထတယ်လို့ မှတ်လိုက်၍ အပေါ်ပိုင်းနားသို့ ရောက်သွားသောအခါ တစ်ရွှေ့ပြီးတစ်ရွှေ့ ရွှေ့တက်သွားတာကို သိပြီးတဲ့အပြင် ပေါ့ပေါ့တက်သွားတာကိုလည်း ယောဂီများကိုယ်တိုင် တွေ့သိကြရပါတယ်။

ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်လို့ မှတ်လိုက်တဲ့အခါ တစ်ရွှေ့ပြီးတစ်ရွှေ့ အောက်သို့ လေးလေးကျသွားတာ၊ ထတယ်၊ ထတယ်လို့ မှတ်လိုက်သောအခါ တစ်ရွှေ့ပြီးတစ်ရွှေ့ အပေါ်သို့ ပေါ့ပေါ့တက်သွားတာများကို ကိုယ်တိုင်ပဲ တွေ့သိကြရပါတယ်။ ပေါ့ပေါ့တက်သွားတာကို တွေ့တာက တေဇာနှင့် ဝါယော၏သဘောကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်တယ်။ လေးလေးပြီးကျသွားတာကို တွေ့ရတာက ပထဝီနှင့် အာပေါ၏သဘောကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်တယ်။

ဖြစ်ပျက်မြင်ပုံ

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ သဘောသိမှ၊ ဥဒယ၊ ဝယမြင်နိုင်သည်။

သဘောသိပြီးတဲ့အခါ ဥဒယ ဝယဆိုတဲ့ ဖြစ်ပျက်ကို သိလာပါတယ်။ တစ်ရွေ့ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်သွားပြီးမှ နောက်တစ်ရွေ့ ဖြစ်ပြီးတော့ပျက်၊ နောက်တစ်ရွေ့ ဖြစ်ပြီးတော့ပျက်။ နောက်တစ်ရွေ့ ဖြစ်ပြီးတော့ပျက်ဆိုတဲ့ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်သွားကြတယ်။ ဖြစ်ပျက်ကိုမြင်တော့ သင်္ခတလက္ခဏာဖြစ်တယ်။

အဲဒီလို ဖြစ်ပျက်ကိုမြင်ပြီးတဲ့အခါ ဆက်ကာဆက်ကာ ရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ အားကောင်းလာခဲ့သော် ဖြစ်တာက မထင်ရှားတော့ပေ။ ပျက်ပျက်သွားတာ၊ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာကပဲ ထင်ရှားတာကို တွေ့ကြရပါတယ်။ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာ ထင်ရှားတော့ အမူအရာတွေက တစ်ခုမှမမြဲပါလား။ မှတ်လိုက်တဲ့ မှတ်သိစိတ်လေးပါ နောက်ကလိုက်၍လိုက်၍ ကုန်ပျက်သွားတာများကို မြင်ရပြန်တော့ မှတ်သိစိတ်လည်း မမြဲပါလား။ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား နှစ်ပါးလုံး မမြဲပါလား။ အနိစ္စပဲ။

ကုန်ပျက်နေတဲ့သဘောများက အလွန်လျင်မြန်တဲ့အတွက် ကြောင့် နှိပ်စက်နေသကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဒုက္ခပါလား။ ဒီလို ကုန်ပျက်နှိပ်စက်နေတဲ့ဒုက္ခတွေကို ဘယ်လိုများ ကာကွယ်လို့ရပါလိမ့်မလဲ။ ဘယ်လိုမှ ကာကွယ်လို့မရပေ။ သူ့သဘောအတိုင်းသူ ကုန်ပျက်နှိပ်စက်နေတာပဲ။ ကိုယ်အစိုးမရတဲ့ အနတ္တပါလားလို့ သိသွားကြပါတယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဉာဏ်အမြင်တွေပိုင်ပြီး မိမိတို့ အလိုရှိအပ်တောင့်တအပ်တဲ့ တရားထူးတရားမြတ်တွေ ရသွားနိုင်ကြပါတယ်။

ထိုင်တယ်၊ ထတယ်လို့ မှတ်နေရင်းနှင့်လည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တလို့သိတဲ့ သာမညလက္ခဏာကို သိလာကြပါတယ်။ သာမညလက္ခဏာတွေ ပိုင်သွားတဲ့အခါ မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်တဲ့ တရားထူးတရားမြတ်များလည်း ရသွားနိုင်ကြပါတယ်။

ကွေးဆန်မှတ်ပုံ

ကွေးတာ၊ ဆန်တာကို မှတ်တာလည်း အသေးစိတ်အမှတ်ပင် ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ကို ကွေးရတော့မည့်အခါတွင် အထူးသတိထား လိုက်တဲ့အခါ ကွေးချင်တဲ့စိတ်များက ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားလာလို့ ကွေး ချင်တယ်။ ကွေးချင်တယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။ ထို့နောက်မှ တစ်ရွေ့ပြီး တစ်ရွေ့ ကွေးနေတဲ့အမှုအရာသဘောကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက် ရပါတယ်။ အပေါ်ပိုင်းခန္ဓာကိုယ်သို့ ရောက်သွားတဲ့အခါ ပေါ့ပေါ့ပြီး တက်သွားတာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့သိကြရပါတယ်။

အပေါ်ပိုင်းခန္ဓာကိုယ်၏ ခေါင်းပိုင်း၊ ပခုံးပိုင်းတို့၌ ပြုပြင်စရာ တွေကို ပြုပြင်ပြီး၍ ပြန်ဆန်ရတော့မည့်အခါတွင် ဆန်ချင်တဲ့စိတ် များက ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေလို့ ဆန်ချင်တယ်၊ ဆန်ချင်တယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။ ထို့နောက် ဆန်တဲ့အမှုအရာပေါ်လာမှ ဆန်တယ်၊ ဆန်တယ်ဟု မှတ်ရပါတယ်။ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ခန္ဓာကိုယ်အပြင် ဘက်၊ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းများသို့ ရွေ့ရွေ့ကျသွားတဲ့ သဘောကို ပင် မြန်မာလို ဆန်တယ်၊ ဆန်တယ်လို့ဆိုပြီး မှတ်လိုက်ရင် လေး လေးကျသွားတာကို ယောဂီများကိုယ်တိုင် တွေ့သိကြရပါတယ်။

ပေါ့တဲ့ လေးတဲ့ လက္ခဏာများက သဘာဝလက္ခဏာဖြစ်တယ်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ သဘောသိမှ၊ ဥဒယ၊ ဝယမြင်နိုင်သည်။

ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်တော့ ပေါ့တဲ့၊ လေးတဲ့ အမှုအရာ သဘောတွေက ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ပျက်ပျက်သွားတဲ့ သင်္ခတလက္ခဏာ ကို သိရပါတယ်။

ဝိပဿနာအလုပ်ပေးတရားတော်

ထို့နောက် ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်သွားတဲ့အခါ အပျက်ကိုမြင်
၍ ကွေးတဲ့အမူအရာလည်း မမြဲ၊ ကွေးတယ်လို့ မှတ်သိလိုက်တဲ့
မှတ်သိစိတ်လည်း မမြဲ၊ ဆန့်တဲ့အမူအရာလည်း မမြဲ၊ ဆန့်တယ်လို့
မှတ်လိုက်တဲ့ မှတ်သိစိတ်လည်း မမြဲတာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့သိသွား
ကြပါတယ်။ ကွေးရင်း၊ ဆန့်ရင်းလည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဉာဏ်
အမြင်တွေပိုင်ပြီး မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်တဲ့ တရားထူး
တရားမြတ်များကို ရရှိသွားနိုင်ကြပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ယယေယခုအခါ၌ အလုပ်ပေးတရားသုံးမျိုးကို နာကြား
ရသဖြင့် နာကြားရသောအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံ ပွားများအားထုတ်
နိုင်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်တဲ့ တရားထူး
တရားမြတ်တို့ကို ဒုက္ခခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ
ကို လွယ်ကူသောအကျင့်ဖြင့် လျင်မြန်စွာဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်
ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း ...။

ဆရာတော်ဘုရားပေးတဲ့ဆုနှင့် ပြည့်စုံရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါဘုရား။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

Vipassanā Meditation Instructions

by

Saddhammarāsi Meditation Centre Sayadaw

Every meditator, who has not yet experienced *dhamma*, will like to experience it quickly. Those who have experienced it will like to have a quick progress of insight and realization of noble *dhamma*. In order to achieve quick experiencing of *dhamma*, progress of insight and realization of noble *dhamma*, meditation instructions must be listened to respectfully.

In brief, meditation instructions may be given on three types of practising:

- (a) Practising in sitting posture;
- (b) Practising in walking posture; and
- (c) Practising in noting general detailed activities.

(1) Practising in Sitting Posture

The instructions on sitting meditation will be given initially. Approach a quiet place and sit cross-legged or on bent-knees. One shall sit in a posture, that will enable one to sit for a long time. In the sitting posture, the back and the head must be kept straight and erect, with the eyes closed and the mind focused on the abdomen.

On inhaling, the abdomen rises or expands in stages. Focus the mind attentively from the beginning to the end of the rising without letting the mind wander. Note the process as 'rising'. On exhaling, the abdomen falls or contracts in stages. Focus the mind attentively from the beginning to the end of falling without letting the mind wander. Note the process as 'falling'.

In contemplation of 'rising' and 'falling', while noting, 'rising', the material form of the abdomen shall be ignored as much as possible. On inhaling, there appears a stiffening pressure inside. That stiffening pressure shall be attentively focused on to comprehend it as much as possible and take note of it. The material form of the abdomen is just the concept (*paññatti*). *Vipassanā* is not a matter of concept but it is that of reality (*paramattha*). The stiffening pressure appearing inside is the nature of reality, which shall be focused on attentively and note as much as possible to comprehend it.

When noting, 'falling', the material form of the abdomen shall be ignored as much as possible. The nature of the falling movement in stages and the nature of decreasing in stiffening in stages shall be focused on attentively and note as much as possible.

If the mind is still not very calm yet in noting the two points: 'rising' and 'falling', increase the noting by one more point. The three points: 'rising', 'falling' and 'touching', shall be noted. In noting, 'touching', the material form shall be ignored as much as possible, while the nature of the hardness appearing due to touching (with the floor) shall only be attentively focused on and noted.

If the mind is not yet very calm, and still tends to wander, even in noting the three points: 'rising', 'falling' and 'touching', then note the four points: 'rising', 'falling', 'sitting' and touching. In noting 'sitting', the upper part of the body shall be taken as a whole and attentively focused on and note to comprehend the nature of the stiffness. Ignore the material form of the head, body and limbs as much as possible and note the nature of the stiffness resulting from the pushing of air due to the intention to sit, as 'sitting'.

The mind generally becomes calm by noting the four points: 'rising', 'falling', 'sitting' and 'touching', as already mentioned.

If noting goes well by noting, 'rising', 'falling', 'sitting' and 'touching', these four points shall only be noted. If there is an excess of effort and noting does not go well in noting the four points: 'rising', 'falling', 'sitting' and 'touching', then note only three points: 'rising', 'falling' and 'touching'. Continue noting three points only if noting three points goes well.

If there is an excess of effort in noting the three points: 'rising', 'falling' and 'touching' and noting does not go well, then note only two points: 'rising' and 'falling'. If the noting of two points goes well and develops concentration (*samadhi*), note two points: 'rising' and 'falling'.

Note only three points: 'rising', 'falling', and 'touching' if noting of three points goes well. Note only four points: 'rising', 'falling', 'sitting' and 'touching' if noting of four points goes better.

For a beginner meditator, the mind usually wanders while noting, 'rising', 'falling', 'sitting' 'touching'. The mind wanders here and there, to pagodas, monasteries, market places and dwelling places. If the mind wanders in that way, the noting mind shall note the wandering mind, as 'wandering', or 'thinking', or 'planning'.

When the concentration gets considerably powerful, the disappearance of the wandering mind is experienced on noting, 'wandering', or 'thinking', or 'planning'. The meditators themselves will personally comprehend the disappearance and passing away of these wandering minds on four or five successive notings.

Later on, the meditators attain the stage of knowledge of dissolution (*Bhanga-nāna*), when the concentration becomes stronger and more powerful by one more step. Then it will be experienced that on noting, 'wandering', or 'thinking', or 'planning', the process of thinking or planning disappears or passes away with each noting. The meditator shall comprehend these experiences by themselves.

Later on, when the concentration is actually strong, on noting 'wandering', or 'thinking', or 'planning', it is perceived that the thinking or planning passes away accompanied by the passing away of the noting consciousness as well. It means that the thinking or planning is transient and the noting consciousness is also transient. It is impermanence (*anicca*).

The process of arising and passing away and the process of dissolution are happening so fast that it seems as if they are tormenting. This is suffering (*dukkha*). How can this nature of torment of suffering and the dissolution be prevented? It cannot be prevented in any way. The dissolution is tormenting in accordance with its own nature. It is uncontrollable (*anatta*). Thus the knowledge of *anicca*, the knowledge of *dukkha* and the knowledge of *anatta* can be developed.

For the beginner meditators, pains, tinglings and dull-pains may arise after half-an-hour or forty-five minutes of noting 'rising', 'falling', or 'touching'. When these pains or tinglings, or dull-pains arise, change over the noting to the unpleasant sensations of pains, or tinglings, or dull-pains.

Noting the Unpleasant Sensation

There are three ways to note the unpleasant sensation (*dukkha-vedanā*).

- (1) Noting with the aim to make the unpleasant sensation disappear.
- (2) Noting with the aim to completely wipe out the unpleasant sensation within one sitting or in one day by maintaining an aggressive attitude.
- (3) Noting with the aim to comprehend the nature of the unpleasant sensation.

(1) In noting with the aim to make the unpleasant sensation disappear, is the desire to have pleasantness due to the disappearance of the unpleasant sensation and this is nothing but greed (*lobha*). Practising of meditation

is done so as to be free from greed. As the defilement, greed, or the desire for disappearance comes in between the notings, neither the comprehension nor the progress of the *dhamma* may be acquired for sometime. That is why, this method shall not be practised.

(2) In noting with the aim to completely wipe out the unpleasant sensation within one sitting or in one day by maintaining an aggressive attitude is nothing but anger (*dosa*) and grief (*domanassa*) that arise together with the mind. As these defilements, anger and grief, come in between the notings, neither the comprehension nor the progress of the *dhamma* may be acquired for sometime. That is why, this method shall not be practised.

(3) Noting is done to know the nature of the unpleasant sensation. Only when the nature is known, arising (*udaya*) and passing away (*vaya*) can be comprehended. The meditator usually keeps the mind tense and the body rigid in accordance with the intensity of pains, tinglings and dull-pains, while noting the unpleasant sensation. Tenseness or rigidity should not occur. Instead, both mind and body shall be kept fairly relaxed.

Anxieties, such as, will these unpleasant sensations last for the entire session or the whole hour of sitting, may arise. But care should be taken so that they do not arise.

One's mind shall be kept calm, for the pain will take its own course, making its presence felt, and one's duty is to take note of the pain. The tolerating mind shall also be maintained by bearing in mind that this unpleasant sensation shall have to be tolerated. The main thing is to be patient when the unpleasant sensation appears. "*Nibbāna* can be realized, only by being patient" is the best saying with regard to meditative contemplation.

After paying attention to be patient, and keeping the mind calm, care shall be taken so that neither the mind is tense

nor the body rigid. Also, both mind and body shall be kept fairly relaxed, while the noting mind is kept focused right on the unpleasant sensation.

After having focused right on the sensation, try to find out the depth of the pain being inflicted by this unpleasant sensation. Focus attentively to know whether the pain is just on the skin or the flesh or the nerves or up to the bones or right into the marrows. Only after focusing attentively, discern and take note as 'pain' 'tingling' or 'dull-pain'.

Similarly, in the second and third notings, focusing shall be done with an attentive mind to know the depth of pain and take note. Noting shall not be done quickly and superficially as 'pain', 'pain' or 'tingling', 'tingling' or 'dull pain', 'dull pain'. Noting must be done by attentive focusing. After noting by attentive focusing for four or five times successively as 'pain', 'tingling' or 'dull pain', increased pain or tingling or dull pain can be experienced distinctly.

After the pain, or tingling, or dull pain reaches its peak, the unpleasant sensation may also have its intensity decreased accordingly in conformity with its nature. When the intensity decreases, discern and take note on pain or tingling, or dull pain without relaxing the attentiveness. On noting successively for four or five times, meditators shall experience by themselves, the easing of pain in one way or another or the shifting of pain to other places.

In experiencing the changing nature of the unpleasant sensation, noting becomes more interesting. Later on, when the concentration becomes stronger and powerful by one more step due to successive noting, it is personally experienced that the pain, or tingling or dull pain has increased at each and every noting.

After the intensity of pain, or tingling, or dull pain reaches its peak, the intensity of unpleasant sensation may decrease

accordingly. The noting consciousness shall not be relaxed, while in the decreasing phase. By attentively focusing in noting the pain or tingling or dull pain, the meditators personally comprehend that the intensity decreases, or the sensation shifts to another place. The intensity of unpleasant sensation is not the same all the time. Sometimes the intensity increases, while sometimes it decreases. Thus the nature of the unpleasant sensation is known further.

Later on, when the concentration is strong due to successive notings, the stage of knowledge of dissolution (*Bhanga-nāna*) is attained. Then on noting pain or tingling or dull pain, its dissolution is experienced at each and every noting as if it has been taken away. It can be experienced as if seen by actual eyes.

Seeing each dissolution after each noting gives the knowledge that the unpleasant sensation is not permanent. The noting mind is now beginning to gain upper hand over the unpleasant sensation. Later on, when the concentration becomes stronger by one more step, people with powerful knowledge of dissolution (*Bhanga-nāna*) shall personally comprehend the two processes. On noting the pain, the dissolution of pain and the dissolution of the noting mind that notes the pain are experienced.

People with sharp intelligence, personally experience three processes. On noting the pain, the dissolution of the pain, the dissolution of the consciousness of the pain and the dissolution of the noting mind that notes the pain are all comprehended personally.

The pain is also not permanent. The consciousness of the pain is also not permanent. The noting mind that notes the pain is also not permanent. Thus these entities are automatically imprinted in one's consciousness and intelligence as being impermanent (*anicca*). These dissolutions are happening so fast that it seems as if they are tormenting. This appears as suffering (*dukkha*). How can these torments of

dissolution be prevented? It cannot be prevented in any way. The dissolution is tormenting in accordance with its own nature. It is uncontrollable (*anatta*). It is thus, automatically imprinted in the consciousness and intelligence.

After impermanence of sensation, suffering of sensation and uncontrollability of sensation get imprinted in one's intelligence, and on having the well-endowed knowledge of *anicca*, knowledge of *dukkha* and knowledge of *anatta*, the noble *dhamma* that one has been aspiring for, may be realized. The talk on how to take note on the unpleasant sensation is fairly complete now.

Noting in "Hearing"

While in sitting meditation sounds from the surrounding area may be audible. Visual object may be seen. Odours may be smelled. Sounds may be audible mostly. On hearing the sound of chickens or birds, or hammerings, or human beings, or automobiles, note 'hearing', 'hearing'. The mind shall be kept just at mere hearing, and care must be taken so that the mind does not follow the sound, and thinking or planning does not occur.

When the concentration gets moderately stronger, on noting 'hearing', 'hearing', the sounds heard becomes inarticulate, as if they are coming from far away places or going to a distance, or coming closer and closer and becoming hoarse and indistinguishable. If it happens that way, one is likely to achieve noting by ear.

Later on, due to successive notings concentration gets stronger. On noting 'hearing', 'hearing', the meditators with sharp intelligence, personally comprehend the syllable by syllable disappearance and dissolution of the sounds heard, one by one dissolution of the hearing consciousness and one by one dissolution of the noting mind that notes, 'hearing', 'hearing'.

What is especially evident is the syllable by syllable disappearance of the sounds heard. The beginners who note the sound may have this experience. The sounds are not continuous. They disappear syllable by syllable. When the sound is heard on saying the word, 'GEN TLE MAN" and if it is noted as 'hearing', 'hearing', the word cannot be comprehended anymore. The reason is that the syllables GEN, TLE, and MAN are not continuous any more, as each syllable GEN, TLE and MAN passes away separately and only their passings away appear to be evident.

On perceiving the passings away of the sound, it is comprehended that it is not permanent. On perceiving the dissolution of the noting mind, it is also comprehended that it is not permanent. The audible sound as well as the noting mind are both impermanent (*anicca*). These dissolutions are happening so fast that it seems as if they are tormenting. This is suffering (*dukkha*).

How can these torments of dissolution be prevented? It cannot be prevented in any way. The dissolution is tormenting in accordance with its own nature. It is uncontrollable (*anatta*). While noting, 'hearing', 'hearing' the knowledge of *annica*, the knowledge of *dukkha* and the knowledge of *anatta* are comprehended and the noble *dhamma* may be realized.

Noting in "Sitting"

On noting 'rising', 'falling', 'sitting' and 'touching', noting is done on the body, therefore it is the Contemplation of Body in the Body (*kāyānupassanā*). On noting 'pain', 'tingling' and 'dull pain', noting is done on the sensation or feeling, therefore it is the Contemplation of Feelings (*vedanānupassanā*). On noting 'wandering' of the mind, 'thinking' and 'planning', noting is done on the mind, therefore it is the Contemplation of the Consciousness (*cittānupassanā*). On noting 'seeing', 'hearing' and 'smelling', noting is done on mind objects or *Dhammas*, therefore it is the Contemplation of the *Dhammas* (*dhammānupassanā*).

All the four foundations of mindfulness are involved in one sitting meditation in accordance with the method of the Benefactor Mahāsi Sayadaw. The talk on how to take note in sitting meditation is fairly complete now.

(2) Practising in Walking Posture

The talk will now begin on noting in walking meditation. There are four ways to note.

- (a) Taking one note in each step.
- (b) Taking two notes in each step.
- (c) Taking three notes in each step.
- (d) Taking six notes in each step.

(a) Taking one Note in Each Step

On taking one note in each step, note 'Left foot forward', 'Right foot forward'. On noting 'Left foot forward', attentively focus and note mentally from the beginning to the end of the step to know the nature of successive forward movements as much as possible. The material form of the foot shall be ignored as much as possible. On noting 'Right foot forward' it is done in the same way. Attentively focus and note to know the nature of stage by stage movements in the forward movement as much as possible. However, the material form of the foot shall be ignored as much as possible. The talk on how to take one note in each step, namely, 'Left foot forward', 'Right foot forward' is fairly complete now.

(b) Taking Two Notes in Each Step

On taking two notes in each step, note 'lifting', 'dropping'. On noting 'lifting', attentively focus to know the nature of stage by stage movements in the upward movement as much as possible. However, the material form of the foot shall be ignored as much as possible. On noting 'dropping' also, the material form of the foot shall be ignored as much as possible. Attentively focus and note to know the nature of the stage by stage movements in the dropping downward movement as much as possible.

The material form of the foot is just a concept (*pannatti*). It is not a noting object for *vipassanā* meditation. However, the nature of movements constitutes reality (*paramatha*), which is *vāyo paramattha*. Attentively focus and note to know this nature as much as possible. The talk on how to take two notes in one step is also fairly complete now.

(c) Taking Three Notes in Each Step

On taking three notes, in each step, note 'lifting, 'pushing forward', 'dropping'. On noting 'lifting', attentively focus and note to know the nature of stage by stage movements in the upward movement as much as possible, as it has been mentioned above. On noting 'pushing forward', also attentively focus and note to know the nature of the stage by stage movements in the forward movement as much as possible. On noting 'dropping' also, attentively focus to know the nature of the stage by stage movements in the downward movement as much as possible.

On focusing attentively means it shall be focused precisely as much as possible on the moving continuity (*santati*) of present moments. Focusing is done attentively to know the nature of movements, the reality, as much as possible. On being able to focus attentively and on noting 'lifting', the meditators personally experience not only the stage by stage movements in the upward movement, but also the upward movement with increasing lightness.

On noting 'pushing forward' also, not only the stage by stage movements in the forward movement, but also the forward displacing movements with increasing lightness are comprehended. On noting 'dropping' also, not only the stage by stage movements in the downward movement, but also the descending movements with increasing heaviness are comprehended.

Meditators are especially interested on experiencing the upward movement with increasing lightness on noting 'lifting', the forward movement with increasing lightness on

noting 'pushing forward', and downward movement with increasing heaviness on noting 'dropping'. It is the beginning of experiencing the *dhamma*.

Experiencing the movements with increasing lightness is the comprehension of the nature of (*tejo*) and (*vāyo*). Experiencing the downward movements with increasing heaviness is the comprehension of the nature of (*pathavī*) and (*āpo*). It is the beginning of experiencing the *dhamma*. The talk on how to note three notes in one step: 'lifting', 'pushing forward' and 'dropping' is fairly complete now.

(d) Taking Six Notes in Each Step

On taking six notes in each step, note 'beginning of lifting', 'end of lifting', 'beginning of pushing forward', 'end of pushing forward', 'beginning of dropping', 'end of dropping'. Beginning of lifting means only the heel is lifted. End of lifting means the toes as well are lifted. Beginning of pushing forward means just starting to push forward. End of pushing forward means a slight pause when about to do the dropping down. Beginning of dropping means just starting to put it down. End of dropping means touching the floor or the ground with the foot. Thus six notes are taken in one step. The six notes are just separating each point of the three-point noting by observing the beginning and the end of the movement.

(e) Taking Six Notes in Each Step

Alternate way of taking six notes in each step is, note 'intending to lift', 'lifting', 'intending to push forward', 'pushing forward', 'intending to drop', 'dropping'. This is another way of taking six notes in each step. It is noting by discerning mind and matter (*nāma* and *rūpa*).

(f) Taking Six Notes in Each Step

Another alternative of taking six notes in each step is, note 'lifting', 'raising', 'pushing forward', 'dropping', 'touching',

"pressing": Lifting means only the heel is lifted. Raising means the toes as well are lifted. 'Pushing forward' means the movement is taken as a whole, without separating its beginning and the end. Dropping means just starting to put it down. Touching means touching the floor or the ground with the foot. Pressing means pressing down the foot in order to lift the other foot. With these six notes, meditators develop concentration and the notings go well and shall singularly comprehend the *dhamma*. The talk on how to take note on walking meditation is fairly complete now.

(3) Practising in Noting General Detailed Activities

Noting of general detailed activities means noting of activities while not engaged either in sitting or walking meditation. They are noting of activities like opening or closing the door on returning to the dormitory, putting away the bed, changing and washing clothes, preparing and consuming meals and beverages.

Noting in Taking Alms-food

Note 'seeing', 'seeing', on seeing the alms food; 'reaching', 'reaching'; while reaching it; 'touching', 'touching'; while touching it with the hand; 'preparing' 'preparing'; while preparing the morsel to eat; 'taking', 'taking'; on taking it to the mouth; 'bending' 'bending', on bending the head; 'opening', 'opening', on opening the mouth; 'putting', 'putting', on putting the food into the mouth; 'stretching', 'stretching', on stretching the head back to normal position; 'chewing', 'chewing', on chewing the food; 'knowing' 'knowing' on knowing the taste of the food; and 'swallowing', 'swallowing', on swallowing the food.

It is the instruction given, on how to take a morsel of alms-food in accordance with the method practised by the Benefactor Mahāsi Sayadaw. That is the instruction for taking a morsel of alms-food to meditators who want to contemplate respectfully, attentively and continuously.

At the beginning of the contemplation, noting cannot be done on all the activities. Noting on most of the activities will be missed. But it shall not be discouraging. Later on, when fully endowed with concentration, notings can be ably done on all activities.

At the beginning of contemplation, any distinct activity shall be noted principally. If the activity of reaching by hand is distinct, note, 'reaching', 'reaching' without missing a single movement. If the activity of bending the head is distinct, note 'bending' 'bending' without missing a single movement. If the chewing activity is distinct, note 'chewing', 'chewing' without missing a single movement. Thus, any distinct activity shall be noted principally.

After developing concentration on noting in one of the activities, other remaining activities can also be noted with the development of further concentration. With the stage by stage progress of insight knowledge, noble *dhamma* can be realized while consuming the alms-food.

Especially the chewing movement is more distinct. The Benefactor Mahāsi Sayadaw had said that in chewing, only the lower jaw moves and not the upper one.

If concentration is developed in noting the stage by stage moving activities, noting of the chewing movement may especially go well. Beginning from this chewing movement, noting of all other activities may also go well. The talk on noting in detail while taking alms-food is also fairly complete now.

Noting in Sitting Down

The noting in sitting, standing, bending and stretching activities are also noting of general detailed activities. For people moderately endowed with concentration, if special attention is paid to the mind when about to sit down, the

intention to sit is initially apparent. That shall be noted as, 'intending to sit' 'intending to sit'. Afterwards only when the act of sitting occurs note as 'sitting', 'sitting.'

On noting 'sitting', the material form of the head, body and limbs shall be ignored as much as possible. However the nature of the stage by stage movements in the downward movement shall be attentively focused on to know as much as possible. The stage by stage downward moving continuity of present moments shall also be noted precisely.

The nature of movement, the reality, shall also be attentively focused on to know as much as possible. After attentive focusing, if the moving continuity of present moments can be noted precisely, then on noting 'sitting', 'sitting', not only the stage by stage movements, but also the descending movements with increasing heaviness can be personally comprehended.

Noting in Standing up after Sitting

If special attention is paid, when about to stand up from the sitting posture, the intention to stand up is initially apparent. That intention shall be noted as 'intending to stand up', 'intending to stand up'. Afterwards, the element of air associated with that intention to stand up pushes one to make the effort by bending forward. Note that as 'making effort' 'making effort'. In pressing the floor with the hand on one side to help push up the body, note 'pressing with the hand', 'pressing with the hand'. In having enough energy, there occurs the stage by stage movements in the upward movement. This movement in the vernacular vocabulary is noted as, 'standing up' 'standing up'. The vocabulary is a concept (*paññatti*). What shall be known is the stage by stage movements in the upward movement, which shall be attentively focused on to know as much as possible. The upward continuity of movements shall also be attentively focused precisely on each present moment.

The meditator, on being able to attentively focus right on the present moment, shall comprehend the nature of reality, (*paramattha*) on noting 'standing up' 'standing up'. They shall personally comprehend, when almost upright, not only the stage by stage movements in the upward movement, but also the ascending movement with increasing lightness.

The meditators will personally experience the stage by stage movements in the descending movement with increasing heaviness on noting 'sitting', 'sitting' and the stage by stage movements in the upward ascending movement with increasing lightness on noting 'standing up' 'standing up'. Experiencing the upward movements with increasing lightness is the comprehension of the nature of (*tejo*) and (*vāyo*). Experiencing the downward movements with increasing heaviness is the comprehension of the nature of (*pathavi*) and (*āpo*).

Comprehension of Arising and Passing Away

MOTTO: Only when the nature is perceived,
The arising (*udaya*)
And the passing away (*vaya*) can be
comprehended.

Only on perceiving the nature, arising (*udaya*) and passing away (*vaya*) can be comprehended. Only after one movement arises and passes away, another movement arises and passes away and the process goes on. As such, the phenomena of arising and passing away are comprehended. Comprehension of arising and passing away constitutes the characteristic of conditioning (*sankhata*).

When concentration becomes more powerful on successive notings after comprehending the arising and passing away, the arisings are not apparent anymore. Only the passings away and dissolutions are distinctly comprehended. As the dissolutions are distinct, it is realized that not a single action

is permanent. As the accompanying dissolution of the noting consciousness is also perceived, it shows that noting consciousness is also impermanent. Both the nature of matter and mind is impermanent (*anicca*).

The nature of dissolutions are happening so fast that it seems as if they are tormenting. This is suffering (*dukkha*). How can suffering, the nature of tormenting dissolution, be prevented? It cannot be prevented in any way. The dissolution is tormenting in accordance with its own nature. It is uncontrollable (*anatta*). Comprehending thus, and after being endowed with the knowledge of *anicca*, the knowledge of *dukkha* and the knowledge of *anatta*, the noble *dhamma* that one has been aspiring for, may be realized.

While contemplating on 'sitting' or 'standing up', the knowledge of *anicca*, *dukkha* and *anatta*, the general (*sāmaññā*) characteristic is comprehended. On being endowed with *sāmaññā* characteristic, the noble *dhamma*, that one has been aspiring for, may be realized.

Noting the Action of Bending and Stretching

The noting of bending and stretching is also noting the detailed general activities. If special attention is paid, when about to bend the hand, the intention to bend is initially apparent. That intention shall be noted as 'intending to bend', 'intending to bend'. Afterwards focus attentively to know the nature of the stage by stage movements in the bending movement as much as possible. When the hand reaches the shoulder and the head, and the upper portion of the body, the upward ascending movement with increasing lightness shall be comprehended personally.

After doing what is necessary to be done to the head and shoulder and other portions of the upper part of the body, and when about to stretch the hand the intention to stretch is initially apparent. That intention shall be noted as 'intending to stretch' 'intending to stretch'. Afterwards when the

stretching action occurs note that as 'stretching' 'stretching'. The nature of the stage by stage movements in the downward movement towards the lower part of the body is said to be 'stretching' 'stretching'. Meditators shall personally comprehend the downward descending movements with increasing heaviness on noting 'stretching'.

The lightness and heaviness are natural characteristics (*sabbhāva lakkhana*).

MOTTO: Only when the nature is perceived,
The arising (*udaya*)
And the passing away (*vaya*) can be comprehended.

On successive notings the nature of lightness and heaviness arises and passes away, the characteristic of conditioning (*sankhata*), is comprehended.

Afterwards on attaining the knowledge of dissolution (*Bhanga-nāṇa*) it is personally comprehended that the actions of bending and stretching are impermanent and the noting consciousness is also impermanent. Being endowed with the knowledge of *anicca*, knowledge of *dukkha* and knowledge of *anatta*, while bending and stretching, the noble *dhamma* that one has been aspiring for, may be realized.

Presently, meditation instructions have now been listened to. After following, practising and cultivating as has been heard, may you be able to realize the noble *dhamma*, the blissful *nibbāna*, free of all sufferings, as you have been wishing and aspiring for, with pleasant practice and quick comprehension.

May we be fully endowed with the blessings of the Venerable Sayādaw.

Sadhu! Sadhu! Sadhu!

Translated by Tin Oo Hlaing
A Lay - Attendant to Sayadaw

မဟာစည်နာယက

အဂ္ဂမဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

အရှင်ကုဏ္ဍလာဘိဝံသ

ရေးသားစီရင်သော

သိကောင်းစရာ

ဝေပပဒေသာ

အတွဲ (၅)

ဒုတိယအကြိမ်

သာသနာ-၂၅၅၁

ကောဇာ-၁၃၆၉

ခရစ်-၂၀၀၇

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဘာသာရေးဆိုင်ရာစာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၃၂၀၂၇၀၀၅၀၇

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၃၂၀၄၃၄၀၇၀၇

ပုံနှိပ်ခြင်း
ဒုတိယအကြိမ်

အုပ်စု - ၃၀၀၀

တန်ဖိုး -

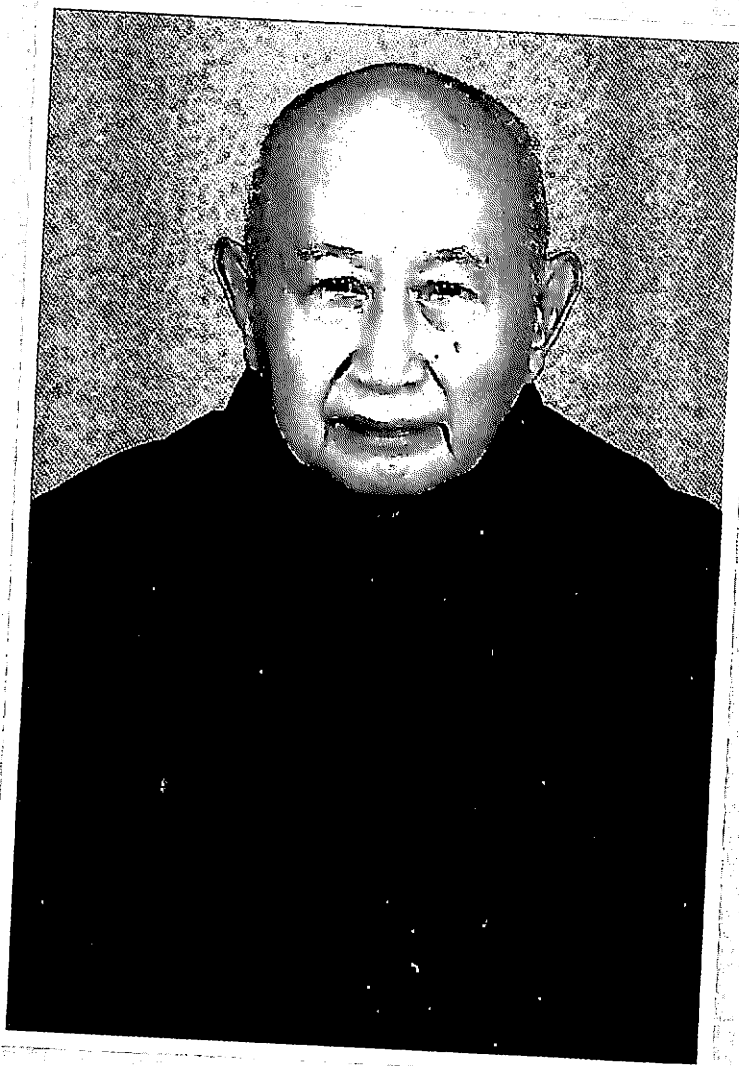
ပုံနှိပ်ပြီးသည့်လ
၂၀၀၇-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးသိန်းထွန်း (၀၄၇၂၂)
သိန်းထွန်းအေဘီဆက်

၅၀/၅၂၊ ဒဂုံသီရိလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - (၀၁) ၅၄၂၀၅၆

ထုတ်ဝေသူ

ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တင်အောင် (လေ-အငြိမ်းစား)၊ (၀၃၃၆၆)
သဒ္ဓမ္မရုံသီစာပေ၊ အမှတ်-၇၊ ဝေယျာခေမာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေသည်။

သဒ္ဓမ္မရံသီရိဝံသာပဓာနနာယကဆရာတော်
အဂ္ဂမဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ
ဘဒ္ဒန္တကဏ္ဍလာဘိဝံသ

မာတိကာ

	နိဒါန်း	
၁။	ဝန်ထုပ်လေးလှ ချလိုကြ	၁
၂။	သောတာပန်ဖြစ်က အကျိုးခြောက်ပါးရ	၈
၃။	သားမြတ်သမီးမြတ်ရတနာ ဖြစ်ဖွယ်ရာ	၁၅
၄။	ကုသိုလ်ဖြစ်ကြောင်း သိကောင်းစရာ	၂၀
၅။	မတူထူးခြား သိဖွယ်များ	၂၇
၆။	ခန္ဓာဝန်လေးလှ ချလိုကြ	၃၃
၇။	သင့်လျော်ရာကို မှီဝဲရမှ တရားရ	၃၉
၈။	လိုက်နာဖွယ်ရာ သြဝါဒကထာ	၄၇
၉။	အယုတ်အမြတ်ခုနစ်ဖြာ သိဖွယ်ရာ	၅၅
၁၀။	မဂ္ဂင်ပွားမှ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ရ	၆၂
၁၁။	သိဖွယ်ကောင်းရာ မေးမြန်းပါ (ပြည်ပသာသနာခရီး)	၆၉
၁၂။	မေးခွန်းနှစ်ဖြာ ဖြေကြားသိဖွယ်ရာ	၇၃
၁၃။	သစ္စာလေးဖြာ သိဖွယ်ရာ	၇၈
၁၄။	ဝိပဿနာအားထုတ်ရာဝယ် လိုက်နာဖွယ်	၈၃
၁၅။	သိကောင်းစရာ ဓမ္မစကြာ	၈၈
၁၆။	ဓမ္မစကြာလာ ဉာဏ်တော်တစ်ဆယ့်နှစ်ဖြာ	၉၆
၁၇။	မြတ်ဗုဒ္ဓအကြောင်း သိကောင်းစရာ	၁၀၀

၁၈။	စခန်းသိမ်းသည့်အခါ သိကောင်းစရာ	၁၀၄
၁၉။	ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့	၁၁၅
၂၀။	ခိုးမြှောက်ပေးမှ တရားရ	၂၃၈
၂၁။	တရားဟောရာမှာ သိကောင်းစရာ	၂၄၅
၂၂။	သဒ္ဓါအကြောင်း သိကောင်းစရာ	၂၅၀
၂၃။	မောနေယျရဟန်းအကြောင်း သိကောင်းစရာ	၂၅၅
၂၄။	မောနေယျအရှင် တစ်ပါးပင်	၂၆၀
၂၅။	မြေငလျင်လှုပ်ခြင်းအကြောင်း သိကောင်းစရာ	၂၇၁
၂၆။	ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရာမှာ သိကောင်းစရာ	၂၇၇
၂၇။	အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာ သာသနာ	၂၈၂

နိဒါန်း

ယခုဖတ်ရှုကြရမည့် စာအုပ်သည် လစဉ်ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော မြတ်မင်္ဂလာစာစောင်၌ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်ဘုရား မွေ့လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ရေးသားချီးမြှင့်ခဲ့သော ဆောင်းပါးများကို ပြန်လည်စုပေါင်းကာ ထုတ်ဝေလိုက်သော ပဉ္စမတွဲစာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်ဘုရား ရေးသားတော်မူခဲ့သော တရားဆောင်းပါးများကို မဖတ်ရှုရသေးသော စာဖတ်ပရိသတ်များ ဖတ်ရှုနိုင်ရန်နှင့် ဖတ်ရှုပြီးကြသော စာဖတ်ပရိသတ်များလည်း ပြန်လည်လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်ကြရန်အတွက် တရားဆောင်းပါးပေါင်း နှစ်ဆယ်ခုနစ်ပုဒ်ကို စုပေါင်း၍ ဤပဉ္စမတွဲစာအုပ်ကို ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်တို့သည် ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ နိကာယ်ငါးရပ်၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာရှစ်သောင်းလေးထောင်ဟူ၍ များပြားလှပေသည်။ ထိုတရားတော်တို့ကို လူ့ဘောင်လူ့လောက၌ နေထိုင်ကြကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်များ ပြည့်စုံအောင် သင်ယူလေ့လာနိုင်ဖို့ရာ မလွယ်ကူကြပေ။ ခဲယဉ်းလှပေသည်။ ဤကဲ့သို့ သင်ယူလေ့လာနိုင်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းကြသော ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ နိကာယ်ငါးရပ် တရားတော်တို့မှ မှတ်သားဖွယ်ရာများကို ရှာဖွေထုတ်နုတ်၍ ဤစာအုပ်၌ ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ကျေးဇူးတော်ရှင် သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော် ဘုရားက “သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ”ဟူ၍ အမည်ပေးထားပါသည်။ ပဒေသာဟူသောအမည်သည် ကပ္ပရက္ခဟူသောပါဠိမှ ပေါက်ပွားဆင်း သက်လာသောအမည် ဖြစ်ပေသည်။

ရှေးအခါက ဘုန်းကံကြီးမားသူများအတွက် “ကပ္ပရက္ခ”ဟုခေါ်သော ပဒေသာပင်များ မြေမှထွက်ပေါ်လာကြပေသည်။ ယင်းပဒေသာပင်များမှ အဝတ်အထည်နှင့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ် စသည်များကို အလိုရှိတိုင်း ဆွတ်ခူးသုံးစွဲနိုင်ကြသကဲ့သို့ ဤ“သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ” ပဉ္စမတွဲ စာအုပ်၌လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ပိဋကတ် တရားတော်များမှ သိကောင်းစရာ အနှစ်သာရတို့ကို စာဖတ်သူပရိသတ် များ ဆွတ်ခူးထုတ်ယူနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ် ဖြစ်ပေသည်။

ဤ“သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ” ပဉ္စမတွဲစာအုပ်မှ ဆွတ်ခူး ထုတ်ယူနိုင်သော အနှစ်သာရများမှာ -

- (၁) လောကီဘက်ကလည်း ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာများမှလာရှိ သော လူမှုရေးရာ၊ စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာသက်ရှည်ရေး စသည့် အနှစ်သာရများကို ဆွတ်ခူးထုတ်ယူနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။
- (၂) လောကုတ္တရာဘက်ကလည်း ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာများမှ လာရှိသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သိထားကြရမည့် ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာ၏ အခြေခံတရားတော်များ၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အဆုံး အမသာသနာတော်ကြီး အရည်တည်တံ့ပြန့်ပွားအောင် ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် မှတ်တမ်း ဒေသနာများကိုလည်း ဆွတ်ခူးထုတ်ယူနိုင်ကြမည် ဖြစ် ပေသည်။

ဤ“သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ” ပဉ္စမတွဲစာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်၍
ဟောကြားလိုကြသော တရားဟောတရားပြု ဆရာတော်၊ သံဃာတော်
များအတွက်လည်း လွယ်ကူစွာ လေ့လာနိုင်ဖို့ရာ ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ
များ၏ စာမျက်နှာနံပါတ်တို့ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါသည်။

ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာများမှလာရှိသော တရားတော်များ၏ အနှစ်
သာရများကို ထုတ်ယူကာ ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသော ဤ“သိကောင်း
စရာ ဓမ္မပဒေသာ” ပဉ္စမတွဲစာအုပ်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာကြသူ၊ ဟောပြော
ပြသကြသူ၊ လိုက်နာကျင့်ကြံကြသူ အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်း
သမီးတို့သည် မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သည့် လောကီ၊
လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာများကို ခံစားရရှိနိုင်ကြပါ
စေကုန်သတည်း။

အရှင်ဥက္ကံသ (ဓမ္မာစရိယ)
ဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်၊
ကျိုက်ဝိုင်း၊ သမိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝန်ထုပ်လေးခု ချလို့ကြ

လောကထဲ၌ရှိနေကြသော ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသောအခါ မိမိတို့၏ ခန္ဓာဝန်အတွက် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆောင်ရွက်ပေး။ လုပ်ကိုင်ပေးရသည်မှာ ဝန်လေးလှပေသည်ဟု သိလာကြပေသည်။ ခန္ဓာဝန်များကို မလိုချင်ကြတော့ပေ။ ခန္ဓာဝန်မှ လွတ်မြောက်လိုကြပေသည်။ ခန္ဓာဝန်ကို စွန့်ချလိုကြပေသည်။ ခန္ဓာဝန်မှ လွတ်မြောက်ကြောင်းတရားတို့ကို ရှာဖွေကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခန္ဓာဝန်ကို ချလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သိကြဖို့ရာ တရား(၄)ပါးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

- ၁။ ဘာရ = ကြီးလေးသောဝန်ထုပ်၊
- ၂။ ဘာရဟာရ = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ကို ထမ်းဆောင်နေသူ၊
- ၃။ ဘာရာဒိန = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ကိုထုပ်၍ ယူနေသူ၊
- ၄။ ဘာရနိက္ခေပန = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ကိုချဖို့ရာ နေရာဟူ၍ (၄)ပါး ဟောကြားတော်မူပါသည်။

၂

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

၁။ ဘာရ = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ဟူသည် -

မိမိတို့သန္တာန်၌ရှိနေကြသည့် ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်ဟူသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ(၅)ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ (၅)ပါးဟူသော ဝန်ထုပ်ကြီးကို ရရှိလာကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တစ်နေ့ တစ်ခဏမျှ စွန့်လွှတ်ထား၍ မရကြပေ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထိုခန္ဓာဝန်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးနေကြရပေသည်။ ညောင်းညာပင်ပန်းလာသည်များကို ပြုပြင်ပေးရသည်။ ထိုင်တာကြာသွားလျှင် ထရပ်ပေးရသည်။ ရပ်တာ ကြာသွားလျှင် သွားပေးရသည်။ သွားတာ၊ ရပ်တာ၊ ရပ်တာကြာသွားလျှင် ထိုင်ပေး ရသည်။ သွားတာ၊ ရပ်တာ၊ ထိုင်တာကြာသွားလျှင် လျောင်းအိပ်ပေး ရသည်။

စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ချက်ပြုတ်စီမံ၍ စားသောက်ပေးရ သည်။ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်များကို စွန့်ပေးရသည်။ အနံ့ဆိုးများ ပျောက်ကင်း အောင် ရေချိုးပေးရသည်။ အအေးအပူများကို ကာကွယ်ဖို့ရန် အဝတ်များ ဝတ်ဆင်ပေးရသည်။ ကျန်းမာရန်အတွက် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားပေးရသည်။ ဆေးဝါးများ ဖိုဝ်ပေးရသည်။ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာသောအခါ၊ မကျန်းမမာ ဖြစ်လာသောအခါတို့၌ ခန္ဓာဝန် လေးသည်အကြောင်းကို ပို၍ပင် သိကြရ ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤဥပါဒါနက္ခန္ဓာ(၅)ပါး ဝန်ထုပ်ကြီးသည် အလွန်ပင် လေးလှပေသည်။

၂။ ဘာရဟာရ = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ကို ထမ်းဆောင်နေသူ ဟူသည် -

ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်ဟူသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ (၅)ပါးကို ရရှိထား၍ ထမ်းဆောင်နေရသော ပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ(၅)ပါးကို ရရှိထားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဟူ၍ စဖြစ်လာသော ပဋိသန္ဓေခဏ၌ပင် ခန္ဓာဝန်ကို ချီပိုးထမ်း

ဝန်ထုပ်လေးလှ ချလိုကြ

ဆောင်ကြရပေသည်။ ဆယ်နှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်၊ အနှစ်တစ်ရာ စသည်ဖြင့် အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ထမ်းဆောင်ကြရပေသည်။ ဤခန္ဓာဝန်ကို ရေချိုးပေးရ၊ စားသောက်ပေးရ၊ နူးညံ့သော ခုတင်ညောင်စောင်းတို့အပေါ်၌ ထိုင်ပေးရ၊ လျောင်းအိပ်ပေးရ စသည်ဖြင့် ထမ်းဆောင်ပေးကြရပေသည်။ ယခုဘဝမှ ကွယ်လွန်စုတေသောအခါ ဤဘဝခန္ဓာဝန်ကိုစွန့်၍ နောက်ဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေနေပြီး ခန္ဓာဝန်အသစ်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်ကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ မရေမတွက်နိုင်သော လွန်ခဲ့သည့် ထိုထိုအတိတ်ဘဝတို့၌လည်း အလွန်ကြီးလေးသော ခန္ဓာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြရပေသည်။

ယခုဘဝ၌ ရဟန္တာဖြစ်အောင် အားမထုတ်နိုင်ခဲ့သော် မရေမတွက်နိုင်သော နောင်အနာဂတ်ဘဝတို့၌လည်း ဤကြီးလေးသော ခန္ဓာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ကြရဦးမည် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ ဘာရာဒါန = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ကိုထုပ်၍ ယူနေသူဟူသည် -

ကောင်းသောအဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့ဟူသော အာရုံအမျိုးမျိုးတို့ကို သာယာနှစ်သက်သော တဏှာနှင့် ထိုထိုဘုံဘဝတို့၌ သာယာနှစ်သက်တတ်သော တဏှာပင်ဖြစ်ပေသည်။ အာရုံအမျိုးမျိုးနှင့် ထိုထိုဘုံဘဝတို့၌ သာယာနှစ်သက်တတ်သော တဏှာကြောင့် စွဲလမ်းခြင်း ဥပါဒါန်များ ဖြစ်လာကြပေသည်။ စွဲလမ်းခြင်းဥပါဒါန်ဖြင့် ကံအမျိုးမျိုးတို့ကို ပြုလုပ်ကြပေသည်။ ကံအမျိုးမျိုးကြောင့် ဘဝအမျိုးမျိုးတို့၌ ခန္ဓာဝန်ထုပ်များကို ရရှိလာကြပေသည်။ အရင်းခံတဏှာကြောင့်ပင် ဤခန္ဓာဝန်ထုပ်ကို ရရှိလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ (၅)ပါးဟူသော ဝန်ထုပ်ကိုထုပ်၍ ယူနေသူသည် တဏှာပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုတဏှာသည် မြင့်မြတ်သည့် ထိုထိုဘုံဘဝတို့၌လည်း အလွန်နှစ်သက်၍ ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကိုထုပ်၍ ယူနေပေသည်။ ယုတ်နိမ့်သော ထိုထို

၄ သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

ဘုံဘဝတို၌လည်း အလွန်နှစ်သက်၍ ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကိုထုပ်၍ ယူနေပေ
သိဉ်။ အဿကမင်းကြီး၏ ဥပရိမိဖုရားသည် ယုတ်နိမ့်ဆော့ဘုံဘဝ၌
အလွန်နှစ်သက်ပုံကို ထောက်ရှု၍ ထင်ရှားလှပေသည်။

တစ်ချိန်သောအခါ ကာသိတိုင်း၊ ပါဠိလိမ္မိကို အဿကမင်းကြီး
စိုးစံ၍နေ၏။ အဿကမင်းကြီး၏ အမြတ်နိုးဆုံးဖြစ်သော ဥပရိမိဖုရားသည်
မမျှော်လင့်ဘဲ ရတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားလေ၏။ အဿကမင်းကြီးသည်
အလွန်မြတ်နိုးသော မိဖုရား၏အလောင်းကို မှန်ခေါင်းထဲထည့်၍ မပုပ်
သိုးအောင် ဆီဖြင့် စိမ်ထားပြီး မိမိအိပ်ရာ ခုတင်အောက်တွင် ထားစေ၏။
မိဖုရား၏ အလောင်းကိုကြည့်ပြီး မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်ဖြစ်ကာ လွမ်းဆွတ်
တမ်းတ၊ ပူဆွေး၍နေလေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းရသေ့ကြီးသည် အဘိညာဉ်သမာပတ်တို့
ဖြင့် ဟိမဝန္တာ၌ ပျော်မွေ့၍နေလေ၏။ ရသေ့ကြီးသည် အဿကမင်းကြီး
၏ ဥပရိမိဖုရား ကွယ်လွန်သွားသောကြောင့် မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်ဖြစ်ကာ
စိုးရိမ်ပူဆွေးနေသည်ကို အဘိညာဉ်ဖြင့်သိ၍ အဿကမင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်
ထဲသို့ ကြွရောက်တော်မူလာလေ၏။ ကွယ်လွန်သွားသော ဥပရိမိဖုရား
အဘယ်ဘုံဘဝသို့ ရောက်နေကြောင်းကို ပြောပြနိုင်သည့် ရသေ့ကြီး
တစ်ပါး ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း မင်းကြီးထံသို့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို သွားရောက်စေ၍ သတင်းပို့စေ၏။

မင်းကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ရသေ့ကြီးထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး
“ဥပရိမိဖုရား အဘယ်ဘုံဘဝမှာ ဖြစ်နေသည်ကို အရှင်ဘုရားသိတယ်
ဆိုတာ မှန်ပါသလားဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ “အမှန်ပဲသိပါတယ်။
သင်၏မိဖုရားသည် ဤဥယျာဉ်ထဲ၌ နွားချေးပိုးမ ဖြစ်နေသည်” ဟု မိန့်ကြား
လေ၏။ မင်းကြီးက “မယုံနိုင်ပါ” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

“သင်မင်းကြီးမယုံလျှင် ယခုပင်ခေါ်၍ပြမည်” ဟု မိန့်ကြားတော်
မူရာ “ခေါ်ပြပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ဘုရားလောင်းရသေ့

ဝန်ထုပ်လေးလှ ချလိုကြ

ကြီးသည် အဘိညာဉ်တန်ခိုးအဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ခေါ်လိုက်ရာ နွားချေးပိုးဖိုကြီးက ရှေ့က၊ နွားချေးပိုးမက နောက်က တစ်ရွရွနှင့် မင်းကြီးရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာကြ၏။ “နောက်က နွားချေးပိုးမသည် သင်၏ ဥပရိမိဖုရားပင် ဖြစ်သည်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေရာ အဿကမင်းကြီးက “မယုံနိုင်ပါ” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ဘုရားလောင်းရသေ့ကြီးက “သင်မင်းကြီးမယုံလျှင် နွားချေးပိုးမ ကို စကားပြောခိုင်းမည်” ဟု မိန့်ကြားကာ “နွားချေးပိုးမ ... သင်သည် ရှေးဘဝက အဘယ်သူဖြစ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူရာ “တပည့်တော်မ သည် အဿကမင်းကြီး၏ ဥပရိမိဖုရား ဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြောကြားလေ၏။ “ယခုအခါ နွားချေးပိုးဖိုကြီးနှင့် အဿကမင်းကြီး ထိုနှစ်ယောက်တွင် ဘယ်သူကို ပို၍ချစ်ခင်သနည်း” ဟု မေးတော်မူပြန်ရာ -

နွားချေးပိုးမက ဖြေကြားသည်မှာ “ယခုအခါ နွားချေးပိုးဖိုကြီးကို အဿကမင်းကြီးထက် အဆရာထောင်မက ပို၍ချစ်ခင်ပါသည်။ ဖြစ်နိုင် လျှင် အဿကမင်းကြီး၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် နွားချေးပိုးဖိုကြီး၏ ခြေကို ဆေးပေးချင်ပါသည်” ဟု ဖြေကြားလေ၏။ မင်းကြီး၏ ဥပရိမိဖုရားအပေါ် အလွန်ချစ်ခင်၍ စွဲလမ်းနေခြင်း၊ ပူဆွေးနေခြင်းများသည် ချက်ချင်းပင် ပျက်ပြယ်သွားလေ၏။ ဥပရိမိဖုရားအလောင်းကိုလည်း ချက်ချင်းပင် စွန့်ပစ်စေ၏။

ဥပရိမိဖုရား၏ ယုတ်နိမ့်သောဘဝ၌ပင် အလွန်နှစ်သက်သာယာ နေခြင်းကို ထောက်ထား၍ တဏှာသည် ယုတ်နိမ့်သောဘုံဘဝကိုပင် အလွန်သာယာနှစ်သက်၍ ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်သည့် ခန္ဓာဝန်ကို ထုပ်ပိုးကာ ယူနေတတ်(သူ) တရားဆိုးဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

၄။ ဘာရန်ကွေ့ပန = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ကိုချဖို့ရာ နေရာဟူ သည် -

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ(၅)ပါးဟူသော ဝန်ထုပ်ကိုချဖို့ရာမှာ (၃၁)ဘုံဟူသော ဌာနတို့တွင် အဘယ်ဘုံဌာန၌မှ ချ၍မရ၊ နိဗ္ဗာန်၌သာ ချ၍ရပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သည်သာ ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကိုချဖို့ရာ နေရာဖြစ်ပေသည်။

“အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ခန္ဓာဝန် လေးသည့်အကြောင်းကို သိလာကြသဖြင့် ခန္ဓာဝန်ကို ချလိုကြပေသည်။ နိဗ္ဗာန်သည်သာ ခန္ဓာဝန်ကိုချဖို့ရာဖြစ်သည်” ဟု သိကြသောအခါ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကောင်းအကျင့်မြတ်တို့ကို ကျင့်ကြပေသည်။ ခန္ဓာ ဝန်ချရာ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကောင်းအကျင့်မြတ်တို့တွင် ဝိပဿနာသည် တစ်ခုတည်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသော အကျင့်လမ်းမှန် ဖြစ်သည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်ဖြစ်၍ ခန္ဓာဝန်ချလို သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝိပဿနာအကျင့်တရားကို ကျင့်ကြ အားထုတ်ကြ ရပေသည်။

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက် သွားသောအခါ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်က အပါယ်သံသရာ ခန္ဓာဝန်ထုပ် ကိုထုပ်၍ ယူနေတတ်သော တဏှာကို အကြွင်းမဲ့ အပြီးတိုင်ပယ်လိုက် သောကြောင့် အပါယ်သံသရာ ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကိုချခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက် သွားပေသည်။

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ သကဒါဂါမိမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်သွား သောအခါ သကဒါဂါမိမဂ်ဉာဏ်က လှူပြည်၊ နတ်ပြည် (၆)ထပ်တို့၌ အကြိမ်ပေါင်းများစွာဖြစ်ရမည့် ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကိုထုပ်၍ ယူနေတတ်သည့် တဏှာ၏အစွမ်းသတ္တိကို ပါးသွားအောင်၊ အားနည်းသွားအောင် ပြုလုပ် လိုက်သောကြောင့် တစ်ကြိမ်မျှသာဖြစ်ရသည့် ခန္ဓာဝန်ထုပ်သာ ကျန်ခဲ့ ပေသည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာဖြစ်ရမည့် ခန္ဓာဝန်ထုပ်များကို ချခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားပေသည်။

ဝန်ထုပ်လေးလှ ချလိုကြ

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ အနာဂါမိမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ အနာဂါမိမဂ်ဉာဏ်က လှူပြည်၊ နတ်ပြည်(၆)ထပ်တို့၌ ဖြစ်ရမည့် ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကိုထုပ်၍ ယူနေတတ်သည့် တဏှာကို အကြွင်းမဲ့ အပြီးတိုင်ပယ်လိုက်သောကြောင့် လှူပြည်၊ နတ်ပြည်(၆)ထပ်တို့၌ ဖြစ်ရမည့် ခန္ဓာဝန်ထုပ်များကို ချခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားပေသည်။

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်က (၃၁)ဘုံ၌ဖြစ်ရမည့် ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကိုထုပ်၍ ယူနေတတ်သော တဏှာကို အကြွင်းမဲ့ အပြီးတိုင်ပယ်လိုက်သောကြောင့် (၃၁)ဘုံ၌ဖြစ်ရမည့် ခန္ဓာဝန်ကို ချခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက်၍ ခန္ဓာဝန်ချရာ နိဗ္ဗာန်သို့ အပြီးတိုင် ဆိုက်ရောက်သွားပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကြီးလေးသော ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကို ချလိုကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ကြရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

သောတာပန်ဖြစ်ကာ အကျိုးခြောက်ပါးရ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အပါယ်သံသရာမှ အပြီးတိုင်လွတ်မြောက်သွားခြင်းစသော ထူးခြားသည့် အကျိုးတရားများ ရရှိကြသည်ကို ထိုက်သင့်သည့်အားလျော်စွာ သိကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် သောတာပန်အဖြစ်ကို အလွန်ပင် လိုချင်ကြပေသည်။ သောတာပန်ဖြစ်ကြောင်း တရားများကိုလည်း လိုက်နာကျင့်ကြံလျက် ရှိကြပေသည်။ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရရှိအပ်သော အကျိုးတရားတို့ကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိလိုကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်များ ရရှိနိုင်သည့် အကျိုးတရား ၆-ပါးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

- ၁။ သဒ္ဓမ္မနိယတော = သူတော်ကောင်းတရား၌ မြဲခြင်း အကျိုး။
- ၂။ အပရိဟာနဓမ္မော = မဆုတ်ယုတ်သော သဘောရှိခြင်း အကျိုး။
- ၃။ ပရိယန္တကတံဿဒုက္ခံ = ဆင်းရဲဒုက္ခ အပိုင်းအခြားကို ပြုပြီး ခြင်းအကျိုး။
- ၄။ အသာဓာရဏဉာဏော = ပုထုဇဉ်တို့နှင့် မဆက်ဆံသော ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းအကျိုး။

သောတာပန်ဖြစ်က အကျိုးခြောက်ပါးရ

- ၅။ ဟေတုစသုဒိဋ္ဌော = အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာမြင်ခြင်းအကျိုး။
- ၆။ ဟေတုသမုပ္ပန္နစမ္မော = အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သော အကျိုးတရားကိုလည်း ကောင်းစွာမြင်ခြင်းအကျိုးဟူသော အကျိုးတရား ၆-ပါးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသည်။

(အံ- ၂/၃၈၄)

၁။ သဒ္ဓမ္မနိယတော = သူတော်ကောင်းတရား၌ မြဲခြင်းအကျိုးဟူသည် -

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငါးပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလ၊ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးစသော သူတော်ကောင်းတရားတို့၌ မြဲခြင်းအကျိုးကိုလည်း ရရှိကြပေသည်။

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သူ့အသက်သတ်ဖို့ရာ ကြိုလာသောအခါ၊ သူ့ဥစ္စာခိုးဖို့ရာ၊ သူ့သားမယားကို လွန်ကျူးဖို့ရာ၊ လိမ်ညာပြောဖို့ရာ၊ အရက်သေစာ သောက်စားဖို့ရာ ကြိုလာသောအခါတို့၌ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မှ မလွန်ကျူးကြပေ။ ရှောင်ကြဉ်နိုင်ကြပေသည်။ ငါးပါးသီလဟူသော သူတော်ကောင်းတရား၌ မြဲကြပေသည်။

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တစ်ပါးသော ဆန့်ကျင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့က အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သူ့အသက်ကို မှုသတ်ပေးရင်၊ သူ့ဥစ္စာကို မခိုးပေးရင်၊ သူ့သားမယားကို မဖျက်ဆီးပေးရင်၊ လိမ်ညာမပြောပေးရင်၊ အရက်သေစာ မသောက်စားရင် သင့်ကို အရင်သတ်ရလိမ့်မည်ဟု အနိုင်အထက် နှိပ်စက်၍ စေခိုင်းပြားသော်လည်း ငါးပါးသီလကို မလွန်ကျူးနိုင်တော့ပေ။ အသက်ကိုပင် အသေခံကြပေသည်။

သိကောင်းစရာ မွေပဒေသာ

ဤကဲ့သို့ အသက်နှင့်လဲ၍ ငါးပါးသီလတည်းဟူသော သူတော်ကောင်း တရား၌ မြဲကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ တရား၌မြဲ၊ အကျိုးလည်း၊ ရမြဲရပေသည်။

၂။ အပရိဟာနဓမ္မော = မဆုတ်ယုတ်သော သဘောရှိခြင်းအကျိုး ဟူသည် -

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သောတာပန်ဖြစ်သည်မှ စ၍ သဒ္ဓါ၊ သီလစသော သူတော်ကောင်းဥစ္စာတရား (၇)ပါးတို့သည် ဆုတ်ယုတ်သွားသည်ဟူ၍ မရှိကြပေ။ တိုးတက်ကြီးပွားနေခြင်း အကျိုးကို လည်း ရရှိကြပေသည်။

ပထဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ ရှိကြသည့် သဒ္ဓါ၊ သီလစသော သူတော်ကောင်းဥစ္စာတရား (၇)ပါးတို့သည် ယခုမျက်မှောက်ဘဝ၌လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးသွားတတ်ကြပေသည်။ ယခုဘဝမှာ မဆုတ်ယုတ် မပျက်စီးပါသော်လည်း နောက်နောင်ဘဝများ၌ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးသွားတတ်ကြပေသည်။

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ ဖြစ်လျက်ရှိကြ သော သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာဟူသော သူတော် ကောင်းဥစ္စာတရား (၇)ပါးတို့သည် ယခုဘဝ၌လည်း မည်သည့်အကြောင်း ကြောင့်မှ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးသွားခြင်း မရှိကြပေ။ နောက်နောင်ဘဝတို့၌ လည်း မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မှ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးသွားခြင်း မရှိကြ တော့ပေ။ တိုးတက်ကြီးပွားလျက်သာ ရှိကြပေသည်။ အထက်မဂ် အထက် ဖိုလ်များသို့ ရောက်သွားဖို့ရာ အားကြီးသောအကြောင်း (ပကတူပနိဿယ သတ္တိ)ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုလျက် ရှိကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ၊ အကျိုးလည်း၊ ရမြဲရပေသည်။

သောတာပန်ဖြစ်က အကျိုးခြောက်ပါးရ

၃။ ပရိယန္တကတံသာဒုက္ခံ = ဆင်းရဲဒုက္ခ အပိုင်းအခြားကို ပြုပြီး ခြင်း အကျိုးဟူသည် -

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်(၆) ထပ်တို့၌ အိုရခြင်းဒုက္ခ၊ နာရခြင်းဒုက္ခ၊ သေရခြင်းဒုက္ခ စသည့် ဆင်းရဲ ဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတို့ကို (၇)ဘဝသာ ခံကြရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။ (၈)ဘဝ ထိအောင် မခံကြရတော့ပေ။ ဤကဲ့သို့ (၇)ဘဝမျှသာ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံရခြင်းဟူသော ပြုအပ်ပြီးသော ဆင်းရဲဒုက္ခ အပိုင်းအခြားရှိခြင်း အကျိုး ကိုလည်း ရရှိကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပိုင်းခြားဆင်းရဲ၊ အကျိုးလည်း ရမြဲရပေသည်။

တစ်ချိန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် လက်သည်းပေါ်သို့ မြေမှုန့်လေးတင်ပြ ပြီး “ငါဘုရား၏ လက်သည်းပေါ်၌တင်ထားသည့် မြေမှုန့်နှင့် မဟာပထဝီ မြေကြီးပေါ်၌ရှိသည့် မြေမှုန့်တို့တွင် အဘယ်မြေမှုန့်က ပို၍များသနည်း” ဟု ရဟန်းတော်များကို မေးတော်မူ၏။

ရဟန်းတော်များက “မြတ်စွာဘုရား ... မြတ်စွာဘုရား၏ လက် သည်းပေါ်၌တင်ထားသည့် မြေမှုန့်လေးမှာ အလွန်ပင် နည်းပါးလှပါသည်။ မဟာပထဝီမြေကြီး၌ရှိနေသော မြေမှုန့်များက အလွန်ပင် များပြားလှပါ သည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကြလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သားရဟန်းတို့ ... သောတာပန် ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ ကျန်ရှိနေသေးသော အိုရခြင်းဒုက္ခ၊ နာရ ခြင်းဒုက္ခ၊ သေရခြင်းဒုက္ခစသော သံသရာဝင်ဆင်းရဲဒုက္ခတို့သည် (၇)ဘဝ သာ ကျန်တော့သည်ဖြစ်၍ ငါဘုရား၏ လက်သည်းပေါ်၌တင်ထားသော မြေမှုန့်မျှပင် ကျန်ရှိတော့သည်။ ကုန်ပြီးသွားသော သံသရာဝင်ဆင်းရဲ ဒုက္ခတို့သည် မဟာပထဝီမြေကြီး၌ရှိသော မြေမှုန့်များလောက် များပြား

ကြပေသည်”ဟု သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဝဋ်ဆင်းရဲဒုက္ခ အပိုင်းအခြားရှိ ပုံကို ဟောကြားတော်မူပါသည်။

၄။ အသာဓာရဏဉာဏော = ပုထုဇဉ်တို့နှင့် မဆက်ဆံသော ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းအကျိုးဟူ သည် -

ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အမှားကိုမြင်သိတတ်သော ဒိဋ္ဌိ၊ ကောင်း ဆိုးအာရုံများကို မဆုံးဖြတ်နိုင်သော ဝိစိကိစ္ဆာ၊ အပါယ်သို့ ကျရောက်စေ တတ်သော လောဘကြမ်း၊ ဒေါသကြမ်း၊ မောဟကြမ်းတို့ကို မပယ်ရသေး သောကြောင့် မမြဲခြင်း = အနိစ္စကို မြဲခြင်း = နိစ္စဟု သိနေတတ်ကြပေ သည်။ ဆင်းရဲခြင်း = ဒုက္ခကို ချမ်းသာခြင်း = သုခဟု သိနေတတ်ကြပေ သည်။ အစိုးမရခြင်း = အနတ္တကို အစိုးရခြင်း = အတ္တဟု သိနေတတ် ကြပေသည်။ ထိုထိုလောကဓေးရာ၊ ဓမ္မဓေးရာတို့၌လည်း အသိဉာဏ် မပြည့်ဝကြပေ။ အမှားကိုလည်း သိနေတတ်ကြပေသည်။

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အမှားကိုသိမြင်ဓာတ် သော ဒိဋ္ဌိ၊ ကောင်းဆိုးအာရုံများကို မဆုံးဖြတ်နိုင်သော ဝိစိကိစ္ဆာ၊ အပါယ် သို့ ကျရောက်စေတတ်သော လောဘကြမ်း၊ ဒေါသကြမ်း၊ မောဟကြမ်း တို့ကို သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် အပြီးတိုင် ပယ်သတ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် မမြဲခြင်း = အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲခြင်း = ဒုက္ခ၊ အစိုးမရခြင်း = အနတ္တတို့ကို အမှန်အတိုင်း သိနေကြပေသည်။ ထိုထိုလောကဓေးရာ၊ ဓမ္မဓေးရာတို့၌ လည်း ပုထုဇဉ်တို့နှင့် မဆက်ဆံသော အသိဉာဏ်ထူးများနှင့် ပြည့်စုံနေ ခြင်း အကျိုးကိုလည်း ရရှိကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ မဆက်ဆံဘဲ၊ အကျိုးလည်း ရမြဲရပေသည်။

၅။ ဟေတုစသုဒိဗ္ဗော = အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာမြင်ခြင်း အကျိုးဟူသည် -

သောတာပန်ဖြစ်က အကျိုးခြောက်ပါးရ

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုထိုအကြောင်းများကြောင့် ထိုထိုအကျိုးတရားများ ဖြစ်ကြရာ၌ အကြောင်းမှန်ကို ကောင်းစွာ သိမြင်တတ်သော အကျိုးကိုလည်း ရရှိကြပေသည်။

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤလိုကြံစည် ပြောဆို ပြုလုပ်ခြင်းတို့သည် ကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်း၊ ဤလိုကြံစည် ပြောဆို ပြုလုပ်ခြင်းတို့သည် အကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်း၊ ဤလိုကြံစည် ပြောဆို ပြုလုပ်ခြင်းတို့သည် ချမ်းသာခြင်း၏အကြောင်း၊ ဤလိုကြံစည် ပြောဆို ပြုလုပ်ခြင်းတို့သည် ဆင်းရဲခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်သည်ဟု ကောင်းကြောင်း ဆိုးကြောင်းများကို ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက် ပို၍ကောင်းစွာ မြင်တတ်ကြ ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အကြောင်းမြင်ခဲ၊ အကျိုးလည်း၊ ရမြဲရပေသည်။

၆။ ဟေတုသမုပ္ပန္နာစမ္မော = အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သော အကျိုးတရားကိုလည်း ကောင်းစွာမြင်ခြင်း အကျိုးဟူသည် -

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုထိုအကြောင်းများကြောင့် ထိုထိုအကျိုးတရားတို့ ဖြစ်ကြရာ၌ အကျိုးအမှန်ကို ကောင်းစွာ မြင်တတ်သော အကျိုးကိုလည်း ရရှိကြပေသည်။

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤလိုကောင်းကျိုးများကို ရရှိလာခြင်း၊ ဤလိုချမ်းသာသုခများကို ရရှိလာခြင်းတို့သည် ကောင်းသော အကြောင်းကံများကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကောင်းသောအကျိုးများကို ရရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤလိုဘေးရန်များ ဖြစ်လာခြင်း၊ ဤလိုဆင်းရဲ ဒုက္ခများ ဖြစ်လာခြင်းတို့သည် မကောင်းသော အကြောင်းကံများကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မကောင်းသော အကျိုးများကို ရရှိလာခြင်းပင်

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

ဖြစ်ပေသည်ဟု ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးတို့ကို ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက် ပို၍ ကောင်းစွာ သိမြင်တတ်ကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အကျိုးမြင်ခဲ၊ အကျိုးလည်း၊ ရမြဲရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ် တို့ထက် ထူးခြားလွန်ကဲသော အကျိုးတရား ၆-ပါးကို ရရှိကြပေသည်။ ယင်းအကျိုးတရား ၆-ပါးကို ရရှိလိုကြသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် သောတာပန်ဖြစ်အောင် သတိပဋ္ဌာန်တရား လေးပါးဖြင့် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြရပေသည်။ သတိပဋ္ဌာန်တရား လေးပါးဖြင့် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းသည် သောတာပန်ဖြစ်ဖို့ရာ တစ်ကြောင်းတည်းသော အကျင့်လမ်းစဉ် ဖြစ်ပေသည်။

သစ္စမ္မရုံသီရိဗိသာနရာဇောဘိ

သားမြတ်သမီးမြတ်ရတနာ ဖြစ်ဖွယ်ရာ

လူ့ဘောင်လူ့လောက၌ နေထိုင်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိဘနှင့် သားသမီးဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိကြပေသည်။ သားသမီးများကလည်း မိကောင်းဖကောင်းများနှင့်သာ အတူတကွ နေထိုင်လိုကြပေသည်။ မိဘများကလည်း သားမြတ်သမီးမြတ်ရတနာလေးများနှင့်ပင် အတူတကွ နေထိုင်လိုကြပေသည်။

မိဘများကလည်း သားသမီးများကို ငယ်ရွယ်စဉ်အခါမှစ၍ သားမြတ်သမီးမြတ်ရတနာများ ဖြစ်လာရအောင် အမျိုးမျိုး ပြုစုစောင့်ရှောက်၊ သွန်သင်ဆုံးမကြပေသည်။ သားသမီးများကလည်း သားမိက်သမီးမိက် သားဆိုးသမီးဆိုးများ မဖြစ်လိုကြပေ။ သားမြတ်သမီးမြတ်ရတနာများသာ ဖြစ်လိုကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ သားမြတ်သမီးမြတ်ရတနာများ ဖြစ်ဖို့ရာမှာ သားမြတ်သမီးမြတ်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါ(၅)ပါးနှင့် ပြည့်စုံကြရမည်ဟု ရှေးပညာရှိများက ဖွင့်ပြကြပေသည်။

သားမြတ်သမီးမြတ်ရတနာဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါ(၅)ပါးမှာ သားငယ်သမီးငယ်တို့သည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကပင် -

- ၁။ အလှူဒါန ပြုလုပ်ခြင်း၌ ဝါသနာရှိခြင်း
- ၂။ တရားဓမ္မကျင့်ခြင်း၌ ဝါသနာရှိခြင်း

သီကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

- ၃။ ဟုတ်မှန်ရာဘက်၌ ရဲရင့်သော စိတ်ဓာတ်ရှိခြင်း၊
- ၄။ အတတ်ပညာသင်ယူရာ၌ စွဲမြဲသော စိတ်ဓာတ်ရှိခြင်း၊
- ၅။ စီးပွားဥစ္စာရာရာ၌ စွဲမြဲသော စိတ်ဓာတ်ရှိခြင်းဟူ၍ (၅)ပါး ဖြစ်ကြပေသည်။

၁။ အလှူဒါန ပြုလုပ်ခြင်း၌ ဝါသနာရှိခြင်းဟူသည် -

အကြင်သားငယ်သမီးငယ်တို့သည် ကျောင်းသူကျောင်းသား အရွယ် ငယ်စဉ်ကပင် မိမိအတွက်ရရှိသော စားသောက်ဖွယ်များကို သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများအား ပေးလှူလေ့ရှိ၏။ အလှူခံများနှင့် တွေ့ကြုံရသောအခါ မိမိမှန်ဖိုးထဲက နည်းများမဟူ ပေးလှူတတ်ကြပေသည်။ ထိုသားငယ်သမီးငယ်တို့သည် သားမြတ်သမီးမြတ်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါတစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံနေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ပါဘဲ အကြင်သားငယ်သမီးငယ်တို့သည် အလှူဒါနပြုလုပ်ခြင်း၌ ဝါသနာမရှိခဲ့သော် မိဘဘိုးဘွား ကြီးကဲသူများက အလှူဒါနပြုလုပ်ဖို့ရာ ပြောဆိုညွှန်ကြား တိုက်တွန်းပေးကြရပေသည်။ “သားငယ်သမီးငယ်တို့ ... အလှူဒါနကို နည်းများမဟူ ပြုကြရပေသည်။ အလှူဒါနပြုမှ ယခုဘဝနှင့် နောင်ဘဝများ၌ စီးပွားဥစ္စာပေါများကြွယ်ဝ၍ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ပြုလုပ်နိုင်ကြသဖြင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ရောက်သည့်ဘဝတိုင်အောင် ချမ်းသာသူများ ရရှိနိုင်ကြပေသည်” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုညွှန်ကြား တိုက်တွန်းပေးကြရပေသည်။

၂။ တရားဓမ္မကျင့်ကြံခြင်း၌ ဝါသနာရှိခြင်းဟူသည် -

အကြင်သားငယ်သမီးငယ်တို့သည် ကျောင်းသူကျောင်းသား အရွယ် ငယ်စဉ်ကပင် သီလစောင့်ထိန်းခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ဝိပဿနာ တရားအားထုတ်ခြင်းတို့၌ ဝါသနာရှိကြပေသည်။ မိဘဘိုးဘွား ကြီးကဲသူများနှင့် အတူတကွ ကျောင်းကန်ဘုရားများသို့လိုက်၍ တရားဓမ္မတို့ကို

သားမြတ်သမီးမြတ်ရတနာ ဖြစ်ဖွယ်ရာ

ကျင့်လေ့ရှိကြပေသည်။ ထိုသားငယ်သမီးငယ်တို့သည် သားမြတ်သမီး မြတ်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါတစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ပါဘဲ အကြင်သားငယ်သမီးငယ်တို့သည် သီလ ဆောက်တည်ခြင်းစသော တရားဓမ္မကျင့်ခြင်း၌ ဝါသနာမရှိခဲ့သော် မိဘ ဘိုးဘွား ကြီးကဲသူများက အကျင့်သီလတရားဓမ္မတို့ကို ကျင့်ဖို့ရာ ပြော ဆိုညွှန်ကြား တိုက်တွန်းပေးကြရပေသည်။ “သားငယ်သမီးငယ်တို့ ... အကျင့်သီလတရားဓမ္မရှိမှသာ အရာရာမှာ တင့်တယ်ကြပေသည်။ ပစ္စည်း ဥစ္စာရလွယ်ခြင်း၊ ဂုဏ်သတင်းကောင်းများရှိခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့ ချစ်ခင် ကြည်ညိုခြင်းစသော အကျိုးနှင့် နောက်နောင်ဘဝများတွင် ကောင်းမြတ် သောဘုံဘဝများသို့ ရောက်ရှိရခြင်း၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ရှိရခြင်း အကျိုးတို့ကို ရရှိနိုင်ကြပေသည်” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုညွှန်ကြား တိုက် တွန်းပေးကြရပေသည်။

၃။ ဟုတ်မှန်ရာဘက်၌ ရဲရင့်သော စိတ်ဓာတ်ရှိခြင်းဟူသည် -

အကြင်သားငယ်သမီးငယ်တို့သည် ကျောင်းသူကျောင်းသား အရွယ် ငယ်စဉ်ကပင် ကြောက်ရွံ့သောစိတ် မရှိကြပေ။ ရဲရင့်သောစိတ်ဓာတ် ရှိကြပေသည်။ အရာရာတွင် မကြောက်ရွံ့တတ်။ မှန်ကန်သည့်ဘက်က ရပ်တည်၍ ပြောဆိုတတ်ကြပေသည်။ ထိုသားငယ်သမီးငယ်တို့သည် သားမြတ်သမီးမြတ်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါတစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံနေခြင်းပင် ဖြစ် ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ပါဘဲ အကြင်သားငယ်သမီးငယ်တို့သည် အရာ ရာတွင် ကြောက်လန့်နေခဲ့သော် မိဘဘိုးဘွား ကြီးကဲသူများက “သားငယ် သမီးငယ်တို့ ... လူ့ဆိုတာ ရဲရင့်ရသည်။ မှန်ကန်သည့်ဘက်က ရပ်တည် ၍ ပြောဆိုတတ်ကြရပေသည်။ မကြောက်သင့်သော အရာများကိုပင် ကြောက်နေပါက လူ့ဘဝ၌ မတိုးတက်နိုင်ပေ။ ဆုတ်ယုတ်သွားတတ်ကြ ပေသည်” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုညွှန်ကြား တိုက်တွန်းပေးကြရပေသည်။

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

၄။ အတတ်ပညာ သင်ယူရာ၌ စွဲမြဲသော စိတ်ဓာတ်ရှိခြင်းဟူသည် -

အကြင်သားငယ်သမီးငယ်တို့သည် ကျောင်းသူကျောင်းသားအရွယ် ငယ်စဉ်ကပင် အတတ်ပညာကို သင်ယူရာ၌ စွဲစွဲမြဲမြဲ မတတ်မနေ တတ်မြောက်အောင် သင်ယူတတ်ကြပေသည်။ စာမှန်မှန်ကျက်၍ ကျောင်းမှန်မှန် တက်လေ့ရှိကြပေသည်။ ထိုသားငယ်သမီးငယ်တို့သည် သားမြတ်သမီးမြတ်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါတစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ပါဘဲ အကြင်သားငယ်သမီးငယ်တို့သည် အတတ်ပညာကို သင်ယူရာ၌ စွဲစွဲမြဲမြဲမရှိကြပေ။ ပျင်းရိနေတတ်ကြပေသည်။ စာမှန်မှန်မကျက်၊ ကျောင်းမှန်မှန်မတက်ဘဲ နေတတ်ကြပေသည်။ ထိုသားငယ်သမီးငယ်တို့ကို မိဘဘိုးဘွား ကြီးကဲ့သူများက “သားငယ်သမီးငယ်တို့ ... လူဆိုတာ ပညာတတ်မှ မိမိအကျိုး၊ သူတစ်ပါးအကျိုးတို့ကို ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ ပညာမတတ်ပါက သူတစ်ပါးတို့၏ အခိုင်းအစေ ဖြစ်တတ်ကြပေသည်။ ပညာဆိုတာ အမြတ်ဆုံးဥစ္စာ ဖြစ်ပေသည်။ ပညာရွှေအိုး လူမခိုးဟု ဆိုရိုးပြုကြသည်” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုညွှန်ကြားတိုက်တွန်းပေးကြရပေသည်။

၅။ စီးပွားဥစ္စာရှာရာ၌ စွဲမြဲသော စိတ်ဓာတ်ရှိခြင်းဟူသည် -

အကြင်သားငယ်သမီးငယ်တို့သည် ပညာတတ်မြောက်၍ စီးပွားဥစ္စာရှာဖွေသောအရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ စီးပွားဥစ္စာ ရှာဖွေကြရာတွင် (ဓမ္မိယလဒ္ဓ)တရားသဖြင့် စီးပွားဥစ္စာကို မရမနေ ရအောင် ကြိုးစား၍ ရှာဖွေတတ်ကြပေသည်။ ထိုသားငယ်သမီးငယ်တို့သည် သားမြတ်သမီးမြတ်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါတစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သားမြတ်သမီးမြတ်ရတနာ ဖြစ်ဖွယ်ရာ ၁၉

ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ပါဘဲ အကြင်သားငယ်သမီးငယ်တို့သည် ပညာ တတ်မြောက်၍ စီးပွားဥစ္စာ ရှာဖွေသည့်အရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ စီးပွားဥစ္စာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှာလေ့မရှိကြပေ။ ရှာချည်တစ်လှည့် မရှာချည် တစ်လှည့် ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ ထိုသားငယ်သမီးငယ်တို့ကို မိဘ ဘိုးဘွား ကြီးကဲသူများက “သားငယ်သမီးငယ်တို့ ... လူဆိုတာ စီးပွား ဥစ္စာကို တရားသဖြင့်ရအောင် ကြိုးစား၍ ရှာဖွေရသည်။ စီးပွားဥစ္စာရှိမှ ဒါန လည်း ပြုလုပ်နိုင်သည်။ သီလလည်း ဆောက်တည်နိုင်သည်။ သမထ ဝိပဿနာတရားတို့ကိုလည်း (အချိန်ယူ၍) ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပေ သည်။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်များရှိမှ ဤဘဝ၊ နောင်ဘဝတို့၌ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရပြီး နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတိုင်အောင် ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြ ပေသည်” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုညွှန်ကြား တိုက်တွန်းပေးကြရပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အလှူအကျင့်၊ ရဲရဲရင့်၊ အသင့်စိတ်စွဲစေ၊
အတတ်ပညာ၊ ဥစ္စာရှာ၊ ဖန်ခါစိတ်မြဲစေ၊
အင်္ဂါ(၅)ဖြာ၊ ပြည့်စုံလာ၊ ရတနာသားမြတ်ပေ။

ဤသို့ ဖော်ပြအပ်ပြီးသော အင်္ဂါ(၅)ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံကြသော သားသမီးတို့သည် သားမြတ်ရတနာ၊ သမီးမြတ်ရတနာများဖြစ်ကြ၍ မိမိ အတွက်၊ မိဘဆွေမျိုးများအတွက်၊ လူမျိုးဘာသာ သာသနာအတွက် အကျိုးများအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဗ္ဗမ္မရံသီရိပ်သာဆရာတော်

ကုသိုလ်ဖြစ်ကြောင်း သိကောင်းစရာ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် “ရဟန္တာမဖြစ်သေးသမျှကာလပတ်လုံး မိမိတို့သန္တာန်၌ ကုသိုလ်နှင့်အကုသိုလ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးဖြစ်နိုင်ကြပေသည်” ဟု သိနေကြပေသည်။ “ကုသိုလ်သည် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်ဘဝတိုင်အောင် ကောင်းကျိုးအမျိုးမျိုးတို့ကို ရစေ၏။ မိဘသဖွယ်၊ ဆွေမျိုးရင်းသဖွယ် မိမိတို့ကို လိုက်၍စောင့်ရှောက်၏။ အကုသိုလ်သည် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်ဘဝတိုင်အောင် မကောင်းကျိုးများကို ရစေ၏။ ရန်သူသဖွယ် မိမိတို့ကို လိုက်၍နှိပ်စက်တတ်၏” ဟု သိနေကြပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကုသိုလ်တရားတို့ကိုတော့ စွမ်းနိုင်သမျှ ပြုလုပ်နေကြရပေသည်။ အကုသိုလ်တရားများကိုတော့ ကင်းနိုင်သမျှကင်းအောင် ရှောင်ကြဉ်၍ နေကြရပေသည်။ ထိုကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်တို့တွင် ကုသိုလ်တရားများဖြစ်နိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းမှာ (၅)ပါးရှိပေသည်။

- ၁။ ယောနိသော မနသိကာရ = သင့်သောအကြောင်းအားဖြင့် နှလုံးသွင်းတတ်ခြင်း။
- ၂။ သပ္ပုရိညပ္ပနိဿယ = သူတော်ကောင်းကို အမှီရခြင်း။
- ၃။ သဒ္ဓမ္မဿဝန = သူတော်ကောင်းတရားကို နာကြားရခြင်း။

ကုသိုလ်ဖြစ်ကြောင်း သိကောင်းစရာ

၄။ ပတိရူပ ဒေသာဝါသ = သင့်လျော်သော အရပ်၌ နေထိုင်ခြင်း။

၅။ ပုဗ္ဗေစ ကတပုညတာ = ရေးဘဝများက ကောင်းမှုအထူး ပြုခဲ့ဖူးခြင်းဟူသော (၅)ပါးတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

(အဋ္ဌသာလိနိ-ဋ္ဌ-၁၁၇)

၁။ ယောနိသော မနသိကာရ = သင့်သောအကြောင်းအားဖြင့် နှလုံးသွင်းတတ်ခြင်းဟူသည် -

အကြောင်းမှန်များကို ဆင်ခြင်၍ မိမိစိတ်ကို ကောင်းရာဘက်၌ ပြုပြင်ကာ ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မိမိတို့မှာ တရားသဖြင့်ရှာဖွေ၍ ရရှိထားသော ပစ္စည်းဥစ္စာများ ရှိနေသည့်အခိုက်၊ ကြည်ညိုထိုက်သည့် သီလ သမာဓိ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခိုက်၊ စိတ် စေတနာ သဒ္ဓါ တရားများ ထက်သန်နေသည့်အခိုက်တွင် အလှူဒါနပြုလုပ်မှသင့်မည်ဟု သင့်သောအကြောင်းအားဖြင့် နှလုံးသွင်းလိုက်ခြင်းသည် မိမိတို့သန္တာန်၌ ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်လာခြင်း အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

မိမိတို့သည် သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို အားထုတ်နိုင်သည့် လူလည်းဖြစ်နေရသည့်အခိုက်၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တို့ကို ရစေနိုင်သော သာသနာတော်ကြီးနှင့်လည်း တွေ့ကြုံနေရသည့်အခိုက်၊ အသက်လည်းရှင်ကာ အသင့်အတင့်ကျန်းမာနေသည့်အခိုက်၊ မဂ်ဖိုလ်ရောက်ကြောင်း သူတော်ကောင်းတရားတို့လည်း ထွန်းကားနေသည့်အခိုက်တွင် သီလကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်း၍ သမထ၊ ဝိပဿနာတရားတို့ကို အားထုတ်သင့်သည်ဟု သင့်သောအကြောင်းအားဖြင့် နှလုံးသွင်းလိုက်ခြင်းသည် မိမိတို့သန္တာန်၌ သီလကုသိုလ်၊ သမထ၊ ဝိပဿနာကုသိုလ်တို့ဖြစ်လာခြင်း အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

၂။ သပ္ပာရိယူပနိဿယ = သူတော်ကောင်းကို ဝီရိယခြင်းဟူသည် -

မိကောင်းဖကောင်းများနှင့် အတူတကွ နေထိုင်ခြင်း၊ ဆရာသမားကောင်းများကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေခြင်း၊ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟကောင်းများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေခြင်းတို့သည် သူတော်ကောင်းကို ဝီရိယခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာကုသိုလ်များကို ပြုလုပ်အားထုတ်၍ နေလေ့ရှိကြကုန်သော မိဘ၊ ဆရာသမား၊ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟဟူသော သူတော်ကောင်းများနှင့် အတူတကွ နေထိုင်ကြရာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုသူတော်ကောင်းများကို ဝီရိယ၍ ဒါနကုသိုလ်ကိုလည်း ပြုလုပ်နိုင်ကြပေသည်။ သီလကုသိုလ်ကိုလည်း ဆောက်တည်နိုင်ကြပေသည်။ သမထ၊ ဝိပဿနာကုသိုလ်တို့ကိုလည်း ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းများကို ဝီရိယခြင်းသည်လည်း မိမိတို့သန္တာန်၌ ကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ သဒ္ဓမ္မဿဝန = သူတော်ကောင်းတရားကို နာကြားခြင်းဟူသည် -

ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာဟူသော သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို နာကြားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒါနကုသိုလ်ကို ပြုထားခြင်းဖြင့် ယခုဘဝ၊ နောင်ဘဝများ၌ အသက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ ချမ်းသာများခြင်း၊ အစိုးရခြင်းဟူသော အကျိုးများကို ရရှိနိုင်သည်။ သီလကို လုံခြုံအောင် ဆောက်တည်ထားခြင်းဖြင့် ယခုဘဝ၊ နောင်ဘဝများ၌ ပစ္စည်းဥစ္စာရလွယ်ခြင်း၊ ဂုဏ်သတင်းကောင်း ကျော်ကြားခြင်း၊ ပရိသတ်အလယ် မျက်နှာမငယ်ခြင်း၊ မတွေ့မဝေသေရခြင်း၊ နတ်ပြည်သို့ရောက်ခြင်း အကျိုးများကို ရရှိနိုင်သည်။ သမထ

ကုသိုလ်ဖြစ်ကြောင်း သိကောင်းစရာ

ဝိပဿနာတရားကို ပွားများအားထုတ်ခြင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက် ရှိသွားနိုင်ခြင်းအကျိုးကို ရရှိနိုင်သည်ဟူသော သူတော်ကောင်းတရားတို့ ကို နာကြားရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒါနအကျိုးတရားကို နာကြားရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒါနကုသိုလ် ကို ပြုလုပ်နိုင်ကြပေသည်။ သီလအကျိုးတရားကို နာကြားရသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် သီလကုသိုလ်များရအောင် ဆောက်တည်နိုင်ကြပေသည်။ သမထ၊ ဝိပဿနာ အကျိုးတရားတို့ကို နာကြားရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သမထ၊ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်တို့ကို ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းတရား နာကြားရခြင်းသည်လည်း မိမိတို့သန္တာန်၌ ကုသိုလ် ဖြစ်ခြင်း အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

၄။ ပတိရူပ ဒေသာဝါသ-သင့်လျော်သော အရပ်၌ နေထိုင်ခြင်း ဟူသည် -

အအေးအပူ ဥတုရာသီကလည်း မျှတသည့်အရပ်ဒေသ၊ ပစ္စည်း ဥစ္စာများကိုလည်း တရားသဖြင့်ရှာဖွေ၍ ရလွယ်သောအရပ်ဒေသ၊ သာသနာကလည်း ထွန်းကားသည့် အရပ်ဒေသ၌ နေထိုင်ရခြင်းပင် ဖြစ် ပေသည်။

ထိုသင့်လျော်သော အရပ်ဒေသ၌ နေထိုင်ကြရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ဒါနကုသိုလ်ကိုလည်း ပြုလုပ်နိုင်ကြပေသည်။ သီလကုသိုလ်ကိုလည်း ဆောက်တည်နိုင်ကြပေသည်။ သမထ၊ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်များကိုလည်း ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပေသည်။ သင့်လျော်သော အရပ်ဒေသ၌ နေထိုင် ကြရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အပါယ်တံခါးကို ပိတ်စေနိုင်သည့် အနိယာ မင်ကုသိုလ်များကိုပင် ရရှိသွားနိုင်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင့်လျော်သော အရပ်ဒေသ၌ နေထိုင်ရခြင်းသည်လည်း မိမိတို့သန္တာန်၌ ကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သီကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

၅။ ပုဗ္ဗေစ ကတပုညတာ = ရှေးဘဝများက ကောင်းမှုအထူး ပြုခဲ့ဖူးခြင်းဟူသည် -

လွန်ခဲ့ပြီးသော ရှေးရှေးအတိတ်ဘဝများက သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ နှင့်ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထံ၌ ဒါနကုသိုလ်အထူး၊ သီလကုသိုလ်အထူး စသော ကုသိုလ်အထူးတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့် အနမတဂ္ဂသုတ္တန် ဒေသ နာတော်အရ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ဘဝများသည် အစကို ရှာ၍မရအောင် ကြာညောင်းခဲ့ကြပေသည်။ မရေမတွက်နိုင်သော ဘဝတို့၌ ဖြစ်ခဲ့ကြရပေ သည်။ ထိုထိုဖြစ်ခဲ့ကြရသောဘဝတို့တွင် အချို့အချို့သောဘဝတို့၌ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ကြရပေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ထံ၌ ဒါန၊ သီလစသော ကောင်းမှုအထူးများကို ပြုခဲ့ဖူးကြပေ သည်။ ယင်းကုသိုလ်အထူးများကို (ပုဗ္ဗေစ ကတပုညတာ) ရှေးဘဝများ က ပြုခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှုအထူးဟု ဆိုရပေသည်။

ရှေးရှေးဘဝများက ကုသိုလ်ကောင်းမှုအထူးများကို ပြုလုပ်ခဲ့ဖူး ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ယခုမျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝသို့ ရောက်လာကြ သောအခါ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်လိုသည့် စိတ်ဆန္ဒများ များနေ တတ်ကြပေသည်။ စိတ်ဆန္ဒများ ရှိကြသည့်အတိုင်း ဒါနကုသိုလ်ကိုလည်း ပြုလုပ်နိုင်ကြပေသည်။ သီလကုသိုလ်ကိုလည်း ဆောက်တည်နိုင်ကြပေ သည်။ သမထ၊ ဝိပဿနာကုသိုလ်များကိုလည်း ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြ ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရှေးဘဝများက ကောင်းမှုအထူး ပြုခဲ့ဖူးခြင်းသည်လည်း မိမိတို့သန္တာန်၌ ကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း အကြောင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပုဗ္ဗေစ ကတပုညတာ = ရှေးဘဝများက ကောင်းမှုအထူး ပြုခဲ့ဖူး ခြင်းသည် ကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း၏ (၅)နံပါတ် ဝေးသောအကြောင်းပင် ဖြစ် ပါသော်လည်း အားအကြီးဆုံးသော အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။

ကုသိုလ်ဖြစ်ကြောင်း သိကောင်းစရာ

ပုဗ္ဗေစ ကတပုညတာ = ရှေးဘဝများက ကောင်းမှုအထူး ပြုခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ယခုမျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ပတ်ရူပ ဒေသာဝါသ = သင့်လျော်သော အရပ်ကောင်း ဒေသကောင်းများ၌ ဖြစ်ရပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ပြုလုပ်နိုင်ကြပေသည်။

ပုဗ္ဗေစ ကတပုညတာ = ရှေးဘဝများက ကောင်းမှုအထူး ပြုခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ယခုမျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာဟူသော သူတော်ကောင်းတရားများကို နာကြားချင်သော စိတ်ဓာတ်များ ရှိနေတတ်ကြပေသည်။ နာကြားချင်သော စိတ်ဓာတ်များ ရှိနေကြသည့်အတိုင်း သူတော်ကောင်းတရားများကိုလည်း နာကြားနေကြရပေသည်။

ပုဗ္ဗေစ ကတပုညတာ = ရှေးဘဝများက ကောင်းမှုအထူး ပြုခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ယခုမျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ မိကောင်းဖကောင်းဆရာသမားကောင်းများနှင့်လည်း တွေ့ကြရပေသည်။ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟကောင်းများနှင့်လည်း တွေ့ကြရပေသည်။

ပုဗ္ဗေစ ကတပုညတာ = ရှေးဘဝများက ကောင်းမှုအထူး ပြုခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ယခုမျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ အကြောင်းမှန်တို့ကို ရှာဖွေဆင်ခြင်၍ မိမိတို့၏စိတ်ကို ကောင်းအောင်ပြုပြင်ကာ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်လည်း နှလုံးသွင်းတတ်ကြပေသည်။

မိမိတို့သည် ယခုမျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်နိုင်ကြခြင်းသည် ရှေးရှေးအတိတ်ဘဝများက ကောင်းမှုအထူးများ ရှိခဲ့ကြလို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းကို ထောက်ထား၍ ရှေးရှေးအတိတ်ဘဝများက ကုသိုလ်ကောင်းမှုအထူးများကိုလည်း သိကြရပေသည်။ ယခုမျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအထူးများကို ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြင့် နောင်အနာဂတ်ဘဝများ၌ ကောင်းမြတ်ရာ

၂၆

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

ကောင်းမြတ်ရာ ဘုံဘဝများသို့ ရောက်သွားကြရမည်ကိုလည်း သိကြရပေသည်။ အကောင်းမြတ်ဆုံး နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားကြရမည်ကိုလည်း သိကြရပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ရှေးကကောင်းလို့၊ ခုကောင်းပါသည်။
ခုကောင်းရင်း၊ နောင်ကောင်းပါလိမ့်မည်။

ကုသိုလ်၏ ကောင်းကျိုးများကိုသိကြ၍ ကုသိုလ်တရားများကို အလိုရှိကြသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် ကုသိုလ်ဖြစ်ကြောင်း (၅)ပါးတို့ကို ဆည်းပူးရယူနိုင်ကြပြီးလျှင် အမြတ်ဆုံး အရိယာမဂ်ကုသိုလ်များကို ရသည့်အထိ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိဗိသုဒ္ဓိသာစရာတော်

မတူထူးခြား သိပ္ပံပညာများ

လူတိုင်းက လူလောက၌ ဖြစ်လာကြသောသူတို့သည် သန်းပေါင်းများစွာ ကုဋေပေါင်းများစွာ ရှိကြပါသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်အရ အကျဉ်းချုပ်၍ ရေတွက်လိုက်သည်ရှိသော် နှစ်မျိုးပင် ရှိကြပေသည်။ သတိမေ့တတ်သူနှင့် မမေ့တတ်သူ၊ အသိဉာဏ်ရှိသူနှင့် အသိဉာဏ်မရှိသူ၊ ပျင်းရိတတ်သူနှင့် မပျင်းရိတတ်သူ စသည်ဖြင့် နှစ်မျိုး နှစ်မျိုးစီပင် ရှိကြပေသည်။

ထိုနှစ်မျိုးတို့တွင် ပျင်းရိတတ်သူနှင့် မပျင်းရိတတ်သူတို့၏ အကျိုးအပြစ်အားဖြင့် မတူထူးခြားပုံကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

- ၁။ ပျင်းရိ၍ အားမထုတ်ဘဲနေသောသူ၊
- ၂။ မပျင်းရိဘဲ အားထုတ်၍နေသောသူဟူ၍ (၂)မျိုး ဟောကြားတော်မူပါသည်။

၁။ ပျင်းရိ၍ အားမထုတ်ဘဲနေသောသူတို့သည် ဆင်းရဲစွာ နေရခြင်းအပြစ်၊ မိမိတို့အတွက် ရသင့်ရထိုက်သည့် ကြီးစွာသော အကျိုးစီးပွားတို့ကို ဆုတ်ယုတ်သွားစေခြင်းအပြစ်ဟူသော အပြစ်(၂)မျိုးတို့ကို ရရှိကြသည်ဟု ဟောကြားတော်မူပါသည်။

သီကောင်းစရာ မေ့ပဒေသာ

ပျင်းရိ၍ ဆင်းရဲရပ်

ပျင်းရိ၍ လောကရေးရာဘက်က စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးများကို မလုပ်ကိုင်၊ အားမထုတ်သောသူတို့သည် ပစ္စည်းဥစ္စာများ မရှိကြ၍ မိမိလည်း အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲ ဖြစ်ရပေသည်။ မိမိနှင့် အတူတကွနေကြသော မိဘ၊ သားသမီး၊ ဆွေမျိုးများလည်း အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲ ဖြစ်ကြရပေသည်။ ပျင်းရိ၍ မေ့ရေးရာဘက်က အားမထုတ်ဘဲနေသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏စိတ်တွင် ယုတ်ညံ့သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယစသော အကုသိုလ်တရားတို့နှင့် ရောပြွမ်းနေသောကြောင့် ကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ခွင့်မရ၍ ယခုဘဝလည်း ဆင်းရဲဖို့ရာ၊ နောင်ဘဝများ၌ လည်း ဆင်းရဲဖို့ရာ ဖြစ်ကြရပေသည်။

ပျင်းရိ၍ ဆုတ်ယုတ်ရပ်

ပျင်းရိ၍ လောကရေးရာဘက်က စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးတို့ကို မလုပ်ကိုင်၊ အားမထုတ်သောသူတို့သည် မိမိတို့ ရသင့်ရထိုက်သော စီးပွားဥစ္စာများကို မရရှိကြတော့ဘဲ ဆုတ်ယုတ်သွားကြရပေသည်။ ပျင်းရိ၍ ဝိပဿနာစသော သူတော်ကောင်းတရားများကို အားမထုတ်သောသူတို့သည် မိမိတို့ ရသင့်ရထိုက်သော သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာအဖြစ်တို့မှ ဆုတ်ယုတ်သွားကြရပေသည်။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါက မဟာနေသူဌေးသားနှင့် ဇနီးမယားတို့ ဆုတ်ယုတ်သွားပုံ သာဓကဖြင့် ထင်ရှားလှပေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဆွမ်းစားရပ်တစ်ခုမှာ မြတ်စွာဘုရား သံဃာတော်များနှင့် ဆွမ်းစားနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တံခါးဝ၌ ခွက်လက်စွဲကာ ရပ်နေသော သူဌေးသားကိုမြင်၍ ပြုံးတော်မူ၏။ ပြုံးတော်မူခြင်းအကြောင်းကို အရှင်အာနန္ဒက လျှောက်ထားသဖြင့် သူဌေးသားကိုမြင်၍ ပြုံးရသည်။ ဤသူဌေးသားနှင့် ဇနီးမယားတို့သည် လောကနှင့်ဓမ္မ နှစ်ဌာနတို့၌

မတူထူးခြား သိဖွယ်များ

အားထုတ်မှုမရှိကြသောကြောင့် လောကချမ်းသာ၊ ဓမ္မချမ်းသာ နှစ်မျိုးလုံး တို့မှ ဆုတ်ယုတ်သွားကြပေပြီ” ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ဤသူဌေးသားနှင့် ဇနီးမယားတို့သည် လောကဘက်၌ ပထမ အရွယ်တွင် စီးပွားဥစ္စာကိုရှာကြသော် ပထမတန်းစားသူဌေးများ ဖြစ်နိုင် ကြပေသည်။ ဓမ္မဘက်က တရားအားထုတ်ကြလျှင် သူဌေးသားက ရဟန္တာ၊ ဇနီးမယားက အနာဂါမ် ဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။

မဇ္ဈိမ = ဒုတိယအရွယ်တွင် စီးပွားဥစ္စာရှာကြသော် ဒုတိယတန်း စားသူဌေးများ ဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။ ဓမ္မဘက်က တရားအားထုတ်ကြလျှင် သူဌေးသားက အနာဂါမ်၊ ဇနီးမယားက သကဒါဂါမ် ဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။

ပစ္စိမ = တတိယအရွယ်တွင် စီးပွားဥစ္စာရှာကြသော် တတိယ တန်းစားသူဌေးများ ဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။ ဓမ္မဘက်က တရားအားထုတ်ကြ လျှင် သူဌေးသားက သကဒါဂါမ်၊ ဇနီးမယားက သောတာပန် ဖြစ်နိုင်ကြ ပေသည်။

ယခုမှာမူ ပျင်းရိ၍ အားမထုတ်ခဲ့ကြသောကြောင့် သူဌေးအဖြစ်မှ လည်း ဆုတ်ယုတ်သွားကြပေပြီ။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာမဖြစ်ကြ၍ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာတို့မှလည်း ဆုတ်ယုတ်သွား ကြပေပြီဟု မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ပေသည်။

လောကနိတိကျမ်းဆရာများကလည်း ပျင်းရိ၍ အားမထုတ်ဘဲ နေသူတို့၏ ဆုတ်ယုတ်သွားပုံကို ဤသို့ ရေးသားဖွင့်ပြကြပေသည်။

“ပျင်းရိသူသည် အတတ်ပညာမတတ်၊ အတတ်ပညာမရှိသူ အား စီးပွားဥစ္စာမရနိုင်၊ စီးပွားဥစ္စာမရှိသူအား ဖိတ်ဆွေကောင်း မရနိုင်၊ ဖိတ်ဆွေကောင်းမရှိသူအား ချမ်းသာသုခမရနိုင်၊ ချမ်းသာ သုခမရှိသူအား ကောင်းမှုမပြုနိုင်၊ ကောင်းမှုမရှိသူအား နိဗ္ဗာန်

ချမ်းသာကို မရနိုင်ဟူ၍ လောက၊ ဓမ္မနစ်ဋ္ဌာနလုံး၌ ဆုတ်ယုတ်သွားပုံကို ဖွင့်ပြကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပျင်းရိသူများ၊ တတ်ပညာ၊ ဘယ်မှာရနိုင်ပါအံ့နည်း။
အတတ်ပညာ၊ မရှိပါ။ ဘယ်မှာဥစ္စာရအံ့နည်း။
ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ မရှိပါ။ ဘယ်မှာမိတ်ကောင်းရအံ့နည်း။
မိတ်ကောင်းဆွေညာ၊ မရှိပါ။ ဘယ်မှာချမ်းသာ
ရအံ့နည်း။
ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ၊ မချမ်းသာ၊ ဘယ်မှာကောင်းမှု
ပြုအံ့နည်း။
ကောင်းမှုပုညာ၊ မရှိပါ။ ဘယ်မှာနိဗ္ဗာန်ရအံ့နည်း။

၂။ မပျင်းရိဘဲ အားထုတ်၍နေသောသူတို့သည် ချမ်းသာစွာ နေခြင်း၊
မိမိအတွက် ရသင့်ရထိုက်သော ကြီးစွာသော အကျိုးစီးပွားတို့ကို
ရစေခြင်း၊ ပြည့်စုံစေခြင်းဟူသော အကျိုး(၂)မျိုးတို့ကို ရစေ၏ဟု
ဟောကြားတော်မူပါသည်။

မပျင်းရိ၍ ချမ်းသာရပုံ

မပျင်းရိ၍ လောကရေးရာဘက်က စီးပွားဥစ္စာများကို တရားသဖြင့်
ရအောင်ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်အားထုတ်ကြသောသူတို့သည် စီးပွားဥစ္စာများ
ရရှိကြသည်ဖြစ်၍ မိမိလည်း ချမ်းသာစွာ နေရ၏။ မိမိနှင့် အတူတကွ နေ
ထိုင်ကြသော မိဘ၊ သားသမီး၊ ဆွေမျိုးတို့သည်လည်း ချမ်းသာစွာ နေကြ
ရ၏။

မပျင်းရိမူ၍ ဓမ္မရေးရာဘက်က အားထုတ်ကြသောသူတို့၏စိတ်တွင်
ယုတ်ညံ့သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ စသော
အကုသိုလ်တရားတို့မှ ဆိတ်သုဉ်းနေသောကြောင့် ကုသိုလ်တရားများ

မတုထူးခြား သိဖွယ်များ

ဖြစ်ခွင့်ရနေ၍ ယခုဘဝလည်း ချမ်းသာဖို့ရာ၊ နောင်ဘဝများ၌လည်း ချမ်းသာဖို့ရာ ဖြစ်ကြရပေသည်။

မပျင်းရိ၍ ဖြည့်စုံမှု

မပျင်းရိဘဲ လောကရေးရာဘက်က စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးတို့ကို ကြိုးစားအားထုတ် လုပ်ကိုင်ကြသောသူတို့သည် မိမိတို့ ရည်မှန်းချက်အတိုင်း စီးပွားဥစ္စာများ ပြည့်စုံနေတတ်ကြပေသည်။ မပျင်းရိမူ၍ ဓမ္မရေးရာဘက်က သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ကြသောသူတို့သည် မိမိတို့၏ ပါရမီအားလျော်စွာ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သွားသည်အထိ ပြည့်စုံသွားနိုင်ကြပေသည်။

ဤနေရာတွင် မပျင်းရိဘဲ ဝိပဿနာတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရရှိနိုင်သည့် အကျိုးတရားများကို အဋ္ဌကထာဆရာများက ဖွင့်ပြကြပေသည်။ ထိုအကျိုးတရားတို့တွင် ဝိပဿနာတရားကို မပြတ်မလပ် ကြိုးစားအားထုတ်နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်ကို ယူနိုင်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြ၏ဟူသော အကျိုးလည်း ပါရှိပေသည်။

ဝိပဿနာတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်နေခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်အကျဆုံးပင်ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရပါသည်။ ဒါနမူလောက ပြုလုပ်နေခြင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုကျ မဟုတ်သေးပေ။ သီလမူလောက လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းနေခြင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုကျ မဟုတ်သေးပေ။ သမထမူလောက အားထုတ်နေခြင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုကျ မဟုတ်သေးပေ။ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်နေခြင်းသည်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်အကျဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေခြင်းသည်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်အကျဆုံး ဖြစ်ရသည်မှာ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို မဝဲညှာပါဘဲ အနစ်နာခံ၍ ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဝေနေယျပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့၌ ဒါန၊ သီလ၊ သမထကုသိုလ်တို့ ပြည့်စုံကြပြီးလျှင် လူစည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာစည်းစိမ်တို့ကို ခံစားစံစားဖို့ရာ အတွက် ရည်ရွယ်၍ ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဝေနေယျပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့ အပါယ်သံသရာမှစ၍ အလုံးစုံသော သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားဖို့ရာအတွက်ကိုသာ ရည်ရွယ်၍ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို မဝဲညှာပါဘဲ ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အပါယ်သံသရာမှစ၍ အလုံးစုံသော သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သည့် ဝိပဿနာတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်နေခြင်းသည်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုအကျဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

ပြဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ပျင်းရိ၍ အားမထုတ်ဘဲ နေသောသူများ၏ ဆင်းရဲစွာနေခြင်းအပြစ်၊ ရသင့်ရထိုက်သည့် ကြီးစွာသော အကျိုးစီးပွားတို့မှ ဆုတ်ယုတ်သွားခြင်းအပြစ်နှင့် မပျင်းမရိ ကြိုးစားအားထုတ်နေသောသူများ၏ ချမ်းသာစွာနေခြင်းအကျိုး၊ ရဟန္တာဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ကြီးစွာသော အကျိုးစီးပွားတို့နှင့် ပြည့်စုံရခြင်းအကျိုးတို့၏ မတူထူးခြားပုံကို သိကြရသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် မပျင်းမရိ ကြိုးစားအားထုတ်ကြသည်ရှိသော် သောတာပန်စသော အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ခန္ဓာဝန်လေးလှ ချလိုကြ

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူများနှင့် မကျန်းမမာဖြစ်နေသူတို့သည် မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် ပြုပြင်ဆောင်ရွက်ပေးနေရသည်မှာ "ကြီးလေးသော တာဝန်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ကြပေသည်" ဟု ငယ်ရွယ်သူများနှင့် ကျန်းမာသူများထက် ပို၍သိလာကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မလိုချင်ကြတော့ပေ။ စွန့်လိုကြပေသည်။

အလွန်အလွန် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာကြသော အဘိုးအို၊ အဘွားအိုတို့သည် မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုယ်တိုင် အပြည့်အစုံ မဆောင်ရွက်နိုင်ကြတော့ပေ။ သူတစ်ပါးတို့၏ အကူအညီဖြင့် နေထိုင်ကြရ၍ ခန္ဓာဝန်ကြီး လေးတဲ့အကြောင်းကို ငယ်ရွယ်သူများထက် ပို၍သိလာကြပေသည်။

ပြင်းထန်သော ရောဂါဝေဒနာများကို ခံစားနေကြရသော မကျန်းမာသူတို့သည်လည်း ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်ခန့် အချိန်ကာလမျှကိုပင် ခန္ဓာကိုယ်ကိုချမ်းသာအောင် ဆောင်ထား၍ မရသဖြင့် ခန္ဓာဝန်ကြီး လေးတဲ့ အကြောင်းကို ကျန်းမာသူများထက် ပို၍သိလာကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မလိုချင်ကြတော့ပေ။ စွန့်လိုကြပေသည်။

ငယ်ရွယ်သူတို့သည်လည်း တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် အိုလာကြမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဘယ်လိုနည်း။ ဘယ်လိုအတတ်ပညာမျိုးဖြင့်မှ ရှောင်ကွင်း ဤမရ အိုကြရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ခန္ဓာဝန်လေးလာကြမည်သာ ဖြစ်ပေ သည်။ ကျန်းမာနေသူတို့သည်လည်း အမြဲတမ်း ကျန်းမာနေကြမည်တော့ မဟုတ်ကြပေ။ တစ်နေ့နေ့တွင် မကျန်းမမာ ဖြစ်လာကြမည်သာ ဖြစ်ပေ သည်။ ခန္ဓာဝန်လေးလာကြမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခန္ဓာဝန်ထုပ် ကြီးကို ချလိုသောပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် ချဖို့ရာ ၄-မျိုးကို သိကြရမည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

- ၁။ ဘာရ = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်၊
 - ၂။ ဘာရမာရ = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ကို ထမ်းဆောင်နေသူ၊
 - ၃။ ဘာရာဒိန = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ကိုထုပ်၍ ယူနေသူ၊
 - ၄။ ဘာရနိက္ခေပန = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ကိုချဖို့ရာ နေရာဟု ၍ ၄-မျိုး ဟောကြားတော်မူပါသည်။
- (သံ-၂/၂၁)

၁။ ဘာရ = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ဟူသည် -

မိမိတို့သန္တာန်၌ရှိနေကြသည့် ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်ဟူသော ဥပါဒိနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးတို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

ဤဥပါဒိနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးဟူသော ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကြီးကို ရရှိလာကြ သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တစ်နေ့၊ တစ်ရက်၊ တစ်ခဏမျှ စွန့်လွှတ်ထား၍ မရကြပေ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထိုခန္ဓာဝန်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးနေကြရသဖြင့် ဝန်လေးလှပေသည်။ ငယ်ရွယ်သူများနှင့် ကျန်းမာသူများအတွက် ခန္ဓာဝန် လေးလှသည်မှာ မထင်ရှားကြပါသော်လည်း အသက်အရွယ် အလွန်ကြီး ရင့်သူများနှင့် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသူများအတွက် ခန္ဓာဝန်လေးလှသည်မှာ ထင်ရှားကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤခန္ဓာဝန်ကို စွန့်ချလိုကြပေသည်။

ခန္ဓာဝန်လေးလှ ချလိုကြ

၂။ ဘာရဟာရ = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ကို ထမ်းဆောင်သူဟု
သည် -

ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်ဟူသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-
ပါးကို ရရှိထား၍ ထမ်းဆောင်နေရသော ပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးဟူသော ခန္ဓာဝန်ကို ရရှိထားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်
သတ္တဝါတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဟူ၍ စဖြစ်လာသော ပဋိသန္ဓေခဏ၌ပင်
ခန္ဓာဝန်ကို ချိပြီးထမ်းဆောင်ကြရပေသည်။ အမိဝမ်းမှ မွေးဖွားလာပြီးနောက်
အိုမင်းသွားသည်အထိ၊ သေဆုံးသွားသည်အထိ ထမ်းဆောင်ကြရပေသည်။
သေဆုံးသွားပြီးနောက် ဘဝသစ်တစ်ခုခု၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေကာ ခန္ဓာဝန်
သစ်ကို တစ်ဖန် ထမ်းဆောင်ကြရပြန်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ မရေမတွက်နိုင်
လောက်အောင် များပြားသော အတိတ်ဘဝတို့၌လည်း ဤခန္ဓာဝန်ကို
ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ကြရပေသည်။

ခန္ဓာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေကြရသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့သည်
ယခုဘဝ၌ ရဟန္တာဖြစ်အောင် အားမထုတ်နိုင်ခဲ့သော် မရေမတွက်နိုင်
လောက်အောင် များပြားသော နောင်အနာဂတ်ဘဝတို့၌လည်း ဤကြီး
လေးသော ခန္ဓာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြရဦးမည် ဖြစ်ကြပေသည်။

၃။ ဘာရာဒါန = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ကိုထုပ်၍ ယူနေသူဟု
သည် -

ကောင်းသောအဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့ဟူသော
အာရုံအမျိုးမျိုးတို့ကို သာယာတပ်မက်နေသော တဏှာနှင့် ထိုထိုဘုံဘဝ
တို့၌ သာယာတပ်မက်နေသော တဏှာပင် ဖြစ်ပေသည်။

အာရုံအမျိုးမျိုးနှင့် ဘုံဘဝအမျိုးမျိုးတို့၌ သာယာတပ်မက်သော
တဏှာကြောင့် စွဲလမ်းခြင်းဥပါဒါန်များ ဖြစ်လာကြပေသည်။ စွဲလမ်းခြင်း

ဥပါဒါန်ဖြင့် ကံအမျိုးမျိုးတို့ကို ပြုလုပ်ကြပေသည်။ ကံအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် ဘဝအမျိုးမျိုးတို့၌ ခန္ဓာဝန်ထုပ်များကို ရရှိလာကြပေသည်။ အရင်းခံ တဏှာကြောင့်ပင် ဤခန္ဓာဝန်ထုပ်ကို ရရှိလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဥပါဒါန်ကုဋ္ဌာ ၅-ပါးဟူသော ကြီးလေးသည့် ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကိုထုပ်၍ ယူနေ သူသည် တဏှာပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ကြီးလေးလှသည့် ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကို ချလိုသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကို ထုပ်ယူနေသည့်အကြောင်းရင်း တဏှာကို ပယ် သတ်နိုင်မှသာ ချလိုစွဲကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ တဏှာကို အပြီးတိုင် ပယ် သတ်နိုင်သည်မှာလည်း မဂ်ပညာပင် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းမဂ်ပညာ မိမိတို့ သန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ပွားများအား ထုတ်ကြရပေသည်။

၄။ ဘာရနိက္ခေပန = ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ကိုချဖို့ရာ နေရာဟူ သည် -

ဥပါဒါန်ကုဋ္ဌာ ၅-ပါးဟူသော ကြီးလေးသည့်ဝန်ထုပ်ကို ချဖို့ရာမှာ ၃၁-ဘုံဟူသော ဌာနတို့တွင် အဘယ်ဌာန၌မှ ချ၍မရပေ။ နိဗ္ဗာန်၌သာ ချ၍ရကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သည်သာ ခန္ဓာဝန်ကို ချဖို့ရာနေရာ ဖြစ်ပေသည်။

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူများနှင့် မကျန်းမာသူတို့သည် ခန္ဓာဝန် လေးတဲ့အကြောင်းကို သိလာကြသဖြင့် ခန္ဓာဝန်ကို ချလိုကြပေသည်။ ပါရမီအခြေခံ ရင့်ကျက်နေကြသော ငယ်ရွယ်သူများနှင့် ကျန်းမာသူတို့ သည်လည်း ခန္ဓာဝန် လေးတဲ့အကြောင်းကို သိလာကြသဖြင့် ခန္ဓာဝန်ကို ချလိုကြပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ခန္ဓာဝန်ကိုချလိုကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ခန္ဓာဝန် ချရာ နေရာသည် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသာ ဖြစ်ပေသည်ဟု မြတ်စွာဘုရား

ခန္ဓာဝန်လေးလှ ချလိုကြ

ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုနိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်လိုကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ကြရပေသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား အားထုတ်၍ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ် သို့ ရောက်သွားသောအခါ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်က အပါယ်သံသရာ ခန္ဓာဝန်ကိုထုပ်၍ ယူနေတတ်သော တဏှာကို အကြွင်းမဲ့ အပြီးတိုင် ပယ်သတ်လိုက်သောကြောင့် အပါယ်သံသရာ ခန္ဓာဝန်ကို ချခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားပေသည်။ ကောင်းမြတ်သော သုဂတိစုံဘဝတို့၌ ခန္ဓာ ဝန်ထုပ်များကို (၇)ဘဝသာ ထမ်းဆောင်ကြရတော့မည်ဖြစ်၍ အလွန်ပင် သက်သာရာရသွားကြပေသည်။

ဤကဲ့သို့ အလွန်ပင် သက်သာရာရသွားကြသည့် အကြောင်းကို လက်သည်းပေါ်၌တင်ထားသော မြေမှုန့်နှင့် ဥပမာပြု၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

တစ်ချိန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် လက်သည်းပေါ်တွင် မြေမှုန့်လေးများကို တင်ထားပြီး ရဟန်းတော်တို့ကို မိန့်ကြားတော်မူ၏။ “ချစ်သားရဟန်းတို့ ... ငါဘုရား၏ လက်သည်း ပေါ်၌ရှိသော မြေမှုန့်နှင့် မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်၌ရှိသော မြေမှုန့်တို့တွင် အဘယ်မြေမှုန့်က ပို၍များသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။

ရဟန်းတော်များက “မြတ်စွာဘုရား၏ လက်သည်းပေါ်၌ရှိသော မြေမှုန့်လေးသည် အလွန်ပင် နည်းပါးပါသည်ဘုရား။ မဟာပထဝီမြေကြီး ပေါ်၌ရှိသော မြေမှုန့်များက အလွန်ပင် များပြားလှပါသည်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားကြလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ပြန်၍မိန့်ကြားသည် မှာ “ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်သို့ ရောက်သွားသော သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဘဝသံသရာ၌ ထမ်းဆောင်ရ မည့် ခန္ဓာဝန် ဝင့်ဒုက္ခသည် ငါဘုရား၏ လက်သည်းပေါ်၌ တင်ထားသော

မြေမှုန့်ခန့်မျှသာ ကျန်ရှိတော့သည်။ ကုန်ခဲ့ပြီးသော ခန္ဓာဝန် ဝဋ်ဒုက္ခတို့သည် မဟာပထဝီမြေကြီး၌ရှိသော မြေမှုန့်များလောက် များပြားလှပေသည်”ဟု သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ သက်သာရာရသွားပုံကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ■ သောတာပန္န၊ ဝဋ်ဒုက္ခ၊ လက်သည်းတင်ပြ၊
မြေမှုန့်မျှတည်း။
ကုန်ပြီးခဲ့ရာ၊ ဝဋ်ဒုက္ခ၊ မဟာမြေကြီးအမျှတည်း။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို ဆက်ကာဆက်ကာ အားထုတ်၍ သုံးမက်သုံးဖိုလ် အဆင့်ဆင့်တက်ကာ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အမြစ်ရင်းနှင့်တကွဖြစ်သော တဏှာကို အကြွင်းမဲ့ အပြီးတိုင် ပယ်သတ်လိုက်သောအခါ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ ခန္ဓာဝန်ဟောင်းများကို ပယ်ချ၍ ခန္ဓာဝန်အသစ်ကို မယူတော့သဖြင့် ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကြီးကို အပြီးတိုင် ပယ်ချကာ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းအေးငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ဝင်စံရတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကြီးလေးသော ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကို ချလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို ပွားများအားထုတ်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ■ မြစ်ရင်းပယ်ဖျက်၊ တပ်မက်ပယ်လျှင်၊
ဆာလောင်တောင့်တ၊ လုံးဝကင်းစင်၊
ဝန်ဟောင်းပယ်ပစ်၊ ဝန်သစ်မတင်၊
ပူခပ်သိမ်း၊ အေးငြိမ်းနိဗ္ဗာန်ဝင်။

သဗ္ဗမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

သင့်လျော်ရာကို မှီဝဲရမည့် တရားရ

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့နှင့် သင့်လျော်သော မှီဝဲဖွယ်များကို မှီဝဲရမည့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်များကို ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ မိမိတို့နှင့် မသင့်လျော်သောအရာများကို မှီဝဲနေရပါက တရားမတွေ့၊ တရားမတက်၊ တရားမရဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အဋ္ဌကထာဆရာများက ဝိပဿနာတရား အားထုတ်သောအခါ သင့်လျော်သော မှီဝဲဖွယ်ရာ သပ္ပာယ် ၅-ပါးကို ဖွင့်ပြကြပေသည်။

၅-မျိုးမှာ -

- ၁။ ဥတုသပ္ပာယ် = သင့်လျော်သော အအေးအပူဥတုကို မှီဝဲခြင်း။
- ၂။ ဘောနေသပ္ပာယ် = သင့်လျော်သော အာဟာရဘောဇဉ်ကို မှီဝဲခြင်း။
- ၃။ ပုဂ္ဂလသပ္ပာယ် = သင့်လျော်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲခြင်း။
- ၄။ သေနာသနသပ္ပာယ် = သင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို မှီဝဲခြင်း။

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

၅။ ဓမ္မဿဝနသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော တရားကို နာကြား
သောအားဖြင့် မှီဝဲခြင်းဟူ၍ ၅-မျိုး
ဖြစ်ပေသည်။

(သံ-ဋ္ဌ-၁/၂၆၆)

၁။ ဥတုသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော အအေးအပူဥတုကို မှီဝဲရ
ခြင်းဟူသည် -

ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်
အအေးများသော တောင်ကြီး၊ ကလောစသော အရပ်ဒေသများ၌ အလွန်
အေးသော နတ်တော်၊ ပြာသိုလတို့၌ သွားရောက်အားထုတ်ပါလျှင် အအေး
ဒဏ်များကို ခံနေရသောကြောင့် သမာဓိဉာဏ်များ မဖြစ်နိုင်ကြပေ။ အပူ
များသော မန္တလေး၊ ပခုက္ကူစသော အရပ်ဒေသများ၌ အပူလွန်ကဲသော
တန်ခူး၊ ကဆုန်စသော လတို့၌ သွားရောက်၍ အားထုတ်ပါက အပူဒဏ်
ကိုခံနေရသောကြောင့် သမာဓိဉာဏ်များ မဖြစ်နိုင်ကြပေ။ သို့ဖြစ်၍ အအေး
အပူမျှတသော အရပ်ဒေသ၊ အအေးအပူမျှတသည့် သင့်လျော်သော
အချိန်ကာလတို့ကို ရွေးချယ်မှီဝဲ၍ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ကြရမည်
ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့နှင့်
မသင့်လျော်သော ဥတုကို ရှောင်ကြဉ်၍ မိမိတို့နှင့် သင့်လျော်မျှတသော
အအေးအပူဥတုကို မှီဝဲကြရပေသည်။ သင့်လျော်မျှတသော အအေးအပူ
ဥတုကို မှီဝဲရမှသာ သမာဓိ ဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။ သမာဓိဖြစ်မှ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်များလည်း ဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်မှ မိမိတို့
အလိုရှိအပ်သည့် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် တရားထူးတရားမြတ်များကို ရရှိ
နိုင်ကြမည့် ဖြစ်ပေသည်။ သင့်လျော်သော အအေးအပူဥတုသည် မိမိတို့
တရားရဖို့ရာ အားကြီးသော ဥပနိဿယပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုသည်
ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသည်။

သင့်လျော်ရာကို မှီဝဲရမှ တရားရ

မဂ်ရောက်ဖိုလ်ရောက် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ် တို့အား သင့်လျော်သောဥတုကို မှီဝဲခြင်းသည် နှလုံးသွင်းကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အကျိုးများလှပေသည်။ နှလုံးသွင်းကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် “ဝိပဿနာတရားအားထုတ်နေသော အို ... ယောဂီသူ တော်ကောင်း ... သင့်လျော်သောဥတုကို ရရှိနေခိုက်မှာ သင်တရားရနိုင် သည်။ သင်မပေါ့နှင့်၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှတော်မည်” ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင် မှုများ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်တိုင်း ကုသိုလ်တရား များ ရရှိနေကြပေသည်။ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မိသည့်အတိုင်း ကြိုးစားအား ထုတ်ပါက တရားတွေတွေ့၊ တရားတွေ့တက်၊ တရားထူးစားစားမြတ်များ ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

၂။ ဘောနေသပ္ပါယ = သင့်လျော်သော အာဟာရဘောဇဉ်ကို မှီဝဲ ရခြင်းဟူသည် -

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့နှင့် မသင့်လျော်သော အာဟာရဘောဇဉ်တို့ကို မှီဝဲသုံးဆောင်၍ နေရပါလျှင် အာဟာရ မမျှတ မပြည့်စုံသောကြောင့် စိတ်တည်ငြိမ်မှု သမာဓိမဖြစ်ကြ ပေ။ သမာဓိမဖြစ်လျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်များလည်း မဖြစ်ကြပေ။ သို့ဖြစ်၍ သင့်လျော်သော အာဟာရဘောဇဉ်တို့ကို မှီဝဲ၍ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ကြရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့နှင့် မသင့်လျော်သော အာဟာရဘောဇဉ်တို့ကို ရှောင်ကြဉ်၍ မိမိတို့နှင့် သင့် လျော်သော အာဟာရဘောဇဉ်တို့ကို မှီဝဲသုံးဆောင်ကြရပေသည်။ သင့် လျော်သော အာဟာရဘောဇဉ်တို့ကို မှီဝဲသုံးဆောင်ရမှသာ သမာဓိ ဖြစ် နိုင်ကြပေသည်။ သမာဓိဖြစ်မှ ဝိပဿနာဉာဏ်များလည်း ဖြစ်နိုင်ကြပေ သည်။ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်မှ မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သည့် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ် ဉာဏ် တရားထူးစားစားမြတ်များကို ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ သင့်လျော် သောအာဟာရဘောဇဉ်ကလည်း မိမိတို့ တရားရဖို့ရာ အားကြီးသော

ဥပနိဿယပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုသည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား
တော်မူပါသည်။

မဂ်ရောက်ဖိုလ်ရောက် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သင့်လျော်သော အာဟာရဘောဇဉ်တို့ကို မှီဝဲသုံးဆောင်
ရခြင်းသည် နှလုံးသွင်းကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အကျိုးများလှ
ပေသည်။ နှလုံးသွင်းကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် “ဝိပဿနာတရား
အားထုတ်နေသော အို ... ယောဂီသူတော်ကောင်း ... သင့်လျော်သော
အာဟာရဘောဇဉ်များကို ရရှိနေခိုက်မှာ သင်တရားရနိုင်သည်။ သင်မပေါ့
နှင့်၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှတော်မည်” ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မှုများ ဖြစ်လာ
တတ်ကြပေသည်။ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မိတိုင်း ကုသိုလ်တရားတွေ ဖြစ်ကြ
ရပေသည်။ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မိသည့်အတိုင်း ကြိုးစားအားထုတ်ပါက
တရားတွေတွေ့၊ တရားတွေ့တက်၊ တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိသွားနိုင်
ကြပါသည်။

၃။ ပုဂ္ဂလသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲခြင်းဟူသည်-

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့နှင့်
စိတ်သဘောထားချင်း၊ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း မတူသောပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် အတူ
တကွနေထိုင်၍ အားထုတ်ပါက စိတ်အနှောင့်အယှက်များ မကြာခဏ
ဖြစ်တတ်ကြ၍ ဖြစ်ပြီးတဲ့သမာဓိများလည်း ပျက်သွားတတ်ပေသည်။
မဖြစ်သေးတဲ့ သမာဓိများလည်း မဖြစ်တော့ဘဲ ရှိနေတတ်ကြပေသည်။
သမာဓိမဖြစ်လျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်များလည်း မဖြစ်ကြပေ။ သို့ဖြစ်၍ မိမိ
တို့နှင့် သင့်လျော်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် အတူတကွ မှီဝဲနေထိုင်၍ ဝိပဿနာ
တရား အားထုတ်ကြရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့နှင့်
မသင့်လျော်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ရှောင်ကြဉ်၍ သင့်လျော်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်
အတူတကွ မှီဝဲနေထိုင်ကာ အားထုတ်ကြရပေသည်။ သင့်လျော်သော

သင့်လျော်ရာကို မှီဝဲရမှ တရားရ

ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မှီဝဲရမှသာ သမာဓိဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။ သမာဓိဖြစ်မှ ဝိပဿနာဉာဏ်များလည်း ဖြစ်ကြပေသည်။ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်မှ မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သည့် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် တရားထူးတရားမြတ်များကို ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ သင့်လျော်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကလည်း မိမိတို့ တရားရဖို့ရာ အားကြီးသော ဥပနိဿယပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုသည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသည်။

မဂ်ရောက်ဖိုလ်ရောက် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သင့်လျော်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို မှီဝဲနေထိုင်ခြင်းသည် နှလုံးသွင်းကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အကျိုးများလှပေသည်။ နှလုံးသွင်းကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် “ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေသော အို ... ယောဂီသူတော်ကောင်း ... သင့်လျော်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို မှီဝဲ၍ နေထိုင်ခြင်းကို ရရှိနေသည့်အခိုက်မှာ သင်တရားရနိုင်ပေသည်။ သင်မပေါ့နှင့်၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှတော်မည်” ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မှုများ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မိတိုင်း ကုသိုလ်တရားများ ရရှိနေကြပေသည်။ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မိသည့်အတိုင်း ကြိုးစားအားထုတ်ပါက တရားတွေတွေ့၊ စာရားတွေတက်၊ တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိသွားနိုင်ကြပေသည်။

၄။ သေနာသနသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို မှီဝဲခြင်းဟူသည် -

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မသင့်လျော်သည့် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတို့ကို မှီဝဲနေထိုင်၍ အားထုတ်ပါက ကြောင့်ကြပူပန်မှုများ၊ စိတ်နှလုံးမသာယာမှုများ ဖြစ်နေတတ်သောကြောင့် သမာဓိမဖြစ်ဘဲ ရှိနေတတ်ကြပေသည်။ သမာဓိမဖြစ်က ဝိပဿနာဉာဏ်များလည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတို့ကို မှီဝဲနေထိုင်၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့နှင့် မသင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတို့ကို ရှောင်ကြဉ်၍ မိမိတို့နှင့် သင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတို့ကို မှီဝဲနေထိုင်ကာ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြရပေသည်။ သင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတို့ကို မှီဝဲနေထိုင်ရမှသာ သမာဓိဖြစ်ကြပေသည်။ သမာဓိဖြစ်မှ ဝိပဿနာ ဉာဏ်များလည်း ဖြစ်ကြပေသည်။ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်မှ မိမိတို့ အလိုရှိ အပ်သည့် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် တရားထူးတရားမြတ်များကို ရရှိနိုင်ကြ မည် ဖြစ်ပေသည်။ သင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကလည်း မိမိ တို့ တရားရဖို့ရာ အားကြီးသော ဥပနိဿယပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုသည် ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသည်။

မဂ်ရောက်ဖိုလ်ရောက် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာများကို မှီဝဲနေထိုင် ရခြင်းသည် နှလုံးသွင်းကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် ကျေးဇူးများလှ ပေသည်။ နှလုံးသွင်းကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် “ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေသော အို ... ယောဂီသူတော်ကောင်း ... ဤသင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို ရရှိနေသည့်အခိုက်မှာ သင်တရားရနိုင်သည်။ သို့ ဖြစ်၍ သင်မပေါ့နှင့်၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှတော်မည်” ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင် မှုများ ဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မိတိုင်း ကုသိုလ်တရား များ ရရှိနေကြပေသည်။ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မိသည့်အတိုင်း ကြိုးစားအား ထုတ်ပါက တရားတွေတွေ့၊ တရားတွေ့တက်၊ တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

၅။ ဓမ္မဿဝနသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော တရားများကို နာကြား မှီဝဲခြင်းဟူသည် -

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကိုယ်ကာယ လေ့ကျင့်သောနည်းဖြင့် အားထုတ်၍လည်းမရ၊ နှုတ်ဖြင့်ရွတ်ဆို၍

သင့်လျော်ရာကို မှီဝဲရမှ တရားရ

အားထုတ်၍လည်းမရ၊ စိတ်ဖြင့်သာ အားထုတ်ကြရပေသည်။ စိတ်ဖြင့် အားထုတ်ရသောအလုပ်သည် အလွန်ပင် ခက်ခဲနက်နဲ သိမ်မွေ့လှပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွနေသဖြင့် ပျံ့လွင့်၍ ရှုမှတ်လို့ မကောင်းဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တရားတွေမကောင်း၊ တရားတွေ မထူးခြားဘဲ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျဆင်းနေသဖြင့် ရှုမှတ်လို့ မကောင်းဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ရှုမှတ်၍ မကောင်းသောအခါတို့၌ မိမိတို့နှင့် သင့်လျော်သောတရားများကို နာကြားလိုက်ရသောအခါ တရားတွေရှုမှတ်လို့ ပြန်ကောင်းလာတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင့်လျော်သော တရားများကို နာကြားမှီဝဲ၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ ရရှိလာသော ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိသည် စိုက်ပျိုးခါစ သစ်ပင်ငယ်နှင့် တူပေသည်။ မိမိတို့နှင့် သင့်လျော်သော တရားများကို နာကြားမှီဝဲခြင်းသည် စိုက်ပျိုးခါစ သစ်ပင်ငယ်လေးများကို ရေလောင်းပေးသည်နှင့် တူပေသည်။ စိုက်ပျိုးခါစ သစ်ပင်ငယ်လေးကို ရေမလောင်းပေးခဲ့သော် ညှိုးနွမ်းသွားနိုင်ပေသည်။ သေသော်လည်း သေသွားနိုင်ပေသည်။ သစ်ပင်ငယ်ကို ရေလောင်းပေးခြင်းမရှိပါက ညှိုးနွမ်းသွားသကဲ့သို့ သင့်လျော်သော တရားကို မနာကြားရသည်ရှိသော် တရားမတွေ့၊ တရားမတက်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ သစ်ပင်ငယ်လေး သေသွားသကဲ့သို့ တရားအားမထုတ်တော့ဘဲလည်း ဖြစ်သွားနိုင်ကြပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ သင့်လျော်သော တရားများကို နာကြား၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သင့်လျော်သော တရားများကို နာကြား၍ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ပါက စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပျံ့လွင့်၍ မှတ်လို့ မကောင်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း၍ မှတ်လို့မကောင်းခြင်းများ မရှိတော့ပါဘဲ တရားတွေတွေ့၊ တရားတွေတက်၊ တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

၄၆

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

ယခုဘဝမှာပင် မဂ်ဖိုလ်တရားများရသည်အထိ အားထုတ်မည်ဟု ရည်မှန်း၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် မိမိတို့နှင့် သင့်လျော်သော သပ္ပိယ ၅-မျိုးကို မှီဝဲ၍ အားထုတ်ပါက မိမိရည်မှန်းသည့်အတိုင်း တရားထူးတရားမြတ်များ ကို ရသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ဇဗ္ဗိကနာမ္ပယံရာ သြဝါဒကထာ

ထေရဝါဒပုစ္ဆသာသနာ ထွန်းကားနေသော မြန်မာပြည်၌ ရှေးမင်း အဆက်ဆက်မှစ၍ ယခုခေတ်တိုင်အောင် ကျောင်း၊ ဘုရား၊ စေတီများ၊ ရိပ်သာများ စသည်ဖြင့် သာသနာ့အဆောက်အအုံများကို ဆောက်လုပ် တည်ထား၍ ကိုးကွယ်လျက်ရှိကြပေသည်။ ယင်းသာသနာ့အဆောက် အအုံများကို အရှည်သဖြင့် တည်တံ့နေဖို့ရာ၊ အစဉ်သဖြင့် တိုးတက်ကြီး ပွားနေဖို့ရာ ဂေါပကအဖွဲ့၊ ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့ အစရှိသော အဖွဲ့အစည်းများကို တည်ထောင်၍ စောင့်ရှောက်လျက် ရှိကြပေသည်။

ယင်းဂေါပကအဖွဲ့၊ ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့တို့၌ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံး အမသာသနာတော်နှင့် လျော်ညီစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် ညွှန်ကြား ပြသ ဆိုဆုံးမပေးနိုင်သည့် အသက်သိက္ခာ ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးမားကြသော ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များကို သြဝါဒါစရိယအဖြစ်ဖြင့် တင်မြှောက်ထား ကြရပေသည်။ သြဝါဒါစရိယဆရာတော်များက နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေး စသည်များ၌ သင့်လျော်သော သြဝါဒစကားများကို မိန့်ကြားကြရပေသည်။

ရန်ကုန်၊ ရှစ်မိုင်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ဇေယျာခေမာလမ်းတွင် တည် ရှိသော မဟာစည်သြဝါဒခံ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ၌လည်း ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့

ဖွဲ့စည်းကာ ပဋိပတ္တိသာသနာ အရှည်တည်တံ့အောင်၊ စည်ပင်ပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြပေသည်။ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်က ယင်းဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့၏ သြဝါဒါစရိယဆရာတော်အဖြစ်ဖြင့် ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့၏ နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးများ၌ သြဝါဒစကား မိန့်ကြားရပါသည်။

ယခုနှစ် သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့၏ နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးကို ၁၃၅၅-ခု၊ ပြာသိုလဆုတ် ၁၁-ရက် (၆-၂-၉၄) တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ် တစ်နာရီအချိန်တွင် ကျင်းပကြပေသည်။ ယင်းအစည်းအဝေး၌ အစီအစဉ်အရ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်ထံ၌ ငါးပါးသီလ ခံယူကြရပေသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်၏ သြဝါဒတရားကို နာကြားကြရပေသည်။ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်က သြဝါဒစကား မိန့်ကြားခဲ့သည်မှာ -

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့၏ နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးများ၌ သြဝါဒစကားကို ဆရာတော် မိန့်ကြားခဲ့ရပါသည်။ ယခုနှစ် နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေး၌လည်း သြဝါဒစကား အတိုချုပ် ဟောကြားပါမည်။ ယခုရောက်ရှိလာကြသော ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့နှင့် သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ ဒကာ၊ ဒကာမများ သိကြပြီးသောအတိုင်း သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာသည် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုးတက်လာပါသည်။ ပရိသတ်အနေနဲ့လည်း တိုးတက်လာပါသည်။ ဌာနအနေနဲ့လည်း တိုးတက်လာပါသည်။

ယခုလို တိုးတက်လာတာ ဘာကြောင့် တိုးတက်လာတာလဲလို့ တိုးတက်လာခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို သိထားဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ တိုးတက်လာခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို သိမှသာ တိုးတက်လာမှုများ အရှည်သဖြင့် တည်တံ့သွားနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ တိုးတက်လာခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို မသိပါက နောင်တစ်ချိန်မှာ တိုးတက်မှုများ ပြန်၍ ကျဆင်းသွားနိုင်ပါသည်။

လိုက်နာဖွယ်ရာ ဩဝါဒကထာ

ဘာကြောင့် သဒ္ဓမ္မရံသီရိပ်သာ တိုးတက်လာတာလဲလို့ဆိုတော့ လွယ်လွယ်နှင့်သိအောင် ပြောရပါလျှင် အလုပ်က မှန်ကန်လို့ပင် ဖြစ်ပေတယ်။ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များကလည်း ရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိလာကြသော ယောဂီများကို တရားဟော၊ တရားပြမှု အလုပ်ကလည်း မှန်ကန်လို့၊ သဒ္ဓမ္မရံသီရိပ်သာ ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့ကလည်း သင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာနှင့် ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဠေ အာဟာရတို့ကို ပြုပြင်စီမံ ထောက်ပံ့ပေးမှုကလည်း မှန်ကန်လို့ ဤအကြောင်းနှစ်ပါးကြောင့် တိုးတက်လာခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်အနေနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဌာနတစ်ခုအနေနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်မြဲပင် ဖြစ်ကြပေတယ်။ အကြောင်းညီညွတ်ပါက တိုးတက်လာမြဲပင် ဖြစ်ကြပေတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ တိုးတက်လာမှုများကို အရှည်တည်တံ့အောင်လည်း စောင့်ရှောက်ကြရပါတယ်။ တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့် အရှည်တည်တံ့အောင် စောင့်ရှောက်ရခြင်းဟူသော နှစ်မျိုးတို့တွင် တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ထက် အရှည်တည်တံ့အောင် စောင့်ရှောက်ဖို့က ပို၍ဝန်လေးတဲ့အကြောင်း၊ ပို၍ခက်ခဲတဲ့အကြောင်းများကို အဋ္ဌကထာဆရာများက ဖွင့်ပြကြပါတယ်။

ဝဏ္ဏပုတ္တိ ခေါ် ပန နဘာရိယာ
ဥပ္ပန္နဿ ဝဏ္ဏဿ ရက္ခနမေဝ ဘာရိယာ

ချီးမွမ်းဖွယ်ရာဂုဏ်များ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ရာသည်ကား ဝန်မလေးလှပေ။ ဖြစ်ပေါ်လာပြီးသော ချီးမွမ်းဖွယ်ရာဂုဏ်များကို အရှည်တည်တံ့စေရန်၊ မပျက်စီးသွားစေရန် စောင့်ရှောက်ဖို့ရာကသာ ပို၍ဝန်လေးလှပေသည်၊ ပို၍ခက်ခဲလှပေသည်ဟု ဖွင့်ပြကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ချီးမွမ်းဂုဏ်မှာ၊ ဖြစ်ဖို့ရာ၊ လွန်စွာမခက်ပြီ။
 ဖြစ်ပြီးဂုဏ်သာ၊ စောင့်ဖို့ရာ၊ လွန်စွာခက်ခဲသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ၌ တိုးတက်လာခြင်းမှာ ပရိသတ်များ တိုးတက်လာခြင်းနှင့် ဌာနများ တိုးတက်လာခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ထိုနှစ်မျိုးတို့တွင် ပရိသတ်များ တိုးတက်လာခြင်းမှာ လူငယ်လူရွယ်များ အသက်သိက္ခာ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးသူများ၊ တိုင်းတစ်ပါးသား ပုဂ္ဂိုလ်များဟူ၍ သုံးမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဌာနများ တိုးတက်လာခြင်းမှာ သုခါပဋိပဒါ ကျောက်ကုန်း သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ၊ ညောင်လေးပင်မြို့၊ ဝိဝေကတောရသဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဟူ၍ နှစ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။

ပရိသတ်များ တိုးတက်လာခြင်းအကြောင်းမှာ လူငယ်လူရွယ်များကလည်း ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်း၏ အကျိုးတရားတို့ကို သိလာကြသောကြောင့် ရှေးကထက်ပို၍ ရိပ်သာများသို့ ဝင်ရောက်ကာ အားထုတ်ကြပါတယ်။ အသက်သိက္ခာ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ယခုဘဝ၌ စိတ်ချမ်းသာမှုရရှိရေးအတွက်၊ နောင်ဘဝများ၌ ချမ်းသာမှုများ ရရှိရေးအတွက်၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရရှိရေးအတွက် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းသည် တစ်ကြောင်းတည်းသော အကျင့်လမ်းစဉ်ဖြစ်သည်ဟု သိလာကြသောကြောင့် ရှေးကထက်ပို၍ ရိပ်သာများသို့ ဝင်ရောက်အားထုတ်ကြပါတယ်။ တိုင်းတစ်ပါးသားများကလည်း သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ၏ ပြည့်စုံသည့်ဂုဏ်သတင်းများကို ကြားရသောကြောင့် လာရောက်အားထုတ်ကြပါတယ်။ ဤအကြောင်းများကြောင့် ပရိသတ်များ တိုးတက်လာခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။

ဤကဲ့သို့ ဝိပဿနာတရား လာရောက်အားထုတ်ကြသည့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များ တိုးတက်များပြားလာခြင်းကို ပြန်၍မဆုတ်ယုတ်သွားရအောင်၊ အရှည်တည်တံ့သွားရအောင် စောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန်မှာ ဆရာတော်များနှင့် သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့၊ သဒ္ဓမ္မရုံသီယောဂီ၊ ဒကာ၊ ဒကာမများ၏ တာဝန်ဖြစ်ကြပါတယ်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့သူ၊ အဖွဲ့သားများနှင့် သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့သည် သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ၏ တိုးတက်လာခြင်းများကို

လိုက်နာဖွယ်ရာ ဩဝါဒကထာ

အရှည်တည်တံ့နေရအောင် ဆောင်ရွက်ကြရမည်မှာ သဗ္ဗမ္မရုံသီရိပိသာသနိ
လာရောက်အားထုတ်ကြသော ယောဂီများ တရားရသွားဖို့ရာ သင့်လျော်
သော အထောက်အပံ့ကောင်းသုံးမျိုး ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည်
ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည့် သင့်လျော်သော အထောက်အပံ့ကောင်း
သုံးမျိုးမှာ -

၁။ အာဝါသသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာများ
ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြရပါမည်။

၂။ ဘောနေသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော စားသောက်ဖွယ် ဘော
ဇဉ်အာဟာရများဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်
ပေးကြရပါမည်။

၃။ ဓမ္မဿဝနသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော တရားဓမ္မများ နာကြားရ
အောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည် ဖြစ်ပါ
သည်။

၄။ အာဝါသသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာများ
ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည်ဟု
သည် -

ဝိပဿနာတရား လာရောက်၍ အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်
မသင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတို့၌ နေထိုင်၍ အားထုတ်ရပါက
ကြောင့်ကြပူနံ့မှုများ၊ နှလုံးမသာယာမှုများ ဖြစ်နေတတ်သောကြောင့်
သမာဓိမဖြစ်ဘဲ ရှိနေတတ်ကြပေသည်။ သမာဓိမဖြစ်က ဝိပဿနာဉာဏ်
များလည်း မဖြစ်နိုင်ကြပေ။ ဝိပဿနာဉာဏ်မဖြစ်က အလိုရှိအပ်သော
တရားထူးတရားမြတ်များ မရရှိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍
သင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြရ
မည် ဖြစ်ပေသည်။

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

၂။ ဘောဇနသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော စားသောက်ဖွယ် ဘောဇနအာဟာရများဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည်ဟူသည် -

ဝိပဿနာတရား လာရောက်၍ အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မသင့်လျော်သော စားသောက်ဖွယ် ဘောဇနအာဟာရများကို မှီဝဲသုံးဆောင်နေရပါက အာဟာရမပြည့်စုံသောကြောင့် စိတ်တည်ငြိမ်မှု သမာဓိမဖြစ်နိုင်ကြပေ။ သမာဓိမဖြစ်က ဝိပဿနာဉာဏ်များလည်း မဖြစ်နိုင်ကြပေ။ ဝိပဿနာဉာဏ်မဖြစ်က အလိုရှိအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်များလည်း မရရှိနိုင်ကြတော့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သင့်လျော်သော စားသောက်ဖွယ် အာဟာရများဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ ဓမ္မဿဝနသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော တရားဓမ္မများ နာကြားရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြရမည်ဟူသည် -

ဝိပဿနာတရား လာရောက်၍ အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သင့်လျော်သော တရားဓမ္မများကို မနာကြားရပါက တရားတွေ့ အတွေ့မကောင်း၊ တရားတွေ့ မတိုးတက်လာသောအခါ စိတ်ဓာတ်များ ကျဆင်းသွားတတ်ကြပေသည်။ တရားအားမထုတ်ချင်တော့ဘဲလည်း ဖြစ်သွားတတ်ကြပေသည်။ ရိပ်သာမှလည်း ထွက်သွားတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင့်လျော်သော တရားဓမ္မများ နာကြားရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ ဖြစ်လာသော ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိသည် အလွန်နုနယ်သော စိုက်ပျိုးခါစသစ်ပင်ငယ်လေးနှင့် တူပေသည်။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်သောအခါ၌ သင့်လျော်သော တရားဓမ္မများကို နာကြားရခြင်းသည် စိုက်ပျိုးခါစသစ်ပင်ငယ်လေးကို ရေလောင်းပေးသည်နှင့် တူပေသည်။

လိုက်နာဖွယ်ရာ ဩဝါဒကထာ

စိုက်ပျိုးခါစ သစ်ပင်ငယ်လေးကို ရေမလောင်းပေးပါက ညှိုးနွမ်းသွားနိုင်ပေသည်။ သေသော်လည်း သေသွားနိုင်ပေသည်။ ထို့အတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့နှင့် သင့်လျော်သော တရားဓမ္မကို မနာကြားရပါက စိတ်ဓာတ်တွေ ကျဆင်းသွားတတ်ကြပေသည်။ တရားမတွေ့၊ တရားမတက်၊ တရားထူးတရားမြတ်များ မရရှိဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ သစ်ပင်ငယ်လေး သေသွားသကဲ့သို့ ရိပ်သာမှလည်း ထွက်သွားပြီး တရားအားမထုတ်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင့်လျော်သော တရားဓမ္မများ နာကြားရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုအခါ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုးတက်လာခြင်းသည် -

အာဝါသသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတို့ကို ဆောက်လုပ်စီမံ ဆောင်ရွက်ထားပေးနိုင်လို့၊ ရောက်လာတဲ့ ယောဂီများကို သင့်လျော်အောင် နေရာချထားပေးနိုင်လို့ တိုးတက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သင့်လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာများကို ရရှိခြင်းသည် ယောဂီများ တရားရဖို့ရာ အားကြီးသော အကြောင်းတစ်ပါးဖြစ်သည် ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသည်။

ဘောနေသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော ဘောဠေ့အာဟာရတွေကို စီမံချက်ပြုတ်၍ ကျွေးမွေးလှူဒါန်း ပြုစုနိုင်လို့လည်း သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ တိုးတက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သင့်လျော်သော ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဠေ့သည်လည်း ယောဂီများ တရားရဖို့ရာ အားကြီးသော အကြောင်းတစ်ပါးဖြစ်သည် ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသည်။

ဓမ္မဿဝနသပ္ပိယ = သင့်လျော်သော တရားဓမ္မကို နာကြားရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်လိုလည်း သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ တိုးတက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သင့်လျော်သော တရားဓမ္မကို နာကြားရခြင်းသည်လည်း ယောဂီများ တရားရဖို့ရာ အထောက်အပံ့ကောင်းတစ်ပါးဖြစ်သည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသည်။

ဤသစ်လျော်သော သပ္ပိယဆုံးပါးဟူသော အကြောင်းသုံးပါးကို စီမံပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်လိုသာ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ တိုးတက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ နောင်အစဉ်သဖြင့် တိုးတက်နေရအောင်လည်း ဤသပ္ပိယသုံးပါးဟူသော အကြောင်းသုံးပါးကို အထူးသတိပြု၍ ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ယခုနှစ် နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေး၌ ရိပ်သာတိုးတက်ကြီးပွားကြောင်း သြဝါဒတရားကို ဟောကြားတာ ဤမျှနှင့်ပင် အသင့်အတင့် ပြည့်စုံသွားပါပြီ။

ဤကဲ့သို့ ရိပ်သာတိုးတက်ကြီးပွားကြောင်း သြဝါဒတရားတို့ကို နာကြားရသဖြင့် နာကြားရသောအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံ ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်တို့ကို လွယ်ကူသောအကျင့်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်အောင် အားထုတ်ရင်းနှင့် သာသနာတော် တိုးတက်ကြီးပွားအောင်လည်း ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

အယုတ်အမြတ်နှုနစ်ဖြာ သိပ္ပယ်ရာ

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဘုံဘဝတို့သည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် သုဂတိဘဝ = ကောင်းမြတ်သောဘုံဘဝ၊ ဒုဂ္ဂတိဘဝ = မကောင်း ယုတ်ညံ့သောဘုံဘဝဟူ၍ (၂)မျိုးဖြစ်ပေသည်။ ထို(၂)မျိုးတို့တွင် လူ့ဘုံဘဝသည် ကောင်းမြတ်သော ဘုံဘဝဖြစ်ပေသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကောင်းမြတ်သော လူ့ဘုံဘဝ၌ ဖြစ်ရတာချင်းတူကြပါသော်လည်း အချို့က ယုတ်ညံ့နေကြပေသည်။ အချို့က မြင့်မြတ်နေကြပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အချို့က ယုတ်ညံ့နေ၍ အချို့က မြင့်မြတ်နေခြင်း အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရား ဝေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သုဘအမည်ရှိသည့် လူငယ်တစ်ယောက်က မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား လူတို့သည် -

- ၁။ အချို့က အသက်တိုကြ၊ အချို့က အသက်ရှည်ကြ၊
- ၂။ အချို့က အနာများကြ၊ အချို့က အနာနည်းကြ၊
- ၃။ အချို့က အဆင်းမလှကြ၊ အချို့က အဆင်းလှကြ၊
- ၄။ အချို့က တန်ခိုးနည်းကြ၊ အချို့က တန်ခိုးကြီးကြ၊
- ၅။ အချို့က ပစ္စည်းရှားကြ၊ အချို့က ပစ္စည်းပေါများကြ၊
- ၆။ အချို့က အမျိုးယုတ်ကြ၊ အချို့က အမျိုးမြင့်မြတ်ကြ၊

၇။ အချို့က ပညာနည်းပါးကြ၊ အချို့က ပညာကြီးမားကြ၍ အယုတ်အမြတ်အားဖြင့် ဖြစ်နေကြတာကို တွေ့မြင်ရပါသည် ဘုရား။

(ဥပရိပဏ္ဍာသ-၂၄၃)

ယခုလို အယုတ်အမြတ်အားဖြင့် ဖြစ်ကြရသည်မှာ ဘာကြောင့် ပါလဲဘုရားဟု လျှောက်ထားသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့ အယုတ်အမြတ်အားဖြင့် ဖြစ်ကြရခြင်းအကြောင်းမှာ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့ ပြုအပ်သော ကံကြောင့်ပင် ဖြစ်ကြရပေသည်ဟု ဟောကြားတော်မူလိုက် ပါသည်။

၁။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သူ့အသက်သတ်ခြင်း (ပါဏာတိပါတ) ကံ ကို ပြုကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ကြရပေသည်။ အကယ်၍ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် အပါယ်ငရဲသို့ မကျရောက် မှု၍ လူ့ပြည်၌ ပြန်ဖြစ်ကြလျှင်၊ သို့မဟုတ် အပါယ်ငရဲသို့ ကျ ရောက်ပြီးမှ ဤလူ့ပြည်၌ တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် အသက်မရှည် ကြ၊ အသက်တိုကြရပေသည်။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သူ့အသက်သတ်ခြင်း (ပါဏာတိပါတ) ကံ ကို မပြုပေ၊ ရှောင်ကြဉ်ကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြရပေသည်။ အကယ်၍ နတ်ပြည်၌ မဖြစ်မှီ၍ လူ့ပြည်၌ ပြန်ဖြစ်ကြလျှင်၊ သို့မဟုတ် နတ်ပြည်၌ဖြစ်ပြီးမှ ဤလူ့ပြည်၌ တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် အသက်ရှည် ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြရပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သူ့အသက်သတ်၊ သက်တိုတတ်၊
မသတ်အသက်ရှည်။

အယုတ်အမြတ်ခုနစ်ဖြာ သိဖွယ်ရာ

၂။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သတ္တဝါတို့ကို သနားခြင်းကင်းမဲ့၍ တုတ်စသည်ဖြင့် ညှဉ်းဆဲခြင်း(ဝိဟေဋ္ဌက)ကံကို ပြုကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ကြရပေသည်။ အဲကယ်၍ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် အပါယ်ငရဲသို့ မကျမူ၍ လူ့ပြည်၌ ပြန်ဖြစ်ကြလျှင်၊ သို့မဟုတ် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ပြီးမှ ဤလူ့ပြည်၌ တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် အနာရောဂါများကြရပေသည်။ မကျန်းမာ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သတ္တဝါတို့ကို သနားခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ညှဉ်းဆဲခြင်း (ဝိဟေဋ္ဌက)ကံကို မပြုကြပေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ နတ်ဗြဟ္မာပြည်တို့၌ ဖြစ်ကြရပေသည်။ အကယ်၍ နတ်ဗြဟ္မာပြည်တို့၌ မဖြစ်မူ၍ လူ့ပြည်၌ ပြန်ဖြစ်ကြလျှင်၊ သို့မဟုတ် နတ်ဗြဟ္မာပြည်တို့၌ ဖြစ်ပြီးမှ ဤလူ့ပြည်၌ တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် အနာရောဂါကင်းခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ညှဉ်းဆဲတတ်ငြား၊ အနာများသည်၊
မညှဉ်းငြား၊ သူကားကျန်းမာသည်။

၃။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အမျက်ဒေါသထွက်ခြင်းများ၍ မကောင်းသော ကိုယ်မှုနုတ်မှုတို့ကို ပြုကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ကြရပေသည်။ အကယ်၍ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် အပါယ်ငရဲသို့ မကျရောက်မူ၍ လူ့ပြည်၌ ပြန်ဖြစ်ကြလျှင်၊ သို့မဟုတ် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ပြီးမှ ဤလူ့ပြည်၌ တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် အဆင်းမလှဘဲ အလွန်အရုပ်ဆိုးနေတတ်ကြပေသည်။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အမျက်ဒေါသထွက်ခြင်းမရှိဘဲ မေတ္တာရေ့ထား၍ ကိုယ်မှုနုတ်မှုများကို ပြုကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုကံကြောင့်

ဤလူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ နတ်ဗြဟ္မာပြည်တို့၌ ဖြစ်ကြရပေသည်။ အကယ်၍ နတ်ဗြဟ္မာပြည်တို့၌ မဖြစ်မှီ၍ လူ့ပြည်၌ ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် သို့မဟုတ် နတ်ဗြဟ္မာပြည်တို့၌ ဖြစ်ပြီးမှ ဤလူ့ပြည်၌ တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် ရုပ်ရည်အဆင်း လှပတင့်တယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြရပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ဒေါသမျှက်ထွက်၊ အဆင်းပျက်သည်၊
ဒေါသကင်း၊ အဆင်းလှပသည်။

၄။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သူတစ်ပါးတို့ လာဘ်ရခြင်း၊ အပူဇော်ခံရခြင်း စသည်များကို တွေ့မြင်ရသောအခါ မကျေနပ်ကြ၊ ဣဿာဖြင့် ငြို့စူတတ်ကြကုန်၏။ ပြစ်မှားတတ်ကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ကြရပေသည်။ အကယ်၍ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် လူ့ပြည်၌ ပြန်ဖြစ်ကြရလျှင်၊ သို့မဟုတ် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ပြီးမှ ဤလူ့ပြည်၌ တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် ဘုန်းကံမရှိခြင်း ဖြစ်ကြရပေသည်။ အရာရာတွင် အောက်ကျနောက်ကျ၊ မကြည်မသာ ဖြစ်နေတတ်ကြရပေသည်။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သူတစ်ပါးတို့ လာဘ်ရခြင်း၊ အပူဇော်ခံရခြင်း စသည်တို့ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ မငြို့စူကြကုန်၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ နတ်ဗြဟ္မာပြည်တို့၌ ဖြစ်ကြရပေသည်။ အကယ်၍ နတ်ဗြဟ္မာပြည်တို့၌ မဖြစ်မှီ၍ လူ့ပြည်၌ ပြန်ဖြစ်ကြလျှင်၊ သို့မဟုတ် နတ်ဗြဟ္မာပြည်တို့၌ ဖြစ်ပြီးမှ ဤလူ့ပြည်၌ တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် ဘုန်းကံကြီးမားကြပေသည်။ အရာရာတွင် ရေ့တန်းမှနေရ၍ ကြည်သာရွှင်လန်းလျက် ရှိကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ဣဿာများက၊ တန်ခိုးပါးသည်၊
ဣဿာနည်း၊ တန်ခိုးမြဲကြီးသည်။

အယုတ်အမြတ်ခုနစ်ဖြာ သိဖွယ်ရာ

၅။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပေးသင့်ပေးထိုက် လှူသင့်လှူထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပေးလှူခြင်း မပြုကြကုန်၊ မပေးလှူဘဲ နေတတ်ကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုကံကြောင့် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်သွားတတ်ကြပေသည်။ (ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၌ စွဲလမ်းမှုကြောင့် ပြိတ္တာများ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။) အကယ်၍ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် အပါယ်ငရဲသို့ မကျရောက်မှု၍ လှူပြည်၌ ပြန်ဖြစ်ကြလျှင်၊ သို့မဟုတ် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ပြီးမှ ဤလှူပြည်၌ တစ်ဖန် ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာများ ရှားပါးနေတတ်ကြ၊ မရှိနှွမ်းပါးနေတတ်ကြပေသည်။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပေးသင့်ပေးထိုက် လှူသင့်လှူထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပေးလှူတတ်ကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြရပေသည်။ အကယ်၍ နတ်ပြည်၌ မဖြစ်မှု၍ လှူပြည်၌ပင် ပြန်ဖြစ်ကြလျှင်၊ သို့မဟုတ် နတ်ပြည်၌ဖြစ်ပြီးမှ ဤလှူပြည်၌ တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာများ ပေါများကြွယ်ဝနေတတ်ကြပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ■ ဒါနနည်းပါး၊ ပစ္စည်းရှားသည်၊
ဒါနကာ၊ ပစ္စည်းပေါများသည်။

၆။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အလွန်မာနကြီး၍ ရိုခိုးထိုက်သူ၊ အရိအသေပြုထိုက်သူ၊ အလေးပြုထိုက်သူများကို ရိုမခိုး၊ အရိအသေမပြု၊ အလေးမပြုဘဲ နေကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုကံကြောင့် ဤလူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ကြရပေသည်။ အကယ်၍ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် အပါယ်ငရဲသို့ မကျမှု၍ လှူပြည်၌ ပြန်ဖြစ်ကြလျှင်၊ သို့မဟုတ် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ပြီးမှ ဤလှူပြည်၌ ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် ဇွန်းစလျှား စသည့် ယုတ်နိမ့်သော အမျိုးအနွယ်တို့၌ ဖြစ်ကြရပေသည်။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အလွန်မာနမကြီးမူ၍ နိမ့်ချသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ရှိခိုးထိုက်သူ၊ အရိုအသေပြုထိုက်သူ၊ အလေးပြုထိုက်သူတို့ ကို ရှိခိုးကြကုန်၏။ အရိုအသေပြုကြကုန်၏။ အလေးပြုကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုက်ကြောင့် ဤလူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြရပေသည်။ အကယ်၍ နတ်ပြည်၌ မဖြစ်မူ၍ လူ့ပြည် ၌ပင် ပြန်ဖြစ်ကြလျှင်၊ သို့မဟုတ် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပြီးမှ ဤလူ့ပြည်၌ တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် မင်းမျိုး၊ သူဌေးမျိုး စသည့် မြင့်မြတ်သော အမျိုး အနွယ်တို့၌ ဖြစ်ကြရပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ မာနကြီးငြား မျိုးယုတ်သွားသည်၊
မာနနည်း အမြဲမြင့်မြတ်သည်။

၇။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းကား ကုသိုလ်ဖြစ် မဖြစ်၊ အကု သိုလ်ဖြစ် မဖြစ်၊ အပြစ်ရှိ မရှိ၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်များကို နှိပ်အပ် မနှိပ် အပ် စသည့် မေးမြန်းဖွယ်များကို မမေးမြန်းဘဲနေကြကုန်၏။ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ပြုလုပ်တတ်ကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုက်ကြောင့် ဤလူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ အပါယ်ငရဲ သို့ ကျရောက်ကြပေသည်။ အကယ်၍ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် အပါယ်ငရဲသို့ မကျရောက်မူ၍ လူ့ပြည်၌ ပြန်ဖြစ်ကြလျှင်၊ သို့မ ဟုတ် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ပြီးမှ ဤလူ့ပြည်၌ တစ်ဖန်ပြန် ဖြစ်ကြလျှင် ပညာနည်းပါး၊ ပညာမဲ့သူများ ဖြစ်ကြရပေသည်။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည်ကား ကုသိုလ်ဖြစ် မဖြစ်၊ အကု သိုလ်ဖြစ် မဖြစ်၊ အပြစ်ရှိ မရှိ၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်များကို နှိပ်အပ် မနှိပ်အပ် စသည် ဖြင့် မေးမြန်းတတ်ကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုက်ကြောင့် ဤလူ့ ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြရပေသည်။ အကယ်၍

အယုတ်အမြတ်ခုနစ်ဖြာ သိဖွယ်ရာ

နတ်ပြည်၌ မဖြစ်မှု၍ လူ့ပြည်၌ပင် ဖြစ်ကြရလျှင်၊ သို့မဟုတ် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပြီးမှ ဤလူ့ပြည်၌ တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်ကြလျှင် ပညာဉာဏ်ကြီးမားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြရပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ မမေးသူကား၊ ဉာဏ်နည်းပါးသည်၊
မေးသူကား၊ ဉာဏ်မြင်ကြီးမားသည်။

ဤကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့၏ ယုတ်ညံ့သည်၏အဖြစ်နှင့် မြင့်မြတ်သည်၏အဖြစ်တို့သည် ကံကြောင့်သာ ဖြစ်ကြရပေသည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြင့်မြတ်သည့်အဖြစ်ကို အလိုရှိကြသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် မြင့်မြတ်ကြောင်း ဖြစ်သော ကံ(၇)မျိုးတို့ကိုသာ ပြုကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဗ္ဗမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

မဂ္ဂင်ပွားမှ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ရ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ယခုရရှိထားသောဘဝသည် အလွန်ရ နိုင်ခဲ့သော လူ့ဘဝကိုရထားခြင်း၊ အလွန်ရှင်နိုင်ခဲ့သော အသက်ရှင်နေခြင်း ကို ရထားခြင်း၊ အလွန်ကြားနာရခဲ့သော သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို ကြားနာနေရခြင်း၊ အလွန်တွေ့ကြုံနိုင်ခဲ့သော မြတ်စွာဘုရားသာသနာ တော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရခြင်းဟူသော ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါးကို ရရှိထား သောကြောင့် ယခုဘဝ၌ပင်လျှင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရရှိနိုင်သောဘဝ ဖြစ် ပေသည်။ ယင်းနိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရရှိဖို့မှာလည်း မဂ္ဂင်တရားများကို ပွား များမှသာ ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မဂ္ဂင်တရားတို့ကို ပွား များကြရပေသည်။

မဂ္ဂင်တရားတို့ကို ပွားများလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်သောအားဖြင့် ပွားများကြရပေသည်။ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်နေခြင်းသည် မှတ်ချက်တိုင်းမှတ်ချက်တိုင်း၌ မဂ္ဂင် တရားများ ပါဝင်နေသည်ဖြစ်၍ မဂ္ဂင်တရားတို့ကို ပွားများနေခြင်းပင် ဖြစ် ပေသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြသော နည်းဖြင့် ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ကြာကြာထိုင်နိုင်သော ဣရိယာပုထ်မျိုးဖြင့် ထိုင်ကြ

မဂ္ဂင်ပွားမှ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ရ

ရပါသည်။ ဇူးတုပ်၍ဖြစ်စေ၊ တင်ပလွှင်ခွေ၍ဖြစ်စေ ထိုင်ကြရပါသည်။ ထိုင်ပြီးသောအခါ မျက်စိကို မှိတ်ထားရပါသည်။ ခေါင်းကိုလည်း တည့်တည့်မတ်မတ်၊ ခါးကိုလည်း တည့်တည့်မတ်မတ် ထားရပါသည်။ စိတ်ကိုတော့ ဝမ်းဗိုက်မှာ စူးစိုက်ထားရပါသည်။

အသက်ရှူသွင်းလိုက်၍ ဝမ်းဗိုက် ဖောင်းတက်လာသောအခါ ဖောင်းစမှ ဖောင်းဆုံးတိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် ဖောင်းတက်လာတာကို စိတ်ဖြင့်စူးစိုက်၍ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်(ပညတ်)ကိုတော့ (အာရုံမပြုပါဘဲ) ခွာနိုင်သမျှ ခွာ၍ တောင့်တင်းတွန်းကန်သည့် သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

အသက်ရှူထုတ်လိုက်၍ ဝမ်းဗိုက် ပိန်ကျသွားသောအခါ ပိန်စမှ ပိန်ဆုံးတိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် ပိန်ကျသွားတာကို စိတ်ဖြင့်စူးစိုက်၍ ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်(ပညတ်)ကိုတော့ (အာရုံမပြုပါဘဲ) ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အတွင်းက ရွေ့သွား လှုပ်သွားသော သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်နေရာ၌ သမာဓိဉာဏ်များ ဖြစ်လာသောအခါ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်လျှင် ဖောင်းနေတာက တခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာက တခြား၊ ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်လျှင် ပိန်နေတာက တခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာက တခြားဟု ကွဲပြား၍ သိလာကြပေသည်။ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာများက ဘာမျှမသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရား၊ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်လို့ မှတ်သိမှတ်သိလိုက်တာက သိတတ်တဲ့ နာမ်တရားလို့ ကွဲပြား၍ သိလာကြပေသည်။ နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ဖြစ်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာ မထင်ရှား၍ ရှုမှတ်လိုမရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်ကြရပါသည်။ ထိုင်တယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့ အခါမှာလည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်(ပညတ်)များကိုတော့ (အာရုံမပြုဘဲ) ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ တောင့်တင်းနေသော သဘောများကို တော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ပုံသဏ္ဍာန်(ပညတ်)များကို တော့ (အာရုံမပြုဘဲ) ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ကြမ်းပြင်နှင့်ထိထား၍ မာနေ သည့်သဘော၊ ပူနေသည့်သဘောများကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်နေရာ၌ သမာဓိဉာဏ်များ ဖြစ်လာသောအခါ ထိုင်တယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်လျှင် ထိုင်နေတာက တခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာ က တခြား၊ ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်လျှင် ထိနေတာက တခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာက တခြား ကွဲပြား၍ သိလာကြပေသည်။ ထိုင်တာ၊ ထိတာများက ဘာမျှမသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရား၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ မှတ်သိမှတ်သိလိုက်တာက သိတတ်တဲ့ နာမ်တရားလို့ ကွဲပြား၍ သိလာ ကြပေသည်။ နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ဖြစ်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်ဟု စကြိုလျှောက်၍လည်း ရှုမှတ် ကြရပါသည်။ ကြွတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန် (ပညတ်)ကိုတော့ (အာရုံမပြုဘဲ) ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အပေါ်သို့ တစ်ရွေ့ ပြီးတစ်ရွေ့ တက်သွားသော သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

လှမ်းတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန် (ပညတ်)ကိုတော့ (အာရုံမပြုဘဲ) ရှေ့သို့ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့သွား သော သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

မဂ္ဂင်ပွားမှ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ရ

ချတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန် (ပညတ်)ကိုတော့ (အာရုံမပြုပါဘဲ) ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အောက်သို့ တစ်ရွေ့ ပြီးတစ်ရွေ့ ကျသွားသောသဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထိုင်း၊ ထ၊ ကွေး၊ ဆန့်စသော အသေးစိတ်အမူအရာများ ကိုလည်း ရှုမှတ်ကြရပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်နေရာ၌ သမာဓိဉာဏ်များ ဖြစ်လာသောအခါ ကြွတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်လျှင် ကြွနေတာက တခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာက တခြား၊ လှမ်းတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်လျှင်လည်း လှမ်းနေတာက တခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာက တခြား၊ ချတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်လျှင်လည်း ချနေတာ က တခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာက တခြားဟု ကွဲပြား၍ သိလာကြပေသည်။

ကြွတာ၊ လှမ်းတာ၊ ချတာတို့က ဘာမျှမသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရား၊ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်လို့ မှတ်သိမှတ်သိလိုက်တာက သိတတ် တဲ့ နာမ်တရားလို့ ကွဲပြား၍ သိလာကြပေသည်။ နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား ၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ဖြစ်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ဆက်ကာဆက်ကာ ရှုမှတ်သည်ရှိသော် မှတ်ချက် တိုင်း မှတ်ချက်တိုင်း၌ မဂ္ဂင် ၈-ပါးကို ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြီးနေသောကြောင့် ဉာဏ်စဉ်များ အဆင့်ဆင့်တက်ပြီး မိမိတို့၏ ပါရမီအားလျော်စွာ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ အာရုံပြုသောအားဖြင့် ရောက်သွားကြမည် ဖြစ် ပေသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများနေခြင်း၌ အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်နည်းအရ သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါး တစ်ပြိုင်နက် မရ၍ မဂ္ဂင် ၅-ပါး ပါဝင်နေကြပေသည်။ သုတ္တန်ဒေသနာတော်နည်းအရ မဂ္ဂင် ၈-ပါးလုံး ပါဝင် နေပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ခြင်းဖြင့် မဂ္ဂင် ၈-ပါးကို ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြီးနေသောကြောင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက် သွားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ (အဋ္ဌသာလီနီ-၁၉၈)

မဂ္ဂင် ၈-ပါးတို့သည် အုပ်စုအားဖြင့် -

- (က) သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါး၊
 - (ခ) သမာဓိမဂ္ဂင် ၃-ပါး၊
 - (ဂ) ပညာမဂ္ဂင် ၂-ပါးဟူ၍ ၃-မျိုး ဖြစ်ပေသည်။
- (က) သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါးဟူသည် ဝစီဒုစရိုက် ၄-ပါးမှ ရှောင်ကြဉ်၍ မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုခြင်းသည် သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်၊ ကာယဒုစရိုက် ၃-ပါးမှ ရှောင်ကြဉ်၍ မှန်ကန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်းသည် သမ္မာကမ္မန္တမဂ္ဂင်၊ ကာယဒုစရိုက် ၃-ပါး၊ ဝစီဒုစရိုက် ၄-ပါးမှ ရှောင်ကြဉ်၍ မှန်ကန်စွာ အသက်မွေးခြင်းသည် သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင်ဟူ၍ ၃-ပါး ဖြစ်ပေသည်။
- (ခ) သမာဓိမဂ္ဂင် ၃-ပါးဟူသည် မှန်ကန်စွာ လုံ့လစိုက် ကြောင့်ကြစိုက်ခြင်းသည် သမ္မာဝါယာမမဂ္ဂင်၊ မှန်ကန်စွာ အမှတ်သတိရခြင်းသည် သမ္မာသတိမဂ္ဂင်၊ မှန်ကန်စွာ တည်ငြိမ်ခြင်းသည် သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်ဟူ၍ ၃-ပါး ဖြစ်ပေသည်။
- (ဂ) ပညာမဂ္ဂင် ၂-ပါးဟူသည် မှန်ကန်စွာ မြင်သိခြင်းသည် သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်၊ မှန်ကန်စွာ ကြံစည်ခြင်းသည် သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်ဟူ၍ ၂-ပါး ဖြစ်ပေသည်။

ဖောင်းတယ်လို ရှုမှတ်ရာ၌ သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါး ပါဝင်ပုံ

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ၅-ပါးသီလ၊ ၈-ပါးသီလ၊ ၉-ပါးသီလ စသည်များကို ဆောက်တည်၍ လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းကြရပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဆောက်တည်စောင့်ထိန်းထားသောကြောင့် ဖောင်းတယ်လို ရှုမှတ်နေသည့်အခိုက်၌ ကိုယ်နှုတ်တို့ဖြင့် လွန်ကျူးမှ ပျက်စီးနိုင်သော သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ ဟူသော သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါးတို့ကို စိတ်ဖြင့်ပင် မလွန်ကျူးနိုင်သည်ဖြစ်၍ ထိုသီလမဂ္ဂင် ၃-ပါး စင်ကြယ်စွာ ပါဝင်နေကြပေသည်။

မဂ္ဂင်ပွားမှ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ရ

ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်ရာ၌ သမာဓိမဂ္ဂင် ၃-ပါး ပါဝင်နေပုံ

ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်နေစဉ်အခါမှာ ဖောင်းတာပေါ်လာရင် ရှုမှတ်နိုင်ရအောင် လုံ့လစိုက် ကြောင့်ကြစိုက်လိုက်ခြင်းသည် သမ္မာဝါယာမမဂ္ဂင် ဖြစ်ပေသည်။ ဖောင်းတာပေါ်လာသည်နှင့် သတိမမေ့ပါဘဲ ကပ်ခနဲမှတ်လိုက်ခြင်းသည် သမ္မာသတိမဂ္ဂင် ဖြစ်ပေသည်။ ဖောင်းစမှဖောင်းဆုံးတိုင်အောင် မှတ်စိတ်ကို တည်အောင်ထားပေးလိုက်ခြင်းသည် သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်ရာ၌ သမာဓိမဂ္ဂင် ၃-ပါးတို့လည်း ပါဝင်နေကြပေသည်။

ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်ရာ၌ ပညာမဂ္ဂင် ၂-ပါး ပါဝင်နေပုံ

ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်စဉ်အခါ ဖောင်းတဲ့အပေါ်သို့ မှတ်သိစိတ် တည့်တည့်ရောက်သွားအောင် တင်ပေးလိုက်ခြင်းသည် သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင် ဖြစ်ပေသည်။ ဖောင်းတဲ့အပေါ်သို့ မှတ်သိစိတ် တည့်တည့်ရောက်သွားသောအခါ ဖောင်းနေတာက တခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာက တခြား၊ ဖောင်းနေတာက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရား၊ မှတ်သိလိုက်တာက သိတတ်တဲ့ နာမ်တရားဟု အမှန်အတိုင်း သိသွားခြင်းသည် သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်ရာ၌ ပညာမဂ္ဂင် ၂-ပါးတို့လည်း ပါဝင်နေကြပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်ရာ၌ သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါး၊ သမာဓိမဂ္ဂင် ၃-ပါး၊ ပညာမဂ္ဂင် ၂-ပါးအားဖြင့် မဂ္ဂင် ၈-ပါးတို့ ပါဝင်နေကြပေသည်။

ထိုနည်းတူစွာ ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း မဂ္ဂင် ၈-ပါး၊ ထိုင်တယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း မဂ္ဂင် ၈-ပါး၊ ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း မဂ္ဂင် ၈-ပါး၊ စကြိုလျှောက်၍ ရှုမှတ်ရာတွင်လည်း မဂ္ဂင် ၈-ပါး၊ ကြွတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း မဂ္ဂင် ၈-ပါး၊ လှမ်းတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း မဂ္ဂင် ၈-ပါး၊ ချတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း

၆၈

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

မဂ္ဂင် ဂ-ပါး၊ အခြား ထိုင်၊ ထ၊ ကွေး၊ ဆန့်စသော အသေးစိတ်အမှု အရာတို့ကို ရှုမှတ်ရာ၌လည်း မဂ္ဂင် ဂ-ပါး ပါဝင်နေသည်ဖြစ်၍ သတိ ပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်နေခြင်းဖြင့် မဂ္ဂင် ဂ-ပါး ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြီးစေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်နေခြင်းဖြင့် မဂ္ဂင် ဂ-ပါး ပွားများနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အမှတ်များပြည့်သွားသောအခါ မိမိတို့၏ ပါရမီအားလျော်စွာ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ သို့ အာရုံပြုသောအားဖြင့် ရောက်သွားကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ယခုဘဝမှာပင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်လိုကြသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ တရား ရှုမှတ်သောအားဖြင့် မဂ္ဂင် ဂ-ပါးကို ပွားများကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

သိပ္ပံပညာကောင်းရာ မေးမြန်းပါ

လန်ဒန်မြို့၊ လန်ဒန်ဝိဟာရ (Trust)အဖွဲ့မှ တရားဟော၊ တရားပြအဖြစ်ဖြင့် ကြွရောက်ပါရန် ပင်လျှောက်၍ သဒ္ဓမ္မရံသီဆရာတော်နှင့် ဒေါက်တာဦးမြအောင်၊ ဦးထွန်းကြည်တို့သည် ၁၉၉၄-ခု၊ ဇွန်လ ၅-ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မှ စင်္ကာပူသို့ ကြွရောက်လာကြပါသည်။ စင်္ကာပူမှ ဇွန်လ ၈-ရက်နေ့ လန်ဒန်ဝိဟာရသို့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။

လန်ဒန်မြို့၊ လန်ဒန်ဝိဟာရ၌ ဇွန်လ ၉-ရက်နေ့မှစ၍ တရားဟော၊ တရားပြ ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။ တစ်နေ့လျှင် ၂-ကြိမ် တရားဟောရပါသည်။ မြန်မာတရားနာပရိသတ်များကို တစ်ကြိမ်၊ နိုင်ငံခြားပရိသတ်များကို တစ်ကြိမ် ဟောကြားရပါသည်။ နိုင်ငံခြားပရိသတ်များကို တရားဟောကြားပြီးသောအခါ မေးခွန်းများကို မေးမြန်းကြပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မေးခွန်းများကို မေးကြရာတွင် အချို့သောမေးခွန်းတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် အဖြေကို အလွန်ပင် သိပ္ပံပညာကောင်းရာ ကောင်းလှပါပေသည်။ သိပ္ပံပညာကောင်းသော မေးခွန်းများ ဖြစ်ကြပေသည်။

၁၉၉၄-ခု၊ ဇွန်လ ၁၃-ရက်၊ ၁၄-ရက်နေ့များ၌ ညနေ ၆-နာရီခွဲမှ ၇-နာရီခွဲအထိ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများခြင်း၏ အကျိုးတရားတို့ကို

ဆရာတော် ဟောကြားပါသည်။ ဒေါက်တာဦးမြအောင်က အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ပေးပါသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းသည် မိမိတို့အတွက် အကောင်းဆုံး အကျိုးအရှိဆုံးအလုပ်ကို လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ “သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်ခြင်းအလုပ်သည် ရှုမှတ်မှု တစ်ခုတည်းကိုသာ ပြုလုပ်ကြရပေသည်။ အကျိုးကိစ္စကတော့ နှစ်ခု၊ နှစ်ခု ပြီးမြောက်သွားကြပါသည်” ဟု အကျိုးကိစ္စနှစ်မျိုး ပြီးမြောက်ပုံ အကျဉ်းကို ရှေးဦးစွာ ဟောကြားလိုက်ပါသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများနေခြင်းသည် ရှုမှတ် ချက်တိုင်း ရှုမှတ်ချက်တိုင်း မိမိတို့ကို အပါယ်ဆင်းရဲသို့ ကျရောက်စေ တတ်သည့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော ကိလေသာတို့ကို ပယ်သတ် ခြင်းကိစ္စကိုလည်း ပြီးမြောက်စေသည်။ ရှုမှတ်ချက်တိုင်း ရှုမှတ်ချက်တိုင်း နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ရှိစေတတ်သော သမာဓိဉာဏ်များကို ရင့်ကျက် အားရှိစေခြင်းကိစ္စကိုလည်း ပြီးမြောက်စေသည်။ ဤကဲ့သို့ အကျိုးကိစ္စ နှစ်ခုကို ပြီးမြောက်စေပါသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများနေခြင်းသည် ရှုမှတ် ချက်တိုင်း ရှုမှတ်ချက်တိုင်း အပါယ်သံသရာ အပါယ်ဆင်းရဲတို့မှ ဝေးကွာ ဝေးကွာသွားစေသည်။ ရှုမှတ်ချက်တိုင်း ရှုမှတ်ချက်တိုင်း နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာနှင့် နီးကပ် နီးကပ်သွားစေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို ရှုမှတ်ပွားများခြင်းအလုပ်သည် မိမိတို့အတွက် အကောင်းဆုံး အကျိုး အရှိဆုံးအလုပ် ဖြစ်ပေသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ခြင်း အလုပ်သည် မိမိတို့အတွက် အကျိုးအရှိဆုံးအလုပ်ပင် ဖြစ်ပါသော်လည်း ရှုမှတ်ခါစ အစပိုင်းမှာတော့ အကျိုးတရားများရရှိတာ မထင်ရှားကြပေ။ အလယ်ပိုင်း၊ နောက်ပိုင်းကျမှ အကျိုးတရားများရရှိတာ ထင်ရှားလာ

သိပ္ပံယကောင်းရာ မေးမြန်းပါ

ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အစပိုင်းမှာ အကျိုးတရားများရရှိတာ မထင်ရှားပါသော်လည်း သင်္ချာနည်းဖြင့် ရေတွက်ကြည့်ရင်တော့ အကျိုးတရားများရရှိတာ ထင်ရှားပေသည်။

ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ၁-စက္ကန့်မှာ ၁-မှတ်တော့ အနည်းဆုံး ရှုမှတ်လို့ ရကြပေသည်။ ၁-မိနစ် ရှုမှတ်လိုက်ရင် အမှတ်ပေါင်း- ၆၀ ရရှိကြပေသည်။ ၁-နာရီထိုင်၍ ရှုမှတ်လိုက်ရင် အမှတ်ပေါင်း-၃၆၀၀ ရရှိကြပေသည်။ ဤအမှတ်ပေါင်း-၃၆၀၀ သည် ကုသိုလ်တရားများပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်စေနိုင်သော ကုသိုလ်တရားများပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

ရှုမှတ်ချက်တိုင်းတို့၌ ထိုထိုအရာများကို လိုချင်နေသည့် လောဘတဏှာဖြစ်ခွင့်မရ၍ ချုပ်ငြိမ်းသွားပေသည်။ လောဘတဏှာ ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့ လောဘတဏှာကြောင့်ဖြစ်သည့် ဥပါဒါန်လည်း ချုပ်ငြိမ်းသွားပေသည်။ ဥပါဒါန်ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့ ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်သည့် ကံများ ချုပ်ငြိမ်းသွားပေသည်။ ကံများချုပ်ငြိမ်းသွားတော့ ကံကြောင့်ဖြစ်သည့် ဘဝများ ချုပ်ငြိမ်းသွားပေသည်။ ဘဝများ ချုပ်ငြိမ်းသွားသောကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၊ အိုရခြင်း၊ နာရခြင်း၊ သေရခြင်းဆင်းရဲ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ဝိကြွေးရခြင်းဆင်းရဲအမျိုးမျိုးတို့ ချုပ်ငြိမ်းသွားကြပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ၁-နာရီ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများ လိုက်လျှင် ဘဝပေါင်း-၃၆၀၀ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းသွားကြပေသည် ဟု ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများရခြင်း၏ အကျိုးတရားတို့ကို ဟောကြားလိုက်ပါသည်။

ဟောကြား၍ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ တရားနာပရိသတ်ထံမှ သီရိလင်္ကာ(သီဟိုဠ်)နိုင်ငံသူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက “ဤကဲ့သို့ ၁-နာရီ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများလိုက်ရင် ဘဝပေါင်း-၃၆၀၀ အိုရခြင်း၊ နာရခြင်း၊ သေရခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ဝိကြွေးရခြင်းစသော ဆင်းရဲဒုက္ခ

အမျိုးမျိုးတွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်ဟုဆိုသည်မှာ သုတ္တန်ပိဋကတ်၌ ဟောကြားထားပါသလား၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်၌ ဟောကြားထားပါသလား ဟု မေးလျှောက်လာပါသည်။

ဤကဲ့သို့ မေးလျှောက်လာသည်ကို ချက်ချင်းပင် ဖြေကြားပေးရပါသည်။ “၁-နာရီ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများလိုက်ရင် ဘဝပေါင်း-၃၆၀၀ အိုရခြင်း၊ နာရခြင်း၊ သေရခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်း စသော ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်ဟုဆိုသည်မှာ သုတ္တန်ပိဋကတ်၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တို့၌ တိုက်ရိုက်ဟောကြားထားတာတော့ မရှိပေ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားဒေသနာတော်နည်းအရ အကြောင်းချုပ်က အကျိုးချုပ်၍ ဘဝပေါင်း-၃၆၀၀ ချုပ်ငြိမ်းသွားခြင်း အကျိုးကို ရရှိနိုင်သည် ဟု ဟောကြားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍ ဖြေကြားပေးလိုက်ရပါသည်။

သဗ္ဗဗ္ဗရံသီရိပ်သာစရာတော်

မေးခွန်းနှင့်ဖြေဖြေကြားသိပ္ပယ်ရာ

လန်ဒန်မြို့၊ လန်ဒန်ဝိဟာရ (Trust)အဖွဲ့မှ တရားဟော၊ တရားပြအဖြစ်ဖြင့် ကြွရောက်ပါရန် ပင့်လျှောက်၍ သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်နှင့် ခေါက်တာဦးမြအောင်၊ ဦးထွန်းကြည်တို့သည် ရန်ကုန်မှ ၁၉၉၄-ခု၊ ဇွန်လ ၅-ရက်နေ့တွင် စင်္ကာပူနိုင်ငံသို့ ကြွလာခဲ့ကြပါသည်။ စင်္ကာပူမှ ဇွန်လ ၈-ရက်နေ့တွင် လန်ဒန်မြို့၊ လန်ဒန်ဝိဟာရသို့ ကြွလာကြပါသည်။ ပြင်သစ်မှ ဘုန်းတော်ကြီးဦးဝိဇယက ပင့်လျှောက်၍ ဇွန်လ ၃၀-ရက်နေ့က ဆရာတော်နှင့် ဦးပညာသီဟ(လန်ဒန်)၊ ခေါက်တာဦးမြအောင်တို့ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ကြွရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ Montbeon ရွာ၌ ဗိယက်နမ်ဘုန်းတော်ကြီးဦးဝိဇယ တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ထားသော သက္ကမုနိရိပိသာတွင် တရားဟော၊ တရားပြ ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။

၁၉၉၄-ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁-ရက်နေ့ ည ၉-နာရီမှ ၁၀-နာရီအထိ သက္ကမုနိရိပိသာ၌ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ခြင်း၏ အကျိုးတရားများကို ဟောကြားပါသည်။ ဇူလိုင်လ ၂-ရက်နေ့ နံနက် ၈-နာရီမှ ၁၀-နာရီအထိ ယောဂီများကို တရားစစ်ဆေးပေးရပါသည်။ ဇူလိုင်လ ၃-ရက်နေ့ နံနက် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးအချိန်တွင် သက္ကမုနိယောဂီများနှင့် ဒကာ၊ ဒကာမများက ပူဇော်ပွဲပြုလုပ်၍ ဆရာတော်တို့ကို ပူဇော်ကန်တော့ကြပါသည်။

ပူဇော်ကန်တော့ပွဲပြုလုပ်ကြရာတွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ၁-လ၊ ပြင်သစ် နိုင်ငံ၌ ၁၀-ရက် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခဲ့ဖူးသော (၄ယင်ဝီအန်) ဗီယက်နမ်အမျိုးသမီးယောဂီက “မေးခွန်းတစ်ခု လျှောက်ထားခွင့်ပြုပါ” ဟု ခွင့်တောင်းကာ “တပည့်တော်မ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လျက်ရှိပါ သည်။ ယခုဘဝမှာ တရားထူးတရားမြတ်ရနိုင်တဲ့အကြောင်းများ ရှိပါရဲ့ လားဘုရား” ဟု လျှောက်ထားပါသည်။

ဆရာတော်က “ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါး ယောဂီသန္တာန်မှာ ရှိနေသော ကြောင့် တရားထူးတရားမြတ် ရရှိနိုင်ပါသည်” ဟု ရှေးဦးစွာ အကျဉ်းချုပ် ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက်မှ “မေးလျှောက်သူယောဂီနှင့် တရားနာပရိသတ်များ၏ သန္တာန်မှာ -

- ၁။ အလွန်ရခဲသည့် လူ့အဖြစ်ကို ရထားခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်း၊
- ၂။ အလွန်ရှင်နိုင်ခဲ့သည့် အသက်ရှင်နေခြင်းကို ရထားခြင်းတည်း ဟူသောအကြောင်း၊
- ၃။ အလွန်ကြားနာရခဲသည့် သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို ကြား နာနေရခြင်းတည်းဟူသောအကြောင်း၊
- ၄။ အလွန်တွေ့ကြုံနိုင်ခဲ့သည့် သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေ ရခြင်းတည်းဟူသောအကြောင်း၊

ဤရခဲခြင်း အကြောင်းတရား ၄-ပါး မိမိတို့သန္တာန်မှာ ရှိနေကြ သောကြောင့် မိမိတို့ ရည်မှန်းထားသည့် တရားထူးတရားမြတ်များ ယခု ဘဝမှာပင် ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်” ဟု တိုတိုကျဉ်းကျဉ်း ဤမျှ လောကံပင် ဖြေကြားလိုက်ရပါသည်။

မေးခွန်းနှစ်ဖြာ ဖြေကြားသိဖွယ်ရာ

ဤကဲ့သို့ ငှယ်ငှိအန်၏ တကယ်တရားရလိုသော ဆန္ဒဖြင့် မေးလျှောက်သည့် မေးခွန်း၏ အဖြေအကျယ်ကို အလွန်ပင် သိဖို့ရာ ကောင်းလှပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားရကြောင်း ရခဲခြင်း ၄-ပါး အကျယ် ကိုပါ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

၁။ အလွန်ရခဲသည့် လူအဖြစ်ကို ရထားခြင်းအကြောင်းကို သိဖို့ရာ မှာ -

တစ်ချိန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်သည်းပေါ်မှာ မြေမှုန့် လေးတင်ထားပြီး မိန့်ကြားတော်မူသည်မှာ “ရဟန်းတို့ ... လူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်စုတေသွားပြီး လူ့ဘဝမှာ လူပြန်ဖြစ်သည့်သူတို့သည် ငါဘုရား ၏ လက်သည်းပေါ်မှာ တင်ထားသည့် မြေမှုန့်မျှလောက်ပင်ရှိ၏။ လူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်စုတေသွားပြီး အပါယ် ၄-ဘုံသို့ ကျရောက်သွားတဲ့ သတ္တဝါတွေ မှာ မဟာပထဝီမြေကြီးမှာရှိတဲ့ မြေမှုန့်တွေလောက် များပြားကြပေသည်” ဟု မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားသည်ကို ထောက်ထား၍ လူအဖြစ်ကို ရရှိ ဖို့ရာ အလွန်ရခဲသည့်အကြောင်းကို သိကြရပေသည်။

၂။ အလွန်ရှင်နိုင်ခဲ့သည့် အသက်ရှင်နေခြင်းကို ရထားခြင်းအကြောင်း ကို သိဖို့ရာမှာ -

မိမိတို့အသက်သည် ယနေ့ရှင်နေပါသော်လည်း နက်ဖြန်ခါ ရှင်ချင်မှရှင်နိုင်မည်။ ဘာကြောင့်ပါလဲဆိုပါလျှင် မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းသန္တာန်မှ ၉၆-ပါးသော ရောဂါဝေဒနာတွေနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အပြင်ပမှ စား၊ လုံ၊ လက်နက်၊ အဆိပ်စသည့် သေကြောင်းတရားတွေက များပြားလှ သောကြောင့် မိမိတို့အသက်ဟာ ဒီနေ့ရှင်နေပါသော်လည်း နက်ဖြန်ခါ ရှင်ချင်မှရှင်တော့မည်ဟု ဘာဒွေကရတ္တသုတ္တန်၌ မြတ်စွာဘုရား ဟော ကြားသည်ကို ထောက်ထား၍ လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်နေဖို့ရာ အလွန်ခဲယဉ်းတဲ့အကြောင်းကို သိကြရပေသည်။

၃။ အလွန်ကြားနာရခဲသည့် သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို နာကြား
နေခြင်းအကြောင်းကို သိဖို့ရာမှာ -

အပါယ်တံခါးကို ပိတ်စေနိုင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သွားစေနိုင်တဲ့ သတိ
ပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာစသော သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရားမပွင့်တဲ့
သာသနာပအခါမှာ သတိပဋ္ဌာန်တရား မရှိ၍ လုံးဝနာကြားခွင့် မရှိကြပေ။
သာသနာတွင်းအခါမှာလည်း ဒါနခေတ်၊ သီလခေတ်အခါများ၌ ဒါန၊ သီလ
လောက်နှင့်ပင် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေကြသည်ဖြစ်၍ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ
တရားတို့ကို မဟောကြားကြသဖြင့် မနာကြားကြရပေ။ ထို့ကြောင့် အပါယ်
တံခါးကို ပိတ်စေနိုင်သည့် နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သွားစေနိုင်သည့် သတိပဋ္ဌာန်
ဝိပဿနာစသော သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို နာကြားဖို့ရာ အလွန်ရခဲ
သည့်အကြောင်းကို သိကြရပေသည်။

၄။ အလွန်တွေ့ကြုံနိုင်ခဲသည့် သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရ
ခြင်းအကြောင်းကို သိဖို့ရာမှာ -

ဘုရားပွင့်သည့်အခါမှ သာသနာရှိပေသည်။ ဘုရားတစ်ဆူ တစ်ဆူ
ပွင့်ဖို့ရာမှာလည်း လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ
တစ်သိန်း၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး
အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို မငဲ့ညှာပါဘဲ ပါရမီတော်တွေကို ဖြည့်ရပေသည်။
ပါရမီဗွေဖြည့်လာမှ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလာပေသည်။ ဘုရား
ဖြစ်တော်မူလာသောအခါမှသာ သာသနာရှိပေသည်။ ဘုရားဖြစ်သည့်၊
ဘုရားပွင့်သည့်ကမ္ဘာနှင့် ဘုရားမပွင့်သည့်ကမ္ဘာတို့မှာလည်း နှိုင်းဆလို
မရလောက်အောင် ဘုရားမပွင့်သည့် ကမ္ဘာတွေက များပြားပေသည်။
ဘုရားပွင့်သည့်ကမ္ဘာက အလွန်နည်းပါးပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရား
ပွင့်တဲ့အခါ သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံဖို့ရာ အလွန်ရနိုင်ခဲသည့်
အကြောင်းကိုလည်း သိကြရပေသည်။

မေးခွန်းနှစ်ဖြာ ဖြေကြားသိဖွယ်ရာ

ဤရခဲခြင်း အကြောင်းတရား ၄-ပါး မိမိတို့သန္တာန်မှာ ရှိနေသောကြောင့် ယခု မိမိတို့ ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် တရားရနိုင်သောဘဝ ဟု သိကြရပေသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌နေသူ ဗိယက်နမ်အမျိုးသမီးယောဂီသည် ဆရာတော် ဖြေကြားသည့် ပထမမေးခွန်း၏ အဖြေကို နာကြားပြီးသောအခါ နောက်ထပ် ဒုတိယမေးခွန်းတစ်ခုကို လျှောက်ထားပြန်ပါသည်။ “ဤတရားရနိုင်ခြင်း အကြောင်း ၄-ပါးမှတစ်ပါး အခြားတရားရနိုင်ခြင်း အကြောင်းများ ရှိပါသေးလားဘုရား” ဟု လျှောက်ထားပြန်ပါသည်။

“ဤတရားရနိုင်ခြင်းအကြောင်း ၄-ပါးမှတစ်ပါး အခြားတရားရနိုင်ခြင်းအကြောင်း ၂-ပါးလည်း ရှိပါသေးသည်။

၁။ တရားဟော၊ တရားပြပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း မဂ်ရောက်၊ ဖိုလ်ရောက်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်သည်အထိ နည်းမှန်လမ်းမှန် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားတို့ကို ဟောပေး၊ ပြပေးနိုင်ရမည်။

၂။ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားတို့ကို ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကလည်း မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားတို့ကို ရသည်အထိ အမှတ်တွေပြည့်အောင် ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်နိုင်ကြရမည်။ ဤအကြောင်း ၂-ပါးနှင့် ပြည့်စုံပါက မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်များကို ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဤအကြောင်း ၂-ပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါး မပြည့်စုံပါက မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်များကို မရရှိနိုင်ကြပေ” ဟု ဖြေကြားပေးခဲ့ရပါသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

သစ္စာလေးဖြာ သိပ္ပယ်ရာ

မြတ်စွာဘုရား ၄၅-ဝါတို့ကာလပတ်လုံး ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်တို့သည် သစ္စာလေးပါးမှ လွတ်သောတရားဟူ၍ မရှိပေ။ သစ္စာလေးပါးတရားတော်သည် ဘာသာမရွေး၊ လူမျိုးမရွေး၊ မည်သည့်ဘာသာ လူမျိုးများကမဆို လက်ခံနိုင်သော တရားတော် ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သစ္စာလေးပါးတရားကို အထူးပင် မြတ်နိုးကြပေသည်။ သင်ယူလေ့လာ မှတ်သားကြပေသည်။ သစ္စာလေးပါးတရားတော်သည် ပွင့်တော်မူကြပြီးသော မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသည့် အနန္တဘုရားရှင်တို့ ရှေးဦးပထမ ဟောကြားအပ်သော တရားတော် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသစ္စာလေးပါးတရားမှာ -

- ၁။ ဒုက္ခသစ္စာ = လောဘတဏှာ ကြံ့ပယ်၍ လောကီခန္ဓာငါးပါးသည် ဆင်းရဲခြင်းအမှန်ဖြစ်သည်။
- ၂။ သမုဒယသစ္စာ = တဏှာသည် ဆင်းရဲကြောင်းအမှန်ဖြစ်သည်။
- ၃။ နိရောဓသစ္စာ = နိဗ္ဗာန်သည် ဆင်းရဲခြင်းချုပ်ငြိမ်းရာအမှန်ဖြစ်သည်။

သစ္စာလေးဖြာ သိဖွယ်ရာ

၄။ မဂ္ဂသစ္စာ = မဂ္ဂင် ၈-ပါးသည် ဆင်းရဲခြင်းချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန် သို့ရောက်ကြောင်းအမှန်ဖြစ်သည်ဟူ၍ လေးပါး ဖြစ်ပေသည်။

၁။ ဒုက္ခသစ္စာ = လောဘတဏှာ ကြည့်ပယ်၍ လောကီခန္ဓာငါးပါးသည် ဆင်းရဲခြင်းအမှန်ဖြစ်သည်ဟုဆိုရာ၌ နိဝိစက်တတ်သောကြောင့် ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ လောကီခန္ဓာငါးပါး ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခမှ တစ်ပါး နိဝိစက်တတ်သော တရားဟူ၍လည်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာ = လောကီခန္ဓာငါးပါးသည် ဆင်းရဲခြင်းအမှန်ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရပေသည်။

ဒုက္ခသစ္စာ၌ ဆင်းရဲခြင်း ၁၂-မျိုး ရှိပေသည်။

- (၁) ဇာတိ = ပဋိသန္ဓေနေခြင်း။
- (၂) ဇရာ = အိုခြင်း။
- (၃) မရဏ = သေခြင်း။
- (၄) သောက = စိုးရိမ်ခြင်း။
- (၅) ပရိဒေဝ = ငိုကြွေးခြင်း။
- (၆) ဒုက္ခ = ကိုယ်နာခြင်း။
- (၇) ဒေါမနဿ = စိတ်နာခြင်း။
- (၈) ဥပါယာသ = ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်း။
- (၉) အပ္ပိယသမ္ပယောဂ = မချစ်သူနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း။
- (၁၀) ပိယဝိပ္ပယောဂ = ချစ်ခင်သူနှင့် ကွေ့ကွင်းခြင်း။
- (၁၁) ဣစ္ဆတာလာဘ = အလိုရှိတိုင်းမရခြင်း။
- (၁၂) သံခိတ္တေနပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ = အကျဉ်းအားဖြင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးဟူ၍ ဆင်းရဲခြင်း ၁၂-မျိုး ဖြစ်ပေ သည်။

သီကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

၂။ သမုဒယသစ္စာ = တဏှာသည် ဆင်းရဲကြောင်းအမှန်ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရာ၌ တဏှာသည် ဆင်းရဲခြင်း၏အကြောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဆင်းရဲခြင်း၏အကြောင်းမဟုတ်သော တဏှာဟူ၍ မရှိပေ။ တဏှာမှတစ်ပါး ဆင်းရဲကြောင်းတရားဟူ၍လည်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် သမုဒယသစ္စာ = တဏှာသည် ဆင်းရဲကြောင်းအမှန် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေသည်။

တဏှာမှတစ်ပါး အဝိဇ္ဇာ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ဒေါသစသော ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းများလည်း ရှိကြပေသည်။ ထိုအကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့တွင် အဝိဇ္ဇာသည် ဘဝ၏အပြစ်ကို မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးရုံသာ ဖုံးထား၏။ ဒိဋ္ဌိသည် တဏှာတိုးပွားကြောင်းမျှသာဖြစ်၏။ ဒေါသသည် စေတနာကံ၏ အကြောင်းမျှသာဖြစ်၏။ တဏှာသည်ကား ဆင်းရဲအစုအပုံဖြစ်သည့် ဆန်းကြယ်သော ထိုထိုဘဝ၊ ထိုထိုဂတိ စသည်တို့ကို တောင့်တ၏။ စိမ့်၏။ ထို့ကြောင့် တဏှာသည်သာ ဆင်းရဲခြင်း၏ ထူးသောအကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် သမုဒယသစ္စာ မည်ပေသည်။

တဏှာသည် -

- (က) ကာမတဏှာ၊
 - (ခ) ဘဝတဏှာ၊
 - (ဂ) ဝိဘဝတဏှာဟူ၍ ၃-မျိုးရှိပေသည်။
- (က) အာရုံ ၆-ပါးတို့ကို ကိလေသာကာမဖြင့် သာယာခြင်းသည် ကာမတဏှာ မည်၏။
 - (ခ) အသက် = အတ္တကောင်သည် မြိန်ဟု သဿတဒိဋ္ဌိနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ သာယာခြင်းသည် ဘဝတဏှာ မည်၏။ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝတို့ကို သာယာခြင်းသည်လည်း ဘဝတဏှာ မည်၏။
 - (ဂ) ဘဝ အလိုလိုပြတ်၏ဟု ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ သာယာခြင်းသည် ဝိဘဝတဏှာ မည်၏။

သစ္စာလေးဖြာ သိဖွယ်ရာ

တဏှာအစစ် ၁၀၈ဖြစ်ပုံ

တဏှာသည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာဟူ၍ ၃-မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ အကျယ်အားဖြင့် ၁၀၈-ပါး ဖြစ်ပေသည်။

ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာဟူသော ၃-မျိုးကို ရူပတဏှာ၊ သဒ္ဓတဏှာ၊ ဂန္ဓတဏှာ၊ ရသတဏှာ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗတဏှာ၊ ဓမ္မတဏှာဟူသော အာရုံခြောက်ပါးဖြင့် မြှောက်လိုက်သောအခါ ၁၈-မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ ၁၈-ကို အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ဟူသော ကာလ ၃-ပါးဖြင့် မြှောက်လိုက်သောအခါ ၅၄-မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ ၅၄-မျိုးကို အတွင်း အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၊ အပဗဟိဒ္ဓသန္တာန်ဟူသော သန္တာန် ၂-မျိုးဖြင့် မြှောက်လိုက်သောအခါ တဏှာအစစ် ၁၀၈-မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

**ဆောင်ပုဒ်။ ။ တဏှာသုံးတန်း၊ တည်၍ခံ၊
အာ-ကာ-သံနှင့်မြောက်။
တဏှာအစစ်၊ တစ်ရာ့ရှစ်၊ ဖြစ်၏ထိုမျှလောက်။**

၃။ နိရောဓသစ္စာ = နိဗ္ဗာန်သည် ဆင်းရဲခြင်းချုပ်ငြိမ်းရာအမှန်ဖြစ်သည်ဟုဆိုရာ၌ ဆင်းရဲခြင်းမချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ဟူ၍ မရှိပေ။ နိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းချုပ်ငြိမ်းရာတရားဟူ၍လည်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် နိရောဓသစ္စာ = နိဗ္ဗာန်သည် ဆင်းရဲခြင်းချုပ်ငြိမ်းရာအမှန်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေသည်။

နိရောဓသစ္စာဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်သည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် တဏှာ ၃-ပါး၊ အကျယ်အားဖြင့် တဏှာအစစ် ၁၀၈-ပါးတို့ အပြီးတိုင် အမြစ်ပြတ် ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်၏။ တဏှာအစစ် ၁၀၈-ပါးတို့ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် တဏှာကြောင့်ဖြစ်သည့် ဆင်းရဲခြင်း ၁၂-မျိုးတို့နှင့်တကွ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာလည်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသည် အလိုရှိအပ်ဆုံး ချမ်းသာဖြစ်ပေသည်။

သီကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

၄။ မဂ္ဂသစ္စာ = မဂ္ဂင် ဂ-ပါးသည် ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်းအမှန်ဖြစ်သည်ဟုဆိုရာ၌ မဂ္ဂင် ဂ-ပါးသည် ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ မပို့ဆောင်တတ်သော မဂ္ဂင်ဟူ၍ မရှိပေ။ မဂ္ဂင် ဂ-ပါးမှတစ်ပါး ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ပို့ဆောင်တတ်သော တရားဟူ၍လည်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မဂ္ဂသစ္စာ = မဂ္ဂင် ဂ-ပါးသည် ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်းအမှန်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေသည်။

ချမ်းသာစစ်ချမ်းသာမှန် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်လိုကြသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် မဂ္ဂင် ဂ-ပါးတို့ကို ပွားများကြရပေသည်။ မဂ္ဂင် ဂ-ပါးကို ပွားများလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးဖြင့် ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ကာ ပွားများကြရပေသည်။ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများခြင်းသည် သုတ္တန်ဒေသနာတော်နည်းအရ မဂ္ဂင် ဂ-ပါး ပွားများနေခြင်းမင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသစ္စာလေးပါးတို့တွင် ဒုက္ခသစ္စာသည် အကျိုးသစ္စာဖြစ်၏။ သမုဒယသစ္စာသည် အကြောင်းသစ္စာဖြစ်၏။ ဤသစ္စာနှစ်ပါးသည် လောကီသစ္စာဖြစ်၏။ ဤလောကီသစ္စာနှစ်ပါးကို ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ကြရပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ■ ဒုက္ခ သမုဒယ၊ ယင်းနှစ်ဝ၊ ရှုရဝိပဿနာ။

နိရောဓသစ္စာသည် အကျိုးသစ္စာဖြစ်၏။ မဂ္ဂသစ္စာသည် အကြောင်းသစ္စာဖြစ်၏။ ဤသစ္စာနှစ်ပါးသည် လောကုတ္တရာသစ္စာဖြစ်၏။ ဤလောကုတ္တရာသစ္စာနှစ်ပါးကို ဝိပဿနာ မရှုကြရပေ။

ဆောင်ပုဒ်။ ■ နိရောဓ မဂ္ဂ၊ ယင်းနှစ်ဝ၊ မရှုရဝိပဿနာ။

သဗ္ဗမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ဝိပဿနာအားထုတ်ရာဇယံ လ္လိက်နာပွယ်

ယခုခေတ်အခါသည် ဝိပဿနာတရား ထွန်းကားလာသော အချိန်အခါ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အားလပ်ခွင့်၊ အားလပ်ချိန်များ ရရှိသောအခါ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လေ့ ရှိကြပေသည်။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းအလုပ်သည် မိမိတို့အတွက် အကောင်းဆုံးအလုပ်၊ အကျိုးအရှိဆုံးအလုပ် ဖြစ်ပေသည်။ မိမိတို့ရရှိ ထားသော အချိန်ပိုလေးများကို အကောင်းဆုံး အကျိုးအရှိဆုံး အသုံး ချချင်ပါလျှင် ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်နေကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းအလုပ်သည် ရှုမှတ်မှုလေး တစ်ခုကိုသာ ပြုလုပ်နေကြရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အကျိုးကိစ္စကတော့ နှစ်မျိုးနှစ်မျိုး ပြီးပြီးသွားပါသည်။ မိမိတို့ကို အပါယ်သံသရာ အပါယ်ဆင်းရဲ သို့ ကျရောက်စေတတ်သည့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော ကိလေ သာတို့ကို ပယ်သတ်ခြင်း အကျိုးကိစ္စကိုလည်း ပြီးမြောက်စေပါသည်။ မိမိ တို့ကို နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်စေတတ်သော သမာဓိဉာဏ်များ ရင့်ကျက် အားရှိစေခြင်း အကျိုးကိစ္စကိုလည်း ပြီးမြောက်စေပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ရှုမှတ်မှုလေးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သည့် အကျိုး ကိစ္စနှစ်ခု ပြီးမြောက်သွားနိုင်သော အလုပ်ဖြစ်ပေသည်။

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများအားထုတ်ခြင်းအလုပ်သည် ရှုမှတ်ချက်တိုင်း ရှုမှတ်ချက်တိုင်း အပါယ်သံသရာ အပါယ်ဆင်းရဲနှင့် ဝေးဝေးသွားပေသည်။ ရှုမှတ်ချက်တိုင်း ရှုမှတ်ချက်တိုင်း နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာနှင့် နီးနီးသွားပေသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကတည်းက ကောင်းမှုများ ပြုတိုင်းပြု တိုင်း ဆုတောင်းခဲ့သည့် အပါယ်သံသရာ အပါယ်ဆင်းရဲဒုက္ခဘေးမှ ကင်းဝေးလွတ်မြောက်ရပါလို၏။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိရ ပါလို၏ဟူ၍ တောင်းခဲ့သည့် ဆုတောင်းပတ္တနာလည်း ပြည့်စုံပြီးမြောက် သွားနိုင်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ အကျိုးများလှသော ဝိပဿနာတရားကို ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ကြသောအခါ တရားတွေ မြန်မြန်တွေ့၊ တရားတွေ မြန်မြန်တက်၊ တရားတွေ မြန်မြန်ရစေရန်အတွက် လိုက်နာဖို့ရာ အကျင့်တရား ၄-ပါးကို အရှင်ကစ္ဆာယနမထေရ် ညွှန်ပြဟောကြားခဲ့ပါသည်။

လိုက်နာရမည့် အကျင့်တရား ၄-ပါးမှာ -

- ၁။ စက္ခုမဿ ယထာ အန္ဓော = မျက်စိအမြင်ကောင်းသူ ဖြစ်စေ
ကာမူ ကန်းနေသူကဲ့သို့ ကျင့်ရ
မည်။
- ၂။ သောတဝါ ဗဓိရော ယထာ = နားအကြားကောင်းသူ ဖြစ်စေ
ကာမူ နားမကြား နားပင်းနေသူ
ကဲ့သို့ ကျင့်ရမည်။
- ၃။ ပညာဝဿ ယထာ မူဂေါ = စကားပြောကောင်းသည့် ပညာ
နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်စေကာမူ အ-
ဆွံ့နေသူကဲ့သို့ ကျင့်ရမည်။
- ၄။ ဗလဝါ ဒုဗ္ဗလောရိဝ = အားအင်ပြည့်ဝသူ ဖြစ်စေကာ
မူ အားနည်းနေသူ လူမမာကဲ့
သို့ကျင့်ရမည်ဟု ညွှန်ပြဟော
ကြားခဲ့ပါသည်။

ဝိပဿနာအားထုတ်ရာဝယ် လိုက်နာဖွယ်

၁။ စက္ခုမဿ ယထာ အန္ဓော = မျက်စိအမြင်ကောင်းသူ ဖြစ်စေကာ
 မှု ကန်းနေသူကဲ့သို့ ကျင့်ရမည်ဟု
 သည် -

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုင်၍
 တရားရှုမှတ်သောအခါ၌ မျက်စိကို ဝိတ်ထားရသည်ဖြစ်၍ ကန်းနေသူကဲ့
 သို့ ကျင့်ဖို့ရာ မလိုကြပါသော်လည်း စင်္ကြံလျှောက်မှတ်သည့်အခါ၊ အထွေ
 ထွေအသေးစိတ် ကိုယ်အမူအရာများကို ရှုမှတ်သည့်အခါတို့၌ စက္ခုခြေ =
 မျက်စိကို မစောင့်စည်းထားမှု၍ မြို့ရွာအရပ်ဒေသများ၌ နေခဲ့သည့်အတိုင်း
 ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြည့်နေ၊ မြင်နေပါက စိတ်တည်ငြိမ်မှု = သမာဓိ မဖြစ်
 နိုင်ပေ။ သမာဓိမဖြစ်ပါလျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်လည်း မဖြစ်တော့ပေ။ သို့ဖြစ်
 ၍ သမာဓိဉာဏ်များ မြန်မြန်ဖြစ်စေရန်အတွက် မျက်စိအမြင်ကောင်းသူ
 ဖြစ်စေကာမူ မမြင်တဲ့သူ၊ ကန်းနေတဲ့သူကဲ့သို့ ကျင့်ရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ မျက်စိအမြင်၊ ကောင်းသူပင်၊ မမြင်ကန်းပမာ။

၂။ သောတဝါ ဗမိရော ယထာ = နားအကြားကောင်းသူ ဖြစ်စေကာ
 မှု နားမကြားသူ၊ နားပင်းနေသူကဲ့
 သို့ ကျင့်ရမည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မြို့ရွာအရပ်
 ဒေသတို့၌ နေထိုင်ခဲ့သည့်အတိုင်း အသံအမျိုးမျိုးတို့ကို ကြားနေပါက၊
 လိုက်၍သိနေပါက ထိုအသံအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် စိတ်တည်ငြိမ်မှု = သမာဓိ
 မဖြစ်နိုင်ပေ။ သမာဓိမှမဖြစ်လျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။
 သို့ဖြစ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ မြန်မြန်ဖြစ်စေရန်အတွက် နားအကြားကောင်း
 သူ ဖြစ်စေကာမူ နားမကြားသူ၊ နားပင်းနေသူကဲ့သို့ ကျင့်ရမည်ဟု ဆိုလို
 ပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ နားအကြားတွင်၊ ကောင်းသူပင်၊ နားလျှင်ပင်းပမာ။

၈၆

ဆီကောင်းစရာ မွေပဒေသာ

၃။ ပညာစသော ယထာ မူဂေါ = စကားပြောကောင်းသည့် ဉာဏ်ပညာ
နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်စေကာမူ အ-ဆွံ
နေသူကဲ့သို့ ကျင့်ရမည်ဟူသည် -

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စကားပြော
စရာ အကြောင်းကိစ္စထူးမရှိခဲ့လျှင် စကားမပြောဘဲ နေကြရပေသည်။
စကားပြောခြင်းသည် ရှုမှတ်မှုကိုပျက်စေသည်။ အားထုတ်နေသည့်
ယောဂီအချင်းချင်း စကားပြောမိပါက နှစ်ယောက်လုံး တရားအမှတ်များ
ပျက်သွားကြပေသည်။ ၅-မိနစ် စကားပြောမိကြလျှင် ၁၀-မိနစ်ခန့် တရား
အမှတ်များ ပျက်သွားကြပေသည်။ စကားပြောနေစဉ်ကလည်း တရား
အမှတ်တွေ ပျက်နေပေသည်။ ပြောပြီးသောအခါမှာလည်း ဘာတွေပြော
တာပဲဟု ပြန်စဉ်းစားတာကလည်း ၅-မိနစ်ခန့် တရားအမှတ်တွေ ပျက်
နေပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေသည့်အခိုက်မှာ
စကားပြောကောင်းသည့် ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်စေကာမူ အ-ဆွံ
နေသူကဲ့သို့ ကျင့်ရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ စကားပြောတွင်၊ ကောင်းသူပင်၊ အ-သွင်ဆွံ့ပမာ။

၄။ ဗလဝါ ဒုဗ္ဗလောရိဝ = အားအင်ပြည့်ဝသူ ဖြစ်စေကာမူ အားနည်း
နေသော လူမမာကဲ့သို့ ကျင့်ရမည်ဟူ
သည် -

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အားအင်
ပြည့်ဝသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကိုယ်အမူအရာများကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြုလုပ်
နေပါက မှတ်သိစိတ်များက ကိုယ်အမူအရာများကို မိအောင်၊ ပစ္စုပ္ပန်
တည့်အောင် မရှုမှတ်နိုင်ကြပေ။ ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် မရှုမှတ်နိုင်ပါက
တရားသဘောများကို မတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍
ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေသည့်အခိုက်မှာ အားအင်ပြည့်ဝသူ ဖြစ်
စေကာမူ အားနည်းနေသော လူမမာကဲ့သို့ ကျင့်ရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဝိပဿနာအားထုတ်ရာဝယ် လိုက်နာဖွယ်

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပြည့်ဝအားအင်၊ ရှိသူပင်၊ အားအင်နည်းပမာ။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေသောအခါ ကိုယ်အမူအရာများကို လူမမာကဲ့သို့ သိမ်မွေ့စွာ ပြုလုပ်မှသာ မှတ်သိစိတ်က မီအောင်၊ ပစ္စုပ္ပန် တည်အောင် ရှုမှတ်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ပစ္စုပ္ပန်တည်မှသာ ပေါ့သည့် လေးသည့်သဘော၊ တွန်းသည့် ဆွဲသည့်သဘော စသည်များကို တွေ့သိ နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ သဘောကိုသိမှသာ ဥဒယဗ္ဗယ = ဖြစ်ပျက်ကို သိမြင်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ဖြစ်ပျက်ကိုသိမှ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတို့ကို မြင်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတို့ကိုမြင်မှ မိမိတို့ အလို ရှိအပ် တောင့်တအပ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေသောအခါ ကိုယ် အမူအရာများကို လူမမာကဲ့သို့ သိမ်မွေ့စွာ ပြုလုပ်ကြရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာတရားကို မဂ်ရောက်၊ ဖိုလ်ရောက်၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သည်အထိ အားထုတ်ကြမည့် အမျိုးကောင်းသာ၊ အမျိုးကောင်း သမီးတို့သည် -

- စက္ခု၌ = မျက်စိကိုလည်း စောင့်စည်းကြရပေသည်။
- သောတိ၌ = နားကိုလည်း စောင့်စည်းကြရပေသည်။
- ဇိဝိ၌ = နှုတ်ဖြင့် စကားပြောမှုကိုလည်း ရှောင်ကြဉ်ကြရ ပေသည်။
- ကာယိ၌ = ကိုယ်အမူအရာကိုလည်း သိမ်မွေ့စွာ ပြုလုပ်ကြရ ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ အရှင်မဟာကစ္ဆာယနမထေရ် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လိုက်နာနိုင်ပါက မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သော တရားထူးတရား မြတ်များကို မိမိတို့၏ ပါရမီအားလျော်စွာ ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

သိကောင်းစရာ ဓမ္မစကြာ

ဓမ္မစကြာဟူသည် ဓမ္မစက္ကပဝတ္တန ဟူသော ပါဠိမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော မြန်မာဝေါဟာရအမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဓမ္မစက္ကပဝတ္တန၌ ဓမ္မ-က ဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှာ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍သိသော ပဋိဝေဉာဏ်တော်နှင့် မိဂဒါဝန်မှာ ပဉ္စစင်္ဂါငါးဦးတို့အား ဟောကြားအပ်သော ဒေသနာဉာဏ်တော်ဟူသော ဉာဏ်တော်နှစ်ပါး ဖြစ်ပေသည်။ စက္က-က စက်ဝိုင်း၊ ပဝတ္တန-က လည်သောတရား ဖြစ်ပေသည်။

ဓမ္မစက္ကပဝတ္တန = ဉာဏ်တော်နှစ်ပါးဖြင့် စက်ဝိုင်းလှည့်လည်၍ ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်ကို မြန်မာလို ဓမ္မစကြာတရားလို့ ခေါ်ဆိုကြပေသည်။

ထိုဓမ္မစကြာတရားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့်အခါ အရှင်ကောဏ္ဍညနှင့် လာရောက်၍ နာကြားကြသည့် ၁၈-ကုဋေသော နတ်ဗြဟ္မာတို့ သောတာပန်စသော တရားထူးတရားမြတ်များကို ရရှိသွားကြပေသည်။

သီကောင်းစရာ ဓမ္မစကြာ

ဤဓမ္မစကြာတရားတော်သည် ပွင့်တော်မူကြပြီးသော မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသည့် အနန္တဘုရားရှင်တို့၏ ရှေးဦးစွာ ဟောကြားအပ်သော တရားတော်ဖြစ်ပေသည်။ အဘိဓမ္မာ ၇-ကျမ်းတို့၏ သည်းခြေသဖွယ် ဖြစ်ပေသည်။ ဓမ္မက္ခန္ဓာရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့၏ မိခင်ပမာ မာတိကာ ဖြစ်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ၄၅-ဝါတို့ကာလပတ်လုံး ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်တို့သည် ဓမ္မစကြာ၌ ဟောကြားအပ်သော သစ္စာလေးပါးမှ လွတ်ကင်းသောတရားဟူ၍ မရှိပေ။

ဓမ္မစကြာတရားတော်သည် နတ်ဗြဟ္မာတို့ တရားအရသာကို ရှေးဦးစွာ ခံစားရရှိကြသော ရှေးဦးပထမ ကနဦးအစ တရားတော် ဖြစ်ပေသည်။ ရွတ်ဖတ်သံကိုကြားတိုင်း နတ်ဗြဟ္မာတို့၏နား၌ ရိုးသွားခြင်းမရှိသော တရားတော်ဖြစ်ပေသည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် နာကြားလိုသော တရားတော်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ နတ်ဗြဟ္မာတို့ အလွန်နှစ်သက်ကြသော တရားတော်ဖြစ်၍ ဓမ္မစကြာတရားကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို နတ်ဗြဟ္မာတို့က ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြပေသည်။ လောကနှင့်ဓမ္မနှစ်ဌာနလုံးတို့၌ ကောင်းကျိုးများရရှိအောင် စောင့်ရှောက်ကြပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို အထူးအလေးဂရုပြု၍ သင်ယူလေ့လာကြရပေသည်။ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြရပေသည်။ လိုက်နာကျင့်ကြံကြရပေသည်။ လိုက်နာကျင့်ကြံကြပါက မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်များကိုလည်း ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဓမ္မစကြာတရားတော်၌ ပယ်ရမည့် လမ်းမှားအကျင့်တရား ၂-ပါးနှင့် လိုက်နာကျင့်ကြံကြရမည့် လမ်းမှန်အကျင့်တရား ၁-ပါးဟူ၍ ၃-ပါးဟောကြားထားပါသည်။ ဤ ၃-ပါးသော အကျင့်တရားတို့ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း သိထားသင့်ကြပေသည်။

ပယ်ရမည့် လမ်းမှားအကျင့်တရား ၂-ပါးမှာ -

၁။ ကာမေသုကာမသုခလ္လိကာနယောဂ = အဆင်း ရူပါရုံစသော အာရုံအမျိုးမျိုးတို့၌ ချမ်းသာဖွယ်ဟု ကပ်ငြိ၍ အဖန်ဖန်အား ထုတ်သောအကျင့်သည် လမ်းမှားအကျင့်တရား ဖြစ်ပေသည်။

၂။ အတ္တကိလမထာနယောဂ = မိမိခန္ဓာကိုယ် ပင်ပန်းခြင်းကို အဖန်ဖန်အားထုတ်သောအကျင့်သည် လမ်းမှားအကျင့်တရား ဖြစ်ပေသည်။

လိုက်နာကျင့်ကြံရမည့် အကျင့်တရား ၁-ပါးမှာ -

၃။ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ = အလယ်အလတ်ဖြစ်သည့်အကျင့်သည် လမ်းမှန်အကျင့်တရား ဖြစ်ပေသည်။

၁။ ကာမေသုကာမသုခလ္လိကာနယောဂ = အဆင်း ရူပါရုံစသော အာရုံအမျိုးမျိုးတို့၌ ချမ်းသာဖွယ်ဟု ကပ်ငြိ၍ အဖန်ဖန်အား ထုတ်သော လမ်းမှားအကျင့်တရားဟူသည် -

အဆင်းကောင်းကောင်း၊ အသံကောင်းကောင်း၊ အနံ့ကောင်းကောင်း၊ အရသာကောင်းကောင်း၊ အတွေ့အထိကောင်းကောင်းတို့ကို ရရှိအောင် လောဘတဏှာကိလေသာဖြင့် အဖန်ဖန်အားထုတ်၍ ရရှိလာသော အာရုံ ၅-ပါး ကာမချမ်းသာတို့ကို သုံးဆောင်ခံစားသည့် အကျင့်တရား ဖြစ်ပေသည်။

အာရုံ ၅-ပါး ကာမချမ်းသာတို့ကို ရရှိအောင် အားထုတ်၍ သုံးဆောင်ခံစားသောအကျင့်သည် ဟီနော=အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်စေတတ်သော အကျင့်ဖြစ်၍ ယုတ်ညံ့၏။ ဂမ္မော=အသိဉာဏ်နည်းပါးသော ရွာသူသားငယ်တို့၏ အကျင့်ဖြစ်၏။ ပေါထုဇ္ဇနိကော=ကိလေသာ အညစ်အကြေးများ ထူပြောသည့် ပုထုဇဉ်တို့၏ အကျင့်ဖြစ်၏။ အနရိယော=

သီကောင်းစရာ ဓမ္မစကြာ

ဖြူစင်သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အကျင့်မဟုတ်။ အနတ္တသံဟိတော= နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်စေတတ်သည့် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟူသော အကျိုးစီးပွားနှင့် မစပ်သော အကျင့်ဖြစ်၏။ လောဘအစွန်းထွက်သော အကျင့်တရား ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကာမေသုကာမသုခလ္လိကာ နယောဂအကျင့်ကို ပယ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ကာမချမ်းသာ၊ သုံးဆောင်တာ၊ ပယ်ခွာရှောင်ရမည်။

၂။ အတ္တကိလမထာနယောဂ = မိမိခန္ဓာကိုယ် ပင်ပန်းခြင်းကို အဖန်ဖန်အားထုတ်သော လမ်းမှားအကျင့်တရားဟူသည် -

ခန္ဓာကိုယ် သက်သာနေလျှင် ခန္ဓာကိုယ်၌ နစ်သက်ခြင်းလောဘ တဏှာကိလေသာတို့ ဖြစ်နေကြပေသည်ဟု ယူဆကာ ခန္ဓာကိုယ်ပင်ပန်း နေရအောင် ဆင်းရဲကြောင်း အမျိုးမျိုးတို့ကို ပြုလုပ်နေသော အကျင့်တရား ဖြစ်ပေသည်။

အလွန်အေးသောအခါ၌ အလွန်အေးသော ရေထဲမှာ ၎င်းဝင်နေ ကြသည်။ အလွန်ပူသောအခါ၌ နေပူရိန် ပြင်းထန်သောနေရာတို့မှာ မီးပုံ ကြီး ၄-ပုံပြုလုပ်၍ အလယ်မှာ ဝင်ရောက်ဆိုင်နေကာ အပူ ၅-မျိုးတို့ကို ခံနေကြပေသည်။ သစ်ကိုင်းများ၌ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ချိတ်ထား၍ လင်းနီများကဲ့သို့ ခေါင်းကို ဇောက်ထိုးထားကာ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ အပင်ပန်းခံ၍ နေကြပေသည်။

အစားအစာများကို လုံးဝမစားဘဲ နေကြပေသည်။ ၁-ရက်၊ ၂-ရက်၊ ၃-ရက်၊ ၄-ရက်၊ ၅-ရက်၊ ၆-ရက်၊ ၇-ရက် အစာကို မစားဘဲ နေကြပေသည်။ ၁၅-ရက် မစားဘဲလည်း နေကြပေသည်။ ထမင်း တစ်လှုတ်မျှပင် စား၍ နေကြပေသည်။ ဟင်းရွက်စိမ်း၊ မြက်စိမ်းတို့ကို စား၍လည်း နေကြပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်ပင်ပန်းအောင် ပြုလုပ်နေကြသော အကျင့် မျိုးသည် ဒုက္ခော = ဆင်းရဲကြောင်းသာဖြစ်သည်။ အနရိယော = မြို့စင် သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အကျင့်မဟုတ်ပေ။ အနတ္တသံဟိတော = နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာသို့ရောက်ကြောင်း သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟူသော အကျိုး စီးပွားနှင့်မစပ်သော အကျင့်ဖြစ်ပေသည်။ ဒေါသစွန်းထွက်နေသော အကျင့်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အတ္တကိလမထာနယောဂအကျင့်ကို လည်း ပယ်ရမည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ မသုံးဆောင်ဘဲ၊ ကိုယ်ညှဉ်းဆဲ၊ ဒါလည်းရှောင်ရမည်။

၃။ လိုက်နာကျင့်ကြံရမည့် မဇ္ဈိမပဋိပဒါ = အလယ်အလတ် အကျင့်တရားဟူသည် -

- သမ္မာဒိဋ္ဌိ = မှန်ကန်စွာ မြင်သိခြင်း။
- သမ္မာသင်္ကပ္ပ = မှန်ကန်စွာ ကြံစည်ခြင်း။
- သမ္မာဝါစာ = မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုခြင်း။
- သမ္မာကမ္မန္တ = မှန်ကန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်း။
- သမ္မာအာဇီဝ = မှန်ကန်စွာ အသက်မွေးခြင်း။
- သမ္မာဝါယာမ = မှန်ကန်စွာ လုံ့လစိုက်ခြင်း။
- သမ္မာသတိ = မှန်ကန်စွာ အမှတ်သတိရခြင်း။
- သမ္မာသမာဓိ = မှန်ကန်စွာ စိတ်စည်ငြိမ်ခြင်းဟူသော မဂ္ဂင် ၈-ပါးတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

ဤမဂ္ဂင် ၈-ပါးကို ပွားများခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဉာဏ်မျက်စိများ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလာပေသည်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့်အတိုင်း မဂ္ဂင် ၈-ပါးကို ပွားများကြ သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဉာဏ်မျက်စိများ ဖြစ်ပေါ်လာကြပြီး ဘုရားထူး တရားမြတ်များ ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ မဂ္ဂင် ၈-ပါးကို သတိ ပဋ္ဌာန်တရား ၄-ပါးဖြင့် ဝိပဿနာရုမှတ်၍ ပွားများကြပေသည်။

သီကောင်းစရာ ဓမ္မစကြာ

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့်အတိုင်း ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြသောနည်းဖြင့် ဝိပဿနာတရားရှုမှတ်၍ ဉာဏ်မျက်စိများ ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြပါမည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြသော နည်းဖြင့် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုင်ကာ ဝမ်းဗိုက်၌ စိတ်ကို စူးစိုက်ထားရပါသည်။ လေရှူသွင်းလိုက်၍ ဝမ်းဗိုက် ဖောင်းတက်လာသောအခါ ဖောင်းစမှ ဖောင်းဆုံးတိုင်အောင် စိတ်ကလေး ဘယ်သို့မှ မထွက်သွားရအောင် စူးစိုက်၍ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါသည်။ လေရှူထုတ်လိုက်၍ ဝမ်းဗိုက် ပိန်ကျသွားသောအခါ ပိန်စမှပိန်ဆုံးတိုင်အောင် စိတ်ကလေး ဘယ်သို့မှ မထွက်သွားရအောင် စူးစိုက်၍ ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်ကြရပါသည်။ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့လည်း ရှုမှတ်ကြရပါသည်။

သမာဓိဉာဏ်များ ဖြစ်လာသောအခါ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာ၊ ထိုင်တာ၊ ထိတာများက တခြား၊ မှတ်သိစိတ်က တခြားဟူ၍ ကွဲပြားကာ သိလာကြပေသည်။ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာ၊ ထိုင်တာ၊ ထိတာများက ဘာမျှ မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရား၊ ဖောင်းဓာယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ မှတ်သိ မှတ်သိလိုက်တာက သိတတ်တဲ့ နာမ်တရားဟု ကွဲပြားကာ သိသွားကြပေသည်။ ဤခန္ဓာကိုယ်၌ ရုပ်တရားနှင့် နာမ်တရား ဤနှစ်ပါး သာရှိသည်။ ငါကောင်ဆိုတာမရှိဟု အမှန်အတိုင်း သိသွားကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သိသွားလျှင် မဂ္ဂင် ၈-ပါး ပါဝင်၍ ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက် သွားပေသည်။

သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါး ပါဝင်ပုံ

ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်နေသည့်အခိုက်မှာ ကိုယ်နှုတ်တို့ဖြင့် လွန် ကျူးမှ ပျက်စီးသွားနိုင်သည့် သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝဟူသော သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါးကို စိတ်ဖြင့်ပင် လွန်ကျူးခြင်းမရှိသောကြောင့် ထိုသီလ မဂ္ဂင် ၃-ပါး ပါဝင်လျက်ရှိပေသည်။

သမာဓိမဂ္ဂင် ၃-ပါး ပါဝင်ဖွဲ့

ဖောင်းတာလေး ပေါ်လာခိုက်မှာ ရှုမှတ်နိုင်ရအောင် လုံ့လစိုက် တာက သမ္မာဝါယာမမဂ္ဂင်၊ ဖောင်းတာပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မမေ့ နေပါတဲ့ ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်လိုက်တာက သမ္မာသတိမဂ္ဂင်၊ ဖောင်းစမှ ဖောင်းဆုံးတိုင်အောင် မှတ်သိစိတ် တည်သွားတာက သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ သမာဓိမဂ္ဂင် ၃-ပါးလည်း ပါဝင်လျက်ရှိပေသည်။

ပညာမဂ္ဂင် ၂-ပါး ပါဝင်ဖွဲ့

ဖောင်းတာလေး ပေါ်လာခိုက်မှာ ဖောင်းတဲ့အပေါ်မှာ မှတ်သိစိတ် တည့်တည့်ရောက်သွားရအောင် တင်ပေးလိုက်တာက သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင် ဖြစ်ပေသည်။ ဖောင်းတဲ့အပေါ်သို့ မှတ်သိစိတ်ရောက်သွားသောအခါ ဖောင်းနေတာက တခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာက တခြားဟု ကွဲကွဲပြားပြား သိသွားတာက သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပညာမဂ္ဂင် ၂-ပါးလည်း ပါဝင်လျက်ရှိပေသည်။

ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်သည့်အခါမှာ သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါး၊ သမာဓိမဂ္ဂင် ၃-ပါး၊ ပညာမဂ္ဂင် ၂-ပါးတို့ ပါဝင်နေသည်ဖြစ်၍ မဂ္ဂင် ၈-ပါး ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားပေသည်။

ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်သည့်အခါမှာ မဂ္ဂင် ၈-ပါး ပါဝင်နေ သကဲ့သို့ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်သည့်အခါများ၌ လည်း မဂ္ဂင် ၈-ပါး ပါဝင်နေသည်ဖြစ်၍ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင် တယ်၊ ထိတယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်နေခြင်းသည် မဂ္ဂင် ၈-ပါး ပွားများ နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆက်ကာဆက်ကာ ရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ အားရှိထက်သန် လာသောအခါ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ ရှုမှတ် လိုက်သည်ရှိသော် ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာ၊ ထိုင်တာ၊ ထိတာတို့က တခြား။

သိကောင်းစရာ ဓမ္မစကြာ

မှတ်သိ မှတ်သိလိုက်တာက တခြားဟု ကွဲပြား၍ သိလာကြပေသည်။
ဖောင်းတော၊ ပိန်တော၊ ထိုင်တော၊ ထိတာတို့က မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရား၊
ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ မှတ်သိ မှတ်သိလိုက်
တာက သိတတ်တဲ့ နာမ်တရားဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိတဲ့ နာမ
ရူပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ဟူသော ဉာဏ်မျက်စိ ဖြစ်လာပေသည်။

ဆက်ကာဆက်ကာ ရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့်ရင့်ကျက်
အားရှိထက်သန်လာသောအခါ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကိုသိတဲ့ ပစ္စယ
ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ဟူသော ဉာဏ်မျက်စိ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု သုံးသပ်၍
သိတဲ့ သမ္မုသနဉာဏ်ဟူသော ဉာဏ်မျက်စိ၊ အဖြစ်အပျက်ကိုသိတဲ့
ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်စသော ဉာဏ်မျက်စိများ အဆင့်ဆင့်ဖြစ်လာပြီးလျှင် မိမိ
တို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် တရားထူးတရားမြတ်
တို့ကို မိမိတို့၏ ပါရမီအားလျော်စွာ ရရှိသွားကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသုဆရာတော်

ဓမ္မစကြာလာ ဉာဏ်တော်တစ်ဆယ့်နှစ်ဖြာ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သည်အထိ ကျင့်တော်မူခဲ့သော အကျင့်လမ်းစဉ်များကို အစဉ်လိုက် ၍ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သည်အထိ ကျင့်တော်မူခဲ့သည့် အကျင့်လမ်းစဉ်များကို ဓမ္မစကြာ တရားတော်၌ ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးတို့အား ရှေးဦးစွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ ... ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသည့် ကာမသုခဋ္ဌိကာ နယောဂအကျင့်နှင့် ကိုယ်ပင်ပန်းအောင် အားထုတ်သည့် အတ္တကိလမထာ နယောဂအကျင့်ဟူသော လမ်းမှားဖြစ်သည့် အကျင့်နှစ်ပါးကို ပယ်ခွာ၍ မဂ္ဂင် ဂ-ပါးတည်းဟူသော (မဇ္ဈိမပဋိပဒါ)အလယ်လမ်းမှန်ဖြစ်သည့်အကျင့်ကို ငါဘုရားကျင့်ခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သစ္စာလေးပါးကို သိခဲ့ပေသည်။ ထို သစ္စာလေးပါး၌ ဉာဏ်တော် ၁၂-ပါးကို ရရှိခဲ့ပေသည်ဟု ဟောကြားတော် မူခဲ့ပါသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုသစ္စာလေးပါးတို့တွင် သစ္စာတစ်ပါးတစ်ပါး၌ ဉာဏ်တော် ၃-ပါးစီ ဖြစ်တော်မူခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဉာဏ်တော် ၁၂-ပါး ကို ရရှိတော်မူခဲ့ပေသည်။

ဓမ္မစကြာလာ ဉာဏ်တော်တစ်ဆယ့်နှစ်ဖြာ

သစ္စာတစ်ပါးတစ်ပါး၌ ဉာဏ်တော် ၃-ပါးဖြစ်ပုံမှာ -

- ၁။ သစ္စာဉာဏ် = ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိသောဉာဏ်၊
- ၂။ ကိစ္စဉာဏ် = ပြုသင့်သောကိစ္စကို သိသောဉာဏ်၊
- ၃။ ကတဉာဏ် = ပြုသင့်သောကိစ္စကို ပြုပြီးပြီဟု သိသော ဉာဏ်ဟူ၍ ၃-ပါးဖြစ်ပေသည်။

ဒုက္ခသစ္စာ၌ဉာဏ် ၃-ပါးဖြစ်ပုံ

- (က) လောကီစိတ် ၈၁-ခု၊ လောဘကြံ့သော စေတသိက် ၅၁-ခု၊ ရုပ် ၂၈-ခုသည် ဒုက္ခသစ္စာမည်၏ဟု သိသောဉာဏ်သည် သစ္စာဉာဏ်မည်၏။
- (ခ) ထိုဒုက္ခသစ္စာတရားတို့သည် စိတ် ၈၁-ခု၊ စေတသိက် ၅၁-ခု၊ ရုပ် ၂၈-ခုမျှသာဖြစ်၏။ ထိုထက် အယုတ်အလွန်မရှိဟု ပိုင်းခြား၍သိအပ်သောတရားများဖြစ်၏ဟု သိသောဉာဏ်သည် ကိစ္စဉာဏ်မည်၏။
- (ဂ) ဤဒုက္ခအစုတရားတို့ကို ငါပိုင်းခြား၍ သိပြီးပြီဟု သိသော ဉာဏ်သည် ကတဉာဏ်မည်၏။

သမုဒယသစ္စာ၌ဉာဏ် ၃-ပါးဖြစ်ပုံ

- (က) ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာဟူသော လောဘတဏှာသည် သမုဒယသစ္စာမည်၏ဟု သိသောဉာဏ်သည် သစ္စာဉာဏ်မည်၏။
- (ခ) ဤသမုဒယသစ္စာသည် ပယ်အပ်သောတရားဖြစ်၏ဟု သိသောဉာဏ်သည် ကိစ္စဉာဏ်မည်၏။
- (ဂ) ဤသမုဒယသစ္စာကို ငါပယ်အပ်ပြီးပြီဟု သိသောဉာဏ်သည် ကတဉာဏ်မည်၏။

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

သမုဒယသစ္စာသည် ပယ်အပ်သော တရားဖြစ်သကဲ့သို့ ပယ်အပ်သော တရားများမှာ - ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာနှင့် အပါယ်လားကြောင်း ကိလေသာတို့ကို သောတာပတ္တိမဂ်ဖြင့် ပယ်အပ်၏။ ရန်ရင်းသော ကိလေသာတို့ကို သကဒါဂါမိမဂ်ဖြင့် နည်းပါးသွားအောင် ပြုအပ်၏။ ကာမရာဂနှင့် ဒေါသတို့ကို အနာဂါမိမဂ်ဖြင့် ပယ်အပ်၏။ ရူပရာဂ၊ အရူပရာဂနှင့် ဥဒ္ဓစ္စကို အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် ပယ်အပ်၏။

နိရောဓသစ္စာ၌ ဉာဏ် ၃-ပါးဖြစ်ပုံ

- (က) နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓသစ္စာမည်၏ဟု သိသောဉာဏ်သည် သစ္စဉာဏ်မည်၏။
- (ခ) ဤနိဗ္ဗာန်သည် မျက်မှောက်ပြုအပ်သော တရားမည်၏ဟု သိသောဉာဏ်သည် ကိစ္စဉာဏ်မည်၏။
- (ဂ) နိရောဓသစ္စာနိဗ္ဗာန်ကို ငါမျက်မှောက်ပြုပြီးပြီဟု သိသောဉာဏ်သည် ကတဉာဏ်မည်၏။

မဂ္ဂသစ္စာ၌ ဉာဏ် ၃-ပါးဖြစ်ပုံ

- (က) သမ္မာဒိဋ္ဌိစသော မဂ္ဂင် ၈-ပါးသည် မဂ္ဂသစ္စာမည်၏ဟု သိသောဉာဏ်သည် သစ္စဉာဏ်မည်၏။
- (ခ) မဂ္ဂသစ္စာမည်သော မဂ္ဂင် ၈-ပါးသည် ပွားများအပ်သော တရားဖြစ်၏ဟု သိသောဉာဏ်သည် ကိစ္စဉာဏ်မည်၏။
- (ဂ) ဤမဂ္ဂသစ္စာကို ငါပွားများပြီးပြီဟု သိသောဉာဏ်သည် ကတဉာဏ်မည်၏။

ဤကဲ့သို့ သစ္စာလေးပါးတို့တွင် တစ်ပါးတစ်ပါး၌ ဉာဏ် ၃-ပါးစီ ဖြစ်သောကြောင့် ဉာဏ်တော် ၁၂-ပါးကို ရရှိတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဓမ္မစကြာလာ ဉာဏ်တော်တစ်ဆယ့်နှစ်ဖြာ

သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းအကျိုးများ

- (က) ဒုက္ခသစ္စာကို ဉာဏ်သက်ဝင်၍သိလျှင် ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ သုဘာ=တင့်တယ်သည်၊ နိစ္စ=မြဲသည်၊ သုခ=ချမ်းသာသည်၊ အတ္တ=ငါ့ကောင်ဖြစ်သည်ဟု စွဲယူသော မိစ္ဆာအယူမှားကို ပယ်နိုင်ခြင်းအကျိုးကို ရရှိပေသည်။
- (ခ) သမုဒယသစ္စာကို ဉာဏ်သက်ဝင်၍သိလျှင် ဤလောက၌ သတ္တဝါအပေါင်းကို ဗြဟ္မာ၊ ဗိဿနိုးစသော တန်ခိုးရှင်များက ဖန်ဆင်း၏ဟု စွဲယူသော မိစ္ဆာအယူမှားကို ပယ်နိုင်ခြင်းအကျိုးကို ရရှိပေသည်။
- (ဂ) နိရောဓသစ္စာကို ဉာဏ်သက်ဝင်၍သိလျှင် ရုပ်ခန္ဓာမရှိ နာမ်သက်သက်မျှသာရှိသော အရှုပဘုံကို နိဗ္ဗာန်ဟု စွဲယူသော မိစ္ဆာအယူမှားကို ပယ်နိုင်ခြင်းအကျိုးကို ရရှိပေသည်။
- (ဃ) မဂ္ဂသစ္စာကို ဉာဏ်သက်ဝင်၍သိလျှင် ကာမသုခလ္လိကာနယောဂ=ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသောအကျင့်၊ အတ္တကိလမထာနယောဂ=ကိုယ်ပင်ပန်းအောင် ပြုလုပ်သော အကျင့်တို့ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရရှိနိုင်၏ဟု စွဲယူသော မိစ္ဆာအယူမှားကို ပယ်နိုင်ခြင်းအကျိုးကို ရရှိပေသည်။

ဤကဲ့သို့ သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းသည် မိစ္ဆာအယူမှားကို ပယ်နိုင်ခြင်းအကျိုးတို့ကို ရရှိနိုင်သည်ဖြစ်၍ သစ္စာလေးပါးကို သိနိုင်ကြောင်း သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို ပွားများအားထုတ်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သစ္စမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

မြတ်ဗုဒ္ဓအကြောင်း သိကောင်းစရာ

ယခုခေတ်အခါ ကျောင်းသူကျောင်းသားငယ်တို့သည် ကျောင်းစာများက အလွန်များကြသည်ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓစာပေများကို အချိန်ယူ၍ မဖတ်ရှုနိုင်ကြပေ။ အချို့သော ကျောင်းသူကျောင်းသားငယ်တို့သည် မိမိတို့ နေ့စဉ် ရှိခိုးဦးချကာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေကြသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဘုရားအဖြစ် သို့ရောက်လာပုံ ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်းချုပ်မျှကိုပင် မသိဘဲ ဖြစ်နေကြပေသည်။

ဗုဒ္ဓစာပေကို တတ်သိကြသော စာရေးဆရာများကလည်း ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်းချုပ် စာအုပ်ငယ်များကို ရေးသားတင်ပြလျက် ရှိကြပေသည်။ သို့ပါသော်လည်း အချို့သော ကျောင်းသူကျောင်းသားငယ်တို့သည် ယင်းစာအုပ်ငယ်များကိုပင် မဖတ်ရှုနိုင်ကြပေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျောင်းသူကျောင်းသားငယ်များနှင့် ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်းချုပ်ကို ဖတ်ရှုမှတ်သားလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် လွယ်လွယ်နှင့် ဖတ်ရှုမှတ်သားစေနိုင်ရန် ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်းချုပ်ကို ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်အဖြစ်ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဦးထိပ်ထား၍ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေကြသည့် ဂေါတမဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အလောင်းတော်သည် လွန်ခဲ့သော လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း အချိန်ကာလက ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား

မြတ်ဗုဒ္ဓအကြောင်း သိကောင်းစရာ

ပွင့်တော်မူသောအခါ၌ သုမေဓာအမည်ရှိသော ရှင်ရသေ့ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုရှင်ရသေ့သည် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားထံမှ နောင်အခါ ကေန်မုချ ဂေါတမမည်သော ဘုရားဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ မိန့်ကြားသော ဗျာဒိတ်စကားကို ခံယူခဲ့ရပေသည်။

၁။ ဘုရားဖြစ်ရမည့် ယခုကမ္ဘာသို့ ရောက်သောအခါ မဟာသက္ကရာဇ် ၆၇-ခု၊ ဝါဆိုလပြည့် ကြာသပတေးနေ့တွင် လူ့ပြည် မယ်တော် ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ တည်လာခဲ့ပေသည်။

လူ့ပြည်၌ ပဋိသန္ဓေတည်လာခြင်းအကြောင်းမှာ အလောင်းတော်သည် တုသိတာနတ်ပြည်၌ နတ်သားဖြစ်နေစဉ်အခါ နတ်ဗြဟ္မာတို့က “အို ... အလောင်းတော်နတ်သား၊ လူ့ပြည်သို့သွား၍ ဘုရားဖြစ်ချိန် တန်ပါပြီ” ဟု တောင်းပန်ကြသောကြောင့် လူ့ပြည် မယ်တော်မာယာဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၂။ မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈-ခု၊ ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့တွင် ဘုရားအလောင်းတော် မွေးဖွားလာပါသည်။

မွေးဖွားသော အရပ်ဒေသမှာ ဖခင်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ နေပြည်တော် ကပိလဝတ်ပြည်မှ မိခင်မယ်တော်မာယာ၏ နေပြည်တော် ဒေဝဒဟပြည်သို့ သွားရာလမ်းခရီး၌ အလွန်သာယာ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော လှမွှန်းအင်ကြင်းဥယျာဉ် ရှိပေသည်။ ထိုလှမွှန်းအင်ကြင်းဥယျာဉ် အရပ်ဒေသ၌ လက်ယာလက်ဖြင့် အင်ကြင်းပင်၏ အကိုင်းကို ကိုင်၍ မွေးဖွားတော်မူပေသည်။

၃။ မဟာသက္ကရာဇ် ၉၇-ခု၊ ဝါဆိုလပြည့် တနင်္လာနေ့တွင် တောထွက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

တောထွက်ခြင်း၏ အကြောင်းမှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား မင်္ဂလာဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်တော်မူစဉ် နတ်တို့ဖန်ဆင်း အပ်သော “ သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်း” ဟူသော နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်ရ၏။ ထိုသို့မြင်ရာတွင် ထိတ်လန့်ကာ သံဝေဂဖြစ်သောကြောင့် တရား ကျင့်ဖို့ရန်အတွက် ကဏ္ဍကမြင်းကိုစီးလျက် အနော်မာမြစ်တစ်ဖက်ကမ်း သို့ တောထွက်လာခဲ့ပေသည်။

၄။ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု၊ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဘုရား ဖြစ်တော်မူလာပါသည်။

ဘုရားဖြစ်သောဌာနမှာ ယခုခေတ်အခါ “ ဗုဒ္ဓဂါယာ ” ဟု ခေါ်ဆို သော အရပ်ဒေသ၌ရှိသော ဗောဓိပင်အရင်းဝယ် ပလ္လင်တော်ရှိ၏။ ထိုပလ္လင်တော်ဌာနတွင် ဘုရားဖြစ်တော်မူလာပါသည်။ ဘုရားဖြစ်သော အချိန်ကာလမှာ ညဉ့်ဦးယံတွင် အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့သည့် ဘဝပေါင်းများစွာ ကို သိနိုင်သော ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်ကိုရရှိ၍၊ သန်းခေါင်ယံတွင် တစ်လောက လုံး၌ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအမျိုးမျိုးတို့ကို မြင်သိစွမ်းနိုင်သော ဇိဗ္ဗစက္ခု ဉာဏ်ကိုရရှိ၍၊ မိုးသောက်ယံတွင် အာသဝင်္ဂါလေသာ အညစ်အကြေးတို့ ၏ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကိုသိသော အာသုက္ခယဉာဏ်ကိုရရှိ၍၊ အရုဏ်တက်ချိန် တွင် အလုံးစုံသော တရားမှန်သမျှကို သိတော်မူသော သဗ္ဗညုတဉာဏ် တော်ကိုရရှိ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူလာပေသည်။

၅။ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု၊ ဝါဆိုလပြည့် စနေနေ့တွင် ဓမ္မစကြာ တရား ဟောကြားပါသည်။

ဟောကြားသော အရပ်ဒေသမှာ ဗာရာဏသီမြို့အနီး မိဂဒါဝန် အရပ်ဒေသ၌ ဟောကြားပါသည်။ ဟောကြားသောအချိန်မှာ နေရောင် ခြည်တွေ ကွယ်ပျောက်၍ အေးမြသော လရောင်ခြည်တွေ ထွန်းတောက် လာသည့် နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်မှာ အရှင်ကောဏ္ဍည၊ အရှင်ဝပ္ပ၊

မြတ်ဗုဒ္ဓအကြောင်း သိကောင်းစရာ

အရှင်ဘဒ္ဒိယ၊ အရှင်မဟာနာမ်၊ အရှင်အဿဇိဟူသော ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးတို့ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

၆။ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈-ခု၊ ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့တွင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသည်။

ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသော အရပ်ဒေသမှာ ယခုအခါ ကုသိနာရုံဟု ခေါ်သော အရပ်ဒေသ၊ ရှေးအခါ မလ္လမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ် အရပ် ဒေသ၌ အင်ကြင်းပျိုပင် ၂-ပင်တို့၏အကြား မြောက်ဘက်သို့ ခေါင်းရင်း ထား၍ ခင်းထားအပ်သော ခုတင်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်း ချကာ “သင်္ခါရတရားမှန်သမျှ အားလုံးပျက်စီးကြမည်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မမေ့ကြနှင့်” ဟု မှာကြားကာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသွားပါသည်။

၇။ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈-ခု၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁၂-ရက် တနင်္ဂနွေ နေ့တွင် တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းကာ မီးသဂြိုဟ်အပူဇော်ခံ တော်မူခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များက “မ၊ သိ၊ ကြ၊ လျှင်၊ တွေး၊ ဆ၊ ဦး” ဟူ၍ ကဗျာဆောင်ပုဒ် စပ်ဆိုခဲ့ကြ ပေသည်။

- ၁။ မ - ကြာသပတေးနေ့တွင် ပဋိသန္ဓေတည်တော်မူသည်။
- ၂။ သိ - သောကြာနေ့တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။
- ၃။ ကြ - တနင်္လာနေ့တွင် တောထွက်တော်မူသည်။
- ၄။ လျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။
- ၅။ တွေး - စနေနေ့တွင် ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူသည်။
- ၆။ ဆ - အင်္ဂါနေ့တွင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည်။
- ၇။ ဦး - တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မီးအပူဇော်ခံတော်မူသည်။

သန္ဓေမူရုံသီရိပိသာဆရာတော်

စခန်းသိမ်းသည့်အခါ သိပ္ပံနာတရား

ယခုခေတ်အခါသည် ဝိပဿနာတရား ထွန်းကားလာသောအခါ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုထိုမြို့ရွာအရပ်ဒေသတို့၌ တရားစခန်းများ ဖွင့်လှစ်ကာ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လေ့ရှိကြပေသည်။ အချို့သော မြို့ရွာအရပ်ဒေသတို့၌ ၁၀-ရက်စခန်း၊ အချို့သော မြို့ရွာအရပ်ဒေသတို့၌ ၇-ရက်စခန်း၊ အချို့သော မြို့ရွာအရပ်ဒေသတို့၌ ၅-ရက်စခန်း စသည်များ ကို ပြုလုပ်၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လေ့ရှိကြပေသည်။

တရားစခန်းသိမ်းသောနေ့တို့၌ တရားစခန်းသိမ်းပွဲများ ပြုလုပ် လေ့ရှိကြပေသည်။ ထိုတရားစခန်းသိမ်းပွဲများ၌ ဆရာတော်၊ သံဃာတော် များက စခန်းသိမ်းတရား ဟောကြားကြပေသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ ဆန်ဟိုဆေးမြို့၊ တထာဂတရိပ်သာ၌လည်း သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်ကို အမျိုးထား၍ ၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁၃-ရက် (၂၀-၇-၉၄) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှစ၍ ဝါဆိုလဆုတ် ၂-ရက် (၂၄-၇-၉၄)နေ့ အထိ ၅-ရက်စခန်းဖွင့်၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြပါသည်။

တရားစခန်းပြီးသောအခါ ဝါဆိုလဆုတ် ၂-ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ ၄-နာရီမှစ၍ ၅-နာရီခွဲအထိ တရားစခန်းသိမ်းပွဲ ပြုလုပ်ကြပေသည်။ ထို တရားစခန်းသိမ်းပွဲ၌ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်ကိုယ်တိုင် တရားဟော ကြားပေးပါရန် လျှောက်ထားကြသဖြင့် စခန်းသိမ်းပွဲတရား ဟောရပါသည်။

စခန်းသိမ်းသည့်အခါ သိဖွယ်ရာ

ယနေ့ စခန်းသိမ်းပွဲတရားကို ၃-မျိုး ဟောကြားပါမည်။

- ၁။ ၅-ရက်တိုင်တိုင် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ရ၍ ဝမ်းမြောက်ဖို့ရာ၊
- ၂။ တရားလမ်းဆုံးသို့ မရောက်သေးပါဘဲ ရှုမှတ်မှုကို မရပ်ထားဖို့ရာ၊
- ၃။ အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်များကို ဆက်လက်၍ ရှုမှတ်နေဖို့ရာ ဟူ၍ ၃-မျိုး ဟောကြားပါမည်။

၁။ “၅-ရက်တိုင်တိုင် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ရ၍ ဝမ်းမြောက်ဖို့ရာ” ဟုဆိုရာ၌ မိမိတို့ရှေ့မှ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ စံဝင်သွားကြသည့် ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာတို့ အားထုတ်ကြသည့် ဝိပဿနာအလုပ်ကို မိမိတို့လည်း အားထုတ်ကြရပေပြီ။ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာတို့ ကြွသွားရာလမ်းသို့ မိမိတို့လည်း လိုက်ကြရပေပြီ။ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာတို့ ကြွရောက်စံဝင်ရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ တစ်နေ့သောအခါ ဧကန်မုချ ရောက်ရတော့မည်ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်လိုက်ပါက ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းသည် မိမိတို့အတွက် အကျိုးများလှ၍လည်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းအလုပ်သည် မိမိတို့အတွက် အကျိုးအများဆုံးအလုပ်ဖြစ်ပေသည်။ မိမိတို့ရရှိထားသည့် အချိန်ပိုလေးများကို အကောင်းဆုံးအကျိုးအရှိဆုံး အသုံးချလိုပါလျှင် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်၍ နေလိုက်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ခြင်းအလုပ်သည် ရှုမှတ်မှုလေးတစ်ခုကိုသာ ပြုလုပ်ကြရပေသည်။ အကျိုးကိစ္စကတော့ နှစ်မျိုးနှစ်မျိုး ပြီးမြောက်သွားပေသည်။ မိမိတို့ကို အပါယ်သံသရာအပါယ်ဆင်းရဲသို့ ကျရောက်စေတတ်သည့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ

စသော ကိလေသာတို့ကို ပယ်သတ်ခြင်း အကျိုးကိစ္စကိုလည်း တစ်ဖက်က ပြီးမြောက်စေသည်။ မိမိတို့ကို နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်စေတတ်သည့် သမာဓိဉာဏ်များ ရင့်ကျက်အားရှိစေခြင်း အကျိုးကိစ္စကိုလည်း တစ်ဖက်က ပြီးမြောက်စေသည်။ ဤကဲ့သို့ အကျိုးကိစ္စ နှစ်မျိုးနှစ်မျိုးကို ပြီးမြောက်သွားစေသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်နေခြင်းသည် ရှုမှတ်ချက်တိုင်း ရှုမှတ်ချက်တိုင်း အပါယ်သံသရာ အပါယ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခဘေးမှ ကင်းဝေး ကင်းဝေးသွားစေပြီးလျှင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာနှင့် နီးကပ် နီးကပ်၍သွားစေသည်။ မိမိတို့ ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ပြုလုပ်တိုင်း ပြုလုပ်တိုင်း ဆုတောင်းခဲ့သည့် “အပါယ်သံသရာ အပါယ်ဆင်းရဲဘေးမှ လွတ်မြောက်ရပါလို၏။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရပါလို၏” ဟူ၍ တောင်းခဲ့သော ဆုတောင်းပတ္ထနာလည်း ပြည့်သွားနိုင်သည်ဖြစ်၍ အကျိုးများလှပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အလွန်အကျိုးများလှသော ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အနည်းဆုံး ၁-စက္ကန့်မှာ တစ်မှတ်တော့ ရှုမှတ်နိုင်ကြပေသည်။ ၁-မိနစ်မှာ အမှတ်ပေါင်း ၆၀၊ ၁-နာရီမှာ အမှတ်ပေါင်း ၃၆၀၀၊ ၅-ရက်အတွင်းမှာ ၁-ရက်လျှင် ၁၄-နာရီခန့် ရှုမှတ်နိုင်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ၁-ရက်မှာ အမှတ်ပေါင်း ၅၀၄၀၀၊ ၅-ရက်မှာ အမှတ်ပေါင်း ၂၅၂၀၀၀ ရရှိကြပေသည်။ ထို ၂၅၂၀၀၀ သော အမှတ်တို့သည် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သည်အထိ အကျိုးပေးကြမည့် ကုသိုလ်တရားများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ သင်္ချာနည်းအားဖြင့် ရေတွက်ကြည့်ပါက အကျိုးများလှသည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။

၂။ “တရားလမ်းဆုံးသို့ မရောက်သေးပါဘဲ ရှုမှတ်မှုကို မရပ်ထားဖို့ရာ” ဟု ဆိုရာ၌ ၅-ရက် တရားစခန်းသိမ်း၍ ရိပ်သာမှ ထွက်ခွာသွားရ

စခန်းသိမ်းသည့်အခါ သိဖွယ်ရာ

သည်နှင့် ရှုမှတ်မှုကို ရပ်ထားလိုက်ပါက အခြားကိစ္စများဖြင့် အချိန်ကုန်သွားတတ်ကြပေသည်။ ယခုဘဝမှာ ရသင့်ရထိုက်သော တရားထူးတရားမြတ်များကို မရလိုက်ပါဘဲ ဖြစ်သွားတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားလမ်းဆုံးသို့ မရောက်သေးပါဘဲ ရှုမှတ်မှုကို မရပ်ထားရဟူ၍ ဟောကြားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အဋ္ဌကထာဆရာများက “အန္တရာစ အပျောသနေန” ဟု ဖွင့်ပြကြပါသည်။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော တရားလမ်းဆုံးသို့ မရောက်သေးပါဘဲ ရှုမှတ်မှုကို အဆုံးမသတ်ရ၊ ဆက်လက်၍ ရှုမှတ်သွားရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

**ဆောင်ပုဒ်။ ။ လမ်းဆုံးမရောက်၊ လက်မမြှောက်၊
တောက်လျှောက်သွားရမည်။ (စည်)**

မိမိတို့ ယခုရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် -

- ၁။ အလွန်ရနိုင်ခဲ့သော လူ့အဖြစ်ကို ရရှိထားခြင်း။
- ၂။ အလွန်ရှင်နိုင်ခဲ့သော အသက်ရှင်နေခြင်းကို ရရှိထားခြင်း။
- ၃။ အလွန်ကြားနာရခဲ့သော သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို ကြားနာနေခြင်း။
- ၄။ အလွန်တွေ့နိုင် ကြုံနိုင်ခဲ့သော သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရခြင်းဟူသော ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါးတို့ကို ရရှိထားသော ဘဝဖြစ်၍ တရားလမ်းဆုံးဖြစ်သည့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရိပ်သာမှ ထွက်ရပါသော်လည်း ရှုမှတ်မှုကို မရပ်ထားပါဘဲ ဆက်လက်၍ ရှုမှတ်နေကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

တရားနာပရိသတ် ယောဂီများနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တရားလမ်းဆုံးတို့သည် -

- (က) သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် အာရုံပြု၍ ရောက်ရှိသွားနိုင်သော လမ်းဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်၊
- (ခ) သကဒါဂါမိမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် အာရုံပြု၍ ရောက်ရှိသွားနိုင်သော လမ်းဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်၊
- (ဂ) အနာဂါမိမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် အာရုံပြု၍ ရောက်ရှိသွားနိုင်သော လမ်းဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်၊
- (ဃ) အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် အာရုံပြု၍ ရောက်ရှိသွားနိုင်သော လမ်းဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်ဟူ၍ ၄-မျိုးရှိပေသည်။

ထို ၄-မျိုးသော လမ်းဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်တို့တွင် အနည်းဆုံး သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် အာရုံပြု၍ ရောက်ရှိသွားနိုင်သော လမ်းဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်အို့ ရောက်အောင်တော့ အားထုတ်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ “အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်များကို ဆက်လက်၍ ရှုမှတ်နေဖို့ရာ” ဟုဆိုရာ၌ ၅-ရက် တရားစခန်းပြီးသွား၍ မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါမှာလည်း လမ်းဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေနိုင်တဲ့ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်းစသော အထွေထွေ အသေးစိတ်ဖြစ်သည့် ကိုယ်အမူအရာများကို ဆက်လက်၍ ရှုမှတ်နေကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်ဟူသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော သမ္မဇညအမှတ်များပင် ဖြစ်ပေသည်။ သမ္မဇညဆိုသည်မှာ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်းစသော ကိုယ်အမူအရာ အမျိုးမျိုးတို့ကို အမှန်အတိုင်းသိအောင် ရှုမှတ်ရသော အမှတ်များပင် ဖြစ်ပေသည်။

စခန်းသိမ်းသည့်အခါ သိဖွယ်ရာ

အဘိက္ကန္တေ ပဋိက္ကန္တေ သမ္မတနကာရီ ဟောတီ

ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်သည့် ကိုယ်အမူအရာများကို အမှန်အတိုင်းသိအောင် ရှုမှတ်ရမည်ဟု ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသည်။

ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်သည့် ကိုယ်အမူအရာများမှာ -

- (က) သွားလျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်၊
- (ခ) ရပ်လျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်၊
- (ဂ) ထိုင်လျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်၊
- (ဃ) လျောင်းလျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်ဟူ၍ ၄-မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

(က) သွားလျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်ဆိုသည်မှာ စင်္ကြံလျှောက်၍ တရားရှုမှတ်သောအခါ ပို၍ထင်ရှားပေသည်။ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်၍ ရှေ့သို့သွားနေခြင်းသည် ရှေ့သို့တက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ စင်္ကြံလမ်းဆုံး၍ နောက်သို့ပြန်လှည့်ရခြင်းသည် နောက်သို့ဆုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်လို့ ရှုမှတ်သည့်အခါမှာ သမ္မဇညပိုင်းအနေဖြင့် ကိုယ်ကာယ = ကိုယ်အမူအရာများကို ရှုမှတ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ပါသော်လည်း ဝိပဿနာစာရား ရှုမှတ်ရာတွင် ထင်ရှားရာမှစ၍ ရှုမှတ်နိုင်သည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူထားပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထင်ရှားရာမှစ၍ ရှုမှတ်နိုင်ကြပေသည်။

ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ် စသည်ဖြင့် ရှေ့သို့တက်ပြီး၍ စင်္ကြံလမ်းအဆုံးသို့ ရောက်သွားသောအခါ အနည်းငယ်ရပ်ပြီးမှ နောက်သို့ပြန်လှည့်ရပေသည်၊ ပြန်ဆုတ်ရပေသည်။ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ရ လှည့်ရ

မည့်အခါမှာ အထူးသတိထားလိုက်လျှင် လှည့်ချင်သောစိတ်များ ထင်ရှားနေတတ်ပေသည်။ ယင်းလှည့်ချင်သောစိတ်ကို လှည့်ချင်တယ်၊ လှည့်ချင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပေသည်။ ထို့နောက် လှည့်သည့်ကိုယ်အမူအရာများ ပေါ်လာမှ လှည့်တယ်၊ လှည့်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ လှည့်ချင်သည့်စိတ်ကို ရှုမှတ်လိုရသွားပါက ဉာဏ်စဉ် ၂-ဆင့် ရရှိသွားပြီး ဖြစ်ပေသည်။ လှည့်ချင်သည့်စိတ်က သိတတ်သည့် နာမ်တရား၊ လှည့်နေသည့်ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရား ဖြစ်၏ဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားပေသည်။ လှည့်ချင်သည့်စိတ်ကြောင့် လှည့်သောကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်လာပေသည်။ လှည့်ချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းတရား၊ လှည့်နေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့် အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဉာဏ်စဉ် ၂-ဆင့်ကို ရရှိသွားပေသည်။

- (ခ) ရပ်လျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်ဟုဆိုသည်မှာ ရပ်လျက်နှင့် အောက်သို့ကုန်းညွတ်၍ ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို ပြုလုပ်ရသောအခါတို့၌ ထင်ရှားပါသည်။ အောက်သို့ကုန်းညွတ်လိုက်ခြင်းသည် ရှေ့သို့တက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုပြီး၍ အထက်သို့ပြန်ထူခြင်းသည် နောက်သို့ဆုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရပ်လျက်နှင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စများရှိ၍ အောက်သို့ကုန်းညွတ်ရမည့်အခါ၌ အထူးသတိထားလိုက်လျှင် ကုန်းညွတ်ချင်သည့်စိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။ ယင်းကုန်းညွတ်ချင်သောစိတ်ကို ညွတ်ချင်တယ်၊ ညွတ်ချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထို့နောက် ညွတ်ချသည့် ကိုယ်အမူအရာများ ပေါ်လာမှ ညွတ်တယ်၊ ညွတ်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ညွတ်ချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့ နာမ်တရား၊ ညွတ်နေသည့်ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရားဖြစ်၏ဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားပေသည်။

စခန်းသိမ်းသည့်အခါ သိဖွယ်ရာ

ညွတ်ချင်သောစိတ်ကြောင့် ညွတ်သောကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်လာပေသည်။ ညွတ်ချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းတရား၊ ညွတ်နေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။

ပြုဖွယ်ကိစ္စများပြုပြီး၍ ပြန်ထူရမည့်အခါ၌ အထူးသတိထား လိုက်လျှင် ထူချင်သောစိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။ ယင်းထူချင်သောစိတ်ကို ထူချင်တယ်၊ ထူချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထို့နောက် ထူသည့်ကိုယ်အမူအရာများပေါ်လာမှ ထူတယ်၊ ထူတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထူချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့ နာမ်တရား၊ ထူနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရားဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားပေသည်။

ထူချင်သည့်စိတ်ကြောင့် ထူသောကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ ထူချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းတရား၊ ထူနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့်အကျိုးကိုသိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။

- (ဂ) ထိုင်လျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်ဆိုသည်မှာ ဘုရားရှိခိုးသောအခါ ပို၍ထင်ရှားပေသည်။ ဘုရားကို အာရုံပြု၍ ရှိခိုးဦးချလိုက်ခြင်းသည် ရှေ့သို့တက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရှိခိုးဦးချပြီးသောအခါ ပြန်၍ထူခြင်းသည် နောက်သို့ဆုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုင်လျက်နှင့် ဘုရားကို ရှိခိုးဦးချတော့မည့်အခါ အထူးသတိထားလိုက်လျှင် ရှိခိုးဦးချချင်သည့်စိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။ ယင်းရှိခိုးချင်သောစိတ်ကို ရှိခိုးချင်တယ်၊ ရှိခိုးချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထို့နောက် ရှိခိုးချလိုက်သော ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာမှ ရှိခိုးတယ်၊ ရှိခိုးတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ရှိခိုးချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့

နာမ်တရား၊ ရှိခိုးချသည့် ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရား ဖြစ်၏ဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိ သွားပေသည်။

ရှိခိုးချင်သောစိတ်ကြောင့် ရှိခိုးသော ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ် လာပေသည်။ ရှိခိုးချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းတရား၊ ရှိခိုးချသည့် ကိုယ်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။

ရှိခိုးဦးချပြီး၍ ပြန်ထူရမည့်အခါ၌ အထူးသတိထားလိုက်လျှင် ပြန်ထူချင်သည့်စိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။ ယင်းပြန်ထူ ချင်သည့်စိတ်ကို ထူချင်တယ်၊ ထူချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထို့နောက် ထူနေသော ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာမှ ထူတယ်၊ ထူတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထူချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့ နာမ်တရား၊ ထူနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရားဖြစ်၏ဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားပေသည်။

ထူချင်သည့်စိတ်ကြောင့် ပြန်ထူသော ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ် ပေါ်လာပေသည်။ ထူချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းတရား၊ ထူနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။

(ဃ) လျောင်းလျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်ဟုဆိုသည်မှာ ထိုင် ရာမှ လျောင်းအိပ်ချလိုက်ခြင်းသည် ရှေ့သို့တက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ သည်။ လျောင်းအိပ်ချပြီးသောအခါ ပြန်ထူထခြင်းသည် နောက် သို့ဆုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုင်ရာမှ လျောင်းအိပ်ချရမည့်အခါ၌ အထူးသတိထားလိုက် လျှင် လျောင်းချင်သောစိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။

စခန်းသိမ်းသည့်အခါ သိဖွယ်ရာ

ယင်းလျောင်းချင်သောစိတ်ကို လျောင်းချင်တယ်၊ လျောင်းချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထို့နောက် လျောင်းချလိုက်သော ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာမှ လျောင်းတယ်၊ လျောင်းတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ လျောင်းချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့ နာမ်တရား၊ လျောင်းချနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရားဖြစ်၏ဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားပေသည်။

လျောင်းချင်သည့်စိတ်ကြောင့် လျောင်းချရပေသည်။ လျောင်းချင်သောစိတ်က အကြောင်းတရား၊ လျောင်းနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။

လျောင်းချပြီး၍ ပြန်ထူထရမည့်အခါ၌ အထူးသတိထားလိုက်လျှင် ပြန်ထူထချင်သည့်စိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။ ယင်းထူထချင်သည့်စိတ်ကို ထချင်တယ်၊ ထချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထို့နောက် ထနေသော ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာမှ ထတယ်၊ ထတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့ နာမ်တရား၊ ထနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရားဖြစ်၏ဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားပေသည်။

ထချင်သောစိတ်ကြောင့် ထရပေသည်။ ထချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းတရား၊ ထနေသည့်ကိုယ်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့်အကျိုးကိုသိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ် စသည်များကို ပြုလုပ်ရာ၌ ပြုချင်သည့်စိတ်ကို ရှုမှတ်လိုရသွားပါက နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ဟူသော ဤဉာဏ် ၂-ဆင့်ကို ရရှိသွားသောကြောင့်

လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်စသော ကောင်းမြတ်သည့် သုဂတိဘဝတို့၌ ဖြစ်ရခြင်း
မြဲသွားပေပြီ။ စူဠသောတာပန်ဖြစ်သွားပေပြီဟု အဋ္ဌကထာဆရာများက
ဖွင့်ပြမိန့်ဆိုကြပါသည်။

ဤကဲ့သို့ တထာဂတရိပ်သာ တရားစခန်း၌ ၅-ရက်တိုင်တိုင်
ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရ၍ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ဖြစ်သည့်အကြောင်း၊
ရှုမှတ်မှုများကို ရပ်မထားဖို့အကြောင်း၊ အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်များ
ကို ဆက်လက်၍ ရှုမှတ်နေရမည့်အကြောင်းတရားတို့ကို နာကြားရသဖြင့်
နာကြားရသောအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံ ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပြီးလျှင်
မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်တို့ကို ဒုက္ခ
ခပ်သိမ်းကင်းငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လွယ်ကူသောအကျင့်ဖြင့်
လျင်မြန်စွာဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိဝိသာခရာတော်

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ဆရာတော် ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်များကို သက်ဆိုင်ရာ ဒကာ ဒကာမများ ဗဟုသုတဖြစ်စေရန်၊ ကုသိုလ်တရား ပွားစေရန်အတွက် ခရီးသွားမှတ်တမ်းကို အကျဉ်းချုပ် ရေးသားဖော်ပြပါမည်။

ဆရာတော်တို့ ပြည်ပသာသနာအတွက် ကြွရောက်နိုင်ဖို့ရန် အစီအစဉ်များကို ရန်ကုန်မြို့မှ ဒကာမကြီး ဒေါ်မျိုးသိန်းနှင့် ကာလီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်၊ ဆန်ဟိုဆေးမြို့မှ ဒကာမကြီး ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးတို့က စီစဉ်ပေး ကြပါသည်။

လန်ဒန်မြို့၊ လန်ဒန်ဝိဟာရ (Trust)အဖွဲ့မှ ဆရာတော်တို့ကို တရားဟော၊ တရားပြ ကြွရောက်ပါရန် ပင့်လျှောက်၍ ဆရာတော်နှင့် ဒေါက်တာဦးမြအောင်၊ ဦးထွန်းကြည်တို့သည် ၁၃၅၆-ခု၊ ကဆုန်လဆုတ် ၁၂-ရက် (၅-၆-၉၄) တနင်္ဂနွေနေ့ ရန်ကုန်လေဆိပ်မှ နံနက် ၈-နာရီ ထွက်သော လေယာဉ်ဖြင့် စင်ကာပူသို့ ကြွခဲ့ကြပါသည်။ စင်ကာပူလေဆိပ် သို့ မြန်မာစံတော်ချိန် နံနက် ၁၀-နာရီ၊ မိနစ် ၄၀ ရောက်ကြပါသည်။ စင်ကာပူစံတော်ချိန် ၁၂-နာရီ၊ ၁၀-မိနစ် ရောက်ကြပါသည်။

စင်ကာပူလေဆိပ်၌ ဦးအောင်သန်း+ဒေါ်ခင်မြ မိသားစု၊ ဦးနေဝင်း+ ဒေါ်သန်းသန်းစိန် မိသားစု၊ ဦးမိုးကျော်သောင်းနှင့် ညီမ မပုလဲစသော ဒကာ ဒကာမများ စောင့်၍ ကြိုနေကြပါသည်။

ဆရာတော်နှင့် ဒေါက်တာဦးမြအောင်၊ ဦးထွန်းကြည်တို့သည် စင်္ကာပူမှ ၁၃၅၆-ခု၊ ကဆုန်လကွယ် (၈-၆-၉၄) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည ၁၁-နာရီ လန်ဒန်သို့ ကြွလာခဲ့ကြပါသည်။ လန်ဒန်လေဆိပ်သို့ နယုန်လဆန်း ၁-ရက် (၉-၆-၉၄) ကြာသပတေးနေ့ နံနက် စင်္ကာပူစံတော်ချိန် ၁၂-နာရီ၊ လန်ဒန်စံတော်ချိန် နံနက် ၅-နာရီ၊ ၅၅-မိနစ် ရောက်ကြပါသည်။

လန်ဒန်လေဆိပ်မှ ဘာမင်ဂန်ဆရာတော် ဒေါက်တာဦးရေဝတ၊ လန်ဒန်မြန်မာသံရုံးမှ ဦးလှမြင့်နှင့် လန်ဒန်ဝိဟာရ (TRUST)အဖွဲ့မှ ဒကာကြီးများ စောင့်၍ ကြိုကြိုပါသည်။

- ၁။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ၂-လနှင့် ၁၃-ရက် ကြာခဲ့ပါသည်။
 - ၂။ နိုင်ငံအားဖြင့် ၅-နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။
 - ၃။ ဌာနအားဖြင့် ၈-ဌာန၌ တရားဟော၊ တရားပြ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။
- ၁။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ၂-လနှင့် ၁၃-ရက် ကြာခဲ့သည်ဆိုရာတွင် စင်္ကာပူနိုင်ငံ၌ ၄-ရက်၊ လန်ဒန်၌ ၂-ရက်၊ ပြင်သစ်၌ ၇-ရက်၊ အမေရိကန် - ဝါရှင်တန်၌ အသွားအပြန် ၅-ရက်၊ နယူးယောက်၌ ၅-ရက်၊ ဆန်ဟိုဆေး၌ ၁၆-ရက်၊ ချီကာဂို၌ ၅-ရက်၊ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်၌ ၅-ရက်၊ ဟာဝိုင်ရှိ၌ ၅-ရက် စုစုပေါင်း ၂-လနှင့် ၁၃-ရက် ကြာခဲ့ပါသည်။
- ၂။ နိုင်ငံအားဖြင့် ၅-နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်ဆိုရာ၌ (၁) စင်္ကာပူနိုင်ငံ၊ (၂) ဗြိတိန်နိုင်ငံ၊ (၃) ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ (၄) အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ (၅) ဂျပန်နိုင်ငံဟူ၍ ၅-နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံကိုတော့ ထရန်စစ်(ထ်)ခေတ္တမျှသာ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။
- ၃။ ဌာနအားဖြင့် ၈-ဌာန၌ တရားဟော၊ တရားပြ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဆိုရာ၌ ရှေးဦးစွာ လန်ဒန်မြို့၊ လန်ဒန်ဝိဟာရ၌ နေထိုင်၍

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၁၇

ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၁၉၉၄-ခု၊ ဇွန်လ ၉-ရက်နေ့မှစ၍ တရားဟော၊ တရားပြ ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ တစ်နေ့လျှင် ၂-ကြိမ် တရားဟောရပါသည်။ နိုင်ငံခြားသားပရိသတ်များကို တစ်ကြိမ်၊ မြန်မာပရိသတ်များကို တစ်ကြိမ် ဟောကြားရပါသည်။ နိုင်ငံခြားသားပရိသတ်များကို တရားဟောပြီးသောအခါ မေးခွန်းများ မေးမြန်းကြပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မေးခွန်းများကို မေးကြရာတွင် အချို့သော မေးခွန်းတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် အဖြေကို အလွန်ပင်သိဖွယ်ရာကောင်းလှပါပေသည်။ သိဖွယ်ရာကောင်းသော မေးခွန်းများ ဖြစ်ကြပေသည်။

၁၉၉၄-ခု၊ ဇွန်လ ၁၃-ရက်၊ ၁၄-ရက်နေ့များ၌ ညနေ ၆-နာရီခွဲမှ ၇-နာရီခွဲအထိ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများခြင်း၏ အကျိုးတရားတို့ကို ဆရာတော် ဟောကြားပါသည်။ ဒေါက်တာဦးမြအောင်က အင်္ဂလိပ်လိုဘာသာပြန်ပေးပါသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းသည် မိမိတို့အတွက် အကောင်းဆုံး အကျိုးအရှိဆုံး အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်ခြင်းအလုပ်သည် ရှုမှတ်မှု တစ်ခုတည်းကိုသာ ပြုလုပ်ကြရပေသည်။ အကျိုးကိစ္စကတော့ နှစ်ခုနှစ်ခု ပြီးမြောက်သွားကြပါသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများနေခြင်းသည် ရှုမှတ်ချက်တိုင်း ရှုမှတ်ချက်တိုင်း မိမိတို့ကို အပါယ်ဆင်းရဲသို့ ကျရောက်စေတတ်သည့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော ကိလေသာတို့ကို ပယ်သတ်ခြင်းကိစ္စကိုလည်း ပြီးမြောက်စေသည်။ ရှုမှတ်ချက်တိုင်း ရှုမှတ်ချက်တိုင်း နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ရှိစေတတ်သော သမာဓိဉာဏ်များကို ရင့်ကျက်အားရှိစေခြင်းကိစ္စကိုလည်း ပြီးမြောက်စေသည်။ ဤကဲ့သို့ အကျိုးကိစ္စနှစ်ခုကို ပြီးမြောက်စေသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများနေခြင်းသည် ရှုမှတ်ချက်တိုင်း ရှုမှတ်ချက်တိုင်း အပါယ်သံသရာ အပါယ်ဆင်းရဲမှ ဝေးကွာဝေးကွာသွားစေသည်။ ရှုမှတ်ချက်တိုင်း ရှုမှတ်ချက်တိုင်း နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာနှင့် နီးကပ်နီးကပ်သွားစေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို ရှုမှတ်ပွားများနေခြင်းအလုပ်သည် မိမိတို့အတွက် အကောင်းဆုံး အကျိုးအရှိဆုံးအလုပ် ဖြစ်ပေသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ခြင်းအလုပ်သည် မိမိတို့အတွက် အကျိုးအရှိဆုံးအလုပ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ရှုမှတ်ခါစ အစပိုင်းမှာတော့ အကျိုးတရားများရရှိတာ မထင်ရှားကြပေ။ အလယ်ပိုင်း နောက်ပိုင်းကျမှ အကျိုးတရားများရရှိတာ ထင်ရှားလာကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အစပိုင်းမှာ အကျိုးတရားများရရှိတာ မထင်ရှားသော်လည်း သင်္ချာနည်းအားဖြင့် ရေတွက်ကြည့်ရင်တော့ အကျိုးတရားများရရှိတာ ထင်ရှားပေသည်။

ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ၁-စက္ကန့်မှာ တစ်မှတ်တော့ အနည်းဆုံး ရှုမှတ်လိုကြပေသည်။ ၁-မိနစ် ရှုမှတ်လိုက်လျှင် အမှတ်ပေါင်း ၆၀ ရရှိကြပေသည်။ ၁-နာရီထိုင်၍ ရှုမှတ်လိုက်လျှင် အမှတ်ပေါင်း ၃၆၀၀ ရရှိကြပေသည်။ ဤအမှတ်ပေါင်း ၃၆၀၀ သည် ကုသိုလ်တရားများပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ရှိစေနိုင်သော ကုသိုလ်တရားများပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

ရှုမှတ်ချက်တိုင်းတို့၌ ထိုထိုအရာများကို လိုချင်နေသည့် လောဘတဏှာ ဖြစ်ခွင့်မရ၍ ချုပ်ငြိမ်းသွားပေသည်။ လောဘတဏှာ ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့ လောဘတဏှာကြောင့်ဖြစ်သည့် ဥပါဒါန်လည်း ချုပ်ငြိမ်းသွားပေသည်။ ဥပါဒါန်ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့ ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်သည့် ကံများ ချုပ်ငြိမ်းသွားပေသည်။ ကံများချုပ်ငြိမ်းသွားတော့ ကံကြောင့်ဖြစ်သည့် ဘဝများ ချုပ်ငြိမ်းသွားပေသည်။ ဘဝများချုပ်ငြိမ်းသွားသောကြောင့်

ပြည်ပဿနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၁၉

ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းဆင်းရဲ၊ အိုရခြင်းဆင်းရဲ၊ နာရခြင်းဆင်းရဲ၊ သေရခြင်းဆင်းရဲ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်းဆင်းရဲအမျိုးမျိုးတို့ ချုပ်ငြိမ်းသွားကြရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ၁-နာရီ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများ လိုက်လျှင် ဘဝပေါင်း ၃၆၀၀ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းသွားရပေသည်ဟု ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများရခြင်း၏ အကျိုးတရားတို့ကို ဟောကြား လိုက်ပါသည်။

ဟောကြား၍ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ တရားနာပရိသတ်ထံမှ လန်ဒန်၌နေသော သီရိလင်္ကာ(သီဟိုဠ်)နိုင်ငံသူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက “ဤကဲ့သို့ ၁-နာရီ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများလိုက်လျှင် ဘဝပေါင်း ၃၆၀၀ အိုရခြင်းဆင်းရဲ၊ နာရခြင်းဆင်းရဲ၊ သေရခြင်းဆင်းရဲ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်းဆင်းရဲစသော ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည် ဟုဆိုသည်မှာ သုတ္တန်ပိဋကတ်၌ ဟောကြားထားပါသလား၊ အဘိဓမ္မာ ပိဋကတ်၌ ဟောကြားထားပါသလား” ဟု မေးလျှောက်လာပါသည်။

ဤကဲ့သို့ မေးလျှောက်လာသည်ကို ချက်ချင်းပင် ဖြေကြားပေးရပါသည်။ “၁-နာရီ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများလိုက်လျှင် ဘဝပေါင်း ၃၆၀၀ အိုရခြင်း၊ နာရခြင်း၊ သေရခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်းစသော ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်” ဟုဆိုသည်မှာ သုတ္တန် ပိဋကတ်၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တို့၌ တိုက်ရိုက် ဟောကြားထားတာတော့ မရှိပေ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားဒေသနာတော်နည်းအရ အကြောင်းချုပ်က အကျိုးချုပ်၍ ဘဝပေါင်း ၃၆၀၀ ချုပ်ငြိမ်းသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဘဝပေါင်း ၃၆၀၀ ချုပ်ငြိမ်းသွားခြင်းအကျိုးကို ရရှိနိုင်သည်ဟု ဟောကြား ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်ဟူ၍ ဖြေကြားပေးလိုက်ရပါသည်။

လန်ဒန်မြို့၌နေထိုင်သော သီရိလင်္ကာနိုင်ငံသား အမျိုးသားကြီး တစ်ဦးက နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု မေးပြန်ပါသည်။ “ယခုဘဝမှာ

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ ရရှိထားသည့် နာမရူပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ ပစ္စယ ပရိက္ခဟဉာဏ်စသော ဝိပဿနာဉာဏ်တို့ကို နောင်ဘဝများ၌လည်း ပြန်၍ ရရှိနိုင်ပါသလား” ဟု မေးလျှောက်ပြန်ပါသည်။

“ယခုဘဝမှာ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ ရရှိထားသော ဝိပဿနာဉာဏ်တို့ကို နောင်ဘဝများ၌ပြန်၍ မရရှိနိုင်ပါ။ နောင်ဘဝများ၌ နည်းမှန်လမ်းမှန် ဝိပဿနာတရားကိုပြန်၍ အားထုတ်မှသာ ရရှိနိုင်ပေ သည်။ ယခုဘဝမှာ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တို့သို့ ရောက်အောင် အားထုတ်နိုင်လျှင်တော့ ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ကို နောင်ဘဝများ၌လည်းပြန်၍ ရရှိနိုင်ပါသည်” ဟု ဖြေကြားပေးခဲ့ရပါသည်။

လန်ဒန်မှ ပြင်သစ်သို့

လန်ဒန်ဝိဟာရ၌ ၂၁-ရက် နေထိုင်၍ တရားဟော၊ တရားပြုပြီး သောအခါ ပြင်သစ်နိုင်ငံ သကျမုနိသာသနာရိပ်သာမှ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝိဇယက ပင့်လျှောက်ပါသဖြင့် ၁၉၉၄-ခု၊ ဇွန်လ ၃၀-ရက်နေ့တွင် လန်ဒန်လေဆိပ်မှ ဆရာတော်နှင့် ဦးပညာသီဟ(လန်ဒန်)၊ ဒေါက်တာ ဦးမြအောင်တို့သည် နံနက် ၁၀-နာရီခွဲထွက်သော လေယာဉ်ဖြင့် ပြင်သစ် နိုင်ငံသို့ ကြွလာကြပါသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ အော်လီလေဆိပ်သို့ ပြင်သစ် စံတော်ချိန် ၁၂-နာရီခွဲ ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံလေဆိပ်မှ သကျမုနိဘုန်းတော်ကြီးဦးဝိဇယနှင့် ယောဂီများက စောင့်ကြိုကြပါသည်။ ထိုလေဆိပ်မှ (Montbeon) မောင့်ဘီယွန်းအမည်ရှိသော တောရွာ၌ ဗိယက်နမ်ဘုန်းတော်ကြီးဦးဝိဇယ တည်ထောင်ထားသည့် သကျမုနိသာသနာရိပ်သာသို့ ပင့်ဆောင်၍ ရောက် သွားကြပါသည်။ ထိုသာသနာရိပ်သာ၌ ဇူလိုင် ၁-ရက်နေ့မှစ၍ ၆-ရက် တရားစခန်းဖွင့်ကာ တရားဟော၊ တရားပြ ဆောင်ရွက်ရပါသည်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ထိုတရားစခန်း၌ တရားစစ်ဆေးရာတွင် Susantaခေါ် ဝိယက်နမ်သီလရှင်က လျှောက်ထားသည်မှာ “ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ် ရာတွင် တပည့်တော်မ ခန္ဓာကိုယ်၌ ဆင်းရဲဒုက္ခများစွာကို တွေ့ရပါသည်။ ရှုမှတ်လို့မကောင်းပါဘုရား။ တပည့်တော်မ ခန္ဓာကိုယ်ကို လုံးဝ နှစ်သက်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ စက်ဆုပ်လျက်သာရှိပါသည်” ဟု လျှောက်ထားပါသည်။

ဆရာတော်က ဤဉာဏ်အဆင့်မှာ ယောဂီအနေနှင့် တရား ရှုမှတ်လို့ မကောင်းပါသော်လည်း တရားသဘောအရ ဉာဏ်စဉ်အရတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဆိုးတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်အဆင့်မှာ ဆိုးတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာ များကို တွေ့ရတာ ဉာဏ်စဉ်အရ တရားကောင်းတယ်လို့ပင် ဆိုရပါတယ်။ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို လုံးဝ နှစ်သက်ခြင်းမရှိတော့သည်မှာ တရားသဘောအရ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို လုံးဝ နှစ်သက်ခြင်းမရှိဟုဆိုသည် မှာ ပါဠိလို ဝိရာဂ - တပ်မက်ခြင်းမရှိလို့ ဆိုရပါတယ်။ ဝိရာဂ - တပ်မက်ခြင်းမရှိလျှင် ဝိမုတ္တ - ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ဖို့ရာဖြစ်တယ်။

အဋ္ဌကထာဆရာများက ဝိရာဂအရ မဂ်တရားဖြစ်သည်၊ ဝိမုတ္တိအရ ဖိုလ်နှင့် နိဗ္ဗာန်တရားဖြစ်သည်ဟု ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို တပ်မက်ခြင်းမရှိသည့်စိတ်များ ဖြစ်နေခြင်းသည် မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားကို ရရှိဖို့ရာ အကြောင်းပင်ဖြစ်တယ်ဟု ဖြေကြားပေးခဲ့ရပါသည်။

မေးခွန်းနှစ်ဖြာ သိပ္ပံယင်ရာ

ဇူလိုင်လ ၂-ရက်နေ့ နံနက် ၈-နာရီမှ ၁၀-နာရီအထိ ယောဂီများ ကို တရားစစ်ဆေးပေးရပါသည်။ ဇူလိုင်လ ၃-ရက်နေ့နံနက် ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးပြီးသည့်အချိန်တွင် သကျမှန်ယောဂီများနှင့် ဒကာ၊ ဒကာမများက ပူဇော်ပွဲပြုလုပ်၍ ဆရာတော်တို့ကို ပူဇော်ကန်တော့ကြပါသည်။

ပူဇော်ကန်တော့ပွဲ ပြုလုပ်ကြရာတွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ၁-လ၊ ပြင်သစ် နိုင်ငံ၌ ၁၀ ရက် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခဲ့ဖူးသော (ငယ်ငယ်အိမ်)ခေါ်

ဗိယက်နမ်အမျိုးသမီးယောဂီက “မေးခွန်းတစ်ခု လျှောက်ထားခွင့်ပြုပါ” ဟု ခွင့်တောင်းကာ “တပည့်တော်မ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လျက်ရှိပါ သည်။ ယခုဘဝမှာ တရားထူးတရားမြတ် ရရှိနိုင်တဲ့အကြောင်းများ ရှိပါရဲ့ လားဘုရား” ဟု လျှောက်ထားပါသည်။

ဆရာတော်က ရခဲခြင်းအကြောင်းတရား ၄-ပါး ယောဂီ၏သန္တာန် မှာ ရှိနေသောကြောင့် တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိနိုင်ပါသည်ဟု ရှေးဦး စွာ အကျဉ်းချုပ် ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက်မှ မေးလျှောက်သူ ယောဂီနှင့် တရားနာပရိသတ်များ၏ သန္တာန်မှာ -

- ၁။ အလွန်ရခဲသည့် လူ့အဖြစ်ကို ရထားခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်း၊
- ၂။ အလွန်ရှင်နိုင်ခဲ့သည့် အသက်ရှင်နေခြင်းကို ရထားခြင်း တည်းဟူသောအကြောင်း၊
- ၃။ အလွန်ကြားနာရခဲသည့် သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို ကြား နာနေရခြင်းတည်းဟူသောအကြောင်း၊
- ၄။ အလွန်တွေ့ကြုံနိုင်ခဲ့သည့် သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံ နေရခြင်းတည်းဟူသောအကြောင်း။

ဤရခဲခြင်း အကြောင်းတရား ၄-ပါး မိမိတို့သန္တာန်မှာ ရရှိနေသော ကြောင့် မိမိရည်မှန်းထားသည့် တရားထူးတရားမြတ်များကို ယခုဘဝမှာ ပင် ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်ဟု တိုတိုကျဉ်းကျဉ်း ဤမျှလောက်ပင် ဖြေကြားလိုက်ရပါသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌နေသူ ဗိယက်နမ်အမျိုးသမီးယောဂီသည် ဆရာ တော် ဖြေကြားသည့် ပထမမေးခွန်း၏ အဖြေကို နာကြားပြီးသောအခါ နောက်ထပ် ဒုတိယမေးခွန်းတစ်ခုကို လျှောက်ထားပြန်ပါသည်။ “ဤတရား

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ရနိုင်ခြင်း အကြောင်းတရား ၄-ပါးမှတစ်ပါး အခြားတရားရနိုင်ခြင်း အကြောင်းများ ရှိပါသေးသလားဘုရား”ဟု လျှောက်ထားပြန်ပါသည်။

ဤတရားရနိုင်ခြင်း အကြောင်းတရား ၄-ပါးမှတစ်ပါး အခြား တရားရနိုင်ခြင်း အကြောင်း ၂-ပါးလည်း ရှိပါသေးသည်။

၁။ တရားဟော၊ တရားပြပေးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း မဂ်ရောက်၊ ဖိုလ်ရောက်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်အထိ နည်းမှန်လမ်းမှန် သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားတို့ကို ဟောပေး၊ ပြပေးနိုင်ရမည်။

၂။ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားတို့ကို ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ကြ သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကလည်း မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရား တို့ကို ရသည်အထိ အမှတ်တွေပြည့်အောင် ရှုမှတ်ပွားများ အား ထုတ်နိုင်ကြရမည်။ ဤအကြောင်း ၂-ပါးနှင့် ပြည့်စုံပါက မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်တို့ကို ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ် ပေသည်။ ဤအကြောင်း ၂-ပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါး မပြည့်စုံပါက မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်များကို မရရှိနိုင် ကြပေဟု ဖြေကြားပေးခဲ့ရပါသည်။

ပြင်သစ်မှ ဝါရှင်တန် ဒီစီသို့

ပြင်သစ်နိုင်ငံ သကျမုနိသာသနာ့ရိပ်သာ၌ ၆-ရက် တရားစခန်း သိမ်းပြီးသောအခါ ၁၉၉၄-ခု၊ ဇူလိုင်လ ၇-ရက်နေ့ နံနက် ၈-နာရီ ပြင်သစ် နိုင်ငံ ဒီဂေါလ်လေဆိပ်မှ လေယာဉ်ဖြင့် ဦးပညာသီဟ(လန်ဒန်)၊ ဒေါက်တာ ဦးမြအောင်တို့နှင့် ဆရာတော်တို့သည် လန်ဒန်လေဆိပ်သို့ ကြွရောက်ခဲ့ ပါသည်။ လန်ဒန်လေဆိပ်၌ ခေတ္တနား၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဝါရှင်တန် ဒီစီသို့ ကြွလာခဲ့ပါသည်။ သကျမုနိသာသနာ့ရိပ်သာ ဘုန်းတော် ကြီးဦးဝိဇယလည်း လိုက်ပါခဲ့ပေသည်။

လန်ဒန်လေဆိပ်မှ ၁၂-နာရီ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဝါရှင်တန် ဒီစီ သို့ ညနေ ၅-နာရီ ရောက်ကြပါသည်။ လေဆိပ်၌ ဆရာတော်ဦးကေလာသ နှင့် မောင်ထွန်းလင်း၊ မောင်ဖြိုးဝင်းတို့ စောင့်၍ကြိုကြပါသည်။

ဝါရှင်တန်မြို့ ဆရာတော်ဦးကေလာသ နေထိုင်သော မင်္ဂလာရာမ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာဆရာတော်၊ ဘုံဘောဆရာ တော်တို့နှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရပါသည်။ ၁၉၉၄-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၉- ရက်နေ့၊ နေ့လယ် ၁-နာရီမှ ၂-နာရီအထိ ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါး ဟောကြား ခဲ့ပါသည်။ တရားနာပရိသတ် ၂၀-ခန့်သာ ရှိပေသည်။ မြန်မာပရိသတ်များ သာဖြစ်ပြီး ရိုရိုသေသေ နာကြားကြပေသည်။

ဇူလိုင်လ ၁၀-ရက်နေ့၌လည်း နေ့လယ် ၁-နာရီမှ ၂-နာရီအထိ တရားဟောရပါသည်။ တရားနာပရိသတ် ၂၀-ခန့်မျှသာ ရှိပေသည်။ မြန်မာ တရားနာပရိသတ်များသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ သောတာပန်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါ ၄-ပါးနှင့် သောတာပန် ၂၄-မျိုးတို့ကို ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

သောတာပန် ၂၄-မျိုးတို့ကို ဟောကြားရာ၌ ၂၄-မျိုးဖြစ်ပုံကို အကျဉ်းချုပ် ခေါင်းစဉ် ၃-ခုထား၍ ဟောကြားပါမည်။

- ၁။ ဘဝအပိုင်းအခြားအားဖြင့် သောတာပန် ၃-ယောက်၊
- ၂။ ဓူရအပိုင်းအခြားအားဖြင့် သောတာပန် ၂-ယောက်၊
- ၃။ အကျင့်အပိုင်းအခြားအားဖြင့် သောတာပန် ၄-ယောက်။

ဘဝအပိုင်းအခြားအားဖြင့် သောတာပန် ၃-ယောက်ကို ဓူရ အပိုင်းအခြား သောတာပန် ၂-ယောက်ဖြင့် မြှောက်လိုက်ရင် ၆-ယောက်၊ ယင်း ၆-ယောက်ကို အကျင့်အပိုင်းအခြား သောတာပန် ၄-ယောက်ဖြင့် မြှောက်လိုက်ရင် ၂၄-ယောက် ဖြစ်ပေသည်ဟု အကျဉ်းချုပ် ဟောကြား လိုက်ပါသည်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၂၅

ထို့နောက်မှ အကျင့်အပိုင်းအခြားအားဖြင့် သောတာပန် ၄-ယောက်ကို အနည်းငယ်ချဲ့၍ ဟောကြားပါသည်။

သောတာပန်ဖြစ်အောင် ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြ သည့်အခါ -

- ၁။ ငြိငြိငြင်ငြင် ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း အားထုတ်ရ၍ တရားလည်း အတွေ့နေသောပုဂ္ဂိုလ်၊
- ၂။ ငြိငြိငြင်ငြင် ပင်ပင်ပန်းပန်း အားထုတ်ရပါသော်လည်း တရားကိုတော့ မြန်မြန်တွေ့သောပုဂ္ဂိုလ်၊
- ၃။ ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် အားထုတ်ရပြီး တရားတော့ အတွေ့နေနေသောပုဂ္ဂိုလ်၊
- ၄။ ချမ်းချမ်းသာသာလည်း အားထုတ်ရ၊ တရားလည်း မြန်မြန်တွေ့သောပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ၄-မျိုး ရှိပေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ် ၄-မျိုးတို့တွင် ငြိငြိငြင်ငြင် ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း အားထုတ်ရ၍ တရားလည်း အတွေ့နေသောပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ကိုယ်သာနာ၍ စိတ်မနာသည့်အဆင့်သို့ ရောက်အောင် ဒုက္ခဝေဒနာကို ရှုမှတ်နိုင်ရမည်။ ယင်းဒုက္ခဝေဒနာကို လွှမ်းမိုးအောင် ရှုမှတ်နည်းတို့သည် ၃-မျိုး ရှိပေသည်။

- (က) ဒုက္ခဝေဒနာကို ပျောက်သွားရအောင် ရည်ရွယ်၍ ရှုမှတ်သောနည်း၊
- (ခ) ဒုက္ခဝေဒနာကို အပြုတ်တိုက်ထုတ်မည်ဟု စိတ်ကြမ်းကြီးထူထောင်၍ ရှုမှတ်သောနည်း၊
- (ဂ) ဒုက္ခဝေဒနာ၏ သဘောကိုသိအောင် ရှုမှတ်သောနည်းဟူ၍ ၃-မျိုး ရှိပေသည်။

(က) ဒုက္ခဝေဒနာကို ပျောက်သွားရအောင် ရည်ရွယ်၍ ရှုမှတ်သောနည်း၌ ဒုက္ခဝေဒနာကို ပျောက်ချင်နေတာ တရားကိုယ်ကောက်တော့ ချမ်းသာကိုလိုချင်နေသည့် လောဘပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်တယ်ဆိုတာ လောဘကင်းအောင် ရှုမှတ် တာဖြစ်တယ်။ ယခုတော့ မှတ်ချက်တိုင်း မှတ်ချက်တိုင်း လောဘ ကိလေသာ ပါဝင်ကြားညှပ်နေသောကြောင့် တရားတွေ တော်တော် နဲ့ မတွေ့နိုင်၊ တရားတွေ တော်တော်နဲ့ မတက်နိုင်၊ တရားတွေ တော်တော်နဲ့ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီရှု မှတ်နည်းကို မယူရပေ၊ ရှောင်ကြဉ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

(ခ) ဒုက္ခဝေဒနာကို အပြုတ်တိုက်ထုတ်မည်ဟု စိတ်ကြမ်းကြီး ထူထောင် ၍ ရှုမှတ်သောနည်း၌ စိတ်ကြမ်းကြီးကို တရားကိုယ်ကောက်လိုက် တော့ ဒေါသ၊ ဒေါမနဿ ဖြစ်ပေသည်။ တရားရှုမှတ်တယ်ဆို တာ ဒေါသ၊ ဒေါမနဿကင်းအောင် ရှုမှတ်တာဖြစ်တယ်။ ယခု တော့ ဒေါသ၊ ဒေါမနဿ ကိလေသာများ ပါဝင်ကြားညှပ်နေ သောကြောင့် တရားတွေ တော်တော်နဲ့ မတွေ့နိုင်၊ တရားတွေ တော်တော်နဲ့ မတက်နိုင်၊ တရားတွေ တော်တော်နဲ့ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီရှုမှတ်နည်းကိုလည်း မယူရ ပေ၊ ရှောင်ကြဉ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

(ဂ) ဒုက္ခဝေဒနာ၏ သဘောကိုသိအောင် ရှုမှတ်သောနည်းသည် မှန် ကန်သော ရှုမှတ်နည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်တဲ့ အခါမှာ ရှေးဦးစွာ သဘောကိုသိအောင် ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ သဘောကိုသိမှ ဖြစ်ပျက်ကို သိနိုင်ပေသည်။ ဖြစ်ပျက်ကိုသိမှသာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတို့ကို သိနိုင်သည်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဉာဏ်အမြင် ပိုင်မှသာ မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သည့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ သို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားက မိမိခန္ဓာကိုယ်၌ ဒုက္ခဝေဒနာများ ပေါ်လာသော အခါ ကိုယ်သာနာ၍ စိတ်မနာစေနဲ့၊ စိတ်မနာအောင်ကျင့်ရမည်ဟု မိန့် ကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၂၇

တစ်ချိန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂတိုင်း သုဿမာရဂီၤ
မြို့အနီး တောအုပ်တစ်ခု၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သုဿမာရ
ဂီၤမြို့၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဘဝငါးရာ သားအဖတော်ခဲ့ဖူးသော နကုလ
ပိတာလိုခေါ်သည့် သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရှိပေသည်။ သူဌေးကြီးသည်
အသက်အရွယ် အလွန်အိုမင်းသွားပြီဖြစ်၍ အားအင်များ နည်းပါးလာပေ
သည်။ ရောဂါဝေဒနာများ ဖိစီးနှိပ်စက်လာပေသည်။ ထို့ကြောင့် နောင်များ
တော့ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ယခုသွားနိုင်ခိုက်
မြတ်စွာဘုရားထံသွားရောက်၍ တရားတစ်ပုဒ် နာယူမည်ဟု ကြံစည်ကာ
မြတ်စွာဘုရားထံ သွားရောက်ကာ လျှောက်ထားလေသည်။

“မြတ်စွာဘုရား ... တပည့်တော် အသက်အရွယ် အလွန်အိုမင်း
သွားပြီဖြစ်၍ အားအင်တွေက အလွန်နည်းပါး၊ ရောဂါဝေဒနာများက
အလွန်များသောကြောင့် ကျန်းမာတယ်လို့ကို မရှိတော့ပါဘုရား၊ နောက်
များလည်း မြတ်စွာဘုရားထံ လာနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်
တပည့်တော်အား တရားတစ်ပုဒ် ဟောကြားတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်
ထားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားက “သူဌေးကြီး ... ရောဂါဝေဒနာကင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ဟူ၍ မရှိပေ။ ရောဂါဝေဒနာမရှိဟုပြောသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မသိလို့၊
မိုက်လို့ပြောတာပင် ဖြစ်ပေသည်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီးလျှင် “သူဌေးကြီး
... ကိုယ်သာနာပါစေ၊ စိတ်မနာစေလင့်၊ စိတ်မနာအောင်ကျင့်” ဟု မိန့်
ကြားတော်မူလိုက်ပေသည်။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသည်ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ
သို့ သွား၍ လျှောက်ထားသောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ကိုယ်လည်း
နာ စိတ်လည်းနာ၊ ကိုယ်သာနာ၍ စိတ်မနာတရားကို ဟောကြားပေသည်။

ကိုယ်လည်းနာ စိတ်လည်းနာဆိုသည်မှာ ရုပ်နှင့်နာမ် မကွဲဘဲ
တပေါင်းတည်း ထင်နေသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကိုယ်လည်းနာ စိတ်လည်းနာ

ဖြစ်ကြရပေသည်။ ရုပ်နှင့်နာမ်ကွဲအောင် ရှုမှတ်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကိုယ်သာနာ၍ စိတ်မနာဖြစ်ကြရပေသည်ဟု မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ပါသည်။

ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်၍ မခံသာသည့် ဒုက္ခဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ရှေးဦးစွာ ထိုဒုက္ခဝေဒနာကို သည်းခံမည်ဟု နှလုံးသွင်းရပေသည်။ ဒီဝေဒနာကို ၁-နာရီလုံးခံနေရတော့မည်လားဟု ကြောင့်ကြပူပန်မှုများလည်း မရှိစေရ။ ဝေဒနာ သို့သဘောအတိုင်းသူ နာမှာပဲ၊ ရှုမှတ်ဖို့ရာမှာ မိမိ၏တာဝန်ဖြစ်ပေသည်ဟု ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းရပေသည်။ ဝေဒနာပြင်းထန်လာသောအခါ ယောဂီများက ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း တင်းထားတတ်ကြပေသည်။ စိတ်ကိုလည်း တင်းထားတတ်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ မတင်းထားမှု၍ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း အနည်းငယ်လျှော့၊ စိတ်ကိုလည်း အနည်းငယ် လျှော့ပေးကြရပေသည်။

ထိုသို့လျှော့ထားပြီးမှ ဝေဒနာပေါ်မှာ မှတ်သိစိတ်ကို တည့်တည့် ချပြီး ဝေဒနာနာနေသည်မှာ အသားပေါ် အရေပေါ်လောက်ပင်နာသည်။ အကြောထိအောင်နာသည်၊ အရိုးထိအောင်နာသည်၊ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထိအောင်နာသည် စသည်ဖြင့် ဝေဒနာ၏ နာနေပုံ အတိုင်းအတာကိုသိအောင် စိတ်ဖြင့် စူးစိုက်၍ နာတယ်၊ နာတယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်ရပါသည်။

၄-ချက် ၅-ချက်ခန့် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်လိုက်သောအခါ တိုး၍တိုး၍ နာသည်ကို တွေ့လာတတ်ကြပေသည်။ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်အောင် နာပြီးသောအခါ ဝေဒနာလည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ပြန်၍ သက်သာလာတတ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဝေဒနာတိုး၍တိုး၍ နာတာ၊ ပြန်၍ပြန်၍ သက်သာတာများကို တွေ့သိရခြင်းသည် ဝေဒနာ၏ သဘောကို သိခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့်အားရှိ ထက်သန်လာသောအခါ နာတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်လျှင် တစ်ချက်မှတ်

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

တစ်ချက်ပိုနာတာကို တွေ့သိကြရပေသည်။ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်အောင် နာပြီးသောအခါ ဝေဒနာလည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ပြန်၍ သက်သာလာတတ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ တစ်ချက်မှတ် တစ်ချက်ပိုနာ၊ တစ်ချက်မှတ် တစ်ချက်သက်သာလာတာကို တွေ့သိရခြင်းသည် ဝေဒနာ၏ သဘောကို ပို၍သိလာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့်ရင့်ကျက်အားရှိ ထက်သန်လာသောအခါ နာတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်လျှင် ဝေဒနာများပေါ်လာပြီးလျှင် ပျောက်ပျောက်သွားသည်ကို တွေ့သိကြရပေသည်။ ပေါ်တာကဖြစ်၊ ပျောက်ပျောက်သွားတာကပျက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီးလျှင် ပျက်ပျက်သွားတာကို မြင်သွားသော အခါ နာတာကို သိတာက အဓိကမဟုတ်တော့ပေ။ ဖြစ်ပြီးလျှင် ပျက်ပျက်သွားတာကို သိနေတာက အဓိကဖြစ်သောကြောင့် ဒုက္ခဝေဒနာကို မှတ်သိစိတ်က စ၍လွှမ်းမိုးသွားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့်အားရှိထက်သန်လာ၍ ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ နာတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်လျှင် ဖြစ်တာက မထင်ရှားတော့ပါဘဲ ပျက်ပျက်သွားတာကပင် ထင်ရှားလာပေသည်။ ထို့နောက် သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့်အားရှိထက်သန်လာသောအခါ နာတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်လျှင် နာနေသည့်ဝေဒနာ ပျက်သွားတာကို မြင်ပြီးတဲ့အပြင် နာတယ်လို့ မှတ်လိုက်တဲ့ မှတ်သိစိတ်ပါ ပျက်သွားတာကို မြင်ကြရပေတယ်။ ဤကဲ့သို့ မြင်သွားသောအခါ နာတာကို မှတ်သိစိတ်က လွှမ်းမိုးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်သာနာ၍ စိတ်မနာ ဖြစ်ကြရပေသည်ဟု ဟောကြားလိုက်ပေသည်။

တရားနာပရိသတ်များက ဝိပဿနာယောဂီများ ဖြစ်ကြလေတော့ ဓမ္မစိတ်ဆွေများ အနည်းနှင့်အများရှိနေကြပါတယ်။ ထိုဓမ္မစိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ဆုံကြတဲ့အခါမှာ ဓမ္မစိတ်ဆွေများက ဓမ္မလက်ဆောင်လေးများ

၁၃၀ သီကောင်းစရာ မွေပဒေသာ

တောင်းလေ့ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီလို တောင်းသည့်အခါ “မွေစိတ်ဆွေ ... ကိုယ်သာနာစေ၊ စိတ်မနာစေလင့်၊ စိတ်မနာအောင်ကျင့်” လို့ မွေလက်ဆောင်လေးတစ်ခုတော့ ရရှိသွားပေပြီ။

မွေလက်ဆောင် ဆောင်ပုဒ်လေး ဆိုကြရမယ် -
ဆောင်ပုဒ်။ ကိုယ်သာနာစေ၊ စိတ်မနာစေ၊ ကျင့်လေသတိပဋ္ဌာန်။

တရားနာပရိသတ်တို့သည် ဝေဒနာကိုရူမှတ်ပုံ ရူမှတ်နည်းကို အထူးပင် သဘောကျကြပေသည်။ ဆရာတော်တို့ကို တာဝန်ခံ၍ ပင့်ပေးသော ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးထံ ဖုန်းဆက်၍ ဝေဒနာရူပုံ၊ ရူမှတ်နည်းကို သဘောကျတဲ့အကြောင်း ပြောကြသည်ဟု ကြားသိရပါတယ်။

ဝါရှင်တန်မှ နယူးဇီလန်သို့

ဝါရှင်တန်မြို့ မင်္ဂလာရာမကျောင်းတိုက်၌ ၂-ရက် တရားဟောပြီးသောအခါ ၁၉၉၄-ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၁-ရက်နေ့၊ နေ့လယ် ၂-နာရီ ဝါရှင်တန်လေဆိပ်မှ ဆရာတော်၊ ဒေါက်တာဦးမြအောင်၊ ဦးထွန်းကြည်တို့သည် နယူးဇီလန်သို့ထွက်သော လေယာဉ်ဖြင့် ကြွလာခဲ့ကြပေသည်။ ညနေ ၃-နာရီခွဲအချိန် နယူးဇီလန်လေဆိပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ လေဆိပ်၌ နယူးဇီလန်မြို့ လောကချမ်းသာဘုရားကျောင်းမှ ဆရာတော် ဦးကုဇွန်က၊ ဦးမဟောသပေဏ္ဍိတ၊ ဦးဘယာလင်္ကာရ၊ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးဟန်ကျွတ်တို့ စောင့်ကြိုနေကြပါသည်။

လောကချမ်းသာဘုရားကျောင်း၌ ဇူလိုင်လ ၁၂-ရက်နေ့၊ ည ၈-နာရီမှ ၁၀-နာရီအထိ ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါးကို ဟောကြားပါသည်။ တရားနာပရိသတ် ၂၀-ခန့်ရှိပါသည်။ ဇူလိုင်လ ၁၃-ရက်နေ့၊ ည ၈-နာရီမှ ၉-နာရီခွဲအထိ သောတာပန်ဖြစ်ကြောင်းအင်္ဂါ ၄-ပါးနှင့် သောတာပန် ၂၄-မျိုးတရားဟောကြားပါသည်။ တရားနာပရိသတ်များ ၂၅-ယောက်ခန့် ရှိပါသည်။ လိုလိုချင်ချင် ရိုရိုသေသေ တရားနာကြပေသည်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ဇူလိုင်လ ၁၄-ရက်နေ့ ည ၈-နာရီမှ ၉-နာရီအထိ အနဂ္ဂဟိတ သုတ္တန်ကို ဟောကြားပါသည်။ တရားနာပရိသတ်များ ၂၅-ယောက်ခန့်ရှိပေ သည်။ အမေရိကန်သို့ ရောက်ရှိနေကြသော မြတ်မြို့မှ ဦးခွေးငယ်+ ဒေါ်ဖိတ်လွင်တို့၏သမီး ဒေါက်တာမြတ်မြတ်မွန်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ဒေါက်တာ မစုသွယ်၊ ဒေါက်တာမချိုချိုတို့လည်း တရားလာနာကြပေသည်။

ဒီနေ့ မြန်မာလို ၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၇-ရက်ဖြစ်တယ်။ ၇- ရက်နေ့မှာ နယူးယောက်မြို့လောကချမ်းသာဘုရားကျောင်း၌ ဟောကြား ရမည့် တရားတော်က အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်လာ အနဂ္ဂဟိတသုတ္တန်ဖြစ်ပါ တယ်။ အနဂ္ဂဟိတဆိုတာ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ရမည်ဟု ဆို လိုပါတယ်။

တရားနာပရိသတ်များက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြတော့ တစ်နေ့သောအခါ မဂ်ရောက်ဖိုလ်ရောက် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ် ကြမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဝိပဿနာတရားကို မဂ်ရောက်ဖိုလ်ရောက် အားထုတ်ကြတဲ့အခါမှာ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို တရားငါးမျိုးဖြင့် ချီးမြှောက်ကြရမည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူခဲ့ပါတယ်။

- ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ရမည့် တရားငါးမျိုးမှာ -
- ၁။ သီလာနဂ္ဂဟိတာ = သီလဖြင့်လည်း ချီးမြှောက်ရမယ်။
- ၂။ သုတာနဂ္ဂဟိတာ = တရားနာခြင်းစသော သုတဖြင့်လည်း ချီး မြှောက်ရမယ်။
- ၃။ သာကတ္ထနဂ္ဂဟိတာ = တရားဆွေးနွေးခြင်းဖြင့်လည်း ချီးမြှောက် ရမယ်။
- ၄။ သမထာနဂ္ဂဟိတာ = သမထဖြင့်လည်း ချီးမြှောက်ရမယ်။
- ၅။ ဝိပဿနာနဂ္ဂဟိတာ = ဝိပဿနာဖြင့်လည်း ချီးမြှောက်ရမည်ဟု တရားငါးမျိုးဖြင့် ချီးမြှောက်ရမည်ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ အဋ္ဌကထာဆရာများက မဂ်ရောက်ဖိုလ်ရောက် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ချီးမြှောက်ကြောင်း တရားငါးပါးဖြင့် ချီးမြှောက်ရပုံကို သစ်ပင်ငယ်များစိုက်ပျိုးပုံ ဥပမာဖြင့် ဖွင့်ပြကြပါတယ်။ သစ်ပင်ငယ်များကို စိုက်ပျိုးကြသောသူတို့သည် သစ်ပင် ငယ်များ ရှင်သန်ကြီးထွားလာပြီး ထိုက်တန်သော အပွင့်အသီးများ ရရှိနိုင် ရန်အတွက် သစ်ပင်ငယ်များကို -

- ၁။ ခြံခတ်၍လည်း ချီးမြှောက်ရပါတယ်။
- ၂။ ရေလောင်း၍လည်း ချီးမြှောက်ရပါတယ်။
- ၃။ ပေါင်းသင်၍လည်း ချီးမြှောက်ရပါတယ်။
- ၄။ ပိုးကောင်များကို ပယ်ရှားပေး၍လည်း ချီးမြှောက်ရပါတယ်။
- ၅။ ပိုးမျှင်များကို ပယ်နုတ်၍လည်း ချီးမြှောက်ရပါတယ်။

ဤချီးမြှောက်ခြင်းငါးမျိုးဖြင့် ချီးမြှောက်ပေးကြရပါတယ်။ ထို့အတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ခြင်းတရားငါးမျိုးဖြင့် ချီးမြှောက်ကြရမယ်လို့ ဖွင့်ပြ ကြပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် လိုက်ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သစ်ပင်ငယ်များ၊ စိုက်ထားပါလျှင်
 ခြံခတ်ရေလောင်း၊ မြစ်ဟောင်းပေါင်းသင်
 ပိုး ပိုးမျှင်များ၊ ပယ်ရှားပေးလျှင်
 ပြုလုပ်ရာ မုချတာဝစဉ်။

၁။ သစ်ပင်ငယ်များကို စိုက်ပျိုးထားသောသူတို့သည် ကျွဲ၊ နွားစသော သတ္တဝါတို့၏အန္တရာယ်ကြောင့် မပျက်စီးသွားစေရန် သစ်ပင်ငယ် များကို ခြံခတ်၍ ချီးမြှောက်ရသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၃၃

မပျက်စီးစေရန် သီလဖြင့် ခြံခတ်၍ ချီးမြှောက်ကြရမည်ဟု ဆိုလိုပါတယ်။

သစ်ပင်ငယ်များကို ခြံမခတ်ထားခဲ့သော် ကျွဲ၊ နွားစသော သတ္တဝါတို့၏အန္တရာယ်ကြောင့် သစ်ပင်ငယ်များ ပျက်စီးသွားနိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို သီလဖြင့် ခြံခတ်၍ မချီးမြှောက်ခဲ့သော် ကိုယ်နှုတ်တို့၌ အနန္တရိယာကံကြီးများ ထိုက်လောက်အောင် လွန်ကျူးဖြစ်ပေါ်လာသော လောဘကြမ်း၊ ဓေါသကြမ်း၊ မောဟကြမ်း စသည်တို့ကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ ပျက်စီးသွားနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သီလဖြင့် ခြံခတ်၍ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သီလသည်ကား၊ ခြံခတ်ထား၊ မခြားတူပေသည်။

၂။ သစ်ပင်ငယ်များကို စိုက်ပျိုးထားသောသူတို့သည် သစ်ပင်ငယ်များ မညှိုးနွမ်းသွားစေရန်၊ အားရှိရှင်သန်စေရန် ရေလောင်းပေးရသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို အားရှိထက်သန်လာစေရန် တရားနာခြင်းစသော ဗဟုသုတဖြင့် ရေလောင်း၍ ချီးမြှောက်ပေးကြရမည်ဟု ဆိုလိုပါတယ်။

စိုက်ပျိုးခါစ သစ်ပင်ငယ်များကို ရေမလောင်းပေးခဲ့သော် ညှိုးနွမ်း၍ ပျက်စီးသွားနိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို တရားနာခြင်းစသော ဗဟုသုတဖြင့် ရေလောင်း၍ မချီးမြှောက်ခဲ့သော် တရားရှုမှတ်၍ မကောင်းသောအခါ၊ ကြိုးစား၍ ရှုမှတ်ပါသော်လည်း တရားတွေ မတိုးတက်လာသောအခါ၊ မထူးခြားလာသောအခါတို့၌ ပျင်းရိငြီးငွေ့ကာ စိတ်ဓာတ်များ ကျဆင်းသွားတတ်ပါတယ်။ ထို့ကြောင့် တရားနာခြင်းစသော ဗဟုသုတဖြင့် ရေလောင်း၍ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ပေးကြရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သုတသည်ကား၊ ရေလောင်းငြား၊ မခြားတူပေသည်။

၃။ သစ်ပင်ငယ်များကို စိုက်ပျိုးထားသောသူတို့သည် သစ်ပင်ငယ်တို့၏ အမြစ်ရင်း၌ ရှုပ်ထွေးနေသော အမြစ်ဟောင်းများနှင့် မြက်ချုံ့များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း ပေါင်းသင်ပေးရသကဲ့သို့ ထိုအတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို တရားဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် ပေါင်းသင်ပေး၍ ချီးမြှောက်ကြရမည်ဟု ဆိုလိုပါတယ်။

သစ်ပင်ငယ်တို့၏ အရင်း၌ရှိနေသော အမြစ်ဟောင်းများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသော မြက်ချုံ့များကို ခုတ်ထွင်ပေးခြင်း၊ ပေါင်းသင်ပေးခြင်း မရှိခဲ့သော် သစ်ပင်ငယ်များ မသန်စွမ်း၊ မကြီးထွားလာနိုင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ရှုမှတ်မှုများ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေခြင်း၊ ချွတ်ချော်နေခြင်းများကို တရားဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် ပယ်ဖျောက်ခြင်းမရှိခဲ့သော် တရားအတွေ့နေ့၊ တရားအတက်နေ့၊ တရားထူးတရားမြတ်များရတာ နှေးသွားတတ်ကြပါတယ်။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို တရားဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် ပေါင်းသင်၍ ချီးမြှောက်ကြရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ဆွေးနွေးသည်ကား၊ ပေါင်းသင်ငြား၊ မခြားတူပေသည်။

၄။ သစ်ပင်ငယ်များကို စိုက်ပျိုးထားသောသူတို့သည် သစ်ပင်ငယ်များ၌ ကျရောက်ဖြစ်ပေါ်လာသော ပိုးကောင်များကို ပယ်ပစ်ပေးရသကဲ့သို့ ထိုအတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ပိုးကောင်များနှင့်တူသော မိမိတို့၏သန္တာန် နာမ်အစဉ်၌ ထ၍ထ၍ ဖြစ်လာကြသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၃၅

စသော ကိလေသာ(ပိုးကောင်)တို့ကို သမထဖြင့်ပယ်၍ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ရမည်ဟု ဆိုလိုပါတယ်။

သစ်ပင်ငယ်များ၌ ကျရောက်ဖြစ်ပေါ်လာသော ပိုးကောင်များကို မပယ်ပေးခဲ့သော် ပိုးကောင်များက ဖျက်ဆီးသောကြောင့် သစ်ပင်ငယ်များ ပျက်စီးသွားနိုင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ မိမိတို့၏သန္တာန် နာမ်အစဉ်၌ ထ၍ထ၍ ဖြစ်လေ့ရှိကြသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော ကိလေသာ (ပိုးကောင်)တို့ကို သမထဖြင့် မပယ်နိုင်ခဲ့သော် ထိုပိုးကောင်များနှင့်တူသော ကိလေသာတို့ကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ ပျက်စီးသွားနိုင်ပါတယ်။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို သမထဖြင့် ကိလေသာ(ပိုးကောင်)တို့ကို ပယ်ရှား၍ ချီးမြှောက်ကြရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သမထသည်ကား၊ ဝိုးပယ်ရှား၊ မခြားတူပေသည်။

ယခုခေတ်အခါ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပိုးကောင်နှင့်တူသော ကိလေသာတို့ကို ပယ်နိုင်သော ဈာန်သမာပတ်များရသည်အထိ အားမထုတ်နိုင်ကြပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဝိပဿနာ မရမှတ်မီ (ပုဗ္ဗဘာဂ ပရိကမ်) ရှေးအဖို့၌ ပြုလုပ်ရမည့် “ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း၊ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း၊ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း၊ မရဏာနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း” ဟူသော ကိုယ်စောင့်တရားလေးပါးဖြစ်သည့် သမထကမ္မဋ္ဌာန်းများကို တတ်နိုင်သမျှ နှလုံးသွင်းကြရပါတယ်။ ပွားများကြရပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းက မောဟကို ပယ်စွမ်းနိုင်ပါတယ်။ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းက ဒေါသကို ပယ်စွမ်းနိုင်ပါတယ်။ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းက လောဘကို ပယ်စွမ်းနိုင်ပါတယ်။ သေခြင်းကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့နှလုံးသွင်းတဲ့ မရဏာနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းက မာနကို ပယ်စွမ်းနိုင်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓါနုသမ္ပတိကမ္မဋ္ဌာန်းဟူသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်တို့ကို အာရုံပြု၍ အဖန်ဖန်သတိကပ်၍ ရှုမှတ်ပွားများနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဂုဏ်တော်တို့သည် အနန္တ = မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဂုဏ်တော်တို့၏ အစွမ်းအာနုဘော်တို့သည်လည်း အနန္တ = မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားပေတယ်။ ထို့ကြောင့် ဂုဏ်တော်တို့ကို ပွားများသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသော အကျိုးတရားများကို ရရှိနိုင်ကြပေတယ်ဟု အဋ္ဌကထာဆရာများက ဖွင့်ပြကြပါတယ်။

သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးတို့သည်လည်း အနက်အားလျော်စွာ အကျိုးတရားတို့ကို ရရှိနိုင်ကြပေတယ်။ အဲဒီဂုဏ်တော်ကိုးပါး ပွားများရခြင်း၏ အကျိုးတရားတို့ကို ဟောကြားပါမယ်။

ဘေးရန်အန္တရာယ်များနှင့် တွေ့ကြုံရမည့်အခါ၊ တွေ့ကြုံနေဆဲအခါတို့၌ အရဟံ = ကိလေသာရန်သူကို ပယ်သတ်တော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားပါတကားဟု ပွားများကြရပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပွားများလိုက်လျှင် ဘေးရန်အန္တရာယ်များ ကင်းသွားနိုင်ကြပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ဘေးရန်ကင်းလို၊ အရဟံကို၊ ပွားကိုပွားရမည်။

သိဖိုရန် အလွန်ခက်သော အရာများကို သိလိုသောအခါ၊ အလွန်ခက်ခဲသော စာမေးပွဲများကို ဖြေဆိုရမည့်အခါတို့၌ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ = အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မဖောက်မပြန် ကိုယ်တော်တိုင် သိတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားပါတကားဟု ပွားများကြရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ပွားများလိုက်လျှင် ခက်ခဲနက်နဲသော အရာများကို လွယ်လွယ်နှင့် သိလာတတ်ကြပေတယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ နက်နဲသိလို၊ သမ္မုဒ်ကို၊ ပွားကိုပွားရမည်။

မိမိတို့သန္တာန်၌ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့နှင့် ပြည့်စုံလိုသောအခါ၊ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်၍ တရားတွေ မြန်မြန်တွေ့၊ တရားတွေ မြန် မြန်တက်လိုသောအခါတို့၌ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော = ဝိဇ္ဇာ ၃-ပါး၊ ဝိဇ္ဇာ ၈-ပါး၊ စရဏ ၁၅-ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားပါတကားဟု ပွားများကြရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ပွားများလိုက်လျှင် မိမိတို့ အလိုရှိအပ် သည့် သီလသိက္ခာ၊ သမာဓိသိက္ခာ၊ ပညာသိက္ခာများ ပြည့်စုံလာတတ် ပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သိက္ခာပြည့်လို၊ ဝိဇ္ဇာကို၊ ပွားကိုပွားရမည်။

ခရီးသွားခါနီး၊ ခရီးသွားနေဆဲအခါတို့၌ ဘေးရန်ကင်းပြီး မိမိသွား လိုရာအရပ်သို့ ချမ်းသာစွာ ရောက်လိုသောအခါ သုဂတော = ကောင်း သောနိဗ္ဗာန်သို့ ကြွသွားတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားပါတကားဟု ပွားများကြရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ပွားများလိုက်လျှင် မိမိသွားလိုရာအရပ် သို့ ဘေးရန်ကင်းကွာ ချမ်းသာစွာ ရောက်ရှိသွားနိုင်ပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ခရီးသွားလို၊ သုဂတောကို၊ ပွားကိုပွားရမည်။

မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော ကိစ္စများ ပြီးမြောက်စေရန် စကားပြော ရသည့်အခါ၊ နှုတ်မေးခွန်းများကို ပြေဆိုရမည့်အခါတို့၌ သုဂတော = ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားပါတကားဟု ပွားများကြရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ပွားများလိုက်လျှင် မိမိအလိုရှိအပ်သော အကျိုးကိစ္စများ လွယ်လွယ်နှင့် ပြီးမြောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

၁၃၈

သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ စကားပြောလို၊ သုဂတောကို၊ ပွားကိုပွားရမည်။

လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးဟူသော လောကရေးရာတို့ကို သိလို၍ စုံစမ်းလေ့လာသောအခါ၊ လူပျောက်၊ ပစ္စည်းပျောက်များကို ရှာဖွေရမည့်အခါတို့၌ လောကဝိနု = လောကသုံးပါးကို သိတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားပါတကားဟု ပွားများကြရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ပွားများလိုက်လျှင် မိမိသိလိုသော အကြောင်းအရာများကို လွယ်လွယ်နှင့် သိလာနိုင်ပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ လောကသိလို၊ ဝိဒ္ဓကို၊ ပွားကိုပွားရမည်။

ငယ်ရွယ်သူ၊ မယဉ်ကျေးသူများကို ပြောဆိုဆုံးမရမည့်အခါတို့၌ အနုတ္တရောပုရိသ ဒမ္မသာရထိ = အတုမရှိ မြတ်တော်မူသည်ဖြစ်၍ မယဉ်ကျေးသေးသော လူယောက်ျား၊ နတ်ယောက်ျား၊ တိရစ္ဆာန်ယောက်ျားတို့ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားပါတကားဟု ပွားများကြရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ပွားများပြီး ဆုံးမလိုက်လျှင် မယဉ်ကျေးသူများ ယဉ်ကျေးလာတတ်ပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ဆုံးမပေးလို၊ အနုတ္တရောကို၊ ပွားကိုပွားရမည်။

မိမိက သင်တန်းဆရာ၊ အတန်းပြဆရာအဖြစ်ဖြင့် သင်ကြားပို့ချပေးရမည့်အခါတို့၌ သတ္တာဒေဝမနဿာနံ = နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားပါတကားဟု ပွားများကြရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ပွားများ၍ သင်ကြားပေးလိုက်လျှင် သင်ယူသူများ လွယ်လွယ်နှင့် တတ်မြောက်သွားနိုင်ကြပါတယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၃၉

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သင်ကြားပေးလို၊ သတ္တာကို၊ ပွားကိုပွားရမည်။

မိမိကိုယ်တိုင် အတတ်ပညာများကို သင်ယူလိုသောအခါ၊ သင်ယူနေသောအခါတို့၌ ဗုဒ္ဓေါ = သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားပါတကားဟု ပွားများကြရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ပွားများ၍ သင်ယူလျှင် အတတ်ပညာများကို လွယ်လွယ်နှင့် တတ်မြောက်နိုင်ကြပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အတတ်သင်လို၊ ဗုဒ္ဓေါကို၊ ပွားကိုပွားရမည်။

မိမိ၏အကျိုးကိစ္စ၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အကျိုးကိစ္စတို့ကို ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရမည့်အခါတို့၌ ဘဂဝါ = ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားပါတကားဟု ပွားများကြရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ပွားများလိုက်လျှင် မိမိ၏အကျိုးကိစ္စ၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အကျိုးကိစ္စများ လွယ်လွယ်နှင့် ပြီးမြောက်သွားတတ်ကြပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အကျိုးပြီးလို၊ ဘဂဝါကို၊ ပွားကိုပွားရမည်။

ဤကဲ့သို့ ဘုရားဂုဏ်တော်များကို ပွားများရခြင်း၏ အကျိုးတရားတို့ကို ဟောကြားနေဆဲတွင် အချို့သောတရားနာပရိသတ်များက စာဖြင့်ရေး၍ မှတ်သားကြပေတယ်။

၅။ သစ်ပင်ငယ်များကို စိုက်ပျိုးထားသောသူတို့သည် သစ်ပင်ငယ်များ၏ သန်စွမ်းကြီးထွားမှုကို အဟန့်အတားဖြစ်စေတတ်သော သစ်ပင်ငယ်များ၏ အဖျားတို့၌ ငြိကပ်လာသည့် ပင့်ကူမျှင်၊ ပိုးမျှင်

များကို ပယ်နုတ်ပေးရသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဝိပဿနာတရား အား ထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ခွဲရ ၆-ပါးတို့၌ အာရုံ ၆-ပါး တို့ လာတိုက်၍ အဖန်ဖန်ဖြစ်လာ၊ ကိန်းလာကြသော အာရမ္မဏာ နုသယ ကိလေသာပိုးမျှင်တို့ကို အားရှိသော ဗလဝိပဿနာဖြင့် ပယ်နုတ်၍ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ပေးရမည်ဟု ဆိုလို ပါတယ်။

သစ်ပင်ငယ်များ၏ အဖျားတို့၌ ငြိကပ်လာသည့် ပင့်ကူမျှင်၊ ပိုးမျှင်များကို ပယ်နုတ်ပေးခြင်းမရှိခဲ့သော် သစ်ပင်ငယ်များ မကြီးထွားနိုင်၊ မသန်စွမ်းနိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် ဟူသော ခွဲရ ၆-ပါးတို့၌ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ သဘော ဓမ္မာရုံဟူသော အာရုံ ၆-ပါးတို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လာတိုက်လျက်ရှိကြ ပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ လာတိုက်သောအခါ မြင်တယ်၊ ကြားတယ်၊ နံတယ်၊ စားတယ်၊ ထိတယ်၊ ကြံစည်တယ် စသည်ဖြင့် ဗလဝိပဿနာဖြင့် မရှု မှတ်နိုင်ခဲ့သော် အာရမ္မဏာနုသယ ကိလေသာပိုးမျှင်များ ငြိကပ်လာသော ကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ မတိုးတက်ပါဘဲ ဆုတ်ယုတ်သွားနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ဗလဝိပဿနာဖြင့် အာရမ္မဏာနုသယ ကိလေသာပိုးမျှင်တို့ကို ပယ်နုတ်၍ ချီးမြှောက်ပေးရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ဝိပဿနာသည်ကား၊ ပိုးမျှင်များ၊ ပယ်ရှားတူပေသည်။

ဤကဲ့သို့ အနဂ္ဂဟိတသုတ္တန်တရားတော်ကို နာကြားရ၍ ဝိပဿ နာတရား အားထုတ်ကြသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့ သည် မိမိတို့သန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို -

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

- သီလဖြင့် ခြံခတ်ထားနိုင်ခြင်း။
- သုတဖြင့် ရေလောင်းပေးနိုင်ခြင်း။
- တရားဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် ပေါင်းသင်ပေးနိုင်ခြင်း။
- သမထဖြင့် ကိလေသာပိုးကောင်တို့ကို ပယ်ပစ်ပေးနိုင်ခြင်း။
- ဗလဝဝိပဿနာဖြင့် အနုသယပိုးမျှင်တို့ကို ပယ်နုတ်ပေးခြင်း
တို့ဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သော မဂ်ဖိုလ်
တရားထူးတရားမြတ်တို့ကို လွယ်ကူသောအကျင့်ဖြင့် လျှင်မြန်
စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု။

နယူးယောက်မှ ဆန်ဟိုဆေးသို့

နယူးယောက်မြို့ လောကချမ်းသာဘုရားကျောင်း၌ သုံးည တရား
ဟောပြီးသောအခါ ဆရာတော်နှင့် ဒေါက်တာဦးမြအောင်၊ ဦးထွန်းကြည်
တို့သည် ၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၈-ရက်၊ ဇူလိုင်လ ၁၅-ရက်နေ့၊ နံနက်
၁၀-နာရီ နယူးယောက်လေဆိပ်မှထွက်သော လေယာဉ်ဖြင့် ဆန်ဖရန်
စစ္စကိုလေဆိပ်သို့ ကြွလာကြပါသည်။ လေဆိပ်၌ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး၊ ဦးဝါကြူ၊
ဦးစိုးကော၊ ဒေါက်တာမောင်မောင်မြင့်တို့ လာရောက်၍ ကြိုနေကြပါသည်။

ထိုလေဆိပ်မှ မိုင် ၅၀-ခန့် ဝေးကွာသော ဆန်ဟိုဆေးမြို့ တထာ
ဂတရိပ်သာသို့ ဦးစိုးကော၏ကားဖြင့် ကြွလာခဲ့ကြပါတယ်။ ဆန်ဟိုဆေးမြို့
တထာဂတရိပ်သာ၌ ၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁၃-ရက်၊ ဇူလိုင်လ ၂၀-ရက်၊
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှစ၍ ဝါဆိုလဆုတ် ၂-ရက်နေ့အထိ ၅-ရက်စခန်းဖွင့်၍ တရားဟော
တရားပြ ဆောင်ရွက်ရပါတယ်။ ယောဂီ ၃၀-ခန့် အားထုတ်ကြပေသည်။

တရားစခန်း စဖွင့်သောနေ့၌ ဆရာတော်က သြဝါဒတိုက်တွန်း
စကားနှင့် ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်သောအခါ လိုက်နာရမည့် အချက် ၄-
ချက်ကို ဟောကြားပေးရပါတယ်။

ဒီနေ့ ၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁၃-ရက်၊ ဂူလိုင်လ ၂၀-ရက်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆန်ဟိုဆေးမြို့ တထာဂတရိပ်သာ၌ ၅-ရက်စခန်း စဖွင့် သောနေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုတရားစခန်းဖွင့်ပွဲ၌ သြဝါဒတိုက်တွန်းစကားနှင့် ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ပွားများအားထုတ်သောအခါ လိုက်နာရမည့် အချက် ၄- ချက်ကို ဟောကြားပါမယ်။

ယခုတရားနာပရိသတ်များ၊ ယောဂီများ အားထုတ်ကြမည့် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းအလုပ်သည် ယခုဘဝအတွက်၊ နောင်ဘဝ များအတွက် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားဖို့ရာအတွက် အကောင်းဆုံး၊ အကျိုးအများဆုံးအလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများခြင်းအလုပ်သည် ရှုမှတ်မှုလေး တစ်ခုကိုသာ ပြုလုပ်ကြရပါတယ်။ အကျိုးကိစ္စကတော့ နှစ်မျိုးနှစ်မျိုး ပြီး မြောက်သွားကြပါတယ်။ မိမိတို့ကို အပါယ်သံသရာ အပါယ်ဆင်းရဲသို့ ကျရောက်စေတတ်သည့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော ကိလေသာ တို့ကို တစ်ဖက်က ပယ်သတ်ခြင်းကိစ္စကိုလည်း ပြီးမြောက်စေတယ်။ တစ်ဖက်က မိမိတို့ကို နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်စေတတ်သည့် သမာဓိ ဉာဏ်များ ရင့်ကျက်စေခြင်းကိစ္စကိုလည်း ပြီးမြောက်စေတယ်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ရသမျှ ကြိုးစား၍ အားထုတ်ကြရမည်ဟု သြဝါဒတိုက်တွန်းစကား ပြောကြားလိုက်ရပါတယ်။

သြဝါဒတိုက်တွန်းစကား ပြောကြားတာ အသင့်အတင့် ပြည့်စုံ သွားပါပြီ။ ယခုဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြမည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ လိုက်နာရမည့် အချက် ၄-ချက်ကို ဟောကြားပါတော့မယ်။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ် သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ သမာဓိဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြရပါတယ်။ သမာဓိဖြစ်မှ ဝိပဿနာဉာဏ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

သမာဓိဖြစ်အောင် အားထုတ်နိုင်စေရန် အရှင်ကစ္စယနမထေရ် က အချက် ၄-ချက် ညွှန်ပြတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၄၃

- ၁။ စက္ခုမဿ ယထာ အန္ဓော = မျက်စိအမြင်ကောင်းသူ ဖြစ်စေကာမူ ကန်းနေတဲ့သူကဲ့သို့ ကျင့်ရမယ်။
- ၂။ သောတဝါ ဗဓိရော ယထာ = နားအကြားကောင်းသူ ဖြစ်စေကာမူ နားမကြား၊ နားပင်းနေသူကဲ့သို့ ကျင့်ရမယ်။
- ၃။ ပညာဝဿ ယထာ မူဂေါ = စကားပြောကောင်းသည့် ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်စေကာမူ ဆွံ့အနေသူကဲ့သို့ ကျင့်ရမယ်။
- ၄။ ဗလဝါ ဓုပ္ပလောရိဝ = အားအင်ပြည့်သူ ဖြစ်စေကာမူ အားနည်းနေသူလူမမာကဲ့သို့ ကျင့်ရမယ်လို့ ၄-ချက် ညွှန်ပြဟောကြားတော်မူပါတယ်။

၁။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုင်၍ရု မှတ်သောအခါ မျက်စိကို မှိတ်ထားရသည်ဖြစ်၍ ကန်းနေသူကဲ့သို့ ကျင့်ဖို့ရာ မလိုအပ်ပါသော်လည်း စင်္ကြံလျှောက်သည့်အခါ၊ အထွေထွေအသေးစိတ် ကိုယ်အမူအရာများကို ရှုမှတ်သည့်အခါ တို့၌ စက္ခုန္ဓေ = မျက်စိကို မစောင့်စည်းထားမှု၍ မြို့ရွာအရပ်ဒေသများ၌ နေခဲ့သည့်အတိုင်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ကြည့်နေပါက စိတ်တည်ငြိမ်မှု သမာဓိမဖြစ်နိုင်ပေ။ သမာဓိမဖြစ်လျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်လည်း မဖြစ်တော့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ မြန်မြန်ဖြစ်စေရန်အတွက် မျက်စိအမြင်ကောင်းသူ ဖြစ်စေကာမူ မမြင်တဲ့သူ၊ ကန်းနေတဲ့သူကဲ့သို့ ကျင့်ရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ မျက်စိအမြင်၊ ကောင်းသူပင်၊ မမြင်ကန်းပမာ။

၂။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မြို့ရွာအရပ်
ဒေသတို့၌ နေထိုင်ခဲ့သည့်အတိုင်း အသံအမျိုးမျိုးတို့ကို ကြားနေ
ပါက ထိုအသံအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် စိတ်တည်ငြိမ်မှု သမာဓိမဖြစ်
နိုင်ပေ။ သမာဓိမှမဖြစ်လျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့
ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ မြန်မြန်ဖြစ်စေနိုင်ရန်အတွက်
နားအကြားကောင်းသူ ဖြစ်စေကာမူ နားမကြားသူ၊ နားပင်းနေသူ
ကဲ့သို့ ကျင့်ရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ နားအကြားတွင်၊ ကောင်းသူပင်၊ နားလျှင်ပင်းပမာ။

၃။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စကားပြော
စရာ အကြောင်းကိစ္စထူး မရှိခဲ့လျှင် စကားမပြောဘဲနေကြရပေ
သည်။ စကားပြောခြင်းသည် ရှုမှတ်မှုသမာဓိကို ပျက်စေသည်။
အားထုတ်နေသည့် ယောဂီအချင်းချင်း စကားပြောမိပါက နှစ်
ယောက်လုံး တရားအမှတ် သမာဓိများ ပျက်သွားကြပေသည်။
၅-မိနစ် စကားပြောမိကြလျှင် ၁၀-မိနစ်ခန့် တရားအမှတ် သမာဓိ
များ ပျက်သွားကြပေသည်။ စကားပြောနေစဉ်ကလည်း တရား
အမှတ် သမာဓိတွေ ပျက်နေပေသည်။ ပြောပြီးသောအခါ ပြန်
စဉ်းစားတာကလည်း ၅-မိနစ်ခန့် တရားအမှတ် သမာဓိတွေ ပျက်
နေကြပေတယ်။ သို့ဖြစ်၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေသည့်
အခိုက်မှာ စကားပြောကောင်းသည့် ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော
သူ ဖြစ်စေကာမူ ဆွံ့အနေသူကဲ့သို့ ကျင့်ရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ စကားပြောတွင်၊ ကောင်းသူပင်၊ အ-သွင်ဆွံ့ပမာ။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၄၅

၄။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အားအင် ပြည့်ဝသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကိုယ်အမူအရာများကို မြန်မြန်ဆန် ဆန် ပြုလုပ်နေပါက မှတ်သိစိတ်များက ကိုယ်အမူအရာများကို မိအောင်၊ ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် မရှုမှတ်နိုင်ကြပေ။ ပစ္စုပ္ပန်တည့် အောင် မရှုမှတ်နိုင်ပါက သမာဓိမဖြစ်နိုင်၊ သမာဓိမဖြစ်ပါက ဝိပဿနာဉာဏ်လည်း မဖြစ်တော့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေသည့်အခိုက်မှာ အားအင်ပြည့်ဝသူ ဖြစ်စေကာမူ အားနည်းနေသော လူမမာကဲ့သို့ ကျင့်ရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပြည့်ဝအားအင်၊ ရှိသူပင်၊ အားအင်နည်းပမာ။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်သောအခါ ကိုယ်အမူအရာများကို လူမမာကဲ့သို့ သိမ်မွေ့စွာ ပြုလုပ်မှသာ မှတ်သိစိတ်က မိအောင်၊ ပစ္စုပ္ပန် တည့်အောင် ရှုမှတ်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ပစ္စုပ္ပန်တည့်မှသာ သမာဓိဖြစ် သည်။ သမာဓိဖြစ်မှ ပေါ့သည့် လေးသည်သဘော၊ တွန်းသည့် ဆွဲသည့် သဘော စသည်များကို သိနိုင်မည် ဖြစ်ပေတယ်။ သဘောကို သိမှသာ ဥဒယဗ္ဗယ - ဖြစ်ပျက်ကို သိနိုင်မည် ဖြစ်ပေတယ်။ ဖြစ်ပျက်ကိုသိမှ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတို့ကို မြင်နိုင်မည် ဖြစ်ပေတယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတို့ကို မြင်မှ မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက် ရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေတယ်။ သို့ဖြစ်၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ် နေသောအခါ ကိုယ်အမူအရာများကို လူမမာကဲ့သို့ သိမ်မွေ့စွာ ပြုလုပ်ရ ခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။

မဂ်ရောက်ဖို့လ်ရောက် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သည်အထိ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြမည့် အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်း သမီးတို့သည် စက္ခု၌ - မျက်စိကိုလည်း စောင့်စည်းကြရမည် ဖြစ်ပေ တယ်။ သောတိ၌ - နားကိုလည်း စောင့်စည်းကြရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

ငိဝိန္ဒြေ = နှုတ်ဖြင့် စကားပြောမှုကိုလည်း ရှောင်ကြဉ်ကြရမည် ဖြစ်ပေ
တယ်။ ကာယိန္ဒြေ = ကိုယ်အမှုအရာများကိုလည်း သိမ်မွေ့စွာ ပြုလုပ်
ကြရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

ဤကဲ့သို့ အရှင်ကစ္ဆာယနမထေရ် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း
လိုက်နာကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တ
အပ်သော တရားထူးတရားမြတ်တို့ကို ဒုက္ခခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းရာဖြစ်သော
နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လွယ်ကူသောအကျင့်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍
မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁၄-ရက်၊ ဇူလိုင်လ ၂၁-ရက်နေ့မှစ၍
နေ့စဉ် နံနက် ၉-နာရီမှ ၁၀-နာရီအထိ ညနေ ၂-နာရီမှ ၃-နာရီအထိ တရား
စစ်ဆေးပေးရပါသည်။ ဗီယက်နမ်ယောဂီနှင့် အမေရိကန်ယောဂီများကို
ဒေါက်တာဦးမြအောင်က ဘာသာပြန်ပေးခြင်းဖြင့် စစ်ဆေးရပါသည်။

ဆန်ဟိုဆေး ၅-ရက်စခန်း၌ တရားစစ်ဆေးရာတွင် ထူးခြားသော
လျှောက်ထားချက်များကို ဖြေကြားပေးရပါသည်။ ဗီယက်နမ်ကိုယ်တော်
အရှင်နန္ဒာစာရက လျှောက်ထားသည်မှာ “တပည့်တော် တရားထိုင်ရာ၌
တစ်ဆက်တည်း ၂-နာရီခွဲအထိ ထိုင်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို ထိုင်တဲ့အခါ
ဘယ်ခြေက ကွေးထားရာမှ သူ့ဟာသူ အလိုလိုဆန့်ထွက်သွားပါတယ်။
ထို့နောက် ညာခြေကလည်း အလိုလိုဆန့်ထွက်သွားပါတယ်။ ဓာပည့်တော်
က ပြုလုပ်ပေးတာလည်းမဟုတ်ပါ။ ထို့နောက် ခြေထောက်များ သူ့အလိုလို
ပင် ပြန်၍ ကွေးလာကြပါတယ်။ လက်များလည်း ထိုနည်းတူစွာ ဖြစ်ပါ
တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာ တရားသဘော ဟုတ်ပါရဲ့လားဘုရား” ဟု လျှောက်
ထားပါတယ်။

ဆရာတော်က “တရားသဘောပင် ဖြစ်ပါတယ်လို့ ဖြေလိုက်ပါ
တယ်။” “ဒီဉာဏ်အဆင့်မှာ အခြားယောဂီများလည်း အရှင်နန္ဒာစာရလိုပဲ

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

လက်တွေ့၊ ခြေတွေ အလိုလိုဆန့်ထွက်သွားတာ ပြန်ကွေးတာများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဘာသဘောတရားတွေလဲဆိုတော့ ဥဗ္ဗေဂပီတိလို့ ဆိုရပါတယ်။ ဥဗ္ဗေဂပီတိက အလွန်ပင် ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ တရားအမှတ် ကောင်းလာသည့်အခါ အထက်သို့လည်း မြောက်တက်သွားတတ်ပါတယ်။ လက်ခြေ အမူအရာတွေ အမျိုးမျိုးလည်း ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ကနေ ခုန်နေသလိုလည်း ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

အဲဒီလို အမူအရာအမျိုးမျိုးတွေ ဖြစ်လာတာကို ကြောက်လန့်မှု၊ စိုးရိမ်မှုများ မရှိစေပါဘဲ ဖြစ်လာသည့် ကိုယ်အမူအရာ အမျိုးမျိုးတို့ကိုပင် ရိုရိုသေသေ စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန်၍ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဆန့်တယ် ဆန့်တယ်၊ ကွေးတယ် ကွေးတယ် စသည်ဖြင့် သူဖြစ်လာသည့်အတိုင်း ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဖြစ်လာတဲ့ ကိုယ်အမူအရာ အမျိုးမျိုးတို့၌ ကုန်ပျက်တဲ့ဘက်သို့ စိတ်ကိုညွတ်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်” ဟု ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဗိယကံနမ်ကိုယ်တော် အရှင်သုဇာတက လျှောက်ထားသည်မှာ “တပည့်တော် စင်္ကြံလျှောက်မှတ်သည့်အခါမှာ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်လို့ ၃-ချက် ရှုမှတ်ပါတယ်။ ကြွတယ်လို့ မှတ်လိုက်တဲ့အခါ ပေါ့သွားပါတယ်။ လှမ်းတယ်လို့ မှတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ တွန်းလိုက်သလို တွေ့ရပါတယ်။ ချတယ်လို့ မှတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ လေးသွားပါတယ်။ အဲဒီလို ပေါ့တာ၊ တွန်းတာ၊ လေးတာတွေဟာ တရားဟုတ်ပါရဲ့လား” ဟု လျှောက်ထားပြန်ပါတယ်။

“အဲဒီလို စင်္ကြံလျှောက်တဲ့အခါမှာ ပေါ့တာ၊ တွန်းတာ၊ လေးတာများကို တွေ့ရတာ တရားသဘောများကို တွေ့ရတာပင် ဖြစ်ပေတယ်။ ပေါ့တာကို တွေ့တာက တေဇောဓာတ်နှင့် ဝါယောဓာတ်တို့၏ သဘောကို တွေ့တာပင် ဖြစ်ပေတယ်။ တွန်းတာကို တွေ့တာက ဝါယောဓာတ်၏ သဘောကို တွေ့တာပင် ဖြစ်ပေတယ်။ လေးတာကို တွေ့တာက ပထဝီဓာတ်နှင့် အာပေါဓာတ်တို့၏ သဘောကို တွေ့တာပင် ဖြစ်ပေတယ်” ဟု ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဗိယက်နမ်ကိုယ်တော် အရှင်ဆွန်းက လျှောက်ထားသည်မှာ “တပည့်တော် တရားထိုင်မှတ်ရာမှာ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာများ အဆင့်ဆင့် ဖောင်းသွား၊ ပိန်သွားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဖောင်းဆုံး၊ ပိန်ဆုံးမှာ ရပ်ရပ် သွားတာကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလိုတွေ့တာ တရားသဘော မှန်ပါ ရဲ့လားဘုရား” ဟု လျှောက်ထားပါတယ်။

“တရားသဘောမှန်ပါတယ်။ သမာဓိဉာဏ်များ အားရှိထက်သန် လာသောအခါ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာများ အဆင့်ဆင့် ဖောင်းသွား၊ ပိန် သွားတာကို တွေ့သိလာတတ်ပါတယ်။ ဖောင်းဆုံး၊ ပိန်ဆုံးတို့မှာ ရပ်ရပ် သွားတာကို တွေ့ရတာကတော့ အပျက်သဘောကို စ၍တွေ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။ ရပ်ရပ်သွားတာကို တွေ့တော့ ဖောင်းတာနှင့် ပိန်တာ မဆက်တော့ဘဲ ပျက်ပျက်သွားတာကို တွေ့ရတာပင် ဖြစ်ပေတယ်။ ဖောင်း တာပျက်သွားပြီးမှ ပိန်တာပေါ်လာခြင်း၊ ပိန်တာပျက်သွားပြီးမှ ဖောင်းတာ ပေါ်လာခြင်းဟူသော အပျက်သဘောကို တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်” ဟု ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

အမေရိကန်အမျိုးသားယောဂီ အာသာဟင်က လျှောက်ထား သည်မှာ “ဣန္ဒြိယ ၂၃-ရက်နေ့က ဖောင်းပိန်ကို ရှုမှတ်ရတာ အရှင်က ထက် ပို၍ ကောင်းလာပါတယ်။ စိတ်ထွက်သွားရင်လည်း ချက်ချင်းပင် မှတ်နိုင်ပါတယ်။ မှတ်လိုက်ရင်လည်း ပျောက်ပျက်သွားတာကို တွေ့ရပါ တယ်။ အဲဒါ တရားသဘော မှန်ပါရဲ့လား” ဟု လျှောက်ထားပါတယ်။

“အဲဒီလို စိတ်ထွက်သွားသည်များကို ချက်ချင်းမှတ်နိုင်တာ၊ မှတ် လိုက်ရင်လည်း ပျောက်ပျက်သွားတာကို တွေ့ရတာ မှတ်အားတွေ ပို ကောင်းလာလို့ပင် ဖြစ်ပေတယ်။ ဉာဏ်စဉ်အဆင့်အားဖြင့် အပျက်ကိုမြင် နိုင်တဲ့ ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်နေလို့ပင် ဖြစ်ပေတယ်” လို့ ဖြေကြားလိုက် ရပါတယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

တရုတ်လူမျိုး အမျိုးသမီး အသက် ၄၅-နှစ်ရှိ ဧေါလန်နီချန်က လျှောက်ထားသည်မှာ “တပည့်တော်မ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်က ဒုက္ခဝေဒနာများကို ရှုမှတ်နိုင်ပါတယ်။ စိတ်ဒုက္ခများကို မရှုမှတ်နိုင်ပါ။ တပည့်တော်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပညတ်နှင့်ပရမတ် ခွဲရှုလို့ရပါတယ်။ စိတ်ကိုတော့ ပညတ်နှင့်ပရမတ် ခွဲရှုလို့ မရပါဘူး” ဟု လျှောက်ထားပါတယ်။

စိတ်ဒုက္ခများကိုလည်း ရှုမှတ်အားများ ကောင်းလာသည့်အခါ ရှုမှတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ရှုမှတ်အားများ ကောင်းလာအောင် အမှတ်ကို စိပ်စိပ်မှတ်ရပါတယ်။ အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်များကို ရှုမှတ်နိုင်ရအောင် အထူးသတိထား၍ လေ့ကျင့်ရပါတယ်။

“ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်၌ ပညတ်နှင့်ပရမတ်ကို ခွဲရှုလို့ရတာတော့ မှန်ပါတယ်။ စိတ်ကိုတော့ ပညတ်နှင့်ပရမတ် ခွဲရှုလို့မရနိုင်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုပါလျှင် စိတ်ကိုက ပရမတ်အစစ် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ပရမတ်အစစ် တစ်ခုတည်းဖြစ်နေတော့ ပညတ်နှင့်ပရမတ် ထပ်ပြီးခွဲရှုလို့ မရနိုင်တော့ခြင်း ဖြစ်ပေတယ်” ဟု ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆုတ် ၂-ရက်၊ ဇူလိုင်လ ၂၄-ရက်နေ့၊ ညနေ ၄-နာရီမှ ၅-နာရီခွဲအထိ တရားစခန်းသိမ်းပွဲ၌ တရားဟောပေးရပါသည်။ ဒေါက်တာဦးမြအောင်က အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ပေးပါသည်။ ဗီယက်နမ် ဘုန်းတော်ကြီးဦးဝိရပညာက ဗီယက်နမ်လို ဘာသာပြန်ပေးပါတယ်။

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆုတ် ၂-ရက်၊ ဇူလိုင်လ ၂၄-ရက်နေ့၊ ဆန်ဟို ဆေးမြို့ တထာဂတရိပ်သာ ၅-ရက် တရားစခန်း ပြီးဆုံးသောအခါ တရားစခန်းသိမ်းပွဲ၌ ဆရာတော်က တရားဟောပေးရပါတယ်။

စခန်းသိမ်းသည့်အခါ သိပ္ပံပညာ

ယခုခေတ်အခါသည် ဝိပဿနာတရား ထွန်းကားလာသောအခါ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုထိုမြို့ရွာအရပ်ဒေသတို့၌ တရားစခန်းများ

ဖွင့်လှစ်ကာ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လေ့ရှိကြပေသည်။ အချို့သော မြို့ရွာအရပ်ဒေသတို့၌ ၁၀-ရက်စခန်း၊ အချို့သော မြို့ရွာအရပ်ဒေသတို့၌ ၇-ရက်စခန်း၊ အချို့သော မြို့ရွာအရပ်ဒေသတို့၌ ၅-ရက်စခန်း စသည်များ ကို ပြုလုပ်၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လေ့ရှိကြပေသည်။

တရားစခန်းသိမ်းသောနေ့တို့၌ တရားပခန်းသိမ်းပွဲများ ပြုလုပ်လေ့ ရှိကြပေသည်။ ထိုတရားစခန်းသိမ်းပွဲများ၌ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များက စခန်းသိမ်းတရား ဟောကြားကြပေသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ ဆန်ဟိုဆေးမြို့ တထာဂတရိပ်သာ၌လည်း သဒ္ဓမ္မရံသီရိပ်သာဆရာတော်ကို အမှူးထား၍ ၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁၃-ရက် (၂၀-၇-၉၄) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှစ၍ ဝါဆိုလဆုတ် ၂-ရက် (၂၄-၇-၉၄) နေ့အထိ ၅-ရက် စခန်းဖွင့်၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြပါသည်။

တရားစခန်းပြီးသော ဝါဆိုလဆုတ် ၂-ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ ၄-နာရီမှစ၍ ၅-နာရီခွဲအထိ တရားစခန်းသိမ်းပွဲ ပြုလုပ်ကြပေသည်။ ထို တရားစခန်းသိမ်းပွဲ၌ သဒ္ဓမ္မရံသီရိပ်သာဆရာတော်ကိုယ်တိုင် တရားဟော ကြားပေးပါရန် လျှောက်ထားကြသဖြင့် စခန်းသိမ်းပွဲတရား ဟောရပါသည်။

ယနေ့ စခန်းသိမ်းပွဲတရားကို ၃-မျိုး ဟောကြားပါမည်။

- ၁။ ၅-ရက်တိုင်တိုင် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ရ၍ ဝမ်းမြောက်ဖို့ရာ၊
 - ၂။ တရားလမ်းဆုံးသို့ မရောက်သေးပါဘဲ ရှုမှတ်မှုကို မရပ်ထားဖို့ရာ၊
 - ၃။ အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်များကို ဆက်လက်၍ ရှုမှတ်နေဖို့ရာဟူ၍ ၃-မျိုး ဟောကြားပါမယ်။
- ၁။ “၅-ရက်တိုင်တိုင် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ရ၍ ဝမ်းမြောက်ဖို့ရာ” ဟုဆိုရာ၌ မိမိတို့ရှေ့မှ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ စံဝင်သွားကြသည်

ပြည်ပဿနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၅၁

ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာတို့ အားထုတ်ကြသည့် ဝိပဿနာ အလုပ်ကို မိမိတို့လည်း အားထုတ်ကြရပေပြီ။ ဘုရား၊ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာတို့ ကြွသွားရာလမ်းသို့ မိမိတို့လည်း လိုက်ကြရပေ ပြီ။ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာတို့ ကြွရောက်စံဝင်ရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်း သာသို့ တစ်နေ့သောအခါ ကေနံမုချ ရောက်ရတော့မည်ဟု နှလုံး သွင်းဆင်ခြင်လိုက်ပါက ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းသည် မိမိတို့အတွက် အကျိုး များလှ၍လည်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းအလုပ်သည် မိမိတို့အတွက် အကျိုးအများဆုံးအလုပ် ဖြစ်ပေသည်။ မိမိတို့ရရှိထားသည့် အချိန်ပိုလေးများကို အကောင်းဆုံး အကျိုးအရှိဆုံး အသုံးချလိုပါလျှင် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွား များအားထုတ်၍ နေလိုက်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ခြင်း အလုပ်သည် ရှုမှတ်မှုလေးတစ်ခုကိုသာ ပြုလုပ်ကြရပေသည်။ အကျိုး ကိစ္စကတော့ နှစ်မျိုးနှစ်မျိုး ပြီးမြောက်သွားပေသည်။ မိမိတို့ကို အပါယ် သံသရာ အပါယ်ဆင်းရဲသို့ ကျရောက်စေတတ်သည့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော ကိလေသာတို့ကို ပယ်သတ်ခြင်း အကျိုးကိစ္စကိုလည်း တစ်ဖက်က ပြီးမြောက်စေသည်။ မိမိတို့ကို နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်စေ တတ်သည့် သမာဓိဉာဏ်များ ရင့်ကျက်အားရှိစေခြင်း အကျိုးကိစ္စကိုလည်း တစ်ဖက်က ပြီးမြောက်စေသည်။ ဤကဲ့သို့ အကျိုးကိစ္စ နှစ်မျိုးနှစ်မျိုး ပြီးမြောက်သွားစေသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်နေခြင်း သည် ရှုမှတ်ချက်တိုင်း ရှုမှတ်ချက်တိုင်း အပါယ်သံသရာ အပါယ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခဘေးမှ ကင်းဝေးကင်းဝေးသွားစေပြီးလျှင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာနှင့် နီးကပ် နီးကပ်၍သွားစေသည်။ မိမိတို့ ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ပြုလုပ်တိုင်း ပြုလုပ်တိုင်း ဆုတောင်းခဲ့သည့် “အပါယ်သံသရာ အပါယ်ဆင်းရဲဘေးမှ

၁၅၂ သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

လွတ်မြောက်ရပါလိုက်၏။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရပါလိုက်၏။ ဟူ၍ တောင်းခဲ့သော ဆုတောင်းပတ္တနာသည် ဖြည့်သွားနိုင်သည်ဖြစ်၍ အကျိုးများလှပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အလွန်အကျိုးများလှသော ဝိပဿနာ တရားကို အားထုတ်ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။

သံတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အနည်းဆုံး ၁-စက္ကန့်မှာ တစ်မှတ်တော့ ရှုမှတ်နိုင်ကြပေ သည်။ ၁-မိနစ်မှာ အမှတ်ပေါင်း ၆၀၊ ၁-နာရီမှာ အမှတ်ပေါင်း ၃၆၀၀၊ ၅-ရက်အတွင်းမှာ ၁-ရက်လျှင် ၁၄-နာရီခန့် ရှုမှတ်နိုင်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ် ၍ ၁-ရက်မှာ အမှတ်ပေါင်း ၅၀၄၀၀၊ ၅-ရက်မှာ အမှတ်ပေါင်း ၂၅၂၀၀၀ ရရှိကြပေသည်။ ထို ၂၅၂၀၀၀ သော အမှတ်တို့သည် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သည်အထိ အကျိုးပေးကြမည့် ကုသိုလ်တရားများသာ ဖြစ်ကြပေ သည်။ ဤကဲ့သို့ သင်္ချာနည်းအားဖြင့် ရေတွက်ကြည့်ပါက အကျိုးများ လှသည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။

၂။ “တရားလမ်းဆုံးသို့ မရောက်သေးပါဘဲ ရှုမှတ်မှုကို မရပ်ထားဖို့ ရာ” ဟုဆိုရာ၌ ၅-ရက်တရားစခန်းသိမ်း၍ ရိပ်သာမှ ထွက်ခွာ သွားရသည်နှင့် ရှုမှတ်မှုကို ရပ်ထားလိုက်ပါက အခြားကိစ္စများဖြင့် အချိန်ကုန်သွားတတ်ကြပေသည်။ ယခုဘဝမှာ ရသင့်ရထိုက်သော တရားထူးတရားမြတ်များကို မရလိုက်ပါဘဲ ဖြစ်သွားတတ်ကြပေ သည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားလမ်းဆုံးသို့ မရောက်သေးပါဘဲ ရှုမှတ်မှု ကို မရပ်ထားရဟူ၍ ဟောကြားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အဋ္ဌကထာဆရာများက “အန္တရာစ အပျောသနေန” ဟု ဖွင့်ပြကြ ပါသည်။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော တရားလမ်းဆုံးသို့ မရောက်သေးပါ ဘဲ ရှုမှတ်မှုကို အဆုံးမသတ်ရ၊ ဆက်လက်၍ ရှုမှတ်သွားရမည်ဟု ဆိုလို ပါသည်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ဆောင်ပုဒ်။ ။ လမ်းဆုံးမရောက်၊ လက်မမြောက်၊
တောက်လျှောက်သွားရမည်။

(စည်)

မိမိတို့ ယခုရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် -

- ၁။ အလွန်ရနိုင်ခဲ့သော လူ့အဖြစ်ကို ရရှိထားခြင်း။
- ၂။ အလွန်ရှင်နိုင်ခဲ့သော အသက်ရှင်နေခြင်းကို ရရှိထားခြင်း။
- ၃။ အလွန်ကြားနာရခဲ့သော သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို ကြားနာနေခြင်း။
- ၄။ အလွန်တွေ့နိုင် ကြိုနိုင်ခဲ့သော သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရခြင်းဟူသော ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါးတို့ကို ရရှိထားသော ဘဝဖြစ်၍ တရားလမ်းဆုံးဖြစ်သည့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရိပ်သာမှထွက်ရပါသော်လည်း ရှုမှတ်မှုကို မရပ်ထားပါဘဲ ဆက်လက်၍ ရှုမှတ်နေကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

တရားနာပရိသတ် ယောဂီများနှင့် ပုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တရားလမ်းဆုံးတို့သည် -

- (က) သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် အာရုံပြု၍ ရောက်ရှိသွားနိုင်သော လမ်းဆုံးဖြစ်သည့်နိဗ္ဗာန်။
- (ခ) သကဒါဂါမိမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် အာရုံပြု၍ ရောက်ရှိသွားနိုင်သော လမ်းဆုံးဖြစ်သည့်နိဗ္ဗာန်။
- (ဂ) အနာဂါမိမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် အာရုံပြု၍ ရောက်ရှိသွားနိုင်သော လမ်းဆုံးဖြစ်သည့်နိဗ္ဗာန်။
- (ဃ) အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် အာရုံပြု၍ ရောက်ရှိသွားနိုင်သော လမ်းဆုံးဖြစ်သည့်နိဗ္ဗာန်ဟူ၍ ၄-မျိုး ရှိပေသည်။

ထို ၄-မျိုးသော လမ်းဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်တို့တွင် အနည်းဆုံး သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် အာရုံပြု၍ ရောက်ရှိသွားနိုင်သော

၁၅၄ သိကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

လမ်းဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်အောင်တော့ အားထုတ်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ “အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်များကို ဆက်လက်၍ ရှုမှတ်နေ ဖို့ရာ” ဟုဆိုရာ၌ ၅-ရက် တရားစခန်းပြီးသွား၍ မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါမှာလည်း လမ်းဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေနိုင်စွဲ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်းစသော အထွေထွေ အသေးစိတ်ဖြစ်သည့် ကိုယ်အမူအရာများကို ဆက်လက်၍ ရှုမှတ် နေကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်ဟူသည် မြတ်စွာဘုရား ဟော ကြားတော်မူအပ်သော သမ္မုဇဉ္ဇအမှတ်များပင် ဖြစ်ပေသည်။ သမ္မုဇဉ္ဇဆို သည်မှာ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်းစသော ကိုယ်အမူအရာ အမျိုးမျိုးတို့ ကို အမှန်အတိုင်းသိအောင် ရှုမှတ်ရသော အမှတ်များပင် ဖြစ်ပေသည်။

အဘိက္ကန္တေ ပဋိက္ကန္တေ သမ္မုဇာနကာရီ ဟောတိ။

ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်သည့် ကိုယ်အမူအရာများကို အမှန် အတိုင်းသိအောင် ရှုမှတ်ရမည်ဟု ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူပါသည်။

ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်သည့် ကိုယ်အမူအရာများမှာ -

- (က) သွားလျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်၊
- (ခ) ရပ်လျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်၊
- (ဂ) ထိုင်လျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်၊
- (ဃ) လျောင်းလျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်ဟူ၍ ၄-မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

(က) သွားလျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ် ဆိုသည်မှာ စင်္ကြံလျှောက်၍ တရားရူမှတ်သောအခါ ပို၍ထင်ရှားပေသည်။ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ် စသည်ဖြင့် ရူမှတ်၍ ရှေ့သို့သွားနေခြင်းသည် ရှေ့သို့တက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ စင်္ကြံလမ်းဆုံး၍ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ရခြင်းသည် နောက်သို့ဆုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်လို့ ရူမှတ်သည့်အခါမှာ သမ္မုဇညပိုင်းအနေဖြင့် ကိုယ်ကာယ = ကိုယ်အမှုအရာများကို ရူမှတ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ပါသော်လည်း ဝိပဿနာတရား ရူမှတ်ရာတွင် ထင်ရှားရာမှစ၍ ရူမှတ်နိုင်သည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူထားပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထင်ရှားရာမှစ၍ ရူမှတ်နိုင်ကြပေသည်။

ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ် စသည်ဖြင့် ရှေ့သို့တက်ပြီး၍ စင်္ကြံလမ်းအဆုံးသို့ ရောက်သွားသောအခါ အနည်းငယ်ရပ်ပြီးမှ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ရပေသည်။ ပြန်ဆုတ်ရပေသည်။ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ရ လှည့်ရမည့်အခါမှာ အထူးသတိထားလိုက်လျှင် လှည့်ချင်သောစိတ်များ ထင်ရှားနေတတ်ပေသည်။ ယင်းလှည့်ချင်သောစိတ်ကို လှည့်ချင်တယ်၊ လှည့်ချင်တယ်လို့ ရူမှတ်ရပေသည်။ ထို့နောက် လှည့်သည့် ကိုယ်အမှုအရာများ ပေါ်လာမှ လှည့်တယ်၊ လှည့်တယ်လို့ ရူမှတ်ရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ လှည့်ချင်သည့်စိတ်ကို ရူမှတ်လို့ရသွားပါက ဉာဏ်စဉ် ၂-ဆင့် ရရှိသွားပြီး ဖြစ်ပေသည်။ လှည့်ချင်သည့်စိတ်က သိတတ်သည့် နာမ်တရား၊ လှည့်နေသည့် ကိုယ်အမှုအရာများက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရား ဖြစ်၏ဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားပေသည်။ လှည့်ချင်သည့်စိတ်ကြောင့် လှည့်သော ကိုယ်အမှုအရာများ ဖြစ်လာပေသည်။ လှည့်ချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းတရား၊ လှည့်နေသည့် ကိုယ်အမှုအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့်

အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဉာဏ်စဉ်၂-ဆင့်ကို ရရှိသွားပေသည်။

(ခ) ရပ်လျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်ဟု ဆိုသည်မှာ ရပ်လျက်နှင့် အောက်သို့ ကုန်းညွတ်၍ ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို ပြုလုပ်ရသောအခါတို့၌ ထင်ရှားပါသည်။ အောက်သို့ ကုန်းညွတ်လိုက်ခြင်းသည် ရှေ့သို့တက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပြုဖွယ်ကိစ္စပြုပြီး၍ အထက်သို့ ပြန်ထူခြင်းသည် နောက်သို့ဆုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရပ်လျက်နှင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စများရှိ၍ အောက်သို့ ကုန်းညွတ်ရမည့်အခါ၌ အထူးသတိထားလိုက်လျှင် ကုန်းညွတ်ချင်သည့်စိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။ ယင်းကုန်းညွတ်ချင်သောစိတ်ကို ညွတ်ချင်တယ်၊ ညွတ်ချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထို့နောက် ညွတ်ချသည့် ကိုယ်အမူအရာပေါ်လာမှ ညွတ်တယ်၊ ညွတ်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ညွတ်ချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့နာမ်တရား၊ ညွတ်နေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့ရုပ်တရားဖြစ်၏ဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားပေသည်။

ညွတ်ချင်သောစိတ်ကြောင့် ညွတ်သော ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်လာပေသည်။ ညွတ်ချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းတရား၊ ညွတ်နေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။

ပြုဖွယ်ကိစ္စများပြုပြီး၍ ပြန်ထူရမည့်အခါ၌ အထူးသတိထားလိုက်လျှင် ထူချင်သောစိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။ ယင်းထူချင်သောစိတ်ကို ထူချင်တယ်၊ ထူချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထို့နောက် ထူသည့် ကိုယ်အမူအရာများ ပေါ်လာမှ ထူတယ်၊ ထူတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထူချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့နာမ်တရား၊ ထူနေသည့်

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၅၇

ကိုယ်အမှုအရာများက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရားဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား ဤသိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားပေသည်။

ထူချင်သည့်စိတ်ကြောင့် ထူသောကိုယ်အမှုအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာ ပေသည်။ ထူချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းတရား၊ ထူနေသည့် ကိုယ်အမှု အရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့်အကျိုးကိုသိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။

- (ဂ) ထိုင်လျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ် ဆိုသည်မှာ ဘုရား ရှိခိုးသောအခါ ပို၍ထင်ရှားပါသည်။ ဘုရားကို အာရုံပြု၍ ရှိခိုး ဦးချလိုက်ခြင်းသည် ရှေ့သို့တက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရှိခိုးဦးချ ပြီးသောအခါ ပြန်၍ထူခြင်းသည် နောက်သို့ဆုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ သည်။

ထိုင်လျက်နှင့် ဘုရားကို ရှိခိုးဦးချတော့မည့်အခါ အထူးသတိထား လိုက်လျှင် ရှိခိုးဦးချချင်သည့်စိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။ ယင်းရှိခိုးချင်သောစိတ်ကို ရှိခိုးချင်တယ်၊ ရှိခိုးချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထို့နောက် ရှိခိုးချလိုက်သော ကိုယ်အမှုအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာမှ ရှိခိုးတယ်၊ ရှိခိုးတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ရှိခိုးချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့နာမ်တရား၊ ရှိခိုးချသည့် ကိုယ်အမှုအရာများက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရားဖြစ်၏ဟု နာမ် နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားပေသည်။

ရှိခိုးချင်သောစိတ်ကြောင့် ရှိခိုးသော ကိုယ်အမှုအရာများ ဖြစ် ပေါ်လာပေသည်။ ရှိခိုးချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းတရား၊ ရှိခိုးချသည့် ကိုယ်အမှုအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။

ရှိခိုးဦးချပြီး၍ ပြန်ထူရတော့မည့်အခါ၌ အထူးသတိထားလိုက် လျှင် ပြန်ထူချင်သည့်စိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။

ယင်းပြန်ထူချင်သည့်စိတ်ကို ထူချင်တယ်၊ ထူချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထို့နောက် ထူနေသော ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာမှ ထူတယ်၊ ထူတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထူချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့နာမ်တရား၊ ထူနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရားဖြစ်၏ဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားပေသည်။

ထူချင်သည့်စိတ်ကြောင့် ပြန်ထူသော ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ ထူချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းတရား၊ ထူနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။

(ဃ) လျောင်းလျက်နှင့် ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ်ဟုဆိုသည်မှာ ထိုင်ရာမှ လျောင်းအိပ်ချလိုက်ခြင်းသည် ရှေ့သို့တက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ လျောင်းအိပ်ချပြီးသောအခါ ပြန်ထူထခြင်းသည် နောက်သို့ဆုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုင်ရာမှ လျောင်းအိပ်ချရမည့်အခါ၌ အထူးသတိထားလိုက်လျှင် လျောင်းချင်သောစိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။ ယင်းလျောင်းချင်သောစိတ်ကို လျောင်းချင်တယ်၊ လျောင်းချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထို့နောက် လျောင်းချလိုက်သော ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာမှ လျောင်းတယ်၊ လျောင်းတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ လျောင်းချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့နာမ်တရား၊ လျောင်းချနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရားဖြစ်၏ဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားပေသည်။

လျောင်းချချင်သည့်စိတ်ကြောင့် လျောင်းချရပေသည်။ လျောင်းချင်သောစိတ်က အကြောင်းတရား၊ လျောင်းနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိမ်းဆည်း၍သိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၅၉

လျောင်းချပြီး၍ ပြန်ထူထရမည့်အခါ၌ အထူးသဟိထားလိုက်လျှင် ပြန်ထူထချင်သည့်စိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။ ယင်းထူထချင်သည့်စိတ်ကို ထချင်တယ်၊ ထချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထို့နောက် ထနေသော ကိုယ်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာမှ ထတယ်၊ ထတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ထချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့နာမ်တရား၊ ထနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရားဖြစ်၏ဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားပေသည်။

ထချင်သောစိတ်ကြောင့် ထရပေသည်။ ထချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းတရား၊ ထနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက အကျိုးတရားဖြစ်၏ဟု အကြောင်းနှင့်အကျိုးကိုသိသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိသွားပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ရှေ့သို့တက် နောက်သို့ဆုတ် စသည်များကို ပြုလုပ်ရာ၌ ပြုချင်သည့်စိတ်ကို ရှုမှတ်လိုရသွားပါက နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ဟူသော ဤဉာဏ် ၂-ဆင့်ကို ရရှိသွားသောကြောင့် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်စသော ကောင်းမြတ်သည့် သုဂတိဘဝတို့၌ ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သွားပေပြီ။ ရုဋ္ဌသောတာပန် ဖြစ်သွားပေပြီဟု အဋ္ဌကထာဆရာများက ဖွင့်ပြစိန်ဆိုကြပါသည်။

ဤကဲ့သို့ တထာဂတရိပ်သာ တရားစခန်း၌ ၅-ရက်တိုင်တိုင် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ရ၍ -

- ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ဖြစ်သည့်အကြောင်း၊
- ရှုမှတ်မှုများကို ရပ်မထားဖို့အကြောင်း၊
- အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်များကို ဆက်လက်၍ ရှုမှတ်နေရမည့် အကြောင်းတရားတို့ကို နာကြားရသဖြင့် နာကြားရသောအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံ ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်တို့ကို ဒုက္ခခပ်သိမ်း

ကင်းငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လွယ်ကူသောအကျင့်ဖြင့် လျင်မြန်စွာဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

ဆန်ဟိုဆေးမှ ချီကာဂိုသို့

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆုတ် ၆-ရက်၊ ဇူလိုင်လ ၂၈-ရက်နေ့တွင် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုလေဆိပ်မှ နေ့လယ် ၂-နာရီ ၄၀-မိနစ်ထွက်သော လေယာဉ်ဖြင့် ဆရာတော်နှင့် ဒေါက်တာဦးမြအောင်တို့သည် ချီကာဂိုသို့ ကြွလာခဲ့ကြပါသည်။ ချီကာဂိုလေဆိပ်သို့ ညနေ ၅-နာရီ ၄၀-မိနစ် ရောက်ကြပါသည်။ ချီကာဂိုလေဆိပ်၌ ချီကာဂို မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဆရာတော် ဦးကေသဝ၊ ဦးဝိဇယ၊ ဦးဓမ္မဝိယ၊ ဒေါ်မေကြည်ဝင်းနှင့် သက်ဆိုင်ရာ ဒကာ၊ ဒကာမများက စောင့်၍ကြိုဆိုကြပါသည်။

ချီကာဂို မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ ရှေ့က တရားစခန်းများ မဖွင့်ခဲ့ဖူးသေးဟု လိရပါသည်။ သဒ္ဓမ္မရသီရိပိသာဆရာတော် ကြွလာသော အခါ တရားစခန်း ဖြစ်မြောက်ရေးကို ဒေါ်မေကြည်ဝင်းက အထူးကြိုးစား၍ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြောင်းကို ချိရပါသည်။ ဒေါ်မေကြည်ဝင်းနှင့် သက်ဆိုင်ရာ ကျောင်းဒကာ၊ ဒကာမများ၏ ကြိုးစားဆောင်ရွက်မှုကြောင့် တရားစခန်း ဖြစ်မြောက်သွားကြပေသည်။

ချီကာဂို မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ တရားစခန်း အစီအစဉ်

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆုတ် ၇-ရက်၊ ဇူလိုင်လ ၂၉-ရက်နေ့၊ ည ၇-နာရီမှ ၉-နာရီအထိ တရားပွဲကျင်းပရန်။

ဝါဆိုလဆုတ် ၈-ရက်၊ ဇူလိုင်လ ၃၀-ရက်နေ့၊ နံနက် ၈-နာရီမှ ၁၀-နာရီ အလုပ်ပေးတရားနာ၍ ရှုမှတ်ကြရန်၊ နေ့လယ် ၁-နာရီမှ ၂-နာရီ ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား နာကြားရန်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

- ၂-နာရီမှ ၃-နာရီ တရားထိုင်ရန်၊
- ၃-နာရီမှ ၄-နာရီ တရားစစ်ဆေးခံရန်၊
- ၄-နာရီမှ ၅-နာရီ တရားထိုင်ရန်၊
- ၅-နာရီမှ ၆-နာရီ စင်္ကြံလျှောက်ရန်၊
- ည ၇-နာရီမှ ၈-နာရီ တရားထိုင်ရန်၊
- ၈-နာရီမှ ၉-နာရီခွဲ တရားနာရန်၊

ဝါဆိုလဆုတ် ၉-ရက်နေ့ ၈-နာရီမှ ၁၀-နာရီ တရားရှုမှတ်ရန်။

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆုတ် ၇-ရက်နေ့၊ ည ၈-နာရီမှ ၉-နာရီခွဲအထိ ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါး ဟောကြားပါသည်။ တရားနာပရိသတ် ၂၅-၃၀ ခန့် ရှိပါသည်။ အမေရိကန်လူမျိုး ၂-ဦးလာရောက်၍ တရားနာကြပါသည်။ တရားပွဲ ပြီးဆုံးသောအခါ အချို့သော ဒကာ၊ ဒကာမများက ဤတရားကိုနာရတာ မိမိတို့အတွက် အလွန်အကျိုးများ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်ဟု လျှောက်ထားကြပါသည်။

ဒီနေ့ ၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆုတ် ၇-ရက် ဖြစ်ပါတယ်။ ၇-ရက်နေ့ ည ချီကာဂို မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ ဟောကြားရမည့်တရားက ယခုဘဝကောင်းမြတ်လှ တရားတော်ဖြစ်ပါတယ်။ တရားနာပရိသတ်များ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ဘဝပေါင်းဟာ အနမတဂ္ဂသုတ္တန်တရားတော်အရ ရေတွက်လို့ မရအောင် များပြားခဲ့တဲ့ ဘဝပေါင်းများစွာတို့တွင် ယခုရရှိထားသည့် လူ့ဘဝသည် အကောင်းမြတ်ဆုံးဘဝ ဖြစ်ပေတယ်။

ဘာကြောင့် ယခုရရှိထားသည့် ဘဝသည် အကောင်းမြတ်ဆုံး ဘဝ ဖြစ်ရပါသလဲဆိုလျှင် သက်တမ်းတွေ သိပ်ရှည်နေလို့လည်း မဟုတ် ပေ။ လွန်ခဲ့ပြီးသည့် အတိတ်ဘဝများက အသက် သောင်းတမ်း၊ သိန်း တမ်းအထိရှည်ခဲ့သည့် လူ့ဘဝများမှာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြပါတယ်။ ဘဝတွေက ခြားလို့ မသိကြတော့ဘဲ ဖြစ်ကြတယ်။ ထို့ကြောင့် ယခုဘဝဟာ သက် တမ်းရှည်၍ ကောင်းမြတ်သည့်ဘဝဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ပေ။

ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ သိပ်ပေါများကြွယ်ဝနေလို့ ကောင်းမြတ်တဲ့ဘဝ ဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ပေ။ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ သိပ်မပေါများ မကြွယ်ဝကြပါ။ ယခုဘဝထက် ပစ္စည်းဥစ္စာများ ပေါများကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးကြီးတွေ၊ သူကြွယ် ကြီးတွေဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ဘဝပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ဘဝတွေက ခြားသွားလို့ မသိကြတော့ဘဲ ဖြစ်ကြပေတယ်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ သိပ်ပေါများကြွယ်ဝနေလို့ ယခုဘဝဟာ အကောင်းမြတ်ဆုံးဘဝ ဖြစ်တာ လည်း မဟုတ်ပေ။

ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်တွေ သိပ်ကြီးနေလို့ ကောင်းမြတ်တဲ့ဘဝ ဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ပေ။ ယခုဘဝထက် ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးတဲ့ ပဒေသရာဇ်၊ ကောရာဇ်မင်းများ ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြပါတယ်။ ဘဝတွေက ခြားသွား လို့သာ မသိကြတော့ဘဲ ဖြစ်ကြရပေတယ်။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းတန်ခိုး အာနုဘော်တွေ သိပ်ကြီးနေလို့ အကောင်းမြတ်ဆုံးဘဝ ဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ပေ။

ဘာကြောင့် ယခုရရှိထားသည့် ဘဝသည် အကောင်းမြတ်ဆုံး ဘဝဖြစ်ပါသလဲဆိုရင် အပါယ်တံခါး ပိတ်သွားဖို့ရာ၊ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သွား ဖို့ရာ၊ တရားထူးတရားမြတ်များ ရသွားဖို့ရာ အကောင်းမြတ်ဆုံးဘဝ ဖြစ် ပေတယ်။

ဘာကြောင့် ယခုဘဝသည် အပါယ်တံခါးပိတ်နိုင်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မြင် သွားနိုင်၊ တရားထူးတရားမြတ်များကို ရသွားနိုင်ပါသလဲဆိုရင် တရားနာ ပရိသတ်များ၏သန္တာန်၌ ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါး ရရှိထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေတယ်။

တရားနာပရိသတ်များနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ သန္တာန်တို့ ၌ ရှိနေသော ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါးကို တစ်ချိန်သောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ သွားရာခရီး၌ ကုက္ကိုပင်ကြီး ၇-ပင်တို့တွင် တစ်ပင်သော

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ကုက္ကိုပင်၏အနီး၌ လူ့ဘဝဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ရေကပတ္တနဂါးမင်းကို အကြောင်း ပြ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

- ၁။ လူ့အဖြစ်ကို ရဖို့ရာ အလွန်ခဲယဉ်းတယ်၊
- ၂။ လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်နေဖို့လည်း အလွန်ခဲယဉ်းတယ်၊
- ၃။ သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို နာကြားဖို့လည်း အလွန်ခဲယဉ်းတယ်၊
- ၄။ သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံဖို့လည်း အလွန်ခဲယဉ်းတယ် ဟူ၍ ခဲယဉ်းခြင်းတရား ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါးကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီခဲယဉ်းခြင်းတရား ၄-ပါး တရားနာပရိသတ်များသန္တာန်မှာ ရှိနေသောကြောင့် နည်းမှန်လမ်းမှန် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်လျှင် ယခုဘဝ၌ပင် အပါယ်တံခါး ပိတ်သွားနိုင်ကြပေသည်။ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သွားနိုင်ကြပေသည်။ တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိသွားနိုင်ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် တရားနာပရိသတ်များ ယခုရရှိထားသည့်ဘဝသည် အကောင်းမြတ်ဆုံးဘဝ ဖြစ်ပေတယ်။

၁။ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံကို မြတ်စွာဘုရား သုတ္တန်တစ်ခု ဟောကြားပါတယ်။ ထိုသုတ္တန်၏အမည်က နခသီခသုတ္တန်တဲ့။ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်သည်းပေါ်၌ မြေမှုန့်လေးတင်ပြပြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့သုတ္တန် ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ချိန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူပါတယ်။ တစ်နေ့သောအခါ ရဟန်းတော်များနှင့် တရားနာပရိသတ်များက မြတ်စွာဘုရားထံမှ တရားနာယူဖို့ရာ စည်းဝေးပြီး စောင့်နေကြပါတယ်။ ဒီနေ့မှာ တရားဟောဖို့ရာ အချိန်မရသောကြောင့် တရားနာပရိသတ်များနှင့် ရဟန်းတော်များရှိရာသို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ကြွလာတော်မူပါတယ်။

ရောက်လာသောအခါ မြေကြီးပေါ်မှာရှိတဲ့ မြေမှုန့်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး လက်သည်းပေါ်မှာတင်ထားကာ ရဟန်းတော်များကို မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ပါတယ်။ “ချစ်သားရဟန်းတို့ ... ငါဘုရား၏ လက်သည်းပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ မြေမှုန့်နှင့် မဟာပထဝီမြေကြီးမှာ ရှိနေကြသည့် မြေမှုန့်တို့တွင် အဘယ်မြေမှုန့်က ပို၍များနေသလဲ” လို့ မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ပါတယ်။ ရဟန်းတော်များက “မြတ်စွာဘုရား လက်သည်းပေါ်မှာ တင်ထားသည့် မြေမှုန့်ကလေးသည် မဟာပထဝီမြေကြီးမှာ ရှိနေသည့် မြေမှုန့်များကို ထောက်ထားလိုက်လျှင် အလွန်ပင် နည်းပါးပါတယ်ဘုရား။ မဟာပထဝီမြေကြီးမှာရှိနေတဲ့ မြေမှုန့်တွေက အလွန်ပင် များပြားပါတယ် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကြပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သားရဟန်းတို့ ... သင်တို့ရရှိထားသည့် လူ့ဘဝသည် ငါဘုရားလက်သည်းပေါ်မှာတင်ထားသည့် မြေမှုန့်လောက်ပင် ရှိပေတယ်။ လူ့ဘဝက ကွယ်လွန်စုတေသွားပြီး လူ့ဘဝမှာ လှုပ်ပြန် ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငါဘုရားလက်သည်းပေါ်မှာတင်ထားသည့် မြေမှုန့်လောက်ပင် ရှိပေသည်။ လူ့ဘဝက ကွယ်လွန်စုတေသွားပြီး အပါယ် ၄-ဘုံသို့ ကျရောက်သွားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေဟာ မဟာပထဝီမြေကြီးမှာရှိတဲ့ မြေမှုန့်တွေလောက် များပြားကြတယ်” ဟု လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ရာ ခဲယဉ်းပုံကို ဟောကြားတော်မူလိုက်ပါတယ်။

တရားနာပရိသတ်များ ယခုရရှိထားသည့် လူ့ဘဝသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်သည်းပေါ်မှာတင်ထားသည့် မြေမှုန့်လောက်ပင် ရှိပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အလွန်ပင် ခဲယဉ်းလှပေသည်။ တရားနာပရိသတ်များ အလွန်ခဲယဉ်းတဲ့ လူ့အဖြစ်ကို ရရှိထားကြသည်ကိုသိပြီး တရားတွေ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်နိုင်ရအောင် ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက တရားနာပရိသတ်များနှင့် နောင်လာနောင်သားတွေ မှတ်သားရလွယ်ကူအောင် ဆောင်ပုဒ်များ စီစဉ်ထားခဲ့ပါတယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၆၅

အားလုံး လိုက်ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ လူတစ်ယောက်ဟာ၊ ဖြစ်ဖို့ရာ၊ လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
ဖြစ်ခဲလှစွာ၊ လူဆိုတာ၊ ဖြစ်ကာနေရပြီ။

မြတ်စွာဘုရား ဒီနေ့မှာ တရားဟောဖို့ရာ အချိန်မရတဲ့အတွက်
ကြောင့် ဆက်လက်၍ မှာကြားသွားပါတယ်။ “ငါဘုရားလက်သည်းပေါ်
မှာတင်ထားသည့် မြေမှုန့်လောက် နည်းပါးသည့် လူ့ဘဝကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း
ရထားကြသည့်အတွက်ကြောင့် ငါဘုရား၏သာသနာတော် ရှိနေသည့်
အခိုက်မှာ မမေ့ကြနဲ့ မမေ့ကြနဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြ” ဟု မှာကြား
သွားပါတယ်။

“မမေ့ကြနဲ့ မမေ့ကြနဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြ” ဟူသော စကား
တော်၏ အဓိပ္ပါယ်မှာလည်း ဒါန၊ သီလ၊ သမထကုသိုလ်မှုလောက်
ပြည့်စုံကြပြီးလျှင် လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်၊ မြဟ္မာ့စည်းစိမ်တို့ကို ခံစား
ခံစားဖို့ရာ မမေ့ကြနဲ့ မမေ့ကြနဲ့လို့ မှာကြားတော်မူလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်
ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူးလား ... မဟုတ်ပါဘုရား။

တရားနာပရိသတ်များနှင့်တကွ ဝေနေယျပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေ ယခု
ဘဝမှစပြီး အပါယ်သံသရာမှ အပြီးတိုင်လွတ်မြောက်ကြောင်း၊ အလုံးစုံ
သော သံသရာဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ကြောင်း၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်
ကြောင်းဖြစ်သည့် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားတို့ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့
ရာ မမေ့ကြနဲ့ မမေ့ကြနဲ့လို့ မှာတော်မူလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်ပေတယ်။

သာမန် မမေ့ကြနဲ့လို့ ဟောကြားတော်မူသည့် စကားတော်၏
အဓိပ္ပါယ်ကို ဘာကြောင့် အလုံးစုံသော သံသရာဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်
ကြောင်း၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံ
အားထုတ်မှုကို မမေ့ကြနဲ့ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ကို ယူရပါသလဲဆိုလို့ရှိရင် -

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း အသက်နှင့်ခန္ဓာကို မဇ္ဇိယာပါဘဲ အနစ်နာခံပြီး ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည်မှာ တရားနာပရိသတ်များနှင့်တကွ ဝေနေယျပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေ လှူစည်းစိမ်း၊ နတ်စည်းစိမ်း၊ ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်းတွေ ခံစားစံစားဖို့ရာကို ရည်ရွယ်ပြီး အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို မဇ္ဇိယာပါဘဲ အနစ်နာခံပြီး ပါရမီတော်တွေ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့တာ မဟုတ်ပေ။

တရားနာပရိသတ်များနှင့်တကွ ဝေနေယျပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေ ယခု ဘဝမှစ၍ အပါယ်သံသရာမှ လွတ်မြောက်ပြီး၊ အလုံးစုံသော သံသရာဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားဖို့ရာကိုသာ ရည်ရွယ်၍ လေးအသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို မဇ္ဇိယာပါဘဲ အနစ်နာခံပြီး ပါရမီတော်တွေကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့တာ ဖြစ်ပေတယ်။

ထို့ကြောင့် သာမန် မမေ့ကြနဲ့၊ မမေ့ကြနဲ့၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြဟုဆိုသည့် စကားတော်၏အဓိပ္ပါယ်မှာ အပါယ်သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း၊ အလုံးစုံသော သံသရာဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ကြောင်း၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သည့် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား အားထုတ်မှုများကို မမေ့ကြနဲ့၊ မမေ့ကြနဲ့ဟု ဟောကြားတော်မူလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်ပေတယ်။

မမေ့ကြနဲ့၊ မမေ့ကြနဲ့ဟု မှာကြားဟောကြားတော်မူသည့်အတိုင်း ယခုတရားနာပရိသတ်များ အချိန်ရသမျှ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားတို့ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်မှာ သောတာပန်ဖြစ်အောင် အားထုတ်တာလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုကျ မဟုတ်သေးပေ။ သကဒါဂါမ်ဖြစ်အောင် အားထုတ်တာလည်း မြတ်စွာဘုရား အလိုကျ မဟုတ်သေးပေ။ အနာဂါမ်ဖြစ်အောင် အားထုတ်

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

တာလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုကျ မဟုတ်သေးပေ။ ရဟန္တာဖြစ်အောင် အားထုတ်နိုင်မှသာ မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုကျ ဖြစ်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက ပါရမီအခြေခံ ရင့်ကျက်ပြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက များကြသောကြောင့် ရဟန္တာဖြစ်အောင် အားထုတ်မည် ဟု ရည်ရွယ်ချက်ထားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ များကြပါတယ်။ ယခုတရားနာပရိသတ်များခေတ်သို့ ရောက်လာတဲ့အခါမှာတော့ သာသနာနောက်ပိုင်း ဖြစ်၍ ရဟန္တာဖြစ်အောင် အားထုတ်နိုင်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ အလွန်ပင် နည်းသွားပါပြီ။ အနည်းဆုံးတော့ သောတာပန်ဖြစ်အောင် အားထုတ်မည် ဟု ရည်ရွယ်ချက်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များတော့ ရှိကြပါတယ်။

သာသနာတော်ကြီးနှင့် လာတွေ့ကြုံနေရသည့် လူ့ဘဝရရှိထားသည့်အခိုက်မှာ အနည်းဆုံး အပါယ်ဘေးငြိမ်းသည့် ဉာဏ်အဆင့် သောတာပန်ဖြစ်အောင်တော့ အားထုတ်သင့်ကြပါတယ်။ တရားနာပရိသတ်များ အားမထုတ်သင့်ပါဘူးလား ... အားထုတ်သင့်ပါတယ်ဘုရား။

မေတ္တာ၊ ကရုဏာကြီးမားကြသည့် ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ တောင်ပုလုဆရာတော်ဘုရားကြီး စသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက တပည့်ရင်းများနှင့် တွေ့ရသည့်အခါ အားထုတ်ကြ အားထုတ်ကြ သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံနေသည့်အခိုက် အပါယ်ဘေးငြိမ်းသည့်အဆင့်၊ အပါယ်တံခါးပိတ်သည့်အဆင့်ထိအောင် အားထုတ်ကြရမည်ဟု တိုက်တွန်းတော်မူကြပါတယ်။ ရနိုင်လို့သာ တိုက်တွန်းခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မရနိုင်လျှင်တော့ တိုက်တွန်းကြမှာ မဟုတ်ပေ။ ယခုတရားနာပရိသတ်များလည်း တိုက်တွန်းသည့်အတိုင်း စွမ်းနိုင်သမျှ အားထုတ်နေကြရခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဆောင်ပုဒ်ဖြင့် တိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီဆောင်ပုဒ် လိုက်ဆိုကြရမယ် -
ဆောင်ပုဒ်။ ။ အပါယ်ဘေးငြိမ်းခွင့်၊ ဉာဏ်အဆင့်၊
အသင့်ရောက်ပါစေ။

မြတ်စွာဘုရားလည်း မကြာခဏ တိုက်တွန်းတော်မူပါတယ်။
ခဏော ဝေ မာဥပစ္စဂါ = ဘုရားပွင့်တော်မူလာသည့် အခွင့်ကောင်းအခွင့်
သာ သာသနာတော်ကြီးကို မလွန်သွားစေလင့်၊ မလွန်သွားခင် အနည်းဆုံး
အပါယ်တံခါးပိတ်သည့် အဆင့်ထိအောင် အားထုတ်ကြရမည်ဟု တိုက်
တွန်းတော်မူခဲ့ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား တိုက်တွန်းတော်မူသည့်အတိုင်း
ယခုတရားနာပရိသတ်များလည်း အချိန်ရသမျှ အားထုတ်နေကြခြင်းပင်
ဖြစ်ပေတယ်။

အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား တိုက်တွန်းတော်မူသည့်အတိုင်း အား
မထုတ်နိုင်ခဲ့သော် ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားနိုင်ပါသလဲဆိုရင် ခဏာတီတာ =
ဘုရားပွင့်တော်မူလာသော အခွင့်ကောင်းအခါကောင်းကို လွန်စေကြကုန်
သောသူတို့သည်၊ နိရယမိ = ငရဲ၌၊ သမပ္ပိတာ = ကျရောက်ကုန်သည်
ဖြစ်၍၊ သောစန္ဒိ = အနုသောစန္ဒိ = အဖန်တလဲလဲ စိုးရိမ်ပူပန်ကြရကုန်
လတ္တံ့၊ ဣတိ = ဤသို့၊ ဘဂဝါ = မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဝေါစ =
ကရုဏာရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေသတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

ဘုရားပွင့်တော်မူလာသော အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ သာသနာ
တော်ကြီးကို တရားမရလိုက်ဘဲ လွန်စေကြကုန်သောသူတို့သည် နောင်
ဘဝတစ်ခုခု၌ ငရဲသို့ ကျသွားနိုင်ကြပေသည်။ ငရဲဆင်းရဲကို ခံကြရမည်
ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ငရဲဆင်းရဲ ခံရတဲ့အခါကျမှ နောင်တပူပန်မှုတွေ
ဖြစ်ကြရလိမ့်မယ်။ လူဖြစ်စဉ်အခါက အပါယ်တံခါးကို ပိတ်စေနိုင်တဲ့
သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံရပါလျက် အပါယ်တံခါးပိတ်တဲ့ အဆင့်
ထိအောင် အားမထုတ်ခဲ့မိတဲ့အတွက်ကြောင့် ယခုငရဲဆင်းရဲတွေ ခံနေရ

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၆၉

တာပဲဟု မျက်ရည်ကြီးငယ်များကျပြီး အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် နောင်တ ပူပန်မှုများ ဖြစ်ကြရလိမ့်မည်ဟု မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ နောင်တပူပန်မှုများ မဖြစ်ကြရအောင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရတဲ့အခိုက်မှာ မိမိတို့ကိုယ်အား၊ ဉာဏ် အားရှိသလောက် အားထုတ်ကြရမည်ဟု ဆိုလိုပါတယ်။ ရထိုက်သည့် အခိုက် အနည်းဆုံး ပူပန်ခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော သံသရာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသွားနိုင်သည့် လှေငယ်နှင့်တူသော သောတာပတ္တိ မဂ် တစ်ခုလောက်ကိုတော့ ရအောင်အားထုတ်ကြရမည်ဟု ဟောကြား တော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါတယ်။

၂။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်မှာ လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်ဖို့ ရာ အလွန်ပင် ခဲယဉ်းသည်ဟု မြင်တော်မူပါတယ်။ တရားနာပရိ သတ်များ၏ ဉာဏ်ဖြင့်ဆင်ခြင်ကြည့်လျှင်လည်း လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်နေဖို့ရာ ခဲယဉ်းတဲ့အကြောင်းကို အသင့်အတင့် သိ နိုင်ကြပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်မှာတော့ မိမိတို့၏အသက်ဟာ ဒီနေ့ရှင်နေပါသော်လည်း နက်ဖြန်ခါ ရှင်ချင်မှ ရှင်တော့မည်ဟု မြင်တော် မူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ပဲ ပြုလုပ်အားထုတ်ကြရမည်ဟု လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်နေဖို့ရာ ခဲယဉ်းတဲ့အကြောင်း ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မှတ်သား ဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ လူတစ်ယောက်ဟာ၊ ရှင်ဖို့ရာ၊ လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
ရှင်ခဲလှစွာ၊ သက်ဆိုတာ၊ ရှင်ကာနေရပြီ။

မိမိတို့၏အသက်ဟာ ဒီနေ့ရှင်နေပါသော်လည်း နက်ဖြန်ခါ ရှင်ချင်မှ ရှင်တော့မည့်အကြောင်းကို ဘဇ္ဇေကရတ္တသုတ္တန်မှာ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့် မိမိတို့၏အသက်ဟာ ဒီနေ့ရှင်နေပါသော်လည်း နက်ဖြန်ခါ ရှင်ချင်မှ ရှင်တော့မည်ဟု ဆိုရပါသလဲ။

မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ ၉၆-ပါးသော ရောဂါဝေဒနာတွေနှင့် ပြင်ပက ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်၊ အဆိပ်စသည် များစွာသော သေကြောင်း စစ်သည်ရှိသော သေခြင်းသဘောတရားတည်းဟူသော သေမင်းနှင့် ဘယ်လိုမှ ချိန်းချက်ထားလို့မရ။ ၁-နှစ်၊ ၂-နှစ်၊ ၃-နှစ်လောက် နေပါရစေဦး၊ ၁-လ၊ ၂-လ၊ ၃-လလောက် နေပါရစေဦး စသည်ဖြင့် ပြောဆို၍ သေမင်းကို တံစိုးလက်ဆောင်များ သွားပေးထားလို့ မရပေ။

သေမင်းကို မိတ်ဆွေသွားဖွဲ့ထားလို့လည်း မရပေ။ သေမင်းကို အနိုင်တိုက်ယူဖို့ရာ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတွေ စုဆောင်းထားလို့လည်း မရပေ။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏အသက်ဟာ ဒီနေ့ရှင်နေပါသော်လည်း နက်ဖြန်ခါ ရှင်ချင်မှ ရှင်တော့မည် ဖြစ်ပေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်အလုပ်များကို ပြုခွင့်ရလျှင် ဒီနေ့ပင် ပြုကြရမည်။ အထူးသဖြင့် အပါယ်တံခါးပိတ်ကြောင်း ဝိပဿနာအလုပ်ကို ဒီနေ့အခွင့်ရလျှင် ဒီနေ့ပင် အားထုတ်ပါဟု ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

- ဆောင်ပုဒ်။ ။ စစ်သည်များပြား၊ သေမင်းအား၊
- ချိန်းထားလက်ဆောင်မရှိပါ။
- တွန်းလှန်နိုင်ကြောင်း၊ ဗိုလ်ပါပေါင်း၊
- စုဆောင်းထားခြင်းမရှိပါ။
- ဒါကြောင့်တို့မှာ၊ နက်ဖြန်ခါ၊ ရှင်မှာကောန်မသိပါ။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ဒါကြောင့်နောက်နေ့၊ ရက်မရွေး၊
ယနေ့ပင်လျှင်အားထုတ်ပါ။

၃။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သည်အထိ ကျင့်ကြံအားထုတ်ပုံ နည်း
မှန်လမ်းမှန် ဟောကြားသည့် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ သူတော်
ကောင်းတရားတို့ကို နာကြားဖို့ကလည်း အလွန်ပင် ခဲယဉ်းလှ
ပါတယ်။

ဒါနတရား၊ သီလတရား၊ သမထတရားတို့ကို နာကြားဖို့ရာ
မခဲယဉ်းလှပေ။ တရားနာပရိသတ်များ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နာခဲ့ဖူးကြပါ
တယ်။ သာသနာပအခါ လူဖြစ်သည့်အခါကလည်း နာကြားခဲ့ဖူးကြပါ
တယ်။ ဘဝတွေက ခြားသွားလို့သာ မသိကြဘဲ ဖြစ်ကြပေသည်။ သတိ
ပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ သူတော်ကောင်းတရားကိုတော့ သာသနာပအခါမှာ
မနာကြားကြရပေ။ ဘုရားမပွင့်သည့် သာသနာပအခါမှာ ဟောကြားသည့်
ပုဂ္ဂိုလ် မရှိသောကြောင့် မနာကြားကြရခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

သာသနာတွင်းအခါမှာလည်း ဒါနခေတ်၊ သီလခေတ်တို့၌ မနာ
ကြားကြရပေ။ ဒါန၊ သီလလောက်နှင့်ပင် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေကြပေသည်။
လူတွေကလည်း ဘုရားဒကာကြီး၊ ဘုရားအမကြီး၊ ကျောင်းဒကာကြီး၊
ကျောင်းအမကြီး စသည့် ဒါနကုသိုလ်ရှင်များဖြစ်ကြလျှင် နှစ်သက်ရောင့်ရဲ
တင်းတိမ်သွားကြပေတယ်။

ဆရာတော်ကြီး၊ သံဃာတော်ကြီးများကလည်း သီလသိက္ခာပုဒ်
အထူးကရုပြု၍ လုံခြုံအောင် ကျင့်သုံးကြပေသည်။ လူတွေကလည်း သီလ
သိက္ခာပုဒ်နှင့် ပြည့်စုံသော ဆရာတော်၊ သံဃာတော်ကြီးများကို အလွန်
ပင် ကြည်ညိုအားကိုးကြပေသည်။ အချို့သော ဆရာတော်ကြီးများကလည်း
သီလသိက္ခာလောက်နှင့်ပင် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်သွားကြပေသည်။ သတိ
ပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို ဟောကြားခြင်း မရှိကြပေ။

၁၇၂ သီကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

ထို့ကြောင့် ဒါနခေတ်၊ သီလခေတ်များ၌ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ သူတော်
ကောင်းတရားကို နာကြားဖို့ရာ အလွန်ပင် ခဲယဉ်းလှပါတယ်။

ယခုတရားနာပရိသတ်များခေတ်သို့ ရောက်လာတော့ သတိ
ပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ သူတော်ကောင်းတရား ထွန်းကားလာသည့် အချိန်အခါ
ဖြစ်၍ နာကြားနေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ သူတော်
ကောင်းတရား ထွန်းကားလာသည့်အချိန်အခါပင် ဖြစ်ပါသော်လည်း
ပါရမီအခြေခံ မပါလာကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ မနာကြားနိုင်ကြပေ။ နာကြား
ဖို့ရာ အလွန်ပင် ခဲယဉ်းကြပေသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မှတ်သား
ဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ တရားတော်ဟာ၊ နာဖို့ရာ၊ လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
နာရခဲစွာ၊ တရားဟာ၊ နာကာနေရပြီ။

၄။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမသာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံဖို့ရာ
လည်း အလွန်ပင် ခဲယဉ်းပေတယ်။ ဘုရားပွင့်သည့်အခါမှသာ
သာသနာရှိပေသည်။ ဘုရားတစ်ဆူတစ်ဆူ ပွင့်ဖို့ရာမှာလည်း
လေးအသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်အသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊
တစ်ဆယ့်ခြောက်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း အသက်နှင့်ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို မငဲ့ညှာပါဘဲ ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ရပေသည်။
ပါရမီတော်တွေ ပြည့်လာမှသာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လာကြ
ပေသည်။ ဘုရားပွင့်လာပေသည်။

ဘုရားပွင့်သည့်ကမ္ဘာနှင့် ဘုရားမပွင့်သည့်ကမ္ဘာတို့မှာလည်း နှိုင်း
ဆလို့ မရလောက်အောင် ဘုရားမပွင့်သည့်ကမ္ဘာတွေက များပြား။ ဘုရား
ပွင့်သည့်ကမ္ဘာက အလွန်နည်းပါးပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားပွင့်သည့်အခါ
သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ဖို့ရာလည်း အလွန်ပင် ခဲယဉ်းလှပေသည်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၇၃

ယခုတရားနာပရိသတ်များမှာတော့ ဘဝါဘဝက သာသနာတော်နှင့်တွေ့ဖို့ရာ ကုသိုလ်ပါရမီအထူးတွေ ဆည်းပူးခဲ့ကြလို့သာ ယခုလို သာသနာတော်ကြီးနှင့် လာတွေ့ကြရတာဖြစ်တယ်။ သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရသည့်အခိုက် အနည်းဆုံး အပါယ်တံခါးပိတ်တဲ့ အဆင့် ရောက်အောင် အားထုတ်သင့်ပေဘူးလား ... အားထုတ်သင့်ပါတယ်ဘုရား။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

**ဆောင်ပုဒ်။ ။ သာသနာဟာ၊ တွေ့ဖို့ရာ၊ လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
တွေ့ခဲ့လှစွာ၊ သာသနာ၊ တွေ့ကာနေကြပြီ။**

ယခုပြောခဲ့ပြီးတဲ့ အကြောင်း ၄-ဖြာ ဆုံဖို့ရာလည်း အလွန်ပင် ခဲယဉ်းပါတယ်။

- (က) အလွန်ရခဲသည့် လူ့အဖြစ်ကို ရထားခြင်းတည်းဟူသောအကြောင်း။
- (ခ) အလွန်ရှင်နိုင်ခဲ့သည့် အသက်ရှင်နေခြင်းကို ရထားခြင်းတည်းဟူသောအကြောင်း။
- (ဂ) အလွန်ကြားနာရခဲသည့် ဒီဘဝမှာပင် အပါယ်တံခါးကို ပိတ်စေနိုင်သည့် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ စသော သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို နာကြားနေရခြင်းတည်းဟူသောအကြောင်း။
- (ဃ) အလွန်တွေ့နိုင်ခဲ့ ကြုံနိုင်ခဲ့သည့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရခြင်းတည်းဟူသောအကြောင်း။ ဤအကြောင်း ၄-ဖြာ ဆုံဖို့ရာမှာလည်း အလွန်ပင် ခဲယဉ်းလှပေသည်။ ဘဝအသင်္ချေ လွန်လေငြားသော်လည်း မဆုံနိုင်ခဲ့ပေ။ တရားနာပရိသတ်များမှာတော့ ဘဝါဘဝက ကုသိုလ်ပါရမီအထူးတွေ ဆည်းပူးခဲ့ကြလို့သာ ဒီအကြောင်း ၄-ဖြာ ဆုံခိုက်မှာ လူ့လာဖြစ်နေကြရတာ ဖြစ်ပေတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မှတ်သား
ဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အကြောင်းလေးဖြာ၊ ဆုံဖို့ရာ၊ လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
ဆုံခဲလှစွာ၊ ကြောင်းလေးဖြာ၊ ဆုံကာနေကြပြီ။

ဤအကြောင်း ၄-ဖြာဆုံခိုက်မှာ နည်းမှန်လမ်းမှန် ဝိပဿနာ
တရားကို အားထုတ်ပါလျှင် အရိယာမဂ်တွေ ရသွားနိုင်ကြသည့်အဖြစ်ကို
သိစေလို၍ မြတ်စွာဘုရား ဤရခဲခြင်းတရား ၄-ပါးကို ဟောကြားတော်
မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မြတ်စွာ
ဘုရား သိစေလိုသောအဓိပ္ပါယ်ကို နောင်လာနောင်သား တပည့်များ ထင်
ရှားစွာသိကြပြီး အပါယ်တံခါးပိတ်သည့် အဆင့်ထိအောင် သတိပဋ္ဌာန်
ဝိပဿနာတရားတွေ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်နိုင်စေရန်အတွက်
ဆောင်ပုဒ်စီကုံး၍ တိုက်တွန်းတော်မူခဲ့ပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အကြောင်းလေးဖြာ၊ ဆုံခိုက်မှာ၊
အရိယာမဂ်ဟာရသင့်သည်။

ယခုတရားနာပရိသတ်များ ရရှိထားသည့်ဘဝဟာ တရားရနိုင်
သည့် ဘဝဖြစ်တယ်၊ အပါယ်တံခါးပိတ်နိုင်သည့် ဘဝဖြစ်တယ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို
မြင်သွားနိုင်သည့် ဘဝဖြစ်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်သွားကြပါပြီ။ တကယ်ယုံ
ကြည်ကြပါရဲ့လား ... ယုံကြည်ပါတယ်ဘုရား။ ယုံကြည်လို့ရှိရင် နည်းမှန်
လမ်းမှန် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ကြဖို့ လိုပါတော့တယ်။

သို့ဖြစ်၍ နည်းမှန်လမ်းမှန် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပုံ
များကို အကျဉ်းချုပ် ဟောကြားပါတော့မယ်။ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ရှုမှတ်
ပုံရှုမှတ်နည်း အလုပ်ပေးတရားက သုံးမျိုးရှိပါတယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

- ၁။ ထိုင်မှတ်သည့်အမှတ်က တစ်မျိုး။
 - ၂။ စင်္ကြံလျှောက်၍ မှတ်သည့်အမှတ်က တစ်မျိုး။
 - ၃။ အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်က တစ်မျိုးဟူ၍ သုံးမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။
- ၁။ ထိုင်မှတ်သည့်အမှတ်ကို ရှေးဦးစွာ ဟောကြားပါမယ် -

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြသော နည်းဖြင့် ဝိပဿနာရှုမှတ်လိုသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ကြာကြာထိုင်နိုင်သည့် ဣရိယာပုထ်မျိုးဖြင့် ထိုင်ရပါသည်။ နူးတုပ်၍ဖြစ်စေ၊ တင်ပလွင်ခွေ၍ဖြစ်စေ ထိုင်ရပါတယ်။ ခေါင်းကိုလည်း တည့်တည့်မတ်မတ်၊ ခါးကိုလည်း တည့်တည့်မတ်မတ် ထားရပါတယ်။ မျက်စိကိုမှိတ်ထားရပါတယ်။ စိတ်ကိုတော့ ဝမ်းဗိုက်မှာ စူးစိုက်ထားရပါတယ်။

အသက်ရှူသွင်းလိုက်လို့ ဝမ်းဗိုက် အဆင့်ဆင့်ဖောင်းတက်လာတာကို ဖောင်းစမှဖောင်းဆုံးတိုင်အောင် စိတ်ကလေး ဘယ်သို့မှမထွက်သွားရအောင် စူးစိုက်၍ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အတွင်းက တောင့်တင်းတွန်းကန်သည့် သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ဟာ ပညတ်ဖြစ်တယ်။ ဝိပဿနာရှုမှတ်ရာ မဟုတ်ပေ။ တောင့်တင်းတွန်းကန်သည့် သဘောက ပရမတ်ပဲ။ ဝိပဿနာရှုမှတ်ရာဖြစ်တယ်။

အသက်ရှူထုတ်လိုက်၍ ဝမ်းဗိုက် အဆင့်ဆင့်ပိန်ကျသွားတာကို ပိန်စမှပိန်ဆုံးတိုင်အောင် စိတ်ကလေး ဘယ်သို့မှ မထွက်သွားရအောင် စူးစိုက်၍ ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အတွင်းက တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့သွားသည့်သဘော၊ လှုပ်သွားသည့်သဘော

ကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဝမ်းဗိုက်ပုံ သဏ္ဍာန်ခြပ်ကြီးဟာ ပညတ်ပဲ။ ဝိပဿနာရှုဖို့ရာ မဟုတ်ပေ။ အတွင်းက တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့သွားသည့် လှုပ်သွားသည့် သဘောကတော့ ပရမတ်ပဲ။ ဝိပဿနာရှုဖို့ရာဖြစ်တယ်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်လို့ ၂-ချက်မှတ်တာ စိတ်ကသိပ်မငြိမ်ဘဲ အပြင်အာရုံသို့ ထွက်ထွက်သွားပါလျှင် ထိတယ်လို့ ၁-ချက်တိုး၍ ၃-ချက် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ် များကိုတော့ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ တင်ပါးနဲ့ ကြမ်းနှင့် အဝတ်နှင့် ထိထားလို့ မာနေတဲ့သဘော၊ ပူနေတဲ့သဘောများကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိတယ်လို့ ၃-ချက်မှတ်ပါသော်လည်း စိတ်ကသိပ်မငြိမ် ပြင်ပအာရုံသို့ ထွက်နေသေးလျှင် ထိုင်တယ်လို့ ၁-ချက် တိုး၍ ၄-ချက် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထိုင်တယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်များကိုတော့ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ထိုင်ချင်သည့်စိတ်များက တွန်းကန်ထားလို့ တောင့်တင်းနေသည့်သဘော ကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ၄-ချက် ရှုမှတ် လိုက်ရင်တော့ စိတ်ဟာ ငြိမ်သွားတာများပါတယ်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်လို့ ၂-ချက်ပဲ ရှုမှတ်လို့ကောင်းလျှင် သမာဓိ ဖြစ်လျှင် ၂-ချက်ပဲရှုမှတ်ပါ။ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိတယ်လို့ ၃-ချက် ရှုမှတ်လို့ကောင်းရင် သမာဓိဖြစ်ရင် ၃-ချက်ပဲရှုမှတ်ပါ။ ဖောင်းတယ်၊ ပိန် တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ ၄-ချက် ရှုမှတ်လို့ကောင်းရင် သမာဓိဖြစ် ရင် ၄-ချက်ပဲရှုမှတ်ပါ။

ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ကြသည့်အခါမှာ တရားတွေ မြန်မြန်တွေ့၊ တရားတွေ မြန်မြန်တက်ရအောင် ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ် ပညတ်များကို အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ပရမတ်သဘောများကိုတော့

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၇၇

သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပါတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်း တည့် နိုင်သမျှတည့်အောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပါတယ်။ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာ အရေးကြီးတဲ့ အချက် ၂-ချက်ပင် ဖြစ်ပေတယ်။

ပညတ်နှင့်ပရမတ် ခွဲခြား၍ သိထားဖို့ရာမှာ ပကတိသော မျက်စိ ဖြင့် မြင်ကောင်းသည့်၊ ကိုင်တွယ်သုံးသပ်၍ ရကောင်းသည့် အထည်ခြပ် များသည် ပညတ်များပင် ဖြစ်ပေတယ်။ ပကတိသောမျက်စိဖြင့် မမြင် ကောင်းသည့် ကိုင်တွယ်သုံးသပ်၍ မရကောင်းသည့်သဘော၊ စိတ်ဖြင့် ဉာဏ်ဖြင့်သာ တွေ့သိကောင်းသော ပူသည့်သဘော၊ အေးသည့်သဘော၊ မာသည့်သဘော၊ ပျော့သည့်သဘော၊ တွန်းကန်သည့်သဘော၊ တောင့် တင်းသည့်သဘော၊ လှုပ်ရှားသည့်သဘော၊ ဖွဲ့စည်းထားသည့်သဘော၊ ယိုစီးနေသည့်သဘော၊ နာသည့်သဘော၊ ကျင်သည့်သဘော၊ ထုံသည့် သဘော စသည့်သဘောများသည် ပရမတ်ဖြစ်ပေတယ်။ ထိုပညတ်နှင့် ပရမတ် ၂-မျိုးတို့တွင် ပညတ်များကိုတော့ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ပရမတ်သဘော များကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ် ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပညတ်ကိုခွာ၊ ပရမတ်သာ၊ မှန်စွာရှုရမည်။

ပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်း တည့်နိုင်သမျှတည့်အောင် ရှုမှတ်ကြရမယ်။ ပစ္စုပ္ပန်တည့်မှသာ တရားသဘောများကို တွေ့နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေတယ်။ တရားနာပရိသတ်များသန္တာန်မှာ ရှိနေကြတဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား ၂- ပါးလုံးတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှသာ ရှိကြပေသည်။ တစ်ဆံခြည် တစ်စက္ကန့်မျှ လွဲသွားလျှင် မရှိကြတော့ပေ။ မရှိတဲ့တရားကိုရှုမှတ်နေလျှင် တရားမတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြမည် ဖြစ်ပေတယ်။

ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်အခိုက်မှာသာ ရှိကြ၍ ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် ရှုမှတ်ပုံကို ပါဠိတော်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူခဲ့သည်မှာ -

ရူပါ ရူပဓမ္မာ = ရုပ်နာမ်တရားတို့သည်၊ အဒဿနတော = မမြင်ရာအရပ်မှာ၊ အာယန္တိ = မြင်လာ၊ ရောက်လာကြကုန်၏။ ဘင်္ဂါ = ချုပ်ပျက်သွားပြီးကြသော ရုပ်နာမ်တရားတို့သည်၊ အဒဿနံ = မမြင်ရာ အရပ်သို့၊ ဂစ္ဆန္တိ = သွားကြကုန်၏။

တရားနာပရိသတ်များ၏သန္တာန်၌ ဖြစ်လာကြသော ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့သည် မဖြစ်ခင်၊ မဖြစ်မီက ဤခန္ဓာကိုယ် ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိကြ၍ မမြင်ရပေ။ ဖြစ်လာပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင် ချုပ်ပျက်သွားကြပေ သည်။ ချုပ်ပျက်သွားပြီးတဲ့အခါမှာလည်း ဤခန္ဓာကိုယ် ဘယ်နေရာမှာမှ မကျန်ခဲ့တော့ပေ။ ဖြစ်ခိုက်ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှာသာ ရှိကြပေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ကောင်းကင်၌ လက်သွားတဲ့ လျှပ်စစ်ရောင်နှင့် တူပေတယ်။

အာကာသေ = ကောင်းကင်၌၊ ဝိဇ္ဇုပ္ပါဒေါဝ = တိမ်လွှာ ၂-ထပ် ခတ်မိလိုက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော လျှပ်စစ်ရောင်ကဲ့သို့၊ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိစ = ဖြစ် လည်းဖြစ်ကြကုန်၏။ ဝယန္တိစ = ပျက်လည်းပျက်သွားကြကုန်၏။ ဣတိ = ဤသို့၊ ဘဂဝါ = မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဝေါစ = ကရုဏာရေသွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေသတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

ကောင်းကင်၌ တိမ်လွှာ ၂-ထပ် ခတ်မိလိုက်၍ ဝင်းခနဲ လက်သွား သော လျှပ်စစ်ရောင်သည် လက်ပြီးတာနဲ့ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ပျက်သွားပေ သည်။ ဘယ်တိမ်တိုက်ထဲမှာမှ မကျန်ခဲ့တော့ပေ။ အဲဒီလျှပ်စစ်ရောင်ဟာ မလက်ခင်ကလည်း ဘယ်တိမ်တိုက်ထဲမှာ ရှိသည်ဟူ၍လည်း ရှာဖွေလို့ မရ၊ လက်ပြီးသည့် နောက်ကာလမှာလည်း ဘယ်တိမ်တိုက်ထဲမှာ ကျန် နေခဲ့သည်ဟူ၍လည်း ရှာဖွေလို့ မရသကဲ့သို့ ထို့အတူ ရုပ်တရား၊ နာမ် တရားတို့ မဖြစ်ပေါ်ခင်ကလည်း သည်ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်နေရာမှာမှမရှိ ဖြစ်ပြီး၍

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ချုပ်ပျက်သွားပြီးသောအခါမှာလည်း ဒီခန္ဓာကိုယ် ဘယ်နေရာမှာမှ မကျန်ခဲ့တော့ပေ။ ဖြစ်ခိုက်ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှာသာ ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် ရှုမှတ်ရမည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။

လွန်ခဲ့ပြီးသော အတိတ်ကရုပ်နာမ်တရားတို့သည်လည်း မရှိတော့ပေ။ မရောက်သေးတဲ့ အနာဂတ်ရုပ်နာမ်တရားတို့သည်လည်း မရောက်သေး၍ မရှိသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ယင်းအတိတ်ရုပ်နာမ်၊ အနာဂတ်ရုပ်နာမ်တို့ကို ရှုမှတ်၍မရပေ။ ပစ္စုပ္ပန်၌ရှိသော ရုပ်နာမ်တရားတို့ကိုသာ ရှုမှတ်ကြရမည်ဟု ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ္တန်၌ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတာကို ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မှတ်သားရလွယ်ကူအောင် ဆောင်ပုဒ်များ စီထားခဲ့ပါတယ်။

ဆောင်ပုဒ်များ ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အတိတ်အဟောင်းကိုလည်း မပြန်နဲ့၊
အနာဂတ်အသစ်ကိုလည်း မကြံနဲ့၊
ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊
အမှန်မလွတ်အောင်ရှုမှတ်ပါ။

၂။ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ် စသည်ဖြင့် စင်္ကြံလျှောက်မှတ်တဲ့ အခါမှာလည်း ထိုနည်းတူစွာ ပစ္စုပ္ပန်လည်းတည့်အောင် ပရမတ်ကိုလည်းသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်နိုင်ပါက မကြာခဏ တရားသဘောများကို တွေ့လာနိုင်ကြပါတယ်။

ကြွတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကို အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှ ခွာရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ပညတ်ဖြစ်လို့ပါပဲ။ အထက်သို့ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့တက်နေတဲ့သဘောကိုတော့ သိနိုင်

သမ္ပုသိအောင် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ရွှေနေသည့်သဘောက ပရမတ်ဖြစ်လိုပါပဲ။ ရွှေနေသည့် အစဉ်ကိုလည်း ပစ္စုပ္ပန်တည့်နိုင်သမျှ တည့်အောင် ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ကြွတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါ ယင်းကဲ့သို့ ခြေထောက်ပုံ သဏ္ဍာန်ပညတ်ကိုလည်း ခွာလိုရသွားပြီး၊ ရွှေနေတဲ့သဘောကိုလည်း ရှုမှတ်လိုရသွားပြီး ရွှေနေသည့် အစဉ်ကိုလည်းမိအောင်၊ ပစ္စုပ္ပန်လည်းတည့်အောင် ရှုမှတ်လိုရသွားပါလျှင် ကြွတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါ အပေါ်သို့ ရွှေရွှေတက်သွားတာကို သိပြီးတဲ့အပြင် ပေါ့ပေါ့ပြီး တက်သွားတာကိုလည်း သိလာတတ်ကြပေတယ်။

လှမ်းတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန်ပညတ်ကိုလည်း ခွာလိုရသွားပြီး၊ ရှေ့သို့ ရွှေနေသည့်သဘောကိုလည်း ရှုမှတ်လိုရသွားပြီး ရွှေနေသည့်အစဉ် ပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်းမိအောင်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်းတည့်အောင် ရှုမှတ်လိုရသွားပါလျှင် လှမ်းတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါ ရှေ့သို့ ရွှေရွှေသွားတာကို သိပြီးတဲ့အပြင် ပေါ့ပေါ့ပြီး ရွှေသွားတာကိုလည်း သိလာတတ်ကြပေတယ်။

ယင်းကဲ့သို့ ကြွလိုက်သောအခါ ပေါ့ပေါ့ပြီး တက်သွားတာ၊ လှမ်းလိုက်တဲ့အခါ ပေါ့ပေါ့ပြီး ရွှေသွားတာကို တွေ့သိတာ တေဇောဓာတ်နှင့် ဝါယောဓာတ်တို့၏သဘောကို တွေ့သိတာပင် ဖြစ်တယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ တေနှင့်ဝါမှာ၊ ဓာတ်နှစ်ဖြာ၊ ပေါ့တာထင်ရှားသည်။

တေ-က တေဇော = အနီးဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊ အပေါ့ဓာတ်ဖြစ်တယ်။
ဝါ-က ဝါယော = လေဓာတ်၊ အပေါ့ဓာတ်ဖြစ်တယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၈၁

ချတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန်ပညတ် ကိုလည်း ခွာလို့ရသွားပြီး၊ အောက်သို့ ရွှေ့ကျနေသောသဘောကိုလည်း ရှုမှတ်လို့ရသွားပြီး ရွှေ့နေသည့် အစဉ်ကိုလည်းမိအောင်၊ ပစ္စုပ္ပန်သည်တည် အောင် ရှုမှတ်လို့ရသွားလျှင် ချတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါ အောက်သို့ ရွှေ့ရွှေ့ကျသွားတာကို သိပြီးတဲ့အပြင် လေးလေးပြီး ကျသွားတာကိုလည်း သိလာတတ်ကြပေတယ်။

လေးတာကို သိတာက ပထဝီဓာတ်နှင့် အာပေါဓာတ်တို့၏ သဘောကို သိတာပင် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပနှင့်အာမှာ၊ ဓာတ်နှစ်ဖြာ၊ လေးတာထင်ရှားသည်။

ပ-က ပထဝီ = မြေဓာတ်၊ အမာဓာတ်၊ အလေးဓာတ်ဖြစ်တယ်။

အာ-က အာပေါ = ရေဓာတ်၊ အဖွဲ့ဓာတ်၊ အလေးဓာတ်ဖြစ်တယ်။

၃။ ထိုင်မှတ်တဲ့အချိန်လည်းမဟုတ်၊ စကြိုလျှောက်မှတ်တဲ့အချိန်လည်း မဟုတ်၊ မိမိတို့အဆောင်သို့ပြန်၍ အထွေထွေကိစ္စများကို ဆောင် ရွက်တဲ့အခါမှာလည်း ရှုမှတ်ကြရပါတယ်။ ထင်ရှားတဲ့ ဣရိယာပုထ် ကြီးလေးပါးက စပြီး ရှုမှတ်ကြရပါတယ်။

ယခုတရားနာပြီး၍ ထရမည့်အခါ၊ တရားထိုင်ပြီး၍ ထရမည့်အခါ တို့၌ အမြန်မထလိုက်ပါဘဲ စိတ်ကို အာရုံပြုကြည့်လိုက်လျှင် ထချင်သည့် စိတ်များက ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ ယင်းထချင်သည့်စိတ်ကို ထချင်တယ်၊ ထချင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထို့နောက် ထတဲ့ကိုယ် အမူအရာများ ပေါ်လာမှ ထတယ်၊ ထတယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထတယ်၊ ထတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန် များကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ခန္ဓာကိုယ်အမူအရာ အထက်သို့

တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ တက်သွားသည့်သဘောကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ထချင်သည့်စိတ်ကို ရှုမှတ်လိုရသွားလျှင် ဉာဏ်စဉ်၂-ဆင့် ရရှိသွားတာကို ကိုယ်တိုင်ပဲ သိသွားကြပါတယ်။ ထချင်သည့်စိတ်က သိတတ်သည့်အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... နာမ်တရားပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ နာမ်တရားဖြစ်တယ်။ ထနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... ရုပ်တရားပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်တရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ နာမ်တရားနှင့်ရုပ်တရားကို ပိုင်းခြား၍ သိသွားခြင်းသည် နာမရူပပရိစ္ဆေဒ ဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

ထချင်သည့်စိတ်ကြောင့် ထရသည်။ ထချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကြောင်းပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းတရားဖြစ်တယ်။ ထသည့် ကိုယ်အမူအရာများက အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကျိုးပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ အကျိုးတရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိသွားခြင်းသည် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ထချင်တာကနာမ်၊ ထနေဟန်ကရုပ်၊
သူမဟုတ်ငါမဟုတ်၊ ထတာနာမ်နှင့်ရုပ်၊
နာမ်ရုပ်နှစ်သင်း၊ အမြင်ရှင်း၊ ထရင်းအလုပ်လုပ်။

ထရပ်ပြီး၍ သွားရတော့မည့်အခါ၌လည်း အမြန်မသွားလိုက်ပါဘဲ စိတ်ကိုအာရုံပြုကြည့်လိုက်ရင် သွားချင်သည့်စိတ်များက ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ ယင်းသွားချင်သည့်စိတ်ကို သွားချင်တယ်၊ သွားချင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထို့နောက် သွားတဲ့ကိုယ်အမူအရာ ပေါ်လာမှ

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

သွားတယ် သွားတယ်၊ ဘယ်လှမ်းတယ် ညာလှမ်းတယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်များကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ရှေ့သို့ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့နေသည့်သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ သွားချင်သည့်စိတ်ကို ရှုမှတ်လို့ရသွားလျှင် ဉာဏ်စဉ် ၂-ဆင့် ရရှိသွားတာကို ယောဂီများကိုယ်တိုင်ပဲ သိသွားကြပါတယ်။ သွားချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... နာမ်တရားပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ နာမ်တရားဖြစ်တယ်။ သွားနေတဲ့ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... ရုပ်တရားပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်တရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ နာမ်တရားနှင့်ရုပ်တရားကို ပိုင်းခြား၍ သိသွားခြင်းသည် နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

သွားချင်သည့်စိတ်ကြောင့် သွားရသည်။ သွားချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကြောင်းပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းတရားဖြစ်တယ်။ သွားနေသည့် ကိုယ်အမူအရာများက အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကျိုးပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ အကျိုးတရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိခြင်းသည် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သွားချင်တာကနာမ်၊ သွားနေဟန်ကရုပ်၊
သူမဟုတ်ငါမဟုတ်၊ သွားတာနာမ်နှင့်ရုပ်၊
နာမ်ရုပ်နှစ်သင်း၊ အမြင်ရှင်း၊ သွားရင်းအလုပ်လုပ်။

သွားပြီး၍ ရပ်ရတော့မည့်အခါ၌လည်း အထူးအာရုံပြုထားရင် မရပ်မီ ၁-လှမ်း၊ ၂-လှမ်း၊ ၃-လှမ်းလောက်တည်းက ရပ်ချင်သည့်စိတ်များ

ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ ယင်းရပ်ချင်သည့်စိတ်ကို ရပ်ချင်တယ်၊ ရပ်ချင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထို့နောက် ရပ်တဲ့ကိုယ်အမှုအရာများ ပေါ်လာမှ ရပ်တယ်၊ ရပ်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ရပ်တယ်၊ ရပ်တယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်များ ကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ရပ်ချင်သည့်စိတ်များက တွန်းကန်ထားလို့ တောင့်တင်းနေသည့် သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ရပ်ချင်သည့်စိတ်ကို ရှုမှတ်လို့ရသွားရင် ဉာဏ်စဉ် ၂-ဆင့် ရရှိသွားတာကို ယောဂီများကိုယ်တိုင်ပဲ သိသွားကြပါတယ်။ ရပ်ချင်သည့် စိတ်က သိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... နာမ်တရားပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ နာမ်တရားဖြစ်တယ်။ ရပ်နေတဲ့ ကိုယ်အမှုအရာများက မသိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... ရပ်တရားပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ ရပ်တရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ နာမ်တရားနှင့်ရပ်တရား ပိုင်းခြား၍ သိသွားခြင်းသည် နာမရူပပရိစ္ဆေဒ ဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

ရပ်ချင်သည့်စိတ်ကြောင့် ရပ်ရသည်။ ရပ်ချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကြောင်းပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းတရားဖြစ်တယ်။ ရပ်သည့်ကိုယ်အမှုအရာများက အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကျိုးပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ အကျိုးတရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိခြင်းသည် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟ ဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ရပ်ချင်တာကနာမ်၊ ရပ်နေဟန်ကရုပ်၊
သူမဟုတ်ငါမဟုတ်၊ ရပ်တာနာမ်နဲ့ရုပ်၊
နာမ်ရုပ်နှစ်သင်း၊ အမြင်ရှင်း၊ ရပ်ရင်းအလုပ်လုပ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၈၅

ရပ်ရာမှ ထိုင်ရတော့မည့်အခါ၌လည်း အမြန် မထိုင်လိုက်ပါဘဲ စိတ်ကို အာရုံပြုကြည့်လိုက်လျှင် ထိုင်ချင်သည့်စိတ်များက ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ ယင်းထိုင်ချင်သည့်စိတ်ကို ထိုင်ချင်တယ်၊ ထိုင်ချင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထို့နောက် ထိုင်တဲ့ကိုယ်အမူအရာများ ပေါ်လာမှ ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်များကိုတော့ အာရုံမပြုပါဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အောက်သို့ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့ကျသွားသည့် ကိုယ်အမူအရာများကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ယင်းကဲ့သို့ ထိုင်ချင်သည့်စိတ်ကို ရှုမှတ်လို့ရသွားရင် ဉာဏ်စဉ် ၂-ဆင့် ရရှိသွားတာကို ယောဂီများကိုယ်တိုင်ပဲ သိသွားကြပါတယ်။ ထိုင်ချင်သည့်စိတ်က သိတတ်သည့်အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... နာမ်တရားပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ နာမ်တရားဖြစ်တယ်။ ထိုင်နေတဲ့ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... ရုပ်တရားပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်တရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ နာမ်တရားနှင့်ရုပ်တရားကို ပိုင်းခြား၍ သိသွားခြင်းသည် နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

ထိုင်ချင်သည့်စိတ်ကြောင့် ထိုင်ရသည်။ ထိုင်ချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကြောင်းပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းတရားဖြစ်တယ်။ ထိုင်သည့်ကိုယ်အမူအရာများက အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကျိုးပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ အကျိုးတရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိသွားခြင်းသည် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ထိုင်ချင်တာကနာမ်၊ ထိုင်နေဟန်ကရုပ်၊
သူမဟုတ်ငါမဟုတ်၊ ထိုင်တာနာမ်နဲ့ရုပ်၊
နာမ်ရုပ်နှစ်သင်း၊ အမြင်ရှင်း၊ ထိုင်ရင်းအလုပ်လုပ်။

ထိုင်ရာမှ လျောင်းအိပ်ချရမည့်အခါ၌လည်း အမြန်မလျောင်းချ လိုက်ပါဘဲ စိတ်ကိုအာရုံပြုကြည့်လိုက်ရင် လျောင်းချင်သည့်စိတ်များက ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ ယင်းလျောင်းချင်သည့်စိတ်ကို လျောင်းချင်တယ်၊ လျောင်းချင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထို့နောက် လျောင်းချသည့် ကိုယ်အမူအရာများ ပေါ်လာမှ လျောင်းတယ်၊ လျောင်း တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်များကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ တစ်ရွေ့ ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့ကျသွားသည့်သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဤကဲ့သို့ လျောင်းချင်သည့်စိတ်ကို ရှုမှတ်လို့ ရသွားရင် ဉာဏ်စဉ် ၂-ဆင့် ရရှိသွားတာကို ယောဂီများကိုယ်တိုင်ပဲ သိသွား ကြပါတယ်။

လျောင်းချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရား လား၊ နာမ်တရားလား ... နာမ်တရားပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ နာမ်တရားဖြစ် တယ်။ လျောင်းနေတဲ့ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... ရုပ်တရားပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်တရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ နာမ်တရားနှင့်ရုပ်တရားကို ပိုင်းခြား၍ သိခြင်းသည် နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

လျောင်းချင်သည့်စိတ်ကြောင့် လျောင်းရသည်။ လျောင်းချင် သည့်စိတ်က အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကြောင်းပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းတရားဖြစ်တယ်။ လျောင်းနေသည့် ကိုယ်အမူအရာ များက အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကျိုးပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

အကျိုးတရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းနဲ့အကျိုးကို သိသွားခြင်းသည် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ လျောင်းချင်တာကနာမ်၊ လျောင်းနေဟန်ကရုပ်၊
သူမဟုတ်ငါမဟုတ်၊ လျောင်းတာနာမ်နဲ့ရုပ်၊
နာမ်ရုပ်နှစ်သင်း၊ အမြင်ရှင်း၊ လျောင်းရင်းအလုပ်လုပ်။

စားသောက်သောအခါ ရှုမှတ်ပုံ

စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေ စားသောက်တဲ့အခါမှာလည်း အထွေထွေအမှတ်များကို မှတ်ကြရပါတယ်။ ဆွမ်းပွဲကို မြင်ကတည်းက မြင်တယ်၊ မြင်တယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။ ဆွမ်းပွဲဆီသို့ လက်လှမ်းတော့ လှမ်းတယ် လှမ်းတယ်၊ ဆွမ်းနှင့်လက်နှင့်ထိတော့ ထိတယ် ထိတယ်၊ ဆွမ်းလုတ်ကို ပြင်တော့ ပြင်တယ် ပြင်တယ်၊ ဆွမ်းလုတ်ကိုယူတော့ ယူတယ် ယူတယ်၊ ခေါင်းကငုံလာတော့ ငုံတယ် ငုံတယ်၊ ပါးစပ်ကဟလိုက်တော့ ဟတယ် ဟတယ်၊ ဆွမ်းလုတ်ကိုခွံလိုက်တော့ ခွံတယ် ခွံတယ်၊ ခေါင်းပြန်ထူလိုက်တော့ ထူတယ် ထူတယ်၊ ဝါးတော့ ဝါးတယ် ဝါးတယ်၊ အရသာကို သိတော့ သိတယ် သိတယ်၊ မျိုလိုက်တော့ မျိုတယ် မျိုတယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြသည့် ဆွမ်းတစ်လုတ်စားပုံ ဖြစ်ပေတယ်။

ရှုမှတ်ခါစမှာတော့ အကုန်လုံးတော့ မမှတ်နိုင်သေးပေ။ မမှတ်နိုင်ဘဲ လွတ်သွားတာကသာ များနေပါလိမ့်မယ်။ အမှတ်တွေ လွတ်လွတ်သွားတော့ စိတ်တော့မပျက်ရပေ။ နောင်သမာဓိဉာဏ်များ အားရှိလာသောအခါ အကုန်လုံးပဲ ရှုမှတ်လို့ရပါလိမ့်မယ်။ ရှုမှတ်ခါစမှာတော့ ထင်ရှားသည့် ကိုယ်အမူအရာတစ်ခုခုကိုတော့ မလွတ်တမ်းပင် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ မိမိအတွက် ဘယ်အမူအရာက ပိုထင်ရှားသလဲ၊ လက်လှမ်းတာက

ထင်ရှားရင် လက်လှမ်းတာကို မလွတ်တမ်းရှုမှတ်ရမယ်။ ခေါင်းငုံ့တာက ထင်ရှားရင် ခေါင်းငုံ့တာကို မလွတ်တမ်းရှုမှတ်ရမယ်။ ဝါးတာက ထင်ရှားရင် ဝါးတာကို မလွတ်တမ်းရှုမှတ်ရမယ်။ ဝါးတဲ့အခါမှာ အထက်မေးနှင့် အောက်မေး နှစ်ခုရှိရာတွင် အောက်မေးကသာ လှုပ်နေပေသည်။ အဲဒီ လှုပ်နေတာကို မြန်မာဝေါဟာရအားဖြင့် ဝါးတယ်၊ ဝါးတယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ဝိပဿနာရှုတယ် မှတ်တယ်ဆိုတာ တင့်တယ်တဲ့ အမူအရာများကိုသာ ရှုမှတ်ရတာမဟုတ်ပေ။ မတင့်တယ်တဲ့ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်စွန့်တဲ့ အမူအရာများကိုလည်း ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်များ စွန့်ရတော့မည်ဆိုလျှင် ရှေးဦးစွာ စွန့်ချင်သည့်စိတ်များက ထင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ ယင်းစွန့်ချင်သည့်စိတ်ကို စွန့်ချင်တယ်၊ စွန့်ချင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ထို့နောက် စွန့်တဲ့ကိုယ်အမူအရာများ ပေါ်လာမှ စွန့်တယ်၊ စွန့်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ စွန့်နေသည့်အခိုက်မှာ နာတာ၊ ကျင်တာ၊ အောင့်တာများ ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာလည်း နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဤကဲ့သို့ မတင့်တယ်သည့် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ် စွန့်တဲ့ ကိုယ်အမူအရာများကို ရှုမှတ်ခြင်းသည်လည်း သမ္မညေပိုင်းအနေဖြင့် ဝိပဿနာကုသိုလ်တွေ ရရှိပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်၊ စွန့်ပယ်ခိုက်မှာ၊
သိညာဏ်ပါ။ ရှုတာသမ္မဇဉ်။

ဝိပဿနာတရားကို မပြတ်ရှုမှတ်နေသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဘယ်အမူအရာမှာမဆို မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများကို ရရှိသွားနိုင်ပေသည်ဟု အဋ္ဌကထာဆရာများက ဖွင့်ပြကြပါတယ်။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်သည် ယခု

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၈၉

အားထုတ်ဆဲတရားဖြင့် အပါယ်တံခါး ပိတ်သွားနိုင်သည်။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မြင်သွားနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ချက် သဒ္ဓါတရားကလည်း အားရှိနေပေ၏။ ဝိပဿနာကိုလည်း မပြတ်ရှုနေ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သွားနေသည့်အခိုက် သွားတယ်၊ သွားတယ်လို့ မှတ်နေစဉ်မှာလည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများ ရရှိသွားနိုင်ပေသည်။ ရပ်နေသည့်အခိုက် ရပ်တယ်၊ ရပ်တယ်လို့ မှတ်နေစဉ်မှာလည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများ ရရှိသွားနိုင်ပေသည်။ ထိုင်နေသည့်အခိုက် ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်လို့ မှတ်နေစဉ်မှာလည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများ ရရှိသွားနိုင်ပေသည်။ လျောင်းနေသည့်အခိုက် လျောင်းတယ်၊ လျောင်းတယ်လို့ မှတ်နေစဉ်မှာလည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများ ရရှိသွားနိုင်ပေသည်။ သစ်သီး ခဲဖွယ်များကို ခဲစားနေခိုက်မှာ ခဲတယ် ခဲတယ်၊ စားတယ် စားတယ်လို့ ရှုမှတ်နေစဉ်မှာလည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများ ရရှိသွားနိုင်ပေသည်။ ထမင်း စားဖွယ်တို့ကို စားနေသည့်အခိုက် စားတယ် စားတယ်၊ ဝါးတယ် ဝါးတယ်လို့ မှတ်နေစဉ်မှာလည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများကို ရရှိသွားနိုင်ပေသည်ဟု အဋ္ဌကထာဆရာများ ဖွင့်ပြကြပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သွား ရပ် ထိုင် လျောင်း၊ ခဲစားကောင်းစွာ၊
ရှုစဉ်မှာ၊ ရပါမြတ်တရား။

ဤကဲ့သို့ မပြတ်မလပ် ရှုမှတ်နေ၍ အမှတ်များပြည့်သွားသောအခါ ရှေးဦးစွာ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်ရှိသွားပါတယ်။ ထို့နောက် သောတာပတ္တိဖိုလ်ဉာဏ်သို့ ရောက်ရှိသွားပါတယ်။ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အနမတဂ္ဂ သံသရာဘဝပေါင်းများစွာက မိမိတို့ မိုက်ခဲ့ဆိုးခဲ့လို့ ပြုလုပ်ခဲ့မိကြသည့် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်စေနိုင်သည့် ကံဆိုးကံဟောင်းများ အကုန်လုံး ကင်းပြတ်သွားကြပါတယ်။ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်က ပယ်သတ်လိုက်ပါတယ်။ နောင်ဘယ်သောအခါမှ

အပါယ်သံသရာအတွက် အကျိုးပေးခွင့်မရတော့ပေ။ သောတာပတ္တိမဂ် ဉာဏ်က အပြီးတိုင် ပယ်သတ်လိုက်ပါတယ်။

ယခုဘဝမှာလည်း ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက မသိမိုက်မှားလို့ ပြုလုပ်မိခဲ့တဲ့ အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်စေနိုင်သည့် ကံဆိုးကံဟောင်းများ ရှိခဲ့လျှင် ယင်းကံဆိုးကံဟောင်းများကိုလည်း သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်က အပြီးတိုင် ပယ်သတ်လိုက်ပါတယ်။ နောင်ဘယ်သောအခါမှ အပါယ်သံသရာအတွက် အကျိုးပေးခွင့်မရတော့ပေ။ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်က ပယ်သတ်လိုက်ပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါး မိမိတို့သန္တာန်မှာ ရှိနေသည့်အခိုက် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားတို့ကို နည်းမှန်လမ်းမှန် အားထုတ်လိုက်ပါက နောင်ဘယ်သောအခါမှ အပါယ်သံသရာသို့ ပြန်မရောက်ရတော့ပါဘဲ အပါယ်တံခါး အပြီးတိုင် ပိတ်သွားကြရပေတယ်။ ဘဝသံသရာမှာ မကြောက်မရွံ့ ကျင်လည်၍ ရသွားကြပါတယ်။

ယခုဘဝက ကွယ်လွန်သွားလျှင် ငရဲများကျသွားရဦးမည်လားဟု စိတ်ထဲမှာကိုပင် ယုံမှားသံသယ မရှိတော့ပေ။ မိမိသည် ငရဲမကျနိုင်တော့ပေ။ ယခုဘဝက ကွယ်လွန်သွားလျှင် တိရစ္ဆာန်များ သွားဖြစ်ရဦးမည်လားဟု စိတ်ထဲမှာကိုပင် ယုံမှားသံသယ မရှိတော့ပေ။ မိမိသည် သည်ဘဝမျိုး မရောက်နိုင်တော့ပေ။ ယခုဘဝက ကွယ်လွန်သွားလျှင် တစ္ဆေ သရဲ၊ ဥစ္ဆာစောင့်၊ ပြိတ္တာများ သွားဖြစ်ရဦးမည်လားဟု စိတ်ထဲမှာကိုပင် ယုံမှားသံသယ မရှိတော့ပေ။

ယခုဘဝက ကွယ်လွန်သွားလျှင် အသုရကာယ်လို့ဆိုတဲ့ အလွန် ရုပ်ရည်ဆိုးရွားသည့်ဘဝမျိုးများ ရောက်သွားရဦးမည်လားဟု စိတ်ထဲမှာကိုပင် ယုံမှားသံသယ မရှိတော့ပေ။ မိမိသည် ဤအသုရကာယ်ဘဝမျိုး မရောက်နိုင်တော့ပေဟု ဘဝသံသရာမှာ မကြောက်မရွံ့ ကျင်လည်လို့ ရသွားပါတယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ဘဝသံသရာမှာ ကျင်လည်သည့်အခါမှာလည်း ယခုဘဝထက် မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝများသို့သာ ရောက်သွားကြပါတယ်။ ယခုဘဝအောက် နိမ့်ကျသည့်ဘဝမျိုးမှာ ဘယ်သောအခါမှ မဖြစ်ကြတော့ပေ။ ယခုဘဝထက် စိတ်နေစိတ်ထားတွေ မြင့်မြတ်သည့်ဘဝ၊ ယခုဘဝထက် အမျိုးအနွယ်အားဖြင့် မြင့်မြတ်သည့်ဘဝ၊ ယခုဘဝထက် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပေါများကြွယ်ဝတဲ့ဘဝ၊ ယခုဘဝထက် ရုပ်ရည်အဆင့်တွေ လှပတင့်တယ်သည့် ဘဝများသို့သာ ရောက်ရှိသွားကြပါတယ်။

မြင့်မြတ်ရာ မြင့်မြတ်ရာ ဘဝများသို့ ရောက်သွားကြ၍ ဘဝချမ်းသာများနှင့် တွေ့သွားရလို့ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ရမှာ မေ့သွားလို့ရှိရင်လည်း ၇-ဘဝသာ မေ့လို့ရပါတယ်။ ၇-ဘဝကျရင် အထူးသံဝေဂရပြီး ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လိုက်လျှင် ကိလေသာအာသဝေါတွေ ကုန်ခန်းပြီး ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်ပေတယ်။

သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်သို့ ရောက်သွားပြီးသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဘဝချမ်းသာများနှင့် တွေ့သွားလို့ ပျော်တယ်ဆို ရမှာလည်း အဆင်းကောင်းကောင်း၊ အနံ့ကောင်းကောင်း၊ အသံကောင်းကောင်း၊ အရသာကောင်းကောင်း၊ အတွေ့အထိကောင်းကောင်း အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်များဖြင့် ပျော်တာကတော့ အလွန်ပင် နည်းပါးသွားပါတယ်။

ဘယ်အရာတွေနှင့်သာ ပျော်တာများပါသလဲဆိုရင် အလှူဒါနတွေ ပြုလုပ်နေရလို့လည်းပျော်၊ အလှူဒါနပြုလုပ်ဖို့ရာ စီးပွားဥစ္စာတွေ ရှာနေရလို့လည်းပျော်၊ သီလတွေ ဆောက်တည်နေရလို့လည်းပျော်၊ သမထတရားတွေ ပွားများအားထုတ်နေရလို့လည်းပျော်၊ ရှေးအခါကတော့ ဈာန်သမာပတ်တွေနဲ့လည်းပျော်၊ ကျောင်းကန်ဘုရား ရိပ်သာများ၌ ဝေယျာဝစ္စတွေ ပြုလုပ်နေရလို့လည်းပျော်နေလို့ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားတွေ အားထုတ်ရမှာ မေ့သွားတယ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း ၇-ဘဝသာ မေ့သွားနိုင်ပါတယ်။ ၇-ဘဝကျရင် အထူးသံဝေဂရပြီး ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လိုက်ရင်

ကိလေသာအာသဝေါတွေ ကုန်ခန်းပြီး ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်ပေတယ်။ သို့ဖြစ်၍ ယခုဘဝဟာ ကောင်းမြတ်သည့် ဘဝဖြစ်တယ် လို့ ဆိုရပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ယနေ့ယခုအခါ၌ ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါးရရှိထား၍ တရားထူးတရားမြတ်များ ရနိုင်သောကြောင့် “ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ” ဟူသော တရားတော်ကို နာကြားရသဖြင့် နာကြားရသောအတိုင်း လိုက်နာ ကျင့်ကြံ ပွားများအားတုတ်နိုင်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တ အပ်သော တရားထူးတရားမြတ်တို့ကို ဒုက္ခခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လွယ်တူသောအကျင့်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

“ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ” ဟူသော တရားတော်ကို နာကြားရ သော တရားနာပရိသတ်တို့သည် အလွန်ပင် နှစ်သက်ကြ၍ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပီတိများ ဖြစ်ကြပေသည်။ အချို့သော တရားနာပရိသတ်များက ပီတိများဖြတ်ရ၍ “မျက်ရည်များပင် ကျရပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား ကြပါသည်။

ချီကာဂိုဗုဒ္ဓ ဆန်ဟိုဆေးသို့

ချီကာဂိုတရားစခန်းများ ပြီးသွားသောအခါ ၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလ ဆုတ် ၁၀-ရက်၊ ဩဂုတ်လ ၁-ရက်နေ့တွင် ဆရာတော်နှင့် ဒေါက်တာ ဦးမြအောင်တို့သည် ချီကာဂိုလေဆိပ်မှ နံနက် ၉-နာရီထွက်သည့် လေ ယာဉ်ဖြင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ ကြွလာခဲ့ကြပါသည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုလေဆိပ် သို့ နေ့လယ် ၁-နာရီခွဲ ရောက်ကြပါသည်။ ဦးစိုးကောနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး၊ ဦးသိန်းမောင်၏သား ဦးသိန်းနိုင်တို့ စောင့်၍ကြိုနေကြပါသည်။ ထိုလေဆိပ် မှ ဆန်ဟိုဆေးမြို့ တထာဂတရိပ်သာသို့ ဦးစိုးကော၏ကားဖြင့် ကြွလာခဲ့ ကြပါသည်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၉၃

ဆန်ဟိုဆေးမြို့ တထာဂတရိပ်သာ၌ ဩဂုတ်လ ၁-ရက်နေ့မှ ၄-ရက်နေ့အထိ အနားယူကာ နေထိုင်ကြပါသည်။ ထိုရက်များအတွင်းတွင် သက်ဆိုင်ရာ ဒကာ၊ ဒကာမများက ဆန်ဖရန်စစ္စကို အနီးအနားရှိ ရောက်သင့်ရောက်ထိုက်သည့် အရပ်ဒေသများသို့ လိုက်ပို့ကြပါသည်။ မိမိတို့အိမ်သို့ ဆွမ်းစားပင့်၊ ပရိတ်ရွတ်များလည်း ပင့်ကြပါသည်။ ဩဂုတ်လ ၂-ရက် ဦးသန်းတင်မိသားစုတို့က နေ့ဆွမ်း၊ ဩဂုတ်လ ၃-ရက်နေ့တွင် ရွှေငါးမိသားစုတို့က အရုဏ်ဆွမ်း၊ မင်းမင်းရှိန်မိသားစုတို့က နေ့ဆွမ်း၊ ဩဂုတ်လ ၄-ရက်နေ့ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးမိသားစုတို့က နေ့ဆွမ်းပင့်ဖိတ်၍ သွားရောက်ကာ ဘုဉ်းပေးရပါသည်။ အနမောဒနာတရားများလည်း ဟောကြားပေးရပါသည်။

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆုတ် ၁၃-ရက်၊ ဩဂုတ်လ ၄-ရက်နေ့တွင် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးအိမ်သို့ ဆရာတော်နှင့် ဦးဓမ္မပိယ၊ ဦးဝိမလတို့ ဆွမ်းစားကြွသွားကြပါသည်။ ဆွမ်းမဘုဉ်းပေးမီ အနမောဒနာတရား ဟောကြားရပါသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး၊ ဒေါ်မျိုးသိမ့်တို့နှင့်တကွ တရားနာပရိသတ် ၁၅-ယောက်ခန့်ရှိပါသည်။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးယောဂီ တစ်ယောက်လည်း ပါပါသည်။ မြန်မာစကား ကောင်းကောင်းမတတ်ကြသည့် မြန်မာကလေးသူငယ်များလည်း ပါပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါက်တာဦးမြအောင်က အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ပေးရပါသည်။

ဒီနေ့ ၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆုတ် ၁၃-ရက်၊ ဩဂုတ်လ ၄-ရက်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ၄-ရက်နေ့၌ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးမိသားစုတို့၏ ဆွမ်းကျွေး၌ ဟောကြားရမည့် တရားတော်က မိမိတို့၏အိမ်သို့ သီလရှိသော ရဟန်းတော်များ ကြွရောက်လာသည့်အခါ မိသားစု အိမ်သူအိမ်သားများမှာ ကုသိုလ်အကျိုးတရားငါးမျိုး တိုးပွားရရှိကြသည်ဟု အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

ကုသိုလ်အကျိုးတရားငါးမျိုး တိုးပွားရရှိသည်မှာလည်း အကြောင်းမဲ့တော့မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းတရားငါးပါးကို ပြုလုပ်ရလို့

အကျိုးတရားငါးမျိုး ရရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။ မိမိတို့အိမ်သို့ သီလရှိသော ရဟန်းတော်များ ကြွရောက်လာသောအခါ မိသားစု အိမ်သူအိမ်သား များက -

၁။ ရှေးဦးစွာ ကြည်ညိုကြရပါတယ်။ ယခု မိမိတို့အိမ်သို့ ကြွရောက် လာကြသော ရဟန်းတော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားလက်ထက် တော်အခါက အရိယာသံဃာများမှ သက်ဆင်းလာသော ရဟန်းတော်၊ သံဃာတော်များ ဖြစ်ကြပေတယ်။ ကောင်းသောအကျင့်ကို ကျင့်နေသော ရဟန်းတော်၊ သံဃာတော်များ ဖြစ်ကြပေတယ်။ ဖြောင့်မတ်သည့်အကျင့် ကို ကျင့်နေသည့် ရဟန်းတော်၊ သံဃာတော်များ ဖြစ်ကြပေတယ်။ နိဗ္ဗာန် ရောက်ဖို့ရာ ကျင့်နေသည့် ရဟန်းတော်၊ သံဃာတော်များ ဖြစ်ကြပေတယ်။ လူအပေါင်း၏ ကောင်းမှုမျိုးစေ့၏ ပေါက်ရောက်ကြီးပွားရာ လယ်ယာမြေ ကောင်းသဖွယ် ဖြစ်အောင်ကျင့်နေသည့် ရဟန်းတော်၊ သံဃာတော်များ ဖြစ်ကြပေတယ်။

လူတွေ ကောင်းကျိုးရအောင် ကျင့်နေသည့် ရဟန်းတော်၊ သံဃာတော်များ ဖြစ်ကြပေတယ်။ သွားပုံလာပုံ ကိုယ်အမူအရာ၊ ပြောပုံ ဆိုပုံ နှုတ်အမူအရာများကလည်း အရိယာသံဃာတော်များ၏ ကိုယ်အမူ အရာ၊ နှုတ်အမူအရာများ ဖြစ်ကြပေတယ်ဟု အရိယာသံဃာတော်များ၏ ဂုဏ်တော်များကို ရည်မှန်း၍ ကြည်ညိုလိုက်ကြရပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ အရိယာသံဃာတော်များ၏ ဂုဏ်တော်များကို ရည်မှန်း ၍ ကြည်ညိုလိုက်ခြင်းကြောင့် နောင်ဘဝများ၌ နတ်ပြည်မှာ သွားဖြစ်ရ ခြင်း ကုသိုလ်အကျိုးတရားကို ရရှိနိုင်ပါတယ်။ နတ်ပြည်ဆိုတာ ယခု တရားနာပရိသတ်များ ကြားဖူးကြသည့်အတိုင်း လူ့ပြည်နှင့်တော့ အလွန် ပင်ကွာခြားသွားပါတယ်။ သွားဖြစ်ရတဲ့အခါမှာကတည်းက လူ့ပြည်မှာလို ၉-လ၊ ၁၀-လ အမိဝမ်းတွင်းမှာ ဒုက္ခတွေ့ မခံရတော့ပေ။ ကောင်းကင်မှ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ကျလာသကဲ့သို့ သူ့ရဲ့ဗိမာန်မှာ ချမ်းချမ်းသာသာ သွား ဖြစ်လိုက်တာပါပဲ။ နတ်သားဆိုရင်လည်း အသက် ၂၀-အရွယ်၊ နတ်သမီး

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၉၅

ဆိုရင်လည်း အသက် ၁၆-နှစ်အရွယ် နတ်ဝတ်တန်ဆာတွေ ဝတ်ဆင်ထားပြီးပင် ဖြစ်ပေတယ်။

တစ်ဘဝတာမှာ နေရသည့်အခါမှာလည်း လူ့ပြည်မှာလို အအေးဒဏ်တွေက လွန်ကဲ၍ ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့် တွေ့ရတာ၊ အပူဒဏ်တွေက လွန်ကဲ၍ ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့် တွေ့ရတာ လုံးဝမရှိပေ။ အမြဲတမ်း အအေးအပူ ဥတုရာသီကလည်း မျှတနေတယ်။ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို စားသောက်ချင်ရင်လည်း စိတ်ကညွတ်လိုက်တာနဲ့ စားလိုတဲ့ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေ အလိုလို ရောက်လာကြတော့တာပါပဲ။ အဝတ်အထည်တွေ ဝတ်ချင်ရင်လည်း စိတ်ကညွတ်လိုက်တာနဲ့ ဝတ်ချင်တဲ့ အဝတ်အထည်တွေ အလိုလိုရောက်လာတော့တာပါပဲ။ လူ့ပြည်မှာလို ရှာဖွေနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေ မရှိကြပေ။ အလွန်ပင်ချမ်းသာကြပေတယ်။

သက်တမ်းကလည်း အလွန်ပင်ရှည်ကြပါတယ်။ လူ့ပြည်က အသက်နှင့်တွက်လိုက်ရင် သိန်းနှင့် သန်းနှင့် ကုဋေနှင့်ချီပြီးတော့ ရှည်ကြပါတယ်။ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိနတ်တို့၏ အသက်နှင့်တွက်လိုက်ရင် လူ့ပြည်၌ အနှစ် ၁၀၀ သည် နတ်ပြည်၌ ၇၅-မိနစ်ပင် ဖြစ်ပေတယ်။ ဤကဲ့သို့ သက်တမ်းလည်း အလွန်ပင်ရှည်ကြပါတယ်။ လူ့ပြည်က သံဝေဂဉာဏ်တရား မပါသွားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာတော့ ပျော်ပါးနေတာနှင့် နတ်သက်တွေ ကုန်သွားတတ်ကြပါတယ်။

တရားနာပရိသတ်များလို လူ့ပြည်ကတရားပါသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာတော့ ရှုမှတ်လိုက်လျှင် တစ်ကွေ့၊ တစ်ဆန်၊ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အပါယ်တံခါးပိတ်သည့် အဆင့်ကစပြီး တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိသွားနိုင်ကြပေသည်။ ကံအဟုန်က ကြီးမားကြသည့် ဥပပတ္တိဘဝဖြစ်၍ ဉာဏ်ပညာ အလွန်ထက်မြက်ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် တရားထူးတရားမြတ်များ မြန်မြန်ရနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။ အရိယာသံယာတော်များ၏ ဂုဏ်တော်များကို ရည်မှန်း၍ ကြည်ညိုလိုက်ရသဖြင့် ဤကဲ့သို့ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ခြင်း ကုသိုလ်အကျိုးတရားတို့ကို ရရှိနိုင်ကြပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -
ဆောင်ပုဒ်။ ။ ကြည်ညိုခြင်းဟာ၊ နတ်ပြည်မှာ၊
မှန်စွာဖြစ်ကြောင်းတည်း။

၂။ မိမိတို့အိမ်သို့ သီလရှိသော ရဟန်းတော်များ ကြွလာသောအခါ
မိသားစု အိမ်သူအိမ်သားများက ကြိုဆို၍ မွန်မြတ်သည့် နေရာ
ထိုင်ခင်းများကို ပေးကြရပါတယ်။ ရှိခိုးကန်တော့ကြရပါတယ်။ ဤကဲ့သို့
ကြိုဆို၍ မွန်မြတ်သည့် နေရာထိုင်ခင်းတို့ကို ပေးခြင်း၊ ရှိခိုးကန်တော့
လိုက်ခြင်းတို့ကြောင့် နောင်ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းတို့၌ မြင့်မြတ်
သည့် အမျိုးအနွယ်များမှာ ဖြစ်ခြင်း ကုသိုလ်အကျိုးတရားများကို ရရှိနိုင်
ကြပါတယ်။

မြင့်မြတ်သည့် အမျိုးအနွယ်မှာ ဖြစ်ဖို့ရာမှာလည်း အလွန်ပင်
အရေးကြီးကြပါတယ်။ မြင့်မြတ်သည့် အမျိုးအနွယ်မှာ ဖြစ်မှသာ မိမိတို့
၏ အမျိုးအနွယ်အားလေ့ရှိစွာ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်များ ဖြစ်ကြပေတယ်။
ရှိကြပေတယ်။ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်များရှိမှသာ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊
ဝိပဿနာစသော ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ပြုလုပ်နိုင်ကြပေတယ်။ ကောင်းမှု
ကုသိုလ်များရှိမှသာ ကောင်းမြတ်ရာ ကောင်းမြတ်ရာ ဘုံဘဝများသို့
ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြပေတယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ဆက်ကာဆက်ကာ
ပြုလုပ်နိုင်ကြပေတယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်များရှိမှသာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့
ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေတယ်။ ထို့ကြောင့် မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုး
အနွယ်၌ဖြစ်ဖို့ရာ အလွန်ပင် အရေးကြီးပါတယ်။

ယုတ်နိမ့်သော အမျိုးအနွယ်များ၌ သွား၍ဖြစ်ခဲ့သော် အမျိုး
အနွယ်အားလေ့ရှိစွာ စိတ်ဓာတ်များလည်း ယုတ်နိမ့်သွားတတ်ကြပေတယ်။
စိတ်ဓာတ်များ ယုတ်နိမ့်သွားပါက ကုသိုလ်တရားများ ပြုလုပ်တာ နည်းပါး
ပြီး အကုသိုလ်တရားများ ပြုလုပ်မိတာက များနေတတ်ပါတယ်။ ကုသိုလ်
ကနည်းပြီး အကုသိုလ်အားများနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ယုတ်နိမ့်ရာ ယုတ်
နိမ့်ရာ ဘုံဘဝများသို့ ရောက်ရှိသွားတတ်ကြပေတယ်။ ထို့ကြောင့်

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၉၇

မြင့်မြတ်သည့် အမျိုးအနွယ်၌ဖြစ်ဖို့ရာ သီလရှိသော ရဟန်းတော်များ မိမိတို့အိမ်သို့ ကြွရောက်လာသောအခါ အရိယာသံဃာတော်များ၏ ဂုဏ်တော်တို့ကို ရည်မှန်း၍ ကြိုဆိုကြရပေသည်။ မွန်မြတ်သည့် နေရာ ထိုင်ခင်းများကို ပေးကြရပေသည်။ ရှိခိုးကန်တော့ကြရပေသည်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -
ဆောင်ပုဒ်။ ။ ကြိုဆိုခြင်းဟာ၊ မြင့်မြတ်ရာ၊
မှန်စွာရောက်ကြောင်းတည်း။

၃။ မိမိတို့ထံသို့ သီလရှိသော ရဟန်းတော်များ ကြွလာသောအခါ မိသားစု အိမ်သူအိမ်သားများမှာ ဝန်တိုနုမြောခြင်းများ ကင်းပျောက်သွားကြပေတယ်။ ဤကဲ့သို့ ဝန်တိုနုမြောခြင်းများ ကင်းပျောက်သွားတဲ့အတွက်ကြောင့် နောင်ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းတို့၌ ဘုန်းကံကြီးမားခြင်း ကုသိုလ်အကျိုးတရားကို ရရှိကြပါတယ်။ ဘုန်းကံကြီးမားဖို့ရာလည်း အလွန်ပင်အရေးကြီးပါတယ်။ ဘုန်းကံကြီးမားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဆောင်ရွက်ချက်တို့သည် မိမိ၏ အကျိုးကိစ္စ၊ သူတစ်ပါးတို့ အကျိုးကိစ္စတို့ကို ချမ်းချမ်းသာသာ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပြီးမြောက်သွားစေနိုင်ကြပေသည်။ ဘုန်းကံနည်းပါးကြသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဆောင်ရွက်ချက်တို့သည် မိမိ၏ အကျိုးကိစ္စ၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အကျိုးကိစ္စတို့ကို လွယ်လွယ်နှင့် မပြီးမြောက်စေနိုင်ပေ။ အခက်အခဲများစွာနှင့် တွေ့နေတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုန်းကံကြီးမားဖို့ရာလည်း အလွန်ပင်အရေးကြီးကြပါတယ်။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဘုန်းကံကြီးမားလား၊ ဘုန်းကံနည်းပါးလားလို့ သိလိုသောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နောက်သို့ လိုက်သွားပြီး အကျိုးကိစ္စအဝဝတို့ကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် အကျိုးကိစ္စအဝဝတို့သည် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပြီးမြောက်သွားပါက ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဘုန်းကံကြီးမားတယ်လို့ ဆိုရပါတယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နောက်သို့ လိုက်သွားပြီး အကျိုးကိစ္စအဝဝတို့ကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဘယ်အကျိုးကိစ္စမှ လွယ်လွယ်နှင့် မပြီးမြောက်၊ အရာရာမှာ အခက်အခဲများစွာနှင့် တွေ့ကြုံနေရလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဘုန်းကံနည်းပါးတယ်လို့ ဆိုရပါတယ်။

ဝန်တိုနမြောခြင်းသည် ဘုန်းကံနည်းပါးခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်
တယ်။ ဝန်တိုနမြောခြင်းမရှိ ဝန်တိုခြင်းကင်းခြင်းသည် ဘုန်းကံကြီးမားခြင်း
၏ အကြောင်းဖြစ်တယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -
ဆောင်ပုဒ်။ ။ ဝန်တိုကင်းကွာ၊ ဘုန်းကံမှာ၊
မှန်စွာကြီးကြောင်းတည်း။

၄။ မိမိတို့အိမ်သို့ သီလရှိသော ရဟန်းတော်များ ကြွလာသောအခါ
မိသားစု အိမ်သူအိမ်သားများက သင့်တော်သည့် လှူဖွယ်ပစ္စည်း
များကို လှူဒါန်းကြရပါတယ်။ ဤကဲ့သို့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို လှူဒါန်းရ
သောကြောင့် နောင်ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းတို့၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ
ပေါများကြွယ်ဝခြင်း ကုသိုလ်အကျိုးတရားများကို ရရှိနိုင်ကြပါတယ်။

ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါများကြွယ်ဝဖို့ရာမှာလည်း အလွန်ပင်အရေးကြီး
ပါတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါများကြွယ်ဝမှသာ ဒါနကုသိုလ်ကိုလည်း ပြုလုပ်
နိုင်ကြပေသည်။ ဥပုသ်သီလကိုလည်း အချိန်ယူ၍ စောင့်ထိန်းနိုင်ကြပေ
သည်။ သမထ၊ ဝိပဿနာတရားတို့ကိုလည်း အချိန်ယူ၍ ပွားများအား
ထုတ်နိုင်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာကုသိုလ်
များကို ပြုလုပ်နိုင် အားထုတ်နိုင်သောကြောင့် မြင့်မြတ်ရာ မြင့်မြတ်ရာ
ဘုံဘဝများသို့လည်း ရောက်ရှိသွားနိုင်ပေသည်။ အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်သည့်
နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့လည်း ရောက်ရှိသွားကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိ နွမ်းပါးနေပါလျှင် ဒါနကုသိုလ်ကိုလည်း ကောင်း
ကောင်းမပြုနိုင်၊ သီလများကိုလည်း အချိန်ယူ၍ မစောင့်ထိန်းနိုင်၊ သမထ
ဝိပဿနာတရားကိုလည်း အချိန်ယူ၍ မပွားများနိုင်ကြပေ။ ဒါန၊ သီလ၊
သမထ၊ ဝိပဿနာကုသိုလ် နည်းပါးသူတို့သည် ယုတ်နိမ့်သော ဘုံဘဝ
များသို့လည်း ရောက်ရှိသွားတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပစ္စည်းဥစ္စာ
ပေါများကြွယ်ဝဖို့ရာလည်း အရေးကြီးပါတယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၁၉၉

ထို့ကြောင့် မိမိတို့အိမ်သို့ သီလရှိသော ရဟန်းတော်များ ကြွလာ သည့်အခါ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါများကြောင်းဖြစ်သည့် အလှူဒါနကို ပြုလုပ်ခြင်း ပင် ဖြစ်ပေသည်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -
ဆောင်ပုဒ်။ ။ လှူဒါန်းခြင်းဟာ၊ မြတ်ဥစ္စာ၊
မှန်စွာပေါကြောင်းတည်း။

၅။ မိမိတို့အိမ်သို့ သီလရှိသည့် ရဟန်းတော်များ ကြွလာသောအခါ မိသားစု အိမ်သူအိမ်သားများက မိမိတို့၏ဉာဏ်မှာ မရင်းလင်း သေးတဲ့ ဒါနအကြောင်း၊ သီလအကြောင်း၊ ဘာဝနာအကြောင်း စသည့် များကို လျှောက်ထားကြရပါတယ်။ လျှောက်ထားရင် ရဟန်းတော်များက တရားဟောကြပါတယ်။ မလျှောက်ထားပြေးသော်လည်း ရဟန်းတော်များ က အလိုက်သိ၍ တရားဟောတတ်ကြပါတယ်။ ဤကဲ့သို့ တရားဟောတာ ကို နာကြားရသောကြောင့် မိသားစု အိမ်သူအိမ်သားတို့သည် နောင်ဖြစ် လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းတို့၌ ဉာဏ်ပညာကြီးမားခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ကုသိုလ်အကျိုးတရားများကို ရရှိကြပါတယ်။

ဉာဏ်ပညာကြီးမားဖို့ရာ၊ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံဖို့ရာမှာလည်း အလွန်ပင် အရေးကြီးကြပါတယ်။ ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များသည် မိမိလည်းချမ်းသာ၊ သူတစ်ပါးတို့လည်းချမ်း သာ၊ မိမိအတွက်လည်း အကျိုးများ၊ သူတစ်ပါးအတွက်လည်း အကျိုးများ၊ ဒီဘဝအတွက်လည်း အကျိုးများ၊ နောင်ဘဝအတွက်လည်း အကျိုးများ ဖြစ်ကြရပါတယ်။

ပညာမဲ့သောသူတို့၏ ဆောင်ရွက်ချက်များသည် အကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပြေးပါသော်လည်း အကျိုးမဲ့များ ဖြစ်သွားတတ်ကြပေသည်။ ဇာတ်နိပါတ်တော်တို့၌ ပညာမဲ့သူတို့၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် အကျိုးမဲ့ များဖြစ်သွားကြတာ တော်တော်များများပင် တွေ့ရပါတယ်။ တစ်ချိန်သော

အခါ ဘုရားလောင်းသည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသည့် သူဌေးဖြစ်တယ်။ ထို သူဌေး၌ ပညာမဲ့သူ ရောဟိဏီမည်သော အခိုင်းအစေ ကျွန်မတစ်ယောက် ရှိတယ်။

တစ်နေ့သောအခါ ရောဟိဏီသည် ကောက်နယ်တလင်း၌ နွား များဖြင့် ကောက်စပါးများကို နယ်နေ၏။ ရောဟိဏီ၏မိခင်အိုက သူ့ကို ခင်မင်၍ ကောက်နယ်တလင်းသို့ လိုက်သွားပြီး အနီးအနားမှာ လဲလျောင်း နေတယ်။ ယင်ကောင်များက မိခင်အို၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ နားကြ၊ ကိုက်ကြ သောကြောင့် မိခင်အိုက “သမီး ... ယင်ကောင်တွေ မောင်းပေးပါဦး” ဟု ပြောရာ ရောဟိဏီသည် ကျည်ပွေ့ကြီးတစ်ခု သွားယူလာပြီး မိခင်အိုမှာ နားနေ၊ ကိုက်နေသည့် ယင်ကောင်များကို တအား ရိုက်ချလိုက်တယ်။ ယင်ကောင်တွေ မထိပါဘဲ မိခင်အို ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားပေတယ်။ ပညာမဲ့သူတို့၏ ဆောင်ရွက်ချက်သည် ဤကဲ့သို့ အကျိုးရှိအောင် ဆောင် ရွက်ပါသော်လည်း အကျိုးမဲ့များ ဖြစ်သွားတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပညာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံဖို့ရာ အလွန်ပင် အရေးကြီးလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့အိမ်သို့ သီလရှိသည့် ရဟန်းတော်များ ကြွလာ သောအခါ ပညာဉာဏ်ကြီးမားကြောင်းဖြစ်သည့် သူတော်ကောင်းတရား တို့ကို နာကြားကြရပေသည်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -
ဆောင်ပုဒ်။ ။ နာကြားခြင်းဟာ၊ မြတ်ပညာ၊
မှန်စွာကြီးကြောင်းတည်း။

တရားနာပရိသတ်များ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သော မဂ်ချမ်း သာ ဖိုလ်ချမ်းသာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ၊ မဂ်လေးတန် ဖိုလ်လေးတန် နိဗ္ဗာန် ဟူသော လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအပေါင်းသည် ပညာဉာဏ်နှင့် ပြည့် စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ရရှိနိုင်သည့် တရားမျိုးဖြစ်သည်။ ပညာဉာဏ် နည်းပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရရှိနိုင်သည့် တရားမျိုး မဟုတ်ပေဟု မြတ်စွာ

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၂၀၁

ဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ပညာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံဖို့ရာ၊ ပညာဉာဏ်ကြီးမားဖို့ရာ အလွန်ပင် အရေးကြီးလှပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပညာမဲ့သူ၊ မောဟထူ၊ ရယူတရားမဟုတ်ပေ။
ပညာကြီးမား၊ ရှုမှတ်ပွား၊ ရငြားတရားပေ။

ဤကဲ့သို့ ယနေ့ယခုအခါ၌ မိမိတို့အိမ်သို့ သီလရှိသည့် ရဟန်းတော်များ ကြွလာသောအခါ မိသားစု ဖိမ်သုအိမ်သားများက အကြောင်းတရား ၅-ပါးတို့ကို ပြုလုပ်ရ၍ အကျိုးကုသိုလ်တရား ၅-မျိုး ရရှိပုံကို နာကြားရသဖြင့် နာကြားရသောအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံ ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သည့် တရားထူးတရားမြတ်တို့ကို ဒုက္ခခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လွယ်ကူသောအကျင့်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

ဆန်ဟိုဆေးမှ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်သို့

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလဆုတ် ၁၄-ရက်၊ ဩဂုတ်လ ၅-ရက်နေ့တွင် ဆရာတော်နှင့် ဒေါက်တာဦးမြအောင်၊ ဦးထွန်းကြည်၊ ဦးခင်လှိုင်တို့သည် ဆန်ဟိုဆေးလေဆိပ်မှ နံနက် ၈-နာရီ ၁၅-မိနစ်အချိန်ထွက်ခဲ့ပြီး လော့စ်အိန်ဂျလိစ်လေဆိပ်သို့ ၉-နာရီ ၅-မိနစ်အချိန် ရောက်ရှိကြပါသည်။ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်လေဆိပ်၌ ဦးတင်ထွန်းနှင့် ဦးမောင်မောင်တို့က စောင့်၍ ကြိုနေကြပါသည်။

ဦးခင်လှိုင် လော့စ်အိန်ဂျလိစ်သို့ လိုက်ပါရခြင်းသည် ဆန်ဟိုဆေးမှ လော့စ်အိန်ဂျလိစ် လေယာဉ်ခရီး၌ လူတစ်ယောက် လေယာဉ်လက်မှတ်

ဝယ်ယူလျှင် နောက်ထပ်တစ်ယောက် အဖော်လိုက်နိုင်သည်ဟု ခွင့်ပြုသတ်မှတ်ချက်ရှိသောကြောင့် ဦးထွန်းကြည် လက်မှတ်ဝယ်ရာတွင် အဖော်အဖြစ်ဖြင့် ဦးခင်လှိုင်ကို ခေါ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အခြား ဘယ်လေကြောင်းခရီးမှာမှ ဤကဲ့သို့ အဖော်ခေါ်နိုင်သည်ဟူသော ခွင့်ပြုချက်ကို မတွေ့ရပေ။ ထူးခြားသော ခွင့်ပြုချက်တစ်ခုကို သိခဲ့ရပါသည်။

ဦးမောင်မောင်၊ ဦးတင်ထွန်းတို့၏ ကားများဖြင့် လော့ခ်အိန်ဂျလိစ်မြို့ ဦးတင်ထွန်းအိမ်သို့ ကြွလာခဲ့ကြပါသည်။ ဦးတင်ထွန်း+ဒေါ်ခင်သန်းအေးတို့၏အိမ်၌ပင် ဆွမ်းဘုဦးပေးရပါသည်။ ဦးတင်ထွန်းက ကျေးဇူးရှင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု စစ်ကိုင်း ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီး အမေရိကန်သို့ ကြွတော်မူစဉ်က အပြည့်အစုံ ကြိုဆိုပြုစုခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို လျှောက်ထားပြီးလျှင် ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားတော်မူသော ခရီးသွားမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုကြည့်ပါရန် ပေးပါသဖြင့် ဖတ်ရှုကြည့်ရပါသည်။ ရေးသားပုံမှာ သဘာဝလည်းကျ၊ ဓာတ်ပုံ စသည်များနှင့်လည်း ပြည့်စုံလှပေသည်။ ဖတ်ရှုပြီးသောအခါ ခရီးသွားမှတ်တမ်း ရေးသားလိုသည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဆန္ဒဖြစ်ခဲ့ပါသော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် ဖြစ်အောင် ရေးမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်တော့ မထားနိုင်ခဲ့ပါ။ ယခုရေးသားရခြင်း အကြောင်းကတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး တစ်ဦးကလည်း “ဆရာတော်၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းကို ဖတ်ချင်ပါတယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်က တစ်ကြောင်း၊ မြတ်မင်္ဂလာအယ်ဒီတာချုပ်က “ဆရာတော်၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းများကို မြတ်မင်္ဂလာစာစောင်၌ ထည့်ပေးလိုပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဤအကြောင်း ၂-ပါးကြောင့် ခရီးသွားမှတ်တမ်းကို ရေးသားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဦးတင်ထွန်းအိမ်မှ လော့ခ်အိန်ဂျလိစ်မြို့၌ရှိသော သုန္ဒရာရာမ ပြာဒွဝိဟာရကျောင်းသို့ ကြွလာပြီး တရားစခန်းများဖွင့်၍ တရားဟော၊ တရားပြ ဆောင်ရွက်ရပါသည်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါဆိုလကွယ်နေ့ ၈-နာရီမှ ၉-နာရီအထိ ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါး ဟောကြားပါသည်။ ၁၃၅၆-ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁-ရက်နေ့ ည ၈-နာရီ ခွဲမှ ၁၀-နာရီအထိ သောတာပန်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါ ၄-ပါးနှင့် သောတာပန် ၂၄-မျိုးကို ဟောကြားပါသည်။

ဒီနေ့ ၁၃၅၆-ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁-ရက်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဝါခေါင်လဆန်း ၁-ရက်နေ့မှာ ဟောကြားရမည့် တရားတော်က သောတာပန် ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါ ၄-ပါးနှင့် သောတာပန် ၂၄-မျိုးတရား ဟောကြားပါမည်။

ယခုတရားနာပရိသတ်များက ယခုဘဝမှာပဲ အပါယ်တံခါးပိတ် သွားသည့် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လိုကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ဖြစ်ကြပါ တယ်။ သောတာပန်ဖြစ်လိုကြပါရဲ့လား ... ဖြစ်လိုကြပါတယ်ဘုရား။ ယခုဘဝမှာ တကယ်ကော သောတာပန်ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့လားဆိုတော့ ဖြစ် နိုင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ တရားနာပရိသတ်များ၏သန္တာန်၌ ရခဲခြင်း တရား ၄-ပါး ရရှိထားလို့ပင် ဖြစ်ပေတယ်။

တရားနာပရိသတ်များ၏သန္တာန်မှာ -

- ၁။ အလွန်ရခဲသည့် လူ့အဖြစ်ကို ရရှိထားခြင်း။
- ၂။ အလွန်ရှင်နိုင်ခဲ့သည့် အသက်ရှင်နေခြင်းကို ရရှိထားခြင်း။
- ၃။ အလွန်ကြားနာရခဲသည့် သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို ကြား နာနေခြင်း။
- ၄။ အလွန်တွေ့နိုင်ခဲ့သည့် သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရ ခြင်းတည်းဟူသော ရခဲခြင်းအကြောင်းတရား ၄-ပါးရှိနေကြ လို့ ယခုဘဝမှာ သောတာပန်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆိုရပေတယ်။

ဖြစ်နိုင်ပါသော်လည်း မိမိတို့သန္တာန်မှာ သောတာပန်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါ ၄-ပါးနှင့် ပြည့်စုံမှသာ ဖြစ်နိုင်ကြပါတယ်။ ထို့ကြောင့် ဤသောတာပန် ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါ ၄-ပါး မိမိတို့သန္တာန်မှာ ပြည့်စုံအောင် လိုက်နာကျင့်ကြံ

အားထုတ်ကြရပါတယ်။ သောတာပန်ဖြစ်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမည့် အင်္ဂါ ၄-ပါးမှာ -

- ၁။ သပ္ပာယ်သံသေဝေါ = မဂ်ဖိုလ်ရောက်ကြောင်း သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာစသော သူတော်ကောင်း တရားတို့ကို ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆို ဆုံးမတတ်သော သူတော်ကောင်း ဆရာကောင်းကို ဖိုဝဲဆည်းကပ်နေ ရမယ်။
- ၂။ သဒ္ဓမ္မဿဝန် = မဂ်ဖိုလ်ရောက်ကြောင်း သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာစသော သူတော်ကောင်း တရားတို့ကို နာကြားနေရမယ်။
- ၃။ ယောနိသောမနသိကာရော = ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းတတ်ရမယ်။
- ၄။ မ္ဗောနုဓမ္မပ္ပဋိပတ္တိ = မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဟူသော လောကုတ္တ ရာတရား ၉-ပါးအားလျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်နေရမယ်။

၁။ သူတော်ကောင်း ဆရာကောင်းကို ဖိုဝဲဆည်းကပ်နေရမည်ဟုဆို ရာ၌ ဆရာကောင်းဆိုသည်မှာ သောတာပန်ဖြစ်အောင် တရား ဟော၊ တရားပြပေးနိုင်တဲ့ ဆရာကောင်းပင် ဖြစ်ပါတယ်။ မြတ်စွာ ဘုရားလက်ထက်တော်အခါကတော့ မြတ်စွာဘုရားသည် သော တာပန်ဖြစ်ဖို့ရာ ဖိုဝဲဆည်းကပ်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံးဆရာ ဖြစ်ပေတယ်။

ယခုခေတ်အခါမှာတော့ သောတာပန်ဖြစ်ဖို့ရာ ဖိုဝဲဆည်းကပ်ရန် အတွက် အကောင်းဆုံးဆရာမှာ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်ပေတယ်။ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်မရနိုင်လျှင် အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်မရနိုင်လျှင် သကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်မရနိုင်လျှင် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သောတာပန်

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၂၀၅

ပုဂ္ဂိုလ်မရနိုင်လျှင် ဝိပဿနာတရားကို နည်းမှန်လမ်းမှန် အားထုတ်နေသည့် အာရေဇွတ်ဝိပဿကပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်နေရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

၂။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို နာကြားနေရမည်ဟုဆိုရာ၌ ကျင့်ကြံအားထုတ်သူများ ဒီဘဝမှာပင် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သွားစေနိုင်သည့် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို နာကြားနေရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

မြတ်စွာဘုရားနှင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့မှတစ်ပါး တရားမနာဘဲ တရားရသွားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ မရှိပေ။ သာဝကမှန်သမျှ တရားနာရမှ တရားရကြပေသည်။ ပညာအရာမှာ အတော်ဆုံး တေဒိန်ဆုရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်ပင် အရှင်အဿဇိထံမှ တရားနာရ၍ သောတာပန်အဖြစ်ကို ရရှိခဲ့ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခုဘဝမှာပင် သောတာပန်ဖြစ်လိုသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တရားနာကြရပါတယ်။

၃။ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းတတ်ရမည်ဟုဆိုရာ၌ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းတတ်ဖို့ရာမှာ အလွန်ပင် အရေးကြီးပါတယ်။ အာရုံအမျိုးမျိုးတို့နှင့် တွေ့ရတဲ့အခါမှာ နှလုံးသွင်းတတ်မှ ကုသိုလ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ နှလုံးမသွင်းတတ်ပါက အကုသိုလ်တွေ ဖြစ်ကြတယ်။ အကုသိုလ်နှင့် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တို့သည် ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပင် ဖြစ်ကြပေတယ်။ မိမိတို့၏ နာမ်အစဉ်မှာ ကုသိုလ်တရားတွေ တည်ရှိနေမှသာ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ကို ရရှိနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းတတ်ဖို့မှာ အလွန်ပင် အရေးကြီးကြပါတယ်။

နံနက်အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့မှာ အာရုံအမျိုးမျိုးတွေ လာတိုက်တော့တာပါပဲ။ လာတိုက်သည့်အခါမှာ ကောင်းတဲ့ဣစ္စာရုံတွေ လာတိုက်တဲ့အခါ နှလုံးမသွင်းတတ်ရင် သာယာတပ်မက်သည့် လောဘဖြစ်တယ်။

မကောင်းတဲ့အနိစ္စာရုံတွေ လာတိုက်သည့်အခါကျတော့ နှလုံးမသွင်းတတ်ရင် ဒေါသ၊ ဒေါမနသတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ဤကဲ့သို့ မိမိတို့ နာမ်အစဉ်မှာ လောဘ၊ ဒေါသစသော အကုသိုလ်များဖြစ်နေရင် သောတာပန် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ... မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။ သို့ဖြစ်၍ အာရုံအမျိုးမျိုးတို့နှင့် တွေ့ဆုံတိုင်း တွေ့ဆုံတိုင်း အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းကြရပါတယ်။

အဆင်းကောင်းကောင်း၊ အသံကောင်းကောင်း၊ အနံ့ကောင်းကောင်း၊ အရသာကောင်းကောင်း၊ အတွေ့အထိကောင်းကောင်းများနှင့် တွေ့ရတဲ့အခါ ဘယ်လိုနှလုံးသွင်းရမလဲဆိုရင် ဒီလိုကောင်းတဲ့အာရုံတွေနှင့် မိမိတွေ့ရတာ အတိတ်ဘဝများက ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်တွေ ပြုလုပ်ခဲ့လို့ ယခုဘဝမှာ ကောင်းတဲ့အာရုံ၊ ကောင်းကျိုးတွေနှင့် တွေ့ရတာဖြစ်တယ်။

နောင်အနာဂတ်ဘဝတွေမှာ ကောင်းတဲ့အာရုံ၊ ကောင်းကျိုးတွေနှင့် တွေ့ဖို့ရာ အကောင်းမြတ်ဆုံး နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားဖို့ရာ ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်ကံတွေပြုမှုသာ ကောင်းသည့်အာရုံများနှင့် တွေ့ရပြီး အကောင်းမြတ်ဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်ဟု နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် ကောင်းတဲ့အာရုံများ၌ တပ်မက်ခြင်းများ မရှိတော့ပါဘဲ ကုသိုလ်ဟုများတွေ့သာ ဖြစ်လာကြပါတယ်။

မကောင်းတဲ့အနိစ္စာရုံ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်အာရုံများနှင့် တွေ့ရသည့် အခါမှာ ဘယ်လိုနှလုံးသွင်းရပါမလဲဆိုရင် ဒီမကောင်းတဲ့အနိစ္စာရုံ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်အာရုံများနှင့် တွေ့နေရတာ မိမိအတိတ်ဘဝက ကောင်းခဲ့လို့လား၊ မကောင်းခဲ့လို့လား ... မကောင်းခဲ့လို့ပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ မကောင်းခဲ့လို့။ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေပြုခဲ့လို့ ယခုဘဝမှာ ဒီလို မကောင်းတဲ့အကျိုးပေး အနိစ္စာရုံတွေနှင့် တွေ့နေရတာဖြစ်တယ်လို့ ဆင်ခြင်လိုက်တာနဲ့ မသက်သာသွားဘူးလား ... သက်သာသွားပါတယ်ဘုရား။

အဲဒီလို မကောင်းတဲ့အနိစ္စာရုံတွေ၊ မကောင်းကျိုးတွေကို မကောင်းတဲ့အကုသိုလ်ကံတွေဖြင့် လွန်မြောက်နိုင်ပါသလား ... မလွန်

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

မြောက်နိုင်ပါဘုရား။ ဘာဖြင့်သာ လွန်မြောက်နိုင်ပါသလဲဆိုလို့ရှိရင် ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်ကံတွေဖြင့်သာ လွန်မြောက်နိုင်ပါတယ်။ ကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်ကံတွေကို ရှေးကထက် ဆထက်တိုး၍ ပြုလုပ်မှတော်မည်ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်လိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုသိုလ်တရားတွေ ဖြစ်လာ ပါတယ်။

သို့ဖြစ်၍ ရှေးဆရာတော်ကြီးများက “ဝိပါက်အမှန် ဇောအပြန်” ဟု ဆိုရိုးပြုကြပါတယ်။ ဝိပါက်ကတော့ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်ကံ၏ မကောင်းကျိုး အကုသလဝိပါက်ကတော့ အမှန်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။ မိမိတို့က နှလုံးသွင်းတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဇောကတော့ ပြောင်းပြန် ကုသိုလ်ဇောများ ဖြစ်ကြပေတယ်ဟု မိန့်ကြားတော်မူကြပါတယ်။

ယခုဘဝမှာ သောတာပန်ဖြစ်ချင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤကဲ့သို့ ကောင်းသောဣတ္ထရုံများနှင့်ပင် တွေ့ရတွေ့ရ၊ မကောင်းသော အနိတ္တရုံ များနှင့်ပင် တွေ့ရတွေ့ရ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းတတ်ရမည်။ နှလုံးသွင်းတတ်လျှင် မိမိသန္တာန်မှာ ၃-ခုမြောက် သောတာပန်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါတစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံပြီဟု သိကြရပါတယ်။

၄။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော လောကုတ္တရာ ၉-ပါးအားလျော် သောအကျင့်ကို ကျင့်ရမည်ဟုဆိုရာ၌ ဘယ်လိုအကျင့်မျိုးတို့ ကို မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အားလျော်သော အကျင့်လို့ ဆိုရပါသလဲဆို လျှင် ဒါနပြုသောအခါ၌လည်း မိမိ၏ ဤအလှူဒါနသည် မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း အထောက်အပံ့ကောင်း ဖြစ်ပါစေ၊ သီလဆောက်တည်သည့်အခါမှာလည်း မိမိ၏ ဤသီလသည် မဂ် ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း အထောက်အပံ့ကောင်း ဖြစ်ပါစေ၊ သမထတရားတွေ ပွားများအားထုတ်တဲ့အခါမှာလည်း မိမိ၏ ဤ သမထသည် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း အထောက်အပံ့ ကောင်း ဖြစ်ပါစေဟု နှလုံးသွင်းကာ ဆုတောင်းကာ ပြုအပ်သော

ဒါန၊ သီလ၊ သမထအကျင့်တို့သည် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အားလျော်သော အကျင့်များပင် ဖြစ်ပေတယ်။

မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အားအလျော်ဆုံးအကျင့်ကတော့ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာအကျင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား မကျင့် ပါဘဲ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သွားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ မရှိပေ။ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်သို့ ယခုဘဝမှာပဲ ရောက်ချင်ပါတယ်ဆိုရင်တော့ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားကို ကျင့်ကိုကျင့်ရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

ထို့ကြောင့် ယခုဘဝမှာပဲ သောတာပန်ဖြစ်လိုကြသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို ကျင့်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ကျင့်တဲ့အခါမှာလည်း နည်းမှန်လမ်းမှန် ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့ရာမှာ အလွန်ပင် အရေးကြီးလှပါတယ်။ နည်းမှန်လမ်း မှန် ကျင့်ကြံအားထုတ်မှသာ မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သည့် သောတာပန်အဖြစ် သို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေတယ်။

သို့ဖြစ်၍ နည်းမှန်လမ်းမှန် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံ အားထုတ်ပုံကို ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြ တော်မူသော ရှုမှတ်ပုံရှုမှတ်နည်းတို့ဖြင့် အကျဉ်းချုပ် ဟောကြားပါမည်။ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြသော ရှုမှတ်နည်း သည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် အမှတ် ၃-မျိုး ရှိပေသည်။

- ၁။ ထိုင်မှတ်သည့် အမှတ်ကတစ်မျိုး။
- ၂။ စင်္ကြံလျှောက်၍ မှတ်သည့် အမှတ်ကတစ်မျိုး။
- ၃။ အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်က တစ်မျိုးဟူ၍ ၃-မျိုး ဖြစ် ပါတယ်။

၁။ ထိုင်မှတ်သည့်အမှတ်ကို ရှေးဦးစွာ ဟောကြားပါမယ် -

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြသော နည်းဖြင့် ဝိပဿနာရှုမှတ်လိုသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ကြာကြာထိုင်နိုင်သည့် ဣရိယာပုထ်မျိုးဖြင့် ထိုင်ရပါသည်။ ခူးတုပ်၍ဖြစ်စေ၊ တင်ပလွင်ခွေ၍ဖြစ်စေ ထိုင်ရပါတယ်။ ခေါင်းကိုလည်း တည့်တည့်မတ်မတ်၊ ခါးကိုလည်း တည့်တည့်မတ်မတ်ထားရပါတယ်။ မျက်စိကို မှိတ်ထားရပါတယ်။ စိတ်ကိုတော့ ဝမ်းဗိုက်မှာ စူးစိုက်ထားရပါတယ်။ အသက်ရှူသွင်းလိုက်လို့ ဝမ်းဗိုက်အဆင့်ဆင့် ဖောင်းတက်လာတာကို ဖောင်းစမှဖောင်းဆုံးတိုင်အောင် စိတ်ကလေး ဘယ်သို့မှ မထွက်သွားရအောင် စူးစိုက်၍ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကိုတော့ အာရုံမပြုပါဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အတွင်းက တောင့်တင်းတွန်းကန်သည့် သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှ သိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ဟာ ပညတ်ဖြစ်တယ်။ ဝိပဿနာရှုဖို့ရာ မဟုတ်ပေ။ တောင့်တင်းတွန်းကန်သည့် သဘောက ပရမတ်ပဲ။ ဝိပဿနာရှုဖို့ရာ ဖြစ်တယ်။

အသက်ရှူထုတ်လိုက်၍ ဝမ်းဗိုက်အဆင့်ဆင့် ပိန်ကျသွားတာကို ပိန်စမှပိန်ဆုံးတိုင်အောင် စိတ်ကလေး ဘယ်သို့မှ မထွက်သွားရအောင် စူးစိုက်၍ ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အတွင်းက တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့သွားသည့်သဘော၊ လှုပ်သွားသည့်သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကြီးဟာ ပညတ်ပဲ။ ဝိပဿနာရှုဖို့ရာ မဟုတ်ပေ။ အတွင်းက တစ်ရွေ့ပြီး တစ်ရွေ့ ရွေ့သွားသည့်၊ လှုပ်သွားသည့်သဘောကတော့ ပရမတ်ပဲ။ ဝိပဿနာရှုဖို့ရာ ဖြစ်တယ်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်လို့ ၂-ချက်မှတ်တာ စိတ်ကသိပ်မငြိမ်ဘဲ အပြင်အာရုံသို့ ထွက်ထွက်သွားပါလျှင် ထိတယ်လို့ ၁-ချက်တိုး၍ ၃-ချက် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်များ

ကိုတော့ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ တင်ပါးနဲ့ ကြမ်းနှင့်၊ အဝတ်နှင့် ထိထားလို့ မာနေတဲ့သဘော၊ ပူနေတဲ့သဘောများကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိတယ်လို့ ၃-ချက် မှတ်ပါသော်လည်း စိတ်ကသိပ်မငြိမ်၊ ပြင်ပအာရုံသို့ ထွက်နေသေးလျှင် ထိုင်တယ်လို့ ၁-ချက် တိုး၍ ၄-ချက် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထိုင်တယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခေါင်းကိုယ်၊ ရေခဲ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်ဒြပ်များကိုတော့ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ထိုင်ချင်သည့် စိတ်များက တွန်းကန်ထားလို့ တောင့်တင်းနေသည့် သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ၄-ချက် ရှုမှတ်လိုက်ရင် တော့ စိတ်ဟာ ငြိမ်သွားတာများပါတယ်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်လို့ ၂-ချက်ပဲ ရှုမှတ်လို့ကောင်းရင် သမာဓိ ဖြစ်လျှင် ၂-ချက်ပဲရှုမှတ်ပါ။ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိတယ်လို့ ၃-ချက် ရှုမှတ်လို့ကောင်းရင် သမာဓိဖြစ်ရင် ၃-ချက်ပဲရှုမှတ်ပါ။ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ ၄-ချက် ရှုမှတ်လို့ကောင်းရင် သမာဓိဖြစ်ရင် ၄-ချက်ပဲ ရှုမှတ်ပါ။

ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ကြသည့်အခါမှာ တရားတွေ မြန်မြန်တွေ့၊ တရားတွေ မြန်မြန်တက်ရအောင် ပုံသဏ္ဍာန်ဒြပ် ပညတ်များကို အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ပရမတ်သဘောများကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပါတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်း တည့်နိုင်သမျှတည့်အောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပါတယ်။ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာ အရေးကြီးတဲ့ အချက် ၂-ချက်ပင် ဖြစ်ပေတယ်။

ပညတ်နှင့်ပရမတ် ခွဲခြား၍ သိထားဖို့ရာမှာ ပကတိသောမျက်စိ ဖြင့် မြင်ကောင်းသည့် ကိုင်တွယ်သုံးသပ်၍ ရကောင်းသည့် အထည်ဒြပ် များသည် ပညတ်များပင် ဖြစ်ပေတယ်။ ပကတိသောမျက်စိဖြင့် မမြင်

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၂၁၁

ကောင်းသည့် ကိုင်တွယ်သုံးသပ်၍ မရကောင်းသည့်သဘော၊ စိတ်ဖြင့် ဉာဏ်ဖြင့်သာ တွေ့သိကောင်းသော ပူသည့်သဘော၊ အေးသည့်သဘော၊ မာသည့်သဘော၊ ပျော့သည့်သဘော၊ တွန်းကန်သည့်သဘော၊ တောင့်တင်းသည့်သဘော၊ လှုပ်ရှားသည့်သဘော၊ ဖွဲ့စည်းထားသည့်သဘော၊ ယိုစီးနေသည့်သဘော၊ နာသည့်သဘော၊ ကျင်သည့်သဘော၊ ထုံသည့်သဘော စသည့်သဘောများသည် ပရမတ်ဖြစ်ပေတယ်။ ထိုပညတ်နှင့် ပရမတ် ၂-မျိုးတို့တွင် ပညတ်များကိုတော့ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ပရမတ်သဘောများကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပညတ်ကိုခွာ၊ ပရမတ်သာ၊ မှန်စွာရှုရမည်။

ပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်း တည့်နိုင်သမျှတည့်အောင် ရှုမှတ်ကြရမယ်။ ပစ္စုပ္ပန်တည့်မှသာ တရားသဘောများကို တွေ့နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေတယ်။ တရားနာပရိသတ်များသန္တာန်မှာရှိနေကြတဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား ၂-ပါးလုံးတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှာသာ ရှိကြပေသည်။ တစ်ဆံခြည် တစ်စက္ကန့်မျှ လွဲသွားလျှင် မရှိကြတော့ပေ။ မရှိတဲ့တရားကို ရှုမှတ်နေလျှင် တရားမတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြမည် ဖြစ်ပေတယ်။

ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်အခိုက်မှာသာ ရှိကြ၍ ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် ရှုမှတ်ပုံကို ပါဠိတော်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်မှာ -

ရူပါ ရူပဓမ္မာ = ရုပ်နာမ်တရားတို့သည်၊ အဒဿနတော = မမြင်ရာအရပ်မှာ၊ အာယန္တိ = မြင်လာ၊ ရောက်လာကြကုန်၏။ ဘင်္ဂါ = ချုပ်ပျက်သွားပြီးကြသော ရုပ်နာမ်တရားတို့သည်၊ အဒဿနံ = မမြင်ရာအရပ်သို့၊ ဂစ္ဆန္တိ = သွားကြကုန်၏။

တရားနာပရိသတ်များ၏သန္တာန်၌ ဖြစ်လာကြသော ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတို့သည် မဖြစ်ခင်၊ မဖြစ်မီက ဤခန္ဓာကိုယ် ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိကြ၍ မမြင်ရပေ။ ဖြစ်လာပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင် ချုပ်ပျက်သွားကြပေသည်။ ချုပ်ပျက်သွားပြီးတဲ့အခါမှာလည်း ဤခန္ဓာကိုယ် ဘယ်နေရာမှာမှ မကျန်ခဲ့တော့ပေ။ ဖြစ်ခိုက် ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှာသာ ရှိကြပေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ကောင်းကင်၌ လက်သွားတဲ့ လျှပ်စစ်ရောင်နှင့် တူပေတယ်။

အာကာသေ = ကောင်းကင်၌၊ ဝိဇ္ဇုပ္ပါဒေါဝ = တိမ်လွှာ ၂-ထပ် ခတ်မိလိုက်၍ဖြစ်ပေါ်လာသော လျှပ်စစ်ရောင်ကဲ့သို့၊ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိစ = ဖြစ်လည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဝယန္တိစ = ပျက်လည်း ပျက်သွားကြကုန်၏။ ဣတိ = ဤသို့၊ ဘဂဝါ = မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဝေါစ = ကရုဏာရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေသတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

ကောင်းကင်၌ တိမ်လွှာ ၂-ထပ် ခတ်မိလတ်၍ ဝင်းခနဲလက်သွားသော လျှပ်စစ်ရောင်သည် လက်ပြီးတာနဲ့ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ပျက်သွားပေသည်။ ဘယ်တိမ်တိုက်ထဲမှာမှ မကျန်ခဲ့တော့ပေ။ အဲဒီလျှပ်စစ်ရောင်ဟာ မလက်ခင်ကလည်း ဘယ်တိမ်တိုက်ထဲမှာ ရှိသည်ဟူ၍လည်း ရှာဖွေလို့ မရ၊ လက်ပြီးသည့် နောက်ကာလမှာလည်း ဘယ်တိမ်တိုက်ထဲမှာ ကျန်နေခဲ့သည်ဟူ၍လည်း ရှာဖွေလို့မရသကဲ့သို့ ထို့အတူ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတို့ မဖြစ်ပေါ်ခင်ကလည်း ဒီခန္ဓာကိုယ် ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိ။ ဖြစ်ပြီး၍ ချုပ်ပျက်သွားသောအခါမှာလည်း ဒီခန္ဓာကိုယ် ဘယ်နေရာမှာမှ မကျန်ခဲ့တော့ပေ။ ဖြစ်ခိုက်ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှာသာ ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် ရှုမှတ်ရမည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၂၁၃

လွန်ခဲ့ပြီးသော အတိတ်က ရုပ်နာမ်တရားတို့သည်လည်း မရှိတော့ပေ။ မရောက်သေးတဲ့ အနာဂတ်ရုပ်နာမ်တရားတို့သည်လည်း မရောက်သေး၍ မရှိသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ယင်းအတိတ်ရုပ်နာမ်၊ အနာဂတ်ရုပ်နာမ်တို့ကို ရှုမှတ်၍မရ။ ပစ္စုပ္ပန်၌ရှိသော ရုပ်နာမ်တရားတို့ကိုသာ ရှုမှတ်ကြရမည်ဟု ဘဒ္ဒေကရတ္ထသုတ္တန်၌ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတာကို ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မှတ်သားလွယ်ကူရအောင် ဆောင်ပုဒ်များ စီထားခဲ့ပါတယ်။

ဆောင်ပုဒ်များ ဆိုကြရမယ် -

**ဆောင်ပုဒ်။ ။ အတိတ်အဟောင်းကိုလည်း မပြန်နဲ့၊
အနာဂတ်အသစ်ကိုလည်း မကြံနဲ့၊
ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊
အမှန်မလွတ်အောင်ရှုမှတ်ပါ။**

၂။ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ် စသည်ဖြင့် စင်္ကြံလျှောက်မှတ်တဲ့ အခါမှာလည်း ထိုနည်းတူစွာ ပစ္စုပ္ပန်လည်းတည့်အောင် ပရမတ်ကိုလည်းသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်နိုင်ပါက မကြာခဏ တရားသဘောများကို တွေ့လာနိုင်ကြပါတယ်။

ကြွတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြပ်ကို အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ပညတ်ဖြစ်လို့ပါပဲ။ အထက်သို့ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့တက်နေတဲ့ သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ရွေ့နေသည့်သဘောက ပရမတ်ဖြစ်လို့ပါပဲ။ ရွေ့နေသည့် အစဉ်ကိုလည်း ပစ္စုပ္ပန်တည့်နိုင်သမျှတည့်အောင် ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ကြွတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါ ယင်းကဲ့သို့ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန်ပညတ်ကိုလည်း ခွာလို့ရသွားပြီး၊ ရွေ့နေတဲ့သဘောကိုလည်း

ရှုမှတ်လိုရသွားပြီး ရွှေနေသည့် အစဉ်ကိုလည်းမိအောင်၊ ပစ္စုပ္ပန်လည်း တည့်အောင် ရှုမှတ်လိုရသွားပါလျှင် ကြွတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါ အပေါ်သို့ ရွှေရွှေတက်သွားတာကို သိပြီးတဲ့အပြင် ပေါ့ပေါ့ပြီး တက်သွား တာကိုလည်း သိလာတတ်ကြပေတယ်။

လှမ်းတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါမှာလည်း ခြေထောက်ပုံ သဏ္ဍာန်ပညတ်ကိုလည်း ခွာလိုရသွားပြီး၊ ရှေ့သို့ ရွှေနေသည့်သဘောကို လည်း ရှုမှတ်လိုရသွားပြီး ရွှေနေသည့်အစဉ် ပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်းမိအောင်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်းတည့်အောင် ရှုမှတ်လိုရသွားပါလျှင် လှမ်းတယ်လို့ ရှုမှတ် လိုက်တဲ့အခါ ရှေ့သို့ ရွှေရွှေတက်သွားတာကို သိပြီးတဲ့အပြင် ပေါ့ပေါ့ပြီး ရွှေသွားတာကိုလည်း သိလာတတ်ကြပေတယ်။

ယင်းကဲ့သို့ ကြွလိုက်သောအခါ ပေါ့ပေါ့ပြီး တက်သွားတာ၊ လှမ်း လိုက်တဲ့အခါ ပေါ့ပေါ့ပြီး ရွှေသွားတာကို တွေ့သိတာ တေဇောဓာတ်နှင့် ဝါယောဓာတ်တို့၏ သဘောကို တွေ့သိတာပင်ဖြစ်တယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ တေနှင့်ဝါမှာ၊ ဓာတ်နှစ်ဖြာ၊ ပေါ့တာထင်ရှားသည်။

တေ-က တေဇော = အနိုးဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊ အပေါ့ဓာတ်ဖြစ်တယ်။
ဝါ-က ဝါယော = လေဓာတ်၊ အပေါ့ဓာတ်ဖြစ်တယ်။

ချတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန်ပညတ် ကိုလည်း ခွာလိုရသွားပြီး အောက်သို့ ရွှေကျနေသောသဘောကိုလည်း ရှုမှတ်လိုရသွားပြီး ရွှေနေသည့် အစဉ်ကိုလည်းမိအောင်၊ ပစ္စုပ္ပန်လည်းတည့် အောင် ရှုမှတ်လိုရသွားလျှင် ချတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါ အောက်သို့ ရွှေရွှေကျသွားတာကို သိပြီးတဲ့အပြင် လေးလေးပြီး ကျသွားတာကိုလည်း သိလာတတ်ကြပေတယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၂၁၅

လေးတာကိုသိတာက ပထဝီဓာတ်နှင့် အာပေါဓာတ်တို့၏ သဘောကို သိတာပင် ငြိန်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပနှင့်အာမှာ၊ ဓာတ်နှစ်ဖြာ၊ လေးတာထင်ရှားသည်။

ပ-က ပထဝီ = မြေဓာတ်၊ အမာဓာတ်၊ အလေးဓာတ်ဖြစ်တယ်။
အာ-က အာပေါ = ရေဓာတ်၊ အဖွဲ့ဓာတ်၊ အလေးဓာတ်ဖြစ်တယ်။

၃။ ထိုင်မှတ်တဲ့အချိန်လည်းမဟုတ်၊ စင်္ကြံလျှောက်မှတ်တဲ့အချိန်လည်းမဟုတ်၊ မိမိတို့အဆောင်သို့ပြန်၍ အတွေ့ထွေကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်တဲ့အခါမှာလည်း ရှုမှတ်ကြရပါတယ်။ ထင်ရှားတဲ့ ဣရိယာပုထ်ကြီးလေးပါးက စပြီးရှုမှတ်ကြရပါတယ်။

ယခု တရားနာပြီး၍ ထရမည့်အခါ၊ တရားထိုင်ပြီး၍ ထရမည့်အခါတို့၌ အမြန်မထလိုက်ပါဘဲ စိတ်ကို အာရုံပြုကြည့်လိုက်လျှင် ထချင်သည့် စိတ်များက ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ ယင်းထချင်သည့် စိတ်ကို ထချင်တယ်၊ ထချင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထို့နောက် ထတဲ့ကိုယ်အမူအရာများပေါ်လာမှ ထတယ်၊ ထတယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထတယ်၊ ထတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်များကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ခန္ဓာကိုယ်အမူအရာအထက်သို့ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့ တက်သွားသည့်သဘောကို သိနိုင်သမျှ သိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ထချင်သည့်စိတ်ကို ရှုမှတ်လို့ရသွားလျှင် ဉာဏ်စဉ် ၂-ဆင့် ရရှိသွားတာကို ကိုယ်တိုင်ပဲ သိသွားကြပါတယ်။ ထချင်သည့်စိတ်က သိတတ်သည့်အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... နာမ်တရားပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ နာမ်တရားဖြစ်တယ်။ ထနေသည့်

ကိုယ်အမှုအရာများက မသိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... ရုပ်တရားပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်တရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ နာမ်တရားနှင့်ရုပ်တရားကို ပိုင်းခြား၍ သိသွားခြင်းသည် နာမ ရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

ထချင်သည့်စိတ်ကြောင့် ထရသည်။ ထချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကြောင်းပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းတရားဖြစ်တယ်။ ထသည့် ကိုယ်အမှုအရာများက အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကျိုးပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ အကျိုးတရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိသွားခြင်းသည် ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ထချင်တာကနာမ်၊ ထနေဟန်ကရုပ်၊
သူမဟုတ်ငါမဟုတ်၊ ထတာနာမ်နှင့်ရုပ်၊
နာမ်ရုပ်နှစ်သင်း၊ အမြင်ရှင်း၊
ထရင်းအလုပ်လုပ်။

ထရပ်ပြီး၍ သွားရတော့မည့်အခါ၌လည်း အမြန်မသွားလိုက်ပါဘဲ စိတ်ကိုအာရုံပြုကြည့်လိုက်ရင် သွားချင်သည့်စိတ်များက ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ ယင်းသွားချင်သည့်စိတ်ကို သွားချင်တယ်၊ သွားချင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထို့နောက် သွားတဲ့ကိုယ်အမှုအရာပေါ်လာမှ သွားတယ် သွားတယ်၊ ဘယ်လှမ်းတယ် ညာလှမ်းတယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက် ပုံသဏ္ဍာန်များကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ရှေ့သို့ တစ်ရွေ့ပြီး တစ်ရွေ့ ရွေ့နေသည့် သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ဤကဲ့သို့ သွားချင်သည့်စိတ်ကို ရှုမှတ်လို့ ရသွားလျှင် ဉာဏ်စဉ် ၂-ဆင့် ရရှိသွားတာကို ယောဂီများကိုယ်တိုင်ပဲ သိသွားကြပါတယ်။ သွားချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... နာမ်တရားပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ နာမ်တရားဖြစ်တယ်။ သွားနေတဲ့ကိုယ်အမှုအရာများက မသိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... ရုပ်တရားပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်တရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ နာမ်တရားနှင့်ရုပ်တရားကို ပိုင်းခြား၍ သိသွားခြင်းသည် နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

သွားချင်သည့်စိတ်ကြောင့် သွားရသည်။ သွားချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကြောင်းပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းတရားဖြစ်တယ်။ သွားနေသည့်ကိုယ်အမှုအရာများက အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကျိုးပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ အကျိုးတရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိခြင်းသည် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သွားချင်တာကနာမ်၊ သွားနေဟန်ကရုပ်၊
 သူမဟုတ်ငါမဟုတ်၊ သွားတာနာမ်နှင့်ရုပ်၊
 နာမ်ရုပ်နှစ်သင်း၊ အမြင်ရှင်း၊
 သွားရင်းအလုပ်လုပ်။

သွားပြီး၍ ရပ်ရတော့မည့်အခါ၌လည်း အထူးအာရုံပြုထားရင် မရပ်မီ ၁-လှမ်း၊ ၂-လှမ်း၊ ၃-လှမ်းလောက်ကတည်းက ရပ်ချင်သည့်စိတ်များ ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ ယင်းရပ်ချင်သည့်စိတ်ကို ရပ်ချင်တယ်၊ ရပ်ချင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထို့နောက် ရပ်တဲ့ကိုယ်အမှုအရာများ ပေါ်လာမှ ရပ်တယ်၊ ရပ်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ရပ်တယ်၊ ရပ်တယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်များကိုတော့

အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ရပ်ချင်သည့်စိတ်များက တွန်းကန်ထားလို့ တောင့်တင်းနေသည့် သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ရပ်ချင်သည့်စိတ်ကို ရှုမှတ်လိုရသွားရင် ဉာဏ်စဉ် ၂-ဆင့် ရရှိသွားတာကို ယောဂီများကိုယ်တိုင်ပဲ သိသွားကြပါတယ်။ ရပ်ချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... နာမ်တရားပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ နာမ်တရားဖြစ်တယ်။ ရပ်နေတဲ့ ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... ရပ်တရားပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ ရပ်တရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ နာမ်တရားနှင့်ရပ်တရားကို ပိုင်းခြား၍ သိသွားခြင်းသည် နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

ရပ်ချင်သည့်စိတ်ကြောင့် ရပ်ရသည့်။ ရပ်ချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကြောင်းပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းတရားဖြစ်တယ်။ ရပ်နေသည့်ကိုယ်အမူအရာများက အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကျိုးပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ အကျိုးတရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိခြင်းသည် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ရပ်ချင်တာကနာမ်၊ ရပ်နေဟန်ကရုပ်၊
သူမဟုတ်ငါမဟုတ်၊ ရပ်တာနာမ်နဲ့ရုပ်၊
နာမ်ရုပ်နှစ်သင်း၊ အမြင်ရှင်း၊ ရပ်ရင်းအလုပ်လုပ်။

ရပ်ရာမှ ထိုင်ရတော့မည့်အခါ၌လည်း အမြန်မထိုင်လိုက်ပါဘဲ စိတ်ကို အာရုံပြုကြည့်လိုက်လျှင် ထိုင်ချင်သည့်စိတ်များက ရှေးဦးစွာ ဆင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ ယင်းထိုင်ချင်သည့်စိတ်ကို ထိုင်ချင်တယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ထိုင်ချင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထို့နောက် ထိုင်တဲ့ကိုယ်အမူအရာများ ပေါ်လာမှ ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်များကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အောက်သို့ တစ်ရွေပြီးတစ်ရွေ ရွေ့ကျသွားသည့် ကိုယ်အမူအရာများကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ယင်းကဲ့သို့ ထိုင်ချင်သည့်စိတ်ကို ရှုမှတ်လို့ရသွားရင် ဉာဏ်စဉ် ၂ဆင့် ရရှိသွားတာကို ယောဂီများကိုယ်တိုင်ပဲ သိသွားကြပါတယ်။ ထိုင်ချင်သည့်စိတ်က သိတတ်သည့်အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... နာမ်တရားပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ နာမ်တရားဖြစ်တယ်။ ထိုင်နေတဲ့ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... ရုပ်တရားပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်တရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ နာမ်တရားနှင့်ရုပ်တရားကို ပိုင်းခြား၍ သိသွားခြင်းသည် နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

ထိုင်ချင်သည့်စိတ်ကြောင့် ထိုင်ရသည်။ ထိုင်ချင်သည့်စိတ်က အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကြောင်းပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းတရားဖြစ်တယ်။ ထိုင်သည့်ကိုယ်အမူအရာများက အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကျိုးပါဘုရား။ ဟုတ်တယ်၊ အကျိုးတရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိသွားခြင်းသည် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ထိုင်ချင်တာကနာမ်၊ ထိုင်နေဟန်ကရုပ်၊
သူမဟုတ်ငါမဟုတ်၊ ထိုင်တာနာမ်နဲ့ရုပ်၊
နာမ်ရုပ်နှစ်သင်း၊ အမြင်ရှင်း၊ ထိုင်ရင်းအလုပ်လုပ်။

ထိုင်ရာမှ လျောင်းအိပ်ချရမည့်အခါ၌လည်း အမြန်မလျောင်းချ လိုက်ပါဘဲ စိတ်ကိုအာရုံပြုကြည့်လိုက်ရင် လျောင်းချင်သည့်စိတ်များက ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ ယင်းလျောင်းချင်သည့်စိတ်ကို လျောင်းချင်တယ်၊ လျောင်းချင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ထို့နောက် လျောင်းချသည့် ကိုယ်အမူအရာများပေါ်လာမှ လျောင်းတယ်၊ လျောင်း တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်များကိုတော့ အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ တစ်ရွေ့ ပြီးတစ်ရွေ့ ရွေ့ကျသွားသည့်သဘောကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက် ၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဤကဲ့သို့ လျောင်းချင်သည့်စိတ်ကို ရှုမှတ်လိုရသွား ရင် ဉာဏ်စဉ်၂-ဆင့် ရရှိသွားတာကို ယောဂီများကိုယ်တိုင်ပဲ သိသွားကြ ပါတယ်။

လျောင်းချင်သည့်စိတ်က သိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရား လား၊ နာမ်တရားလား ... နာမ်တရားပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ နာမ်တရားဖြစ် တယ်။ လျောင်းနေတဲ့ကိုယ်အမူအရာများက မသိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရုပ်တရားလား၊ နာမ်တရားလား ... ရုပ်တရားပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ ရုပ် တရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ နာမ်တရားနှင့်ရုပ်တရားကို ပိုင်းခြား၍ သိခြင်း သည် နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

လျောင်းချင်သည့်စိတ်ကြောင့် လျောင်းရသည်။ လျောင်းချင် သည့်စိတ်က အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကြောင်းပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းတရားဖြစ်တယ်။ လျောင်းနေသည့် ကိုယ်အမူအရာ များက အကြောင်းလား၊ အကျိုးလား ... အကျိုးပါဘုရား၊ ဟုတ်တယ်၊ အကျိုးတရားဖြစ်တယ်။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို သိသွားခြင်းသည် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကို ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

...

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ဆောင်ပုဒ်။ ။ လျောင်းချင်တာကနာမ်၊ လျောင်းနေဟန်ကရုပ်၊
သူမဟုတ်ငါမဟုတ်၊ လျောင်းတာနာမ်နဲ့ရုပ်၊
နာမ်ရုပ်နှစ်သင်း၊ အမြင်ရှင်း၊
လျောင်းရင်းအလုပ်လုပ်။

စားသောက်သောအခါ ရှုမှတ်ပုံ

စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေ စားသောက်တဲ့အခါမှာလည်း အထွေ
ထွေအမှတ်များကို မှတ်ကြရပါတယ်။ ဆွမ်းပွဲကိုမြင်ကတည်းက မြင်တယ်၊
မြင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဆွမ်းပွဲဆီသို့လက်လှမ်းတော့ လှမ်းတယ်
လှမ်းတယ်၊ ဆွမ်းနှင့်လက်နှင့်ထိတော့ ထိတယ် ထိတယ်၊ ဆွမ်းလုတ်ကို
ပြင်တော့ ပြင်တယ် ပြင်တယ်၊ ဆွမ်းလုတ်ကိုယူတော့ ယူတယ် ယူတယ်၊
ခေါင်းကငုံလာတော့ ငုံတယ် ငုံတယ်၊ ပါးစပ်ကဟလိုက်တော့ ဟတယ်
ဟတယ်၊ ဆွမ်းလုတ်ကိုခွံလိုက်တော့ ခွံတယ် ခွံတယ်၊ ခေါင်းပြန်ထူလိုက်
တော့ ထူတယ် ထူတယ်၊ ဝါးတော့ ဝါးတယ် ဝါးတယ်၊ အရသာကိုသိ
တော့ သိတယ် သိတယ်၊ မျိုလိုက်တော့ မျိုတယ် မျိုတယ်လို့ ရှုမှတ်ရ
ပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြသည့် ဆွမ်း
တစ်လုတ်စားပုံ ဖြစ်ပေတယ်။

ရှုမှတ်ခါစမှာတော့ အကုန်လုံးတော့ မမှတ်နိုင်သေးပေ။ မမှတ်နိုင်
ဘဲ လွတ်သွားတာကသာ များနေပါလိမ့်မယ်။ အမှတ်တွေ လွတ်လွတ်
သွားတော့ စိတ်တော့ မပျက်ရပေ။ နောင်သမာဓိဉာဏ်များ အားရှိလာ
သောအခါ အကုန်လုံးပဲ ရှုမှတ်လို့ရပါလိမ့်မယ်။ ရှုမှတ်ခါစမှာတော့
ထင်ရှားသည့် ကိုယ်အမူအရာတစ်ခုခုကိုတော့ မလွတ်တမ်းပင် ရှုမှတ်
ရပါတယ်။ မိမိအတွက် ဘယ်အမူအရာက ဝိုထင်ရှားသလဲ။ လက်လှမ်း
တာက ထင်ရှားရင် လက်လှမ်းတာကို မလွတ်တမ်းရှုမှတ်ရမယ်။ ခေါင်းငုံ
တာက ထင်ရှားရင် ခေါင်းငုံတာကို မလွတ်တမ်းရှုမှတ်ရမယ်။ ဝါးတာက
ထင်ရှားရင် ဝါးတာကို မလွတ်တမ်းရှုမှတ်ရမယ်။ ဝါးတဲ့အခါမှာ အထက်
မေးနှင့်အောက်မေး နှစ်ခုရှိရာတွင် အောက်မေးကသာ လှုပ်နေပေသည်။

အဲဒီလှုပ်နေတာကို မြန်မာစေတီဟာရအားဖြင့် ဝါးတယ်၊ ဝါးတယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ဝိပဿနာ ရှုတယ်မှတ်တယ်ဆိုတာ တင့်တယ်တဲ့ အမူအရာများ ကိုသာ ရှုမှတ်ရတာမဟုတ်ပေ။ မတင့်တယ်တဲ့ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်စွန့်တဲ့ အမူအရာများကိုလည်း ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်များ စွန့်ရ တော့မည်ဆိုလျှင် ရှေးဦးစွာ စွန့်ချင်သည့်စိတ်များက ထင်ရှားနေတတ်ပါ တယ်။ ယင်းစွန့်ချင်သည့်စိတ်ကို စွန့်ချင်တယ်၊ စွန့်ချင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရ ပါတယ်။

ထို့နောက် စွန့်တဲ့ကိုယ်အမူအရာများ ပေါ်လာမှ စွန့်တယ်၊ စွန့် တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ စွန့်နေသည့်အခိုက်မှာ နာတာ၊ ကျင်တာ၊ အောင့်တာများ ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာလည်း နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့် တယ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဤကဲ့သို့ မတင့်တယ်သည့် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ် စွန့်တဲ့ ကိုယ်အမူအရာများကို ရှုမှတ်ခြင်းသည်လည်း သမ္မုဗျေပိုင်းအနေ ဖြင့် ဝိပဿနာကုသိုလ်တွေ ရရှိပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ စွန့်ပယ်ခိုက်မှာ၊
သိညာဏ်ပါ၊ ရှုတာသမ္မုဗျေ။

ဝိပဿနာတရားကို မပြတ်ရှုမှတ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဘယ် အမူအရာမှာမဆို မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများကို ရရှိသွားနိုင်ပေသည်ဟု အဋ္ဌ ကထာဆရာများက ဖွင့်ပြကြပါတယ်။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်သည် ယခုအားထုတ်ဆဲတရားဖြင့် အပါယ်တံခါး ပိတ်သွားနိုင်သည်၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်း သာကို မြင်သွားနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ချက် သဒ္ဓါတရားကလည်း အားရှိ နေပေ၏။ ဝိပဿနာကိုလည်း မပြတ်ရှုနေ၏။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သွားနေသည့်အခိုက် သွားတယ်၊ သွားတယ်လို့ မှတ်နေစဉ်မှာလည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများ ရရှိသွားနိုင်ပေသည်။ ရပ်နေသည့်အခိုက် ရပ်တယ်၊ ရပ်တယ်လို့ မှတ်နေစဉ်မှာလည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများ ရရှိသွားနိုင်ပေသည်။ ထိုင်နေသည့်အခိုက် ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်လို့ မှတ်နေစဉ်မှာလည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများ ရရှိသွားနိုင်ပေသည်။ လျောင်းနေသည့်အခိုက် လျောင်းတယ်၊ လျောင်းတယ်လို့ မှတ်နေစဉ်မှာလည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများ ရရှိသွားနိုင်ပေသည်။ သစ်သီး ခဲဖွယ်များကို ခဲစားနေခိုက်မှာ ခဲတယ် ခဲတယ်၊ စားတယ် စားတယ်လို့ ရှုမှတ်နေစဉ်မှာလည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများ ရရှိသွားနိုင်ပေသည်။ ထမင်း စားဖွယ်တို့ကို စားနေသည့်အခိုက် စားတယ် စားတယ်၊ ဝါးတယ် ဝါးတယ်လို့ မှတ်နေစဉ်မှာလည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများကို ရရှိသွားနိုင်ပေသည်ဟု အဋ္ဌကထာဆရာများ ဖွင့်ပြကြပါတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

**ဆောင်ပုဒ်။ ။ သွား ရပ် ထိုင် လျောင်း၊ ခဲစားကောင်းစွာ၊
ရှုစဉ်မှာ၊ ရပါမြတ်တရား။**

ဤကဲ့သို့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အားလျော်သော နည်းမှန်လမ်းမှန်ရှုမှတ်၍ အမှတ်များပြည့်သွားသောအခါ သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သောတာပန်ဖြစ်ကြောင်းအင်္ဂါ ၄-ပါး ဟောကြားတာ အသင့်အတင့် ပြည့်စုံသွားပါပြီ။ ယခု သောတာပန်၂၄-မျိုးကို ဆက်လက်၍ ဟောကြားပါတော့မယ်။ သောတာပန်၂၄-မျိုးကို မှတ်သားလွယ်ကူရအောင် ရေတွက်ပုံ အကျဉ်းချုပ်ကို ရှေးဦးစွာ ဟောကြားပါမယ်။

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် -

၁။ ဘဝအပိုင်းအခြားအားဖြင့် ၃-ယောက်၊

၂။ ဓုရအပိုင်းအခြားအားဖြင့် ၂-ယောက်၊

၃။ အကျင့်အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ၄-ယောက်ဟူ၍ ၃-မျိုး ရှိပေသည်။

မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ် ဆိုကြရမယ် -

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ဘဝပိုင်းခြား သောတာကာ၊ သုံးပါးပြားလေသည်။
ဓုရပိုင်းခြား သောတာကာ၊ နှစ်ပါးပြားလေသည်။
အကျင့်ပိုင်းခြား သောတာကာ၊
လေးပါးပြားလေသည်။

ဘဝအပိုင်းအခြားအားဖြင့် သောတာပန် ၃-ယောက်ကို ဓုရအပိုင်းအခြား သောတာပန် ၂-ယောက်ဖြင့် မြောက်လျှင် ၆-ယောက်ဖြစ်သည်။ ယင်း ၆-ယောက်ကို အကျင့်အပိုင်းအခြား သောတာပန် ၄-ယောက်ဖြင့် မြောက်လိုက်လျှင် ၂၄-ယောက် ဖြစ်သည်။ သောတာပန် ၂၄-မျိုး ဖြစ်သွားပေသည်။

ဘဝအပိုင်းအခြားအားဖြင့် သောတာပန် ၃-ယောက်ဆိုသည်မှာ ၇-ဘဝဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဝင်စံမည့် (သတ္တက္ခတ္တုပရမ)သောတာပန်က တစ်ယောက်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ခုနစ်ဘဝတွင်၊ နိဗ္ဗာန်ဝင်၊ ခေါ်တွင်သတ္တပရမ။

၂-ဘဝမှစ၍ ၆-ဘဝဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဝင်စံမည့် (ကောလံကောလ) သောတာပန်က တစ်ယောက်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ခြောက်ဘဝတွင်၊ နိဗ္ဗာန်ဝင်၊ ခေါ်တွင်ကောလလ။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

၁-ဘဝဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဝင်စံမည့် (ဧကပီဇ)သောတာပန်က တစ်ယောက်၊

ဆောင်ပုဒ်။ ။ တစ်ဘဝတွင်၊ နိဗ္ဗာန်ဝင်၊ ခေါ်တွင်ဗေဇ။

ဓူရအပိုင်းအခြားအားဖြင့် သောတာပန် ၂-ယောက်

ဓူရအပိုင်းအခြားအားဖြင့် သောတာပန် ၂-ယောက်ဟုဆိုရာ၌ သောတာပန်ဖြစ်အောင် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသည့်အခါမှာ ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါရှေ့သွားရှိ၍ သဒ္ဓါပြဋ္ဌာန်းသောအားဖြင့် သောတာပန် ဖြစ်သွားမည့်ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်ယောက်၊ ပညာဉာဏ်ရှေ့သွားရှိ၍ ပညာဉာဏ် ပြဋ္ဌာန်းသောအားဖြင့် သောတာပန်ဖြစ်သွားမည့်ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်ယောက်ဟု ၍ ၂-ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓါဓူရနှင့် ပညာဓူရ ထူးခြားပုံ

သဒ္ဓါဓူရ - သဒ္ဓါပြဋ္ဌာန်းသော သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပညာဓူရ - ပညာပြဋ္ဌာန်းသော သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝိပဿနာတရား အား ထုတ်ကြသည့်အခါမှာ တရားတွေ့ပုံချင်း မတူကြပေ။ ထူးခြားကြပေသည်။ တရားရသွားပြီးသောအခါ တရား၏အရသာ၊ တရား၏ချမ်းသာတို့ကို ခံစား ကြရသည့်အခါမှာတော့ မထူးခြားကြတော့ပေ။ တူမျှသွားကြပေသည်။

သဒ္ဓါဓူရပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပညာဓူရပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဝိပဿနာတရား အားထုတ် ကြသည့်အခါမှာ တရားတွေ့ပုံချင်း မတူကြဟုဆိုရာ၌ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြသောနည်းဖြင့် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်ကြရပါသည်။

ရှုမှတ်ခါစ သမာဓိဉာဏ်များ မဖြစ်မီမှာတော့ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ပင် ရှုမှတ်နေကြသော်လည်း ဘာမျှ ထူးခြားစွာ မသိကြသေးပေ။ ဖောင်းတာကလည်း မိမိဝမ်းမှိုက်ကပဲ

ဖောင်းတယ်၊ မှတ်တာကလည်း မိမိကပဲမှတ်နေတယ်၊ ပိန်တာကလည်း မိမိဝမ်းဗိုက်ကပဲ ပိန်တယ်၊ မှတ်တာကလည်း မိမိကပဲမှတ်နေတယ်၊ ထိုင်တာကလည်း မိမိကိုယ်ကပဲထိုင်နေတယ်၊ မှတ်တာကလည်း မိမိကပဲမှတ်နေတယ်၊ ထိတာကလည်း မိမိခန္ဓာကိုယ်ကပဲထိနေတယ်၊ မှတ်တာကလည်း မိမိကပဲမှတ်နေတယ်ဟု မကွဲမပြား တပေါင်းတည်းသာ ထင်နေပါသေးတယ်။

ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်လို့ သမာဓိဉာဏ်များ ဖြစ်လာသောအခါ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်ရင် ဖောင်းနေတာကတခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာကတခြား၊ ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်ရင်လည်း ပိန်နေတာကတခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာကတခြား၊ ထိုင်တယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်ရင် ထိုင်နေတာကတခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာကတခြား၊ ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်ရင် ထိနေတာကတခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာကတခြားလို့ ကွဲကွဲပြားပြား သိလာကြပါတယ်။ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာ၊ ထိုင်တာ၊ ထိတာတွေက ဘာမျှ မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရား၊ မှတ်သိမှတ်သိလိုက်တာက သိတတ်တဲ့ နာမ်တရားလို့ ပညာဓုရသောတာပန်ဖြစ်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်က ကွဲကွဲပြားပြား သိသွားပါတယ်။

သဒ္ဓါဓုရသောတာပန်ဖြစ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဤကဲ့သို့ ကွဲကွဲပြားပြားတော့ မသိပေ။ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၌ တွေ့ရမည့် ပိုးစုန်းကြူးပမာ အရောင်အလင်းကလေးများကိုတော့ တွေ့တတ်ကြပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မထင်ရှားပါဘဲ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာနှစ်ခုသာ ထင်ရှားနေတတ်ပေသည်။ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာတို့၏ အစပိုင်း၊ အဆုံးပိုင်းတို့ကို မသိပါဘဲ အလယ်ပိုင်းကိုသာ ထင်ထင်ရှားရှား သိနေတတ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၌ တွေ့ရမည့် သဘောများကိုတော့ တွေ့သိရပေတယ်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ပညာဓရသောတာပန်ဖြစ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလိုတော့ နာမ်နှင့်ရပ်ကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား ကွဲကွဲပြားပြား မသိကြပေ။ ဤကဲ့သို့ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား မသိရတဲ့အတွက်ကြောင့် တရားမရနိုင်တော့ပါဘူးလို့ အားငယ်သွားတတ် ကြပေတယ်။ အားငယ်ရမလား ... မငယ်ရပါဘုရား။ အားမငယ်ရဘူး။ သဒ္ဓါဓရလည်း တစ်နေ့ကျရင်တော့ မုချကေန် သောတာပန်ဖြစ်ရမည်သာ ဖြစ်ပေတယ်။

သောတာပန်ဖြစ်သွားပြီး၍ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်တရားတို့၏ အရသာ ချမ်းသာနှင့် နိဗ္ဗာန်၏ချမ်းသာတို့ကို ခံစားကြသည့်အခါမှာတော့ သဒ္ဓါဓရသောတာပန်နှင့် ပညာဓရသောတာပန်တို့ ထူးခြားခြင်း မရှိကြတော့ ပေ။ တူမျှကြမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓါဓရသောတာပန်နှင့် ပညာဓရသောတာပန်တို့ ထူးခြားပုံကို ဟောကြားတာ အသင့်အတင့် ပြည့်စုံသွားပါပြီ။ ယခု အကျင့်အပိုင်းအခြား အားဖြင့် သောတာပန် ၄-မျိုး ကွဲပြားပုံကို ဟောကြားပါတော့မယ်။ အကျင့်အပိုင်းအခြားအားဖြင့် သောတာပန် ၄-မျိုးမှာ -

၁။ ဒုက္ခာပဋိပဒါ ဒန္တာဘိညာ = ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံအား ထုတ်ရသည့်အခါမှာ ငြိငြိငြင်ငြင် ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရတယ်။ တရားလည်း အတွေ့နေသည့် သောတာပန် ဖြစ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကတစ်ယောက်။

၂။ ဒုက္ခာပဋိပဒါ ဒိပ္ပိဘိညာ = ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံအား ထုတ်ရသည့်အခါမှာ ငြိငြိငြင်ငြင် ပင်ပင်ပန်းပန်းတော့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရတယ်။ တရားတော့

မြန်မြန်တွေ့သည့် သောတာပန်
ဖြစ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကတစ်ယောက်။

၃။ သုခါပဋိပဒါ ဒန္ဓာဘိညာ = ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံအား
ထုတ်သည့်အခါမှာတော့ ချမ်း
ချမ်းသာသာ လွယ်လွယ်ကူကူ
နှင့်ကျင့်ကြံအားထုတ်ရပြီး တရား
တော့ အတွေ့နှေးနေသည့် သော
တာပန်ဖြစ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကတစ်
ယောက်။

၄။ သုခါပဋိပဒါ ဒိပ္ပိတိညာ = ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံအား
ထုတ်သည့်အခါမှာလည်း ချမ်း
ချမ်းသာသာ လွယ်လွယ်ကူကူ
နှင့် အားထုတ်ရပြီး တရားလည်း
မြန်မြန်တွေ့သည့် သောတာပန်
ဖြစ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကတစ်ယောက်
ဟူ၍ အကျင့်အပိုင်းအခြားအား
ဖြင့် သောတာပန် ၄-ယောက်
ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ အကျင့်အပိုင်းအခြားအားဖြင့် သောတာပန် ၄-မျိုး
ကွဲပြားရသည်မှာလည်း မိမိတို့ ရှေးရှေးဘဝ ရှေးရှေးအချိန်ကာလများက
သမထနှင့်ဝိပဿနာကို အားထုတ်ခဲ့ဖူးခြင်း၊ အားမထုတ်ခဲ့ဖူးခြင်းဟူသော
အကြောင်း ၂-ပါးကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေတယ်။

ရှေးရှေးဘဝ ရှေးရှေးအချိန်ကာလများက သမထတရားကိုလည်း
အားမထုတ်ခဲ့ဖူး၊ ဝိပဿနာတရားကိုလည်း အားမထုတ်ခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်
တို့သည် သောတာပန်ဖြစ်အောင် ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံပွားများ

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

အားထုတ်ကြသောအခါ ငြိငြိငြင်ငြင် ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း အားထုတ်ရပြီး တရားလည်း အတွေ့နှေးနေတတ်ကြပေသည်။

ရှေးရှေးဘဝ ရှေးရှေးအချိန်ကာလများက ဝိပဿနာတရားကိုသာ အားထုတ်ခဲ့ပြီး သမထတရားကို အားမထုတ်ခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သောတာပန်ဖြစ်အောင် ဝိပဿနာတရားကို ကျင့်ကြံအားထုတ်သောအခါ ငြိငြိငြင်ငြင် ပင်ပင်ပန်းပန်းတော့ အားထုတ်ကြရပြီး တရားတော့ မြန်မြန် တွေ့ကြပေသည်။

ရှေးရှေးဘဝ ရှေးရှေးအချိန်ကာလများက သမထတရားကိုတော့ အားထုတ်ခဲ့ပြီး ဝိပဿနာတရားကိုတော့ အားမထုတ်ခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သောတာပန်ဖြစ်အောင် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောအခါ ချမ်းချမ်းသာသာ လွယ်လွယ်ကူကူတော့ အားထုတ်ရပြီး တရားတော့ အတွေ့နှေးနေတတ်ကြပေသည်။

ရှေးရှေးဘဝ ရှေးရှေးသောအချိန်ကာလများက သမထတရားကိုလည်း အားထုတ်ခဲ့ပြီး ဝိပဿနာတရားကိုလည်း အားထုတ်ခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သောတာပန်ဖြစ်အောင် ဝိပဿနာတရားကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြသောအခါ ချမ်းချမ်းသာသာ လွယ်လွယ်ကူကူလည်း အားထုတ်ရပြီး တရားလည်း မြန်မြန်တွေ့တတ်ကြပေသည်။

တရားအတွေ့နှေးသော ပုဂ္ဂိုလ် ၂-ယောက် အဓိကထား၍ ရှုမှတ်ရမည့်

အကျင့်အပိုင်းအခြားအားဖြင့် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် ၄-ယောက်တို့တွင် ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြသည့်အခါမှာ ငြိငြိငြင်ငြင် ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း အားထုတ်ရ၊ တရားလည်း အတွေ့နှေးကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် အဘယ်ကဲ့သို့ တရားတွေ့အောင် ရှုမှတ်ရပါမလဲ၊ အဘယ်အရာကို အဓိကထား၍ ရှုမှတ်ရပါမလဲဆိုရင် “သည်းခံမှု”ကို အဓိကထား၍ ရှုမှတ်ကြရမည် ဖြစ်ပေတယ်။

ငြိငြိငြင်ငြင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ရသည်မှာ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ များသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဒုက္ခဝေဒနာတွေကို သည်းမခံပါဘဲ ခဏခဏပြင်၍ ထိုင်နေပါက တရားတွေ အတွေ့နှေးနေကြမည်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သည်းခံမှုကို အဓိကထား၍ ရှုမှတ်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ “သည်းခံမှ နိဗ္ဗာန်ရ” ဟူသော စကားသည် ဝိပဿနာရှုမှတ်သည့်အခါမှာ အသုံးအကျဆုံးပင် ဖြစ်ပေသည်။ သည်းခံ၍ ရှုမှတ်လိုက်ရင် ထိုဝေဒနာအပေါ်၌ စိတ်တည်ငြိမ်မှု သမာဓိဖြစ်သွားနိုင်ပေသည်။ သမာဓိဖြစ်သွားရင် ဝိပဿနာဉာဏ်လည်း ဖြစ်လာမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဝိပဿနာဉာဏ်များ ပြည့်စုံလာသောအခါ သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားမည်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရှေးခေတ်အခါက သည်းခံ၍ နိဗ္ဗာန်ရသွားကြသော သာဓကများ တော်တော်များများပင် ရှိခဲ့ပါတယ်။ တစ်ချိန်သောအခါ စိတ္တလမည်သော တောင်၌ တရားအားထုတ်နေသော မထေရ်တစ်ပါးသည် ညအခါ အချိန်များစွာ တရားအားထုတ်ခဲ့သဖြင့် နံနက်မှာ ဝမ်းတွင်းမှ ပြင်းထန်သော လေထိုးသည့်ရောဂါ ဖြစ်လာတယ်။ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်လှသည်ဖြစ်၍ အိပ်ရာတွင် ဘယ်ညာတစောင်း လူးလိုမိ၍နေ၏။ ထိုသို့ လူးလိုမိ၍နေသော ထိုမထေရ်ကို ဝိဇ္ဇာပါတိကမည်သော မထေရ်ကမြင်၍ “ငါ့ရှင် ... ရဟန်းတို့မည်သည် သည်းခံခြင်းသဘောရှိပါတယ်” ဟု သတိပေးစကား ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

လူးလိုမိကာ ရောဂါခံစားနေရသော ထိုမထေရ်သည် ဝိဇ္ဇာပါတိက မထေရ်၏ ပြောကြားချက်ကို ခံယူသောအားဖြင့် “သာဓု သာဓု” = ကောင်းလှပါသည် ကောင်းလှပါသည်။ သည်းခံပါတော့မည်ဟု ဝန်ခံသောအနေအားဖြင့် လျှောက်ထားလိုက်ပေသည်။ မလူးလိုမိတော့ပါဘဲ ငြိမ်သက်စွာ သည်းခံလိုက်ပေသည်။ သည်းခံပြီး လေထိုးသည့် ဒုက္ခဝေဒနာကို ရှုမှတ်လိုက်ရာ အနာဂါမ်အဖြစ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုပြီး ပျံလွန်တော်မူသွားလေသည်။ ထိုမထေရ်သည် သည်းမခံဘဲ လူးလိုမိနေရင် နိဗ္ဗာန်ကို မရနိုင်ပေ။ သည်းခံလိုသာ နိဗ္ဗာန်ကိုရသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ၂၃၁

ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံအားထုတ်ရသည့်အခါမှ-တော့ ချမ်းချမ်းသာသာ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် အားထုတ်ရပြီး တရားတော့ အတွေ့နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် တရားတွေ့ရအောင် ဘယ်လိုရှုမှတ်ရပါမလဲ၊ အဘယ်အရာကို အဓိကထား၍ ရှုမှတ်ရပါမလဲဆိုလို့ရှိရင် စူးစိုက်မှုကို အဓိကထား၍ ရှုမှတ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ စူးစိုက်မှု နည်းနေ၍သာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် တရားအတွေ့နေနေခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။

သို့ဖြစ်၍ ပစ္စုပ္ပန်လည်းတည့်အောင်၊ ပရမတ်ကိုလည်းသိအောင် ရိုရိုသေသေ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါ လေရူသွင်းလိုက်၍ အဆင့်ဆင့် ဖောင်းတက်လာတာကို ဖောင်းစမှ ဖောင်းဆုံးတိုင်အောင် ပစ္စုပ္ပန်လည်းတည့်အောင်၊ တောင့်တင်း တောင့်တင်း တက်လာသည့် ပရမတ်သဘောကိုလည်းသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ အားရှိလာသော အခါ အဆင့်ဆင့်လေးများသည် ကြားပြတ် ကြားပြတ်သွားသောကြောင့် တစ်ဆင့်ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်သွားပြီးမှ နောက်တစ်ဆင့် ဖြစ်ပြီးပျက်သွားတာကို တွေ့သိနိုင်ကြပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ပျက်ပျက်သွားတာကိုမြင်ရတော့ မမြဲခြင်း အနိစ္စ၊ ဖြစ်တာပျက်တာတွေက အလွန်လျင်မြန်တော့ နှိပ်စက်နေသကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်နှိပ်စက်နေသည့်သဘောကို ဘယ်လိုမှ ကာကွယ်လို့မရ သူ့သဘောအတိုင်းသူ နှိပ်စက်နေသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်အစိုးမရခြင်း အနတ္တလို့ မြင်သွားနိုင်ကြပါတယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဉာဏ်အမြင်တွေ ပိုင်သွားသောအခါ သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားနိုင်ကြပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ယနေ့ယခုအခါ၌ သောတာပန်ဖြစ်ကြောင်းအင်္ဂါ ၄-ပါးနှင့် သောတာပန်၂၄-မျိုးတို့ကို နာကြားရသဖြင့် နာကြားရသောအတိုင်း

လိုက်နာကျင့်ကြံ ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်
တောင့်တအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်တို့ကို ဒုက္ခခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်း
ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လွယ်ကူသောအကျင့်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ
ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

လော့ခ်အိန်ဂျလိစ်မှ ဟာဝိုင်ယီသို့

လော့ခ်အိန်ဂျလိစ်၌ တရားစခန်းပြီးသွားသောအခါ ၁၃၅၆-ခု၊
ဝါခေါင်လဆန်း ၃-ရက်၊ ဩဂုတ်လ ၉-ရက်နေ့ ညနေ ၃-နာရီတွင် လော့ခ်
အိန်ဂျလိစ်လေဆိပ်မှ ဆရာတော်နှင့် ဒေါက်တာဦးမြအောင်၊ ဦးထွန်းကြည်၊
ဦးခင်လှိုင်တို့သည် ဆန်ဟိုဆေးသို့ ပြန်ကြွလာခဲ့ကြပါသည်။ ဆန်ဟိုဆေး
လေဆိပ်သို့ ညနေ ၄-နာရီ ရောက်ကြပါသည်။ လေဆိပ်မှ ဦးသိန်းမောင်
၏သား ဦးသိန်းနိုင် စောင့်၍ကြိုနေပါသည်။

ဆန်ဟိုဆေး တထာဂတရိပ်သာ၌ ၃-ရက်နေထိုင်ကြပြီးလျှင်
၁၃၅၆-ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၆-ရက်၊ ဩဂုတ်လ ၁၂-ရက်နေ့ ညနေ ၅-နာရီ
တွင် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုလေဆိပ်မှ ဆရာတော်နှင့် ဒေါက်တာဦးမြအောင်၊
ဦးထွန်းကြည်တို့သည် ဟာဝိုင်ယီသို့ ကြွလာခဲ့ကြပါသည်။ ဟာဝိုင်ယီ
လေဆိပ်သို့ ည ၁၀-နာရီ ရောက်ကြပါသည်။ လေဆိပ်မှ ဦးကြည်လွင်၊
ဦးတင်အေး၊ ဦးကျော်မြင့်တို့ စောင့်၍ကြိုကြပါသည်။ ဟာဝိုင်ယီ ယိုးဒယား
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ နေထိုင်၍ တရားဟော၊ တရားပြ ဆောင်ရွက်ရ
ပါသည်။

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၇-ရက်နေ့ ည ၇-နာရီမှ ၉-နာရီအထိ
ရခဲခြင်းတရား ၄-ပါး ဟောကြားပါသည်။ တရားနာပရိသတ်များ ၂၀ ကျော်
ခန့်ရှိပါသည်။ အာရုံစူးစိုက်၍ ရိုရိုသေသေ နာကြပါသည်။

ပြည်မသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၈-ရက်နေ့နံနက် အရုဏ်ဆွမ်းကို ယိုးဒယားဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ပင် ဘုဉ်းပေးရပါသည်။ အရုဏ်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ဆွမ်းအလှူရှင်များကို ရေစက်ချပေးရပါသည်။ ရေစက်ချပြီးသောအခါ ဟာဝိုင်ယီ၌ မဟာသိပုံဘွဲ့ယူပြီးသော မန္တလေးသူ ဒေါ်ပြုံးပြုံးအေးက မေးခွန်းတစ်ခု လျှောက်ထားပါသည်။

“နိုင်ငံခြားသားများက တပည့်တော်တို့ကို မေးကြပါသည်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ ရဟန်းတော်များသည် နေမွန်းလွဲသောအခါ ဘာကြောင့် ဆွမ်း မစားရပါသလဲလို့ မေးကြပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ တိတိကျကျ မဖြေနိုင်ခဲ့ကြပါ။ နေမွန်းလွဲသောအခါ ရဟန်းတော်များ ဆွမ်းမစားရတဲ့ အကြောင်း အရှင်ဘုရား ဟောကြားပေးတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားပါသည်။

ညနေချမ်းဘက်အခါမှာ ရဟန်းတော်များ ဆွမ်းခံကြွသဖြင့် လူတွေ ကဲ့ရဲ့ကြ၍ နေမွန်းလွဲသောအခါ ဆွမ်းမစားရဟု မြတ်စွာဘုရား သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ထားသောကြောင့် မစားရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ရုတ်တရက် စဉ်းစားလို့ ရတာကို ဖြေခဲ့မိပါသည်။ အမှန်ကတော့ ညနေချမ်းဘက်မှာ ဆွမ်းခံ၍ မဟုတ်ပေ။ ဆွမ်းစားလို့ ဖြစ်ပေတယ်။

တစ်ချိန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသက်အရွယ်အား ဖြင့် ငယ်ကြသေးသော သတ္တရသဝဂ္ဂိလို့ခေါ်သော ရဟန်းငယ် ၁၇-ပါးတို့ သည် တောင်ထိပ်ပေါ်၌ကပြသော ပွဲသဘင်သို့ သွားရောက်၍ ကြည့်ရှု ကြပါတယ်။ ပွဲကြည့်နေကြသော ဆွေမျိုးများက ထိုရဟန်းတော်များအား ဆွမ်းဘောဇဉ်များကို ဆက်ကပ်ကျွေးမွေးကြလေသည်။ ကျောင်းသို့ယူ သွားဖို့ရာ မုန့်ခဲဖွယ်များကိုလည်း ပေးလိုက်ကြပါသည်။

ရဟန်းငယ်တို့သည် မုန့်ခဲဖွယ်များကို ကျောင်းသို့ယူဆောင်လာ ပြီးလျှင် အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သည့် ဆပဂ္ဂိရဟန်းတို့အား စားကြပါဟုဆို၍ ပေးကြကုန်၏။ ဆပဂ္ဂိရဟန်းတို့က မုန့်ဆွမ်းခဲဖွယ်တို့ကို နေမွန်းလွဲသည့်

ညအခါ ပွဲသဘင်၌ သင်တို့စားကြသလားဟုမေးရာ စားကြပါတယ်ဟု ဝန်ခံကြတယ်။ ဆပဂ္ဂိရဟန်းတို့က အပြစ်ပြောကာ ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ အခြားကြားသိကြသော ရဟန်းတော်တို့ကလည်း ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။

ဤကဲ့သို့ သတ္တရသရဟန်းငယ်တို့ နေလွဲညစာ စားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရားက အကြင်ရဟန်းသည် နေမွန်းလွဲသော အခါ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကိုစား၏။ ထိုရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ်သင့်စေ ဟု သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော်မူလိုက်သောကြောင့် ယနေ့တိုင်အောင် ရဟန်းတော်များ နေမွန်းလွဲပြီးသောအခါ ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များကို မစားရခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။

ထို့နောက် ဒေါ်ပြုံးပြုံးအေးက မေးပြန်သည်မှာ “ရဟန်းတော်တို့ သည် ကိုယ်တိုင်ယူ၍ မစားရပါဘဲ သူတစ်ပါး၊ ဒကာ၊ ဒကာမများ ကပ်ပေးမှ စားရပါသလဲ” ဟု လျှောက်ထားပြန်ပါသည်။

သူတစ်ပါး၊ ဒကာ၊ ဒကာမများ ကပ်ပေးမှ စားရခြင်းအကြောင်းမှာ တစ်ချိန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်တွင် အာထွတ် တပ်ဆင်ထားသောကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရဟန်း တစ်ပါးသည် ပုံသကူတင်ကိုဆောက်တည်၍ သုသာန်၌ နေလေ၏။ ကွယ်လွန်သော မိဘဘိုးဘွားများအတွက် သုသာန်၌ လာထားကြသော စားသောက်ဖွယ်များကို ကိုယ်တိုင်ယူ၍ စားလေ၏။ ထိုရဟန်း၏ခန္ဓာ ကိုယ်သည် အလွန်ဝပြုံးနေ၏။ လူတွေက သုသာန်၌နေသော ထိုရဟန်း သည် လူသားစား၏ဟု မှတ်ထင်ကြပြီး ကဲ့ရဲ့ကြပေသည်။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတော်များကလည်း ကဲ့ရဲ့ကြပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ သူတစ်ပါးတို့ မပေး မကပ်သော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ကိုယ်တိုင်ယူ၍ စားပါက ပါစိတ် အာပတ်သင့်စေဟု မြတ်စွာဘုရား သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ထားသောကြောင့် ပေးကပ်မှစားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်ဟု ဖြေကြားခဲ့ရပါသည်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ဟာဝိုင်ယီ၌ နေထိုင်သော ဗိယက်နမ်ဆရာဝန် သန်ဗီဝိုန်က သူ့အိမ်၌ ဖွင့်လှစ်ထားသော တရားစခန်းသို့ ပင့်လျှောက်၍ ၁၃၅၆-ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၈-ရက်နေ့ ညနေ ၆-နာရီမှ ၆-နာရီခွဲအထိ နိုင်ငံခြားသား ယောဂီများနှင့် အတူတကွ တရားထိုင်ရပါသည်။ ထို့နောက် တရားဟောပေးရပါသည်။ ဒေါက်တာဦးမြအောင်က အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ပေးပါသည်။ ဝိပဿနာအကျိုးတရားနှင့် သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်း၊ ဣရိယာပုထ်လေးပါး၌ ပြုလုပ်ချင်သည့်စိတ်ကစ၍ ရှုမှတ်ပုံများကို ဟောကြားပါသည်။ ဆရာဝန်သန်ဗီဝိုန်၏ဇနီးဖြစ်သူ အိမ်ရှင်မ ယောဂီက အထွေထွေအမှတ်ကို ဟောရာ၌ ပြုလုပ်ချင်သည့်စိတ်ကစ၍ ရှုမှတ်ရမည် ဟု ဟောကြားခြင်းကို အလွန်ပင် သဘောကျတဲ့အကြောင်း လျှောက်ထားပါသည်။

ထို့နောက် အိမ်ရှင်မ အမျိုးသမီးယောဂီက “မကြာသေးမီက သူတစ်လတရားစခန်းဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အလွန်ပင် တရားရှုမှတ်လို့ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခန္ဓာကိုယ် သိပ်ပေါ့ပါးပြီး အထက်ကောင်းကင်သို့ ရောက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကောင်းကင်တိမ်တိုက်ထဲ၌ သွားနေသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အလွန်ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသော အဆင်းအမျိုးမျိုးကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ အလွန်ကြည်နူးပြီး စိတ်ချမ်းသာမှုကိုလည်း ရရှိခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်မ သောတာပန်ဖြစ်ပါပြီလား” ဟု လျှောက်ထားပါတယ်။

ဆရာတော်က သောတာပန်ဖြစ်ဖို့ရာ သေချာသလောက် ရှိနေပါပြီ။ ဆက်လက်၍ ကြိုးစားရင်တော့ သောတာပန်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဖြေကြားပေးရပါတယ်။

“တပည့်တော်မ သောတာပန်ဖြစ်တာကို ဘယ်လိုသိရပါမလဲ” ဟု လျှောက်ထားပြန်ပါတယ်။ သောတာပန်ဖြစ်တာကို သိဖို့ရာကတော့ မိမိစိတ်ကို မိမိ ပြန်ဆင်ခြင်ကြည့်ရပါတယ်။ မိမိစိတ်ဟာ ဘုရား၊ တရား။

သံဃာတွေအပေါ်မှာ အသက်နဲ့လဲပြီး ယုံကြည်တယ်၊ ကြည်ညိုတယ်ဆို လို့ရှိရင်တော့ သောတာပန်ဖြစ်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့ကို မကိုးကွယ်ရ၊ ကိုးကွယ်ရင် သင့်ကို သတ်ရလိမ့်မယ်ဟု မိမိကို ပိုင်စိုးသူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ပြောလာပြီး သော်လည်း ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို မကိုးကွယ်ဘဲတော့ မနေနိုင်ပေ။ မိမိအသက်ကို သတ်ချင်လည်း သတ်ပေတော့ဟု အသက်နဲ့လဲပြီးတော့ ယုံကြည်တဲ့စိတ်များဖြစ်နေရင်တော့ မိမိသည် သောတာပန်ဖြစ်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်ဟူ၍ ဟောကြားခဲ့ရပါတယ်။

ဟာဝိုင်ယီမှ ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုသို့

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၀-ရက်၊ သြဂုတ်လ ၁၆-ရက်နေ့၊ နေ့လယ် ၁၂-နာရီခွဲအချိန်တွင် ဟာဝိုင်ယီလေဆိပ်မှ ဆရာတော်နှင့် ဒေါက်တာဦးမြအောင်၊ ဦးထွန်းကြည်တို့သည် ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုသို့ ကြွလာခဲ့ကြပါသည်။ တိုကျိုလေဆိပ်သို့ ည ၇-နာရီခွဲအချိန် ရောက်ကြ ပါသည်။ တိုကျိုလေဆိပ်၌ ခေတ္တ ၂-နာရီနား၍ စင်္ကာပူသို့ထွက်မည့် လေယာဉ်ကို စောင့်ကြရပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမှ စင်္ကာပူသို့

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၁-ရက်၊ သြဂုတ်လ ၁၇-ရက်နေ့၊ ညနေ ၄-နာရီအချိန်တွင် တိုကျိုလေဆိပ်မှ ဆရာတော်နှင့် ဒေါက်တာဦးမြအောင်၊ ဦးထွန်းကြည်တို့သည် စင်္ကာပူသို့ ကြွလာခဲ့ကြပါသည်။ စင်္ကာပူလေဆိပ် သို့ ည ၁၁-နာရီအချိန် ရောက်ကြပါသည်။ လေဆိပ်၌ ဦးအောင်သန်း၊ ဒေါ်ခင်မြမြ မိသားစု၊ ဦးနေဝင်း၊ ဒေါ်သန်းသန်းစိန် မိသားစု၊ ဦးမိုးကျော် သောင်းနှင့် ညီမ မပုလဲတို့ စောင့်၍ ကြိုကြပါသည်။

ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့

၂၃၇

လေဆိပ်မှ ဆရာတော် သီတင်းသုံးနေထိုင်ခဲ့ဖူးသော S.B.Y.O စင်္ကာပူရိပ်သာသို့ ကြွလာခဲ့ကြပါသည်။ ထိုရိပ်သာ၌ ညအိပ်တည်းခို နေထိုင်ကြပါသည်။

စင်္ကာပူမှ ရန်ကုန်သို့

၁၃၅၆-ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၂-ရက်၊ ဩဂုတ်လ ၁၈-ရက်နေ့၊ နေ့လယ် ၂-နာရီအချိန်တွင် ဆရာတော်နှင့် ဒေါက်တာဦးမြအောင်တို့သည် စင်္ကာပူလေဆိပ်မှ ရန်ကုန်သို့ ကြွလာခဲ့ကြပါသည်။ ရန်ကုန်လေဆိပ်သို့ ညနေ ၄-နာရီအချိန် ရောက်ကြပါသည်။ လေဆိပ်၌ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပ်သာ သံဃာတော်များနှင့် ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့သူအဖွဲ့သားများ၊ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိယောဂီများ စုစုပေါင်း (၈၀)ခန့် စောင့်၍ ကြိုကြပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ဆရာတော် ပြည်ပသာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာ ရက်ပေါင်း ၂-လနှင့် ၁၃-ရက် ကြာခဲ့ပါသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပ်သာဆရာတော်

ချီးမြှောက်ပေးမှ တရားရ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အပါယ်တံခါးပိတ်သည့်အဆင့်မှစ၍ တရားထူးတရားမြတ်များရအောင် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်မည်ဟု ရည်မှန်းထားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ များကြပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်၍ ရရှိလာသော ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ကြောင်းတရားတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်ပေးနိုင်ကြမှသာ မိမိတို့ အလိုရှိ အပ်သော တရားထူးတရားမြတ်များကို ရရှိနိုင်ကြမည်ဟု ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ကြောင်းတရား ၅-ပါးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ရမည့် တရား ၅-မျိုးမှာ -

- ၁။ သီလာနုဂ္ဂဟိတာ = သီလဖြင့်လည်း ချီးမြှောက်ပေးရမည်။
- ၂။ သုတာနုဂ္ဂဟိတာ = တရားနာခြင်းစသော သုတဖြင့်လည်း ချီးမြှောက်ပေးရမည်။
- ၃။ သာကတ္ထာနုဂ္ဂဟိတာ = တရားဆွေးနွေးခြင်းဖြင့်လည်း ချီးမြှောက်ပေးရမည်။
- ၄။ သမထာနုဂ္ဂဟိတာ = သမထဖြင့်လည်း ချီးမြှောက်ပေးရမည်။

ချီးမြှောက်ပေးမှ တရားရ

၅။ ဝိပဿနာနဂ္ဂဟိတာ = ဗလဝဝိပဿနာဖြင့်လည်း ချီးမြှောက်ပေးရမည်ဟူ၍ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ကြောင်းတရား ၅-ပါးကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

အဋ္ဌကထာဆရာများက မဂ်ရောက်ဖိုလ်ရောက် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ကြောင်းတရား ၅-ပါးဖြင့် ချီးမြှောက်ရပုံကို သစ်ပင်ငယ်လေးများ စိုက်ပျိုးပုံ ဥပမာဖြင့် ဖွင့်ပြကြပေသည်။ သစ်ပင်ငယ်လေးများကို စိုက်ပျိုးကြသောသူတို့သည် သစ်ပင်ငယ်လေးများ ရှင်သန်ကြီးထွားလာပြီး ထိုက်တန်သော အပွင့်အသီးများ ပွင့်သီးလာစေရန် သစ်ပင်ငယ်လေးများကို -

- ၁။ ခြံခတ်၍လည်း ချီးမြှောက်ရပါသည်။
- ၂။ ရေလောင်း၍လည်း ချီးမြှောက်ရပါသည်။
- ၃။ ပေါင်းသင်၍လည်း ချီးမြှောက်ရပါသည်။
- ၄။ ပိုးကောင်များကို ပယ်ရှားပေး၍လည်း ချီးမြှောက်ရပါသည်။
- ၅။ ပိုးမျှင်များကို ပယ်နုတ်ပေး၍လည်း ချီးမြှောက်ရပါသည်။

ဤ ၅-မျိုးတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်ပေးရသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကိုလည်း ချီးမြှောက်ခြင်းတရား ၅-မျိုးဖြင့် ချီးမြှောက်ကြရမည်ဟု ဖွင့်ပြကြပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သစ်ပင်ငယ်များ၊ စိုက်ထားပါလျှင်၊
ခြံခတ်ရေလောင်း၊ မြစ်ဟောင်းပေါင်းသင်၊
ပိုး ပိုးမျှင်များ၊ ပယ်ရှားပေးလျှင်၊
ပြုထုပ်ရ၊ မုချထာဝစဉ်။

၁။ သစ်ပင်ငယ်များ စိုက်ပျိုးထားသူတို့သည် ကျွဲ၊ နွားစသော သတ္တဝါတို့၏ အန္တရာယ်ကြောင့် မပျက်စီးသွားစေရန် သစ်ပင်ငယ်များကို

ခြံခတ်၍ ချီးမြှောက်ရသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဝိပဿနာတရား အား ထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို မပျက် စီးစေရန် သီလဖြင့် ခြံခတ်၍ ချီးမြှောက်ကြရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

သစ်ပင်ငယ်များကို စိုက်ပျိုးထားသောသူတို့သည် သစ်ပင်ငယ် များကို ခြံမခတ်ထားခဲ့သော် ကျွဲ၊ နွားစသော သတ္တဝါတို့၏ နှိပ်စက်မှု အန္တရာယ်ကြောင့် သစ်ပင်ငယ်လေးများ ပျက်စီးသွားနိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဝိပဿနာသမ္မာ ဒိဋ္ဌိကို သီလဖြင့်ခြံခတ်၍ မချီးမြှောက်ခဲ့သော် ကိုယ်နှုတ်တို့၌ အနန္တရိယ ကံကြီးများထိုက်လောက်အောင် လွန်ကျူးဖြစ်ပေါ်လာသော လောဘကြမ်း၊ ဒေါသကြမ်း၊ မောဟကြမ်း စသည်တို့ကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ ပျက်စီး သွားနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သီလဖြင့်ခြံခတ်၍ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သီလသည်ကာမ ခြံခတ်ထား မခြားတူပေသည်။

၂။ သစ်ပင်ငယ်များကို စိုက်ပျိုးထားသူတို့သည် သစ်ပင်ငယ်များ မညှိုး နွမ်းသွားစေရန်၊ အားရှိရှင်သန်စေရန် ရေလောင်းပေးရသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လည်း ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို အားရှိထက်သန်လာစေရန် တရား နာခြင်းစသော ဗဟုသုတဖြင့် ရေလောင်းပေး၍ ချီးမြှောက်ကြရ မည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

စိုက်ပျိုးခါစ သစ်ပင်ငယ်လေးများကို ရေမလောင်းပေးခဲ့သော် ညှိုးနွမ်း၍ ပျက်စီးသွားနိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ် ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို တရားနာခြင်းစသော ဗဟုသုတဖြင့် ရေလောင်း၍ မချီးမြှောက်ပေးခဲ့သော် တရားရှုမှတ်၍ မကောင်းသောအခါ၊ ကြီးစား၍ ရှုမှတ်ပါသော်လည်း တရားတွေ့ မထူး ခြားသောအခါ၊ တရားတွေ့ မတိုးတက်ဘဲ ကြာနေသောအခါတို့၌ ပျင်းရိ

ငြီးငွေ့ကာ စိတ်ဓာတ်များ ကျဆင်းပြီး တရားမရမှုမှတ်တော့ဘဲ ဖြစ်သွား တတ်ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် တရားနာခြင်းစသော ဗဟုသုတဖြင့် ရေ လောင်း၍ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

**ဆောင်ပုဒ်။ ။ သုတသည်ကား၊ ရေလောင်းခြား၊
မခြားတူပေသည်။**

၃။ သစ်ပင်ငယ်များကို စိုက်ပျိုးထားသူတို့သည် သစ်ပင်ငယ်တို့၏ အမြစ်ရင်း၌ ရှုပ်ထွေးနေသော အမြစ်ဟောင်းများနှင့် မြက်ချုံများ ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း ပေါင်းသင်ပေးရသကဲ့သို့ ထိုအတူ ဝိပဿနာ တရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကို တရားဆွေးနွေးကာ ပေါင်းသင်ပေး၍ ချီးမြှောက်ကြ ရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

သစ်ပင်ငယ်တို့၏ အမြစ်ရင်း၌ ရှိနေကြသော အမြစ်ဟောင်းများ၊ ရှုပ်ထွေးနေသော မြက်ချုံများကို မခုတ်ထွင်ပေး ပေါင်းမသင်ပေးခဲ့သော် သစ်ပင်ငယ်များ မသန်စွမ်း၊ မကြီးထွားလာနိုင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ဝိပဿနာ တရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ရှုမှတ်မှုများ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေခြင်း၊ ချွတ်ချော်နေခြင်းများကို တရားဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် မပယ်ဖျောက် ခဲ့သော် တရားအတွေ့နေ၊ တရားအတက်နေသွားတတ်ကြပေသည်။ တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိမှုများ နေသွားတတ်ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို တရားဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် ပေါင်းသင်၍ ချီးမြှောက်ကြ ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

**ဆောင်ပုဒ်။ ။ ဆွေးနွေးသည်ကား၊ ပေါင်းသင်ခြား၊
မခြားတူပေသည်။**

၄။ သစ်ပင်ငယ်များကို စိုက်ပျိုးထားသူတို့သည် သစ်ပင်ငယ်များ၌ ကျ ရောက်လာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဖိုးကောင်များကို ပယ်ပစ်ရသကဲ့သို့

ထို့အတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လည်း ပိုးကောင်များနှင့်တူသည်။ မိမိတို့သန္တာန် နာမ်အစဉ်၌ ထ၍ထ၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော ကိလေသာ(ပိုးကောင်)တို့ကို သမထဖြင့်ပယ်၍ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ကြရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

သစ်ပင်ငယ်များ၌ ကျရောက်လာ၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပိုးကောင်များကို မပယ်ပေးခဲ့သော် ပိုးကောင်များက ဖျက်ဆီးကြသောကြောင့် သစ်ပင်ငယ်များ ဖျက်စီးသွားနိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မိမိတို့၏သန္တာန် နာမ်အစဉ်၊ စိတ်အစဉ်တို့၌ ထ၍ထ၍ ဖြစ်လေ့ရှိကြသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော ကိလေသာ(ပိုးကောင်)တို့ကို သမထဖြင့် မပယ်ခဲ့သော် ထိုပိုးကောင်များနှင့်တူသော ကိလေသာတို့ကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ ပျက်စီးသွားနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို သမထဖြင့် ကိလေသာ(ပိုးကောင်)တို့ကိုပယ်၍ ချီးမြှောက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သမထသည်ကား၊ ပိုးပယ်ရှား၊ မခြားတူဖေသည်။

ယခုခေတ်အခါ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပိုးကောင်နှင့်တူသော ကိလေသာတို့ကို ပယ်နိုင်သော ဈာန်သမာပတ်များ ရသည်အထိ အားမထုတ်နိုင်ကြပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဝိပဿနာ မရှုမှတ်မီ (ပုဗ္ဗတာဂ ပရိကမ်) ရှေ့အဖို့၌ ပြုလုပ်ရမည့် “ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း၊ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း၊ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း၊ မရဏာနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း” ဟူသော ကိုယ်စောင့်တရား လေးပါးဖြစ်သည့် သမထကမ္မဋ္ဌာန်းများကို တတ်နိုင်သမျှ နှလုံးသွင်းပွားများကြရပေသည်။

အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းက မောဟကို ပယ်စွမ်းနိုင်သည်။ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းက ဒေါသကို ပယ်စွမ်းနိုင်သည်။ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းက လောဘကို ပယ်စွမ်းနိုင်သည်။ သေခြင်းကို အဖန်ဖန်အောက်မေ့သည့် မရဏာနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းက မာနကို ပယ်စွမ်းနိုင်သည်။

ချီးမြှောက်ပေးမှ တရားရ

၅။ သစ်ပင်ငယ်များကို စိုက်ပျိုးထားသူတို့သည် သစ်ပင်ငယ်များ၏ သန်
 စွမ်းကြီးထွားမှုကို အဟန့်အတားဖြစ်စေသော သစ်ပင်ငယ်များ၏
 အဖျားတို့၌ ငြိကပ်လာသော ပင့်ကူမျှင်၊ ပိုးမျှင်များကို ပယ်နုတ်
 ပေးရသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော
 ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ခွဲရ ၆-ပါးတို့၌ အာရုံ ၆-ပါးတို့ လာတိုက်
 ၍ ဖြစ်ပေါ်လာ ကိန်းလာသော အာရမ္မဏာနုဿယကိလေသာ
 ပိုးမျှင်များကို အားရှိသော ဗလဝိပဿနာဖြင့် ပယ်နုတ်၍
 ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ချီးမြှောက်ကြရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

သစ်ပင်ငယ်များ၏ အဖျား၌ ကပ်ငြိလာသော ပင့်ကူမျှင်၊ ပိုးမျှင်
 များကို မပယ်နုတ်ပေးခဲ့သော် သစ်ပင်ငယ်များ မကြီးထွား မသန်စွမ်းနိုင်၊
 ဆုတ်ယုတ်သွားနိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊
 စိတ်ဟူသော ခွဲရ ၆-ပါးတို့၌ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊
 သဘောဓမ္မာရုံဟူသော အာရုံ ၆-ပါးတို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လာတိုက်
 လျက်ရှိကြပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ လာတိုက်သောအခါ မြင်တယ်၊ ကြားတယ်၊ နံတယ်၊
 စားတယ်၊ ထိတယ်၊ ကြံစည်တယ် စသည်ဖြင့် ဗလဝိပဿနာဖြင့် မရူ
 မုတ်နိုင်ခဲ့သော် အာရမ္မဏာနုဿယကိလေသာ ပိုးမျှင်များ ငြိကပ်လာသော
 ကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ မတိုးတက်ပါဘဲ ဆုတ်ယုတ်သွားနိုင်ပေသည်။
 ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ဗလဝိပဿနာဖြင့် အာရမ္မဏာနုဿယ
 ကိလေသာ ပိုးမျှင်တို့ကို ပယ်နုတ်၍ ချီးမြှောက်ပေးရမည် ဖြစ်ပေသည်။

**ဆောင်ပုဒ်။ ။ ဝိပဿနာသည်ကား ပိုးမျှင်များ
 ပယ်ရှားတူပေသည်။**

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော အမျိုးကောင်းသား၊
 အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် မိမိတို့သန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိပဿနာ
 သမ္မာဒိဋ္ဌိကို -

- သီလဖြင့် ခြံခတ်ထားနိုင်ခြင်း၊
- သုတဖြင့် ရေလောင်းပေးနိုင်ခြင်း၊
- တရားဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် ပေါင်းသင်ပေးနိုင်ခြင်း၊
- သမထဖြင့် ကိလေသာပိုးကောင်တို့ကို ပယ်ပစ်နိုင်ခြင်း၊
- ဗလဝိပဿနာဖြင့် အာရမ္မဏာနုသယကိလေသာ ပိုးမျှင်တို့ကို ပယ်နှုတ်နိုင်ခြင်းတို့ဖြင့် မိမိတို့ရည်မှန်းထားသည့် အပွင့်အသီး နှင့်တူသော မဂ်ဖိုလ် တရားထူးတရားမြတ်များကို ရရှိသွားကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဗ္ဗမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

တရားဟောရာမှာ သိကောင်းစရာ

ယခုအချိန်အခါသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တရားတော်များ ထွန်းကားလာသော အချိန်အခါဖြစ်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တရားတော်တို့သည် အကြောင်းနှင့်အကျိုး ဆက်စပ်မှုများ၌ မှန်ကန်ခြင်း၊ သဘာဝကျခြင်းများနှင့် ပြည့်စုံလှသည်ဖြစ်၍ သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့် ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များက အထူးယုံကြည်လာကြပေသည်။ နှစ်သက်မြတ်နိုးလာကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တရားတော်များ ထွန်းကားလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တရားတော်များ ထွန်းကားလာသည်နှင့်အမျှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တရားတော်တို့ကို ဟောကြားပေးကြရပေသည်။ စာအုပ်များ ရေးသားဖြန့်ဝေကြရပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဟောကြားကြရာ၊ ရေးသားကြရာတွင် ကောင်းသော ဟောကြားခြင်း၊ ကောင်းသော ရေးသားခြင်းများ ဖြစ်ကြမှသာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တရားတော်များ ဆထက်တိုး၍ ထွန်းကားလာနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တရားတော်တို့ကို ကောင်းသော ဟောကြားခြင်း၊ ကောင်းသော ရေးသားခြင်းများ ဖြစ်စေရန် တရားဟောသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ပြည့်စုံရမည့် တရား ၅-ပါး၊ အချက် ၅-ပါးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

တရားဟောကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် -

- ၁။ မာတိကာ ခေါင်းစဉ်ထား၍ ဟောကြားရမည်၊
- ၂။ အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားရမည်၊
- ၃။ တရားနာသူများအား သနားခြင်း ကရုဏာထား၍ ဟောကြားရမည်၊
- ၄။ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘ(အာမိသ)ရလိုခြင်း မရှိမူ၍ ဟောကြားရမည်၊
- ၅။ သူတစ်ပါးတို့အား မထိခိုက်စေမူ၍ ဟောကြားရမည်ဟူသော တရား ၅-ပါး၊ အချက် ၅-ပါးနှင့် ပြည့်စုံအောင် ဟောကြားရမည်ဟု ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

(အံ- ၂/၁၆၂)

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အစဉ်ကြောင်းပြု သနားလှ၍၊ အာမိသပယ်၊
မထိဖွယ်သီ၊ ငါးခုရှိ၊ ဟော၏မြတ်တရား။

၁။ မာတိကာ ခေါင်းစဉ်ထား၍ ဟောကြားရမည်ဟူသည် -

မာတိကာခေါင်းစဉ်မထားဘဲ ဟောကြားအပ်သော တရားတို့သည် တရားနာသူများအတွက် ဟောကြားအပ်သည့် တရား၏ခေါင်းစဉ် မသိထားရသောကြောင့် ရှေ့ဟောသည့်တရားနှင့် နောက်ဟောသည့်တရားတို့ အသိမရှင်းဘဲ ရောထွေးနေတတ်ကြပေသည်။ အသိခက်နေတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မာတိကာ ခေါင်းစဉ်ထား၍ ဟောကြားကြရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ ဥပမာ ... ယခု ဟောကြားမည့် တရားသည် ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃအကြောင်းဟူ၍ ၃-မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ထို ၃-မျိုးတို့တွင် ဗုဒ္ဓအကြောင်းကို ရှေ့ဦးပထမ ဟောကြားပါမည်၊ ဓမ္မအကြောင်းကို ဒုတိယ ဟောကြားပါမည်၊ သံဃအကြောင်းကို တတိယ ဟောကြားပါမည်ဟူ၍ မာတိကာ ခေါင်းစဉ်ထားကာ ဟောကြားရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

၂။ အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားရမည်ဟူသည် -

အကြောင်းမပြဘဲ အကျိုးတရားမျှကိုသာ ဟောကြားအပ်သော တရားတို့သည် တရားနာသူတို့အတွက် အသိဉာဏ်မရှင်းဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ အနက်အဓိပ္ပါယ်တို့ကို အပြည့်အစုံ မသိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဥပမာ ... အရဟံစသော ကိုးပါးသော ဂုဏ်တော်မှစ၍ မရေမတွက်နိုင်သော ဂုဏ်တော်အနန္တတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းကြောင့် မရေမတွက်နိုင်သော ကောင်းကျိုးချမ်းသာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ရရှိနိုင်ကြပေသည်ဟူ၍ အကြောင်းပြကာ ဟောကြားရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

သွာက္ခာတအစရှိသော ခြောက်ပါးသော ဂုဏ်တော်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော တရားတော်တို့ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်၍ လိုက်နာကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်ခြင်းကြောင့် အပါယ်သံသရာ အပါယ်ဆင်းရဲမှစ၍ အလုံးစုံသော ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ကာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြပေသည်ဟူ၍ အကြောင်းပြကာ ဟောကြားရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

သုပ္ပဋိပန္နစသော ကိုးပါးသော ဂုဏ်တော်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော သံဃာတော်တို့ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်၍ ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို လှူဒါန်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းတို့၌ ပစ္စည်းဥစ္စာများ ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်း စသော (မဟာပွလ)ကြီးမားများပြားသော အကျိုးတရားတို့ကို ရရှိနိုင်ကြပေသည်ဟူ၍ အကြောင်းပြကာ ဟောကြားရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

၃။ တရားနာသူတို့အား သနားခြင်း ကရုဏာထား၍ ဟောကြားရမည်ဟူသည် -

မိဘတို့သည် မသိမလိမ္မာကြသေးသော သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့ကို အသိဉာဏ်များ ပြည့်ဝလာကြစေရန် သနားခြင်း ကရုဏာထား၍ သင်ပြ၊ ပြောပြပေးကြသကဲ့သို့ တရားနာပရိသတ်များအပေါ် သနားခြင်း ကရုဏာထား၍ ဟောကြားရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

တရားနာပရိသတ်များ မကြားနာဖူးသေးသော တရားတော်များကို ကြားသိစေရန်၊ ကြားနာဖူးပြီးသော တရားတော်များကို ရှေ့ကထက် ပို၍ရှင်းလင်းစွာ သိသွားစေရန်၊ ယုံမှားသံသယများကို ပျောက်ကင်းသွားစေရန်၊ အယူလွဲ အယူမှားများကို ဖြောင့်မှန်သွားစေရန်၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် ညစ်နွမ်းနေသော စိတ်ဓာတ်များ ကြည်လင်သွားစေရန် သနားခြင်း ကရုဏာရှေ့ထား၍ ဟောကြားရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

၄။ ပစ္စည်းလာဘ်(အာမိသ)များ ရလိုခြင်းမရှိမူ၍ ဟောကြားရမည်ဟူသည် -

ပစ္စည်းလာဘ်လာဘရလို၍ သူတစ်ပါးတို့အား တရားဟောခြင်းသည် လောဘ်ရှေ့သွားရှိသော ဟောပြောခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သံသရာဝင်ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း ကောင်းသောတရားဟောခြင်း မဟုတ်ပေ။ မြတ်စွာဘုရားအလိုတော်ကျ တရားဟောခြင်းမဟုတ်ပေ။ သာသနာအတွက် အကျိုးများသော တရားဟောခြင်းမဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ပစ္စည်းလာဘ်(အာမိသ)များ ရလိုခြင်းမရှိမူ၍ ဟောကြားရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

၅။ သူတစ်ပါးတို့အား မထိခိုက်စေမူ၍ ဟောကြားရမည်ဟူသည်-

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုဖြစ်စေ၊ ဂိုဏ်းဂဏတစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ၊ အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ ထိခိုက်စေ၍ တရားဟောကြားခြင်းတို့သည် ပြဿနာအပြစ်အမျိုးမျိုးတို့ကို ဖြစ်ပေါ်လာစေတတ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးတို့အား မထိခိုက်စေမူ၍ ဟောကြားရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

တရားဟောရာမှာ သိကောင်းစရာ

သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တရားတော်များ ထွန်းကားစေရန်အတွက် တရားဟောကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဗုဒ္ဓစာပေများကို ရေးသားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့ဟောကြားအပ်သောတရား၊ မိမိတို့ရေးသားအပ်သော စာအုပ်များကို ကောင်းသောဟောကြားခြင်း၊ ကောင်းသောရေးသားခြင်းများ ဖြစ်စေရန် -

- မာတိကာ ခေါင်းစဉ် ထားရှိခြင်း။
- အကြောင်းပြချက်များ ပါရှိခြင်း။
- သနားခြင်းကရုဏာ (ရသ)ပါရှိခြင်း။
- ပစ္စည်းလဘာလဘာ ရယူလိုမှု အရိပ်အမြွက်မျှ မပါရှိစေခြင်း။
- သူတစ်ပါးတို့အား ထိခိုက်စေမှုများ မပါရှိစေခြင်းဟူသော မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူသည့် အချက်များနှင့် ပြည့်စုံအောင် ဟောကြား ရေးသားကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

တရားဟောရာမှာ သိကောင်းစရာ ဟူသော စာအုပ်ကို ရေးသားရာတွင် အရေးကြီးဆုံးအချက်မှာ တရားဟောရာတွင် မိမိတို့အား ဘယ်တရားကို ဘယ်လိုဟောကြားသင့်သည်ကို သိရှိရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားဟောရာတွင် မိမိတို့အား ဘယ်တရားကို ဘယ်လိုဟောကြားသင့်သည်ကို သိရှိရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တရားဟောရာတွင် မိမိတို့အား ဘယ်တရားကို ဘယ်လိုဟောကြားသင့်သည်ကို သိရှိရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားဟောရာတွင် မိမိတို့အား ဘယ်တရားကို ဘယ်လိုဟောကြားသင့်သည်ကို သိရှိရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တရားဟောရာတွင် မိမိတို့အား ဘယ်တရားကို ဘယ်လိုဟောကြားသင့်သည်ကို သိရှိရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားဟောရာတွင် မိမိတို့အား ဘယ်တရားကို ဘယ်လိုဟောကြားသင့်သည်ကို သိရှိရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သုတ္တန်တော်အစုအဝေးတော်၊ နိပါတ်၊ နိဂ္ဂဟိယသုတ္တန်၊ ၁၀၀

အဘယျံ ဝိပဿနာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝိပဿနာပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သဒ္ဓါတရားဖြင့် ချီးမွမ်း၍ ပြောဆိုလေ့ရှိကြပေသည်။ ဤမိသားစုတို့က၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့က သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံကြပေသည်။ သဒ္ဓါတရားကောင်းကြပေသည်။ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်ကြပေသည်။ စသည်ဖြင့် သဒ္ဓါတရားကို အမွှမ်းတင်၍ ချီးမွမ်းကာ ပြောဆိုလေ့ရှိကြပေသည်။

သဒ္ဓါအကြောင်း သိကောင်းစရာ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သဒ္ဓါတရားဖြင့် ချီးမွမ်း၍ ပြောဆိုလေ့ရှိကြပေသည်။ ဤမိသားစုတို့က၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့က သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံကြပေသည်။ သဒ္ဓါတရားကောင်းကြပေသည်။ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်ကြပေသည်။ စသည်ဖြင့် သဒ္ဓါတရားကို အမွှမ်းတင်၍ ချီးမွမ်းကာ ပြောဆိုလေ့ရှိကြပေသည်။

ထိုသဒ္ဓါတရားဟူသောစကား၌ သဒ္ဓါဟူသောပါဠိကို ပညာရှိ ဆရာတော်ကြီးများက “ယုံကြည်ခြင်း”ဟု မြန်မာလို ပြန်ဆိုပေးကြပါသည်။ “ယုံကြည်ခြင်း”ဟူသော မြန်မာစကား၌ စကား ၂-ခွန်း ပါရှိနေပါသည်။ ယုံ တာ-က တစ်ခွန်း၊ ကြည်တာ-က တစ်ခွန်း ပါရှိနေပေသည်။ ယုံတာ-က “ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ကံနှင့် ကံ၏အကျိုးပေး”ဟူသော ဤ ၅-မျိုးကို ယုံတာဖြစ်ပေသည်။

ကြည်တာကလည်း ယုံလိုပင် ကြည်တာဖြစ်ပေသည်။ မိမိတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေကြသော “ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့သည် ဆင်းရဲ ဒုက္ခများလှသည့် အပါယ်သံသရာ၊ အပါယ်ဘေးတို့မှ ကာကွယ်တားဆီး ပေးနိုင်သော ဘုရားစစ်ဘုရားမှန်၊ တရားစစ်တရားမှန်၊ သံဃာစစ်သံဃာမှန် တို့ ဖြစ်ကြပေသည်”ဟု ယုံကြံပေသည်။ ထိုသို့ယုံသောကြောင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြသည့်အခါ စိတ်ဓာတ်တွေ

သဒ္ဓါအကြောင်း သိကောင်းစရာ

ကြည်သွားကြပေသည်။ ယုံလိုပင် ကြည်တာဖြစ်ပေသည်။ ကုသိုလ်ကံများကို ပြုရသည့်အခါ၊ ကုသိုလ်ကံများ၏ အကျိုးပေးတို့ကို ဆင်ခြင်လိုက်သည့်အခါတို့၌ စိတ်ဓာတ်တွေ ကြည်လာကြပေသည်။ ယုံလိုပင် ကြည်တာဖြစ်ပေသည်။

ထိုသဒ္ဓါတရားကို အဋ္ဌကထာဆရာများကလည်း ချီးမွမ်း၍ ဖွင့်ပြကြပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သန္တာန်၌ ရှိနေသော သဒ္ဓါတရားသည် ...

- ၁။ လက်နှင့်တူသည်၊
 - ၂။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာများနှင့်တူသည်၊
 - ၃။ မျိုးစေ့ကောင်းများနှင့်တူသည်ဟူ၍ ချီးမွမ်းကာ ဖွင့်ပြကြပေသည်။
- (အဋ္ဌသာလိနီ-ဋ္ဌ-၁၆၃)

၁။ လက်နှင့်တူသည် ဟူသည် -

လက်သည် မိမိခန္ဓာကိုယ်အတွက် အသုံးအကျဆုံးဖြစ်သကဲ့သို့ သဒ္ဓါတရားသည် ယခုမျက်မှောက်ဘဝအတွက် ချမ်းသာဖို့ရာ၊ နောင်ဘဝများအတွက် ချမ်းသာဖို့ရာနှင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားဖို့ရာ အစိုးအကျဆုံး၊ ကျေးဇူးအများဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

မိမိတို့၏ခန္ဓာကိုယ်၌ မသန့်ရှင်းသည်များကို သန့်ရှင်းသွားရအောင် လက်ဖြင့်ပင် ပြုပြင်သုတ်သင်ပေးကြရပေသည်။ မတင့်မတယ်ဖြစ်နေသည်များကိုလည်း တင့်တယ်သွားရအောင် လက်ဖြင့်ပင် ပြုပြင်ပေးကြပေသည်။ ထိုအတူ လက်နှင့်တူသော သဒ္ဓါတရားရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့ သန္တာန်၌ ဖြစ်လာကြသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော ကိလေသာအညစ်အကြေးတို့ကို သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ သမထ ဝိပဿနာတရားတို့ကို ပွားများအားထုတ်ခြင်းတို့ဖြင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ပယ်ကြရပေသည်။ မတင့်တယ် မကြည်လင်သော စိတ်အစဉ်များကို တင့်တယ်

ကြည်လင်လာရအောင် ဘုရား၊ တရား၊ သံယာဇောတို့ကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ကြရပေသည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာများကို သိမ်းဆည်းသောအခါမှာလည်း လက်ဖြင့်ပင် သိမ်းဆည်းကြရပေသည်။ တန်ဖိုးပင် မရှိသော်လည်း အသုံးကျသော ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းရတဲ့အခါမှာလည်း လက်ဖြင့်ပင် သိမ်းဆည်းကြ ရပေသည်။ အသင့်အတင့်တန်ဖိုးရှိသော အဝတ်အထည်များကို သိမ်း ဆည်းရတဲ့အခါမှာလည်း လက်ဖြင့်ပင် သိမ်းဆည်းကြရပေသည်။ သိပ် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရတနာများကို သိမ်းဆည်းရတဲ့အခါမှာလည်း လက်ဖြင့်ပင် သိမ်းဆည်းကြရပေသည်။

ထိုအတူ လက်နှင့်တူသောသဒ္ဓါတရားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သဒ္ဓါတရားတည်းဟူသောလက်ဖြင့် ဒါနကသိုလ်ကိုလည်း ပြုလုပ်နိုင်ကြ ပေသည်။ (သိမ်းဆည်း၍)ရအောင် ယူနိုင်ကြပေသည်။ သီလကိုလည်း ဆောက်တည်နိုင်ကြပေသည်။ သီလကုသိုလ်ကိုလည်း (သိမ်းဆည်း၍) ရအောင် ယူနိုင်ကြပေသည်။ သမထ ဝိပဿနာတရားတို့ကိုလည်း ပွား များအားထုတ်နိုင်ကြပေသည်။ သမထ ဝိပဿနာကုသိုလ်တို့ကိုလည်း (သိမ်းဆည်း၍)ရအောင် ယူနိုင်ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် သဒ္ဓါတရားသည် “လက်နှင့်တူသည်”ဟု အဋ္ဌကထာဆရာများက ဖွင့်ပြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သဒ္ဓါတရား၊ လက်နှင့်ကား၊ မခြားတူပေသည်။

၂။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာနှင့်တူသည် ဟူသည် -

ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာပိုင်ရှင်တို့သည် ချမ်းသာဖွယ် အမျိုးမျိုးတို့ကို ဝယ်ယူကာ သုံးဆောင်နိုင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ သဒ္ဓါတရားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည်လည်း သဒ္ဓါတရားတည်းဟူသော ပစ္စည်းဥစ္စာဖြင့် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတို့ကို ဝယ်ယူသကဲ့သို့ ရရှိ နိုင်ကြပေသည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

သဒ္ဓါအကြောင်း သိကောင်းစရာ

လူ့လောက၌ ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာပိုင်ရှင်တို့သည် ကောင်းမြတ်သော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို ဝယ်ယူ၍ ချမ်းသာစွာ သုံးဆောင်ကြရပေသည်။ ကောင်းမြတ်သော အဝတ်အထည်တို့ကို ဝယ်ယူ၍ ချမ်းသာစွာ ဝတ်ဆင်ကြရပေသည်။ ကောင်းမြတ်သော ယာဉ်များကို ဝယ်ယူ၍ ချမ်းသာစွာ စီးနင်းကြရပေသည်။ ကောင်းမြတ်သော အိမ်ရာတိုက်တာများကို ဝယ်ယူ၍ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ကြရပေသည်။

ထို့အတူ ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာနှင့်တူသည့် သဒ္ဓါတရားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒါနကုသိုလ်များကို ပြုလုပ်ကြ၊ သီလကုသိုလ်များကို ဆောက်တည်ကြသဖြင့် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာတို့ကို ဝယ်ယူသကဲ့သို့ ရယူနိုင်ကြပေသည်။ သမထတရားကို ပွားများအားထုတ်ကြသဖြင့် ဗြဟ္မာချမ်းသာကို ဝယ်ယူသကဲ့သို့ ရယူနိုင်ကြပေသည်။ ဝိပဿနာတရားတို့ကို ပွားများအားထုတ်ကြသဖြင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဝယ်ယူသကဲ့သို့ ရယူနိုင်ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် “သဒ္ဓါတရားသည် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာများနှင့်တူသည်” ဟု အဋ္ဌကထာဆရာများက ဖွင့်ပြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သဒ္ဓါတရား၊ ဥစ္စာများ၊ မခြားတူပေသည်။

၃။ မျိုးစေ့ကောင်းများနှင့်တူသည် ဟူသည် -

မျိုးစေ့ကောင်းများသည် သစ်ပင်ငယ်၏အောက်သို့ အမြစ်များ ထွက်စေရန်လည်း ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့၊ အထက်သို့ အညွန့်အတက်များ ထွက်စေရန်လည်း ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့၊ သဒ္ဓါတရားသည်လည်း အမြစ်နှင့်တူသော သီလကိုလည်း ကျေးဇူးပြုသည်၊ အညွန့်အတက်နှင့်တူသော သမထ ဝိပဿနာကိုလည်း ကျေးဇူးပြုသည်။ သို့ဖြစ်၍ “မျိုးစေ့ကောင်းများနှင့်တူသည်” ဟု ဆိုလိုပါသည်။

မျိုးစေ့ကောင်းများသည် သစ်ပင်ငယ်၏ အောက်ဘက်သို့ အမြစ်များ ထွက်လာရအောင်လည်း ကျေးဇူးပြုပေသည်။ သစ်ပင်ငယ်၏ အထက်သို့

အညွန့်အတက်များ ထွက်လာရအောင်လည်း ကျေးဇူးပြုပေးသည်။ အမြစ်များနှင့်လည်းပြည့်စုံ အညွန့်အတက်များနှင့်ပြည့်စုံပြီးသော ညစ်ပင်တို့သည် ရက်လေးများကြာ၍ ပွင့်ချိန် အေးချိန်များ ရောက်လာသောအခါ ထိုကံတန်သောအပွင့်အသီးများ ပွင့်လာစီးလာကြပေသည်။

ထိုအတူ မျိုးစေ့ကောင်းများနှင့်တူသော သဒ္ဓါတရားသည် သဒ္ဓါတရားရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အမြစ်နှင့်တူသော သီလကုသိုလ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံအောင် ကျေးဇူးပြုသည်။ အညွန့်အတက်နှင့်တူသော သမထဝိပဿနာကုသိုလ်များနှင့် ပြည့်စုံအောင်လည်း ကျေးဇူးပြုသည်။ အမြစ်နှင့်တူသော သီလကုသိုလ်များနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၍ အညွန့်အတက်နှင့်တူသော သမထဝိပဿနာကုသိုလ်များနှင့်လည်း ပြည့်စုံကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အပွင့်အသီးများနှင့်တူသော မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတို့ကို ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သဒ္ဓါတရားသည် မျိုးစေ့ကောင်းများနှင့်တူသည်ဟု အဋ္ဌကထာဆရာများက ဖွင့်ပြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သဒ္ဓါတရား မျိုးစေ့များ မခြားတူပေသည်။

ဤကဲ့သို့ အဋ္ဌကထာဆရာများက သဒ္ဓါတရားကို -

- “လက်နှင့်တူသည်။
- ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာများနှင့်တူသည်။
- မျိုးစေ့ကောင်းများနှင့်တူသည်” ဟူ၍ ချီးမွမ်းကာ ဖွင့်ပြကြပေသည်။

သဒ္ဓိဗ္ဗရံသီရိပိသာဆရာတော်

စောနုဗျာချိယ ဝိသုဒ္ဓိသင်္ဂဟ

၇၇

မိဂဒါဏတိုက်သို့ ပို့သောရန် အခြေအနေအထားကို စိစစ်သော အခြေအနေအထားကို ရှိစေရမည်။

ဤ အခြေအနေအထား

၀. စောနုဗျာချိယ ဝိသုဒ္ဓိသင်္ဂဟ အဖွဲ့အစည်း

၁. ဝိသုဒ္ဓိသင်္ဂဟ အဖွဲ့အစည်း

၂. ဝိသုဒ္ဓိသင်္ဂဟ အဖွဲ့အစည်း

၃. ဝိသုဒ္ဓိသင်္ဂဟ အဖွဲ့အစည်း

မောနုဗျာချိယအကြောင်း သိကောင်းစရာ

မောနုဗျာချိယအကျင့်ကို ကျင့်သောရဟန်းသည် ဘုရားတစ်ဆူ တစ်ဆူ ပွင့်တော်မူလျှင် တစ်ပါးတစ်ပါးသာ ပေါ်ထွန်းနိုင်ပေသည်။ ပေါ်ထွန်း မြဲ ဓမ္မတာဖြစ်ပေသည်။ ယခု မိမိတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေကြသော ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာသောအခါ မောနုဗျာချိယအကျင့်ကို ကျင့်လို၍ လျှောက်ထားသော ရသေ့သည် နာလကရသေ့ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနာလကသည် မြတ်စွာဘုရားမပွင့်မီ ၃၅-နှစ်က ကြိုတင်၍ ရသေ့ဝတ် ကာ ဟိမဝန္တာ၌ နေလေ၏။

အရှင်နာလက၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလာကြသော နတ်တို့သည် “မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာပြီး ဖြစ်ပေတယ်။ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟော ပြီး၍ ယခုအခါ မိဂဒါဏ်၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူလျက်ရှိ၏” ဟု အရှင် နာလကအား ပြောကြားကြလေသည်။ အရှင်နာလကသည် မဟာသက္က ရာဇ် ၁၀၃-ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၇-ရက်နေ့၌ ဟိမဝန္တာမှ မိဂဒါဏ်သို့

ကြွလာခဲ့ပြီး မြတ်စွာဘုရားအား မောနေယျအကျင့်တရားကို ဟောကြား
ပါရန် လျှောက်ထားလေ၏။

မောနေယျပုဂ္ဂိုလ် ၃-မျိုး

မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ၃-မျိုးရှိပေသည်။

- ၁။ အထက်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်၊
- ၂။ အလယ်အလတ် မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော မဇ္ဈိမပုဂ္ဂိုလ်၊
- ၃။ လျော့လျော့နုနုနု မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော မနွ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ၃-မျိုးရှိပေသည်။

ထို ၃-မျိုးတို့တွင် -

- ၁။ အထက်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော ဥက္ကဋ္ဌ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ၇-လသာ အသက်ရှည်နိုင်သည်။ ၇-လပြည့်သော အခါ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ရလေ၏။
- ၂။ အလယ်အလတ် မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော မဇ္ဈိမပုဂ္ဂိုလ် သည် ၇-နှစ်သာ အသက်ရှည်နိုင်ပေသည်။ ၇-နှစ်ပြည့်သောအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ရလေ၏။
- ၃။ လျော့လျော့နုနုနု မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော မနွပုဂ္ဂိုလ် သည် ၁၆-နှစ်သာ အသက်ရှည်နိုင်ပေသည်။ ၁၆-နှစ်ပြည့်သော အခါ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ရလေ၏။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာသောအခါ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်သော မောနေယျအကျင့် အကျယ်တရားကို တစ်သဝေ

မောနေယျရဟန်းအကြောင်း သိကောင်းစရာ ၂၅၇

မတိမ်းလိုက်နာ၍ ကျင့်ကြံသော အရှင်နာလကသည် အထက်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော အရှင်နာလကအား အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ဖို့ရာကို အဓိကထား၍ ၂၃-ဂါထာတို့ဖြင့် အကျယ်ဟောကြားတော်မူပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်သော မောနေယျအကျင့် အကျယ် ၂၃-ဂါထာတို့ကို နာကြားရသောအခါ အရှင်နာလကအား ၃-ဌာန၌ အလိုနည်းပါးခြင်းများ ဖြစ်သွားပေသည်။

- ၁။ ဘုရားဖူးမြင်ခြင်း၌ အလိုနည်းပါးခြင်း။
- ၂။ တရားနာခြင်း၌ အလိုနည်းပါးခြင်း။
- ၃။ မောနေယျအကျင့်ကို မေးမြန်းခြင်း၌ အလိုနည်းပါးခြင်းဟူ၍ ဤ ၃-ဌာနတို့၌ အလိုနည်းပါးသူ ဖြစ်သွားပေသည်။
(သုတ္တန်ပါတ-ဋ- ၂/ ၂၁၈)

၁။ အရှင်နာလကသည် မြတ်စွာဘုရားထံမှ မောနေယျအကျင့်နှင့် စပ်သောတရားကို နာကြားပြီးသောအခါ အလွန်ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုခိုးဦးချပြီးလျှင် တောအုပ်သို့ ဝင်သွားလေ၏။ တောအုပ်သို့ဝင်သည်မှစ၍ နောက်ထပ်တစ်ဖန် “ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရပါမူ ကောင်းလေစွ”ဟူသော အလိုဆန္ဒမျိုး အရှင်နာလက၏သန္တာန်၌ တစ်ကြိမ်မျှ မဖြစ်တော့ပေ။ ဤကား အရှင်နာလက၏ ဘုရားဖူးမြင်ခြင်း၌ အလိုနည်းပါးမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။

၂။ ထို့အတူ “ငါသည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် မြတ်စွာဘုရားထံမှ မောနေယျအကျင့်တရားကို နာရပါမူ ကောင်းလေစွ”ဟူသော အလိုဆန္ဒမျိုးသည်လည်း အရှင်နာလက၏သန္တာန်၌ တစ်ကြိမ်မျှ မဖြစ်တော့ပေ။ ဤကား အရှင်နာလက၏ တရားနာခြင်း၌ အလိုနည်းပါးမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ ထို့အတူ “ ငါသည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် မောနေယျအကျင့်ကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားမေးမြန်းရပါမူ ကောင်းလေစွ” ဟူသော အလိုဆန္ဒမျိုးသည်လည်း အရှင်နာလက၏သန္တာန်၌ တစ်ကြိမ်မျှ မဖြစ်တော့ပေ။ ဤကား အရှင်နာလက၏ မောနေယျအကျင့်ကို မေးမြန်းခြင်း၌ အလိုနည်းပါးမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်နာလက ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ဤသို့လျှင် အရှင်နာလကသည် အလိုနည်းခြင်း ၃-ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်၍ တောတွင်းသို့ဝင်ပြီးလျှင် တောအုပ်တစ်ခု၌ တစ်ရက်သာနေ၍ နှစ်ရက်မနေ။ သစ်တစ်ပင်ရင်း၌ တစ်ရက်သာနေ၍ နှစ်ရက်မနေ။ ရွာတစ်ရွာ၌ တစ်ရက်သာဆွမ်းခံ၍ နှစ်ရက်ဆွမ်းမခံပေ။

ဤနည်းဖြင့် တစ်တောမှ တစ်တောသို့၊ သစ်တစ်ပင်ရင်းမှ သစ်တစ်ပင်ရင်းသို့၊ တစ်ရွာမှ တစ်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့လှည့်လည်တော်မူကာ မိမိနှင့် သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်တော်မူသည်ရှိသော် မကြာမီပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍ ရဟန္တာဖြစ်သွားလေ၏။

မောနေယျပုဂ္ဂိုလ် ၃-မျိုးတို့တွင် အရှင်နာလကသည် မောနေယျအကျင့်ကို အထက်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးပြု၍ကျင့်သော ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သောကြောင့် ၇-လသာ အသက်ရှည်တော်မူ၏။ မိမိ၏ အာယုသင်္ခါရ - ဇီဝိတိန္ဒြေ သက်တမ်းကုန်တော့မည်ကို ဆင်ခြင်၍ သိတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ ကိုယ်တော်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ရေချိုးတော်မူ၏။ သင်းပိုင်ကို အဝန်းညီစွာ ဝတ်တော်မူ၍ ခါးပန်းကြိုးကို မလေ့ဥပမတင်းပတ်တော်မူ၏။ ဧကသီပေါ်၌ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို ထပ်၍ခြုံတော်မူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူရာ ရာဂြိုဟ်ပြည်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ

မောနေယျရဟန်းအကြောင်း သိကောင်းစရာ ၂၅၉

ရှိခိုးဦးချဲ့တော်မူ၏။ ထို့နောက် “ဟိဂုံလက” အမည်ရှိသော တောင်ကိုမှီ၍ ရပ်လျက်သာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်နာလက ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သည့် အကြောင်းကို သိတော်မူ၍ နောက်ပါ ရဟန်းသံဃာတော်များနှင့်တကွ ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် မောနေယျအကျင့်မြတ်ကိုကျင့်သော အရှင်နာလက၏ ရုပ်ကလာပ်ကို သင်္ဂြိုဟ်စေ၏။ အရှင်နာလက၏ အရိုးဓာတ်များကို ကောက်ယူစေပြီးလျှင် စေတီတည်ထား၍ မြတ်စွာဘုရား ပြန်ကြွတော်မူလေ၏။

သဗ္ဗမ္မရုံသီရိပိသင်္ခရာတော်

... (The following text is extremely faint and illegible due to low contrast and blurring in the original image. It appears to be a list or detailed account of events related to the 'Dhamma Samasana' mentioned in the header.) ...

မောနေယျအရှင် တစ်ပါးပင်

ဘုရားတစ်ဆူတစ်ဆူ၏ တစ်သာသနာ တစ်သာသနာတွင် မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သူမှာ တစ်ပါးတစ်ပါးပင် ရှိနိုင်ပေသည်။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတွင် မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်သော သူသည် အရှင်နာလက ဖြစ်ပေသည်။ အရှင်နာလကသည် မြတ်စွာဘုရား မပွင့်မီ ၃၅-နှစ်ကကြိုတင်၍ ရသေ့အဝတ်ကိုဝတ်ကာ ဟိမဝန္တာ၌ နေလေ၏။ အရှင်နာလက၏ အကျိုးစီးပွားကိုလိုလားကြသော နတ်တို့သည် ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာပြီးဖြစ်တယ်၊ ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားပြီး၍ ယခုအခါ မိဂဒါဝန်၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း အရှင်နာလကအား ပြောကြားကြပေသည်။

နတ်တို့၏ ပြောကြားချက်ကြောင့် အရှင်နာလကသည် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၇-ရက်နေ့မှာ ဟိမဝန္တာမှ မိဂဒါဝန်သို့ ကြွလာခဲ့ပေသည်။ မြတ်စွာဘုရားအား မောနေယျအကျင့်တရားကို ဟောကြားတော်မူရန် လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်နာလကအား မောနေယျအစရှိသော ၂၃-ဂါထာတို့ဖြင့် မောနေယျအကျင့် အကျယ်ကို ဟောကြားတော်မူလေ၏။

မောနေယျအရှင် တစ်ပါးပင်

“မောနေယျ” ဟူသည် မဂ်ဉာဏ်လေးပါးပင်ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို မောနေယျဟူ၍ ခေါ်ဆိုရပေသည်။ ထို့ကြောင့် မဂ်ဉာဏ်လေးပါးသို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို မောနေယျအကျင့်ဟု ဆိုရပေသည်။

- ၁။ ချစ်သားနာလက ... သင့်အား ငါဘုရားသည် မောနေယျအကျင့်ကို အကျယ်အားဖြင့် ဟောကြားပေအံ့။ ချစ်သားသည် ပြုနိုင်ခဲ့သည်ကို ပြုစွမ်းနိုင်သော ဝီရိယရှိ၏။ မိမိကိုယ်ကို ကြံ့ခိုင်စွာထားပြီး ကြိုးစားအားထုတ်လော့ဟု ရှေးဦးစွာ မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။
- ၂။ မောနေယျအကျင့်သည် ကျင့်နိုင်ခဲ့သော အကျင့်မျိုးဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်ကို ဆဲဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ကြည်ညို၍ ရှိခိုးသောပုဂ္ဂိုလ်ကို အတူအမျှဖြစ်အောင် ကျင့်ရမည်။
- ၃။ တောမီးလောင်သောအခါ မီးရောင်အမျိုးမျိုးတို့ ထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့ အာရုံအမျိုးမျိုးတို့က မဖြားယောင်းနိုင်အောင် ကျင့်ရမည်။
- ၄။ ကာမအာရုံအမျိုးမျိုးတို့ကို ပယ်ရှားပြီး မေ့ထုန်အကျင့်မှလည်း ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်ရမည်။
- ၅။ သူတစ်ပါးတို့၏ အသင်းဝင်သတ္တဝါတို့၌ ဆန့်ကျင်မုန်းတီးခြင်း၊ မိမိ၏ အသင်းဝင်သတ္တဝါတို့၌လည်း ချစ်ခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်းမပြုရဟူသောအံ့ကျင့်။ သတ္တဝါတို့ကို ကိုယ်တိုင်လည်း မသတ်ရာ မညှဉ်းဆဲရာ၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲရန် မစေခိုင်းရာ။
- ၆။ ပစ္စည်း ၄-ပါးတို့၌ ငြိကပ်တွယ်တာခြင်း မရှိစေရ။ မရသေးသည်ကို လိုချင်တပ်မက်ခြင်း ဣစ္ဆာတရား၊ ရပြီးသည်ကို မပေးလိုမလှူရက် တပ်မက်ခြင်း လောဘတရားတို့ကို ပယ်စွန့်ရမည်။ ဟောပြီး၊ ဟောဆဲ၊ ဟောလတ္တံ့ မောနေယျအကျင့်တို့ကို ကျင့်ရမည်။

၇။ မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်သောရဟန်းသည် ဆွမ်းစားသောအခါ ၄-လုတ်၊ ၅-လုတ် လျှော့စားရမည်။ ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်၍လည်း စားရမည်။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာဟာရရှိသူ ဖြစ်ရမည်။ အပိစ္ဆ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ရမည်။

အပိစ္ဆ = အလှိုနည်းခြင်း ၄-မျိုး

(က) မိမိ၏ ပစ္စည်း ၄-ပါးတို့၌ တဏှာလောဘနည်းခြင်းတည်းဟူသော ပစ္စယအပိစ္ဆ။

(ခ) မိမိ၏ ဓုတင်အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်နေခြင်းအကြောင်းကို သူတစ်ပါး တို့အား မသိစေခြင်းတည်းဟူသော ဓုတင်အပိစ္ဆ။

(ဂ) မိမိ၏ စာပေကျမ်းဂန်တတ်မြောက်ခြင်း ဗဟုသုတရှိသည်ကို သူ တစ်ပါးတို့အား အသိမပေးလိုခြင်းတည်းဟူသော ပရိယတ္တိအပိစ္ဆ။

(ဃ) မိမိ၏ မဂ်ဖိုလ်တရားထူး ရရှိခြင်းအကြောင်းကို သူတစ်ပါးတို့အား အသိမပေးလိုခြင်းတည်းဟူသော အဓိဂမအပိစ္ဆဟူသော အပိစ္ဆ တရား ၄-ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူလည်း ဖြစ်စေရမည်။

၈။ မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်သောရဟန်းသည် ဆွမ်းခံခြင်း၊ ဆွမ်း စားခြင်း ကိစ္စပြီးလျှင် လူများနှင့် ကြာရှည်စွာစကားပြော၍ မနေရ။ မိမိနေရာ တောအရပ်သို့ သွားရမည်။ သစ်ပင်ရင်း၌ဖြစ်စေ၊ မိမိ နေရာ၌ဖြစ်စေ ထိုင်၍ ကျင့်နေရမည်။ မြတ်စွာဘုရား ဤကဲ့သို့ မိန့်ကြားချက်စကားတော်ဖြင့် မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်လိုသော နာလကမထေရ်အား ဓုတင် ၁၃-ပါးတို့ကို ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၉။ ဓုတင် ၁၃-ပါးကိုဆောင်လျက် မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့် သောရဟန်းသည် မဖြစ်သေးသော လောကီဈာန်ကို ဖြစ်စေခြင်း။

မောနေယျအရှင် တစ်ပါးပင်

ဖြစ်ပြီးသော လောကီဈာန်ကို ဝသီဘော် ၅-ပါးတို့ဖြင့် နိုင်နင်းအောင် လေ့လာကြိုးကုတ် အားထုတ်ကာ တောအရပ်၌ ပျော်ပိုက်သူ ဖြစ်ရမည်။ လောကီဈာန်သက်သက် အားထုတ်ရုံမျှဖြင့် မပြီးသေး။ သောတာပတ္တိမဂ် စသည်နှင့်ယှဉ်သော လောကုတ္တရာဈာန်ဖြင့်လည်း မိမိကိုယ်ကို ရွှင်လန်းစေလျက် ဈာန်ဝင်စားကာ နေထိုင်ရာ၏ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

၁၀။ မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သောရဟန်းသည် ရွာတွင်း၌ ဆွမ်းခံပြီးသောအခါ တောသို့ပြန်ကြွရမည်။ ဆွမ်းခံချိန် မရောက်မီ အတွင်း စေတီ၌ပြုအပ်သော ဝတ်စသည်ကို ပြုလုပ်၍ ကာယဝိဝေက၊ စိတ္တဝိဝေကတရားတို့ကို ပွားများ၍ နေရ၏။ ဆွမ်းခံရွာသို့အသွား၊ ဆွမ်းခံရွာမှ အပြန်တို့၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား နှလုံးသွင်း၍သာ သွားရ ပြန်ရမည်။

၁၁။ မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သောရဟန်းသည် ဆွမ်းခံရွာတွင်းသို့ ရောက်သည်ရှိသော် သာသနာတော်နှင့် မလျော်သော ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့် ရောနှောမှုကို မပြုရ။ အဆွံ့နေသောသူကဲ့သို့ ဖြစ်ရမည်။ ဆွမ်းအာဟာရတို့ကို ရဖို့ရန် နိမိတ်ဩဘာ ပရိယာယ် သွယ်ဝိုက်သော စကားမျိုးကို မပြောရ။

၁၂။ မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သောရဟန်းသည် ဆွမ်းခံရွာသို့ ဝင်သည်ရှိသော် ဆွမ်းရခြင်း၊ ဆွမ်းမရခြင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ သည်းခံခြင်း စာဒီဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံရမည်။ သစ်သီးရှာသော ယောက်ျားသည် သစ်ပင်သို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် သစ်သီးကို ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းမပြုဘဲ လျစ်လျူရှုကာ ထိုသစ်ပင်ကို စွန့်ခွာသကဲ့သို့ ထိုအတူ ဆွမ်းမရခြင်း၊ ဆွမ်းရခြင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းကိုမပြုပါဘဲ လျစ်လျူရှုကာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့အိမ်ကို စွန့်ခွာပဲသွားရ၏။

၁၃။ မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သောရဟန်းသည် သပိတ်ကိုပိုက်ကာ ဆွမ်းခံဝင်ရာ၌ မအသော်လည်း “အ” နေသောသူဟု လူတို့ မှတ်ထင်အောင် ကျင့်ရာ၏။ အနည်းငယ်မျှသာ လှူဒါန်းသည်ကိုလည်း အလှူဝတ္ထုကိုမရှုတ်ချ၊ မကဲ့ရဲ့ရာ။ အနည်းငယ်မျှသာ လှူဒါန်းသူဟူ၍လည်း ဒကာ၊ ဒကာမများကို မထိမဲ့မြင်မပြုရာ၊ အထင်သေးမှုကို မပြုရာ။

၁၄။ မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သောရဟန်းသည် ဆွမ်းခံဝတ်နှင့် ပြည့်စုံရုံမျှဖြင့် မရောင့်ရဲ မတင်းတိမ်ရ။ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်၍ မနေရာ၊ လွန်ကဲထူးမြတ်သောအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်၍ နေရမည်။ ရဟန်းကိစ္စ ပြီးစီးအောင် အားထုတ်နေရမည်။

ဤစကားသည် မှန်ပေ၏။ သာသနာတော်သည် အကျင့်တည်းဟူသော အနှစ်သာရရှိ၏။ အကျင့်ပဋိပတ်သည် သာသနာတော်၏ အနှစ်သာရဖြစ်၏။ အကျင့်ပဋိပတ်ကို ကျင့်မှသာ သာသနာတော်၏ အနှစ်သာရမဂ်သို့ ဆိုက်ရောက်မည် ဖြစ်ပေသည်။ အနှစ်သာရမဂ်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်သည်လည်း အမြတ်စား၊ အညံ့စားအားဖြင့် နှစ်မျိုးရှိသည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသည်။

၁၅။ ချစ်သားနာလက ... မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သောရဟန်းသည် အမြတ်စားအကျင့်၊ အညံ့စားအကျင့်ဟူ၍ ၂-ပါးတို့တွင် မိမိရထိုက်သောအကျင့်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်အပ်၏။ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်ပြီးသော မောနေယျရဟန်းအား တဏှာအစစ် ၁၀၀-ပါးတို့လည်း ကုန်သွားပေပြီ။ ကိလေသာရေအလျဉ်တို့ကိုလည်း အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်အပ်ပြီ။ ကုသိုလ်အမှု၊ အကုသိုလ်အမှုတို့ကိုလည်း ပယ်အပ်ပြီ။ ရာဂကြောင့်ဖြစ်သော ပူလောင်မှု၊ ဒေါသကြောင့်ဖြစ်သော ပူလောင်မှုများလည်း အနည်းငယ်မျှ မရှိတော့ချေ။

မောနေယျအကျင့် တစ်ပါးပင်

၁၆။ မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သောရဟန်းသည် သင်တန်းသွားလျှင် နှိုင်းယှဉ်ဖွယ်ရာ ဥပမာရှိသူ ဖြစ်ရမည်။ ပျားရည်သုတ်လိမ်းထားသော ဓားသွားကို လျက်သောသူသည် လျှာပြတ်မည့်ဘေးမှ စောင့်ရှောက်ရ၊ သတိပြုရာသကဲ့သို့ ထိုအတူ တရားသဖြင့် ရအပ်သော ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို သုံးဆောင်သော မောနေယျရဟန်းသည် မိမိ၏စိတ်ကို ကိုလေ့သာဖြစ်မည့်ဘေးမှ စောင့်ရှောက်ရ၏။

၁၇။ မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သောရဟန်းသည် ကုသိုလ်တရားဖြစ်ပွားစေခြင်း၌ မရပ်မနား ပြုလေ့ရှိသောအားဖြင့် မပျင်းရိသော စိတ်ရှိသူလည်း ဖြစ်ရမည်။ ဆွေမျိုးအကြောင်း၊ မြို့ရွာအကြောင်း စသည်အားဖြင့် အကြံအစည်မများသူ ဖြစ်ရ၏။ ကိလေသာတည်းဟူသော အစိမ်းနံ့ကင်းသူ ဖြစ်ရ၏။ တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော ဘဝကြီးငယ်တို့၌ မမှီတွယ်သူ ဖြစ်ရ၏။ သာသနာအကျင့်မြတ်လျှင် အားပြုရာရှိသူ ဖြစ်ရ၏။

၁၈။ မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သောရဟန်းသည် အဖော်မမိုး တစ်ကိုယ်တည်းသာ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ နေရ၏။ ကာယဝိဝေက၊ စိတ္တဝိဝေက နှစ်ပါးဖြင့်နေ၍ အဖော်မမိုး တစ်ကိုယ်တည်း နေခြင်းကို မောနေယျအကျင့်ဟူ၍ ဝါဘုရား ဟောတော်မူ၏။ ကာယဝိဝေက၊ စိတ္တဝိဝေက နှစ်ပါးဖြင့် ပျော်မွေ့နိုင်သည်ရှိသော် အရပ် ၁၀-မျက်နှာတို့၌ ကျော်စောသူ ဖြစ်လတ္တံ့။

၁၉။ မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သောရဟန်းတို့သည် ကာမနှစ်ပါးကို ပယ်စွန့်၍ ဈာန်နှင့်ပြည့်စုံကြကုန်သော ပညာရှိတို့၏ ချီးမွမ်းသံကို ကြားရသည်ရှိသော် “စိတ်မပျံ့လွင့်ဘဲ” ရှေးကထက် ရှက်နိုးခြင်း ဟိရိတရား၊ သဒ္ဓါတရားတို့ကို ဖြစ်ပွားစေရ၏။ လွတ်မြောက်ကြောင်း အကျင့်ကိုသာ အားထုတ်ရ၏။ ယင်းကဲ့သို့ အားထုတ်သည်ရှိသော် ဝါဘုရား၏ သားတော်စစ် ဖြစ်လိမ့်မည်။

၂၀။ အထက်ပါ သြဝါဒအချက်များကို ဤဆိုလတ္တံ့သော မြစ်ကြီးဥပမာ၊ ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ် ဥပမာတို့ဖြင့် သိရမည်။ ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ်တို့သည် တလှုပ်လှုပ် အသံထွက်၍ စီးသွားကြကုန်၏။ ဂင်္ဂါစသော မြစ်ကြီးတို့သည် အသံမထွက်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ စီးသွားကြကုန်၏။ ထို့အတူ ငါဘုရား၏သားတော် မပီသသောသူသည် ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ်များပမာ ပျံ့လွင့်တုန်လှုပ်၏။ ငါဘုရား၏သားတော် ပီသသောသူသည် ဟိရိတရား၊ သဒ္ဓါတရားတို့ကို ဖြစ်ပွားစေလျက် မြစ်ကြီးပမာ နိမ့်ချသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆိတ်ဆိတ်သာ တည်နေရာ၏။

၂၁။ ငါဘုရား တစ်ဆင့်တိုး၍ သြဝါဒပေးလိုသည်မှာ အကြင်အိုးခွက်သည် ရေမပြည့်ဘဲ ယုတ်လျော့နေ၏။ ထိုအိုးခွက်သည် ဘောင်ဘင်ခတ်လျက် အသံထွက်၏။ အကြင်အိုးခွက်သည် ရေပြည့်နေ၏။ ထိုရေပြည့်သော အိုးခွက်သည် အသံမထွက် ငြိမ်သက်၏။ ထို့အတူ လူမိုက်သည် ရေတစ်ဝက်ဖြင့် အသံထွက်သော အိုးခွက်နှင့်တူ၏။ ပညာရှိသည် ရေပြည့်သော အိုးကြီးနှင့်တူ၏။

၂၂။ ငါဘုရားသည် အနက်သဒ္ဓါနှင့် ပြည့်စုံသည်။ အကျိုးစီးပွားနှင့်စပ်သည့် အကြင်စကားကို များစွာဟောကြား၏။ ထိုစကားကို ပျံ့လွင့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း ဥဒ္ဓစ္စဖြင့် ပြောကြားသည်မဟုတ်။ စင်စစ်သော်ကား ငါဘုရားသည် အကျိုးရှိ၊ မရှိ အသိဉာဏ်ဖြင့်ပိုင်းခြား၍ သိလျက်သာ ဟောကြားခြင်းဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ဟောကြားရန်မှာလည်း ဤတရားသည် ဤသူအတွက် အကျိုးစီးပွားဖြစ်ကြောင်းတည်း၊ ဤတရားသည် ဤသူအတွက် အကျိုးစီးပွားဖြစ်ကြောင်းတည်းဟု အထူးထူးအပြားပြားကို သိ၍သာ များစွာဟောကြားခြင်းဖြစ်၏။

မောနေယျအကျင့် တစ်ပါးပင်

၂၃။ မောနေယျအကျင့်မြတ်ကိုကျင့်သော အကြင်ရဟန်းသည် ငါဘုရား ခွဲခြားသိမြင်၍ ဟောကြားအပ်သောတရားကို သိမြင်၏။ လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်း၏။ ထိုရဟန်းသည် မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်ထိုက်သူဖြစ်၏။ ထိုမောနေယျအကျင့်ရှိသော ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်ကို ကော်မုချ ရနိုင်၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို အထွတ်တပ်ကာ မောနေယျအကျင့်မြတ်နှင့်စပ်သော ဓာရားဒေသနာကို ဟောကြား၍ အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်စေတော်မူ၏။

မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်သူ အရှင်နာလက၏ အလိုနည်းခြင်း ၃-ပါး

ဤကဲ့သို့ အရဟတ္တဖိုလ်ကို အထွတ်တပ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်သော မောနေယျအကျင့်မြတ်အကျယ်ကို နာကြားရသည်ရှိသော် အရှင်နာလကမထေရ်သည် -

- ၁။ ဘုရားဖူးခြင်း၌ အလိုနည်းပါးခြင်း။
- ၂။ တရားနာခြင်း၌ အလိုနည်းပါးခြင်း။
- ၃။ မောနေယျအကျင့်ကို မေးမြန်းခြင်း၌ အလိုနည်းပါးခြင်းဟူသော ဤ ၃-ဌာနတို့၌ အလိုနည်းပါးသူ ဖြစ်လေ၏။

၁။ အရှင်နာလကမထေရ်သည် မောနေယျအကျင့်မြတ်နှင့်စပ်သော တရားကို နာကြားပြီးသောအခါ အလွန်ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုခိုးဦးချပြီးလျှင် တောအရပ်သို့ ဝင်သွားလေ၏။ တောအရပ်သို့ ဝင်သည်မှစ၍ နောက်ထပ်တစ်ဖန် “ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရပါမူ ကောင်းလေစွ”ဟူသော အလိုဆန္ဒမျိုး အရှင်နာလကမထေရ်၏သန္တာန်၌ တစ်ကြိမ်မျှပင် မဖြစ်တော့ပေ။ ဤကား အရှင်နာလက၏ ဘုရားဖူးခြင်း၌ အလိုနည်းပါးမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။

၂။ ထို့အတူ “ငါသည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် မောနေယျအကျင့်တရားကို နာရပါမူ ကောင်းလေစွ” ဟူသော အလိုဆန္ဒမျိုးသည်လည်း အရှင်နာလကမထေရ်၏သန္တာန်၌ တစ်ကြိမ်မျှပင် မဖြစ်တော့ပေ။ ဤကား အရှင်နာလက၏ တရားနာခြင်း၌ အလိုနည်းပါးမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ ထို့အတူ “ငါသည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် မောနေယျအကျင့်ကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားမေးမြန်းရပါမူ ကောင်းလေစွ” ဟူသော အလိုဆန္ဒမျိုးသည်လည်း အရှင်နာလကမထေရ်၏ သန္တာန်၌ တစ်ကြိမ်မျှပင် မဖြစ်တော့ပေ။ ဤကား အရှင်နာလက၏ မောနေယျအကျင့်ကို မေးမြန်းခြင်း၌ အလိုနည်းပါးမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်နာလက ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ဤသို့လျှင် အရှင်နာလကမထေရ်သည် အလိုနည်းခြင်း ၃-ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်၍ တောတွင်းသို့ထွက်ပြီးလျှင် တောအုပ်တစ်ခု၌ တစ်ရက်သာ နေ၍ နှစ်ရက်မနေ။ သစ်တစ်ပင်ရင်း၌ တစ်ရက်သာနေ၍ နှစ်ရက်မနေ။ ရွာတစ်ရွာ၌ တစ်ရက်သာဆွမ်းခံ၍ နှစ်ရက်ဆွမ်းမခံချေ။ ဤနည်းဖြင့် တစ်တောမှ တစ်တောသို့၊ သစ်တစ်ပင်မှ သစ်တစ်ပင်သို့ တစ်ရွာမှ တစ်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့လှည့်လည်တော်မူကာ မိမိနှင့် သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော မောနေယျအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်တော်မူသည်ရှိသော် မကြာမီပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်၍ ရဟန္တာဖြစ်လေသည်။

မောနေယျပုဂ္ဂိုလ် ၃-မျိုး

မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် -

- ၁။ အထက်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်သော ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်၊

မောနေယျအရှင် တစ်ပါးပင်

- ၂။ အလယ်အလတ် မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်သော မဇ္ဈိမပုဂ္ဂိုလ်
- ၃။ လျော့လျော့နုနုနု မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော မန္တပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ၃-မျိုးရှိပေသည်။

ထို ၃-မျိုးတို့တွင် -

- ၁။ အထက်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်သည် ၇-လသာ အသက်ရှည်နိုင်၏။ ၇-လပြည့်သောအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ရ၏။
- ၂။ အလယ်အလတ် မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော မဇ္ဈိမပုဂ္ဂိုလ်သည် ၇-နှစ်သာ အသက်ရှည်၏။ ၇-နှစ်ပြည့်သောအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ရ၏။
- ၃။ လျော့လျော့နုနုနု မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော မန္တပုဂ္ဂိုလ်သည် ၁၆-နှစ်သာ အသက်ရှည်၏။ ၁၆-နှစ်ပြည့်သောအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ရလေ၏။

(သုတ္တန်ပါတ-ဋ္ဌ-၂/၂၁၈)

ထိုမောနေယျပုဂ္ဂိုလ် ၃-မျိုးတို့တွင် အရှင်နာလကမထေရ်သည် မောနေယျအကျင့်ကို အထက်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးပြု၍ကျင့်သော ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သောကြောင့် ၇-လသာ အသက်ရှည်တော်မူ၏။ မိမိ၏ အာယုသင်္ခါရ - ဇီဝိတိန္ဒြေသက်တမ်း ကုန်တော့မည်ကိုဆင်ခြင်၍ သိတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကိုယ်တော်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ရေချိုးတော်မူ၏။ ခါးပန်းကြိုးကို မလျော့မတင်း ပတ်ထားတော်မူ၏။ ဧကသီအပေါ်၌ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို ထပ်၍ခြံတော်မူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူရာ ရာဂြိုဟ်ပြည်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ရှိခိုးဦးချတော်မူ၏။ ထိုနောက် ဟိဂုံလကမည်သော တောင်ကိုမှီ၍ ရပ်လျက်သာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်နာလကမထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန်
စံဝင်သည့်အကြောင်းကို သိတော်မူ၍ နောက်ပါသံဃာတော်များနှင့်တကွ
ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် အရှင်နာလက၏ ရုပ်ကလာပ်ကို သင်္ဂြိုဟ်စေ၏။
အရှင်နာလက၏ အရိုးဓာတ်များကို ကောက်ယူစေပြီးလျှင် စေတီတည်ထား
၍ ပြန်ကြွသွားတော်မူ၏။

ဤကဲ့သို့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတွင် မောနေယျ
အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သောသူသည် အရှင်နာလကတစ်ပါးသာ ဖြစ်ပေသည်။
အရှင်နာလကသည် ဥက္ကဋ္ဌမောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်
သောကြောင့် ၇-လဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူသွားလေသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

ဤဆရာတော်သည် သဒ္ဓမ္မရုံ၌ နေထိုင်တော်မူခဲ့ပြီး နေရာတော်အားဖြင့်
အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သောသူသည် အရှင်နာလကတစ်ပါးသာ ဖြစ်ပေသည်။
အရှင်နာလကသည် ဥက္ကဋ္ဌမောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်
သောကြောင့် ၇-လဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူသွားလေသည်။

မြေလျင်လှုပ်ခြင်းအကြောင်း သိကောင်းစရာ

ယခုခေတ်အခါမှာ ထိုထိုတိုင်းပြည်၊ ထိုထိုမြို့ရွာ အရပ်ဒေသတို့၌ မကြာခဏ မြေလျင်လှုပ်သည့် သတင်းများကို ဖတ်ရှုကြရပေသည်။ ကြားသိနေကြရပေသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း မြေလျင်လှုပ်ခြင်းကို ကြုံတွေ့ဖူးကြပေသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်တို့ကလည်း မြေလျင်လှုပ်ခြင်း၏ အကြောင်းများကို ရှာဖွေထုတ်ဖော်လျက် ရှိကြပေသည်။

ကလေးသူငယ်များနှင့် ဗဟုသုတရှာမိုးသူများကလည်း ကြီးကဲသူ၊ ဗဟုသုတရှိသူတို့ကို မြေလျင်လှုပ်ခြင်း၏ အကြောင်းများကို မေးမြန်းလေ့ရှိကြပေသည်။ ကြီးကဲသူ၊ ဗဟုသုတရှိသူတို့ကလည်း မိမိတို့ သိဖူးကြားဖူးခဲ့သည့်အတိုင်း မြေလျင်လှုပ်ခြင်း၏ အကြောင်းများကို ဖြေကြားပြောကြားပေးလျက်ရှိကြပေသည်။

ယင်းမြေလျင်လှုပ်ခြင်း၏အကြောင်းကို အရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်ထား၍ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ မြေလျင်လှုပ်ခြင်းသည် အကြောင်း ၈-မျိုးတို့ကြောင့် လှုပ်ရသည်ဟု ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

(၁) မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း၏ ပထမအကြောင်းမှာ -

ဓာတ်ချောက်ချားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ချောက်ချားခြင်းဟူသည် ပကတိ တည်နေမြဲဖြစ်သော လေတို့ကို အလွန်အလျင်အဟုန် ပြင်းထန်သော လေတို့က တိုက်ဖြတ်လိုက်သောကြောင့် လေဓာတ်များ ချောက်ချားသွားခြင်း ဖြစ်ရပေသည်။ ထိုသို့လေဓာတ်များ ချောက်ချားသွားခြင်းကြောင့် မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည် ရေ၌တည်၏။ ရေသည် လေ၌တည်၏။ လေသည် ကောင်းကင်၌တည်၏။ ဤကမ္ဘာကြီး၌ မြေ၊ ရေ၊ လေ၊ ကောင်းကင်တို့သည် အောက်၊ အထက်အားဖြင့် အဆင့်ဆင့်တည်လျက် ရှိကြပေသည်။ မြေထု၏အောက်၌ မြေကိုခံထားသည့် ရေထုတည်ရှိနေပေသည်။ ရေထု၏အောက်၌ ရေကိုခံထားသည့် လေထုတည်ရှိနေပေသည်။

ထိုရေထုကို ခံထားပေးသော ပကတိလေထုကို အလွန်အလျင် အဟုန်ပြင်းထန်သော လေတို့က တိုက်ဖြတ်လိုက်သောကြောင့် လေဓာတ်များ ချောက်ချား၍ လေ၌တည်သော ရေထုသည် အောက်သို့နိမ့်လိုက်၊ အထက်သို့မြင့်လိုက် ဖြစ်ရပေသည်။ တုန်လှုပ်ကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ရေထုများ တုန်လှုပ်ခြင်းကြောင့် ကမ္ဘာမြေကြီးလည်း တုန်လှုပ်ရပေသည်။ မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ရပေသည်။

(၂) မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း၏ ဒုတိယမြောက်အကြောင်းမှာ -

တန်ခိုးရှင်တို့၏ အဘိညာဉ်တန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့် ဖြစ်ရလေသည်။ တန်ခိုးရှင်တို့သည် မိမိတို့၏ ဈာန်အဘိညာဉ်အစွမ်းဖြင့် မြေငလျင်ကို တုန်လှုပ်စေကြကုန်၏။ ထိုသို့ တုန်လှုပ်စေသောကြောင့် မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ရပေသည်။

တန်ခိုးရှင်တို့သည် မိမိတို့၏ အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် သူတစ်ပါးတို့အား ထိတ်လန့်သံဝေဂရစေ၍လည်း မြေကို တုန်လှုပ်စေကြကုန်၏။

မြေငလျင်လှုပ်ခြင်းအကြောင်း သိကောင်းစရာ ၂၇၃

မြေငလျင်လှုပ်ခြင်းကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ မိမိတို့၏ တန်ခိုးအဘိညာဉ်ကို စုံစမ်းလို၍လည်း မြေကိုတုန်လှုပ်စေကြကုန်၏။ မြေငလျင်လှုပ်ခြင်းကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိတ်လန့်သံဝေဂရစေလို၍ သိကြားမင်း၏ ဝေဇယန္တနန်းပြာသာဒ်ကို ငလျင်လှုပ်သကဲ့သို့ တုန်လှုပ်စေခဲ့၏။ သံယရက္ခိတသာမဏေသည် မိမိ၏ အဘိညာဉ်တန်ခိုးကို စုံစမ်းလို၍ သိကြားမင်း၏ ဝေဇယန္တနန်းပြာသာဒ်ကို ငလျင်လှုပ်သကဲ့သို့ တုန်လှုပ်စေ၏။ ဤအကြောင်း ၂-ပါးကြောင့် မြေငလျင်လှုပ်ခြင်းကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။

(၃) မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း၏ တတိယမြောက်အကြောင်းမှာ -

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် တုသိတာနတ်ပြည်မှ စုတေ၍ မယ်တော်မာယာဝမ်း၌ ကိန်းအောင်းလာသောအခါ ဘုရားလောင်း၏ ကုသိုလ်ပါရမီကောင်းမှုတို့၏ တန်ခိုးအာနဘော်ကြောင့် မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ရပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်၏ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သော အကြင်ပါရမီကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့သည် မဟာသက္ကရာဇ် ၆၇-ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် အားလုံးစုပေါင်း၍ ဘုရားဖြစ်ရမည့်လူ့ဘဝ မယ်တော်ဝမ်းသို့ ရောက်ရှိလာရအောင် အားကြီးသော ဥပနိဿယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုကြကုန်၏။ ထိုကုသိုလ်ပါရမီကောင်းမှုတို့၏ တန်ခိုးအာနဘော်ကြောင့် မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(၄) မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း၏ စတုတ္ထမြောက်အကြောင်းမှာ -

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် မယ်တော်မာယာဝမ်းမှ ဖွားမြင်သောအခါ ဘုရားလောင်း၏ ကုသိုလ်ပါရမီကောင်းမှုတို့၏ တန်ခိုးအာနဘော်ကြောင့် မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်၏ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည့် အကြင်ကုသိုလ် ပါရမီကောင်းမှုတို့သည် မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈-ခု၊ ကဆုန်လပြည့်၊ သောကြာနေ့တွင် မယ်တော်ဝမ်းတိုက်မှ ဖွားမြင်ခါစ ထိုခဏ၌ပင် မြောက်ဘက်သို့ ၇-ဖဝါးလှမ်းသွားပြီး တစ်လောကလုံးတွင် ငါသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏ စသည်ဖြင့် စကား ၅-ခွန်းကို ပြောကြားနိုင်လောက်အောင် အားကြီးသော ဥပနိဿယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုကြကုန်၏။ ထိုကုသိုလ်ပါရမီကောင်းမှုတို့၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့် မြေလျင်လှုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(၅) မြေလျင်လှုပ်ရခြင်း၏ ပဉ္စမမြောက်အကြောင်းမှာ -

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလာသောအခါ ပဋိဝေဉာဏ်တော်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့် မြေလျင်လှုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ဥရဝေလတော၌ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ၆-နှစ်ကြာအောင် ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု၊ ကဆုန်လပြည့်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် အကြင်သစ္စာလေးပါးတို့ကို ၁၂-ပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏။ ထိုသစ္စာလေးပါးကို ၁၂-ပါးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ထိုးထွင်း၍သိသော ပဋိဝေဉာဏ်တော်ကြောင့် မြေလျင်လှုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(၆) မြေလျင်လှုပ်ရခြင်း၏ ဆဋ္ဌမမြောက်အကြောင်းမှာ -

ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီး၍ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူသောအခါ ဒေသနာဉာဏ်တော်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့် မြေလျင်လှုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၊ မိဂဒါဝန်သို့ ကြွလာတော်မူခဲ့ပြီးလျှင် ပဉ္စဝဂ္ဂီ

မြေလျင်လှုပ်ခြင်းအကြောင်း သိကောင်းစရာ ၂၇၅

ငါးဦးတို့နှင့် ကုဋေပေါင်းများစွာသော နတ်ဗြဟ္မာတို့အား မေ့စကြာတရားကို အကြင်ဒေသနာဉာဏ်ဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာဉာဏ်တော်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့် မြေလျင်လှုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(၇) မြေလျင်လှုပ်ရခြင်း၏ သတ္တမမြောက်အကြောင်းမှာ -

မြတ်စွာဘုရား အာယုသင်္ခါရ လွတ်သောအခါ သင်္ခါရတရားတို့ကို စက်ဆုပ်ငြီးငွေ့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်ဖြစ်သော ဉာဏ်တော်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့် မြေလျင်လှုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ၄၅-ဝါပတ်လုံး ဝေနေယျသတ္တဝါတို့အား တရားမေ့တို့ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပြီးလျှင် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈-ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင် “ငါဘုရားသည် ယနေ့မှစ၍ ကဆုန်လပြည့်နေ့အထိ ၃-လတိုင်ရုံသာ အသက်ကို စောင့်ရှောက်သည့် အာယုပါလက ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စားတော့အံ့။ ထိုနောက်၌ မဝင်စားတော့ပေ” ဟု စိတ်တော်ကို ဖြစ်စေခြင်းဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချတော်မူလိုက်ပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချလိုက်ခြင်းကိုပင် အာယုသင်္ခါရလွတ်သည်ဟု ဆိုရပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းသည် ပြုပြင်စီရင်နေရသော ရုပ်သက်၊ နာမ်သက်နှင့်တကွ သင်္ခါရတရားတို့ကို စက်ဆုပ်ငြီးငွေ့သော ဉာဏ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုစက်ဆုပ်ငြီးငွေ့သောဉာဏ်တော်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့် မြေလျင်တုန်လှုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(၈) မြေလျင်တုန်လှုပ်ရခြင်း၏ အဋ္ဌမမြောက်အကြောင်းမှာ -

မလ္လမင်းတို့၏ ဥယျာဉ်၌ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သောအခါ သာဝကပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် မဆက်ဆံသည့် ထူးခြားသော ဉာဏ်တော်၏ အာနုဘော်ကြောင့် မြေလျင်တုန်လှုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၇-ခု၊ ကဆုန်လပြည့်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ပရိနိဗ္ဗာန်
 စံဝင်တော်မူခါနီးမှာ “ယနေ့ ငါတုရား၏ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း
 ကြာအောင် ကုသိုလ်ပါရမီအထူးတို့ကို ဆည်းပူး၍ မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့
 သော ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ရန်ကိစ္စသည် ပြီးစီးပြည့်စုံတော့အံ့” ဟု ဆင်ခြင်တော်
 မူသောအခါ အလွန်ဝမ်းမြောက်တော်မူသည့် ပီတိအဟုန်နှင့်တကွ သာဝက
 တို့နှင့် မဆက်ဆံသော အကြင်ထူးခြားသောဉာဏ်တော်၏ တန်ခိုးအာန
 ဘော်ကြောင့် မြေငလျင်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အာယုသင်္ခါရလွှတ်ခြင်းနှင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်းအထူး

အာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူခြင်းနှင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူခြင်းတို့
 သည် သာမန်အားဖြင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။ သို့ပါ
 သော်လည်း မတူကြပေ၊ ထူးခြားလျက်ရှိကြပေသည်။

အာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူခြင်းသည် ပရိနိဗ္ဗာန်မစံဝင်မီ ၃-လမှ
 စ၍ အသက်ဇီဝိတိန္ဒြေကို အရည်တည်တံ့အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်သည့်
 အာယုပါလက ဖလသမာပတ်ကို မဝင်စားတော့ပြီဟု စိတ်တော်ဖြင့်
 ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းကို အာယုသင်္ခါရလွှတ်သည်ဟု ဆိုရပါသည်။ ၃-လပြည့်
 သောအခါ ခန္ဓာငါးပါး အကြွင်းမရှိသော အငြိမ်းဓာတ်နိဗ္ဗာန်သို့ စံဝင်တော်
 မူခြင်းကို ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သည်ဟု ဆိုရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ထူးခြားကြပါသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရာမှာ သိကောင်းစရာ

ယခုခေတ်အခါသည် ဝိပဿနာတရား ထွန်းကားလာသောအခါ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒါန၊ သီလ၊ သမထ လောက် ပြုလုပ်အားထုတ်နေရုံမျှဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားနိုင်ဖို့ရာ မပြည့်စုံကြသေးပေ။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်မှ ပြည့်စုံနိုင်ကြမည်ဟု သိနေကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အားထုတ် ဖို့ရာ အခွင့်အခါ အချိန်ရကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့က ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်လျက် ရှိကြပေသည်။ အခွင့်အခါ မရကြသေးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့က အချိန်ရသောအခါ အားထုတ်ဖို့ရန်အတွက် ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွား များပုံ နည်းမှန်လမ်းမှန်တို့ကို လေ့လာဆည်းပူးလျက် ရှိကြပေသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ပွားများပုံအခြေခံ နည်းမှန်လမ်းမှန်တို့ကို သိထားသင့်ကြပေသည်။ သိထားသည့်အတိုင်း ရှုမှတ်ကြမှသာ တရားတွေ တွေ့နိုင်ကြပေမည်။ တရားတွေ ရှေ့သို့ တက်သွားနိုင်ကြပေမည်။ မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သည့် တရားထူးတရားမြတ်များကို ရရှိသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်သောအခါ ခွဲခြား၍ သိကောင်းစရာ များမှာ -

- ၁။ ပညတ်နှင့် ပရမတ်
- ၂။ သမထနှင့်ဝိပဿနာတို့ကို ခွဲခြား၍ သိထားသင့်ကြပေသည်။

ပညတ်နှင့် ပရမတ် ကွဲပြားပုံ

- ၁။ မိမိတို့ ခန္ဓာကိုယ်၌ ပညတ်နှင့် ပရမတ်ဟူ၍ ၂-မျိုး ရှိနေကြပေသည်။ ပညတ်ဟူသည် ပကတိသော မျက်စိဖြင့်မြင်နိုင်သည့် ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်၊ ဝမ်းဗိုက် စသော ပုံသဏ္ဍာန်အထည် ခြပ်များ ဖြစ်ပေသည်။ ပရမတ်ဟူသည် ထိုပညတ်ပုံသဏ္ဍာန် အထည်ခြပ်အတွင်း၌ ၎င်းနေသော သဘောများပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပကတိသောမျက်စိဖြင့် မမြင်ကောင်းပေ။ စိတ်ဖြင့် ဉာဏ်ဖြင့် စူးစိုက်၍ ရှုကြည့်မှ မြင်နိုင်သော ပူမှု၊ အေးမှု၊ မာမှု၊ ပျော့မှု၊ လှုပ်ရှားမှု၊ တွန်းကန်မှု၊ တောင့်တင်းမှု၊ လျော့မှု၊ တင်းမှု၊ ဖွဲ့စည်းမှု၊ ယိုစီးမှု၊ နာကျင်မှု၊ ကိုက်ခဲမှု စသည်များ ဖြစ်ပေသည်။

ပညတ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာဖြစ်အောင် မရူမှတ်နိုင်သောပုဂ္ဂိုလ် တို့အား ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဖြစ်စေတတ်သည်။ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့သည် ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါများကို မြင်ရသည့်အခါ အမျိုးသားပဲ၊ အမျိုးသမီးပဲ၊ တင့်တယ်သည်၊ လှပသည် စသည်ဖြင့် ပညတ်ကိုစွဲ၍ သိကြကုန်၏။ ထိုသို့ ပညတ်ကိုစွဲ၍ သိခဲ့ကြသောကြောင့် ဘဝများစွာ သံသရာတို့၌ နစ်မြုပ်ခဲ့ကြရပေသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့နှင့် တွေ့ခဲ့ကြရပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပညတ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်အတ္တဝါတို့အား ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဖြစ်စေသည်ဟု ဆိုရပေသည်။

ပရမတ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာဖြစ်အောင် မရူမှတ်နိုင်ပါသော် လည်း ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့အား ဆင်းရဲဒုက္ခကို မဖြစ်စေပေ။ အသိဉာဏ်ကို တိုးပွားစေသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာဖြစ်အောင် ရူမှတ်ပွားများနိုင်သော

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရာမှာ သိကောင်းစရာ ၂၇၉

ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်စေနိုင်သည်။ ဘုရားပွင့်သောအခါ သာသနာတွင်းမှာသာ တွေ့သိရ၍ ပွားများနိုင်သော တရားမျိုးဖြစ်ပေသည်။

သမထကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာ ကဲ့ပြားပုံ

၂။ သမထကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်း၂ မျိုးတို့တွင် သမထကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ပညတ်ကို အာရုံပြု၏။ သမထကမ္မဋ္ဌာန်း ပွားများအားထုတ်လိုသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပညတ်အာရုံတစ်ခုခုကို စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ပွားများကြရပေသည်။ ရှုမှတ်ပွားများသောအခါမှာလည်း ထိုပညတ်အာရုံကို မိမိတို့စိတ်မှာ အမြဲတည်လာရအောင် ရှုမှတ်ပွားများကြရပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပညတ်အာရုံ၊ မြဲနေပုံ၊ ရှုတုံသမထမည်။

ဥပမာ ... ပထဝီကသိုဏ်း သမထကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများလိုသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆန်ကောခန့် ဗန်းခန့် မြေကွက်အစိုင်းပြုလုပ်ကာ ထိုမြေကွက်ပညတ်ကို မမှိတ်သောမျက်စိဖြင့်ကြည့်ရှု၍ မြေ မြေ ပထဝီ၊ ပထဝီဟု စိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲစွာထင်လာရအောင် ရှုမှတ်ပွားများရပေသည်။ ရှုမှတ်ဖန်များ၍ သမာဓိဖြစ်လာသောအခါ မျက်စိကို မှိတ်လိုက်သော်လည်း ထိုပညတ်ဖြစ်သည့် မြေကွက်သည် မပျောက်ကွယ်သွားဘဲ စိတ်ထဲတွင်တည်ကာ စွဲမြဲစွာ ထင်ရှားနေပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပညတ်အာရုံကို အမြဲတည်အောင် ရှုမှတ်ပွားများခြင်းသည် သမထကမ္မဋ္ဌာန်းမည်၏။

ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ပရမတ်ကို အာရုံပြု၏။ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရုပ်နာမ် ပရမတ်အာရုံတစ်ခုခုကို စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ ရှုမှတ်သည့်အခါမှာလည်း ထိုပရမတ်အာရုံတို့၏ ကုန်ပျက်တာ၊ မမြဲတာတို့ကိုသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပရမတ်အာရုံ၊ မမြဲပုံ၊ ရှုတုံဝိပဿမည်။

၂၈၀ သီကောင်းစရာ ဓမ္မပဒေသာ

ဥပမာ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဃာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြ
သောနည်းဖြင့် ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်
ရာတွင် ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်သောအခါ ဝမ်းစိုက်ပုံသဏ္ဍာန်ပညတ်ကို
(အာရုံမပြုဘဲ)ခွာ၍ တောင့်တင်းတွန်းကန်သည့် ပရမတ်သဘောကို
သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်ကာ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်ရပေသည်။
ဖောင်းဆုံးမှာ ကုန်ပျက်သွားပြီဟု ကုန်ပျက်တဲ့ဘက်သို့ မမြဲတဲ့ဘက်သို့
စိတ်ကိုညွှတ်၍ ရှုမှတ်ရပေသည်။

ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်သောအခါမှာလည်း ဝမ်းစိုက်ပုံသဏ္ဍာန်
ပညတ်ကို (အာရုံမပြုဘဲ)ခွာ၍ အတွင်းက လှုပ်သွားလျော့သွားသော
ပရမတ်သဘောကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရ
ပေသည်။ ပိန်ဆုံးမှာ ကုန်ပျက်သွားပြီဟု ကုန်ပျက်တဲ့ဘက်သို့ မမြဲတဲ့
ဘက်သို့လည်း စိတ်ကိုညွှတ်၍ ရှုမှတ်ရပေသည်။

ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်သောအခါမှာလည်း ခေါင်း၊ ကိုယ်၊
ခြေ၊ လက်ပုံသဏ္ဍာန်ပညတ်ကို (အာရုံမပြုဘဲ)ခွာ၍ တောင့်တင်းနေသော
ပရမတ်သဘော၊ မာနေသော ပရမတ်သဘောတို့ကို သိနိုင်သမျှသိအောင်
စူးစိုက်၍ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ ကုန်ပျက်တဲ့ဘက်
သို့၊ မမြဲတဲ့ဘက်သို့လည်း စိတ်ကိုညွှတ်၍ ရှုမှတ်ကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့
ပရမတ်သဘောအာရုံများကို မမြဲသည့်ဘက်သို့ စိတ်ကိုညွှတ်၍ ရှုမှတ်ပွား
များခြင်းသည် ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းမည်၏။

ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်သဖြင့် သမာဓိဉာဏ်များ အဆင့်ဆင့်
ရင့်ကျက် အားရှိထက်သန်၍ ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ
ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်လျှင် ဖောင်းတဲ့၊
ပိန်တဲ့၊ ထိုင်တဲ့၊ ထိတဲ့ အမှုအရာများ ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်
သွားတာများကို တွေ့သိလာကြပေသည်။ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်
တယ်၊ ထိတယ်လို့ မှတ်လိုက်သည့် မှတ်သိစိတ်များပါ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်
သွားတာကို တွေ့သိလာကြပေသည်။

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရာမှာ သိကောင်းစရာ ၂၇၁

ဤကဲ့သို့ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သည်များကို မြင်သွားသောအခါ
ဖောင်းတဲ့၊ ဝိန်တဲ့၊ ထိုင်တဲ့၊ ထိတဲ့ အမှုအရာများလည်း မမြဲ၊ မှတ်သိစိတ်
လည်း မမြဲခြင်းဖြစ်၍ အနိစ္စ၊ ကုန်ပျက်တာများက လျင်မြန်လှ၍ နှိပ်စက်
နေသကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ ကုန်ပျက်ခြင်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်နေသော
ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခတို့ကို ဘယ်လိုမှကာကွယ်၍မရ သူ့သဘောအတိုင်းသူ
နှိပ်စက်နေသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်အစိုးမရခြင်းအနတ္တလို့ သိမြင်သွားကြပေ
သည်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဉာဏ်အမြင်များ ပိုင်သွားပြီးသောအခါ မိမိတို့
အလိုရှိအပ်သည့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

မဂ်ရောက်ဖို့လ်ရောက် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည်အထိ ဝိပဿနာတရား
အားထုတ်ကြမည့် အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် ဝိပဿ
နာတရား ရှုမှတ်ကြရာ၌ ပညတ်နှင့်ပရမတ်၊ သမထနှင့်ဝိပဿနာတို့ကို
ခွဲခြား၍ သိထားသင့်ကြပေသည်။ ခွဲခြား၍ သိထားမှသာ နည်းမှန်လမ်းမှန်
ရှုမှတ်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ နည်းမှန်လမ်းမှန် ရှုမှတ်နိုင်မှသာ တရား
တွေ မြန်မြန်တွေ့၊ တရားတွေ မြန်မြန်တက်၊ တရားထူးတရားမြတ်တွေ
မြန်မြန်သွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သစ္စမ္မရုံသီရိပိသာဆရာဇတော်

... နှင့် နှစ်စဉ် အလှူဒါနများကို ပြုလုပ်ရန် အားထုတ်ရမည်။
... နှင့် နှစ်စဉ် အလှူဒါနများကို ပြုလုပ်ရန် အားထုတ်ရမည်။
... နှင့် နှစ်စဉ် အလှူဒါနများကို ပြုလုပ်ရန် အားထုတ်ရမည်။
... နှင့် နှစ်စဉ် အလှူဒါနများကို ပြုလုပ်ရန် အားထုတ်ရမည်။

အံ့ဖွယ်ရုစိဖြာ သာသနာ

ဤအကျင့်လမ်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် ဖိစွဲမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်ကြီးကို အလွန်ပင် ယုံကြည်အားကိုးလျက် ရှိကြပေသည်။ သာသနာတော်ကြီး၏ အဆုံးအမကို လိုက်နာ၍ ကျင့်သုံးနေထိုင်လျက် ရှိကြပေသည်။ သာသနာတော်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် လမ်းမှားနှင့် လမ်းမှန်ကို ခွဲခြားသိနိုင်ဖို့ရာ ထွန်းပြပေးနေသော အလင်းဓာတ်ကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သာသနာတော်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဤအကျင့်လမ်းစဉ်သည် အမှောင်သို့သွားရာ အကျင့်လမ်းစဉ် ဖြစ်ပေသည်။ ဤအကျင့်လမ်းစဉ်သည် အလင်းသို့သွားရာ အကျင့်လမ်းစဉ် ဖြစ်ပေသည်။ ဤအကျင့်လမ်းစဉ်သည် ဘယ်သောအခါမှ အမှောင်သို့ ပြန်မရောက်တော့ဘဲ အမြဲတမ်းလင်းနေရာသို့သွားရာ အကျင့်လမ်းစဉ် ဖြစ်ပေသည်ဟု ထွန်းပြနေသော အလင်းဓာတ်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဖိစွဲမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်ကြီးသည် အံ့ဖွယ်ရုစိဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော သာသနာတော်ကြီးဖြစ်သည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာ သာသနာ

တစ်ချိန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေရဇ္ဇာပြည်အနီး နဋေရု မည်သော တမာပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဟာရာဒ မည်သော အသုရိန်က “မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝကများသည် အဘယ့်ကြောင့် သာသနာတော်၌ ပျော်မွေ့နိုင်ကြပါသနည်း”ဟု မေး လျှောက်သဖြင့် သာသနာတော်ကြီး၏ အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာကို မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

“ပဟာရာဒ အသုရိန် ... မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာတို့ ရှိ နေကြ၍ အသုရာများ ပျော်မွေ့ကြသကဲ့သို့ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ လည်း အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာတို့ ရှိနေကြ၍ ငါဘုရား၏ တပည့်သားသာဝကတို့ သည် သာသနာတော်၌ ပျော်မွေ့နေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်”ဟု မဟာ သမုဒ္ဒရာ၏ အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာ ဥပမာနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ သာသနာတော်၏ အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အစဉ်နက်ဝှမ်း၊ ကမ်းကိုမလွန်၊ ရွံဖွယ်ဆယ်ပစ်၊
တစ်မည်ဖြစ်ခြင်း၊ မယွင်းမတိုး၊ ဆယ်မျိုးရတနာ၊
ရသာဆားတူ၊ ကြီးသူနေရာ၊ အံ့ရှစ်ဖြာ။

မဟာသမုဒ္ဒရာနှင့်တူစွာ သာသနာတော်ကြီး၏ အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာ တို့မှာ -

အစဉ်နက်ဝှမ်း

မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ကမ်းပါးစပ်မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း လက် ၁- သစ်၊ လက် ၂-သစ် စသည်ဖြင့် အစဉ်အတိုင်း နက်ဝှမ်းသွားသည် မှာ ယူဇနာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တိုင်အောင် နက်ဝှမ်း သွားသကဲ့သို့ ထိုအတူ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကြီး၌ အကျင့်ဓမ္မတို့သည်လည်း သီလစသော သိက္ခာကျင့်စဉ်၊ ဓုတင် ၁၃-ပါးစသော လုပ်ငန်းစဉ်၊ သီတိပဋ္ဌာန်စသော ကျင့်စဉ်တို့ဖြင့်

သိက္ခာစာစရာ မေပဒေသာ

အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင် နက်ဝမ်းသွားကြပေသည်။ ဤသည် ကား သာသနာတော်၏ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သဗ္ဗညုဘုရားရှင်တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည့်တိုင် အောင် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့် ကြရပေသည်။ သာသနာ့အကျင့်မေ့တို့သည် ဘုရားလောင်းများအတွက် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်အောင် နက်ဝမ်းသွားကြပေသည်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည့် တိုင်အောင် နှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့် ကြရပေသည်။ သာသနာ့အကျင့်မေ့တို့သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်တို့ အတွက် နှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်အောင် နက်ဝမ်းသွားကြ ပေသည်။

အဂ္ဂသာဝကအရှင်မြတ်တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည့် တိုင်အောင် တစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့် ကြရပေသည်။ သာသနာ့အကျင့်မေ့တို့သည် အဂ္ဂသာဝကအရှင်မြတ်တို့ အတွက် တစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်အောင် နက်ဝမ်းသွားကြ ပေသည်။

မဟာသာဝကအရှင်မြတ်တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည့် တိုင်အောင် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ကြရပေသည်။ သာသနာ့အကျင့်မေ့တို့သည် မဟာသာဝကအရှင်မြတ်တို့အတွက် ကမ္ဘာ တစ်သိန်းတိုင်အောင် နက်ဝမ်းသွားကြပေသည်။

ကမ်းကိုမိလ္လန်

၂။ မဟာသမုဒ္ဓရာရေတို့သည် တည်တံ့သောသဘော ရှိကြကုန်၏။ ကမ်းပေါ်သို့ ဘယ်သောအခါမှ လွန်တက်၍လာခြင်း မရှိကြ

သိကောင်းစရာ မေ့ပဒေသာ

မယွင်းမတိုး

၅။ အားလုံးသော မြစ်ကြီး၊ မြစ်ငယ်တို့မှ ရေတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ စီးဝင်ကြကုန်၏။ ကောင်းကင်မှ မိုးရေအလျဉ်တို့သည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ကျဝင်ကြကုန်၏။ ထိုရေတို့ကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာရေတို့သည် တိုးလာခြင်း၊ လျော့ယွင်းသွားခြင်းဟူ၍ မရှိသကဲ့သို့ ထိုအတူ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်တွင်းမှာ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အငြိမ်းဓာတ်သို့ ကြွဝင်တော်မူကြသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားကြပေသည်။ သာသနာပအခါ၌ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အငြိမ်းဓာတ်သို့ ဝင်ရောက်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ မရှိကြပေ။ ထိုသို့ပင် ဖြစ်ငြားသော်လည်း နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အငြိမ်းဓာတ်သည် လျော့ကျဉ်းသွားခြင်း တိုးကျယ်လာခြင်းဟူ၍ မရှိပေ။ ဤသည်ကား သာသနာတော်၏ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆယ်မျိုးရတနာ

၆။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ပုလဲ၊ မြ၊ ကြောင်မျက်ရွဲ၊ ခရသင်း၊ ကျောက်သလင်း၊ သန္တာ၊ ငွေ၊ ရွှေ၊ ပတ္တမြားနီ၊ ပတ္တမြားပြောက်ဟူသော ရတနာဆယ်မျိုးတို့သည် အရေအတွက်အားဖြင့် မြောက်မြားစွာရှိကြသကဲ့သို့ ထိုအတူ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကြီး၌လည်း သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ ဣန္ဒြေငါးပါး၊ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟူသော များစွာသော တရားရတနာတို့ ရှိကြပေသည်။ ဤသည်ကား သာသနာတော်၏ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရသာဆေးတူ

၇။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေတို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာ၊ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ၊ အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့တွင် ဘယ်အရပ်မှရေကိုဖြစ်စေ

အံ့ဖွယ်ရစ်ဖြာ သာသနာ

သကဲ့သို့ ထိုအတူ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝကဖြစ်ကြသည့် သောတာပန်စသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်ပင် မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူထားသော သိက္ခာပုဒ်တည်းဟူသောကမ်းကို မလွန်ကျူးကြပေ။ အသက်နှင့် လဲ၍ သိက္ခာပုဒ်များကို စောင့်ရှောက်တော်မူကြပေသည်။ ဤ သည်ကား သာသနာတော်၏ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရွံ့ဖွယ်ဆယ်ပစ်

၉။ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် သမုဒ္ဒရာရေထဲသို့ ကျရောက်လာသော ဆင်သေပုပ်၊ မြင်းသေပုပ်စသော အကောင်ပုပ်တို့ကို လှိုင်းလုံး ကြီးများဖြင့် ကမ်းပေါ်သို့ ပုတ်တင် ဆယ်တင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကြီးသည်လည်း အကောင်ပုပ်များ နှင့်တူသော ဒုဿီလူ - သီလမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို သီလရှိသော ရဟန်းကောင်းဖြစ်ကြသည့် သံဃာတော်များက သာသနာတော် မှ ပယ်ထုတ်တော်မူကြပေသည်။ ဤသည်ကား သာသနာတော်၏ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

တစ်မည်ဖြစ်ခြင်း

၉။ ဂင်္ဂါမြစ်၊ ယမုနာမြစ်၊ အစီရဝတီမြစ်၊ အိရခူမြစ်၊ မဟီမြစ်ဟူ သော မြစ်တို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်သွားသည်ရှိသော် မိမိတို့၏ အမည်တို့ကိုစွန့်၍ မဟာသမုဒ္ဒရာဟု တစ်မည်တည်း သားဖြစ်ကြရသကဲ့သို့ ထိုအတူ မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ ကုန်သည်၊ သူ ဆင်းရဲတို့သည် လူ့ဘောင်မှ သာသနာဘောင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကြသည်ရှိသော် မိမိတို့၏ အမည်တို့ကိုစွန့်၍ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားသားတော်ရဟန်းဟု တစ်မည်တည်းသာ ဖြစ်ကြ ရပေသည်။ ဤသည်ကား သာသနာတော်၏ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာ သာသနာ

သောက်သုံးကြည့်လျှင် ဆားငန်အရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိသကဲ့သို့ ထိုအတူ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌လည်း ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့၏ အရသာတို့သည် ဝိမုတ္တိရသ = ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်ခြင်းအရသာ တစ်ခုတည်းပင် ရှိပေသည်။ ဤသည်ကား သာသနာတော်၏ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကြီးသူ့နေရာ

၇။ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ခန္ဓာကိုယ် အလွန်ကြီးမားကြသော တိမိလ၊ တိပိင်္ဂလ ငါးကြီးများ၊ အသုရာ၊ နဂါး၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်များနှင့် ယူဇနာ တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ သုံးရာ၊ လေးရာ၊ ငါးရာတိုင်အောင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားကြသော သတ္တဝါကြီးတို့၏ နေရာဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကြီးသည်လည်း သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ဖြင့် ကြီးမားကြသော သောတာပတ္တိမဂ္ဂဌာန်၊ သောတာပတ္တိဖလဌာန်၊ သကဒါဂါမိမဂ္ဂဌာန်၊ သကဒါဂါမိဖလဌာန်၊ အနာဂါမိမဂ္ဂဌာန်၊ အနာဂါမိဖလဌာန်၊ အရဟတ္တမဂ္ဂဌာန်၊ အရဟတ္တဖလဌာန်ဟူသော ကြီးမားကြသည့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ရှစ်ယောက်တို့၏နေရာ ဖြစ်ပေသည်။ ဤသည်ကား သာသနာတော်၏ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

အံ့ရှစ်ဖြာ

ဤကဲ့သို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာရှိ၍ အသုရာတို့ ပျော်မွေ့ကြသကဲ့သို့ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌လည်း အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာရှိသည် ဖြစ်၍ ငါဘုရား၏ တပည့်သားသာဝကတို့သည် ပျော်မွေ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်ဟု မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဓရာတော်